

Giới thiệu Trọng Sinh Tầm An

Thể Loại: Trọng sinh, trùng sinh, cổ đại, ngôn tình

Tác giả viết một thể loại trọng sinh hoàn toàn khác với những truyện trọng sinh từ trước giờ. Cũng bởi trong câu chuyện này nữ chính không phải dạng thay thai hoán cốt như những truyện khác mà khi trọng sinh vẫn giữ lại tính cách của mình. Chỉ là nàng thông minh hơn đời trước một chút thôi. Không phải cứ trọng sinh liền cái gì cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, chuyện gì cũng y hệt nhau.

Lần này thử sức với thể loại trọng sinh, cũng gia đầu cung đầu nhưng không nhiều.

Hy vọng các nàng ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trời ban trọng sinh

Tác giả: Luna Huang

Đau...nhức...cả người vô lực.

Nóng...lạnh...toàn thân ướt đẫm.

Đó là những loại cảm giác mà thiếu nữ nằm trên giường phải chịu. Thiếu nữ mười lăm tuổi, thân thể gầy gò, sắc mặt tái nhợt, đôi môi nhỏ không chút huyết sắc như vẫn tựa tiểu phi tiểu khiến cho người khác nghĩ rằng nàng đang mỉm cười.

Cái mũi cao cao, hai gò má đầy đặn, trên trán lấm tấm mồ hôi, mỗi hạt đều to như hạt châu liên tục toát ra rồi chảy xuống. Hàng mi cong vút, mắt khẽ động nhưng lại không mở được, trong đầu nàng không ngừng kêu cứu nhưng đại não lại không thể điều khiển được hành động của cơ thể cứng đờ này.

Hô hấp khó khăn khiến bộ ngực bị y phục ướt đẫm dán sát lên người phập phồng không ngừng. Bên tai nàng vang lên rất nhiều âm thanh hỗn độn. Đầu óc nàng rối tung căn bản là không thể nghe được chữ nào. Cứ cho là có chữ vào não thì cũng là không thể hiểu được từ đó là gì. Cứ vậy mà mất đi ý thức rồi ngất đi.

Bên trong phòng có một nữ nhân và một nam nhân lớn tuổi bước ra, vẻ mặt nặng nề dường như chất chứa rất nhiều tâm sự. Có thêm một nữ nhân trẻ tuổi bên trong giúp thiếu nữ hoán xong y phục rồi bước ra.

Bọn họ đứng ngoài cửa đối thoại với nhau.

"Lục đại phu, nàng thế nào?" Một nữ nhân trung niên lo lắng hỏi, trong giọng nói có chút khẩn trương.

Lục đại phu đưa tay vuốt râu dài đã bạc của mình hỏi đáp trấn an: "Tuệ Âm sư thái yên tâm, nàng chỉ là rơi xuống nước nên sốt cao, chỉ cần an dưỡng vài hôm dùng thuốc đều đặn sẽ khỏi. Lão phu kê cho nàng một đơn thuốc, người cho người theo lão phu đi lấy."

Tuệ Âm sư thái phào nhẹ nhõm khẽ gật đầu, rồi quay sang tiểu nữ tử bên cạnh phân phó: "Tuệ Tâm, người theo Lục đại phu đi hốt vài than thuốc."

"Vâng." Tuệ Tâm ứng tiếng liền theo Lục đại phu rời đi.

Tuệ Âm sư thái bước vào trong phòng, ngồi bên ghế tròn gỗ bên giường, nhẹ nhàng dùng khăn nhúng vào nước ấm trong thau gỗ rồi giúp thiếu nữ trên giường lau mồ hôi trên trán, mặt, cổ và hai tay. Miệng đồng thời mấp máy:

"Cẩn Huyền a, Cẩn Huyền...ai." rồi lại thờ dài một tiếng.

Đặt khăn lên thành thau gỗ Tuệ Âm đứng lên giúp Diệp Cẩn Huyền nhẹ nhàng đắp chăn rồi bước ra ngoài đóng cửa rồi đi.

Mặt trời xuống núi, bên ngoài trời đen như mực, không trăng không sao, chỉ có tiếng dế kêu inh ỏi. Bên trong phòng tĩnh lặng phát ra vài tiếng khẽ rên rỉ. Ngón tay của Diệp Cẩn Huyền khẽ động, cái cổ cứng ngắc trầm trệ ê buốt, hàng cong vút khẽ mấp máy.

Nàng cảm giác được cả người mình ẩm ướt, thân thể lát nóng lát lạnh, tê dại lại có chút đau nhức. Nàng là đang bị ngâm vào hàn băng hay là đang nằm trên chảo dầu nóng?

Bên tai ngoại trừ tiếng dế thì không còn âm thanh nào khác. Không lẽ ở địa phủ hành hình cũng được giải lao?

Cả người của Diệp Cẩm Huyền cứng đờ, cố gắng dùng sức mở mắt ra nhìn rõ cảnh vật xung quanh, xem bản thân mình đang ở đâu. Trước mắt nàng mọi thứ đều mờ nhạt rồi dần dần hiện rõ.

Cảnh vật rất quen mắt nàng đương nhiên là biết mình đang ở đâu rồi. Nơi này nàng ở đến tận mười bảy năm cơ mà. Nhưng là...nhưng là chuyện này là thế nào? Nàng không phải đã đến địa ngục rồi sao?

Hốt hoảng, sợ hãi, theo bản năng nàng lập tức đưa hai bàn tay lên nhìn. Đôi mắt phượng trong trẻo nhìn vào đôi tay nhỏ, trong lòng kinh hi muôn vạn lần.

Bất giác không tự chủ được khẽ "a" lên một tiếng. Đây là tay của nàng, bàn tay yêu quý của nàng. Các khớp tay, móng tay, da thịt trên tay trên người tất cả đều nguyên vẹn.

Nàng nhẹ nhàng khẽ cử động mười ngón tay của mình. Bọn chúng hoàn toàn nghe theo sự điều khiển của nàng, viền mắt của nàng đỏ lên, nước mắt như thác tuôn trào.

Nàng ngồi bật dậy xem xét đôi chân nhỏ. Các ngón chân nhỏ lạnh lặn cũng có thể cử động linh hoạt. Tay nàng run run lại sờ lên trên mặt, khuôn mặt lán mịn rồi sờ những chiếc răng nhỏ của mình.

Lần nữa không tin tưởng, nàng lại cời bỏ lớp trung y bên người, da thịt của nàng lộ ra trước mắt. Tất cả đều là lạnh lặn, lán mịn như thuở ban đầu.

Nàng xúc động ngồi bó gối dùng hai tay ôm chặt lấy thân thể của mình khóc rống lên. Lão thiên gia cuối cùng cũng đã nhìn nàng một mắt, thấu được lòng nàng liền thành toàn cho nàng.

Thời khắc này đây, nàng biết được, Diệp Cẩm Huyền trọng sinh, Diệp Cẩm Huyền nàng đã được trọng sinh. Trong lòng vừa đau khổ, vừa vui sướng đan xen với nhau.

Nàng thầm cảm tạ lão thiên gia đã cho nàng cơ hội, cho nàng thêm một cơ hội sửa chữa cái đầu ngu ngốc của bản thân. Cho nàng thêm một cơ hội để tìm cuộc sống cho riêng mình.

Tiếng bước chân rất có trật tự từ bên ngoài truyền vào. Diệp Cẩm Huyền đang lâm vào trong xúc động nên không phát giác ra. Tuệ Tâm tay cầm một chén thuốc bước đến hướng đến phòng của Diệp Cẩm Huyền. Nghe được tiếng khóc liền bất an bước nhanh hơn.

Tiếng đẩy cửa vang lên, cùng lúc đó Tuệ Tâm lo lắng lên tiếng hỏi: "Huyền muội muội làm sao? Cảm thấy chỗ nào khó chịu?" Đóng xong cửa, liền xoay người bước đến phương hướng của giường.

Lúc này Diệp Cẩm Huyền mới phát hiện có người vào phòng. Nàng đưa tay lau nước mắt, khẽ sụt sịt mũi rồi quay sang hướng của Tuệ Tâm đáp: "Muội không sao."

Tuệ Tâm nhìn đến trên người Diệp Cẩm Huyền chỉ còn mỗi chiếc yếm màu tro tàn liền khẽ trách: "Làm sao lại cời hết y phục thế kia, cũng may đây làm Trúc Huyền am nếu không sẽ còn bị người đồn thổi đến khi nào nữa. Lại nói muội không lạnh sao?"

Vừa nói nàng vừa bước đến bên Diệp Cẩm Huyền ngồi xuống cạnh giường đặt chén thuốc lên chiếc ghế gỗ tròn bên giường.

Diệp Cẩm Huyền vội nói: "Cả người muội đầy mồ hôi nên muội muốn tắm một chút. Không ngờ Tuệ Tâm sư tỷ lại đến." Nàng đưa tay vội mặc lại y phục.

Mới vừa trọng sinh nàng đã phải nói dối rồi. Nhưng mà chuyện này đâu thể nói cho người khác biết được. Lão thiên gia hiểu được nỗi khổ của nàng nhất định sẽ không phạt tội nhỏ này đâu nhỉ.

Tuệ Tâm mỉm cười đưa tay lên sờ trán của Diệp Cẩm Huyền, cảm thấy đã hạ sốt mới nói: "Được rồi, muội uống xong chén thuốc thì đi tắm đi. Lát ta lại mang thức ăn đến."

Thấy Diệp Cẩm Huyền gạt đầy nàng mới đứng dậy rời đi.

Diệp Cẩm Huyền thấy Tuệ Tâm rời đi nàng quay đầu nhìn chén thuốc đang bốc ra mùi khó ngửi gần đó liền nhăn mặt lại. Tay nàng run rẩy cầm lấy chén thuốc đang rồi ngửa cổ đổ vào trong miệng.

Nàng đã trải qua quá nhiều thứ đáng sợ nên chén thuốc này không là gì cả. Đời trước nàng rất sợ phải uống thuốc nhớ có một lần đi gánh nước trượt chân té xuống suối liền được Tuệ Tâm mang cho vài chén thuốc. Lúc đó các sư thái sư tỷ thương yêu dỗ ngọt nàng uống từng thìa một.

Hiện tại chén thuốc này vào miệng đắng nhưng xuống lòng ngọt. Bởi nàng biết, ngoại trừ người ở Trúc Huyền am thì không còn ai tốt với nàng nữa. Những người tốt với nàng ở kinh thành lần lượt bị nàng hại đến mất mạng, nàng tội nhân thiên cổ a.

Trúc Huyền am là một am ni cô. Đến tối mọi người đều thay phiên nhau đến phòng tắm chung để tắm. Nước nóng luôn có đầy đủ để phòng trừ khách đến xin tá túc có để dùng.

Diệp Cẩm Huyền vận y phục chỉnh tề rồi lấy y phục mới mang đến phòng tắm chung. Tự mình gánh hai thùng nước tắm đến đó rồi bắt đầu cọ rửa bản thân. Nàng cọ rửa cho vết như đời trước, cọ rửa cho sự ngu dốt của mình.

-----Phân Cách Tuyển Luna Huang-----

Một chương nhá hàng vẫn chưa chính thức khai hồ nhé các nàng. Bên vọng thư uyển đã mở hồ đến chương thứ 4 rồi.

Ta nói trước, nữ chủ không cường, không súp-bò-men, không nghịch thiên, không bá đạo. Nàng sống từ nhỏ trên am ni cô nên tính cách vẫn là thiên về nhu nhược cùng nghiêng về lương tâm hơn là trả thù. Mọi người đừng chê mà tội nữ chủ, tội cả ta nữa =.=

Cám ơn đã thông cảm ^.^

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hạnh phúc thuở nhỏ

Tác giả: Luna Huang

Sau khi tắm rửa xong, Diệp Cẩm Huyền bước về phòng đã thấy các sư tỷ ngồi quanh bàn gỗ trong phòng đợi mình. Vừa thấy nàng bước vào đám sư tỷ cười tươi vẫy vẫy tay.

"Huyền muội muội mau đến đây."

"Chúng ta nghe muội khỏe lại liền chạy đến xem đây."

"Thấy muội khỏe lại chúng ta rất vui a."

"Thuốc cũng dùng hết, báo hại ta lo lắng mang không ít sơn tra đến cho muội đây này."

"...."

Đều nói nữ nhân hễ tụm lại một chỗ chính là thành cái chợ. Mỗi người một câu làm gian phòng vốn tĩnh lặng lúc này lại ồn ào một phen. Cả tiếng của hàng trăm hàng ngàn con đế ngoài kia có sức kêu cũng không bằng đám sư tỷ này.

Huệ Chất chạy đến đỡ Diệp Cẩm Huyền vào trong: "Cảm thấy thế nào rồi, nếu có gì không khỏe liền phải nói cho chúng ta biết đấy."

"Muội không sao, để các sư tỷ phải lo lắng rồi." Diệp Cẩm Huyền bị Huệ Chất kéo đến chỗ mọi người rồi ẩn xuống ghế. Sau khi ngồi xuống nàng đảo mắt nhìn các vị sư tỷ của mình rồi bật khóc.

Đây toàn là những gương mặt quen thuộc với nàng, những người yêu thương nàng nhất cả cuộc đời. Cứ ngỡ chẳng bao giờ sẽ gặp lại họ nữa, không ngờ, không ngờ, lão thiên gia tặng cho nàng một cơ hội trở về cùng họ trùng phùng. Nàng thật không ngờ rồi xa bọn họ a.

Bọn họ thấy Diệp Cẩm Huyền khóc nức nở liền hốt hoảng hỏi thăm linh tinh. Huệ Chất ôm lấy vai nàng khẽ vỗ. Những sư tỷ còn lại cũng lại chụm đầu đến vỗ về độ ngọt đủ kiểu. Tuệ Tâm kéo tay áo giúp nàng lau sạch nước mắt.

"Huyền muội muội khi nào mới trưởng thành đây a?"

"Vì sao động chút là khóc đến bộ dạng này?"

"Chẳng phải đã bình an rồi rồi sao, đừng khóc nữa."

"..."

Diệp Cẩm Huyền nghẹn ngào rất lâu mới run rẩy nói được một câu: "Muội nghĩ, muội nghĩ không bao giờ gặp lại mọi người nữa."

Đám sư tỷ lại thi nhau nói.

"Huyền muội muội sao lại ẩn nói tình tình như vậy được, mau mau súc miệng rồi nói lại đi."

"Đúng đó, chẳng phải chúng ta đều ở đây sao."

"Đã bình an vô sự rồi còn khóc gì nữa."

"Huyền muội muội mau chóng lau nước mắt rồi dùng bữa thôi."

"Chúng ta đều là đời muối đến mới dùng bữa đó."

"Phải a, dùng bữa trễ, ngủ trễ dậy trễ sẽ bị sự thái trách phạt a."

Diệp Cẩn Huyền nghe vậy liền kéo tay áo lên lau nước mắt rồi nặn ra một nụ cười: "Àn, chúng ta dùng bữa thôi."

Bọn họ vừa dùng bữa vừa huyền thuyên đủ điều. Mọi người đều sợ Diệp Cẩn Huyền bị kinh hách nên không dám nhắc lại chuyện nguy hiểm lúc sáng.

Sau khi bọn họ rời đi, Diệp Cẩn Huyền một mình trong phòng kê cao gối nằm trên giường suy ngẫm lại những chuyện đã qua.

Diệp Cẩn Huyền vốn là tứ nữ nhi của binh bộ thượng thư Diệp Nghiêu. Mẫu thân nàng, Hồ thị, được sinh trưởng trong một gia đình ở thôn nhỏ làm nông một chữ bẽ đôi cũng không biết.

Sau khi phụ mẫu mất, mẫu thân nàng bị thân huynh đệ bán đến Diệp phủ làm nha hoàn. Tuy chỉ là một nha hoàn hạ đẳng, suốt ngày núp mình trong phòng bếp chế củi nhưng dung mạo lại không thua kém bất kỳ tiểu thư thiên kim của nhà nào.

Một hôm được điều đến rửa chân cho Diệp Nghiêu rồi được hần nhìn trúng thế là từ đó được nâng lên làm di nương. Không lâu sau mẫu thân nàng hạ sinh Diệp Cẩn Huy là đại thiếu gia của Diệp cũng là hài tử duy nhất của Diệp gia liền được nâng lên làm kế thất.

Chính thất Tả thị càng ghen ghét hơn vì vào cửa đã lâu bụng vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, dù đã thỉnh rất nhiều thái y thậm chí là quái y.

Đám di nương cũng đã lần lượt hoài thai nhưng bản thân một cái trứng nhỏ cũng không có sinh được. Buộc lòng phải để Hồ thị làm kế thất. Ngoài mặt thì tốt đẹp nhưng vẫn là ám hại người khác.

Ba năm sau đó, Hồ thị cùng Tả thị đồng loạt hoài thai. Diệp Nghiêu cao hứng không thôi. Đột nhiên Hồ thị lại mắc phải bệnh dịch Diệp Nghiêu buộc lòng mang đến Trúc Huyền am hứa hẹn khỏi bệnh sẽ đón về.

Trong khoảng thời gian đó, lâu lâu Diệp Nghiêu lại ghé thăm mua cho một ít đồ. Tóm lại là đối xử không tệ với Hồ thị rồi. Không lâu sau Hồ thị sinh Diệp Cẩn Huyền.

Điều đáng nói ở đây chính là từ lúc sinh ra Diệp Cẩn Huyền một chữ cũng không hề phát ra. Hài tử người ta khóc đến long trời lở đất nàng lại chỉ chép chép miệng lâu lâu là lưỡi liếm môi thôi. Mặt cho bà đỡ vỗ vào đùi thế nào cũng không hé nửa lời.

Diệp Nghiêu biết được Hồ thị lâm bồn lập tức hăng hái chạy Trúc Huyền am. Sau khi nhìn thấy tình trạng của Diệp Cẩn Huyền liền thất vọng không thôi. Hần vốn nghĩ đây là nam hài, mà không phải thì là nữ hài cũng không sao, chỉ là, vì sao lại không thể nói chữ. Cả tên cũng chẳng buồn đặt cho nàng, đến nhìn mặt nàng cũng không thèm nhìn lần nữa.

Cái tên Diệp Cẩn Huyền này là do Hồ thị cùng các sư thái đặt cho nàng. Chữ Huyền có bộ nhật hàm nghĩa là như nắng ấm. Nàng sở hữu một đôi môi khê khép lại nhưng nhìn lại y như có mang theo y cười nhưng thực chất nàng vẫn không hề cười. Nụ cười kia tựa như ánh nắng vậy khiến người yêu thích.

Sau đó Hồ thị khỏi bệnh được Diệp Nghiêu đưa về phủ để lại một mình Diệp Cẩn Huyền ở lại Trúc Huyền am. Hần đường đường là một thượng thư tam phẩm lý nào lại có một nữ nhi bị câm. Như vậy khác nào ném hết mặt mũi của hần đi đâu, chính vì có suy nghĩ như vậy nên nàng sống như là cô nhi không cha không nương bị bỏ rơi ở Trúc Huyền am.

Hần cho rằng vì Hồ thị bệnh trong lúc hoài thai nên Diệp Cẩn Huyền sinh là mới bị dị tật thể này. Hồ thị không đồng ý để Diệp Cẩn Huyền một mình trong Trúc Huyền am, Diệp Nghiêu đành dỗ ngọt Hồ thị một phen.

Hôm Hồ thị trở về Diệp phủ đã ôm chặt Diệp Cẩn Huyền vào lòng khóc lóc rất nhiều. Bản thân nàng cũng biết mặt mũi đối với trượng phu cùng Diệp gia là bao lớn. Nàng chỉ còn cách đại nghĩa diệt thân thôi. Diệp Nghiêu hứa hẹn đến một lúc nào đó sẽ đón Diệp Cẩn Huyền trở về Diệp phủ.

Nói thì là như vậy nhưng là cả tin tức Diệp Cẩn Huyền tồn tại cũng không có ai biết. Mỗi năm Diệp Nghiêu đều cho người tặng ngân lượng cùng ít vật dụng đến Trúc Huyền am xem như làm tròn bổn phận nhưng không hề đề cập gì đến Diệp Cẩn Huyền. Diệp gia cũng chẳng có ai đến thăm vì sợ chuyện có một nữ nhi câm bị bại lộ.

Hồ thị sau khi trở về Diệp gia cũng bị cấm đến Trúc Huyền am nàng chỉ còn biết ôm nhi tử Diệp Cẩn Huy mà sống. Mỗi khi có người đến Trúc Huyền am nàng đều gửi y phục, hài... cho Diệp Cẩn Huyền.

Tuệ Âm sư thái cùng các sư thái, sư tỷ khác ở Trúc Huyền am đều rất tốt với Diệp Cẩn Huyền. Họ chăm sóc nàng như một bảo bối, lại nói ở một am ni cô không tranh đấu không danh lợi thế nên tạo thành một Diệp Cẩn Huyền vô cùng thiên chân thuần khiết, như là một giọt nước trong suốt từ cảnh liêu của quan thế âm bồ tát tát rũ xuống trần vậy.

Đến năm tuổi Diệp Cẩn Huyền mới bắt đầu mở miệng nói chuyện. Nàng không phải là bập bẹ như những hài tử mới tập nói mà nàng có thể đọc được kinh mỗi ngày sư thái sư tỷ đọc cho nàng nghe.

Các sư thái sư tỷ yêu thương nàng vô hạn. Thứ gì tốt cũng là để dành cho nàng trước. Mỗi lần Diệp gia cho người mang đồ đến đều là giữ lại cho nàng. Diệp Cẩn Huyền mỗi ngày tiếp xúc cùng kinh phạt nên tâm không hề có chút tạp niệm cũng chưa từng oán giận phụ mẫu.

Nàng trưởng thành qua từng ngày hạnh phúc, đầy ắp tiếng cười. Mỗi ngày đều cùng các sư tỷ gánh nước, chế củi làm thức ăn. Có thời gian rảnh rỗi cùng Nhiên Hạnh sư thái gây đàn, cùng Tuệ Âm sư thái đánh cờ, cùng các sư tỷ chép kinh luyện chữ.

Nàng ở Trúc Huyền am đến năm mười bảy tuổi liền được mang về Diệp gia. Không phải vì ai thương nhớ nàng mà để nàng trở về. Mà là một hôm tình cờ, có một đám gia đình đến tặng đưa lễ vật liền thấy được Diệp Cẩm Huyền đang ngồi đánh cờ cùng Tuệ Âm sư thái.

Sở dĩ nhìn một mắt đã có thể đoán được là vì dung mạo của nàng tựa như Hồ thị, đôi mắt lại tinh xảo như nhìn xuyên thấu tìm người giống Diệp Nghiêu. Sau đó đám gia đình một đồn mười, mười đồn trăm liền đến tại Diệp Nghiêu.

Sau khi Diệp Nghiêu cho người điều tra chính xác là Diệp Cẩm Huyền sinh hoạt bình thường không hề xuất hiện dị dạng mới đáp ứng cho nàng trở về Diệp phủ.

Ngày Diệp Cẩm Huyền rời đi là ngày mọi người ở Trúc Huyền am nên không được mà khóc rống, đó cũng là ngày chuỗi ngày đau khổ của nàng bắt đầu. Nàng vẫn là thiên chân thuần khiết không biết gió to mưa chờ mình ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hồi ức kinh khủng

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền mười bảy năm ở Trúc Huyền am chưa từng biết mặt mọi người ở Diệp phủ, cũng không biết được lòng người nham hiểm. Thế nên khi được mọi người đối xử tốt nàng cũng lại tốt với người khác. Lòng vô tạp niệm nào biết lời nói của người khác chính là con dao đâm nàng chí mạng.

Nàng trở về chưa bao lâu thân mẫu Hồ thị trúng độc qua đời. Thân ca ca Diệp Cẩm Huy bị chiều đến hư hỏng chỉ biết phá của cùng đám trư bằng câu hồ làm ra rất nhiều chuyện xấu mặt. Đến khi chuyện lớn xảy ra Diệp Nghiêu không còn mặt mũi liền xóa tên Diệp Cẩm Huy ra khỏi gia phả.

Sau đó cách đó không lâu lại được gả cho Đoàn Mộc Chiến Phàm. Lúc đó nàng nghĩ mình là nữ tử hạnh phúc nhất thế gian bởi nàng được gả cho người trong lòng của mình.

Nghĩ đến đoạn này, Diệp Cẩm Huyền ôm chặt lấy chăn dày run rẩy một phen cực kỳ lợi hại. Nàng không thể tin được một nam nhân thân là trọng phu của nàng ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn lại có thể vì dung mạo tuyệt thế đẩy nàng để từ địa mà không có chút lưu tình nào.

Nàng nhớ rất rõ hôm thái giám thiếp thân của hấn đến tuyên chỉ phế hậu. Nàng còn chưa kịp tiếp nhận sự thật, một lời biện minh cũng chưa thoát khỏi miệng đã bị hung hăng ném vào lãnh cung.

Mỗi ngày mỹ nhân tuyệt thế của hấn đều đến lãnh cung hành hạ nàng. Mà nàng ta không phải ai khác chính là tỷ muội cùng cha khác mẫu với nàng Diệp Cẩm Ninh. Nàng ta mang đủ mọi hình phạt tàn khốc nhất của hậu cung áp dụng lên người nàng.

Bản thân nàng ta lại ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà. Bên cạnh còn có cung nữ vì nàng ta bóp vai, quạt. Nàng ta còn kể những chuyện hạnh phúc của mình cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm cho nàng nghe nữa.

Lúc đầu là dùng roi quất lên trên người. Nàng vốn ở Trúc Huyền am mỗi ngày gánh nước chế củi nên thân thể khỏe mạnh. Thế nên hình phạt kéo dài cho đến lúc nàng ngất xỉu. Trước đó sẽ là cho người cắt lưỡi nàng để tránh nàng tự sát cùng không cần nghe nàng mắng hay thống khổ xin tha vì nàng ta cảm thấy không cần thiết.

Vết thương trên người lở loét, máu tươi dính đầy bộ trung y lụa bạch sắc của mình. Cứ như vậy lặp đi lặp lại vài ngày, sức khỏe của nàng dần dần yếu đi, chưa chịu được mấy roi đã ngất xỉu.

Diệp Cẩm Ninh mất hứng lại cho người mang nước muối tạt đến khi nàng tỉnh lại tiếp tục đánh. Lúc lại không vui lại đến lãnh cung dùng dây sắt hơ nóng ấn trên mặt cùng khắp người nàng.

Cả móng tay của nàng Diệp Cẩm Ninh cũng cho người rút. Mỗi khi Diệp Cẩm Ninh cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm xảy ra chuyện gì không mãn nguyện nàng ta đều đến lãnh cung rút đi một móng của nàng. Cứ như vậy cho đến khi hai mươi móng tay, móng chân cũng không còn.

Mỗi lần nàng ta đến cũng sẽ mang thêm Chu thái y. Nàng có chuyện gì nguy hại đến tính mạng đều là Chu thái y cứu lại.

Nếu hôm nào cùng phi tần nào không hài lòng lại đến cho người kẹp móng tay của nàng. Trong khi nàng la hét thống khổ Diệp Cẩm Ninh ngồi trên ghế cười đến thống khoái.

Đến khi trên người nàng không còn chỗ nào lành lặn nữa Diệp Cẩm Ninh lại cho người mang rương của nàng nhỏ xuống. Nàng ta bảo muốn xem thử một người còn trẻ mà mất răng sẽ như thế nào.

Khi nàng thống khổ còn nghe được giọng Diệp Cẩm Ninh vang vọng bên tai. Âm thanh êm dịu nhưng từ ngữ cùng ngữ khí lại cực kì chói tai, là nòng nặc sát khí.

"Tiện nhân, cái ghế hoàng hậu kia ngươi cũng dám tranh với ta sao? Tiện nhân như ngươi không xứng."

"Nếu ngươi ngoan ngoãn theo ta thì ta sẽ ban cho ngươi cái chết nhẹ nhàng hơn rồi. Là do ngươi tự chọn lấy không thể trách ta được."

"Để ta nói cho ngươi biết, vờ kịch hoàng hậu cùng người thông dâm đó là chính tay nam nhân ngươi yêu thương nhất dựng nên, không phải ta."

"Ngươi biết được thì thế nào? Tự vị ra sao? Có lẽ là đau lòng lắm nga?"

"Tất cả những hình phạt mà ta sử dụng với ngươi cũng là do khẩu dụ của hắc truyên đến."

"Kỳ thực ta cũng không muốn nhận đầu, xem cũng là làm bản mặt ta. Nhưng lệnh của hoàng thượng ta không thể làm trái được."

"Ngươi có chết oan thì cứ tìm hắc, đừng tìm đến ta."

"Mà có lẽ do hắc sợ ngươi biến thành oan hồn bám theo mình nên mới cho ngươi sống không bằng chết như vậy. Nghe xem, để Chu thái y người có y thuật cao nhất trong hoàng cung cũng được cử đến rồi."

"Mà ta thấy tiện mạng của tiện nhân đúng là rất cứng a. Hành hạ lâu như vậy mà đến nay vẫn còn sống."

"..."

Lúc này, Diệp Cẩm Huyền mới bừng tỉnh biết được tội thông dâm của nàng từ đâu mà có. Hóa ra đều do Đoan Mộc Chính Phàm đứng phía sau an bài. Hắc muốn phế nàng lại không có lý do liền bày ra vở kịch này.

Đến đây nàng mới biết được, xung quanh mình đến một người thực sự tốt với nàng cũng không còn ai nữa. Trong trí nhớ mơ hồ, nàng nhớ về những ngày vui vẻ ở Trúc Huyền am.

Trước khi trút hơi thở cuối cùng nàng lập thệ. Nếu cho nàng một cơ hội luân hồi, nàng nhất định mở to mắt lên nhìn người nhìn đời, tuyệt không để người khác lợi dụng.

Nàng không mưu cầu trả thù, nàng chỉ muốn có một cuộc sống cho riêng mình. Nếu có thể, nàng sẽ sống vì mình, sống thật tốt, thật tốt, nhất định không để bản thân lâm vào cảnh như hôm nay.

Đó là những gì trước khi chết nàng lưu lại. Còn về phần Chu thái y mỗi lần hắc đến vì nàng bắt mạch nàng đều thấy được trong hốc mắt của hắc ửng đỏ. Chỉ là lần cuối cùng cứu không được nàng không biết hắc có bị trách phạt hay không. Hiện nàng cũng không muốn biết nữa.

Hiện nàng được trọng sinh, nàng sẽ sống thật tốt. Đối tốt với mọi người, không mưu cầu trả thù chỉ bảo hộ bản thân cùng những người yêu thương nàng. Nàng tin ác giả ác báo.

Hôm nay rơi xuống nước, nàng biết được đây là sự kiện xảy ra năm nàng mười lăm tuổi. Lúc sáng là do nàng bất cẩn trượt chân té xuống suối. Phu thê Thẩm gia vào rừng nhặt củi thấy được liền cứu nàng lên. Nàng uống không ít nước nên đã hôn mê mất rồi.

Ở đời trước nàng làm một giỏ màn thầu đem đến Thẩm gia đáp tạ bọn họ. Lúc đó Tuệ Âm sư thái còn đưa cho nàng một ít bạc bỏ vào hà bao đưa họ nữa. Kiếp này vẫn sẽ là như vậy, nàng vẫn mỉm cười dừng cảm tiền về phía trước.

Nàng bước vào trong điện thờ thành tâm quỳ xuống trọng trọng dập đầu ba cái rồi chấp tay tạ ơn. Nàng gỡ mũ tung kinh đến rất khuya mới trở về phòng.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Sáng ngày kế tiếp Diệp Cẩm Huyền dậy rất sớm làm một giỏ màn thầu to rồi mang bạc của Tuệ Âm sư thái đến Thẩm gia. Thẩm gia ở cách Trúc Huyền am một cánh rừng nhỏ. Diệp Cẩm Huyền bỏ lại quá khứ kinh khủng phía sau rồi vui vẻ đến Thẩm gia tạ ơn.

Sau khi trở về đã là buổi chiều rồi, Diệp Cẩm Huyền vui vẻ chạy đến bên Huệ Chất sư tỷ: "Huệ Chất sư tỷ, muội đã về rồi đây."

Huệ Chất đang chế củi liền ngừng tay lại, đưa tay lau mồ hôi rồi mỉm cười với Diệp Cẩm Huyền: "Vội lên đến đây giúp ta chế củi. Sáng nay ta cùng Tuệ Tâm sư muội giúp muội gánh nước đây."

"Đa tạ sư tỷ." Diệp Cẩm Huyền cười xong lại bấu môi đưa tay sờ bụng: "Sư tỷ giúp muội làm ít màn thầu được không? Muội đói bụng lắm." Bộ dáng ủy khuất của nàng bày bán ở Trúc Huyền am rất là đắt khách nhất. Hầu như ai cũng bị gạt thôi.

Huệ Chất nhìn thấy liền biết nàng giả vờ nhưng cũng không nỡ để Diệp Cẩm Huyền như vậy. Phì cười một tiếng lưu lại câu "Đợi ta." Huệ Chất xoa người rồi đi.

Sở dĩ Diệp Cẩm Huyền trở về liền đến đây là vì nàng nhớ được đời trước chừng khoảng thời gian này sai phòng bị sập. Đúng lúc này, Huệ Chất bước vào lấy củi lên bị xà nhà rơi xuống ngay chân. Từ đó nàng ta chỉ có ngồi xe lăn, mọi sinh hoạt cá nhân hầu như đều phụ thuộc vào người khác.

Diệp Cẩm Huyền bắt đầu xắn tay áo lên giúp Huệ Chất chùi cùi. Đến khi Huệ Chất quay lại tay cầm một đĩa rau củ bước tới trước mặt nàng nói: "Màn thầu thì không có, chỉ có cái này thôi."

Nàng cũng muốn làm màn thầu cho Diệp Cẩm Huyền ăn. Chỉ là, hôm nay Diệp Cẩm Huyền không ở đây mà người đến bái tế rất nhiều làm không hết việc. Nếu nàng bỏ thời gian làm màn thầu nhất định sẽ không có đủ thời gian làm những việc khác.

"Ân, tạ sư tỷ." Diệp Cẩm Huyền nhảy cẫng lên đưa hay tay thật dơ cầm lấy đĩa. Trong mắt giấu đi vẻ ngạc nhiên, vì sao Huệ Chất lại về sớm như vậy.

"Tay dơ như vậy, muối mau đi rửa tay đi." Huệ Chất lạnh mắt nhìn đôi tay nhỏ dơ bẩn khê trách.

"Muội ăn bằng đũa đâu phải dùng tay bốc đâu, sư tỷ không nên quá để tâm." Diệp Cẩm Huyền cười hi hi rồi ngồi ở chõm đá gần đó vừa ăn vừa nhìn Huệ Chất chùi cùi. Nhờ lúc nàng rời đi xảy ra chuyện gì thì biết phải làm thế nào.

Huệ Chất vừa chùi cùi vừa trách mắng nàng không biết vệ sinh sạch sẽ. Diệp Cẩm Huyền cứ như không nghe thấy vẫn là ngồi đó tự nhiên dùng bữa.

Đột nhiên Huệ Chất cúi người nhặt cùi đã chùi ôm vào trong sai phòng. Diệp Cẩm Huyền vội vã ném đôi đũa trên tay xuống chạy đến ngăn trước mặt Huệ Chất.

"Sư tỷ, sư tỷ...sư tỷ đi đâu đó?" Nàng lại không tiện nói ra nên là nhất thời lúng túng nói linh tinh.

Huệ Chất néo mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền rồi phì cười đáp: "Tay ôm cùi đương nhiên là đến sai phòng rồi." Nói xong nàng cũng vòng qua người của Diệp Cẩm Huyền định bước vào sai phòng cách đó không xa.

Diệp Cẩm Huyền thấy vậy vội vàng giữ lấy tay của Huệ Chất nói: "Sư tỷ ngồi ăn cùng muội trước đi, lát nữa chúng ta cùng nhau dọn có được không?"

"Không được." Huệ Chất không do dự liền từ chối: "Hôm nay am của chúng ta không biết vì sao có rất nhiều khách đến tá túc, nếu không nhanh chóng sẽ làm không kịp."

Diệp Cẩm Huyền vẫn không chịu buông tay. Nàng không biết thời điểm sai phòng sập là lúc nào bởi vì lúc nàng biết thì đã là chuyện sau đó rồi.

Ở đời trước nàng đến Thâm gia tạ ơn, đôi phu phụ kia giữ nàng ở lại qua đêm vì họ bảo một nữ tử không nên đi một mình bên ngoài vào buổi tối. Hôm nay họ cũng là giữ nàng lại, nhưng nàng nhớ được chuyện của Huệ Chất liền từ chối.

Diệp Cẩm Huyền thấy khuyên không được, nàng vội nhấc chân chạy đến trước cửa sai phòng chặn lại: "Sư tỷ, người..."

Lời còn chưa dứt đúng lúc này sai phòng sập xuống. Một màn bụi bậm bay mù mịt làm Huệ Chất che mũi ho khan. Diệp Cẩm Huyền bị trần gỗ đập vào sau gáy. Lúc này những người khác thấy được cũng là hốt hoảng chạy đến.

Sau sự kiện lần này mọi người đều náo loạn một phen rồi cùng nhau dọn lại củi. Diệp Cẩm Huyền đưa mang về phòng thoa rượu thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sao lại không giống?

Tác giả: Luna Huang

Qua đi hơn một tháng, mỗi ngày Diệp Cẩm Huyền đều là nhớ lại những sự kiện không hay trước kia giúp mọi người tránh được tai họa. Có lẽ vì đạo lý cho và nhận nên mỗi lần nàng giúp họ tránh tai họa thì người gặp họa lại là nàng, nhưng nàng cảm thấy rất đáng nhá, ít nhất thứ nàng gánh so với bọn họ vẫn là nhẹ hơn không biết bao nhiêu lần. Nàng biết đức phật rất công bằng.

Hôm nay, nàng đang ngồi trong phòng của Hạnh Nhiên sư thái đánh đàn. Đột nhiên trời tối lại, bên ngoài mây đen kéo đến khiến trong lòng Diệp Cẩm Huyền dâng lên một cảm giác kì lạ.

Nàng nhớ rõ trong trí nhớ thời điểm này không có mưa. Vì sao hôm nay mưa lại kéo đến. Trên bầu trời đầy mây đen hiện lên vài tia sét sáng trong vài giây rồi tiêu thất.

Hạnh Nhiên sư thái thấy Diệp Cẩm Huyền nhìn trời đến xuất thần liền nói: "Cẩm Huyền đây là làm sao?"

"A!" Diệp Cẩm Huyền ngậy thơ quay lại cười ngượng, gò má vốn tái nhợt của nàng dần dần nhuộm đỏ: "Cẩm Huyền thấy thời tiết không tốt nên..." Được

rồi nàng thừa nhận đầu óc mình không được thông minh nên không còn nghĩ ra được từ gì để nói nữa.

Hạnh Nhiên khẽ cười hiền từ bước đến xoa đầu nàng: "Nha đầu làm gì cũng phải tập trung một chút, không chuyên tâm thì thứ gì cũng không xong có biết hay không?"

"Ân, Cẩn Huyền đã biết." Diệp Cẩn Huyền ngoan ngoãn nghe theo nhưng trái tim trong lồng ngực vẫn đập liên hồi không thể tập trung giây đàn nữa.

Lúc này, Tuệ Tâm đột nhiên đến báo trước đó liền phải chào hỏi trước: "Hạnh nhiên sư thái."

Hạnh Nhiên sư thái khẽ gật đầu. Tuệ Tâm lại quay sang Diệp Cẩn Huyền vẻ mặt có chút khản trương: "Huyền muội muội, phụ thân của muội đến bảo là đón muội trở về đây."

Lúc này tim của Diệp Cẩn Huyền ngừng đập một chút lại đập liên hồi không dứt. Lý nào lại như vậy, mười bảy tuổi nàng mới trở về Diệp gia cơ mà, giờ là đang sớm hơn hai năm nha.

Người cha luôn giữ mặt mũi kia lại làm sao có thể đích thân đến đón nàng cơ chứ? Giờ này sợ là hấn còn chưa biết nàng có thể nói chuyện nữa kia.

Đến cùng chuyện gì đã xảy ra? Không lẽ thời gian luân dịch chuyển nên mọi chuyện cũng khác sao? Nàng không muốn trở về đó sớm như vậy đâu, nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt cho trận trạch đấu kia cơ mà.

Thấy Diệp Cẩn Huyền ngơ ngẩn nhìn Tuệ Tâm, Hạnh Nhiên sư thái lại nghĩ nàng cao hứng đến không biết phản ứng liền mỉm cười nhắc nhở: "Vì sao còn không ra đó đi, ở đây ngẩn ngơ được ích gì."

"Ân." Diệp Cẩn Huyền vội vội vàng vàng đứng dậy cúi người chào Hạnh Nhiên sư thái rồi theo Tuệ Tâm ra ngoài.

Bước đến hậu viện thấy được một đoàn binh sĩ đứng đó, lại vô tình nghe được đoạn đối thoại của bọn họ nên nàng mới biết được sự thật. Diệp Nghiêu được phái đến sơn đông chinh lý quân đội hiện trở về đột nhiên trời trở gió đánh phải cho dựng lều gần Trúc Huyền am.

Nhưng lều đột nhiên lại bị hồng hết vào cái nên phải đến Trúc Huyền am xin tá túc. Không ngờ Tuệ Âm sư thái nhận ra Diệp Nghiêu nên có kể vài chuyện của Diệp Cẩn Huyền cho hấn nghe. Hấn biết nàng không hề bị cầm liên ngộ lời đón nàng trở về.

Hóa ra đời trước hấn đã từng đi ngang đây nhưng không hề ngừng lại để hỏi thăm nàng. Chính là vì hôm nay đột nhiên trời trở mưa lều lại không đủ nên mới đến đây rồi vô tình biết được chuyện của nàng.

Hiện giờ lòng nàng đột nhiên như bị dội một thùng nước lạnh như băng vào vậy. Đời trước nàng háo hức gặp mặt thân nhân cơ nào thì đời này nàng buồn bực cỡ đó. Tuy lúc trước Diệp Nghiêu đối xử với nàng không tệ nhưng nàng cũng không thể không sinh ra khó chịu với hấn.

Trên đường đi gặp được một vị sư tỷ đang nhận lệnh mang trà đến cho Diệp Nghiêu. Biết được Diệp Cẩn Huyền đến đó liền đưa cho nàng còn ân cần dặn nàng cẩn thận kéo phòng tay.

Diệp Cẩn Huyền bước chân vào cửa viện, Tuệ Âm sư thái cười híp mắt vẫy tay: "Cẩn Huyền, mau, mau đến đây, đây là phụ thân của ngươi."

Diệp Cẩn Huyền cố nặn ra một nụ cười xã giao bước đến bên Tuệ Âm sư thái, nhỏ nhẹ gọi một câu: "Tuệ Âm sư thái."

Diệp Nghiêu mặc quan phục đội mũ cánh chuồn uy nghi đứng đó nhìn chăm chăm nữ nhi của mình. Ngũ quan của hấn tuần tú, cả đôi mắt kia nữa, cho dù là người không hiểu chuyện nhìn cũng lờ mờ đoán được bọn họ là thân phụ nữ.

"Không gọi phụ thân?" Đôi mày rậm của Diệp Nghiêu khẽ như rồng chậm rãi mở miệng hỏi. Nàng quả thật có thể nói, vậy vì sao năm đó lại không hề phản ứng? Lúc đầu khi được Tuệ Âm sư thái kể hấn vẫn còn nửa tin nửa không nhưng hiện là ở trước mắt nha.

Diệp Cẩn Huyền nhìn hấn rồi lại như không dám nhìn cúi đầu xuống. Lúc này đây nàng đang điều tiết lại tâm trạng của chính mình. Nàng không còn là Diệp Cẩn Huyền lúc trước nữa.

Diệp Cẩn Huyền lúc này đã từng trải qua đủ cảm xúc của đời người, trải qua sinh tử, trải qua tuyệt vọng rồi. Nàng không thể có một đôi mắt không tạp niệm, một tâm hồn thuần khiết nữa.

Hít một hơi thật sâu nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt điềm tĩnh gọi: "Phụ thân."

"Tốt." Diệp Nghiêu gật đầu hài lòng, đáy mắt mang tiểu ý chăm chú không rời khỏi người Diệp Cẩn Huyền. Hấn vạn lần không ngờ nàng không hề bị cầm mà trưởng thành lại còn tựa như Hồ thị như vậy nữa.

Tuệ Âm sư thái hiền từ nói: "Cẩn Huyền chưa từng gặp phụ thân hấn lại cũng có rất nhiều chuyện muốn nói. Ta rời đi trước, hai người tự nhiên."

Diệp Nghiêu khẽ gật đầu khách sáo nói: "Làm phiền sư thái."

Diệp Cẩn Huyền nhìn theo bóng của Tuệ Âm đi mất rồi lại nhìn Diệp Nghiêu đưa tay mời hấn ngồi ghé đá trong viện: "Phụ thân trước ngồi ghế."

Diệp Nghiêu nâng đầu nhìn trời trầm ổn nói: "Trời sắp mưa, vào trong rồi nói." Nói xong hấn chấp tay sau lưng xoay người bước vào trong.

Diệp Cẩm Huyền mím chặt môi bước theo sau Diệp Nghiêu. Đồi trước hấn thất vọng về thân ca ca của nàng Diệp Cẩm Huy, rồi lại nghe được tin nàng ở trong cung cùng người làm ra chuyện thiên lý bất dung liền hôn mê bất tỉnh.

Sau đó nàng nghe Diệp Cẩm Ninh nói, hấn vì trận kích động đó mà vĩnh viễn phải nằm trên giường không thể cử động được nữa. Cả Diệp phủ được một tay Tả thị, thân mẫu của Diệp Cẩm Ninh quản lý.

Lúc đó tâm nàng còn đau hơn cả mấy vết thương trên người nữa. Không nghĩ đến hôm nay còn có thể gặp lại một người sinh long hoạt hổ hiện ngang như vậy. Hốc mắt đột nhiên lại có chút cay xè, tuy hấn cần mặt mũi hơn cần nàng nhưng từ khi nàng hồi Diệp phủ hấn cái gì cũng chiều theo ý nàng.

Chỉ là lúc đó nàng không biết hấn là muốn dùng nàng lót quan lộ của hấn mà thôi. Nói gì thì nói vẫn là phụ thân, máu nàng chảy trong người cũng là từ hấn mà ra. Cảm xúc của nàng hiện tại chính là đan xen hai loại cực khó chịu.

Diệp Nghiêu ngồi bên bàn nhìn Diệp Cẩm Huyền, đôi mắt tinh xảo khép hờ lại hỏi: "Huyền nhi trước nay sống thế nào?" Lúc trước hấn cũng biết được Trúc Huyền am không to cũng không xa hoa nhưng cũng là bắt mắt dĩ mới phải để nàng ở lại.

Mỗi năm hấn đều gửi không ít bạc để tu sửa am. Giờ đây thấy cảnh này cũng không khỏi khó chịu. Lý nào vẫn như xưa không hề thay đổi như vậy.

"Nữ nhi ở nơi này sống rất tốt, mỗi ngày đều vui vẻ." Thật sự từ khi trọng sinh có lúc nàng nghĩ không muốn trở về Diệp gia nữa. Nhưng nhớ lại vẫn còn mẫu thân, ca ca ở đó nên loại bỏ suy nghĩ vớ vẩn kia ra khỏi đầu.

Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng đặt khay trà lên bàn vì Diệp Nghiêu châm một tách trà nóng: "Phụ thân mời dùng trà."

Bên ngoài lúc này trời cũng đổ mưa xối xả. Mưa to như trút nước, sấm sét ầm ầm vang, tia chớp xẹt ngang bầu trời chớp chớp làm cả phòng sáng lên rồi nhanh chóng tối đi. Ánh nến bên trong phòng cháy bùng bùng sau mỗi tiếng sấm yếu đi rồi lại bùng cháy lên.

Sau khi Diệp Nghiêu tiếp nhận ly trà nàng mới ngồi xuống đối diện hấn. Lần này nàng nhất định hành sự cẩn thận không để nguy hại đến bản thân cũng như những người yêu quý mình.

Diệp Nghiêu nhấp một ngụm trà nóng thấm giọng, rồi lại nhìn xuống bàn tay nhỏ của Diệp Cẩm Huyền ở đối diện, đôi mày rậm nhìn chặt vài phần: "Người ở đây mỗi ngày làm gì?"

Diệp Cẩm Huyền đương nhiên biết hấn muốn hỏi gì rồi. Năm đó hấn cũng là vì thấy đôi tay này của nàng mà mời rất nhiều điều hương sư cùng điều dược sư đến giúp nàng chữa. Tuy là hơi nhảm nhưng vẫn là đỡ hơn lúc ở trong lãnh cung.

"Nữ nhi cùng các sư tỷ chè cùi gánh nước rất vui lại có thể rèn luyện sức khỏe. Lúc rảnh rỗi các sư thái dạy nữ nhi học chữ, niệm kinh. Bạc của phụ thân cho người gửi đến sư thái đều mang đi giúp đỡ người khác chỉ giữ lại một ít để phòng trừ khi cần thiết."

Diệp Nghiêu hài lòng đặt ly trà xuống, đầu chân mày cũng giãn ra không ít. Diệp Cẩm Huyền từng câu từng chữ nói rành mạch lưu loát như vậy nếu không phải năm đó hấn tận mắt chứng kiến nàng không chịu mở miệng cũng sẽ không tin là nàng không nói được.

"Ngày mai người theo phụ thân trở về Diệp phủ, những thứ ở đây nhanh chóng thu xếp cho xong."

"Vâng." Diệp Cẩm Huyền ngoan ngoãn đáp ứng rồi đứng dậy cúi người bước ra ngoài.

Trong mắt của Diệp Nghiêu lúc này, Diệp Cẩm Huyền nàng chính là không biết lễ nghi nên nàng không hành lễ. Càng tỏ ra thông minh thì càng chết sớm, thông minh sẽ bị thông minh hại.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Khai hồ mới, tặng các nàng tận ba chương nha ^.^

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ánh mắt cố nhân

Tác giả: Luna Huang

Buổi tối, Diệp Cẩm Huyền cùng đến phòng các sư tỷ trò chuyện. Đêm nay là đêm cuối cùng nàng ở Trúc Huyền am nên phải hảo hảo bảo giữ kỷ niệm đẹp này. Các sư tỷ cùng nhau ở một phòng trên một giường lớn dài. Chỉ có mỗi mình nàng cùng các sư thái là nằm một mình một phòng thôi. Mà nàng đến giờ phút hiện tại vẫn là nằm không an phận.

Trải qua hai kiếp người rồi tối mà vẫn không thể thay đổi được gì, tối nhắm mắt trên giường sáng mở mắt ra lại thấy mình nằm dưới đất. Đã vậy đáng ngủ còn cực kỳ khó coi nữa chứ.

Các sư tỷ cũng là buồn có vui có nhưng không dám để nàng thấy được mặt buồn. Bọn họ cũng là muốn nàng trở về đoàn tụ với gia đình. Thế nên chủ đề tối này của các nàng chính là gần như bất tận, trong lòng mọi người hiểu rõ chỉ là không dám biểu lộ ra.

Tướng ngủ của Diệp Cẩm Huyền rất xấu, có lần các sư tỷ ngủ cùng nàng đều là bị nàng tặng quyền tặng cước. Sau đó liền thế không bao giờ ngủ cùng nàng nữa. Nhưng lần này phá lệ bởi vì không biết bao giờ mới được gặp lại nhau.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Sáng hôm sau, Diệp Cẩm Huyền từ biệt mọi người cùng Diệp Nghê rời đi. Có mặt Diệp Nghê nên mọi người không có chia tay suốt nước mắt như kiếp trước chỉ là lặng lẽ nhìn bóng nàng từ từ biến mất trong đoàn người mà thôi.

Diệp Cẩm Huyền được một học trò dưới trướng của Diệp Nghê là Hình Trùng Xuyên đỡ lên ngựa. Bản thân hần cầm dây cương dắt ngựa đi bên nàng.

Ở đời trước, nàng chưa từng gặp qua bất kỳ học trò nào dưới trướng của Diệp Nghê. Đã từng nghe qua hần có hai học trò nhưng mãi đến khi chết cũng không biết họ là ai. Hôm nay gặp mặt thực sự là rất nể phục.

Tướng mạo của Hình Trùng Xuyên nho nhã, nhìn cũng có chút phong hoa tuyết nguyệt nhưng từng nghe Diệp Cẩm Linh nói hần là một trong tứ đại cao thủ kinh thành. Hoàng thượng đã từng phong hần làm nhất phẩm ngư tiên thị vệ nhưng hần lại từ chối. Điều này khiến hoàng thượng luyến tiếc không thôi.

Diệp Cẩm Huyền mang tâm trạng không một chút lo lắng trở về Diệp phủ. Kế bên nàng Diệp Nghê cười ngựa sóng đôi nhìn đến về mặt không một chút hào hứng của nàng liền cực kỳ hiếu kỳ hỏi: "Huyền nhi không cảm thấy cao hứng?"

"Chút nữa sẽ gặp không cần khẩn trương, lẽ nào phụ thân cảm thấy cao hứng?" Diệp Cẩm Huyền đời trước chưa từng cùng Diệp Nghê nói đùa. Đời này này muốn thử, nếu không sẽ uống phí một đời.

Diệp Nghê nhìn nữ nhi mình không chớp mắt, từ trước đến nay đó là Diệp Cẩm Ninh ái nữ được hần thương yêu nhất cũng chưa từng dám phản vấn hần như vậy. Trong phủ hần có đến ba nữ nhi nhưng chưa ai có biểu tình nhân nhật như nàng cả. Là do sống ở am ni cô lâu ngày chăng?

Đã vậy Diệp Cẩm Huyền còn cố ý nâng cao giọng khiến hần cảm nàng đang trêu đùa mình. Bất giác cảm thấy mặt nóng lên không trả lời mà tiếp tục nhìn thẳng về phía trước.

Hình Trùng Xuyên cũng có chút hiếu kỳ về vị tứ tiểu thư này. Rõ ràng nàng đang cố ý trêu Diệp Nghê, hần đưa mắt nâng lên lên lên nhìn rồi lại thu đường nhìn trở lại. Tuy khuôn mặt của Diệp Nghê đen thui do cháy nắng không nhìn thấy đỏ nhưng nhìn ra được trên khuôn mặt kia đã bị đông cứng a.

Diệp Cẩm Huyền cười khúc khích ngồi trên ngựa, đầu ngẩng cao thả con điều của mình. Tay nàng thuần thục kéo dây giữ cho điều ở khoảng cách thích hợp không để quá cao cũng không cho quá thấp.

Đám binh sĩ nhìn Diệp Cẩm Huyền từ lúc nàng nhập đoàn đến giờ trong lòng không khỏi kinh ngạc. Bọn họ còn không biết Diệp Nghê khi nào có người nữ nhi này. Đến khi Diệp Nghê đưa nàng đến cao giọng tuyên bố cho đến bây giờ bọn hần vẫn còn chưa tiêu hóa được.

Nhưng tất cả cũng là nén ở trong lòng thôi chứ không dám mở miệng xuất khẩu thành ngôn. Để trong lòng thì khó chịu nhưng cũng phải mím chặt môi tránh mình phát ra âm thanh ngoài ý muốn.

Trúc Huyền am cách kinh thành nửa ngày đường nếu đi bằng xe ngựa. Bọn họ đi bộ nên vẫn phải dừng chân nghỉ qua đêm. Thời tiết lại cực kỳ hoan nghênh Diệp Cẩm Huyền, luôn trong xanh như nướng theo ý nàng để nàng thả điều giết thời gian buồn chán.

Lúc này có một người một ngựa đứng ở Tây môn, thấy được đoàn binh của Diệp Nghê liền cười ngựa chạy đến. Kinh thành ở ngay trước mắt, Diệp Cẩm Huyền chậm chậm thu điều về.

Thấy người đến Diệp Nghê giơ tay cho đoàn người dừng bước, oai vệ ngồi trên ngựa nhìn người đến không rời mắt. Đến trước mặt Diệp Nghê, nam tử đó mới leo xuống ngựa, cúi người ôm quyền: "Học trò cung nghênh đại nhân trở về."

Diệp Nghê cười sáng khoái ha ha vài tiếng rồi nói: "Khương Văn thương thế của ngươi chưa tốt mau đứng lên đi."

"Vâng." Đáp một tiếng Khương Văn liền đứng thẳng thắt lưng. Hần vốn là lần này đi cùng nhưng do bị thương Diệp Nghê đặc cách cho hần ở lại dưỡng thương.

Diệp Nghê to giọng nhìn Diệp Cẩm Huyền nói: "Đây là quý nữ của bốn quan." Đương nhiên hần phải khoe mẽ một chút rồi, nữ nhi của hần cả bốn người đều là dung mạo xuất chúng. Diệp Cẩm Huyền tuy hơi kém hơn ba người kia nhưng vừa nhìn liền để cho người khác cảm thấy được âm áp thâm trầm can.

Khương Văn quay sang nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền cả người run lên, đầu quả tim như có hàng trăm hạt sạn còn kiến bò qua vậy cực kỳ ngứa. Ánh mắt đầy thâm tình nhìn nàng, vài tia yêu thương cũng không che giấu được mà lộ hết ra ngoài. Thực ra hần thấy nàng từ xa nhưng vẫn là hành lễ cùng Diệp Nghê xong mới có thể nhìn đến nàng.

Diệp Cẩm Huyền thu xong điều cũng không hề nhìn Khương Văn lấy một mắt mà cúi đầu cẩn thận xếp gọn. Nhưng khi cảm nhận có ánh mắt nhìn mình

liền khó chịu khẽ chau mày lại từ từ ngẩng đầu lên.

Khương Văn là một nam tử lạnh lùng tuấn lãng, cả khuôn mặt cũng cứng đờ tựa như tượng vậy. Nàng nhớ có lần Diệp Cẩm Liên nói ngoại trừ Diệp Nghê cùng Diệp Cẩm Ninh ra thì Khương Văn không nhìn đến người nào nữa. Cứ như là người trong thiên hạ không có ai đáng để cho hắn đặt vào trong mắt vậy.

Diệp Cẩm Linh lại nói rằng mỗi lần tổ chức cung yến Khương Văn chỉ đến duy nhất một lần rồi những lần sau đều viện cớ vắng mặt. Nhưng khi trong phủ thiết yến hắn luôn luôn đến bởi vì người hắn lưu tâm chính là Diệp Cẩm Ninh.

Nhưng giờ nhìn thấy ánh mắt của Khương Văn nàng có chút ngạc nhiên. Vì sao hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy, cứ y như cổ nhân lâu ngày gặp lại vậy.

Đôi mày của nàng vì vậy mà nhíu chặt một phần. Cho dù hắn cũng trọng sinh như nàng thì cũng không thể nào có được ánh mắt này đối với nàng được. Kiếp trước nàng còn chưa từng gặp hắn cơ mà. Những chuyện biết về hai học trò của Diệp Nghê đều là do Diệp Cẩm Linh và Diệp Cẩm Liên kể lại.

Diệp Nghê cùng Hình Trùng Xuyên cũng là kinh hi không thôi. Lần đầu bọn họ thấy được Khương Văn nhìn nữ tử khác ngoài Diệp Cẩm Ninh. Trong đầu có chút không hiểu được Khương Văn rồi.

"Khương công tử, thỉnh tự trọng." Diệp Cẩm Huyền thu hồi tầm mắt của mình lạnh giọng nói. Hắn không biết được nhìn nàng như vậy là rất thất thố sao, không hiểu sao nàng đối với loại ánh mắt này có chút khó chịu.

Trong lòng Diệp Nghê lại nghĩ nếu Khương Văn đối với Diệp Cẩm Huyền có thứ gọi là nhất kiến chung tình thì hắn sẽ tác thành. Dù sao nàng cũng là thứ nữ nếu gả cho người làm thiếp chỉ bằng gả cho Khương Văn làm chính thê. Dù sao nhân phẩm của Khương Văn hắn là tin được.

Lại nói Diệp Cẩm Ninh là ái nữ của hắn lại là tài nữ tài mạo song toàn ở kinh thành. Lúc trước hắn biết Khương Văn có ý với nàng cũng vờ như không biết. Bởi vì hắn chính là muốn nàng làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Khương Văn bị lời nói của Diệp Cẩm Huyền làm cho hồi thần, khẽ giật mình một chút rồi cúi đầu ôm quyền nói: "Tạ hạ thất lễ, hy vọng tứ tiểu thư không trách."

Diệp Cẩm Huyền không nhìn hắn mà quay sang nơi khác. Trong lòng nàng đột nhiên sinh ra một chút nộ khí không thể diễn tả thành lời, đan xen lại có chút nghi vấn về ánh mắt kia của hắn. Hắn thất thố với nàng, nàng cũng không cần khách khí với hắn.

Dùng một chút hắn từ trong ngực áo lấy ra một khăn tơ hai tay cung kính trình lên: "Tại hạ nghĩ nữ tử không nên xuất đầu lộ diện, tứ tiểu thư vẫn là nên mang khăn che lại dung mạo của mình mới tốt." Khăn tơ này hắn là hôm nay không hiểu vì sao lại mang trên người, đúng lúc có chỗ dùng rồi.

Diệp Nghê thấy có lý liền gật gù tán thành: "Huyền nhi mang vào đi." Không ngờ hắn khăn trương mang nàng trở về lại quên mất chuyện nhỏ nhặt này. Không uống công hân xem trọng học trò này.

Hình Trùng Xuyên bước đến vỗ vai Khương Văn rồi khẽ thì thầm bên tai: "Thế nào, tứ tiểu thư và tam tiểu thư khó chọn chứ?" Tay cũng lấy khăn tơ lên.

Khương Văn hừ một tiếng hất tay Hình Trùng Xuyên ra khỏi vai mình hừ khẽ một tiếng rồi leo lên ngựa cười đến bên cạnh Diệp Nghê: "Đại nhân có thể xuất phát."

Diệp Nghê gật đầu lại thúc nhẹ ngựa tiếp tục đi về phía trước nhập tây môn. Hình Trùng Xuyên khẽ cười bắt đầu đi lác đầu nhìn Khương Văn. Hắn cũng là tiếp tục dắt ngựa cho Diệp Cẩm Huyền, tay cũng không quên đưa khăn cho nàng.

"Đa tạ nhị vị công tử." Diệp Cẩm Huyền tiếp nhận khăn rồi mang lên mặt. Không khí từ mũi nàng liên tục bị nàng dùng sức hít mạnh ra. Mùi của nam nhân dính vào khăn khiến nàng có chút khó chịu.

Nàng vốn đối với nam nhân bây giờ cũng là lạnh tâm, trên đời này thứ phản phúc nhất chính là nam nhân. Lời nói ra miệng chưa từng biết giữ lời. Tiêu biểu chính là Đoan Mộc Chiến Phàm lúc trước vậy, hắn bảo mang nàng ngủ mã phanh thây đến cùng lại mang rằng nàng từng chiếc từng chiếc tươi sống mà nhỏ xuống. Chỉ là nhỏ đến chiếc thứ tư nàng chết mất rồi, sợ là làm hắn mất hứng rồi.

Diệp Nghê nhập cung diện thánh để Diệp Cẩm Huyền đứng bên ngoài cửa cung chờ. Hắn muốn đích thân đưa nàng trở về phủ nên không hề cho người đưa nàng trở về trước.

Diệp Cẩm Huyền đứng bên ngoài cửa cung cũng không dám nhìn vào mà quay lưng lại với cửa cung. Đây là nơi mà nàng sợ, nơi nàng bước vào vĩnh viễn không thể trở ra. Nàng thật không muốn nhìn thấy nó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trở về điệp gia

Tác giả: Luna Huang

Hon giữa trưa, Diệp Nghê mới trở ra nói: "Chúng ta trở về." nói xong hần leo lên ngựa.

Hình Trùng Xuyên cười hi hi nói nhỏ với Khương Văn: "Có cần ta đổi chỗ giúp người gần tứ tiểu thư hon không? Đại nhân không để người cùng tam tiểu thư thân cận nhưng sẽ để tứ tiểu thư cho người a."

Khương Văn nghe vậy cũng có chút kích động nhưng vẫn lựa chọn nén xuống. Khuôn mặt cứng đờ lạnh như băng của hần cũng không hề thay đổi biểu tình. Không nói một lời leo lên ngựa của bản thân không nhìn Hình Trùng Xuyên lấy một lần.

Hình Trùng Xuyên thờ dài thán nhẹ: "Đúng là tên vô lương tâm, ta là đang giúp người a." Hần cũng bước qua đỡ Diệp Cẩm Huyền lên ngựa rồi theo đoàn người rời đi.

Khương Văn đảo mắt nhìn thấy cảnh đó, tay cầm dây cương càng thêm chặt. Hần hận bản thân không thể thay thế Hình Trùng Xuyên nhưng lúc này thấy được trong mắt nàng hình như không thích mình nên hần vẫn là không nên gấp gáp tránh nàng sợ hãi, đâm ra ghét bản thân. Chỉ là hần nghĩ không ra vì sao nàng lại ghét hần a, hần cùng nàng lần đầu gặp cơ mà.

Diệp phủ nằm ở một con phố sầm uất, dân chúng thấy được ba con ngựa chậm chậm tiến về phương hướng Diệp phủ cũng tránh sang hai bên che miệng to nhỏ. Bọn họ nhận ra Diệp Nghê, cũng nhận ra hai học trò tuấn tú của hần nhưng là...

Dân chúng nhìn thấy nữ tử trên ngựa cũng là bản tán xôn xao đoán thân phận của Diệp Cẩm Huyền. Có người bảo nàng là con riêng của Diệp Nghê, có người lại nói nàng là thiếp thất mới của hần.

Trong lòng của Diệp Cẩm Huyền lúc này to cười vài trận. Không hổ là miệng lưỡi thiên hạ, thứ gì đến miệng của bọn họ cũng thành ra đại sự. Nhưng không có gì làm nghe bọn họ làm văn cũng là một thú vui nha.

Đại môn Diệp phủ ở ngay trước mắt, một gia đình vừa thấy được Diệp Nghê ở xa xa liền lấy tốc độ nhanh nhất chạy vào trong báo tin. Rất nhanh, trên dưới Diệp gia đều ra đại môn đón tiếp.

Mắt thấy Diệp Nghê cười ngựa đến đại môn nam nữ trong phủ đều phúc thân: "Nghênh đón lão gia trở về."

Thấy được một nữ tử bên cạnh Diệp Nghê đám phu nhân di nương trong phủ cũng là mắt đầy bất mãn nhưng cố gắng che giấu. Đám nữ nhi của hần trong lòng liền cũng loạn một phen.

Diệp Nghê leo xuống ngựa đích thân đỡ Diệp Cẩm Huyền xuống ngựa: "Các người nghe cho rõ đây, đây là tứ tiểu thư của Diệp gia Diệp Cẩm Huyền."

Hần cố ý làm vậy một là để đám dân chúng biết, hai là để cho mọi người trong phủ biết không được khi dễ nàng. Trong phủ của hần không cho phép xuất hiện bất kỳ sự phân biệt thứ đích nào. Tuy hần cũng đặt nặng vấn đề thứ đích khác biệt nhưng là không để bất kì nữ nhi nào chịu khi dễ của hạ nhân.

Hồ thị vừa nghe được ba chữ "Diệp Cẩm Huyền" liền quên cả bản thân đang phúc thân hành lễ mà xúc động chạy đến. Hai tay run rẩy nắm lấy vai của Diệp Cẩm Huyền nghẹn ngào mở miệng: "Huyền nhi? Là Huyền nhi thực sao?"

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy Hồ thị cũng là xúc động rơi nước mắt. Mẫu thân nàng, mẫu thân vẫn còn đang sống ở trước mặt nàng.

"Mẫu thân." Giọng nàng cũng là run rẩy không thể tin được gọi một tiếng.

Diệp Nghê ôm lấy thân thể run rẩy của Hồ thị rồi hô to: "Vào phủ trước hần nói."

Tả thị cầm chặt khăn tay nhìn Hồ thị đầy hận ý. Diệp Cẩm Huyền hai mắt ngấn lệ nhưng vừa lúc cũng thu được hận ý kia vào trong mắt mình. Nàng lại tự cảm thấy bản thân ngu ngốc vì sao đời trước không nhận ra được.

Diệp Cẩm Huyền đường hoàng bước từ đại môn vào phủ. Đời trước khi nàng hỏi phủ Diệp Nghê không có trong phủ, Hồ thị bị bệnh thường xuyên nhức đầu nên ngủ đến không biết gì, Tả thị cho Trương ma ma truyền lời nói nàng là thứ nữ phải đi trốn môn(Luna: cửa nhỏ bên hông).

Lúc đó nàng không biết gì cũng là vâng theo. Đến sau này mới biết Hồ thị là kẻ thất nạng không cần đi trốn môn. Tả thị làm như vậy chỉ là vì muốn đánh đòn phủ đầu thôi.

Sau khi an vị trên tiền đình, Diệp Cẩm Huyền mới tháo khăn tay trên mặt xuống nhưng không trả cho Khương Văn. Nàng đứng giữa tiền đình, xung quanh mọi người đều đã an vị.

Trương ma ma cho hạ nhân mang trà lên để Diệp Cẩm Huyền kính trà cho mọi người trong phủ. Diệp Nghê cùng Tả thị ngồi trên chủ vị nhìn nàng không rời mắt.

Trương ma ma cười hi hi hai tiếng mở miệng nói: "Tứ tiểu thư, đây là đại phu nhân." Vừa nói vừa đưa mắt cho nha hoàn bên cạnh ý bảo châm trà đưa

cho Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huyền quỳ trên nệm nệm tròn hai tay dâng trà: "Phụ thân, đại nương dùng trà."

"Ngoan." Diệp Nghiêu tiếp nhận tách trà rồi nhấp một ngụm.

Tả thị tiếp nhận tách trà đưa lên môi khẽ nhấp rồi đặt tách trà xuống cười nói: "Tứ cô nương có phải không, hôm nay phụ thân ngài đưa ngài trở về cũng không có báo trước ta không có chuẩn bị lễ vật, chút nữa lập tức bảo người đưa đến chỗ của ngài."

Ánh mắt nhìn xuống dưới tay chân của Diệp Cẩm Huyền đầy khinh thường. Tay chân thì thô ráp, dung mạo không có gì đặc biệt, tiện đúng là tiện.

"Cẩm Huyền tạ qua đại nương." Diệp Cẩm Huyền ngoan ngoãn đáp tạ. Nàng đã cảm nhận được biểu tình của ánh mắt khinh thường kia, chỉ là không chạm nàng nàng liền xem như không nhìn thấy.

Trương ma ma đỡ Diệp Cẩm Huyền đứng dậy, có một nha hoàn khác giúp nàng dời nệm nệm đến trước mặt Hồ thị. Diệp Cẩm Huyền quỳ xuống hai tay lại dâng trà cho Hồ thị.

"Mẫu thân dùng trà."

Hồ thị vội vã tiếp nhận khẽ nhấp một ngụm rồi đỡ nàng đứng dậy: "Mau đứng lên đi, không cần quỳ nữa."

"Vâng." Diệp Cẩm Huyền được Hồ thị cùng Trương ma ma đỡ dậy lại đến trước mặt của Diệp Cẩm Huy.

Trương ma ma lại tiếp tục bên tai nàng giới thiệu: "Đây là đại thiếu gia, là thân huynh trưởng của người a."

Lại qua sang Diệp Cẩm Huy nói: "Tứ tiểu thư là thân muội muội của đại thiếu gia, nàng được sinh ở Trúc Huyền am a."

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi nhìn Diệp Cẩm Huy, hán trưởng thành tuần tú hơn cả Diệp Nghiêu nhưng lại bị chịu đến hư hỏng. Hiện tại hán nhìn nàng người thân muội muội này như kẻ xa lạ.

"Đại ca an hảo." Nàng nhẹ nhàng lên tiếng gọi hán.

Đôi trước tình cảm của nàng và vị huynh trưởng này cũng được tính là thân. Tuy hán lúc nào cũng ăn chơi liêu lỏng có khi còn không về nhà, nhưng mỗi lần ở nhà đều đến hỏi thăm cùng mua lễ vật đến cho nàng. Hán là độc tử của Diệp gia nên hán thương yêu nàng dám hạ nhân cũng không dám tùy tiện làm càn.

Còn nàng, nàng là thứ ngu ngốc, hán làm gì đi đâu nàng cũng nói lại cho Tả thị cùng Diệp Cẩm Ninh nghe. Đến cuối cùng hán bị xóa tên trong gia phả. Nhưng có lẽ vì như vậy hán mới là người duy nhất thoát chết.

Diệp Cẩm Huy đầu đội bạch ngọc quan, một thân trường bào phi thúy lục sắc. Đôi môi khép hờ, mắt xéch hẹp dài nhìn chăm chăm Diệp Cẩm Huyền đánh giá vị muội muội này.

Hán đứng dậy cười xấu xa nói: "Thế nào? Gặp đại ca xúc động đến khóc sao?"

Diệp Cẩm Huyền thấy thái độ bất cần đời của hán liền phì cười một tiếng rồi cơ mà. Nàng thực sự là gặp hán xúc động đến khóc nha, hán một câu nói đùa liền đoán trúng rồi.

"Đại ca đùa muội rồi."

Diệp Cẩm Huy cầm hay tách trà trên tay nha hoàn, đưa một tách cho nàng: "Nào, chúng ta dùng trà thay rượu cùng uống một ly."

"Được." Diệp Cẩm Huyền hào phóng đáp ứng nhận lấy tách trà cùng hán cạn một cái rồi cả hai cùng uống cạn một tách trà.

Lúc này đây đám hạ nhân còn xem thường Diệp Cẩm Huyền hơn nữa. Vì nữ tử mà thoải mái như nàng thì chỉ có tìm được trong thanh lâu thôi. Một thiên kim lý nào lại có biểu tình không đoan trang đó được.

Hình Trưng Xuyên cùng Khương Văn nhìn thấy được cũng là ngạc nhiên nói không nên lời. Thật không hợp với khuôn mặt và khí chất thiên chân của nàng chút nào.

Diệp Cẩm Huyền đưa lại ly rỗng cho nha hoàn hướng Diệp Cẩm Huy cúi đầu rồi bước đến trước mặt ba di nương của phủ.

Trương ma ma lại tiếp tục giới thiệu. Diệp Cẩm Huyền đương nhiên biết họ rồi. Cơ di nương là thân mẫu của Diệp Cẩm Liên, Đoàn di nương là thân mẫu của Diệp Cẩm Linh.

Hoa di nương từ nha hoàn thông phòng chính tay Tả thị nâng lên làm di nương bởi vì nghĩ là mình không có hài tử thì phải nhờ người giúp sức. Không ngờ vừa nâng lên chưa được bao lâu liền hoài thai Diệp Cẩm Ninh.

Hoa di nương đến giờ vẫn không thể hoài thai nên cũng không được sủng nhiều. Nàng luôn ghi nhớ ân nâng đỡ của Tả thị nên giúp nàng ta làm việc.

"CƠ DI NƯƠNG, ĐOÀN DI NƯƠNG, HOA DI NƯƠNG." Diệp Cẩm Huyền khẽ cúi đầu chào họ. Vì họ là di nương nên nàng không cần hành lễ hay dâng trà phức tạp.

CƠ DI NƯƠNG cười hiền hậu gật đầu: "Tứ cô nương trưởng thành thật khá ái, lễ vật chút nữa ta sẽ cho người đưa đến viện của người."

"Tạ qua CƠ DI NƯƠNG." Diệp Cẩm Huyền đáp lại bằng một nụ cười. Sau khi Diệp Cẩm Liên tự sát, CƠ DI NƯƠNG đau lòng nữ nhi liền sinh bệnh rồi qua đời. Lúc trước CƠ DI NƯƠNG đối với nàng hay bất kỳ người nào đều là hiền hòa như bây giờ vậy nhưng không hiểu sao lại...

Hoa di nương nhận được ánh mắt của Tả thị liền nắm lấy tay của Diệp Cẩm Huyền, bày ra bộ dáng đau lòng nói: "Ai đó, tứ cô nương sao tay lại như thế này, đến nha hoàn trong phủ cũng không bằng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tỷ muội tương phùng

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền hừ lạnh trong lòng, thầm nghĩ Hoa di nương chẳng phải cũng từ nha hoàn mà lên sao. Cả đặt trên mặt bàn cũng không xứng nữa còn dám ở đây ba hoa.

Do hôm nay là ngày đầu nàng về phủ còn chưa nhận tổ quy tông nên mới đứng ở đây chào nàng ta thôi. Ngày sau sợ lại gặp phải nàng, nàng ta cũng phải hướng nàng thỉnh an a.

Diệp Nghiêu lạnh mắt trừng Hoa di nương. Tay của tiểu thư mà một di nương như nàng ta cũng có tư cách nắm lấy sao? Hắn không mở miệng nhưng mọi người đều thấy nộ khí từ hắn rất nhanh tản ra.

Khuông Vãn dùng ánh mắt đầy sát khí phóng đến trên người Hoa di nương. Nói như vậy chẳng phải là nói Diệp Cẩm Huyền thua kém cả nha hoàn sao. Một di nương nhỏ nhoi cũng dám to miệng như vậy.

Hoa di nương cảm nhận được hai luồng ánh mắt đầy sát khí phóng lên trên người mình liền vội vàng đặt tay của Diệp Cẩm Huyền xuống rồi khẽ vờ vào miệng mình: "Ta không phải có ý đó, ta là đau lòng thay tứ cô nương thôi."

Đoàn di nương lúc này mới lên tiếng nói: "Lão gia, hay là người mời điều dưỡng sư đến xem cho nàng."

Diệp Cẩm Huyền nhìn Đoàn di nương gầy gò mà đau lòng. Đòi trước Đoàn di nương vì Diệp Cẩm Linh mà cầu xin Diệp Nghiêu cho đến Trúc Huyền am xuất gia làm ni cô, nhưng là trước khi rời đi bị rắn độc cắn chết.

"Ta cũng có ý này." Diệp Nghiêu nhàn nhạt trả lời nhưng mắt vẫn không khỏi trừng Hoa di nương.

Lúc này Hình Trùng Xuyên mới lên tiếng đề nghị: "Đại nhân, học trò biết một điều dưỡng sư rất giỏi, nhưng nếu muốn chữa nhanh còn phải thêm điều hương sư nữa. Tinh thần sáng khoái độ phục hồi của da mới tốt được."

"Được vậy liền gọi họ đến cho bọn quan xem một chút." Diệp Nghiêu hài lòng đáp ứng. Dù gì cũng là nữ nhi của mình không có gì phải tiếc.

Trương ma ma lại đưa Diệp Cẩm Huyền đến trước mặt ba nữ nữ của Diệp Nghiêu giới thiệu rõ ràng. Diệp Cẩm Ninh đẹp đến khuynh thành, chỉ cần một cái nhíu mày cũng khiến đám nam nhân hồn phách tán loạn đang ngồi dựa dẫm trên ghế thái sư.

"Tam tỷ tỷ an hảo." Diệp Cẩm Huyền mỉm cười gọi một tiếng.

Đời này nàng định sẵn sẽ không báo thù, chuyện của đời trước nàng không tính toán nữa. Nhưng đời này vẫn không tha cho nàng thì nàng cũng sẽ không do dự dùng hết khả năng phản pháo đâu.

"Tứ muội muội đã về là tốt rồi, tỷ muội chúng ta cuối cùng cũng đoàn tụ rồi."

Diệp Cẩm Ninh nhẹ nhàng đứng dậy cầm lấy đôi tay thô ráp của Diệp Cẩm Huyền xem xét lời của Hoa di nương. Khi xác định được sự thật mới cười đến mẩn ngượng, dung mạo tư chất không tệ nhưng tiện mạng vẫn là không thể đặt lên bàn được.

Diệp Cẩm Huyền chỉ là cười đáp trả hoàn toàn không nói thêm lời nào nữa. Nàng rút tay lại xoay qua bên cạnh gọi: "Đại tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ an hảo."

Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh là thứ nữ nên tuy được sinh ra trước Diệp Cẩm Ninh cũng chỉ ngồi sau nàng ta. Hai nàng được sinh cũng một năm nhưng hơn kém nhau vài tháng và chỉ lớn hơn nàng một tuổi. Nhưng bọn họ đều là thể thâm bất kham, nàng vừa về không bao lâu bọn họ liền xảy ra

chuyện.

Diệp Cẩn Liên mỉm cười nắm lấy tay Diệp Cẩn Huyền nói: "Tứ muội muội vừa trở về có chuyện gì không biết liền đến hỏi chúng ta, đừng ngại."

Nhìn nụ cười dịu dàng kia lòng của Diệp Cẩn Huyền có một chút thất lại. Diệp Cẩn Liên vốn là ngưỡng mộ thái tử Đoan Mộc Chiến Khôi. Đột nhiên một hôm Tả thị bảo nàng ta là thứ nữ nếu phải gả thì chỉ có thể làm kế thất hoặc làm thiếp thôi. Hoặc là, gả cho thứ nam của hào môn nào đó.

Tả thị lại nói không muốn thấy Diệp Cẩn Liên hạ mình làm thiếp lại không muốn nàng ta gả cho thứ nam nên đã nhờ quan hệ tìm được một hôn sự tốt cho nàng ta. Bảo mẫu nữ nàng ta cứ yên tâm nhất định được làm chính thê.

Diệp Cẩn Liên cùng Cơ di nương nhìn sắc mặt của Diệp Nghêêu ngậm ngùi đáp ứng đề Tả thị lo liệu mọi việc. Sau cùng đúng là tìm được một hôn sự tốt, có thể làm chính thê của trưởng nam.

Sau khi xem bức họa cùng thông tin Tả thị cung cấp mọi người đều hài lòng. Đến ngày xuất giá mới biết được đối tượng được chọn chính là hầu gia thế tử mập mạp hào sắc phong lưu nhất kinh thành Bách Lý Nghiêm.

Diệp Cẩn Liên chịu không nổi, mặc giả y cứ vậy mà thất cổ tự sát trong khuê phòng. Diệp Nghêêu tức giận mắng Tả thị, lúc đó Tả thị bảo bản thân cũng là vì quan lộ của Diệp Nghêêu cùng tội của Diệp Cẩn Huy nên mới hy sinh Diệp Cẩn Liên. Thế là bày ra bộ dáng ăn năn xám hối mấy ngày trước linh cửu của Diệp Cẩn Liên.

Diệp Cẩn Huyền thoát khỏi hồi ức mỉm cười vỗ vỗ tay của Diệp Cẩn Liên đáp: "Nhất định sẽ, muội tạ qua đại tỷ tỷ."

"Chúng ta đều là tỷ muội một nhà không cần khách sáo như người ngoài như vậy." Diệp Cẩn Linh vui vẻ cười đến híp mắt.

Diệp Cẩn Huyền thấy được Diệp Cẩn Linh sống mũi lại cay một trận. Diệp Cẩn Linh vốn cũng như Diệp Cẩn Liên ngưỡng mộ thái tử Đoan Mộc Chiến Khôi. Nguyên ý gả cho hắn làm thiếp chứ tuyệt không làm chính thê của người khác.

Sau khi sự kiện của Diệp Cẩn Liên xảy ra không lâu thì đến nàng ta xảy ra chuyện. Vào đúng sinh thần của Diệp Nghêêu, phủ tổ chức tiệc xa hoa, không ngờ lại bị quan khách phát hiện nàng ta ở hoa viên cùng nam nhân xa lạ cầu thủ.

Sau sự kiện đó, Diệp Nghêêu mất hết mặt mũi liền đuổi nàng ta ra khỏi phủ, cả tên cũng xóa luôn trong gia phả. Diệp Cẩn Linh cứ thế mà bị đuổi đi, bị dân chúng thóa mạ ném đá chửi rủa khắp nơi. Chịu không nổi miệng lưỡi thiên hạ cũng là nghĩ quẩn trầm mình tự vẫn.

Lúc đó Diệp Cẩn Huyền nghĩ mãi cũng không thể nào hiểu được. Một nữ tử mở miệng đóng miệng cũng là Đoan Mộc Chiến Khôi vì lý do gì đột nhiên cùng người cầu thủ.

Lúc trước nàng luôn cảm thấy chuyện này đúng là thật kỳ quái a. Nhưng khi ở trong lãnh cung nghe chính miệng Diệp Cẩn Ninh nói ra nàng mới biết rõ nguyên nhân cái chết của bọn họ.

Diệp Cẩn Liên cùng Diệp Cẩn Linh đều ngưỡng mộ nam nhân vốn thuộc về Diệp Cẩn Ninh. Bọn họ đều giấu kỹ trong lòng không dám nói với người ngoài chỉ là tâm sự cùng nhau. Mà cái người mang chuyện đó tiết lộ cho Diệp Cẩn Ninh biết chính là đứa ngu ngốc Diệp Cẩn Huyền nàng. Chính sự ngu dốt của nàng đẩy bọn họ đến tử địa.

Nhưng cái chết của các nàng đều là tự nguyện không hề như nàng. Lúc nàng ở lãnh cung bị hành hạ mấy lần cổ tự sát đều được cứu trở về, muốn trốn cũng không thể, cắn lưỡi cũng không còn lưỡi để cắn. Đôi câu nam nữ kia là muốn nàng sống không bằng chết.

Mỗi lần bị hành hình kêu la thống khổ cũng không được ích gì, muốn mở miệng thanh minh cũng không thể được nữa rồi. Lúc đó nàng cảm thấy bản thân bất lực vô dụng hơn bao giờ hết, cầu sinh không được cầu tử cũng không thể. Có lẽ nàng đẩy những người yêu thương mình vào tử địa nên mới có kết cục đó.

Diệp Cẩn Ninh cười đến mỉa người buông ra âm thanh mềm mại kéo hồn của Diệp Cẩn Huyền đang bay lơ lửng trong ký ức của mình trở về: "Tứ muội muội làm sao lại ngơ ngẩn như vậy? Hiện trở về rồi không còn ở Trúc Huyền am một mình nữa nên tiếp nhận không được sao?"

Diệp Cẩn Huyền hồi hồn liền đáp trả: "Muội ở đây tạ qua các vị tỷ tỷ, nếu muội có làm gì không đúng phiền các vị tỷ tỷ chỉ dạy thêm."

"Nhất định sẽ." Cả ba cùng đồng thanh đáp.

Diệp Nghêêu cực kỳ hài lòng với đám hài tử nhà mình. Đoàn kết như vậy mới là người của Diệp gia. Trong lòng phải nói là một cổ hạnh phúc dâng lên liền nói: "Hôm nay gia đình chúng ta đoàn tụ liền cùng nhau dùng bữa đi."

Ngừng một chút hắn lại nhìn Diệp Cẩn Huyền nói: "Huyền nhi mới về có lẽ đã mệt rồi, bảo mẫu thân người đưa về viện nghỉ tạm trước ngày mai sẽ đưa người đi chọn một viện. Tới cùng nhau dùng bữa."

"Vậy nữ nhi xin được phép lui xuống trước." Diệp Cẩn Huyền khẽ cúi đầu đáp lời.

Bước đến trước mặt Khương Văn, nàng hạ giọng nói: "Đa tạ Khương công tử cho mượn khăn, vài ngày nữa ta nhất định sẽ trả lại cho công tử một chiếc khăn khác y như vậy."

Khương Văn vốn thấy nàng bước đến trước mặt mình liền có chút kích động. Hắn còn nghĩ nàng sẽ trả khăn hoặc bảo rửa sạch mới trả không ngờ nàng lại nói như vậy: "Tứ tiểu thư trả lại khách khí rồi, tại hạ không nghĩ sẽ cho người mượn."

Diệp Cẩm Huyền khẽ chau mày lại nhìn hắn với vẻ không hiểu nhưng vẫn nén hiếu kỳ ở trong bụng nói: "Vậy thì xem như ta mua vậy, công tử mời ra giá." Nàng phóng khoáng mở miệng.

Đôi trước nàng vốn ở am ni cô chuyện gì cũng được các sư thái sư tỷ dạy tiết kiệm, không được hoang phí. Đến khi trở về nàng vẫn giữ tính cách đó của mình đến lúc nhập cung mới biết tất cả đều phải có bạc mới sống được. Không trách được người nào cũng khinh khi nàng, nguyên lai là nói nàng keo kiệt a.

Đôi mày kiếm của Khương Văn nhướng cao nhìn Diệp Cẩm Huyền đầy kinh ngạc. Hắn có suy nghĩ thêm trăm năm nghìn năm nữa không không nghĩ ra nàng sẽ nói như vậy. Thật là không giống nàng chút nào.

"Đó xem như lễ vật gặp mặt tại hạ tặng cho người không cần trả lại cũng không cần trả bạc."

Diệp Cẩm Huyền khép mắt quan sát nam tử có khuôn mặt cứng đờ lạnh như xác chết trước mặt. Trên mặt hắn không hề để lộ bất kỳ tia biểu cảm nào. Còn đôi mắt kia nữa, rất quen, rất quen nhưng nàng lại nhớ không ra đã gặp ở đâu.

Nghe xong câu này mọi người đều đồng loạt phát ra vài tia kinh hãi dưới đáy mắt. Xưa nay, ngoại trừ Diệp Cẩm Ninh Khương Văn sẽ không hề nhìn bất kỳ nữ nhân nào khác, hiện tại vì sao lại tặng lễ vật cho Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Ninh cả người đều khó chịu nhưng ở trước mặt nhiều người không tiện phát tác. Lý nào vừa về đã câu dẫn nam nhân của nàng rồi. Tuy nàng không thích hắn nhưng cũng không thể để hắn rời mắt khỏi nàng được.

Hình Trùng Xuyên ngồi bên cạnh vỗ chiếc phiến vào tay khẽ hô lên: "Ai da, ta thật là không phải rồi, đến lễ vật gặp mặt cũng không nhớ mang theo, tứ tiểu thư đừng trách."

Diệp Cẩm Huyền hướng Hình Trùng Xuyên nặn ra một nụ cười mỏng: "Lúc này Hình công tử vì ta dắt ngựa vắt và cũng xem như là đại lễ rồi. Lát nữa ta hồi lễ cho hai người, cáo từ."

Nói xong không đợi bọn họ phản ứng nàng đã bước đến bên Hồ thị đỡ nàng ta đứng lên rồi bước ra khỏi tiền đình. Nàng không muốn nợ ân tình của bất kỳ người nào nữa, nhất là nam nhân.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Hehe truyện này khóc nhiều lắm, nàng nào lỡ yêu thâm bộ này chuẩn bị khăn giấy nghen.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tâm tư rối bời

Tác giả: Luna Huang

Hồ thị đưa Diệp Cẩm Huyền về viện của mình rồi phân phó người chuẩn bị nước nóng. Trong lúc chờ đợi nàng kéo Diệp Cẩm Huyền đến ngồi trên nhuyễn tháp bên mình.

"Huyền nhi đến đây mẫu thân xem một chút nào, mười lăm năm rồi mẫu thân chưa gặp qua người, người làm sao lại gầy như vậy?"

"Nữ nhi ở đó rất tốt, mẫu thân người yên tâm."

Diệp Cẩm Huyền cũng là nén xúc động để nói. Bởi vì nàng biết nếu bản thân xúc động thì Hồ thị nhất định sẽ khóc nhiều hơn mình.

Nàng ở am ni cô toàn dùng đồ chay không hề có thịt đương nhiên da dẻ đáng vóc không được tốt như những thiên kim tiểu thư trong kinh thành rồi. Lại nói nhìn này gầy gò yếu ớt gió thổi cũng bay nhưng sức khỏe của nàng lại rất tốt.

Bằng chứng tốt nhất đó là ở trong lãnh cung bị hành hạ không biết bao nhiêu lâu mới được trọng sinh. Hiện tại nàng còn muốn học một ít võ công để phòng thân nhưng biết Diệp Ngẫu sẽ không đồng ý đâu nên không dám nghĩ nhiều nữa.

Hồ thị lấy khăn lau nước mắt rồi nghẹn ngào nói: "Là mẫu thân không tốt, để người một mình ở đó chịu khổ rồi." Vừa nói nàng vừa đưa tay đầm lên ngực của mình.

Diệp Cẩm Huyền vội ngăn lại cầm chặt lấy tay Hồ thị: "Mẫu thân a mẫu thân, người đừng làm như vậy. Người để nữ nhi ở đó cũng là bất đắc dĩ, mà nữ

nhi ở đó được mọi người thương yêu, mỗi ngày trôi qua đều rất hạnh phúc."

Đây là nàng nói lời thật lòng nha. Đã hai kiếp người kiếp nào nàng ở đó cũng vui vẻ hơn bao giờ hết. Nếu không vì Hồ thị, đại ca, hai thứ tỷ nàng cũng không muốn trở về đây nữa đâu. Làm ni cô cũng không có gì không tốt, ít nhất ngày qua đều là tràn đầy tiếng cười.

Hồ thị nghe vậy liền ôm lấy Diệp Cẩm Huyền khóc rống lên. Mười lăm năm này không ngày nào không nhớ nữ nhi, không ngày nào là không khóc cả. Nếu không có Diệp Cẩm Huyền bên cạnh có lẽ nàng không trụ được đến giờ này, không thể gặp lại Diệp Cẩm Huyền nữa rồi.

Diệp Cẩm Huyền mới chào đời chưa bao lâu đã phải rời bỏ mẫu thân đã là rất khổ sở rồi. Diệp Nghiêu sợ chuyện có một nữ nhi cảm bị bại lộ nên không dám thuê nhũ nương các sư thái phải dùng nước cháo bón cho nàng dùng.

Đám người được báo lên đó tặng lễ lên am ni cô, khi trở về Hồ thị hỏi lúc nào cũng báo tiểu thư rất tốt. Hồ thị làm sao mà tin được, hỏi đến đáng về mất mũi bọn họ còn không trả lời được cơ mà.

Diệp Cẩm Huyền ngoại trừ việc vỗ vai an ủi Hồ thị ra thì nàng không còn nói câu gì nữa. Càng nói sẽ càng làm nàng ta đau lòng hơn thôi. Không ngờ đời này trở về liền đã ngập nước mắt như vậy rồi, đời trước Hồ thị lúc nào cũng mệt mỏi kêu buồn ngủ nàng cũng vỗ pháp a.

Lúc này, bên ngoài hạ nhân mang nước vào. Diệp Cẩm Huyền cũng bắt đầu ngâm mình thư giãn. Lưng trần trắng nõn tựa lên thành thùng tắm, hai tay đặt dọc theo thành bồn tắm nhắm mắt lại nhắm nghiền.

Có lẽ thời gian luân thực sự bị thay đổi rồi. Có rất nhiều chuyện không nằm trong ký ức của nàng ở đời trước.

Tỉ như đột nhiên trời đổ mưa để Diệp Nghiêu đích thân đón nàng trở về.

Tỉ như nàng phải vào trắc môn hiện lại vào đại môn lại còn được tất cả mọi người ra đón cực kỳ long trọng nữa. Lúc trước là một mình Trương ma ma ra đón thôi.

Tỉ như thay vì nàng trở về liền ở trong viện của mình nay lại phải ở tạm chỗ của Hồ thị.

Tỉ như...rất nhiều, rất nhiều nữa.

Nàng hít một hơi thật sâu như muốn tiếp thêm sức mạnh cho bản thân bước về phía trước. Cho dù có chuyện gì xảy ra nàng cũng phải hào hào bước vững cước bộ của mình.

Lúc này đột nhiên có tiếng nước vang bên tai, mặt nước trong thùng tắm khẽ động. Diệp Cẩm Huyền kinh hãi mở mắt ra ngồi thẳng thất lưng hai tay che trước ngực bày ra tư thế phòng thủ đầy cảnh giác.

"Kẻ nào?" Không hề do dự nàng hét to rồi xoay người lại.

"Là mẫu thân." Hồ thị cũng bị Diệp Cẩm Huyền dọa đến cứng đờ cả người, tay nàng cầm khăn tắm giờ giữa không trung, rất lâu mới tìm lại được tiếng nói cho mình. Vốn là định giúp nữ nhi kỳ lưng không ngờ Diệp Cẩm Huyền lại phản ứng mạnh như vậy.

Thấy được người trước mắt, Diệp Cẩm Huyền khẽ thở phào nhẹ nhõm. Đã bao lâu rồi nàng quên mất cảm giác được hầu hạ như thế nào. Ngực nàng đập liên hồi vẫn chưa thể ổn định được, đại não vẫn còn rất căng thẳng.

Hồ thị nhìn Diệp Cẩm Huyền khẽ cười, nói: "Mẫu thân muốn vì ngươi kỳ lưng một chút, không được từ chối đâu."

Không để Diệp Cẩm Huyền trả lời Hồ thị bước đến phía sau bắt đầu giúp nàng kỳ lưng. Chiếc khăn mềm được Hồ thị điều khiển chạy loạn trên vai, trên lưng nàng khiến nàng có chút xấu hổ.

"Mẫu thân, người vẫn là ra ngoài trước đi, phần đại lễ lớn như vậy nữ nhi nhận không nổi."

Thấy Diệp Cẩm Huyền đỏ cả mặt Hồ thị mới đặt khăn lên thành thùng nói: "Được rồi, mẫu thân ra ngoài không cần xấu hổ, mẫu thân gọi vài người vào giúp ngươi."

Nói xong Hồ thị vòng ra bình phong bước ra ngoài.

Diệp Cẩm Huyền nói với theo: "Không cần đâu, mẫu thân người..." Đáng tiếc đã muộn rồi. Lúc này âm thanh phân phó hạ nhân của Hồ thị đã truyền vào tai nàng.

Khẽ thở dài một hơi, nàng chỉ muốn được an tĩnh ngâm mình thôi. Lỗi một đám nữ nhân vào đây làm gì, nàng cũng chẳng phải là bệnh đến bán thân bất toại cần người hầu hạ nữa. Đời trước ở trong lãnh cung mỗi ngày được "hầu hạ" đến sợ rồi. Và lại những chuyện này nàng vẫn tự làm được bởi nàng không dám tin tưởng hạ nhân nữa.

Có hai nữ nhân mặc y phục thị nữ bước vào phúc thân cung kính mở miệng.

"Nô tỳ Hải Đường gặp qua tứ tiểu thư."

"Nô tỳ Bách Hợp gặp qua tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huyền "ừm" một tiếng cũng không đuổi họ ra. Hai người này lúc trước hầu bên cạnh mẫu thân nàng. Tình tình thế nào thì không biết vì lúc trước nàng không giỏi đoán tâm ý người đến hiện giờ vẫn như vậy. Tóm lại vẫn phải đề phòng.

Hải Đường nhanh nhẹn cầm khăn giúp Diệp Cẩm Huyền kỳ tay: "Tiểu thư cảm thấy nô tỳ dùng đạo lực này có vừa ý không?"

"Nhẹ chút nữa." Thực ra đạo lực dùng rất đủ những nàng muốn nhẹ thêm một chút.

Hải Đường điều chỉnh lại lực đạo đến khi nghe Diệp Cẩm Huyền "ừm" một tiếng nàng ta mới giữ nguyên lực đạo trước tiếng "ừm" đó.

Bách Hợp đứng bên cạnh rải cánh hoa vài thùng tắm. Lâu lâu lại thử độ ấm của nước để châm thêm nước nóng vào thùng tắm.

Diệp Cẩm Huyền tiếp tục nhắm mắt lại, nàng không phải là người giỏi trong việc tâm kế hay đối phó người, nói dễ nghe chính là thiên chân, nói khó nghe hơn một chút đó chính là ngu ngốc.

Theo tình thế trước mắt chỉ có thể bình đến tướng chặn – nước đến đất lấp thôi. Điều chỉnh lại nhịp thở đột nhiên trong đầu nàng lại xuất hiện ánh mắt khó hiểu của Khương Văn. Hắn là trọng sinh hay là đã từng thấy nàng trên Trúc Huyền am?

Nàng không biết hắn, chưa từng gặp cũng hắn và cũng biết hắn chưa từng gặp nàng. Từ lúc trở về cho đến lúc được gả ra ngoài nàng chỉ tiến cung tham yến thôi rất ít ra khỏi viện. Trong phủ tổ chức yến nàng cũng viện cớ không tham gia, sinh thân Diệp Nghê nàng bệnh không thể ra ngoài. Mà mỗi lần trong cung thiết yến hắn cũng không hề tham gia.

Hắn từ đâu mà biết nàng? Nhưng nàng không hề hy vọng hắn cũng trọng sinh như mình đâu. Chuyện đời trước của nàng xấu như vậy bản như vậy để người khác biết khác nàng ném mặt mũi đi đâu, mặc dù là bị hãm hại mà thành nhưng người bên ngoài cũng không biết a. Nhưng nếu chuyện này là thực thì e rằng nàng phải ăn thân sâu hơn rồi.

Nàng nhớ một lần Diệp Cẩm Linh nói với nàng, hắn được hoàng thượng thân phong nhất phẩm đới đao cận thân nhưng hắn từ chối. Điều này chứng tỏ được rằng võ công hắn không tệ mới được phong cho chức quan kia.

Mà hai tên học trò của Diệp Nghê không tên nào không tốt vì sao lại phải theo hắn mà tiến cung không thăng quan tiến chức? Bọn họ đều là từ chối khẩu dụ của thánh thượng a.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thói quen khó sửa

Tác giả: Luna Huang

Tắm xong, Diệp Cẩm Huyền vận lại y phục ở trên Trúc Huyền am thường mặc rồi bước ra khỏi bình phong. Hải Đường cùng Bách Hợp cùng nhau giúp nàng lau tóc.

Lúc này Hồ thị bước từ bên ngoài vào, Kha ma ma cùng một đám hạ nhân phía sau Hồ thị mang theo không ít thức ăn đến. Thấy Diệp Cẩm Huyền, bọn họ đồng loạt phúc thân.

"Lão nô gặp qua tứ tiểu thư."

"Nô tỳ gặp qua tứ tiểu thư."

Kha ma ma là nha hoàn thiếp thân của Hồ thị. Khi Hồ thị được nâng làm di nương liền được Diệp Nghê đích thân ban tặng. Nhưng lúc Diệp Cẩm Huyền từ Trúc Huyền am trở về thì Kha ma ma không còn nữa nên cũng không biết chút gì về nàng ta cả.

Mỗi năm đến ngày đỗ Kha ma ma, Hồ thị đều đốt ít giấy bạc cho nàng ta. Hỏi ra mới biết do Kha ma ma vi phạm quy củ liền bị Tả thị dùng loạn côn đánh chết. Nhưng khi được hỏi Kha ma ma phạm phải điều gì mà bị trừng phạt nặng như vậy thì không ai dám nói.

"Mẫu thân, nữ nhi có chút mệt mỏi chưa muốn dùng bữa." Diệp Cẩm Huyền không chờ Hồ thị nói gì liền lên tiếng trước.

Hồ thị nghe vậy liền cho đám hạ nhân lui xuống còn phân phó thêm đồ thức ăn vào trong sừng hâm cho nóng. Sau khi cửa phòng đóng lại, nàng tiến đến bên Diệp Cẩm Huyền nhẹ giọng hỏi:

"Ngươi muốn lấy gì hồi lễ cho nhị vị công tử?"

"A." Diệp Cẩm Huyền vỗ trán của mình suýt chút nữa nàng quên mất việc này nữa. Đầu của nàng nhất định bị hỏng rồi: "Mẫu thân người chọn đi, Hình công tử đất ngra rất mệt lẽ vật nhiều hơn một chút."

"Được." Hồ thị đáp ứng rồi dặn nàng: "Người nghỉ ngơi trước, mẫu thân giúp người chọn lẽ vật rồi mang đến tặng họ."

"Đa tạ mẫu thân." Diệp Cẩm Huyền cao hứng đáp lời.

Sau khi Hồ thị đi không lâu tóc nàng cũng đã khô. Hải Đường Bách Hợp được nàng cho lui xuống. Một mình nàng lăn lên giường ngủ một giấc thật ngon.

Khi nàng thức giấc đã thấy mình nằm ở dưới đất lạnh rồi, chung quanh tối om như mực. Xoa xoa cái lưng rồi đứng dậy ngồi lên giường nhắm mắt mãi không thôi, tay vong ra sau tự vì mình xoa bóp những chỗ đau. Cả người nàng ê ẩm cực kỳ lợi hại hơn những lần té trước.

Vì sao tướng ngủ của nàng lại có thể xấu như vậy cơ chứ? Đã hai kiếp người vẫn không thể sửa được. Lúc trước vì muốn có được trái tim của Đoan Mộc Chiến Phàm nàng đã mất rất nhiều công sức giả thực nữ nhưng đến lúc ngủ thì vẫn hiện nguyên hình là một nữ nhân kém đoan trang. Đoan Mộc Chiến Phàm mắng nàng giả tạo cũng đúng thôi, bởi nàng vì hấn mà trang đấy.

Lúc này âm thanh của Hồ thị bên ngoài truyền vào: "Huyền nhi đã tỉnh chưa?"

"Hồi phu nhân, tứ tiểu thư vẫn còn đang ngủ." Hải Đường cung kính đáp.

Âm thanh của Bách Hợp cũng vang lên kèm theo ngữ điệu cho chút bất đắc dĩ: "Nãy giờ tứ tiểu thư liên tục ngã xuống giường nô tỳ cung Hải Đường cùng nhau nâng lên giường mấy lượt xem kỹ không có vết thương mới lui ra ngoài."

Hồ thị không vui khê trách: "Nếu là như vậy các người các phải ở bên trong trông chừng nàng chứ, nhờ có chuyện gì thì sao?"

Không đề bọn họ phải ứng Hồ thị lo lắng trực tiếp đẩy cửa bước vào. Kha ma ma cảm đèn lồng cùng tiến vào rồi thấp lên một ngọn nến mang đến cho Hồ thị.

Diệp Cẩm Huyền ngồi trên giường khê nói: "Mẫu thân, nữ nhi thức dậy rồi người không cần lo lắng." Hóa ra là do lần này ngã đến mấy lần nên mới tạo thành cảm giác này.

Hồ thị bước nhanh cước bộ đến bên giường xoay người nữ nhi vài lần thấy nàng không sức mẽ miếng thịt nào mới an tâm thở phào nhẹ nhõm. Đôi mày liễu khê động thê hiện không hài lòng: "Người là nữ tử làm sao có thể ngủ không ý tứ như vậy cơ chứ? Nếu say này gả cho người thì biết làm thế nào?"

"Thì làm phiền mẫu thân người cho thêm ít của hồi môn bù cho phần thất thổ của nữ nhi thôi." Diệp Cẩm Huyền cười hi hi. Đó là đáng ngủ lúc nàng mất đi ý thức thì nàng làm sao tự sửa được. Chính bản thân nàng cũng không muốn có đáng ngủ khó coi như vậy cơ mà.

Hồ thị cũng bị lời nói của Diệp Cẩm Huyền chọc cho cười phì, vỗ vỗ mu bàn tay nàng rồi nói: "Phụ thân người bảo ta đến gọi người ra dùng bữa đấy, nhanh lên đừng để mọi người đợi lâu."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền lập tức mang hài vào chân rồi để Hải Đường Bách Hợp giúp mình vận y phục rồi lại ngồi trước bàn trang điểm để bọn họ chải tóc giúp mình.

Nàng ở Trúc Huyền am mỗi ngày đều chỉ túm gọn tóc lên đỉnh đầu để dễ làm việc, mặt cũng không thi phấn tô son. Đến khi được đón về phủ vẫn là mặc đơn giản như vậy.

Nhưng từ khi đối với Đoan Mộc Chiến Phàm động tâm liền học hỏi đám tỷ muội cách làm đẹp. Mỗi ngày đều muốn bản thân thật đẹp để lọt được vào tầm mắt của hắn. Đáng tiếc đến chết nguyện vọng của nàng cũng không thể thực hiện được.

Gờ đây ngồi trước gương ngắm nhìn dung mạo mười lăm tuổi, thứ mà mà trước gờ chỉ có thể nhìn qua mặt nước dưới suối của mình có chút tự giễu. Đôi mắt của nàng tinh anh như Diệp Nghiêu lại không thể nhìn thấu được lòng người. Nàng hữu nhân vô châu, ngu ngốc tự hại mình đã đành còn hại cả người yêu thương mình lâm vào cảnh khốn cùng, đẩy họ đến vạn kiếp bất phục.

Hồ thị bên cạnh chọn ra vài món trang sức của mình để đeo cho Diệp Cẩm Huyền bỗng nghe được tiếng khê thở dài của nàng liền quay sang. Nàng vốn ở Trúc Huyền am vô lo vô nghĩ làm sao lại có đáng về ưu sầu như vậy.

"Huyền nhi, người là làm sao? Nơi nào không hài lòng?"

Diệp Cẩm Huyền lâm vào trong suy nghĩ đột nhiên bị giọng nói của Hồ thị làm cho khê giật mình. Trấn tĩnh bản thân rồi quay sang nhovn miệng cười: "Mẫu thân nữ nhi ở Trúc Huyền am đã lâu không quen với những thứ này. Có thể không cần có được không? Thật rất mất thời gian để chọn lựa a, lại không biết chọn cái nào cho tốt."

Nàng có trang điểm đẹp hơn thì cũng chỉ có mẫu thân, ca ca cũng hai tỷ tỷ khen mà thôi. Vậy trang điểm làm gì nữa, nàng đã từng xấu đến thê thảm hiện chỉ muốn nhìn dung mạo thuần khiết nhất của mình mà thôi.

Thấy mắt của Diệp Cẩm Huyền long lanh cầu tình Hồ thị khê cười vài tiếng gật đầu: "Được, nhưng tóc vẫn phải chải gọn gàng vòng ngọc này nhất định phải đeo." Bởi vì nếu trên người của Diệp Cẩm Huyền không mang theo món trang sức gì thì không chỉ Diệp gia bị ngọa nhân chê cười bạc đãi thứ nữ, mà ngay cả hạ nhân cũng không đặt Diệp Cẩm Huyền vào mắt.

Y phục tóc tai chỉnh tề, hai mẫu nữ khoác tay nhau bước đến tiền đình. Trong tiền đình lúc này mọi người có mặt đông đủ. Diệp Nghiêu muốn đây là bữa cơm đoàn tụ nên không cho người ngoài lưu lại. Đề này chứng tỏ Khương Văn cùng Hình Trưng Xuyên đã không còn ở.

Tả thị mắt thấy mẫu nữ Hồ thị đi đến liền lên giọng nói: "Tứ cô nương, sau này người cũng phải học theo các tỷ tỷ gặp mặt trưởng bối phải thỉnh an đấy." Câu này cũng là ám chỉ Hồ thị không biết cách giáo nữ, không biết dạy Diệp Cẩm Huyền hành lễ cơ bản với trưởng bối.

Diệp Cẩm Huyền không dám lộ ra chuyện mình biết quá nhiều. Bởi lúc này nàng cũng chỉ thấy có một lần một đám người hành lễ ở đại môn thôi. Nếu là bây giờ tỏ ra hiểu biết bị nghi ngờ thì phải làm sao. Nàng chỉ biết cúi đầu nhỏ nhẹ "vâng" một tiếng.

Diệp Cẩm Ninh ngồi trên ghế đoạn trang nhắc tay che nửa miệng thay Diệp Cẩm Huyền đỡ lời: "Mẫu thân, tứ muội muội vừa trở về quy củ lễ nghi phải từ từ không cần gấp."

Diệp Nghiêu nhìn Diệp Cẩm Ninh đầy tán thưởng, không hổ là ái nữ hấn yêu mến nhất: "Ninh nhi nói rất có lý, nàng không nên quá chấp nhặt chuyện nhỏ như vậy làm ảnh hưởng đến không khí của mọi người."

Hồ thị lúc này mới lên tiếng: "Tỷ tỷ dạy bảo chí phải, là muội đây sơ sót nhất định không có lần sau."

Tả thị trong lòng cực hận cũng phải tỏ ra không có gì. Nếu lúc này là mang nộ khí phát tác trước mặt Diệp Nghiêu e là cái ghế chủ mẫu của nàng sẽ có lung lay.

Diệp Cẩm Liên thấy không khí không được tốt liền nhẹ giọng nhắc nhở: "Nhưng quy củ lễ nghi đó mai liền để nữ nhi đến dạy tứ muội muội."

"Được." Ứng lời Diệp Nghiêu hài lòng nhếch môi rồi lại nhìn sang cái ghế trống vốn thuộc về Diệp Cẩm Huy đôi mày nhíu chặt lại vài phần.

Hồ thị lúng túng ngồi xuống chỗ của mình nói: "Lão gia, đề thiếp thân bảo người tìm Huy nhi trở về."

Diệp Cẩm Linh bước đến đỡ Diệp Cẩm Huyền trở về chỗ của mình rồi nói: "Phụ thân, đại ca bảo có việc ra ngoài rất nhanh trở về hay là chờ thêm một chút nữa."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phá gia chi tử

Tác giả: Luna Huang

Đúng lúc Diệp Nghiêu chuẩn bị nói câu "Không cần" thì thấy được Diệp Cẩm Huy tiêu sái phe phẩy chiết phiến bước vào. Miệng treo nụ cười câu hồn nữ nhân, tay còn mang theo một chiếc hộp gấm to.

"Nhi tử gặp qua phụ thân, đại nương, mẫu thân." Hấn gấp chiết phiến lại ôm quyền cúi người.

Diệp Nghiêu hừ một tiếng không thèm nhìn đến hấn lấy một mắt. Hài tử này của hấn trưởng thành tuấn tú lại thông minh nhưng lại không hề chuyên tâm vào thứ gì. Suốt ngày chỉ chơi bời lêu lổng lưu luyến bụi hoa. Hấn đã từng khiến hấn nở mày nở mặt nhưng giờ đây...chính là khiến hấn mất hết mặt mũi trở thành trò cười của đám quan trong triều.

Hài tử của đám bằng hữu hấn người nào cũng có quan chức, không thì cũng là sinh được vài tôn tử. Còn đây...hấn thật không biết phải giáo dục như thế nào nữa.

"Người cũng biết là hôm nay trong phủ chúc mừng muội muội người trở về phải dùng bữa cơm tại sao đến giờ này mới về." Thế là mang hết tất cả nộ khí một thể trút lên người của Diệp Cẩm Huy

Diệp Cẩm Huy vẫn là miệng nở một nụ cười không hề bận tâm đến nộ khí đang nồng nặc trong tiền đình chỉ mang hộp gấm ra vì mình biện giải: "Nhi tử là rời đi mua chút lễ vật cho muội muội nên mới trở về muộn."

Không đợi Diệp Nghiêu hô "miễn" hấn đã tự động đứng thẳng thắt lưng. Nói xong câu trên cũng bước đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền đưa hộp gấm cho nàng: "Đại ca mua cho muội, mở ra xem thử xem có thích không?"

Diệp Cẩm Huyền đỏ mặt lên nở một nụ cười. Đợi trước Diệp Cẩm Huy tặng cho nàng một một ám ngọc màu hổ phách bội khắc chữ "Huyền" rất tinh xảo. Nhưng đem động phòng hoa chúc đã bị Đoàn Mộc Chiến Phàm làm vỡ nát. Đợi này không biết hấn tặng gì cho nàng, thật có chút háo hức!

"Đa tạ đại ca!" Diệp Cẩm Huyền nói xong không nhận hộp gấm mà trực tiếp mở ra xem.

Diệp Cẩn Ninh cùng Diệp Cẩn Liên ngồi ở hai bên cũng cố gắng nhướn cổ lên xem bên trong đến cùng lại vật gì. Diệp Cẩn Linh ngồi xa hơn một chút không thấy được muốn đứng lên lại sợ thất thố khiến Diệp Nghêu ghét bỏ liền buồn bực bĩu môi.

"A!" Diệp Cẩn Huyền tròn mắt nhìn vào trong hộp gấm không kiềm được la to một tiếng. Nàng cười khúc khích đưa tay ôm lấy cuộn lông tròn trắng tinh như tuyết bằng hai lòng bàn tay gộp lại.

"Thích không?" Diệp Cẩn Huy nhìn biểu tình vui vẻ của Diệp Cẩn Huyền cũng cao hứng theo.

"Thích, phi thường thích, đa tạ đại ca." Không ngờ hần lại tặng cho nàng một con chó nhỏ lông dày trắng tinh như vậy a. Con chó nhỏ này vẫn còn chưa mở mắt, ôm cục lông nhỏ trong người thật thích.

Cười ha ha hai tiếng Diệp Cẩn Huy mới nói: "Thích thì tốt rồi, ta biết nhất định muội sẽ thích nên lúc này vừa nghe con chó của Chúc công tử vừa sinh liền chạy mua."

Muội muội hần từ nhỏ sống ở Trúc Huyền am tự nhiên là thích thiên nhiên yêu động vật. Nghĩ thế nên hần phải đến đó nắn ni rất lâu tên họ Chúc đáng ghét kia mới chịu bán. Nếu không hần cũng không về trễ để bị mắng như vậy.

Trong lúc Diệp Cẩn Huy đắc ý không để ý đến khuôn mặt đen thui của Diệp Nghêu trên ghế chủ vị: "Ngươi mua hết bao nhiêu?"

Diệp Cẩn Huy cũng không để ý đến người hỏi là ai mà thành thật đáp: "Bảy trăm lượng."

Diệp Nghêu nghe được liền nộ khí xung thiên, đúng là tên phá gia chi tử, một con chó nhỏ chưa mở mắt mà tốn hết bảy trăm lượng. Đây là muốn mang tài sản nhà hần đổ trôi sông sao?

Một tiếng vỗ mạnh bàn Diệp Nghêu nộ hết to: "Mang roi ra đây!"

Mọi người kinh hi vì tiếng vỗ bàn càng kinh hi lời nói của Diệp Nghêu hơn. Triệu quản gia bắt đắc dĩ đi lấy roi, Tả thị cùng Hồ thị mỗi người ôm lấy một chân của Diệp Nghêu khóc la thay Diệp Cẩn Huy cầu tình.

"Lão gia, chi là bảy trăm lượng thôi mà, cũng chẳng mất bao nhiêu của Diệp phủ, tứ cô nương vui là được rồi."

"Lão gia, Huy nhi nhất thời hồ đồ không nên động nộ ảnh hưởng sức khỏe."

"Huy nhi là vì mua lễ vật cho muội muội người cũng không cần quá để tâm. Dù gì thì cũng tiêu cho tứ cô nương."

"Sinh con không dạy là lỗi của thiếp thân, lão gia cứ đánh thiếp thân là được."

"..."

Nghe cứ như là Tả thị giúp cầu tình nhưng thực chất lại là thêm dầu vào lửa để Diệp Nghêu nóng hơn. Tả thị vốn là không sinh được nam hài nên đầu lý nào để Diệp Cẩn Huy tồn tại. Dù là thứ xuất nhưng hần cũng là độc tử của Diệp gia, trước tiên là chịu đến hồng rồi từng bước từng bước để Diệp Nghêu đuổi hần ra khỏi phủ.

Diệp Cẩn Huyền lạnh mắt nhìn bộ mặt giả dối của Tả thị. Nàng khinh thường nàng ta càng khinh thường bản thân hơn. Nàng là ngu ngốc không nhận ra được lòng người hiểm ác.

Lúc trước tình cảnh này cũng từng được diễn ra rất nhiều lần. Lần lớn nhất và cũng là cuối cùng chính là, có người phát hiện Diệp Cẩn Huy vào kỹ viện tranh đệ nhất kỹ nữ của Túy Hương lâu với hầu gia thế tử Bách Lý Nghiêm. Đôi bên lời qua tiếng lại cực kỳ gay gắt nhưng Diệp Cẩn Huy thắng.

Sau đó nghe nói Bách Lý Nghiêm bị đánh trọng thương ở sau hẻm nhỏ ở hậu môn của Túy Hương lâu, còn kỹ nữ kia chết trên người của Diệp Cẩn Huy. Khi hần thức dậy phát hiện thi thể lạnh như băng nằm trên người mình, cả người hần đầy máu một tay còn cầm theo một chùy thủy đầm từ lưng của kỹ nữ đó xuống nữa, liền la lên.

Mọi người chạy đến rồi khẳng định hần giết chết kỹ nữ kia. Thế là người báo quan người chạy đến Diệp phủ thông tri.

Diệp Nghêu vất vả mang Diệp Cẩn Huy hồi phủ đánh cho một trận nhớ đời. Sau đó đuổi ra khỏi nhà xóa tên ra khỏi gia phả. Còn đứng trước đại môn lập thế không có hài tử như hần. Còn về bên hoàng thượng liền tự mình hạ một bậc quan phẩm cảm tức nửa năm. Chỉ có như vậy mới bảo vệ được tính mạng của Diệp Cẩn Huy.

Lúc đó Diệp Cẩn Huyền cùng Hồ thị khóc lóc vang xin cũng không có kết quả. Diệp Cẩn Huy cứ thế mà bị đuổi ra. Mẫu nữ Tả thị ở bên cạnh đứng nhìn còn bảo là chuyện liên quan đến mạng người không thể giúp được.

Sau đó bọn họ còn đến an ủi mẫu nữ Hồ thị. Tả thị còn giả nhân giả nghĩa tự trách bản thân quá nuôi chiều Diệp Cẩn Huy để hần đi đến bước đường này. Hồ thị mỗi ngày một suy yếu sau đó Diệp Cẩn Huyền mang cho nàng dùng một chung nhân sâm liền trúng độc tạ thế.

Diệp Nghêu tức giận cho tra nhưng trà không ra độc là từ nơi nào đến nên chỉ có thể để chuyện này xuống. Mẫu nữ Tả thị lại đến an ủi nàng một phen, bảo là sống chết do trời.

Diệp Cẩm Huy thấy Diệp Nghêu nổi giận vội chạy sang một bên núp ở sau lưng Diệp Cẩm Huyền. Mỗi lần hắn làm gì chọc phụ thân nổi giận đều được hai vị mẫu thân xin cho nên cũng rất là an tâm chỉ là bày ra vẻ sợ hãi cho mọi người nhìn chút thôi.

"Phụ thân, cũng chỉ có bảy trăm lượng người đầu cần kích động như vậy, bảy trăm lượng bỏ ra để muối muối vui vẻ là rất đáng cơ mà." Hắn mở miệng gào thét thanh minh.

Diệp Nghêu cầm lấy cây roi nhuyển dài từ tay của Triệu quân gia quật mạnh trên đất: "Bảy trăm lượng là bao nhiêu bữa cơm của bá tánh có biết hay không?" Hắn cư nhiên còn mang Diệp Cẩm Huyền ra để giúp mình chống đỡ được cơ đấy.

Bên tai vang vọng tiếng cầu xin tha thứ của Tả thị cùng Hồ thị càng làm cho Diệp Nghêu nộ càng thêm nộ, khí trung chi khí.

Diệp Cẩm Ninh, Diệp Cẩm Liên, Diệp Cẩm Linh không dám nói tiếng nào chỉ biết cúi đầu mím chặt môi tự biến mình thành khúc gỗ hay vật gì đó bày trí trong tiền đình. Trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau.

Lúc này Diệp Cẩm Huyền quỳ xuống đặt con cho nhỏ xuống ghé bên cạnh rồi đập đầu nói: "Phụ thân bớt giận, đại ca vì nữ nhi nên mới tổn nhiều ngân lượng như vậy."

Diệp Nghêu không để ý đến lời của Diệp Cẩm Huyền, trực tiếp đứng dậy ra lệnh: "Người đến, kéo phu nhân ra, hôm nay ta phải đánh chết tên phá gia chi tử như ngươi."

Tả thị cùng Hồ thị bị hạ nhân kéo sang một bên nhưng miệng vẫn thay Diệp Cẩm Huy cầu tình. Diệp Nghêu bước từng bước oai vệ vùng roi lên hướng Diệp Cẩm Huy quát tới.

Diệp Cẩm Huy dường như đã quá quen với chuyện này nên không hề do dự mà tránh sang hướng khác. Diệp Nghêu cứ như vậy mà đuổi theo hải tử liên tục quật roi xuống. Diệp Cẩm Huy lại cứ như khi mà né hết tất cả các tuyệt chiêu của phụ thân mình.

Mọi người nín thở nhìn theo vờ tưởng kia của hai phụ tử Diệp gia mà đứng yên bất động. Đám hạ nhân người người cúi thấp đầu, trong lòng khinh bỉ tên phá gia chi tử Diệp Cẩm Huy.

Diệp Cẩm Huyền nhắm đúng thời cơ, khi roi thứ n được quất xuống, nàng chạy đến đối diện Diệp Nghêu dùng tay chắn trước mặt. Cây roi trên tay của Diệp Nghêu không chút do dự quật thẳng xuống vào hai tay của Diệp Cẩm Huyền.

Một tiếng quật xuống để mọi người sững sờ. Diệp Nghêu cùng Diệp Cẩm Huy cũng là đứng yên bất động không thể tin được.

Diệp Cẩm Huyền làm như vậy là muốn giúp Diệp Cẩm Huy giải vây. Theo tính cách của Diệp Nghêu không đánh được sẽ không buông tha. Quan trọng hơn hết chính là vì mâu thuẫn kết thúc vở kịch khiến mẫu nữ Tả thị cao hứng này.

Nàng chậm rãi dời tay xuống, mím chặt môi. Nỗi đau này không bằng nỗi đau mất người thân, càng không bằng nỗi đau bị dựng hình trong lăng cung. Một roi này đối với nàng mà nói cũng không bù đắp được tội lỗi đời trước của mình gây ra.

"Phụ thân thỉnh bớt giận." Khuôn mặt nàng đỏ bừng nén đau nói, trong ánh mắt lóe ra vài tia kiên định.

Hồ thị vùng vẫy thoát khỏi tay của hạ nhân rồi chạy đến cầm lấy hai tay bị đánh đến hiện lên một vết đỏ trong tay áo của Diệp Cẩm Huyền đau lòng nói: "Huyền nhi, vì sao ngươi lại ngốc như vậy?"

Tả thị vội la to: "Người tới mau thỉnh đại phu cho tứ cô nương."

Lúc này Diệp Nghêu hừ một tiếng dùng sức ném mạnh cây roi xuống đất. Nếu không phải do đám nữ nhân này thì Diệp Cẩm Huy cũng không hư hỏng như vậy. Hắn trừng nhìn Diệp Cẩm Huyền cảnh cáo.

"Lần sau không được phép can ta, chính vì mẫu thân ngươi bình thường quá nuôi chịu hắn nên hắn mới như thế này."

Diệp Cẩm Huyền cũng biết rõ nên chỉ cúi đầu hạ giọng nhận sai: "Nữ nhi chỉ là không muốn phụ thân người quá tức giận, về phần đại ca..."

Nàng khẽ quay đầu nháy mắt ra hiệu với Diệp Cẩm Huy ý bảo hắn mau mau bồi tội.

Diệp Cẩm Huy vội vã bước đến bên cạnh Diệp Cẩm Huyền cúi đầu nhận tội: "Nhi tử biết lỗi lần sau sẽ không tiêu bạc phung phí nữa." Câu này hắn nói không biết bao nhiêu lần nhưng không có lần nào thực hiện được.

Nhưng câu này lại có tác dụng với Diệp Nghêu, dù sao đánh cũng đánh rồi, được Diệp Cẩm Huy hướng bồi tội rồi nộ khí cũng tiêu đi không ít.

"Dùng bữa." Phất tay áo thật mạnh xoay người bước đến phương hướng phòng ăn. Mọi người cùng đồng loạt bước theo không ai dám nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bữa cơm đoàn tụ

Tác giả: Luna Huang

Mọi người quay quanh bài ăn ngồi theo thứ tự của mình. Không ai dám nhắc đến cái tay của Diệp Cẩm Huyền nữa. Mà nàng giờ đây cũng là cắn răng nhịn đau. Dù gì nữ tử cũng không được lộ tay ra ngoài chỉ có thể về phòng mới xử lý được vết thương thôi.

Các món thịt thịt cá cá trên bàn đối với Diệp Cẩm Huyền ở đời trước mà nói thì là một nỗi sỉ nhục vô cùng to lớn. Do nàng ở Trúc Huyền am từ nhỏ đều là ăn chay, hôm đến Thẩm gia tạ ơn cũng được họ mời món chay nên được đón về Diệp gia nhìn bàn ăn hoa lệ trước mặt kiểm nên không được.

Nàng còn nhớ rất rõ ngày hôm đó, nàng ăn không hề khách sáo chút nào khiến mặt của Diệp Nghêu đen lại không ít. Từ hôm đó hẳn liền để Hồ thị dọn đồ nàng cách ăn uống, còn bảo nếu không học được thì vĩnh viễn không được gặp khách nhân tránh làm xấu mặt Diệp gia.

Tả thị bên cạnh liên tục nói bên tai Diệp Nghêu, tuy là nói tốt cho nàng nhưng thực chất là chê nàng không thể đặt lên mặt bàn căn bản không xứng làm tiểu thư Diệp gia. Lúc đó nàng đầu hiểu được một lời nói có hai ba nghĩa nên chỉ nghĩ thơ ai nói gì nghe đó rồi cho rằng Tả thị là thật tâm với mình liền moi tìm phôi ra đối đãi với mẫu nữ nàng ta.

Diệp Cẩm Ninh lại liên tục gấp thức ăn ngon cho vào bát của nàng để nàng cảm kích vô cùng. Chỉ là lúc đó nàng không biết nàng ta là muốn nàng ở trước mặt hạ nhân đến khát cái cũng không bằng, làm trò vui cho mọi người. Lúc sau Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh hảo tâm nhắc nhở nàng mới biết a.

"Dùng bữa." Diệp Nghêu lạnh nhạt cầm chén đưa lên bắt đầu ăn phần của mình.

Tả thị cười dịu dàng đưa đĩa gấp một con tôm to vurun đến đặt vào chén nhỏ trước mặt Diệp Cẩm Huyền: "Tứ cô nương ở Trúc Huyền am ăn uống kham khổ, sau này trở về nhà sẽ không như vậy nữa."

"Đa tạ đại nương." Diệp Cẩm Huyền hai tay cầm lấy chén đỡ con tôm Tả thị đưa đến, khẽ khép môi.

Diệp Cẩm Huy nhìn com tôm to kia liền đưa đĩa gấp lên nhúu mày nhìn rồi thần nhiên đặt vào trong chén của mình không để ý đến sắc mặt khó coi của Tả thị cùng Diệp Nghêu.

Hồ thị liền khê trách: "Đó là tỷ tỷ gấp cho muội muội người, người lấy của nàng làm gì? Muốn dùng thì bên kia vẫn còn mẫu thân gấp cho người, mau trả lại cho muội muội đi."

Diệp Cẩm Huy không trả lời mà chỉ đưa con tôm lên miệng cắn một miếng thông thả nhai, về mặt đầy thương thức, nuốt xong rồi nói: "Muội muội vừa bị đánh tay vẫn còn chưa biết có bị trầy sướt hay không nếu nhờ có mà dùng phải con tôm này khác nào sẽ làm vết thương mẩn mủ để lại sẹo đâu."

"Đại ca học bác uyên thâm, muội muội bái phục, bái phục." Diệp Cẩm Huyền học Diệp Cẩm Huy ôm quý hướng hẳn gật nhẹ đầu. Thật ra nàng không có biết chuyện này đâu, đời trước toàn bị nội thương hoặc là tổn thương xương cốt căn bản không biết đến a.

Diệp Nghêu nghe vậy sắp mặt liền hòa hũa một chút quay sang một nữ tử phía sau phân phó: "Còn không mau đổi bộ chén đĩa khác cho tứ tiểu thư."

Nữ tử nghe vậy liền tiến lên thu dọn bộ chén đĩa của Diệp Cẩm Huyền rồi hoán lại cho nàng một bộ chén đĩa mới.

Tả thị vội vàng cười chữa ngược nói: "Vẫn là Huy nhi nói có lý, là ta thiếu sót, vậy liền dùng gà đi." Dứt lời Tả thị lại gấp một miếng thịt gà định mang đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huy đưa chén đến đỡ lấy miếng gà sắp được hạ vào chén của Diệp Cẩm Huyền: "Đại nương, gà chẳng phải cũng có tác dụng như trên sao, chỉ bằng để ta dùng thay muội muội."

Tả thị mỉm cười nhưng trong lòng nuốt cả bụng nộ khí. Tất cả đều tại tên phá đám này, Diệp Cẩm Huyền có sẹo hay không thì hẳn cũng chẳng có nhìn được vậy thì lo lắng làm gì? Nàng là muốn thấy được thái độ lần đầu được ăn mặn của Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huyền vội nói: "Cẩm Huyền nhận được tâm ý của đại nương đối với mình, tạ qua hảo ý của đại nương."

Tả thị đáp qua loa rồi dùng chén com của mình. Diệp Cẩm Ninh gấp một ít rau cho Diệp Cẩm Huyền: "Nếu vậy thì phải ủy khuất tứ muội muội đạm bạc vài bữa rồi."

"Đa tạ tam tỷ tỷ." Diệp Cẩm Huyền đưa chén đỡ lấy ít rau do Diệp Cẩm Ninh gấp: "Muội ở Trúc Huyền am đạm bạc đã quen vẫn là như trước thôi, không có gì là ủy khuất cả."

Lúc này Diệp Cẩm Huy lại vurun tay cướp luôn cái chén trong tay của Diệp Cẩm Huyền: "Rau muống cũng không được."

Hạ nhân thấy được lại lấy thêm một bộ chén đĩa mới cho Diệp Cẩm Huyền. Mẫu nữ Diệp Cẩm Ninh tức anh ách nhưng không làm được gì chỉ biết cúi đầu dùng com.

Diệp Cẩm Liên ngồi bên cạnh cũng gấp cho Diệp Cẩm Huyền một ít rau củ: "Trước đến này đại ca chỉ quan tâm mỗi mình tứ muội muội thôi đấy."

Diệp Cẩm Huyền cũng là gạt đầu mỉm cười chăm chú ăn chén cơm của mình. Hồ thị thấy nữ nhi trở về trong lòng ấm áp hẳn lên cho dù là ăn cháo với trứng muối cũng xem đó là sơn hào hải vị.

Nàng nhỏ nhẹ nhai từng miếng cực kỳ vất vả nhưng mặt vẫn không có biểu hiện như bị bức ép. Đồi trước vì Đoan Mộc Chính Phàm mà giả đoan trang, hiện lại vì bản thân, vì địa vị của mẫu thân cùng đại ca mà giả đoan trang. Đây đối với nàng cũng là một dạng cực hình a.

Mọi người đều sùng sốt nhìn cách dùng bữa của Diệp Cẩm Huyền. Một người ở am ni cô lớn lên làm sao có được biểu hiện nho nhã như vậy? Diệp Nghê cùng Hồ thị trái lại rất hài lòng.

Diệp Cẩm Huy liếc mắt nhìn biểu hiện của mọi người xung quanh môi nhếch lên rồi mới nói: "Phụ thân, nhi tử muốn để muội muội cùng viện với mình. Huynh muội chúng ta vừa mới gặp mặt không lâu lại không biết có được nhà nào nhìn trúng rồi gả đi không nên nhân cơ hội này gia đình cảm một chút."

Hồ thị nghe vậy cũng cảm thấy có lý nhưng cũng biết được nam nữ là khác biệt: "Huy nhi, người ăn nói hồ đồ cái gì, nàng là nữ nhi sẽ phải gả đi làm sao có thể ở cùng người một viện, để người truyền ra ngoài không biết còn phải thế nào đây."

Diệp Cẩm Huyền kinh ngạc không thôi, ngậm một ngụm cơm trong miệng nhưng lại quên luôn cách nhai nuốt. Đồi trước cũng không có ai nói như vậy đâu. Vì sao đột nhiên lại vậy?

Tả thị cũng nói: "Mẫu thân người nói rất đúng, nếu người là thương yêu muội muội thì nên ở nhà bồi nàng nhiều một chút."

Diệp Cẩm Huyền nhếch mép thâm khinh bi. Đúng là thâm sâu khó lường, nói thế vừa thể hiện được bản thân là đương gia chủ mẫu trong ngoài minh bạch nhưng cũng là vuốt bộ ria mép của Diệp Nghê.

"Ồ với đại ca sao? Cũng tốt a, muội cũng muốn ở cùng đại ca một viện." Nàng cười híp mắt nói.

Diệp Nghê tuy rằng thấy Tả thị cùng Hồ thị nói có lý nhưng nhìn đến tay của Diệp Cẩm Huyền lại cảm thấy có lỗi nên không phản đối khi nàng mở miệng đáp ứng: "Được rồi, quyết định như vậy đi."

Hắn phân phó Tả thị cùng Hồ thị: "Ngày mai hai người cho người đến may cho nàng vài kiện y phục rồi mua thêm một số trang sức."

Cả hai cũng đồng thanh đáp: "Vâng."

Huynh muội Diệp Cẩm Huyền không có phản ứng gì chỉ là cúi Diệp Cẩm Huy lại đưa ra lời đề nghị này nhưng hắn là đại ca nàng ắt sẽ không hại nàng. Nếu hắn có hại nàng, nàng cam tâm tình nguyện gánh chịu.

Diệp Cẩm Ninh lúc này liền lên tiếng: "Phụ thân, như vậy rất không hợp lễ nghi, nếu có người truyền ra ngoài..."

Không để nàng ta nói hết câu Diệp Cẩm Huy mang theo âm thanh đùa giỡn nói: "Dùng loạn côn đánh chết." Hắn nói vậy một để răn đe kẻ bép xép mồm mép không biết giữ, hai là không để Diệp Cẩm Ninh nói hết.

"Phụ thân sẽ không phải là muốn thay đổi chủ ý chứ?" Thấy đôi mày rậm của Diệp Nghê khẽ động, Diệp Cẩm Huyền liền mở miệng chặn đường lui của hắn.

"Lời đã nói làm sao có thể rút lại được, cứ quyết định như vậy đi."

Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên chỉ cúi đầu không dám có ý kiến. Các nàng chỉ là thứ nữ lại không có người chống lưng nếu là lời nhất định không chỉ bản thân gặp họa mà thân nương của các nàng cũng sẽ gặp họa.

Diệp Cẩm Huy thấy chuyện đã chắc như bàn thạch liền nói: "Vậy lát nữa ta cho người đến giúp muội muội dọn đồ."

"Ừm." Diệp Nghê đáp một tiếng lại phân phó Tả thị: "Mai nàng tuyển thêm vài hạ nhân vào phủ để hầu hạ Huyền nhi. Còn nữa, xem ngày để nàng nhận tổ quy tông, Diệp phủ mở tiệc lớn."

Tả thị ứng tiếng rồi trên bàn ăn mọi người lại im lặng. Chỉ có miệng của Diệp Cẩm Huy ba hoa chích chèo kể chuyện hắn cùng đám trư bằng cẩu hữu đi đâu đó chơi, trêu ghẹo cô nương nhà nào, kỹ nữ nào hầu hạ tốt, nơi nào tiêu bạc nhiều...

Diệp Nghê nhíu mày không hài lòng nhưng cũng là không có ý kiến. Những người khác thấy vậy cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tỷ muội tâm sự

Tác giả: Luna Huang

Dùng qua bữa cơm, Diệp Cần Huy cho hạ nhân bên viện của mình mang đồ của Diệp Cần Huyền đến Nghi Thủy viên. Nói thì là hoành tráng như vậy nhưng nàng vừa từ Trúc Huyền am trở về chỉ có vài kiện y phục một người cũng có thể mang được.

Diệp Cần Liên cùng Diệp Cần Linh đưa Diệp Cần Huyền đến hoa viên tản bộ. Hoa viên của Diệp gia nàng không quen thuộc cho lắm bởi vì đời trước nàng chỉ ngồi ở trong phòng một mình chơi cờ hoặc chép kinh, gảy đàn, học thêu thoi.

Hai nha hoàn thiếp thân của Diệp Cần Linh và Diệp Cần Liên đi phía sau cầm đèn lồng. Bọn họ ngồi ngoài bộ bàn ghế đá trong viện nhìn cảnh đêm.

Diệp Cần Liên mở lời trước phá bỏ không khí im lặng giữa ba người, nhân tiện mang thắc mắc trong lòng hỏi ra: "Tứ muội muội làm sao cùng Khương công tử quen biết? Theo ta biết thì hẳn chỉ nhìn tam muội muội thôi." Hôm chuyện tặng khăn này sợ là có người cho vào sổ từ từ tính a.

"Đúng a, ta cũng muốn hỏi y hệt như thế." Diệp Cần Linh cười híp mắt bày tỏ suy nghĩ trong lòng như bọn họ thật đã quen từ nhiều đời rồi: "Đã vậy còn tặng khăn tình tứ như vậy nữa."

Sở dĩ các nàng dám cùng Diệp Cần Huyền bạo gan mở miệng không kiêng kỵ là vì nghĩ nàng ở Trúc Huyền am nhất định tâm tư không sâu xa như những người khác. Lại nói cùng thân phận thứ nữ như nhau nên dễ trò chuyện hơn.

Diệp Cần Huyền thăm than khổ, nàng cũng muốn biết đáp án a. Nàng thực sự là cùng bọn họ nhận biết đã hai kiếp người rồi nên cũng không ngại thổ lộ: "Hắn giúp phụ thân giữ lại mặt mũi không phải là có ý với muội đâu."

Diệp Cần Liên cảnh giác nhìn xung quanh rồi hạ thấp giọng nhắc nhở: "Chính vì chuyện này mà lúc này tam muội muội không được vui, sau này tứ muội muội để ý một chút mới tốt."

Ở trong phủ này ngoài Diệp Nghiêu cùng Tả thị ra thì người có quyền hành chính là Diệp Cần Huy cùng Diệp Cần Ninh, Hồ thị chỉ là hữu danh vô thực.

Nàng là thứ nữ luôn chịu sự khi dễ vô hình nên lời ăn tiếng nói cũng rất phải cảnh giác. Thấy được Diệp Cần Huyền vừa về thì mẫu nữ Tả thị đã không vui sợ là mai sau khó sống a. Nhưng Diệp Cần Huyền còn may mắn hơn nàng là có đại ca cùng mẫu thân làm chỗ dựa.

Diệp Cần Linh không chút kiêng kỵ vịn khăn trong tay bêu môi trách: "Tam muội muội cũng thật là quá đáng, không thích người ta nhưng lại cứ muốn người ta phải nhìn mình là thế nào? Nam tử khắp kinh thành này ai cũng lưu ý nàng vẫn còn chưa lòng sao?"

Nàng chính là không thích tính cách thích coi mình là nhất của Diệp Cần Ninh. Biết làm sao được người ta là đích nữ còn nàng là thứ nữ. Mỗi ngày bị khi dễ cũng rất khó chịu cơ mà.

Diệp Cần Huyền nhìn bọn họ long lanh mắt, rất muốn nói cho bọn họ biết những thứ bản thân cùng bọn họ đã trải qua ở kiếp trước nhưng nàng không thể. Nàng biết chuyện này chỉ có giấu kín trong lòng đến hết đời này.

Diệp Cần Liên vội vã đưa tay che cái miệng nhỏ đang nhấp máy của Diệp Cần Linh lại khẽ trách: "Nhị muội muội không thể nói chuyện không suy nghĩ như vậy, tứ muội muội tuyệt đối không được học theo nhị muội muội khẩu vô già lan này đâu đấy!" Nơi này chính là không an toàn a, nhờ có người nghe được cáo trạng sẽ mang họa vào thân a.

Diệp Cần Linh giận dữ kéo tay của Diệp Cần Liên xuống sự mặt: "Không nói thì không nói." Sinh ra là nữ nhân đã là rất thê thảm rồi đã thế còn là xuất nữ chứ. Chỉ là một lời nói thật lòng cũng không thể nói ra miệng vậy thì sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Diệp Cần Huyền chỉ im lặng nhìn họ thôi. Lúc họ mắt nàng cũng chỉ nhìn thấy thi thể của Diệp Cần Liên, còn Diệp Cần Linh thì không gặp lại nữa. Đều do nàng hại họ, nghĩ lại những cái chết thê thảm của họ khóe mắt của nàng lại động nước mắt.

Diệp Cần Liên nhạy cảm nhìn sang thấy Diệp Cần Huyền sắp khóc lại hỏi: "Tứ muội muội đây là làm sao? Có phải do tay đau không?"

Nàng là quan tâm nhưng cũng không dám ở nơi này kéo tay của Diệp Cần Huyền ra xem. Ngộ nhờ bị người nào nhìn thấy đồn thổi lung tung sẽ hỏng danh tiết của nàng ta mất.

Diệp Cần Linh cũng bỏ cảm giác ủy khuất lúc này quay sang khuyên nhủ Diệp Cần Huyền: "Đại ca lúc nào cũng chộc cho phụ thân sinh khí như vậy, sau này tứ muội muội đừng chạy ra can nhiễu, nếu không sợ không chỉ cái tay bị thương thôi đâu."

Đại ca thật là sợ thiên hạ không đủ loạn mỗi ngày đều chọc phụ thân tức giận. Các nàng cũng không tiện mở miệng giúp đỡ chỉ biết cúi đầu xem như không thấy.

"Đa tạ hai vị tỷ tỷ quan tâm, muội không sao chỉ là muội cảm thấy có hai người cùng hàn huyên thật tốt." Diệp Cần Huyền kéo tay áo lau nước mắt, giọng hơi run.

"Được rồi được rồi, đã trở về rồi mỗi ngày ta cùng nhị muội muội cũng sẽ bồi tứ muội muội hàn huyên đến khi chán mới thôi." Diệp Cần Liên vỗ vỗ vai cái lên vai của Diệp Cần Huyền an ủi.

"Còn mỗi ngày gặp mặt cùng nhau học nữa a." Diệp Cần Linh chỉ tay vào khoảng không ngón tay hướng lên trời. Tuy được dạy như một tiểu thư khêu các nhưng tính là nàng bạo dạng không thích gò bó.

"Sợ muội còn chưa chán hai người đã xuất gia rồi a."

Diệp Cần Huyền cười khúc khích nhìn hai tỷ tỷ thân thiết của mình. Nàng phát thệ đời này nhất định không để họ gặp chuyện không may như trước nữa. Nếu có thì để nàng tự gánh lấy.

Cả hai đều đỏ mặt đồng thời nói: "Tứ muội muội nói đi đâu rồi!"

Diệp Cần Huyền lại một trận cười trừu ghẹo.

Diệp Cần Linh đột nhiên "a" lên một tiếng nói: "Nhắc mới nhớ, sợ là ngày sau tứ muội muội sẽ rất bận rộn a."

Ngay lúc Diệp Cần Huyền ngỡ ngác muốn phản vấn thì Diệp Cần Liên cười hi hi giải thích: "Hoàng cung sắp đến sẽ tổ chức yến hoa yến, lúc đó sẽ có yến hoa đủ màu sắc rất đẹp. Tứ muội muội đến tham dự sẽ phải học thêm một số lễ nghi cung đình."

"Lúc đó ta sẽ được gặp thái tử." Khuông mặt nhỏ nhắn của Diệp Cần Linh đỏ lên, hai tay chống cằm, đôi mắt phát ra vài tia ngưỡng mộ.

"Đúng a." Diệp Cần Liên cũng không kém "Thái tử tài mạo song toàn...(Đã lướt bớt hàng vạn từ miêu tả khí khái, tài mạo của Đoan Mộc Chiến Khôi) đã là nữ nhân gặp rồi nhất định không thể quên. Ta tin chắc tứ muội muội gặp rồi cũng sẽ như chúng ta thôi."

Diệp Cần Huyền thăm thò dài trong bụng đoạn văn này đời trước nàng nghe đến thuộc gờ lại phải nghe tiếp. Mà đời trước người khiến nàng gặp không thể quên chính là Đoan Mộc Chiến Phàm không phải Đoan Mộc Chiến Khôi.

"Ngưỡng mộ chết được." Diệp Cần Linh tưởng tượng ra khuôn mặt của Đoan Mộc Chiến Khôi phần khích không kiềm nén được khề lập thệ: "Ta thà rằng làm thiếp của hắn cũng không lấy người khác." Mà lời thề này hai người còn lại nghe đến phát chán. Người thì mỗi ngày nghe, người thì là đời trước nghe a.

Diệp Cần Liên cũng gật đầu tán thành rồi quay sang Diệp Cần Huyền nói: "Chuyện này chỉ có tứ muội chúng ta biết thôi không được kể người khác biết đâu đấy."

Diệp Cần Huyền gật đầu đáp ứng: "Muội biết rồi!" Đời trước cũng vì câu này mà nàng mới mang kẻ cho Diệp Cần Ninh nghe vì nghĩ nàng ta cũng là tứ muội trong miệng của Diệp Cần Liên. Thật không ngờ...Đời này tuyệt sẽ không thể dắm vào vết xe đổ lần đó nữa.

Diệp Cần Linh và Diệp Cần Liên mãi mê ba hoa chích chòe về Đoan Mộc Chiến Khôi mặc kệ cái mặt đang xị ra cùng đôi tai tràn ngập chữ nghĩa của Diệp Cần Huyền.

Diệp Cần Huyền cũng là không nghe hai nàng nói mà chăm chú nhìn phòng cảnh. Ở hoa viên Diệp phủ ban đêm không đẹp như trên Trúc Huyền am. Ở đó ngoài trừ để còn có đom đóm bay khắp viện. Ở đây ngoại trừ sự xa hoa lộng lẫy thì không có được vẻ đẹp tự nhiên kia.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh quá bất ngờ, lại không giống đời trước khiến nàng có chút sợ hãi. Nếu được thì nàng không muốn tham gia cung yến lần này vì nàng chưa đủ dũng khí đối mặt với những thứ đang chờ mình.

Nàng tự biết bản thân không đủ kiên cường như Diệp Cần Liên cũng không táo bạo như Diệp Cần Linh, không ngoan độc như Diệp Cần Ninh, không thông minh như Diệp Cần Huy. Thứ nàng có chỉ là sự nhu nhược, ngu ngốc mà thôi. Chính vì thế nên mới dẫn đến tai họa sát còn liên lụy người xung quanh nữa. Nàng không biết bản thân sẽ đối mặt với tất cả như thế nào nhưng nàng nguyện hy sinh hết tất cả cũng phải bảo vệ nhưng người thân của mình.

Trong lúc Diệp Cần Huyền đang chống cằm lâm vào trong trầm tư của đời trước thì đột nhiên nhìn thấy gương mặt phóng đại của Diệp Cần Linh và Diệp Cần Liên trước mặt liền "a" một tiếng thật to rồi ngã luôn xuống đất. Cái mông nhỏ nệm mạnh lên mặt đất khiến nàng đau đến nhăn.

Diệp Cần Liên cùng Diệp Cần Linh vội vã đứng dậy đỡ nàng lên miệng không quên trách móc.

"Tứ muội muội thật không phúc hậu, ngay lúc chúng ta kể cho muội nghe về thái tử thì lại không tập trung."

"Sau này gặp thái tử rồi bị câu mắt hôn để xem còn dám tỏ thái độ thần thờ này nữa không?"

Diệp Cần Huyền chặt vật lăm mới nắm được tay của hai người đó từ từ đứng lên, nhăn mặt không vui. Hai người này đúng là vô lương tâm, hễ nhắc đến Đoan Mộc Chiến Khôi liền không nhớ đến ai nữa.

"Muội đã đau thành thế này rồi mà hai người còn trách mắng nữa. Giới đến đâu thì đó cũng chỉ là một nam nhân bình thường thôi. Đã là nam nhân thì đều không đáng tin."

"Ai bảo thế?" Diệp Cần Linh nghe thần tượng bị nói xấu liền buông tay đang nắm cổ tay của Diệp Cần Huyền ra: "Thái tử không phải nam nhân bình thường."

Chính vì cái buồng tai kia mà Diệp Cẩm Huyền lại ngã một lần nữa. Lần này kéo theo Diệp Cẩm Liên ngã cùng một thể. Hai người chất chồng lên nhau tư thế cực kỳ ám muội nhưng do đau đớn nên không còn nhớ được nữa.

Lúc này hai nha hoàn thiếp thân mới bước lên đỡ hai người. Diệp Cẩm Linh đứng đó che miệng chần kinh không thể thốt nên lời.

"Sao nhị muội muội lại buông tay thế này?" Diệp Cẩm Liên chau mày khê trách.

Diệp Cẩm Linh đỏ mặt phân trần: "Là do tứ muội muội chê bai thái tử nên muội mới..." Nàng cũng không có cố ý cơ mà, là do nhất thời tức giận quên mất.

Diệp Cẩm Huyền hừ một tiếng bất mãn rồi nói: "Làm sao không phải nam nhân bình thường chứ, vẫn là thấy trắng quên đen thôi. Muội nói cho hai người biết trong thiên hạ này hề là nam nhân muội đều không thích."

Nói xong nàng lại nhớ ra rồi bổ sung thêm: "Trừ đại ca." Tuy nàng biết Diệp Cẩm Huy cũng như vậy nhưng là hấn đối với nàng tốt nàng liền không ghét bỏ hấn. Lại nói hấn là thân huynh trưởng của nàng nên có thể xấu xa với bất kỳ nữ nhân nào trừ nàng và Hồ thị.

Diệp Cẩm Liên nghe được kinh hi không ít nha. Đây là do ở am ni cô lâu quá nên mới có ác cảm với nam nhân sao? Mặc kệ, nàng tin chắc Diệp Cẩm Huyền sau khi gặp được thái tử một lần cũng sẽ ngượng mộ hấn như các nàng thôi.

Nàng khê nhắc nhở: "Muội dám nói thái tử như vậy, vũ nhục hoàng thất là tử tội đấy." Trước đến nay không ai dám nói như vậy đâu.

Đời trước nàng làm hoàng hậu nẫu nghi thiên hạ có cái gì mà không dám nói. Hấn chỉ là thái tử thôi mà nàng sợ gì hấn: "Hai người chỉ nên dừng lại ở mức ngưỡng mộ thôi không nên có mơ tưởng gả vào hoàng tộc, nơi đó không tốt đâu."

Diệp Cẩm Linh nghe xong liền bĩu môi hừ một cái thật kêu: "Ta vẫn là muốn gả cho hấn." Nam tử như vậy mới xứng đáng để nữ nhi trao thân gửi phận chứ.

"Trong đông cung có bao nhiêu nữ nhân biết khi nào hấn mới sủng hạnh đến nhị tỷ, cho dù gả được thì thế nào, giai nhân nhiều như vậy đến tên hấn còn nhớ không nổi. Lại nói nữ nhân tranh sủng chính là đáng sợ, đến mạng cũng không còn." Diệp Cẩm Huyền nói để phần nộ dường như mất luôn vẻ đoan trang giả tạo của mình.

Nếu cứ để bọn họ như thế này thì e kết quả sẽ cũng không khác đời trước là bao nhiêu đâu. Nàng phải thức tỉnh họ thôi, bởi nàng chính là ví dụ điển hình nhất, đến chết cũng không toàn thây.

Diệp Cẩm Liên im lặng hồi lâu mới chậm rãi nói: "Tứ muội muội nói đúng, nhị muội muội không nên cố chấp với ý kiến của mình."

Nàng thực sự không nghĩ đến Diệp Cẩm Huyền mở miệng lại trúng ngay những thứ nàng lo lắng. Chính vì lý do này nàng cũng cố gắng ép bản thân không nên đối với hấn vượt quá xa giới hạn cho phép. Nhưng điều khiến nàng kỳ lạ chính là vì sao Diệp Cẩm Huyền lại hiểu rõ những chuyện này?

Nói qua nói lại họ cũng giải tán. Diệp Cẩm Huyền đi về phía Nghi Thủy viên.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Hôm nay tâm trạng vui vẻ up lượt đến ba chương nha, chúc các nàng vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hiện tại mới biết

Tác giả: Luna Huang

Bước đến viện môn Diệp Cẩm Huyền đã nghe được tiếng nước nhỏ giọt rồi. Trong thời tiết khô hanh của mùa hạ mà ở Nghi Thủy viên lại có mùi hơi nước mát lạnh cứ như vừa mới mưa xong một trận to vậy. Không khí vô cùng tinh khiết.

Mùi hơi nước lạnh này được truyền đi theo không khí bao phủ cả Nghi Thủy viên khiến cả người Diệp Cẩm Huyền đều cảm thấy thư thái. Đời trước nàng còn chưa từng đến đây đâu. Đến khi Diệp Cẩm Huy bị đuổi đi thì Nghi Thủy viên cũng bị niêm phong nội bất xuất ngoại bất nhập.

Vừa thấy bóng dáng của Diệp Cẩm Huyền đã có một nha hoàn tiến đến cung kính hành lễ: "Nô tỳ Như Ý gặp qua tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huyền biết Như Ý, nàng ta cùng Cát Tường là nha hoàn thông phòng Tả thị cùng Hồ thị chọn cho Diệp Cẩm Huy. Nhưng theo nàng được biết thì Diệp Cẩm Huy chưa hề chạm vào hai người này, hấn thà rằng đến thanh lâu cũng không động vào các nàng dù chỉ một chút.

"Đứng lên đi." Diệp Cẩm Huyền lạnh giọng nói. Tuy nói là có phần lựa chọn của Hồ thị nhưng nàng cũng biết được chuyện mà Tà thị đã muốn nhúng tay vào đều không phải chuyện tốt.

Như Ý được cho đứng lên hơi thẳng thắt lưng đầu vẫn cúi cung kính nói: "Thiếu gia đang đợi tứ tiểu thư ở trong thính tử, thỉnh người theo nô tỳ đến đó một chuyến."

"Dẫn đường." Diệp Cẩm Huyền bày ra bộ dáng nghiêm túc nhất có thể bước theo Như Ý. Đồi trước nàng vì xem đám hạ nhân này bình đẳng với mình nên bị bọn họ khinh thường sau lưng. Nàng còn ngu ngốc không dám sai sử thậm chí còn làm việc giúp hạ nhân khiến bản thân còn bị khinh thường nhiều hơn nữa.

Diệp Cẩm Huy ngồi nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp ăn đậu phộng. Hắn ngửa cổ lên thấy hạt đậu phộng vào miệng. Cát Tường quý ở bên chân giúp hắn bóp chân.

Như Ý đưa Diệp Cẩm Huyền bước vào xong, hành qua lễ, bước đến bên cạnh Diệp Cẩm Huy vì hắn bóp vai. Cả Như Ý và Cát Tường đều mỹ mạo, dáng vóc đầy đặn khiến người không thể rời mắt. Đã như vậy còn dùng giọng cực kỳ nũng nịu mỗi khi ở gần Diệp Cẩm Huy để câu dẫn hắn nữa, chỉ là chưa bao giờ thành công.

"Đại ca tìm muội." Diệp Cẩm Huyền bước đến trước mặt Diệp Cẩm Huy nhàn nhạt phun một câu.

Diệp Cẩm Huy biết Diệp Cẩm Huyền bước vào nhưng hắn không thèm nhìn một mắt đợi nàng mở lời trước hắn mới ngồi thẳng thắt lưng nhìn nàng: "Đến đây ngồi." Tay hắn phát một cái ra hiệu cho Như Ý Cát Tường lui xuống.

Diệp Cẩm Huyền không từ chối trực tiếp đến nhuyễn tháp ngồi xuống. Chỗ nàng cách chỗ của Diệp Cẩm Huy một cái bàn nhỏ. Trên bàn có bày trà cùng đậu phộng.

Mắt thấy hai nha hoàn lui xuống hết Diệp Cẩm Huy lại nói tiếp: "Trước mặt của ta không cần giả trang nữa, làm như vậy không biết muội có mệt không, nhưng ta nhìn đến phát chán."

Diệp Cẩm Huyền thụ sủng nhược kinh, hắn biết? Hắn làm sao biết? Trong đầu nàng lúc này hiện lên hai chữ "trọng sinh" to tướng trong đầu. Ngoài suy nghĩ này ra nàng không hề nghĩ được suy nghĩ nào khác nữa.

Diệp Cẩm Huy thấy biểu tình của muội muội mình liền nhếch môi cười gian xảo. Hắn lại ngửa cổ lên nhai tiếp một hạt đậu phộng rồi mới nói:

"Lúc ta biết được còn một thân muội muội ở Trúc Huyền am có đến đó xem thử. Không ngờ muội hoàn toàn không có bị cầm như phụ thân và mẫu thân nói. Ta còn nghĩ nếu phụ thân còn không mang muội về ta sẽ tung ra một ít tin đồn để hắn cho người đón muội trở về. Thật không ngờ hắn sớm một bước mất rồi." Lúc đó hắn cũng muốn xuất hiện trước mặt nàng nhưng lại sợ nàng kinh hi nên bỏ qua ý nghĩ này mà lẳng lặng hồi kinh chờ đợi.

Câu này của Diệp Cẩm Huy giải được câu đố hai đời của Diệp Cẩm Huyền. Hóa ra gia đình đó thấy nàng cũng không dám về bép mà mà tin đồn là do Diệp Cẩm Huy tung ra.

Lúc trước nàng biết có người tung tin nàng không bị cầm cho Diệp Nghiêu liền nghĩ là tên gia đình đó không ngờ lại là Diệp Cẩm Huy. Cũng đúng thôi, làm gia đình ai dám bép xép chuyện chủ tử chán ghét chứ.

Mà hắn nói như thế cũng chính là nói đã thấy qua con người thực của nàng ở Trúc Huyền am.

"Nếu đại ca đã nói thế muội cũng không giả bộ nữa, giả bộ mệt chết được." Diệp Cẩm Huyền nói xong liền hơi cong lưng tự châm cho mình một tách trà nhỏ.

"Vậy mới là muội muội của ta." Diệp Cẩm Huy cười ha ha tán thưởng: "Ngày mai ta đưa muội đến một nơi rất thú vị."

"Không được." Diệp Cẩm Huyền uống cạn tách trà liền quơ quơ tay từ chối: "Mai muội còn phải làm nhiều việc lắm không cùng đại ca đi chơi được."

Đồi trước hắn cũng đã mấy lần rủ nàng đi chơi nhưng đều bị nàng từ chối nên cũng không biết được hắn muốn rủ mình đi đâu. Nàng một lòng muốn ở nhà báo hiếu phụ mẫu, đến khi gặp được Đoàn Mộc Chiến Phàm lại mơ mộng được làm thê tử hắn thế nên bỏ quên người thân huynh trưởng luôn thương yêu nàng này.

"Vậy ngày mốt?" Diệp Cẩm Huy nhớ lại chuyện xảy ra trong ngày hôm nay lại cho tiếp một lịch hẹn khác.

"Muội làm sao biết được, nhờ ngày mốt lại phát sinh ra chuyện gì thì sao." Diệp Cẩm Huyền cũng bắt đầu ăn đậu phộng không kiêng kỵ nữa.

Đồi trước ngoại trừ trước mặt mọi người trên Trúc Huyền am nàng mới không giả bộ thôi đời này còn có Diệp Cẩm Huy cùng Diệp Cẩm Linh các nàng vậy.

"Quyết định ngày mai đi đi." Diệp Cẩm Huy đưa tay sờ cằm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Mai ta ở bên muội đảm bảo đám người kia sẽ không thể bắt muội làm gì nữa."

Mắt của Diệp Cẩm Huyền mở to sáng lóng lánh cười: "Thật sao? Thật tốt quá, vậy muội ở đây tạ qua đại ca trước." Mấy thứ đó đời trước nàng đã sớm thuộc đời này học làm gì nữa. Lại nói không muốn dây dưa với đám hoàng tộc tốt nhất là không nên tiến cung.

"Được rồi được rồi, không cần khách sáo với ta như vậy. Chỉ cần muội đi chơi cùng ta là được rồi, ta đảm bảo muội nhất định sẽ hài lòng." Mắt của Diệp Cẩm Huy dấy lên vài tia thú vị.

Vài tia đó lại khiến cho sống lưng của Diệp Cẩm Huyền có chút lạnh. Nàng nuốt một ngụm nước bọt lấy can đảm hỏi: "Đại ca muốn đưa muội đi đâu?"

"Ngày mai sẽ biết." Diệp Cẩm Huy trở về lại dáng nửa ngồi nửa nằm lúc này, lúc lắc cái chân, khoe môi nhếch cao.

"Ta cho người mang con cho nhỏ kia đến phòng của muội rồi đấy, không cần đi tìm nữa đâu. Thuốc cũng đặt sẵn rồi nhớ bôi không được để lại sẹo."

"Ách, đa tạ đại ca." Nàng thực sự là quên mất con chó nhỏ luôn rồi. Nên đặt tên cho nó là gì đây? Diệp Cẩm Huyền đảo mắt lòng vòng ngẫm nghĩ.

"Muội gọi nó là Vô Sự nhé." Nàng vui vẻ nói, vô sự, suốt đời nàng cũng sẽ vô sự.

Diệp Cẩm Huy đối với cái tên Diệp Cẩm Huyền mới vừa nêu liền kinh hi không ít. Bao nhiêu cái tên hay không đặt vì sao lại đặt như vậy? Hắn cũng không hỏi nhiều: "Tùy muội." Đã tặng cho nàng liền do nàng quyết định đi.

"Vậy không còn gì nữa muội về phòng đây." Diệp Cẩm Huyền đứng dậy cáo từ.

Diệp Cẩm Huy liền nói: "Phòng của muội đối diện phòng ta, bảo Như Ý Cát Tường dẫn đường đi."

"Được, đại ca yên an." Diệp Cẩm Huyền nói xong lại giả trang bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Dạo chơi kỹ viện

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền được Như Ý đưa về phòng. Nàng bước lên giường thấy được Vô Sự cuộn tròn người như cục bông nhỏ nằm trên giường. Hồ thị cùng Tả thị cũng cho người mang thuốc qua cho nàng đương nhiên nàng dùng thuốc của Diệp Cẩm Huy rồi.

Hồ thị cho dù là thân mẫu của nàng nhưng địa vị trong phủ không cao, khắp nơi đều là người của Tả thị. Chỉ có chỗ của Diệp Cẩm Huy là tương đối tin tưởng được.

Cởi bỏ y phục, bôi thuốc xong nàng cũng trèo lên giường nằm ôm lấy Vô Sự. Thoải mái nhắm mắt môi kéo lên một nụ cười.

Vô Sự, Vô Sự, cả đời vô sự, cả đời bình an.

Sáng sớm mở mắt ra, Diệp Cẩm Huyền được được Như Ý Cát Tường theo phân phó của Diệp Cẩm Huy tạm thời đến hầu hạ nàng. Xiêm y chỉnh tề nàng bước ra thính từ cùng Diệp Cẩm Huy đi dùng điểm tâm.

Tả thị cùng Hồ thị cho người đến đo thân thể may xiêm y cho Diệp Cẩm Huyền. Nhân cơ hội đó cũng gọi thêm ba tiểu thư còn lại đến lựa chọn mẫu vải rồi may luôn cho các nàng.

Diệp Cẩm Huy cảm quát ngồi ở tiền thính chờ đợi trên mặt không một chút khản trương hay bất mãn gì khiến Diệp Cẩm Huyền khâm phục. Lúc trước Đoan Mộc Chính Phàm không bao giờ đợi nàng như thế này đâu. Không những thế hắn còn một mình đi trước để nàng ngồi xe ngựa phía sau nữa. Nam nhân trong thiên hạ này e rằng cũng chỉ có mỗi người đại ca này nguyện ý đợi nàng như vậy thôi.

Chọn xong vải vóc lại đến trang sức và hài. Phần này Diệp Cẩm Huyền mất không nhiều thời gian vì nàng chỉ tùy tiện chọn qua loa vài món không bắt mắt. Đối với nàng mà nói càng xa hoa càng làm cho nàng nhớ lại cái chết thê thảm của mình. Vương phi không xa hoa sao, hoàng hậu không chói mắt sao, kết cục cũng chỉ hai chữ "thê thảm", nàng không cần.

Lại nói lúc trước cũng là về chuyện chọn y vật thể này nàng cũng bị xấu mặt a. Lần đầu nhìn thấy xa hoa nàng đứng không vững bị đám hạ nhân chê là tiện, làm trò trước mặt nhiều người. Lúc này Tả thị cũng ở bên nói lung tung như đời trước để nàng lấy nhiều thứ, mà nàng đã từng trải qua biết được nên đều bỏ ngoài tai chỉ lấy vài kiện là đủ rồi.

Tả thị dặn dò bảo nàng sau này phải học cùng Diệp Cẩm Ninh các nàng. Lúc này Diệp Cẩm Huy mới lên tiếng: "Muội muội vừa trở về đợi vài ngày nữa lại nói chuyện này đi."

Hắn đứng lên nói với Diệp Cẩm Huyền: "Theo ta trở về viện ta có chuyện muốn nói cùng muội." Dứt lời không để ai phản ứng hắn quay lưng tiêu sái bước ra khỏi tiền thính.

Diệp Cẩm Huyền nhân cơ hội này nói một câu cáo từ cũng nhanh chóng xoay người đi theo huynh trưởng mình. Dù gì trong mắt bọn họ nàng cũng một người chưa được học quy củ.

Nàng chạy theo Diệp Cẩm Huy nói nhỏ: "Đại ca không phải đưa muội đi chơi sao?" Đi chơi trở về viện khác nào không cần đi nữa đâu.

Diệp Cẩm Huy chăm chú phe phẩy chiếc quạt bước về Nghi Thủy viên không hề nói một lời. Khóe miệng vẫn như cũ treo nụ cười phong hoa tuyết nguyệt.

Trở về viện, Diệp Cẩm Huy phân phó đám hạ nhân không được bước chân vào gian nhà rồi đưa Diệp Cẩm Huyền bước vào thư phòng. Hắn xoay người chốt cửa lại rồi nắm tay nàng bước vào nơi sâu nhất trong thư phòng.

"Muội muội thay bộ nam trang này đi." Hắn đưa cho nàng một bộ nam trang rồi quay người bước ra ngoài.

Diệp Cẩm Huyền tuy là ngơ ngác nhưng vẫn là làm theo lời hắn. Đợi trước nàng lãng phí quá nhiều thời gian rồi, đời này nhất định không như vậy nữa.

Thay xong nàng buộc tóc y như Diệp Cẩm Huy đang buộc rồi dùng ngọc quan của hắn đội lên đầu. Hoàn chỉnh bản thân nàng mới bước ra: "Muội xong rồi."

Diệp Cẩm Huy lại nhân thần thoảng ngạc nhiên rất nhanh thu trở về. Khi nghe được Diệp Cẩm Huyền hỏi mình "muội rất khó coi sao?" hắn cũng không biết nên trả lời thế nào. Chỉ là nàng hiện tại giống như mấy tên tiểu thịt tươi trong tiểu quan quán a. Hắn nhìn cười bước vào bên trong.

Bên trong có một bức tranh vẽ một con ngựa đang chạy cực kỳ sống động. Diệp Cẩm Huy vén bức tranh lên xoay chiếc bình cổ lục ngọc. Tầm bình phong gỗ khắc hoa gần đó chạy sang một bên lộ ra một hàng đá phẳng.

Hắn bước lên đó bốn bước, lùi hai bước rồi dẫm chân tại chỗ ba cái. Vách tường đột nhiên mở ra, một thông đạo hiện ngay trước mắt khiến Diệp Cẩm Huyền chấn kinh không thốt nên lời chỉ biết đứng đó há hốc mồm.

Diệp Cẩm Huy mỉm cười nắm lấy cổ tay nàng kéo ra ngoài. Thông đạo này thông đến một hang núi ở ngoại thành. Hắn dẫn nàng đứng đây đợi rồi bản thân trở về xuất phủ đường hoàng bằng đại môn. Sau đó ngồi một chiếc xe ngựa rất đẹp mắt đến đón nàng.

Sau khi hai huynh muội an vị trên xe ngựa Diệp Cẩm Huyền mới tìm lại được tiếng nói của mình: "Đại ca là nam nhân có thể tùy ý xuất phủ vì sao còn làm thông đạo?" Không hề do dự nàng mang suy nghĩ trong đầu ra hỏi.

"Vì phụ thân luôn bắt ta ở trong thư phòng xám hối, ta lại không thích liền làm thông đạo để trốn ra ngoài chơi." Diệp Cẩm Huy không chút che giấu mang sự thực ra kể với muội muội mình.

"A." Diệp Cẩm Huyền gật gù đã rõ. Hóa ra vì đi chơi nên mới có ý bày thông đạo. Bản thân nàng cũng hiểu rõ hắn vì sao không trực tiếp đưa nàng xuất môn bằng đại môn. Là bởi vì Diệp Nghiêu nhất định không cho phép nữ nhi của mình xuất đầu lộ diện như vậy. Lý do nàng đồng ý xuất phủ chính là không muốn gả không muốn làm quân cơ liền phá hủy quy củ của Diệp phủ vậy.

Hai huynh muội ngồi trong xe ngựa im lặng thường trà đến khi bên ngoài xe ngựa ngừng lại. Âm thanh của người đánh xe truyền vào: "Gia, đã đến."

Diệp Cẩm Huy nhấp cho xong ngụm trà mời nói: "Đi thôi." Hắn xuống ngựa trước. Sau đó liền đỡ Diệp Cẩm Huyền xuống ngựa.

Đạp vào mắt nàng chính là toà nhà to rộng ba tầng lầu hoa lệ. Ngoài cửa cùng trên khắp cái dãy hành lang đều có những cô nương ăn vận mát mẻ cầm khăn lụa vẫy vẫy cầu khách. Mắt nàng mở thật to thấy được ba chữ "Túy Hương Lâu" liền muốn ngất.

Trong đầu rất muốn hỏi "Vi sao đại ca lại được muội đến nơi này?" nhưng nghĩ lại, đã cất công đến đây chi bằng thử vào vậy. Dù gì nàng cũng không biết bên trong có gì. Hiện nàng là nam trang thôi nào phải nam nhân thật chứ nếu là bị nữ nhân ôm ấp thì có lẽ cũng không...vừa nghĩ đến đây nàng liền thấy được...

Có hai nữ nhân xinh xắn uống ẻo thân người ôm lấy tay của Diệp Cẩm Huy làm nũng. Một trong hai người ném cho hắn ánh nhìn tà mị: "Diệp thiếu thật xấu a, hôm qua cũng không đến tìm người ta." Tay còn lại cũng không quên cầm khăn chà xát lồng ngực của hắn.

Nữ nhân còn lại liên tục làm nũng còn bày ra bộ dạng ủy khuất nói: "Ta nghe nói thân muội muội của Diệp thiếu trở về rồi. Nhất định là vì chuyện này nên mới lãng quên chúng ta."

"Người ta thật gan tỵ nha, từ tiểu thư thật có phúc khí." Nữ nhân kia lại tiếp tục lên tiếng.

Diệp Cẩm Huy cười ha ha mỗi tay ôm lấy eo thon của một người rồi hôn lên trán họ một cái: "Hôm qua bản thiếu gia có việc bận nên không đến thăm các nàng nhưng là cùng muội muội không liên quan, hôm nay hôn bồi thường."

Diệp Cẩm Huyền nuốt ngụm nước bọt nhìn hành động của Diệp Cẩm Huy mà tăng tăng lớp lớp da gà nổi lên người khiến nàng không rét mà run. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là không nên vào...Đúng lúc này lại có một nữ nhân khác là lướt bước đến ôm lấy cánh tay nàng nũng nịu.

"Ai dô, vị công tử này hẳn là lần đầu đến đây, người cao danh quý tánh để người ta biết xưng hô."

Tìm của Diệp Cẩm Huyền muốn nhảy luôn ra ngoài. Nàng là nữ nhi làm sao có thể để nữ nhi ôm như vậy được. Tuy là không mất cân thịt nào nhưng vẫn cảm thấy có chút...có bề giọng nghiêm trang nhưng lại vẫn kiềm không được run cùng cả lắm: "Cô, cô, cô nương thỉnh tự trọng."

Nghe được câu này đám nữ nhân gần đó liền che miệng cười. Có người còn vừa dùng khăn lụa phất một cái vừa nói: "Đã đến nơi này còn muốn tự trọng là thế nào?"

"Diệp thiếu lại muốn phá hư một nam tử tuần tú nữa rồi." Có nữ nhân gần đó che miệng cười nói.

Diệp Cẩm Huy cười ha hả rồi khỏi hai nữ nhân kia kéo Diệp Cẩm Huyền lại nói: "Khúc huynh đệ, hôm nay ta đưa ngươi đến đây là để mua vui, chúng ta vào trong thôi." Hắn không quên bịa đại một cái họ giúp muội muội giải vây.

Hắn thì thâm bên tai nàng: "Muội muội là đang vận nam trang đấy, làm sao cho giống nam nhân một chút."

Hai nữ nhân kia nào chịu thua cứ bám lấy Diệp Cẩm Huy nũng nịu muốn hầu hạ hắn nhưng hắn lại nói: "Hôm nay bốn thiếu gia tìm Nhu Hảo."

Có một nữ nhân trung niên vận y phục hoa hòe màu sắc cầm quạt tròn phe phẩy trước người Diệp Cẩm Huy, nói: "Dô, Diệp thiếu tìm Nhu Hảo sao, nàng đang ở trên phòng chuẩn bị. Hôm nay theo lệ cũ Diệp thiếu cũng biết có phải không?"

Nhìn thấy ánh mắt nàng ta đầy gian xảo, Diệp Cẩm Huy lấy ra một thỏi bạc: "Đây là của Uyển thất nương ngươi."

Mắt của Uyển thất nương sáng rực cầm lấy thỏi bạc cười tươi rồi nói: "Đa tạ Diệp thiếu." rồi hô to phân phó: "Mau mau đưa Diệp thiếu đến bàn."

Có một hạ nhân đưa huynh muội Diệp Cẩm Huyền bước vào trong. Bên trong có một sân khấu to màu đỏ, bên dưới trải thảm cực đẹp, bên trên được trang trí bằng dải lụa mỏng đủ màu sắc như một mái che vậy.

Hạ nhân đó đưa hai người đến hàng ghế đầu tiên gần khán đài nhất ngồi xuống. Diệp Cẩm Huy liền bắt chân hình chữ ngũ nhân nhã dùng trà. Hai nữ nhân kia theo hắn này giờ lập tức đồng loạt sa vào lòng hắn, kéo chân hắn xuống đặt mông mình lên đùi hắn rồi bắt đầu hầu hạ. Diệp Cẩm Huyền lần đầu vào thanh lâu nên hiếu kỳ nhìn ngang ngó dọc.

Xung quanh nàng có rất nhiều nam nhân cũng đang đợi chờ tiết mục. Có người còn hô to gọi "Nhu Hảo cô nương mau xuất hiện đi", "Chúng ta sắp chờ không nổi nữa rồi" khiến cho đám nữ nhi bên cạnh ghen đố bảo bọn họ chỉ biết mỗi Nhu Hảo.

Lúc này Uyển thất nương đột nhiên bước đến dùng cây quạt tròn nhẹ nhàng đặt trên vai Diệp Cẩm Huyền làm nàng giật mình một phen nhìn nàng ta đầy cảnh giác.

"Vị công tử này là bằng hữu của Diệp thiếu sao?"

"Phải." Diệp Cẩm Huyền lạnh nhạt đáp một chữ, tay cũng không quên hất cây quạt tròn ra khỏi vai mình. Trong đầu thầm nói bản thân là nam nhân không sợ đám nữ nhân này.

Diệp Cẩm Huy nhai luôn quả nho được một nữ tử ngồi bên đùi đút vào miệng hắn, mới dùng giọng cảnh cáo nói: "Không nên làm khó bằng hữu của bốn thiếu gia."

"Ai dô, Diệp thiếu nói đi đâu rồi, ta chỉ muốn hỏi vị công tử này cao danh quý tánh cho tiện xưng hô a, nhân thể hỏi xem có muốn vị cô nương nào hầu hạ không thôi." Uyển thất nương dịu dàng uốn éo thân người lách đến bên Diệp Cẩm Huy.

Diệp Cẩm Huyền bắt trước dáng ngồi của Diệp Cẩm Huy lúc đầu nghiêm trang nói: "Ta họ Khúc, tiện đây cũng nói ta đến vì Diệp huynh mời nên không cần nữ nhân."

Mặt của Uyển thất nương hơi khinh bỉ một chút định nói gì nữa thì nghe một giọng nam nhân âm lãnh truyền đến: "Uyển thất nương dạo này dường như rất rảnh rỗi nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bất ngờ tương phùng

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền quay sang liền kinh hách, người này không phải ai khác chính là Khương Văn. Mà hắn không biết từ lúc nào đi đến đã ngồi ở chỗ kế bên nàng rồi, chỉ cách mỗi cái bàn nhỏ thôi.

Bên cạnh Khương Văn còn có Hình Trùng Xuyên đang vẫy vẫy tay chào nàng nữa. Bằng tốc độ nhanh nhất có thể nàng xoay mặt qua bên Diệp Cẩm

Huy, thân thể nhỏ run một cái, cắn cắn ngón tay suy nghĩ, vầy vầy tay như vậy là có ý gì? Nhận ra nàng? Hy vọng là không, nam mô a di đà phật.

Cả hai tên học trò luôn được Diệp Nghêu cảm thấy tự hào nhất cũng đến thanh lâu mua vui. Tên của lão bản nương cũng gọi đến quen miệng luôn nên không cần nghĩ cũng biết được là bọn họ cũng như Diệp Cần Huy là khách quen nha.

Ai bảo Khương Văn chỉ nhìn Diệp Cần Ninh chứ, vẫn là vào thanh lâu tìm hoan lạc thôi. Hình Trùng Xuyên thì nàng không có ý kiến đâu vì bộ dáng kia nàng sớm đã đoán được rồi. Chỉ là lúc trước nghe nói...mà thôi, có lẽ là đồn bậy bạ thôi.

Đây đích xác chứng minh được nam nhân không tên nào tốt lành. Vẫn là câu đó trừ huynh trưởng của nàng.

Diệp Cần Huy nheo mắt nhìn hai người mới đến rồi nhoén miệng cười mỉa mai, nói: "Thật không biết hai vị công tử cũng có hứng thú với Nhu Hảo cô nương." Thế mà Diệp Nghêu suốt ngày mang hai tên này ra bảo hần phải học tập. Nếu là để Diệp Nghêu thấy được...ha ha...sợ là nói không ra hơi rồi thổ huyết hôn mê bất tỉnh nha.

"Thật ra chúng ta không có hứng thú với Nhu Hảo cô nương gì đó đâu, chỉ là..." Hình Trùng Xuyên thờ dãi bày ra bộ dáng bất đắc dĩ thán. Nhận được ánh mắt lạnh như băng của Khương Văn liền không dám nói tiếp nữa. Rõ ràng có cái gì đó sai sai ở đây, tên Khương Văn này luôn không biết lớn biết nhỏ gì cả, suốt ngày khi dễ nhá.

Uyển thất nương bị một nam tử lạ mặt gọi trùng tên sừng sốt vài giây rồi lại lướt qua kia cười mỉa hoặc hỏi: "Hai vị công tử này..."

Lời cũng chưa dứt Khương Văn mang một bốn nén bạc đặt trước mặt Uyển thất nương muốn nhanh chóng đuổi người khiến nàng ta mở to mắt cười đến suýt toét miệng hiểu lầm. Đưa tay nhận lấy bốn nén bạc liền vẩy vẩy tay hô to:

"Mau cho vài cô nương xinh đẹp đến đây hầu hạ hai vị công tử này. Thật không nhận ra hai người quen với Diệp thiếu a."

Hình Trùng Xuyên nhìn thấy bốn nén bạc cứ như vậy thuận lợi đến tay người khác không ngừng âm thầm đau xót. Hần vẫn còn phải để dành bạc mua phủ thế mà tên Khương Văn này lại hào phóng chi như vậy. Nếu đến lúc đó không có bạc thì hần nhất định không mượn đâu.

Mấy nữ nhân thấy được hai nam nhân tuấn mỹ hơn cả Diệp Cần Huy nên ngưỡng mộ nhìn từ lúc bọn họ bước vào đến giờ. Nghe được tiếng gọi của Uyển thất nương liền tiếng nhanh chóng đến đứng trước mặt họ nở một nụ cười tà mỉa. Hy vọng bản thân được chọn.

Khương Văn chán ghét hừ một tiếng quay mặt đi nơi khác nói: "Không cần."

Bên này Diệp Cần Huyền phì nhả hần vài lần. Nam nhân đã bước vào thanh lâu còn bảo không cần nữ nhân đúng là buồn cười. Mà nếu hần có cần thì với bộ mặt quan tài kia nữ nhân nào có gan trèo lên người hần.

Hình Trùng Xuyên hướng đám nữ nhân nở một nụ cười tà mỉa khiến đám nữ nhân kia đỏ mặt e lệ cúi đầu. Sau đó hần móc hà bao ra cho mỗi người một chút bạc rồi đuổi đi. Dù sao hần cũng không thể lạnh nhạt như Khương Văn được, chỉ bạc đuổi người vẫn là đều đương nhiên ai bảo hần đáp ứng Khương Văn bước vào nơi tiêu bạc như nước này chứ.

Diệp Cần Huy ôm nữ nhân ngồi trên đùi mình cười to nhìn Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên mát mẻ vài câu:

"Nhị vị công tử đến tên của Uyển thất nương cũng biết không lý nào sẽ không cần nữ nhân nào mà vào đây đúng không?"

"Chúng ta cũng như Khúc công tử vậy không cần nữ nhân bồi, chỉ là hiếu kỳ đến xem một chút." Khương Văn bình tĩnh đáp trả, sau đó với tay cầm tách trà đã được một nữ nhân châm đầy đưa lên mũi chậm rãi ngửi.

Diệp Cần Huyền vẫn chưa quen với cái đại danh "Khúc công tử" nên vẫn ngồi đó bình thản dùng trái cây. Xem như nàng không biết đám nam nhân nói gì.

Hừ! Còn dám mang muội muội hần ra để nói nữa. Nhìn cái vầy tay của Hình Trùng Xuyên lúc này sợ là đoán ra được rồi. Đây là bày ra bộ dáng nghiêm túc để câu dẫn muội muội nhà hần sao? Nàng vừa về đến chưa bao lâu hần há để người khác lại mang đi lần nữa.

"Vậy không biết Khương công tử hiếu kỳ cái gì ở đây?" Diệp Cần Huy nhếch môi nhìn Khương Văn hỏi. Đôi mắt ngập tràn ý cười khinh thường nhìn khuôn mặt người chết lạnh như băng không hề có biểu cảm của Khương Văn.

Hình Trùng Xuyên thấy được mùi pháo nổ nồng nặc liền định mở miệng khuyên ngăn lại nghe Khương Văn nói: "Khúc công tử hiếu kỳ thứ gì chúng ta liền hiếu kỳ thứ đó."

Sau đó hai bên trừng mắt nhau lúc lâu đợi Diệp Cần Huyền cho câu trả lời. Chỉ cần nàng mở miệng liền xác định được người thắng kẻ thua đáng tiếc nàng vẫn là ngồi đó thông dong ăn nhò mắt không rời khỏi đám nữ nhân lượn qua lượn lại trước mắt.

Hình Trùng Xuyên vội vàng tốt bụng nhắc nhở: "Khúc công tử, Khúc công tử." Bản thân hần cũng là muốn xem tên mặt quan tài Khương Văn mặt mặt a, ai bảo ngày thường khi dễ hần làm gì.

Gọi đến lần thứ n Diệp Cần Huyền mới nhớ ra thân phận của mình liền cười ngượng một tiếng. Hình Trùng Xuyên lại nói: "Khúc công tử mau mau trả lời đi."

Diệp Cẩm Huyền đâu có nghe bọn họ nói gì đâu làm sao biết trả lời cái gì. Nếu như là nói này giờ không có nghe chính là thất lễ thế nên nàng nói: "Diệp huynh nói thật có lý."

Diệp Cẩm Huy cười ha ha, hẳn biết trước kết quả thế nào cũng sẽ là như thế này. Thân muội muội của hắn đương nhiên là theo hắn rồi: "Không biết lúc phụ thân biết được học trò yêu quý của mình đến những nơi thế này lại sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?"

Hắn thường xuyên bị Diệp Nghêu mang ra so với hai tên này vốn đã sớm cay cú bọn hắn. Hiện có cơ hội đương nhiên không bỏ qua chà đạp một chút rồi. Nếu hắn thấy được Diệp Nghêu tức giận vì nghe hai tên này vào thanh lâu thì nhất định hắn sẽ vui đến không ngủ được.

"Ta cũng muốn biết Diệp thiếu tự tiện đưa tứ tiểu thư đến thanh lâu đại nhân lại sẽ phải ứng như thế nào?" Khương Văn hạ thấp âm lượng, nhếch mép cực kỳ đắc ý nhưng giờ đây trong lòng lại có một chút buồn bực nhưng mặt vẫn là không có biểu cảm. Thà rằng nàng thật thà bảo rằng không nghe được có phải tốt hơn không.

Diệp Cẩm Huyền nhìn hắn đầy cảnh giác, cái chân đang gác hình chữ ngũ cũng buông xuống luôn ngồi khép nép hơn. Hắn làm sao sẽ phát hiện ra nàng? Trong lòng nàng đầy hoảng loạn kêu gào thất thanh, tim đập loạn nhịp.

Hình Trùng Xuyên mỉm cười nhìn Diệp Cẩm Huyền giải thích: "Khúc công tử không cần sợ như vậy, đây là chuyện bình thường thôi mà." Hắn ngồi xa hơn một chút nên không thể hạ giọng gọi "tứ tiểu thư" như Khương Văn được. Bọn họ nhìn một mắt chính là nhận ra nàng rồi.

Diệp Cẩm Huyền nhú mày thắc mắc: "Ai làm chứng thấy Diệp thiếu đưa Diệp tứ tiểu thư đến đây?" Nàng không tin hắn sẽ vì chuyện nhỏ này mà vạch trần nàng. Cũng không tin hắn dám, dù hắn dám nàng sống chết không thừa nhận là được.

"Đúng vậy, không có, là ta nhìn nhầm." Khương Văn nhìn Diệp Cẩm Huyền nhả nhận nhường bước nói. Nàng còn biết bức ép hắn nữa, lúc này tâm trạng hắn có chút lờ lững rồi.

Trong lòng Diệp Cẩm Huy sinh khí hừ một tiếng đuổi nữ nhân đang ngồi trên đùi ra. Hắn biết lúc này hắn thua Khương Văn rồi nên không còn hứng thú nữa.

"Diệp huynh, người cũng mang huynh đệ đến đây sao?" Một nam nhân mập lùn cảm quát bước đến, xung quanh hắn có đến mấy nữ nhân hầu hạ.

Nhìn một mắt Diệp Cẩm Huyền đã biết được hắn là Bách Lý Nghiêm. Nếu không vì hắn đại ca nàng không bị xóa tên khỏi gia phả, nếu không vì hắn Diệp Cẩm Liên không cần thất cổ từ sát vào ngày đại hôn.

Nếu lúc đó Tả thị không bảo là vì Diệp Cẩm Huy đánh Bách Lý Nghiêm thì Diệp Cẩm Liên cũng không bị mang làm vật hy sinh. Diệp Nghêu vốn không yêu thương thứ nữ nhưng vẫn là sợ mất mặt mũi lại càng sợ thất kính với hầu gia nên chuyện mang không ít gia tài ra bồi thường, sau lại xuất luôn Diệp Cẩm Liên làm đá lót đường.

Đột nhiên nàng lại nghĩ đến chuyện Diệp Cẩm Huy cùng Bách Lý Nghiêm lời qua tiếng lại vì một danh kỹ rồi dẫn đến tai họa. Không lẽ chính là...hôm nay sao? Sao có thể sớm hơn đời trước được?

Giờ nàng lo sợ cũng chẳng nói được gì chỉ bằng xem tiếp sẽ biết là lúc nào thôi. Hai tay nàng đan chặt vào nhau thể hiện sự khẩn trương trong lòng.

Diệp Cẩm Huy đang một bụng tức giận không biết xả vào đâu cho tốt không ngờ lại gặp được con heo Bách Lý Nghiêm này liền mang hắn ra trút giận: "Ta cũng là giống thế tử gia thôi, chỉ là, nhìn người như vậy sợ Nhu Hảo ngại mỡ sợ mập a."

Bách Lý Nghiêm tức đến muốn thổ huyết thô bạo đẩy đám nữ nhân ra, hung hãn bước đến trước mặt Diệp Cẩm Huy dùng chiết phiên vỗ vỗ vào ngực hắn: "Diệp huynh là ngại mạng quá dài sao? Ở đây có ai dám chế bai bốn thế tử?"

"Có ta." Diệp Cẩm Huyền chán ghét lên tiếng, đến nhìn nàng cũng không muốn nhìn hắn dù chỉ là một mắt. Nếu không có hắn thiên hạ càng thái bình, hắn vừa xuất hiện đã khiến nàng khó chịu rồi.

Trong kinh thành không ai không biết Bách Lý Nghiêm chuyện gì cũng dám làm, ý vào hầu phủ làm chỗ dựa khắp nơi đương oai diệu võ, không sợ trời không sợ đất, chỉ là nào có chút vấn đề. Nếu là khéo léo lừa một chút cũng dễ qua a.

Ba tên nam nhân còn lại nhìn nàng không hề chớp mắt bởi bọn họ không thể giải thích được. Nàng là lần đầu gặp mặt Bách Lý Nghiêm sao lại bày ra bộ dạng ghét bỏ từ bao đời?

Bách Lý Nghiêm lại dùng thịt đè người trừng mắt Diệp Cẩm Huyền quát to: "Tên tiểu bạch kiểm này ở đâu ra lại dám trước mặt bốn thế tử hô to gọi nhỏ?"

Diệp Cẩm Huyền nhếch khóe môi cực kỳ khinh thường: "Thế tử gia cũng chỉ là dựa oai của hầu gia thôi có gì hay ho chứ." Ta khinh thường hơn trăm vạn lần so với những người khác.

Hình Trùng Xuyên cười khò lắc đầu. Xem ra tứ tiểu thư này sợ thiên hạ không loạn rồi. Chuyện lần này đến tai Diệp Nghêu e là cả bốn người đều không tránh được tội.

Khương Văn vẫn là bộ mặt lạnh nhạt kia nhìn Diệp Cẩm Huyền rồi đảo mắt sang người Bách Lý Nghiêm. Hắn cũng là nhìn tên này không thuận mắt nhưng là vẫn không để ý. Chỉ là nếu chọc đến nàng...cũng đừng trách hắn rồi.

Bách Lý Nghiêm nghe vậy liền phát tay gọi hai tên gia đinh bước đến bản thân đứng giữa hai tay chống hông ưỡn ngực cực kỳ kiêu ngạo, nói: "Người có tin ta cho người đánh người không?"

Nói thì là ưỡn ngực thực chất là cái bụng to của hắn đập thẳng vào mũi của Diệp Cẩm Huyền khiến nàng ôm lấy mũi nhăn mặt vì đau.

"Khúc huynh không sao chứ?" Diệp Cẩm Huy cùng Khương Văn đồng loạt lo lắng lên tiếng hỏi. Tay của cả hai muốn chạm vào nàng nhưng nhìn lại thân nam trang trên người nàng nên lơ lửng trên không trung một hồi mới đặt xuống.

Diệp Cẩm Huyền hừ thật mạnh trừng mắt Bách Lý Nghiêm: "Thế từ gia đây là muốn ý nhiều khi dễ ỉt sao? Ta nói cho người biết Nhu Hảo cô nương không thích nam tử như thế đâu."

"Thế người muốn thế nào?" Bách Lý Nghiêm rất không có tiền đồ lập tức thay đổi sắc mặt không còn kiêu ngạo nữa.

Dù sao Nhu Hảo cũng là nhược điểm của hắn mà. Một Diệp Cẩm Huy đã là bóng đèn đáng ghét cản trở hắn với Nhu Hảo rồi giờ lại có tên tiểu bạch kiểm xuất hiện nữa. Bảo hắn không giận sao được.

"Lùi xuống vài bước trước đi." Diệp Cẩm Huyền xua xua tay, đúng là tên đầu heo không có tiền đồ, cư nhiên dễ lừa như vậy.

Bách Lý Nghiêm thực sự ngoan ngoãn nghe lời lùi đến hai bước về sau. Hắn không phải dễ bị lừa chi là cũng cảm thấy bản thân đứng quá gần tên tiểu bạch kiểm, lại không muốn trước mặt Nhu Hảo làm ra mấy chuyện đổ máu a.

Diệp Cẩm Huyền nhướn mày liêu nói: "Người xưa có câu quân tử động khẩu không động thủ. Ta tin thế tử gia là một quân tử."

Thấy được vẻ mặt xấu xí đắc ý của Bách Lý Nghiêm nàng liền tiếp tục nói: "Có giỏi thì đứng đó cùng ta đấu khẩu đừng ý thế hiệp người như vậy." Dù sao thì nàng cùng Diệp Cẩm Huy không ai biết võ công. Nếu nhờ vào hai tên học trò của Diệp Nghiêu thì nàng lại không muốn.

Diệp Cẩm Huy cùng Hình Trùng Xuyên nghe xong thất thố cười phì một tiếng. Không ngờ Diệp Cẩm Huyền lại nói như thế, càng không ngờ hơn chính là Bách Lý Nghiêm thực sự bị lừa. Hắn thực sự làm việc không qua đại não a.

Khương Văn cũng là thâm cười vài trận nhưng mặt vì lạnh như xác chết chỉ mỗi khóe miệng liên tục co rút. Bách Lý Nghiêm đã mười bảy tuổi không thành tích gì vượt trội còn bị một nữ nhân mười lăm lừa nữa.

Nhưng cả Khương Văn lẫn Hình Trùng Xuyên khi thấy được thái độ miệng cộp gian xảo của Diệp Cẩm Huyền cũng có chút choáng váng. Nàng thách thức người mà giọng run như vậy thật khiến người khác buồn cười.

Bách Lý Nghiêm đưa tay vuốt cằm nghĩ nghĩ rồi cũng thấy có lý nhưng giờ bảo hắn cãi nhau với nam tử xa lạ thực sự là không biết nên bắt đầu từ đâu. Một cái nhếch môi, một cái nhú mày hắn lại nói: "Bôn thế tử là quân tử nên sẽ không cùng các người so đo nữa."

Phát mạnh tay áo Bách Lý Nghiêm xoay người ngồi xuống ghế bên cạnh của Diệp Cẩm Huy. Nếu hắn bị lừa trở thành bộ dáng không tốt để Nhu Hảo thấy được chẳng phải thất thố sao?

Do cả người đầy mỡ chèn vào cái ghế thái sư khiến cho các ngón mỡ lộ rõ ràng. Thấy vậy đám hạ nhân phải tìm cho hắn cái ghế khác to hơn. Nhìn hắn lúc này như miếng thịt mỡ bày trên bàn vậy, cứ nhìn ra vô cùng...ai.

Diệp Cẩm Huy đưa ánh mắt tán thưởng cho muội muội mình, nàng quả là không phải nữ tử sống trong kinh thành a. Vươn người đến kề sát tai của Diệp Cẩm Huyền nói: "Nam nhân nhất định phải vô lại một chút, muội muội đã già thì già cho giống."

Diệp Cẩm Huyền gật đầu nhẹ lại tiếp tục thưởng thức trái cây trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lừa người đấu giá

Tác giả: Luna Huang

Uyển thất nương ăn vận lộng lẫy đứng trên sân khấu to trước mặt cổ sức hết nhưng cũng lải cho chất giọng làm thế nào hấp dẫn nhất. Nàng đâu biết giờ đây đám nam nhân vỗ tay tán thưởng không dành cho nàng mà là dành cho Nhu Hảo đâu. Thế nên vẫn là cười đến đỏ mặt vì ngượng đưa tay tay vẫy vẫy áp chế tiếng la hét của đám người bên dưới xuống.

"Sau đây mời mọi người lắng nghe khúc nhạc của Nhu Hảo."

Nói xong Uyển thất nương lui xuống nhường sân khấu lại cho danh kỹ Nhu Hảo. Đám nam nhân cùng yên tĩnh lạ thường chăm chú nhìn về sân khấu.

Tấm màn đỏ trước mắt được thả xuống. Phía sau tấm màn đỏ là một sa trường mỏng màu hồng phấn, ẩn hiện một cô nương vận tử y dáng người mảnh khảnh ngồi trước cây đàn tranh to.

Diệp Cẩm Huyền ngồi đối diện nên nhìn rõ những ngón tay thon dài lướt trên huyền cầm. Âm thanh trong trẻo vang lên tạo thành một khúc nhạc không vướn bụi trần thấm vào tâm mỗi người.

Đáng tiếc nam nhân là nửa người nửa thú bọn họ vì dung mạo của Nhu Hảo nên mới ngồi ở đây mà thôi chứ nào biết thưởng thức gì. Tên đầu heo mập mập Bách Lý Nghiêm chính là ví dụ điển hình nhất. Hắn phóng tầm mắt như sói vồ mồi đến trên người của Nhu Hảo liên tục nuốt nước bọt.

Diệp Cẩm Huyền thay Diệp Cẩm Huy ngồi bên cạnh cùng Nhu Hảo ghé tòm hán vài lần. Sắc đẹp ai mà không thích, có cần phải thể hiện lộ liễu như thế này không?

Diệp Cẩm Huy ngồi bên cạnh cũng là ghé tòm Bách Lý Nghiêm. Hắn còn ghét bỏ nhích ghế sang bên Diệp Cẩm Huyền để tránh xa Bách Lý Nghiêm ra một chút như thể sợ hắn làm mất mặt mũi của mình vậy.

Khương Văn nhìn thấy thái độ của huynh muội Diệp gia mỗi cũng hiện lên một nụ cười mỏng hiếm gặp. Hắn hơi chòm người về phía Diệp Cẩm Huyền nói nhỏ: "Tử tiểu thư đây là làm sao?" Nhìn nàng lúc này đột nhiên hắn cảm thấy rất khả ái nên có ý muốn trêu ghẹo một chút.

Thu hồi ánh mắt khinh thường của mình, Diệp Cẩm Huyền lạnh lùng dời lên người Nhu Hảo rồi dùng tay áp lên mặt của Khương Văn đẩy ra. Nam nhân đứng là thấy trắng quèn đẹn, nhất kiến chung tình với Diệp Cẩm Ninh nay lại cứ như âm thầm ngó ý biểu lộ với nàng, đây là thế nào?

Nàng không có gì bằng được Diệp Cẩm Ninh hắn vì sao lại thay đổi? Hắn vì lấy lòng Diệp Nghiêu để có chỗ đứng trên quan trường nên lấy nữ nhi nào của Diệp Nghiêu cũng không thành vấn đề? Hay Diệp Cẩm Ninh không để ý hắn nên mới liền thay đổi đối tượng? Hay là giống Đoan Mộc Chiến Phàm lúc trước? Chỉ là hắn cũng được hoàng thượng phong quan nhưng từ chối cơ mà.

Tuy nàng không biết vì sao hắn lại thay đổi như nàng đối với nam nhân vẫn là ghét bỏ. Nàng thẳng thắn cự tuyệt như vậy để hắn biết khó mà lui không nên bám theo nàng làm gì.

Khương Văn bị một bàn tay nhỏ mềm mại úp vào mặt rồi đẩy mạnh ra trong lòng vui buồn lẫn lộn. Vui được nàng chạm lên mặt, buồn vì nàng cự tuyệt hắn, đã vậy lòng bàn tay chạm vào môi hắn nhưng mặt vẫn là không biến sắc. Nhân cơ hội gian ngắn kia môi hắn khẽ động hôn lên lòng bàn tay ấm áp mịn màng, trong tim ngứa ngáy vài trận.

Diệp Cẩm Huyền bận khó chịu nên cũng không để ý đến tay của mình đang chạm vào thứ gì hay bị gì chạm vào. Thế nên mặt nàng chính là một chút cũng không hề đỏ.

Hình Trùng Xuyên thấy được liền lấy chiếc khăn che miệng cười rồi nói nhỏ: "Người mang cái bộ mặt quan tài thế này không có cô nương nào thích đâu, có nên hay không học cách cười một chút, ta không tính toán chuyện lúc trước dạy người một chút."

"Không nên lo chuyện không phải của mình." Khương Văn lạnh mắt lườm Hình Trùng Xuyên rồi chuyển đường nhìn lên người Diệp Cẩm Huyền.

Cả người hắn tựa hẳn vào ghế ngắm nàng từ phía sau. Bên tai vang lên giai điệu êm ái của tiếng đàn càng làm tâm tình hắn trở nên tốt đến không gì so sánh được. Giờ đây có bất hạnh khổ luyện vài năm hắn cũng vui vẻ chấp nhận.

Hình Trùng Xuyên nhìn ánh mắt si mê của hắn mà trong lòng thầm kêu khổ. Lúc trước là Diệp Cẩm Ninh hiện tại là Diệp Cẩm Huyền. Không biết kéo dài được bao lâu đây, đã vậy còn không biết che giấu một chút nữa chứ.

Đưa tay cảm ly rượu nhỏ thưởng thức cùng tiếng đàn bên tai. Đã cất công đến đây thì phải tận hưởng một chút kéo phí công mất. Cho dù có bị phát hiện đến thanh lâu biện hộ không được bị mắng vài trận cũng không lỗ a.

Tiếng đàn kết thúc cả đám người vỗ tay reo hò. Uyển thất nương bước lên phất tay cho người kéo sa trường mỏng lên rồi đưa Nhu Hảo bước ra.

Nhu Hảo là một cô nương mười tám dung mạo thanh tú mỹ lệ. Tuy không so được với ba tỷ muội Diệp gia nhưng vẫn là so được với Diệp Cẩm Huyền. Nàng cũng mỉm cười vỗ tay tán thưởng.

Lúc này đây Diệp Cẩm Huy cùng Bách Lý Nghiêm trừng mắt nhìn nhau đến nảy lửa. Diệp Cẩm Huyền ngồi bên cạnh cảm nhận được độ nóng cũng là khẽ run hai vai nhìn sang nơi phát ra lửa không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vừa lúc nàng định hỏi Diệp Cẩm Huy thì âm thanh của Uyển thất nương lại vang lên.

"Như thường lệ hôm nay chúng ta tiếp tục đấu giá, vị thiếu gia công tử nào ra giá cao liền bao trọn Nhu Hảo một năm."

Lời vừa dứt ánh nhìn của mọi người như dao sắc lẹm hướng về phía Diệp Cẩm Huy. Khương Văn lại ở bên tai nàng giải thích. Lúc này Diệp Cẩm Huyền mới thông suốt, hóa a là mọi năm hắn đều bao trọn Nhu Hảo nên mấy người kia mới hận hắn như vậy. Vậy Nhu Hảo cũng là nữ nhân khiến hắn bị vu oan đi.

Bách Lý Nghiêm nheo đôi mắt vốn đã nhỏ của mình nay chỉ còn một đường chỉ mỏng, hận không thể thủ tiêu Diệp Cẩm Huy. Mọi năm hắn không thắng

được nên năm nay cố mang hết gia tài đến đây để so thực với Diệp Cẩm Huy hẳn không tin mình thua.

"Nhưng là...phải Nhu Hào sẽ là sau cùng."

Âm thanh của Uyển thất nương vẫn đều đều vang lên. Sau ba tiếng vỗ tay từng cô nương một sẽ bước ra để đám hoa hoa công tử mua đêm đầu tiên.

Hiện tại đã có rất nhiều người ra giá rồi nhưng Diệp Cẩm Huy cùng Bách Lý Nghiêm vẫn trừng mắt nhìn nhau không rời. Nhìn xa không biết cứ nghĩ bọn họ có quan hệ yêu đương thâm thiết.

Diệp Cẩm Huyền nhìn hai hòm to hai tên gia đình của Bách Lý Nghiêm cầm trên tay liền biết rồi. Diệp Cẩm Huy hôm qua vì mua lễ vật cho nàng mà tiêu không ít bạc. Nếu hẳn là coi trọng Nhu Hào nàng liền mang chút sức lực nhỏ nhoi giúp hẳn vậy.

"Diệp huynh, cô nương này không tệ a." Diệp Cẩm Huyền đưa tay đỡ lấy cằm mỉm cười nhìn Diệp Cẩm Huy: "Ta thấy rất hợp khẩu vị của huynh a, không biết thế tử gia có hứng thú không?"

Bách Lý Nghiêm dời tầm mắt nhìn một nữ nhân đang đứng trên sân khấu rồi lại nhìn Diệp Cẩm Huyền nói: "Khúc công tử thích thì cứ chọn, ta đợi Nhu Hào cô nương."

"Ồ..." Diệp Cẩm Huyền gật gù bày ra vẻ cao hứng như mình rất may mắn vậy: "Vậy ta đây không còn sợ nữa, nếu là tranh với thế tử gia e sẽ thua mất."

Nói xong nàng cao giọng hô to: "Ba trăm lượng." Hô thế thôi chứ nàng mới trở về nào có bạc mà tiêu nhiều như vậy. Hiện tại sản của nàng chính là không có gì nha, mấy bộ trang sức tuy không có mang nhưng toàn được tặng nào có thể đem bán, lỡ bị hỏi đến thì nguy hại lắm nha.

Diệp Cẩm Huy thu được nụ cười vô hại của Diệp Cẩm Huyền liền nhếch môi cười gian xảo: "Bốn trăm lượng."

Khương Văn biết Diệp Cẩm Huyền muốn làm gì nên chấp nhận chơi cùng nàng: "Bốn trăm tám mươi lượng."

Cô nương kia nghe được Bách Lý Nghiêm không tham gia mua mình liền âm thầm cao hứng. Không ngờ lại thấy đám công tử mỹ mạo ở hàng quý khách liên tục nâng giá về mặt bị nhuộm đỏ toàn bộ. Mặc kệ là vị công tử nào mua trúng nàng thì cũng tốt hơn là Bách Lý Nghiêm cùng đám phàm phu tục tử phía sau.

Bách Lý Nghiêm kinh hi một lúc mới bắt đầu ngờ ngác không hiểu mở miệng hỏi: "Diệp thiếu không đợi Nhu Hào cô nương?" Làm sao có thể? Đã tranh mấy năm rồi sao giờ nói bỏ là bỏ được?

"Dù gì cũng bao trọn nàng ta mấy năm rồi, giờ ta muốn đổi khẩu vị một chút, các nàng cũng là lần đầu tiên còn Nhu Hào không biết lần thứ bao nhiêu rồi." Diệp Cẩm Huy nhấp một ngụm trà nhân nhặt buông ra một câu.

Diệp Cẩm Huyền chôn khuôn mặt đỏ bừng xuống vạt áo. Không ngờ đám nam nhân nói chuyện lại cời mở như vậy. Nàng tuy là nữ tử đã từng xuất giá cũng đã từng...nhưng mà...nghe cũng không tránh khỏi xấu hổ a.

Bách Lý Nghiêm nghe vậy liền thông suốt một điều, nếu không có Diệp Cẩm Huy tranh thì hẳn dành Nhu Hào là chắc rồi. Lại nói không cần phí nhiều bạc nữa, chỉ bằng mang bạc mua thêm những người khác. Nghĩ thế hẳn liền hô to: "Sáu trăm."

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Huy nhìn nhau nuốt một ngụm nước bọt. Không ngờ tên đầu heo này dễ gạt như vậy nhưng nếu là bọn họ tiếp tục nâng giá mà trúng thì cũng không có bạc trả a.

Lúc này Khương Văn cao giọng hô: "Tám trăm, thế tử gia không ngại chứ?"

Hai huynh muội Diệp gia nhìn sang Khương Văn như thế không tin được. Hẳn chỉ mạnh tay như vậy thật sao?

Bách Lý Nghiêm hừ một tiếng một tên vô danh tiểu tốt dám tranh giành với hắn: "Một vạn lượng."

Khương Văn lắc đầu tiếc nuối buồn bã thán: "Ta thua rồi." Trong lòng ngược lại là cười Bách Lý Nghiêm ngu ngốc.

Cô nương kia đang trong vui vẻ liền từ trên trời rơi xuống địa ngục cực thê thảm. Uyển thất nương cao hứng nhận bạc xong liền đẩy nàng ta đến chỗ Bách Lý Nghiêm không quên dặn dò phải hầu hạ hẳn cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiễn đường cùng đi

Tác giả: Luna Huang

Cứ thế vài lượt Bách Lý Nghiêm liên tục được huynh muội Diệp gia và Khương Văn lừa bỏ không ít bạc mua đến hơn mười bảy nữ nhân. Hình Trùng che miệng liên tục cười.

Đám nam nhân phía dưới đến tham dự theo dõi từ đầu đến cuối mà đau lòng đến muốn giết người. Lý nào nữ nhân bình thường mà giá cao như vậy, hại bọn họ muốn mua cũng không được.

Đến khi Nhu Hào bước ra rồi bị Diệp Cần Huy bao trọn Bách Lý Nghiêm mới biết mình bị lừa. Đứng cãi cọ ầm ĩ một phen mới làm Uyển thất nương chạy tới chạy lui hao phí nước bọt thờ hồng hộc mới dẹp loạn được. Diệp Cần Huy đắc ý nắm cổ tay muội muội kéo vào phòng đợi Nhu Hào.

Khương Văn thấy được ánh mắt tối lại không ít nhưng mặt cũng vẫn là biểu tình của người chết vội vã ngăn trước mặt hai người: "Diệp thiếu không thể đưa nàng vào bên trong." Trong đó đương nhiên sẽ có những thứ nữ nhân chưa xuất giá không được xem, Diệp Cần Huy lý nào không hiểu chuyện này.

Diệp Cần Huy nhui mày đưa tầm mắt quét về phía Khương Văn rồi nhếch môi mát mẻ: "Khương công tử nên quan tâm tam muội muội không phải tứ muội muội."

Khương Văn vẫn không có chút biểu hiện gì trên mặt nhưng mắt có chút gì đó rất khác thường: "Nếu Diệp thiếu vẫn là muốn vào thì để ta cùng Hình huynh đưa nàng hồi phủ."

Diệp Cần Huyền cũng không hiểu tên này bị làm sao. Đòi này nàng nhất quyết làm những thứ đòi trước chưa từng làm nên không quản được hấn nhiều như vậy.

"Khương công tử, ta đi cùng ca ca không phải nam nhân khác, nếu giờ đây ta đi cùng người mới sợ người dị nghị, người vẫn là nên tránh mặt đi thôi."

Khương Văn định nói gì nữa thì Hình Trùng Xuyên giữ lại nhìn hấn khẽ lắc đầu rồi ôm quyền cúi người hướng Diệp Cần Huy nói: "Khương huynh nhất thời lỗ mạng mong Diệp thiếu cùng Khúc công tử bỏ qua cho."

Diệp Cần Huy hừ một tiếng rồi kéo Diệp Cần Huyền lên lầu.

Đôi mày kiếm ninh chặt vào nhau của Khương Văn thể hiện thái độ không hài lòng. Hấn hô to gọi Uyển thất nương cho nàng một ít bạc rồi bảo muốn có căn phòng bên cạnh phòng của Diệp Cần Huy sắp bước vào.

Uyển thất nương dẫn người lên đến nơi rồi mới phát hiện hai phòng bên cạnh phòng đó đều có người đang dùng a. Uyển thất nương làm sao dám xông vào đuổi người ra liền khuyên hấn nên chọn phòng khác.

Khương Văn mặc kệ nàng ta nói gì cứ thế mà mạnh đẩy cửa xông vào đuổi người. Đôi nam nữ trần như nhộng đang quần quýt trên giường phát ra âm thanh đầy mị hoặc nghe được tiếng đẩy cửa liền cứng đờ cả người.

Nam tử kia dùng chăn che kín đầu hô to: "Nương tử ta sai rồi nàng đừng đánh ta. Ta đảm bảo không có lần sau."

Hình Trùng Xuyên bước theo sau muốn cười lại không dám cười. Không ngờ rằng trên đời lại có nam nhân không phúc hậu như Khương Văn vậy. Cả lúc người ta đang ân ái cũng chạy vào phá chỉ vì Diệp Cần Huyền nhất quyết vào trong cùng Diệp Cần Huy.

Uyển thất nương bữu môi đầy khinh bỉ, cả đời nàng ghét nhất là đám nam nhân dám làm không dám chịu lại nhất gán như vậy. Sợ nương tử thì về nhà đi, đến thanh lâu của nàng làm gì cho chuốc lấy mất mặt.

Khương Văn lạnh giọng quát: "Ra ngoài." Mặt nghiêng sang một bên.

Nam tử kia biết không phải nương tử nhà mình liền hùng hổ háit chặn ra bắt kẻ bản thân đang không có một mảnh vải dính trên người đứng dậy định là quát kẻ phá đám giấc mơ thiên đường của mình. Không ngờ vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng cùng ánh mắt đầy nộ khí liền nuốt nước bọt cảm lấy y phục mặc vào dáng vẻ cực kỳ hèn mọn. Mặc dù ánh mắt kia không có nhìn hấn nhưng thấy được cũng khiến người ta sợ a.

"Ta đi ngay, ta đi ngay."

Nữ nhân nằm trên giường nhìn Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên kinh hi đến bất động. Càng không để ý đến thân người không một mảnh vải của mình đang lộ hết ra ngoài. Nam nhân đẹp như vậy thật khiến cho người khác muốn hiến thân.

Uyển thất nương thấy được mặc dù Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên không có nhìn nàng ta nhưng vẫn chạy đến dùng chăn che lại. Rồi nhanh chóng bảo nàng ta vận y phục ra ngoài.

Khương Văn ngồi trên bàn ôm một bụng nộ khí liên tục uống trà. Không khí ái muội bên trong phòng vẫn chưa tan hết nhưng hấn cũng không buồn để ý nữa.

Hình Trùng Xuyên nhìn xung quanh đầy ghét bỏ cùng khinh thường, thật không ngờ bản như vậy Khương Văn vẫn có thể ung dung được. Hấn thở dài ngồi xuống đặt chiếc phiến lên mặt bàn tự châm cho mình một tách trà: "Đến cùng người là để ý người nào?"

Khương Văn vẫn giữ bộ mặt kia không trả lời. Hấn đang bận tập trung thính lực nghe thử xem phòng bên cạnh đang làm những gì?

Phòng bên cạnh.

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Huy ngồi bên bàn tròn người thưởng trà người dùng đậu phộng. Đôi mày kiếm của Diệp Cẩm Huy nhướng cao hỏi: "Muội không có gì muốn hỏi ta?"

Diệp Cẩm Huyền nhàn nhạt đáp: "Đại ca thích nhất định nói cho muội nghe thôi, nếu không thích muội có hỏi cũng không có được câu trả lời."

Đây là chân lý nàng dứt kết được khi gả cho Đoàn Mộc Chiến Phàm. Nàng quan tâm hẳn mỗi ngày đều hỏi han, cùng hẳn trò chuyện thế mà hẳn lại chê nàng lắm mồm phiền phức. Từ đó nàng ít nói đi hẳn.

Mà thực ra nàng cũng có nói được gì nhiều đâu. Chỉ là nhân lúc hẳn hạ triều hỏi phủ nàng đứng ở đại môn chờ hẳn rồi theo hẳn một đường nói đến viện của hẳn rồi bị hẳn nhốt bên ngoài viện. Viện của hẳn lại rất gần tiền đình mà hẳn lại đi rất nhanh nên nói không được mấy câu thì đã bị mắng là lắm điều rồi.

Diệp Cẩm Huy cười một trận to rồi giải thích: "Ta chẳng qua muốn đưa muội đi chơi nhưng nhớ lại ngày hôm nay ở đây có chuyện trọng đại liền đưa cả muội đến đây."

"Àn." Diệp Cẩm Huyền đáp một tiếng xem như là có nghe. Nàng nhìn xung quanh căn phòng được bày trí cực kỳ đẹp mắt. Một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp. Tầm bình phong ngăn phòng ngủ được vẽ chân dung của Nhu Hảo rất sinh động.

Nếu Nhu Hảo thực sự là nữ nhân chết trên người Diệp Cẩm Huy đời trước thì chắc chắn nàng ta sẽ khó sống qua ngày mai. Nàng muốn ngăn chặn chuyện này chỉ còn cách mau chóng kéo Diệp Cẩm Huy rời khỏi đây thôi.

Ngay lúc nàng định mở miệng thì Nhu Hảo hoá một thân xiêm y trắng thuần khiết bước vào. Trò chuyện đôi ba câu nàng biết được Nhu Hảo tuy được hẳn bao trọn mấy năm liền nhưng cũng như Như Ý Cát Tường vậy không được hẳn chạm vào.

Hẳn là thương xót cho Nhu Hảo nên mới bao nàng tránh nàng bị đám nam nhân kia hành hạ thôi. Mỗi khi hẳn không vui đều đến đây nghe Nhu Hảo đánh đàn, nói chuyện phiến.

Diệp Cẩm Huyền không muốn lưu lại lâu hơn liền kéo tay Diệp Cẩm Huy rời đi. Nhu Hảo tỏ ý muốn mời hai người lại nghe xong một khúc nhạc mới rời đi nhưng Diệp Cẩm Huyền từ chối. Nếu còn ở lại sẽ hại đại ca hại cả nàng ta nữa.

Khi hai người mở cửa phòng trùng hợp cũng nghe được cửa phòng bên cạnh mở. Thấy được người bước ra Diệp Cẩm Huyền có chút ngạc nhiên nhưng Diệp Cẩm Huy lại không có, vì hẳn sớm đoán được rồi.

Không phải là trùng hợp đâu mà là Khương Văn nghe được tiếng đẩy cửa nên kéo Hình Trùng Xuyên cùng theo ra ngoài. Khương Văn vờ kinh hi nói không kịp suy nghĩ: "Thật trùng hợp, hai người hỏi phủ sao? Ta cũng muốn đến gặp đại nhân chỉ bằng cùng đi."

"Không được." Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Huy đồng thanh phản đối. Bọn họ là đi từ thông đạo ra làm sao có thể cùng hẳn hỏi phủ được. Còn chưa kể đến Diệp Cẩm Huyền còn đang vận nam trang a.

"Đại ca đưa ta đi dạo phố." Ý nàng chính là không có hỏi phủ nên không thể đi cùng hẳn. Diệp Cẩm Huyền không chút do dự mà nói dối. Dù sao đời trước nàng cũng chưa từng dạo qua phố, đời này liền thử.

"Được vậy cùng đi, đúng lúc tại hạ cũng muốn mua chút đồ." Khương Văn khẽ kéo khoeo môi nhấc lên một nụ cười nhạt.

Diệp Cẩm Huy lắc đầu nhìn muội muội của mình. Dù đi đâu cũng không nên nói cho người khác biết chứ. Nàng lương thiện quá rồi, xem ra sau này hẳn không thể để nàng cùng đám nữ nhân kia qua lại nhiều tránh bị nhiễm bẩn, bị hãm hại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bữa ăn không thành

Tác giả: Luna Huang

Thế là cả bốn người bước ra khỏi Túy Hương lâu. Diệp Cẩm Huyền lần đầu trong cả hai kiếp người được dạo phố quên cả bản thân đang phần nam trang chạy tới chạy lui giữa các quầy bán hàng ven đường.

Ba nam nhân còn lại kiên nhẫn đi theo nàng như hộ vệ vậy. Không hề oán thán một lời cũng không hề biểu lộ thái độ bất mãn ra mặt. Trong lòng họ đều cười cái bóng lưng nhỏ của nàng như con chim nhỏ bay qua bay lại.

Diệp Cẩm Huyền dừng lại ở một quầy bán vòng, nàng cầm một chiếc vòng có rất nhiều chuông thử lắc, chuông kêu leng keng rất vui tai: "Đại ca, ta muốn mua cái này."

Nàng cười híp mắt lắc lắc vòng hướng về phía Diệp Cẩm Huy. Hắn bước đến nheo mắt nhìn chiếc vòng được tết bằng sáu sợi dây đỏ bên trong còn có mười chiếc chuông đồng, chỉ có một loại cảm giác đơn bạc, liền nghi hoặc hỏi: "Xác định?"

"Ân." Diệp Cẩm Huyền mắt không rời chiếc vòng, tay vẫn lắc lắc nghe âm thanh chuông nhỏ kêu cười híp mắt.

Khương Văn định là mua tặng nàng nhưng Diệp Cẩm Huy trước một bước trả bạc cho người bán rồi kéo muội muội mình đi nơi khác. Miệng còn không ngừng trách móc: "Muội mua thứ này làm gì? Không đáng giá chút nào, muốn mua trang sức thì cũng phải vàng ngọc mới phải."

"Muội mua cho Vô Sự đấy." Diệp Cẩm Huyền mỉm cười lắc lắc chiếc vòng, mắt nhìn đều là cao hứng. Nàng đi không nhìn đường liền đụng phải một người đang vội vã chạy ra khỏi tử lâu.

Diệp Cẩm Huy nhanh chóng đỡ nàng rồi mắng: "Cẩu nô tài nguoi không có mắt sao? Dám đụng phải người của bản thiếu gia?"

Khương Văn vốn cũng định đỡ nàng nhưng tay lại dừng giữa không trung. Hình Trùng Xuyên đưa chiết phiến ấn tay hắn xuống khẽ nói: "Ồ đây có Diệp thiếu thì không đến phiên chúng ta đâu, có muốn rời đi không?"

Khương Văn cau mày không nói gì thả lỏng người. Giờ đây đánh chết hắn cũng không rời đi. Khó khăn lắm mới có cơ hội cùng nàng đi dạo lý nào lại rời đi.

Nam tử kia cúi người quỳ xuống liền tục dập đầu kêu: "Diệp thiếu tha mạng, Diệp thiếu tha mạng, nô tài gấp gấp không cẩn thận đụng phải người của Diệp thiếu."

Lúc này có một nam nhân miệng treo nụ cười thong thả bước ra khỏi tử lâu nói: "Diệp huynh có cần phải hung dữ với hạ nhân của ta như vậy không?"

"Chúc huynh có muốn thay hắn nhận lỗi không?" Diệp Cẩm Huy hừ lạnh một tiếng, muội muội hắn đương nhiên quý hơn một nô tài rồi.

Diệp Cẩm Huyền đứng thẳng người rồi nói: "Thôi thôi bỏ đi, ta cũng không sao, dù gì ta cũng có lỗi mà." Nàng kéo tay Diệp Cẩm Huy ra, mặt có chút đỏ, không nghĩ tới đại ca nàng nổi tiếng như vậy.

"Đa tạ công tử, đa tạ Diệp thiếu." Nam tử kia không nghe Diệp Cẩm Huy trả lời liền biết mình được tha dập đầu tạ ơn rồi rời đi.

Chúc Tôn Hữu nho nhã bước đến ôm quyền cúi người một cái chào: "Diệp huynh, Khương công tử, Hình công tử."

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên cũng là lịch sự chào lại. Diệp Cẩm Huy vẫn còn đang giận nên không chút nể mặt quay mặt đi hừ một tiếng.

Chúc Tôn Hữu mỉm cười bước đến trước mặt hắn nói: "Lúc này là do hắn gấp rút giúp ta hành sự nên mới đi không nhìn đường như vậy, Diệp huynh đại nhân đại lượng hắn là không giận đâu."

Ngừng một chút hắn chuyển chủ đề: "Con chó hôm trước tứ tiểu thư có thích không?"

"Thích." Diệp Cẩm Huy được Chúc Tôn Hữu vuốt thuận khí nên mở miệng đáp một tiếng. Hắn tốn công sức nước bọt cùng bạc để mua con chó nhỏ kia lại còn khiến muội muội hắn thay hắn chịu một roi nữa.

Diệp Cẩm Huyền kéo kéo tay áo của huynh trưởng nhắc nhở hắn nên trở về nhà nếu không xảy ra chuyện gì liền tránh không thoát. Nàng cũng rất sợ chuyện kia lại xảy ra a, vì nàng không có biện pháp ứng đối.

Chúc Tôn Hữu lại hướng Diệp Cẩm Huyền quan sát một trận, hồi lâu mới mở miệng nghi vấn: "Vị công tử này..."

Diệp Cẩm Huy cùng Khương Văn cảnh giác cùng lúc chặn trước mặt Diệp Cẩm Huyền. Chúc Tôn Hữu là hoa hoa công tử có tiếng nhất nhì kinh thành đương nhiên sẽ phát hiện ra nàng là nữ phần nam trang rồi.

Chúc Tôn Hữu thấy hành động kia liền bật cười nói: "Chi bằng vào tử lâu của ta dùng qua một bữa, để ta bồi thường sai lầm lúc này của mình." Xem ra hắn đoán đúng rồi, chỉ là trên người nàng lại không có mùi yên chi phần nước a.

"Được." Diệp Cẩm Huy không nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Hắn vốn là muốn hôm nay đưa muội muội đến đây dùng bữa mà.

Diệp Cẩm Huyền nghĩ nghĩ cũng nên có người chứng kiến Diệp Cẩm Huy ở xa hiện trường gây án vậy mới an tâm. Thế nên nàng cũng không nói gì nữa.

Bốn người theo chân Chúc Tôn Hữu vào trong tử lâu. Lên tầng ba, vào phòng dành cho quý khách, Chúc Tôn Hữu dẫn dò hạ nhân mang trà cùng món ăn lên. Rồi lại mở một vỏ rượu ra nói:

"Đây là rượu hoa đào ta vừa ngâm, mọi người thử một chút."

Diệp Cẩm Huyền chạy lẩn xấn trong phòng mở các cửa sổ trong phòng xem. Đột nhiên nàng cảm thấy có chút nhức đầu, cảnh vật trước mắt mờ ảo, đầu

óc trống rỗng, chân vô lực ngã xuống.

Diệp Cẩn Huy thấy được liền lao đến đỡ nàng. Khương Văn cũng định chạy đến lại bị Hình Trùng Xuyên kéo lại nên bắt lực đứng một bên.

Diệp Cẩn Huy không có võ công nên lúc đỡ được Diệp Cẩn Huyền cũng là lúc cả hai ngã xuống đất. Tay của Diệp Cẩn Huyền đập vào giá để chậu hoa mà lại còn ngay vết thương của hôm qua nữa.

Kim quan trên tóc rơi xuống, đám tóc mượt mà cũng theo đó mà rơi khiến mọi người đều trở mắt nhìn. Chúc Tôn Hữu vốn cũng sớm biết Diệp Cẩn Huyền là nữ phần nam trang nhưng chưa dám tưởng tượng dung mạo thực của nàng giờ thấy được thật khiến tim hắn muốn nhảy ra ngoài.

Một trận đau truyền đến, đầu óc lại không được quá thanh tỉnh cứ như trong huyễn ảo vậy khiến Diệp Cẩn Huyền mơ hồ làm nũng, ngồi dưới đất dùng tay dấm vào ngực của Diệp Cẩn Huy, nước mắt cứ như vậy trào ra ngoài: "Đều tại đại ca không tốt làm muội đau như vậy."

Diệp Cẩn Huy nằm dưới đất nhìn muội muội mình không biết nên nói sao cho phải. Lúc này chẳng phải còn đang tốt đẹp sao, tự nhiên lại giờ ra thái này thế? Mắt thấy Diệp Cẩn Huyền nức nở vén tay áo lên xem vết thương hắn vội vã kéo lại không cho.

Ba nam nhân trong phòng nhìn đến cảnh đó đều có chút ngừng hô hấp, tim đập mạnh. Tuy Diệp Cẩn Huyền không đẹp như ba tỷ tỷ của mình nhưng cái cảnh mái tóc cột cao chậm chậm xoắn xuống kia, vài sợi tóc tình nghịch tung bay trước gương mặt trắng nõn nhuận hồng kia khiến cho ngũ quan của nàng càng thêm nổi bật. Đôi môi mỏng cứ tựa tiểu phi tiểu đồng mở liên tục phát ra âm thanh nũng nịu trời tâm người. Lại thêm bộ dáng hoa lệ đài vũ này nữa thật là câu hồn người khác a.

Khương Văn lo lắng hắt tay Hình Trùng Xuyên ra bước đến ngồi xổm bên cạnh Diệp Cẩn Huyền lấy khăn tay ra giúp nàng lau nước mắt. Nhìn đến cảnh này tâm hắn thực sự vừa yêu vừa xót không thể nén nổi lòng của mình.

"Đừng khóc đừng khóc." Lúc này rất muốn gọi tên nàng, ôm nàng vào lòng dỗ ngọt nhưng hắn không thể. Nếu làm như vậy nàng nhất định sẽ ghét hắn. Diệp Cẩn Huy cũng sẽ không cho hắn làm như vậy.

Chúc Tôn Hữu lấp bắp nửa ngày trời mới thoát được bấy nhiêu chữ ra khỏi miệng: "Diệp huynh, đây là..." Tứ tiểu thư Diệp Cẩn Huyền sao?

Diệp Cẩn Huy chậm rãi ngồi dậy định đáp lời thì bên này Diệp Cẩn Huyền vô lực ngã vào lòng Khương Văn ngất xỉu. Bốn nam nhân đều hết hoảng không thôi. Đang tốt lành sao lại ngất xỉu??

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vô cơ buộc tội

Tác giả: Luna Huang

Đến khi Diệp Cẩn Huyền tỉnh lại đã thấy mình nằm trên nệm thấp trong thư phòng rồi, trên người vẫn còn vận bộ nam trang kia. Diệp Cẩn Huy thấy nàng tỉnh lại liền nhíu mày hỏi: "Cảm thấy thế nào?"

"Đầu vẫn còn có chút đau." Giọng của Diệp Cẩn Huyền lúc này nhẹ nhàng lại tựa như đang làm nũng vậy.

Nàng đưa tay vén ống tay áo lên xem vết thương của mình. Vốn đã bị một đường roi bầm tím hiện còn bầm nặng hơn nữa, đúng là vết thương không có mất mà.

"Muội muội vì sao lại ngất?" Diệp Cẩn Huy đem nghi vấn trong lòng nói ra. Hắn không hiểu nổi nàng vì sao lại ngất đi, là đi chơi quá mệt? Lúc này chỉ có hai huynh muội hắn cũng không có kỹ nhìn vết thương trên tay Diệp Cẩn Huyền.

"Muội thế nào về được đây?" Diệp Cẩn Huyền không trả lời câu hỏi kia mà phản vấn. Bởi vì chính nàng cũng không biết vì sao mình lại ngất nữa cơ mà.

Diệp Cẩn Huy cho rằng nàng mệt quá nên mới ngất xỉu thế là hắn kể lại quá trình gian nan đưa nàng trở về. Hắn giả vờ bảo bé nàng đi khám đại phu. Đáng chết ba tên rác rưởi kia nhất quyết không chịu bảo sẽ gọi đại phu đến. Bất đắc dĩ hắn phải trong khi lòng đang rối bời nghĩ cách lừa bọn họ.

Hắn nói chuyện Diệp Cẩn Huyền xuất phủ lại phần nam trang không được tiết lộ nếu không sẽ không xong Hình Trùng Xuyên liền dẫn đầu bảo quen một đại phu rất thân sẽ không tiết lộ. Thế là hắn liền để Hình Trùng Xuyên rời đi.

Đúng lúc này đám nữ nhân của Chúc Tôn Hữu tìm đến cửa, phải tìm chỗ ẩn nấp liền trong phòng chỉ còn hắn cùng Khương Văn. Tên Khương Văn lại nằn nể đứng bên giường nhìn nàng không rời đi dù chỉ nửa bước, mặc cho hắn có mắt mẽ như thế nào đi nữa vẫn là mặt dày đứng đó nhìn chằm chằm nàng cứ như thể sợ nàng biến mất vậy.

Cuối cùng hắn phải nói "vì sao Hình công tử đi này giờ vẫn chưa về, có phải hay không xảy ra chuyện gì? Nhờ không đưa được đại phu về thì phải làm

sao?" Khương Văn nghe thế cũng cảm thấy có lý liền chạy đi tìm Hình Trùng Xuyên. Nếu không phải lúc này tâm của Khương Văn không đủ tỉnh táo sợ là hẳn cũng không thể thuận tiện lừa được như vậy.

Nhân cơ hội hiếm có này hẳn lập tức bế nàng từ hậu môn rồi đi trong âm thầm. Sau đó lại từ thông đạo chạy trở về dùng xe ngựa hồi phủ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Diệp Cẩm Huyền cười khanh khách nhìn huynh trưởng của mình. Chắc hẳn cũng chịu khổ không ít mới mang được nàng về rồi: "Đại ca vất vả rồi, tạ qua đại ca."

"Ta bế muội vừa chạy trong lòng vừa lo sợ bị ba tên kia bắt gặp đấy." Diệp Cẩm Huy nghĩ lại cũng cảm thấy bản thân rất lợi hại. Trước đây cho dù hắn có lén lút trốn đi chơi cũng chưa từng chặt vật một mối như vậy đâu.

Diệp Cẩm Huyền sờ sờ cái bụng đói meo của mình rồi nói: "Muội đi hoá y phục rồi đi dùng bữa thôi. Hôm nay ngoài trái cây muội còn chưa được ăn gì đâu."

Hai huynh muội vừa bước ra khỏi thư phòng liền thấy Cát Tường chạy tới báo: "Nô tỳ gặp qua thiếu gia, tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huy không vui nói: "Đã bảo không cho phép bước vào gian nhà này cơ mà." Nhỡ chuyện lén xuất phủ đi chơi bị phát hiện thì sao.

"Nô tỳ biết tội nhưng là, nhưng là lão gia cho gọi người ra ngoài nô tỳ là bắt đắc dĩ mới..." Cát Tường nũng nịu nói khiến cho Diệp Cẩm Huyền cảm thấy có chút thương tiếc.

"Đại ca, chúng ta ra ngoài xem trước."

"Được." Diệp Cẩm Huy ứng một tiếng rồi cùng Diệp Cẩm Huyền sóng vai bước ra tiền sảnh.

Giờ này trời cũng đã chập tối rồi xem ra nàng hôn mê không ít đâu nha. Diệp Cẩm Huyền cũng không thể nào hiểu được vì sao mình lại hôn mê nữa. Sức khỏe của nàng xưa này đều rất tốt cơ mà.

Rất nhanh cả hai đến được tiền sảnh. Bên trong tiền sảnh mọi người đều cực kỳ căng thẳng và có thêm vài nhân vật mới ngồi bên ghế quý khách.

Nam tử trung niên ngồi ở ghế quý khách nàng nhận ra được, đó là hầu gia Bách Lý Hạ. Đồi trước khi Bách Lý Nghiêm bị đánh hẳn cũng đã từng đến đây âm ỉ một phen đòi công đạo.

Cái gì? Bách Lý Hạ? Nếu là Bách Lý Hạ thì nam nhân bị băng kín người này chính là con heo Bách Lý Nghiêm sao? Nàng còn nhớ đồi trước hẳn chỉ bị băng mỗi cái đầu cùng vài chỗ bị bầm tím thôi, giờ sao lại như vậy?

Diệp Cẩm Huy bước được một nửa thấy Diệp Cẩm Huyền ngờ ngẩn nhìn cái Bách Lý Nghiêm liền quay lại khẽ gọi: "Muội muội."

"A" Diệp Cẩm Huyền khẽ giật mình rồi bước chậm rãi tiến vào. Diệp Cẩm Huy hành lễ, nàng chỉ là cúi đầu chào thôi.

Diệp Nghiêu đột nhiên vỗ mạnh bàn quát to: "Người còn không mau quỳ xuống?"

"Phụ thân bảo nữ nhi sao?" Diệp Cẩm Huyền vờ ngốc tự chỉ vào mình hỏi.

Hồ thị vội vàng nói: "Huyền nhi, qua đây." Để Diệp Cẩm Huyền đứng đó chút nữa như hôm qua thì không hay.

Diệp Cẩm Huy đứng thẳng thất lúng chớp mắt hỏi: "Vì sao hài nhi phải quỳ?" Hẳn thực sự không biết a. Nếu như nói chuyện đi chơi bị phát hiện thì Diệp Cẩm Huyền cũng phải bị bắt cùng quỳ chứ.

"Người đánh thế tử gia như vậy còn ở đây giả vờ sao?" Diệp Nghiêu lạnh giọng hận không thể phát tát hết nộ khí trong người ra ngoài. Bình thường không nên thân suốt ngày ra vào thanh lâu giờ còn đánh cả thế tử nữa, thật không thể dung túng nữa.

"Hài nhi không có đánh hắn." Diệp Cẩm Huy không nhìn Bách Lý Nghiêm mà trực tiếp trả lời.

Bách Lý Hạ không nói một câu quan sát sắc mặt của Diệp Cẩm Huy. Bách Lý Nghiêu bị bó chặt ngồi trên ghế vẫn còn cố gắng đưa tay chỉ vào Diệp Cẩm Huy: "Người, người còn dám bảo không có đánh ta." Giọng hắn tức đến run một trận.

"Cẩm Huyền xin được phép hỏi thế tử gia người bị đánh ở đâu, vào lúc nào? Có tận mắt thấy đại ca ra tay không? Nếu có thì vì lý do gì mà xung đột, lại còn dùng vật gì đánh? Đại ca tay trái gã không chặt lại lương thiện thế này thử hỏi làm sao có thể đối với thế tử gia người hạ thủ độc ác như vậy?"

Đồi trước đám người này không truy hỏi gì đã buộc tội Diệp Cẩm Huy rồi áp đến trước mặt hoàng thượng. Lại nói còn có thêm vụ Nhu Hảo chết nữa nên không có bằng chứng a. Đồi này có Diệp Cẩm Huyền nàng ở đây không cho phép lịch sử lặp lại đâu.

Hồ thị kéo kéo tay áo của Diệp Cẩm Huyền ý bảo nàng không nên dây vào nhưng nàng mặc kệ. Không thể để Diệp Cẩm Huy cứ như vậy mà bị oan uổng được.

"Cái này...cái này..." Bách Lý Hạ cũng cảm thấy có lý liền quay sang nhìn Bách Lý Nghiêu.

Lúc hắn thấy hài tử nhà mình bị khiên về khắp người bầm tím, đầu còn chảy máu rồi nói là mình bị Diệp Cẩm Huy đánh nữa. Hắn nộ khí xung thiên bảo người gọi đại phu xử lý vết thương cho Bách Lý Nghiêm xong đưa đến đây hỏi tội Diệp Nghê. Những cái khác hắn đều chưa có hỏi qua.

"Ta cùng hắn ở Túy Hương lâu rồi sao một trận cách đó khoảng nửa canh giờ ra ngoài liền bị người dùng bao bố trùm đầu rồi đánh liên tục. Tuy ta không thấy hắn đánh cũng không biết hắn dùng vật gì đánh nhưng ngoại trừ hắn ra ta thật không nghĩ ra còn người khác nữa. Từ trước đến nay hắn luôn không thích ta nên có giờ thủ đoạn này cũng không có gì lạ."

Bách Lý Nghiêm hung hăng nói, mỗi lần nói thì cái mặt vốn đã to của hắn nay bị đánh đến sưng còn to hơn lại nhấn một cái. Hắn nhăn đau nói luôn một tràng không cho người xen vào.

"Nếu ta muốn đánh người ta đã đánh từ lâu rồi sẽ không đợi đến bây giờ đâu." Diệp Cẩm Huy hừ một tiếng nhìn Bách Lý Nghiêm đầy khinh thường. Hắn còn chưa đến nỗi vô sỉ như vậy đâu.

"Cần rồi." Diệp Nghê lại vỗ bàn thêm một cái nữa. Lại còn dám ăn nói ngỗ nghịch như thế nữa.

Diệp Cẩm Huyền không để Diệp Nghê nói tiếp liền mở miệng can lời: "Vậy thì vì lý do gì mà thế tử khẳng định đó là do đại ca làm, nhân chứng không có vật chứng không có, làm sao có thể dụng miệng oan uổng người khác như vậy."

Nửa canh giờ chẳng phải lúc lúc bọn họ đang dạo phố sao? Vậy nghĩa là chuyện nàng ngắt xiu là do trúng được? Lúc ngồi chờ Nhu Hảo nàng uống trà còn Diệp Cẩm Huy chỉ dùng trái cây.

"Mà ta cũng thấy rất lạ, người bị đánh mấy tên gia đình của người đâu?" Diệp Cẩm Huy lại lên tiếng nói ra hiếu kỳ của mình. Bách Lý Nghiêm trừ lúc vào phòng với nữ nhân mới rồi mấy tên gia đình thôi. Mà lúc đó thì mấy tên gia đình cũng là đứng trước cửa gác cơ mà.

Bách Lý Nghiêm tức giận nói: "Là do người hẹn ta ra hèm nhỏ nói là đưa Nhu Hảo cho ta cơ mà, bây giờ lại không thừa nhận." Nếu không phải vì để hai mấy gia đình chặn đám nữ nhân kia thì hắn làm sao ra ngoài.

"Ta không có." Diệp Cẩm Huy nhún vai nhàn nhã nói.

"Vậy lúc đó người ở đâu, làm gì, với ai?" Bách Lý Hạ lúc này mới lên tiếng hỏi.

Hai huynh muội Diệp gia cùng nhau cúi đầu mím môi trầm mặc. Diệp Cẩm Huy đâu dám tiết lộ chuyện đưa Diệp Cẩm Huyền xuất phủ cùng đến kỹ viện. Mà cũng là lo sợ danh tiết của nàng bị hủy nữa.

Diệp Cẩm Huyền lại khác, danh tiết đối với nàng không còn quan trọng nữa. Đời trước nàng là hoàng hậu bị gán cho tội danh thông dâm vạn người thóa mạ nàng còn sợ gì miệng lưỡi thiên hạ nữa. Chỉ là nếu nói ra, sợ Diệp Cẩm Huy cũng không yên ổn a.

"Thế nào? Nói không được?" Bách Lý Hạ hừ một tiếng hướng Diệp Nghê nói: "Diệp thượng thư thấy chuyện này nên giải quyết thế nào? Hiện là lệnh công tử không thể nói nha."

Đôi mày rậm của Diệp Nghê nhíu chặt một phần định hạ phán quyết thì lại nghe bên ngoài có hạ nhân thông báo Khương Văn đến.

"Truyền." Hắn lạnh giọng phun một từ như thể cảm thấy Khương Văn đến rất không đúng lúc.

Mẫu nữ Tả thị ngồi xem kịch vui. Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Linh không được ra ngoài nên núp ở gần đó xem.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nổi oan tiền kiếp

Tác giả: Luna Huang

Khương Văn tiến vào phóng tầm mắt thật nhanh quét hết mọi người trong tiền sảnh. Thấy được Diệp Cẩm Huyền ngồi đó bình an vô sự mới an tâm khẽ thở phào một hơi bước vào hướng từng người hành lễ.

"Người đến đây có việc gì?" Đời hắn hành qua lễ Diệp Nghê nhíu mày hỏi, hy vọng hắn báo cáo xong liền trở về không ở đây xem chuyện xấu của Diệp gia.

Diệp Cẩm Huyền nghe Khương Văn đến liền có chút bất ngờ. Thực sự là những sự kiện ở đời trước không những bị thay đổi, đảo lộn mà còn có thêm nhiều thứ phát sinh mà nàng không thể đoán được. Khẩn trương tay nàng bất giác nắm chặt tay vịn của ghế thái sư đến trắng toát.

Bách Lý Nghiêm thấy được Khương Văn vội vã hô to: "Đứng rồi, lúc đó còn có Khương công tử cùng Hình công tử ở đó nữa. Bọn hắn còn cùng bọn thể tử tranh giành nữ nhân nữa."

Diệp Nghiêu nghe xong đôi mày rậm liên tục giật. Không ngờ hai học trò mà hắn luôn luôn kiêu ngạo cũng đến những nơi như vậy. Lửa giận trong lòng có chút nhen nhóm chờ phát tác rồi.

"Còn có cả chuyện này?" Giọng hắn âm trầm thể hiện nộ khí đang bị kiềm nén đã đạt đến ngưỡng báo động.

"Đây là..." Khương Văn nhướn mày kiểm tỏ vẻ bản thân vừa đến không biết gì. Diệp Cẩm Huy thấy Khương Văn giúp mình lừa Bách Lý Nghiêm nên tốt bụng kể lại cho hắn nghe. Trong lòng lúc này thấy được vị phụ thân kia tức giận cũng là vui vẻ một phen. Hắn vốn không thích vị phụ thân này từ lúc biết được hắn(DN) vì mặt mũi ném thân muội muội của hắn một mình ở am ni cô không nhìn đến rồi.

Khương Văn nghe xong cung kính nói: "Hồi đại nhân, hầu gia, thể tử gia, học trò thực sự có đến Túy Hương lâu cùng thể tử gia tranh một hồi. Tiệc tan, ngồi chưa được nửa canh giờ sau đó lại cùng Diệp thiếu đạo phổ rồi đến Mỹ Vị Thiêm Hương dùng bữa. Trong khoảng thời gian đó không hề rời Diệp thiếu thủ hồi làm sao hắn có thể đánh người được?"

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Huy nhìn nhau chớp chớp mắt có chút không hiểu. Khương Văn vì sao giúp bọn họ nói dối? Rõ ràng lúc vào phòng bọn họ không ở cùng nhau cơ mà.

"Phụ thân, lúc đó ngoài Chúc công tử còn có một đám người nhìn thấy chuyện này." Diệp Cẩm Huy nhanh chóng đặt hai chân xuống bậc thang Khương Văn vừa đưa đến. Là lúc này hắn chỉ lo nghĩ đến thanh danh của muội muội mà quên mất sự kiện này.

Diệp Nghiêu đối với học trò của mình là thập phần tin tưởng nhưng vẫn là bất mãn khi nghe thấy Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên đến thanh lâu: "Các người đến thanh lâu làm gì?"

"Hồi đại nhân, học trò cùng Hình huynh đi ngang thấy được Diệp thiếu liên cao hứng nói vài câu rồi cùng bước vào." Khương Văn cung kính trả lời.

Thực ra là lúc đó hắn cùng Hình Trùng Xuyên được nghỉ nên vào thành tìm thứ gì đó ăn không ngờ vô ý thấy được xe ngựa chạy ngang, rèm bị gió thổi tung lại thấy được Diệp Cẩm Huyền bên trong.

Hắn hiếu kỳ lại muốn cùng nàng thân cận thêm một chút nên đi theo vờ mượn cơ hội "trùng hợp" gặp nàng. Dù sao nàng ở Diệp phủ suốt ngày trong khuê phòng thì biết khi nào mới được gặp. Sau đó lại thấy nàng vào thanh lâu không yên tâm nên theo vào.

Đôi mày rậm của Diệp Nghiêu nhảy một nhảy, cái gì mà cao hứng vào thanh lâu xem chứ?

"Vậy người đến đây vì chuyện gì?"

Khương Văn đưa tay vào ngực áo lấy ra một khăn tay, mở khăn tay ra có một chiếc vòng treo đầy chuông nói: "Hôm nay cùng Diệp thiếu đạo phổ, hắn có mua cho tứ tiểu thư vật này. Hắn hồi phủ gấp quên mang theo nên học trò mang đến trả."

Diệp Cẩm Huyền thấy được cái vòng cũng là ngạc nhiên. Nàng tỉnh lại thực sự quên luôn sự tồn tại của cái vòng. Đầu óc của nàng vẫn như trước luôn quên trước quên sau, vẫn là hảo hảo chú ý nhiều hơn thôi.

Diệp Cẩm Ninh mở miệng giọng có chút chua: "Hóa ra tối như vậy Khương công tử đến đây là để đưa vòng cho tứ muội muội." Rõ ràng hắn có ý với nàng sao giờ lại chuyển sang Diệp Cẩm Huyền?

Tuy nàng không thích hắn nhưng hắn cũng có thể chỉ được nhìn nàng thôi. Diệp Cẩm Huyền có gì nổi bật hơn nàng chứ, lại còn là thứ xuất ti tiện. Nàng không cam tâm

"Chỉ là sợ bản thân nhiều việc nên quên mất, nhân lúc còn nhớ liền mang đến phủ hy vọng không quấy rầy mọi người." Khương Văn nhàn nhạt đáp trả mắt không nhìn Diệp Cẩm Ninh mà đưa vòng cho Diệp Cẩm Huy. Hắn là lo không biết tình hình hiện tại của Diệp Cẩm Huyền thế nào nên mới mượn cơ để đến.

Diệp Cẩm Huy nhận lấy rồi nâng mắt nhìn Khương Văn nhàn nhạt nói: "Đa tạ Khương công tử."

Diệp Nghiêu thấy chuyện này đã xong liền hướng Bách Lý Hạ nói: "Hầu gia, nếu chuyện này đã sáng tỏ liền không cần truy cứu nữa. Còn chuyện của thể tử gia nên giao cho quan phủ xử lý mới thoải đáng."

Bách Lý Hạ ngượng ngùng ho khan vài tiếng, đứng dậy ôm quyền nói: "Là bọn hầu không truy hỏi thỏa đáng liền hướng Diệp thượng thư bồi tội, thời thần không còn sớm, xin phép cáo lui."

"Được, hạ quan tiễn hầu gia cùng thể tử gia." Diệp Nghiêu phóng khoáng đứng dậy đưa tay mời. Cũng may là chuyện này không liên quan đến Diệp Cẩm Huy nếu không hôm nay hắn nhất định đánh chết tên phá gia chi tử kia.

"Làm phiền Diệp thượng thư." Bách Lý Hạ gọi người vào nâng Bách Lý Nghiêm hồi phủ.

Diệp Cẩm Huyền nhìn theo con heo Bách Lý Nghiêm nửa ngồi nửa nằm trên ghế được người nâng ra khỏi tiền sảnh đầy mắt dáy lên vài tia hận ý. Tả thị vì muốn truy cùng đuổi tận không từ bất cứ thủ đoạn đánh Bách Lý Nghiêm thành bộ dạng này giả họa cho Diệp Cẩm Huy. Đúng là nữ nhân lòng dạ rắn

rét.

Tuồng tan, mọi người giải tán. Mẫu nữ Tả thị rời đi trong tức giận, chuyện đã đến nước này mà vẫn không thành công. Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên thấy vậy liền êm đẹp rút lui, bọn họ là thứ nữ nhờ bị phát hiện thì không hay.

Hồ thị kéo Diệp Cẩm Huy sang một bên lo lắng trách vài câu, cũng không quên khuyên hấn nên sửa đổi tính nết chuyên tâm học hành thi khoa cử làm rạng danh tổ tông.

"Đa tạ Khương công tử giúp đỡ."

Hướng Khương Văn nói xong Diệp Cẩm Huyền đứng dậy rồi đi, vừa bước một chân ra khỏi bậc thềm lên bị Khương Văn gọi lại: "Tứ tiểu thư, thỉnh dừng bước."

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi quay lại hỏi: "Không biết Khương công tử có chuyện gì?" Gọi nàng làm gì?

"Tay của nàng.. chỗ ta có một chút..." Khương Văn vừa nói vừa đưa tay vào tay áo lấy bình thuốc.

Diệp Cẩm Huyền không đợi hấn nói hết cũng không nhìn xem lọ thuốc đã được lấy ra chưa liền cự tuyệt: "Đa tạ hảo ý của Khương công tử, đại ca đã có chuẩn bị thuốc cho ta không phiền công tử phí tâm." Nàng thật muốn bảo hấn cách xa mình một chút.

"Nếu không có chuyện gì ta lui xuống nghỉ ngơi." Nói xong nàng xoay người rồi đi không cho hấn kịp phản ứng.

Khương Văn nhìn theo bóng lưng nàng biến mất sau cánh cửa đôi mắt như xuất hiện một tầng sương mù âm u. Hấn nắm chặt lọ thuốc trong tay thờ dãi một hơi hướng Hồ thị cùng Diệp Cẩm Huy hành lễ cáo lui.

Chỉ là Diệp Cẩm Huyền không biết, nếu nàng chịu kiên nhẫn đợi hấn lấy ra bình thuốc sẽ biết hấn là người phương nào. Là nàng tự bỏ qua cơ hội giải đáp nghi vấn trong lòng mình.

Lát sau Diệp Cẩm Huy cho người mang thức ăn vào phòng Diệp Cẩm Huyền rồi bước vào cùng nàng dùng bữa. Nhân tiện hấn cũng đưa lại vòng tay cho nàng.

"Ta thấy tên Khương Văn này là có ý với muội muội a."

"Chẳng phải nói hấn đề ý tam tỷ sao?" Diệp Cẩm Huyền không nói gì nữa chỉ chăm chú dùng phần cơm của mình. Hôm nay trên bàn thịt cả đầy đủ nàng cũng nên đại khai sát giới thôi.

"Ta làm sao biết được, nhưng cũng nhìn ra hấn đối với muội muội tốt hơn tam muội muội." Diệp Cẩm Huy cũng không kiêng dè nói ra suy nghĩ của mình. Hôm nay xem ra Khương Văn chính là vì Diệp Cẩm Huyền mà bước vào thanh lâu a. Con chuyện có thể gọi ra được tên của lão bản nương thì chính là vì trong thanh lâu cũng nhiều người gọi, chỉ cần nghe liền biết thôi.

"Nam nhân chẳng tên nào tốt đẹp." Diệp Cẩm Huyền cầm vòng lên lắc vài cái rồi lại tiếp tục dùng cơm. Nếu không phải Diệp Cẩm Ninh cao giá bày thái độ xa cách sợ là hấn cũng sớm cùng nàng ta có quan hệ tốt rồi, thậm chí thân cận hơn nữa kia.

Diệp Cẩm Huy sừng sờ một lúc một nhìn chăm chăm Diệp Cẩm Huyền cả buổi trời. Nói thể khác nào mắng luôn hấn đầu. Ngẫm lại bản thân cũng không có tốt đẹp gì liền nói: "Vậy ta đây phải cố gắng hơn để muội muội thấy được đại ca là ngoại lệ."

Diệp Cẩm Huyền ngậm một ngụm cơm cười khúc khích không đáp. Trong mắt nàng hấn luôn khác với những nam nhân khác, là nam nhân tốt với nàng nhất trong cả hai kiếp người.

Sau khi dùng qua bữa cơm Diệp Cẩm Huyền mới chậm rãi mang vòng vào chân nhỏ của Vô Sự. Ai bảo là Diệp Cẩm Huy là phá gia chi tử chứ, hấn rất chu đáo a.

Trước khi rời đi còn phân phó hạ nhân giúp Diệp Cẩm Huyền chăm sóc cho Vô Sự nữa. Đám hạ nhân đương nhiên không dám có thắc mắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nha hoàn thiếp thân

Tác giả: Lua Huang

Sáng ngày kế tiếp, Diệp Cẩm Huyền một thân thuần tử y tron không thêu hoa văn bước ra tiền thính thỉnh an xong cùng mọi người dùng điểm tâm.

Tả thị gọi hai một nha hoàn đến bảo nàng ta thỉnh an Diệp Cẩm Huyền. Nha hoàn này dung mạo thanh tú bước đến đầu hơi cúi phúc thân hướng Diệp Cẩm Huyền hành lễ.

"Nô tỳ Hải Dụ gặp qua tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huyền hừ lạnh trong bụng, nô tài phản chủ không đáng để nàng lưu tâm. Nàng đương nhiên nhận ra Hải Dụ rồi.

Đời trước lúc nàng còn không biết vì sao bị hôn mê thức giấc liền thấy nằm trên giường cùng hai nam nhân. Còn chưa kịp phản ứng đã thấy Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Diệp Cẩm Ninh đẩy cửa tiến vào bất gian. Nguyên lai do nàng bị nha hoàn thiếp thân bán đứng.

Lúc đó nàng ta còn vờ quý xuống thay nàng cầu tình khóc lóc nữa. Tuy nàng không nghe được nàng ta nói gì vì lúc đó đầu óc không được tỉnh táo, nhưng có lần nàng ta được Diệp Cẩm Ninh dẫn vào lãnh cung cùng tra tấn nàng. Khi đó nàng mới biết được nàng ta giúp Đoàn Mộc Chiến Phàm dựng lên vở kịch kia nên được hân nâng làm Hải Mỹ nhân.

Nàng còn nhớ rõ rằng lúc đó Hải Dụ cầm một thanh sắt được khắc chữ "tiện" nhúng qua than nóng áp lên má phải của nàng. Cảm giác đó nàng không bao giờ quên được.

Nàng luôn tự hỏi bản thân làm gì khiến nàng ta ghét mình như vậy, nàng đối với nàng ta không đủ tốt sao, có được thứ gì tốt vẫn là cùng nàng chia sẻ. Nguyên lai nàng ta chính là không an phận muốn làm chủ tử.

Tả thị thấy Diệp Cẩm Huyền không có phản ứng mà chỉ nhìn chằm chằm Hải Dụ liền lên tiếng gọi: "Tứ cô nương là sao lại nhìn đến xuất thần như vậy?"

Diệp Cẩm Huyền hồi qua thần rồi mỉm cười nói: "Hải Dụ lớn lên xinh đẹp nên Cẩm Huyền nhìn đến xuất thần." Hôm qua rõ ràng Diệp Nghiêu bảo tuyển thêm hạ nhân vào phủ hầu hạ nàng. Tả thị cư nhiên mang người của mình đến đây.

"Tứ cô nương hài lòng ta liền yên tâm rồi." Tả thị cũng cười đến ôn hòa: "Hôm qua ta có tuyển người vào phủ nhưng lại toàn gia đình không có nha hoàn a, ta bắt đắc dĩ lắm mới mang Hải Dụ đưa cho tứ cô nương, tứ cô nương không ngại chứ?"

"Làm sao lại ngại đây, Cẩm Huyền đa tạ đại nương còn không kịp kia mà." Diệp Cẩm Huyền vẫn giữ vẻ đoan trang giả tạo của mình. Trong lòng lúc này lạnh nhạt, đáy mắt không hề xuất hiện tiêu ý.

Hồ thị bên cạnh cũng cao hứng nói: "Các cô nương trong Diệp phủ lớn lên xinh đẹp, vừa bảo muốn tuyển hạ nhân đám nam nhân liền chen chân khiến mẩu thân cùng đại nương người chọn một chết được."

Diệp Cẩm Huy không vui bước vào tiền thính cao giọng nói: "Đại nương vì sao lại chọn thêm người vào viện của ta, viện của ta đã quá nhiều người rồi không cần thêm nữa."

"Huy nhi, sao ngươi lại dùng thái độ này nói chuyện với đại nương như vậy, đó là người phụ thân ngươi bảo chọn cho Huyền nhi a." Hồ thị vội vàng kéo tay hân đến trách: "Còn không mau hướng đại nương bồi tội!"

"Muội muội hiện ở viện của ta đương nhiên sẽ có hạ nhân lo cho nàng, không cần thêm, đám người kia ta đuổi hết về viện của đại nương rồi." Nói xong Diệp Cẩm Huy nhìn chằm chằm đôi mày xoay người hung hăng bước ra ngoài.

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền vui sướng không thôi, lựa chọn sang ở cùng viện với Diệp Cẩm Huy quả nhiên không chút sai lầm. Bất quá vẫn còn vài tên nha hoàn làm nội gián, nhưng nữ nhân vẫn dễ đối phó hơn nam nhân. Lại nói nàng cùng Diệp Cẩm Huy đều không biết võ công nếu là thực sự bị đám gia đình kia làm gì cũng không chống cự được.

"Nếu đại ca cương quyết như vậy, Cẩm Huyền cũng không muốn đại ca phiền lòng, vẫn là phụ hảo ý của đại nương rồi." Nàng cúi mặt buồn bã nói, tay vuốt ve Vô Sự đang cuộn tròn trên đùi mình.

"Huy nhi không đồng ý thì thôi vậy." Tả thị cũng là bày ra bộ dáng ủy khuất diễn cho Hồ thị xem để nàng ta cảm thấy tội lỗi.

"Tỷ tỷ là muội đây quản giáo hài tử không tốt để hân có thái độ không tốt với tỷ tỷ người..." Hồ thị lúng túng giải thích.

"Muội muội đừng nói như vậy, tính tình của Huy nhi chúng ta đều biết rõ." Tả thị nở một nụ cười buồn hướng Hồ thị đáp, người không biết thực sự sẽ nghĩ đây là tỷ muội tình thâm.

Diệp Cẩm Huyền thăm ngao ngán, ngay lúc nàng buồn chán định rồi đi thì Tả thị lại nói: "Tứ cô nương, chút nữa người theo Ninh nhi các nàng học đi. Sắp đến có yến hoa yến tiểu thư thiên kim đều phải đến tham dự, lúc đó sẽ chọn cho các người vài nhà tốt để gả."

"Cẩm Huyền tuyệt sẽ không làm Diệp gia mất mặt, đa tạ đại nương nhắc nhở." Diệp Cẩm Huyền đứng lên hơi khom lưng cung kính nói: "Hiện Cẩm Huyền đi tìm các tỷ tỷ." Nàng mới không thêm.

"Được." Tả thị gật đầu cười đến hài lòng. Đôi mẫu nữ nhà này thực sự rất dễ lừa, chẳng qua cũng chỉ là trái hồng mềm trong tay nàng mà thôi. Không phải hôm qua không có nha hoàn đến dự tuyển chỉ là nàng sớm để người loại họ mà thôi.

Diệp Cẩm Huyền bế Vô Sự trong lòng chậm rãi rồi đi. Hải Dụ phúc thân từ lúc này đến giờ không được cho đứng lên, thấy Diệp Cẩm Huyền rồi đi lại tiếp tục phúc thân hành qua lễ cáo lui rồi đi theo sau.

Bất nằng phục vụ nữ nhi của một tiện nữ nhân nằng không phục. Nhưng bất quá Tả thị hứa nếu làm nằng ta hài lòng nằng sẽ được thưởng một khoản tiền không ít a.

Diệp Cẩn Huyền bước đến Tâm Điền viện để cùng đám tỷ tỷ hội tụ. Nơi này là viện dùng chung của mọi người, ai cần học tập hay gặp gỡ bằng hữu đều được dẫn đến đây chứ không được mang về viện của mình. Đây là quy củ của Diệp phủ.

Từ xa nhìn thấy ba nữ nhân đứng tụ lại một chỗ trong hoa viên nhỏ của viện âm ỉ thảo luận chuyện gì đó. Vừa thấy Diệp Cẩn Huyền bước đến bọn họ liền vẫy tay gọi.

"Tứ muội muội mau đến đây."

"Muội đã nói trước là hôm nay tứ muội muội sẽ đến mà."

Bọn họ đều là nữ tử chưa xuất giá nên váy cao quá ngực dây buộc trên ngực, thân váy thuần sắc. Những nữ tử đã xuất giá mới được dùng dây buộc ở dưới ngực ở thắt lưng, quan lại quý tộc cùng hoàng thất thì dùng thắt lưng bản to, ngược lại bá tánh bình dân thì dùng dây bản nhỏ.

Diệp Cẩn Ninh một thân hồng phấn xinh đẹp thêu hai đoá mầu đơn nở rộ. Dây buộc trên ngực bạch sắc được thắt nơ trang nhã. Trên tóc cài hai cây trâm đối xứng với nhau ở hai bên, lưu tô lung lẳng đung đưa trong gió.

Nàng quay sang phương hướng của Diệp Cẩn Huyền nở một nụ cười khuyh thành.

"Ta vốn nghĩ tứ muội muội hôm nay lại cùng đại ca đi dạo không có đến đây cùng học nữa."

Vốn là một người thừa hưởng cái nhìn phân biệt thứ đích ti mĩ nên Diệp Cẩn Ninh chỉ là đứng cùng hai người kia lâu lâu thêm vào vài câu chứ không hề cùng bọn họ thân cận.

Diệp Cẩn Huyền lúc này cũng ôm lấy Vô Sự bước đến trước mặt bọn họ, hơi cúi người: "Đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ an hảo."

Diệp Cẩn Linh cười híp mắt vuốt ve Vô Sự trong lòng của Diệp Cẩn Huyền, hỏi: "Tứ muội muội đã đặt tên cho nó chưa?"

"Nó tên Vô Sự." Diệp Cẩn Huyền cũng là cười mà đáp lại.

Diệp Cẩn Liên nghe được tên liền rất bất ngờ: "Vì sao tứ muội muội lại muốn dùng tên này, còn rất nhiều tên khác cơ mà."

Diệp Cẩn Ninh khinh thường hừ thầm một tiếng, đôi mắt phóng đến Vô Sự. Hạ tiện dùng đồ hạ tiện, cả tên đặt cũng là hạ tiện.

Diệp Cẩn Huyền vuốt ve Vô Sự rồi nâng nó lên cao hi hi giải thích: "Vô Sự nghĩa là bình an vô sự, muội muốn chúng ta bình an vô sự." Đòi trước đối với nàng là một con ác mộng khủng khiếp nhất. Đòi này nàng cố gắng tận sức tìm hạnh phúc thôi.

Bên ngoài có tú nương bước đến, thế là ba người theo tú nương đó học. Những thứ lễ nghi này Diệp Cẩn Huyền sớm thuộc lòng nhưng nàng lại cố ý tỏ ra ngu ngốc không hiểu.

Đòi trước vì không hiểu chuyện, lúc nào cũng chỉ nghĩ làm tốt chuyện của bản thân nên dẫn đến họa sát thân. Nàng vốn ở Trúc Huyền am được sư thái tận tình chỉ dạy nên cầm kỳ cùng chữ viết không tệ.

Đến khi hội phù biểu hiện tốt của nàng khiến mẫu nữ Tả thị ghen ghét. Đến lúc ở lãnh cung mới ngẫm ra được quá thông minh cũng bị ghét, thôi thì nàng học cách giấu mình vậy. Cái gì cũng không thông chính là phương pháp bảo vệ mình an toàn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chúc gia cầu thân

Tác giả: Luna Huang

Lúc học xong, bốn người cùng nhau đến tiền thính. Diệp Nghiêu đã hạ triều trở về phủ, lúc này đây ở tiền thính rất đông người phi thường náo nhiệt. Nghe hạ nhân nói mới biết Chúc Tôn Hữu mang bà mới đến cầu hôn Diệp Cẩn Huyền.

Đến đây cả bốn người đều phi thường ngạc nhiên. Vì lý do gì lại cầu hôn Diệp Cẩn Huyền? Bước gần hơn đến tiền thính lại nghe được âm thanh phản đối của Diệp Cẩn Huy.

"Không được, muội muội ta tuyệt không thể gả cho người."

Chúc Tôn Hữu vốn là một nam nhân phong lưu thành tiếng. Hắn cùng Chúc Tôn Hữu làm bằng hữu bao lâu nay làm sao không biết tính tình của hắn chứ. Lại nói đám nữ nhân của Chúc Tôn Hữu chính là hung hăng, muội muội hắn căn bản không thể đối phó.

Bốn nữ nhân kia uy hiếp hạ nhân không được phép bầm bóa vào trong mà lên lên lút lút nấp bên ngoài cánh cửa nhìn vào trong. Bọn họ là không tin thứ mình nghe được.

"Vì sao không thể?" Chúc Tôn Hữu neho mắt nhìn Diệp Cẩm Huy chăm chăm không hiểu, phản vấn.

Làm bằng hữu bao lâu nay phải tin tưởng hắn sẽ đối tốt với Diệp Cẩm Huyền mới đúng. Nếu lấy được nàng đám nữ nhân kia hắn cũng không màng đến nữa. Hắn đã thể thốt bao nhiêu lần vì sao Diệp Cẩm Huy vẫn nhất mực không tin mà phản đối nhiệt tình như vậy.

Diệp Nghêu mở miệng nói lên nghi vấn trong lòng mình: "Chúc công tử vì sao lại muốn cầu hôn Huyền nhi?"

Nếu có cầu hôn cũng phải là Diệp Cẩm Ninh mới đúng, Diệp Cẩm Huyền chẳng có thứ nào tốt cái gì cũng không biết. Chưa kể lại còn vừa từ Trúc Huyền am trở về chưa từng gặp qua người nào vì sao lại có người đến cửa cầu hôn?

"Vì bình thường nghe Diệp huynh thường nhắc đến tứ tiểu thư nên sinh lòng ngưỡng mộ, hôm nay trực tiếp đến cầu thân." Sau hình ảnh ngày hôm qua tâm hắn kích động liên hồi, lại thấy được Khương Văn tốt với nàng như thể hắn sinh ra ý định thú nàng vì thế.

Khương Văn vô tài vô đức, cả phụ mẫu cũng không có từ nơi xa xôi đến được Diệp Nghêu nhận làm học trò. Còn hắn thì khác, hắn là một thương gia giàu có, xuất thân danh gia vọng tộc. Lại còn là bằng hữu thân thuộc của Diệp Cẩm Huy.

Nhưng vẫn là sớm một chút mở lời tránh Diệp Nghêu thương tiếc học trò từ chối hắn. Đêm qua hắn liên tục mơ thấy hình bóng của Diệp Cẩm Huyền nên hôm nay lập tức muốn đến cầu thân.

Phụ mẫu nghe nói hắn muốn thành thân liền cáo hững đáp ứng. Còn bảo sẽ cùng hắn đến Diệp gia cầu thân nữa. Diệp Cẩm Huyền nói sao cũng là thứ nữ nên nhất định Diệp Nghêu sẽ chịu gả thôi.

Hồ thị bên này hoa lệ đài vũ, nàng xa nữ nhi tận mười lăm năm, vừa về không lâu lại có người đến cầu thân. Tả thị hết lời khuyên nhủ nên mở lòng một chút không nên quá đau buồn nhưng trong lòng vẫn là không cam tâm.

"Muội muội sẽ không thích người thế nên không thể gả được." Diệp Cẩm Huy vẫn là cố chấp muốn tự ý quyết định. Hắn ngồi trên ghế bày ra bộ dáng đuổi khách.

"Nàng vẫn chưa nói làm sao người biết được." Chúc Tôn Hữu miệng thì nói như vậy nhưng tim có chút đập mạnh. Là tối qua nàng bảo không thích hắn sao? Nàng cũng hắn nói chuyện chưa được mấy câu làm sao sẽ ghét bỏ hắn được. Có phải Diệp Cẩm Huy đã nói linh tinh gì với nàng để nàng nghĩ xấu về hắn không?

Diệp Nghêu vốn định đem Diệp Cẩm Huyền gả cho Khương Văn nhưng giờ đây đột nhiên lại xuất hiện một Chúc Tôn Hữu chắn đường. Lại nói Chúc gia so với Khương Văn tốt hơn, chiêu binh mãi mã lại cần bạc, gả Diệp Cẩm Huyền cho Chúc Tôn Hữu chẳng khác nào như hổ mọc thêm cánh.

Đôi mày rậm của Diệp Nghêu cao hững nhảy vài cái. Diệp Cẩm Huy thấy không ổn định lên tiếng tiếp tục khước từ thì bên ngoài truyền vào âm thanh của hạ nhân hành lễ.

"Gặp qua Khương công tử, Hình công tử."

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên có chuyện đến gặp Diệp Nghêu nên đến đây. Bước từ xa thấy bốn nữ nhân chen chúc nhau lên lên lút lút đứng bên ngoài tiền thính liền hiếu kỳ.

Đám nữ nhân bên này nghe tiếng hành lễ đột nhiên đứng thẳng thất lung. Bọn họ biết được hành động lúc này của mình là thất thố nên cúi đầu không ai nhìn hai tên vừa đến kia.

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên thấy vậy cũng không tổ cáo bọn họ mà xem như không thấy gì bước vào trong. Hành qua lễ bọn họ thấy có bà mồi đứng trong tiền thính cùng sính được hạ đầy đất liền hiểu được.

"Khương công tử, Hình công tử hữu lễ." Chúc Tôn Hữu ôm quyền chào.

"Chúc công tử." Hai người kia cũng là chào lại. Nhìn khuôn mặt Chúc Tôn Hữu có chút đắc ý trong lòng có chút không hiểu.

Hình Trùng Xuyên định cúi người hướng Diệp Nghêu định bầm bóa nguyên nhân đến thì Diệp Nghêu trước một bước nói: "Huyền nhi vẫn chưa gặp qua Chúc công tử vẫn là đợi tiếp xúc qua một thời gian nữa mới nói."

Nhìn thấy Khương Văn hắn là có chút suy nghĩ lại. Khương Văn chỉ để ý Diệp Cẩm Ninh cùng Diệp Cẩm Huyền. Nếu không thể gả Diệp Cẩm Ninh cho hắn thì dùng Diệp Cẩm Huyền thế vào.

Còn Chúc Tôn Hữu lại có thể dùng Diệp Cẩm Liên hoặc Diệp Cẩm Linh thế vào cũng được. Dù gì Chúc Tôn Hữu cũng không có mặt lạnh lại không kén chọn như Khương Văn.

Chúc Tôn Hữu định nói thêm gì nữa thì Diệp Cẩm Huy vội kéo hắn ra ngoài, ngay cả cơ hội hành lễ cáo lui cũng không có. cơ hội Bốn nữ nhân bên ngoài do bị bất ngờ không kịp chạy lên chỉ biết cúi đầu xem như không thấy được Diệp Cẩm Huy và Chúc Tôn Hữu.

Chúc Tôn Hữu nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền liền vui vẻ vẫy tay hô: "Tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huy bên này vừa dùng sức kéo Chúc Tôn Hữu không để hắn có cơ hội tiếp xúc với Diệp Cẩm Huyền vừa lái nhai: "Người mau chóng rời khỏi đây trước đi, ta tuyệt không để người lấy mũi mũi ta."

"Vì sao chứ? Người không muốn có một mũi phu tốt như ta sao?" Chúc Tôn Hữu thống khổ gào thét.

Diệp Cẩm Huy hừ lạnh mắng thảm, hắn mà là mũi phu tốt sao? Trái ôm phải ấp đã đành ở bên ngoài treu hoa gheo nguyệt. Mỗi ngày nữ nhân nói tiếp đuôi nhau tìm đến Mỹ Vị Thiêm Hương quấy rối không phải là ít đâu.

"Người bớt lời đi."

Âm thanh càng ngày càng nhỏ, bốn nữ nhân kia biết bên trong nhất định phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Cẩm Huyền thế là ba nàng kia mau chóng chạy trước để Diệp Cẩm Huyền lại. Diệp Cẩm Huyền cũng là lặng lẽ rời đi.

Bên trong nhân thân của Khương Văn mỗi lúc một khó coi. Cự nhiên đến cầu thân với Diệp Cẩm Huyền, với thân phận hiện tại của hắn hoàn toàn không thể so được với Chúc Tôn Hữu. Với thái độ lúc này của Diệp Nghê cũng thấy được hôn sự này có thể kéo dài vì Diệp Nghê cũng đang do dự.

Hình Trùng Xuyên vội bẩm báo sự tình ở quán doanh cho Diệp Nghê nghe xong ba người liền rời khỏi. Hồ thị cùng Tả thị cũng cho người tiễn bà mới rời phủ, sính lễ cũng được mang trả về Chúc gia.

Diệp Cẩm Huyền ôm Vô Sự ngồi ở trên mồm đá gần thác trong sân viện Nghi Thủy viên. Đây là lần đầu nàng có cơ hội quan sát phòng cảnh ở đây. Nơi này được Diệp Cẩm Huy bố trí như một thác nước nhỏ. Xung quanh là núi giả cứ như một thiên nhiên hùng vĩ được thu nhỏ vậy.

Nàng là đang nghĩ xem có nên gả cho Chúc Tôn Hữu hay không. Đòi trước nàng còn chưa từng gặp qua hắn, đến tên cũng chưa từng được nghe qua. Đành rằng biết được nam nhân trong thiên hạ tên nào cũng hảo sắc tham lam như nhau, nhưng...

Nếu gả cho hắn sẽ tránh được một kiếp nạn còn hơn bị ép gả cho hoàng thất như kiếp trước, nhất là gả cho... Tuy là nàng tự nguyện gả nhưng nàng không được chọn lựa mà bị Diệp Nghê cầu hoàng hậu giúp đỡ xin hoàng thượng chỉ hôn.

Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên chưa gả ra ngoài. Còn chuyện mẫu thân cũng Diệp Cẩm Huy nữa, nàng không thể cứ như vậy mà gả đi được.

Chỉ còn cách mau chóng tác hợp cho Diệp Cẩm Ninh cùng Đoan Mộc Chiến Khôi trước thôi. Nếu Diệp Cẩm Ninh thuận lợi gả ra ngoài vậy thì hai tỷ tỷ còn lại không cần lo lắng. Vẫn là còn Tả thị phải tính thế nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nàng không nên gả đi mới tốt. Nàng không yên tâm Hồ thị cùng Diệp Cẩm Huy a. Nàng hạ thấp âm lượng như nói với Vô Sự lại như nói với mình: "Phải làm sao đây?"

Diệp Cẩm Huy bước từ xa thấy Diệp Cẩm Huyền ngồi trên mồm đá thờ dài liền bước đến trấn an: "Mũi mũi đừng lo, ta nhất định sẽ không để mũi lọt vào tay tên hoa hoa công tử kia."

Diệp Cẩm Huyền bật cười quay sang nói: "Mũi biết đại ca là nam nhân đối với mũi tốt nhất."

Diệp Cẩm Huy nở một nụ cười phong hoa tuyết nguyệt xoa đầu nàng rồi ngồi xuống bên cạnh, nhíu mày: "Ta thấy phụ thân là muốn tác hợp mũi cùng Khương Văn."

Diệp Cẩm Huyền không vui nhăn mặt, gả cho một tên thấy trắng quên đèn kia nàng thà xuất gia. Diệp Cẩm Ninh đẹp như thế mà hắn vẫn còn bỏ qua đừng nói đến nàng.

"Đại ca hôm nay không lưu luyến bụi hoa nữa sao?"

Diệp Cẩm Huy nhướng mày không trả lời chỉ lặng lẽ phe phẩy chiết phiến trong tay. Mất phong ra phía xa nhìn mồm đá xếp chồng lên nhau cách đó không xa đang rỉ nước như thác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Huy chỉ kinh hỉ

Tác giả: Luna Huang

Qua đi vài hôm chính là Diệp phủ tổ chức lễ nhận tổ quy tông cho Diệp Cẩm Huyền. Nàng bước đến từ đường vái lạy rồi viện cớ trở về Nghi Thủy viên không tham gia yến tiệc. Đồi trước cũng không có những thứ này mà còn có kết cục bi thảm. Đồi này tổ chức náo nhiệt như vậy khác nào chuốc lấy đổ kỵ của người khác đâu.

Vài ngày sau cuối cùng cũng đến yên hoa yến. Trên dưới Diệp phủ bận rộn chạy tới chạy lui suốt chút nữa là lật ngược trở lại rồi nhưng ở Nghi Thủy viên cực kỳ yên ắng. Cả hai huynh muội đều dừng dừng không hề có bất kỳ hành động gì.

Hồ thị cùng Tả thị mấy lần đến đưa y phục mới cùng trang sức cho Diệp Cẩm Huyền nhưng nàng chưa từng nhìn đến một lần. Nàng cho rằng sau một kiếp người những thứ này đối với nàng không quan trọng nữa.

Mấy ngày qua ngoại trừ việc cùng đám tỷ tỷ học lễ nghi thì là theo điều hướng sư cùng điều được sư dưỡng lại làn da của mình. Tay của nàng hiện tại khá hơn rất nhiều. Chúc Tôn Hữu mỗi ngày đều mang thư từ lễ vật gửi đến đều bị Diệp Cẩm Huy bắt được đem trả về Chúc gia không lưu mặt mũi chút nào.

Sáng nay, Hải Dụ ở bên cạnh giúp nàng mài mực, Vô Sự lười biếng được nàng đặt nằm trên bàn sách. Nàng ngồi trước bàn vẽ là đáng ngủ của Vô Sự.

Hải Dụ thấy Diệp Cẩm Huyền không lo lắng gì đến yến hội liền mở miệng nhắc nhở: "Tiểu thư, người không chọn y phục cho dạ yến tối nay sao?"

"Không." Diệp Cẩm Huyền lạnh nhạt phun ra một chữ. Tay nàng cũng không ngừng cầm bút lông vẽ trên giấy. Mắt nhìn chăm chăm Vô Sự để tránh không về nhầm bất kỳ chi tiết nào.

"Vì dạ yến lần này mà các tiểu thư khác đang rất tỉ mỉ chuẩn bị a, người còn không chút lo lắng nào. Nô tỳ nghe nói tối nay sẽ có cơ hội gặp thái tử a."

Trong lòng Hải Dụ là đang phi nhỏ một tiện nhân quê mùa như Diệp Cẩm Huyền. Nàng được nhận được mệnh lệnh của Tả thị phân phó muốn xem Diệp Cẩm Huyền đối với thái tử như thế nào nên mới mở miệng nói thôi.

"Tôi mới dự yến giờ chuẩn bị trước làm gì, đợi đến lúc đó tùy tiện chọn là được." Nàng còn không muốn tham gia nữa cơ mà. Nàng có nên giả bệnh để không cần đi không?

Đột nhiên Diệp Cẩm Huyền bị suy nghĩ của mình làm cho giật mình. Đúng nha, vì sao không giả bệnh chứ?

Đúng lúc nàng đang nghĩ ra nguyên nhân bệnh thì Diệp Cẩm Huy bước vào nhàn nhò: "Muội muội..." Lời còn chưa dứt hần chán ghét nhìn Hải Dụ, phát tay áo ý bảo nàng ta lui xuống.

"Đại ca tìm muội có chuyện gì?" Diệp Cẩm Huyền buông bút chậm rãi ngẩng đầu lên. Có phải là chuyện của Chúc Tôn Hữu không? Chính vì chuyện này mấy ngày nay hần cũng không mang nàng xuất môn nữa.

Diệp Cẩm Huy lấy một ghế tròn kéo đến bên bàn sách ngồi đối diện Diệp Cẩm Huyền hạ thấp giọng nói: "Muội muội vì sao không lo lắng cho yến hội tối nay?"

"Muội còn không có dự định muốn đi." Hóa ra là chuyện này, nàng bấu môi đưa ngón tay chọc chọc vào cổ của Vô Sự. Nó thoải mái lại bày ra biểu tình rất hưởng thụ.

"Muội có biết nếu được thái tử nhìn trúng sẽ được làm thái tử phi thì sẽ hưởng vinh hoa phú quý không hết không?" Diệp Cẩm Huy kinh ngạc lúc lâu mới thốt nên lời. Trong khi nữ nhân nào cũng muốn làm thái tử phi mà Diệp Cẩm Huyền lại...

Nhưng những lời này hần chỉ nói cho vui miệng. Qua lần trò chuyện trước, hần cũng biết nàng không xem trọng nam nhân. Thậm chí hần có thể rõ ràng cảm thấy nàng là bài xích nam nhân a. Đây đến cùng là do ở am ni cô lâu ngày nên mới có thái độ như vậy sao?

Nàng rất muốn nói cho hần nghe mình đã từng làm hoàng hậu nữa kia, lại còn là một hoàng hậu không biết lễ nghi liêm sỉ không giữ phụ đạo cùng người thông dâm, nhưng nàng không thể. Thế nên chỉ lạnh nhạt nói:

"Muội không thích hoàng thất, càng không muốn gả vào hoàng thất." Cách tốt nhất để không dính vào đám hoàng thất chính là không bước chân vào hoàng cung. Nếu không vì lo lắng cho hần cùng Hồ thị nàng thả gả cho Chúc Tôn Hữu. Ít nhất nàng biết được lòng hần có một góc nhỏ cho nàng, kết cục cũng sẽ không thảm như đời trước.

Diệp Cẩm Huy bật cười to rồi lại nhỏ giọng nói: "Ta cũng vậy." Đó là lý do hần không chịu thi khoa cử. Từ nhỏ hần thấy được đám quan lại không có gì tốt, quan trường hiểm ác nên hần không muốn dấn vào.

"Nhưng đại ca không thể cứ ăn chơi như vậy, huynh còn phải thú thê vì Diệp gia nối dõi tông đường, nuôi mẫu thân." Nếu được nuôi cả muội nữa. Đương nhiên câu này là âm thầm bồi vào. Diệp Cẩm Huyền nghe vậy trong lòng cũng có chút vui vẻ, có người cùng chí hướng với nàng.

"Hôm trước đến Mỹ Vị Thiêm Hương định là để muội thưởng thức món ăn trong đó một chút rồi cho ta chút ý kiến." Diệp Cẩm Huy vẫn duy trì âm lượng nhỏ đáp phi sở vấn. Mặt hần lúc này cực kỳ đặc ý, khóe môi kéo lên một nụ cười.

Đôi mắt của Diệp Cẩm Huyền mở thật to, khẽ hô: "Mỹ Vị Thiêm Hương là do đại ca mò?" Nàng thật không thể tin được, nói vậy đời trước khi bị đuổi đi không phải hần biệt vô âm tín mà là ở Mỹ Vị Thiêm Hương.

Nàng còn nhớ Đoàn Mộc Chiến Phàm đăng cơ không lâu có tự tạc đề chữ tặng Mỹ Vị Thiêm Hương. Vậy Diệp Cẩn Huy bị đuổi khỏi Diệp gia là sống tốt nhất rồi. Biết trước nàng cũng dễ bản thân bị đuổi có phải hơn không.

Diệp Cẩn Huy đưa cây chiết phiến được gấp lại lên miệng bảo nàng hạ âm lượng xuống. Mắt hần liếc ra ngoài ám chỉ bên ngoài còn có người của Tả thị: "Không phải của ta mà là của ta cùng Chúc Tôn Hữu."

"A." Diệp Cẩn Huyền gật gù như gà mổ thóc. Biết được Diệp Cẩn Huy kiếp này lần kiếp trước đều tốt nàng là yên tâm được một ít rồi: "Muội giúp đại ca giữ kín."

"Tốt." Diệp Cẩn Huy khen nàng một chữ.

Diệp Cẩn Huyền thấy thái độ thận trọng của Diệp Cẩn Huy liền muốn thử hỏi. Thế là nàng bắt trước ánh mắt nhìn ra cửa của hần khê hỏi: "Đại ca làm thế này là có ý tứ gì?"

Diệp Cẩn Huy ninh chặt đôi mày của mình. Diệp Cẩn Huyền từ nhỏ sống trên Trúc Huyền am không biết đến trạch đầu khủng khiếp. Hần cũng không muốn phá hỏng về thiên chân của nàng.

"Muội muội nên cẩn thận Hải Dụ một chút, cả đại nương cùng các di nương cùng các muội muội khác cũng phải đề phòng."

"Vì sao?" Diệp Cẩn Huyền cố bày ra vẻ ngây thơ hỏi. Lúc này trong lòng nàng chính là cá kinh. Nói vậy đòi trước Diệp Cẩn Huy đã sớm biết mẫu nữ Tả thị có vấn đề thế nên các nàng mới sớm trừ khử hần.

Thần sắc của Diệp Cẩn Huy đột nhiên trở nên trầm trọng, đôi mày kia càng ninh chặt thêm một phần. Hần là có nên nói với nàng hay không?

Năm đó một lần hần vô tình nghe thấy Tả thị cùng Diệp Cẩn Ninh trong phòng trò chuyện. Hôm đó cũng may là bọn họ không phát hiện ra hần đang ở dưới gầm bàn nhặt cầu mây.

Qua đó hần biết được Tả thị muốn Diệp Cẩn Ninh làm hoàng hậu. Lúc đó hần còn thấy được vẻ độc ác trên mắt của Tả thị khi nhắc đến có người chần ngang. Đã thế hần còn biết được Tả thị đối xử với Hồ thị cùng hần chính là hận không thể lập tức giết chết a.

"Ta cảm thấy họ đối với chúng ta và mẫu thân không tốt, muội muội không nên hỏi nhiều." Cuối cùng hần vẫn quyết định không nói ra.

Diệp Cẩn Huyền mím chặt môi chăm chú quan sát người đối diện. Đến cùng hần biết được những gì, vì sao không thể nói cho nàng biết?

"Muội lại cảm thấy đại nương cùng các tỷ tỷ rất tốt, Hải Dụ cũng rất chu đáo, là do đại ca nghĩ quá nhiều." Nàng muốn biết hần đã thấy được những gì.

"Muội muội đây là không nghe lời?" Đôi mày kiếm như rồng cáo thể hiện sự phẫn nộ, rồi rất nhanh lại hạ xuống: "Không sao, để muội muội nhanh một chút gả cho Chúc Tôn Hữu là được rồi."

"Nghe nghe, muội thử gì cũng nghe theo đại ca." Diệp Cẩn Huyền như hít phải một ngụm khí lạnh, lần đầu nàng biết được vị huynh trưởng này của mình có thể áp đặt mình như vậy. Trong trí nhớ của nàng hần còn chưa từng nói nặng với mình nữa kia, đừng nói chỉ là uy hiếp.

Nhưng không sao, bởi vì nàng cũng đã biết lòng dạ của đôi mẫu nữ kia nên cũng sẽ không truy vấn nữa.

Diệp Cẩn Huy nở nụ cười mãn nguyện gật đầu. Hần vươn tay lấy tờ giấy Tuyên Thành trước mặt Diệp Cẩn Huyền lên tỉ mỉ xem một hồi: "Muội muội cũng rất có tâm tình." Tuy vẽ không đẹp cũng không giống nhưng ít nhất vẫn là có hứng thú với thú vui này.

"Ngoại trừ mua vui như thế thì muội không còn biết phải làm thế nào cho tốt." Diệp Cẩn Huyền nhún vai rồi cầm tách trà trên bàn khê nhấp một ngụm.

Diệp Cẩn Huy nhẹ nhàng đặt tờ giấy xuống mỉm cười không nói gì. Hần mở chiết phiến ra phe phẩy một hồi, khóe môi khẽ nhếch lên: "Vậy yến tiệc tối nay..."

Lời của Diệp Cẩn Huy còn chưa dứt đã nghe tiếng Hải Dụ bên ngoài truyền vào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chuẩn bị tiến cung

Tác giả: Luna Huang

Lời của Diệp Cẩn Huy còn chưa dứt đã nghe tiếp Hải Dụ bên ngoài truyền vào.

"Nô tỳ gặp qua đại tiểu thư, nhị tiểu thư."

"Tứ muội muội có bên trong không?" Diệp Cẩm Linh hiền hòa đặt câu hỏi.

"Hồi nhị tiểu thư, tiểu thư cùng đại thiếu gia ở bên trong phòng." Hải Dụ nhất mực cung kính nói, nhưng trong mắt chính là chẳng đáng.

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Huy lập tức ngồi thẳng thắt lưng nhìn nhau. Diệp Cẩm Huyền thì không hề để phòng hai vị tỷ tỷ này. Diệp Cẩm Huy thì ngược lại bởi hắn không biết được thăm cánh đời trước của bọn họ.

"Hải Dụ, mời nhị vị tỷ tỷ tiến vào." Diệp Cẩm Huyền cao giọng nhàn nhạt một câu ra lệnh.

Diệp Cẩm Huy bên này cũng đứng lên hạ giọng nhắc một câu: "Nhớ những gì muội đã nói, ta rời đi trước." Nói xong hắn quay người tiêu sái bước ra ngoài, trên môi vẫn là nụ cười như phong hoa tuyết nguyệt như ngày thường.

Bên kia Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh tiến vào, gật đầu chào: "Đại ca an hảo."

"Ừm." Diệp Cẩm Huy lạnh nhạt phun một chữ không hề nhìn thêm một mắt liền bước ra ngoài.

Diệp Cẩm Huyền đứng lên mỉm cười bước đến trước mặt hai người vừa vào phòng mỗi tay nắm lấy tay của một người: "Tỷ tỷ đến tìm muội không biết có chuyện gì?"

"Đoàn di nương bảo ta mang đôi hài người mới làm xong tặng cho tứ muội muội." Diệp Cẩm Linh bảo Mạt Li mang khay đặt hài đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền: "Di nương bảo sợ tứ muội muội lần đầu tiên cung chưa có hài vừa ý đi sẽ đau chân nên cố ý làm rồi mang đến. Tứ muội muội mau thử xem có vừa chân không?"

"Ân!" Diệp Cẩm Huyền cầm lấy đôi hài trắng được thêu uất kim hương đỏ thắm tinh xảo, nhìn cũng đã biết người làm dùng bao nhiêu công sức rồi. Nàng ngồi xuống ghế tròn gọi: "Hải Dụ mang hài."

Đời trước nàng quá thương tiếc hạ nhân đến cuối cùng để nàng ta ấn một chữ "tiện" lên mặt nàng. Đời này phải có phong thái của chủ tử một chút.

Hải Dụ giấu đi vẻ không hài lòng ở đáy mắt bước vào. Nhẹ nhàng nâng chân của Diệp Cẩm Huyền mang hài vào. Trong lòng muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu, lúc này nàng rất không cam lòng phải hầu hạ một nữ tử thứ xuất lại còn chui ra từ bụng của một nha hoàn hạ đẳng.

Hài mang xong, Diệp Cẩm Huyền đứng dậy bước thử, khoe miệng kéo cao hài lòng: "Muội rất thích, đa tạ nhị tỷ tỷ. Có thời gian muội đến chỗ Đoàn di nương hảo hảo cảm tạ." Hài rất vừa chân nàng, đi lại rất êm chân nữa.

"Tứ muội muội thích là tốt rồi." Diệp Cẩm Linh nhẹ nhàng cười.

Diệp Cẩm Liên cũng để Phù Dung mang khay lên nói: "Cơ di nương bảo ta mang một dây buộc đến, tứ muội muội xem có vừa ý không?"

Diệp Cẩm Huyền đảo mắt nhìn dây buộc trên khay. Dài dây dài may lam đậm thêu vân văn, ở hai đầu có hai con bướm ngũ sắc bay. Đôi mắt nàng híp lại thể hiện tiểu ý: "Muội thích lắm, đa tạ đại tỷ tỷ."

Xem ra nàng là phải chuẩn bị lễ vật hoàn lễ cho hai vị di nương rồi. Chỉ là không biết nên tặng gì mới tốt đây.

Diệp Cẩm Liên điệu dàng lộ tiểu ý trên gương mặt: "Tứ muội muội thích là tốt rồi."

"A. Tỷ tỷ mau ngồi, Hải Dụ châm trà." Diệp Cẩm Huyền vội vã mời khách ngồi.

Thế là ba nữ nhân bên trong phòng trò chuyện cùng nhau. Nói thì là trò chuyện cùng thực chất là Diệp Cẩm Huyền ngồi nghe hai nữ nhân kia tra tấn về việc Đoan Mộc Chiến Khôi như thế nào. Nàng phiền đến nỗi quên cả việc giả bệnh để khỏi tiến cung luôn.

Đến khi hai nữ nhân kia rời đi cũng là lúc Hồ thị đến giục nàng mau chóng chuẩn bị tiến cung. Diệp Cẩm Huyền nặng nề kéo thân thể của mình đặt vào trong thùng tắm. Hồ thị bên ngoài giúp nàng chuẩn bị ít đồ.

Giờ phút này nàng cũng chẳng quan tâm đến chuyện gì nữa. Chỉ là nghĩ đến việc chút nữa tiến cung gặp lại, tâm nàng có chút đau, có chút nguội lạnh, lại đan xen một chút buồn, lại thêm một chút nặng nề trống trải. Hai từ "rối bời" có thể diễn tả đầy đủ tâm trạng của nàng hiện tại.

Hồ thị nào để Diệp Cẩm Huyền ngâm mình lâu, chưa gì đã bước vào giục đứng lên: "Huyền nhi, nhanh lên một chút, sắp đến giờ rồi."

Diệp Cẩm Huyền vẫn không động dậy ngồi đó rải cánh hoa lên người: "Mẫu thân gấp gấp như vậy chi bằng người thay nữ nhi tiến cung đi." Đời trước nghe được tiến cung tìm nàng đập rợn rợn vị hồi hộp. Đời này nghe tiến cung tìm cũng đập rợn rợn lên nhưng không phải như trước nữa mà là lo lắng.

Hồ thị hừ một tiếng nhẹ không nói nhiều lời lập tức đưa tay kéo Diệp Cẩm Huyền từ trong thùng tắm đứng lên. Hải Dụ cùng Bách Hợp lập tức mang lấy khăn giúp nàng lau khô người. Hải Đường lấy áo choàng lập tức khoác lên người Diệp Cẩm Huyền.

Động tác của bọn họ cực kỳ thành thực, nhanh đến nỗi Diệp Cẩm Huyền chưa kịp xấu hổ đã thấy mình mặc xong chiếc áo choàng rồi. Hồ thị lại kéo

nàng ra ngoài, để đám thị nữ giúp nàng mặc từng lớp y phục.

Nàng chọn cho mình y phục màu xám khói phôi với băng dải lam đậm Cơ di nương tặng để làm dây buộc trên ngực cùng đôi hài Đoàn di nương tặng. Hồ thị thấy Diệp Cẩm Huyền chọn màu sắc tối liền chau mày nhắc nhở:

"Huyền nhi, đây là dạ yến người dùng màu sắc tối như vậy sẽ không nổi bật." Hôm trước chọn vải may y phục cũng toàn màu tối. Cũng may là nàng nhân cơ hội Diệp Cẩm Huyền rồi đi chọn thêm vài khúc sáng màu vào.

Nàng chính là muốn bản thân không cần nổi bật, tốt nhất là chìm nhấm luôn. Trong hoàng cung kẻ nào nổi bật chính là kẻ đó xui xẻo. Nàng thà rằng làm nền thôi.

"Mẫu thân, nữ nhi là thứ xuất cho dù có được xem trọng cũng chỉ có thể làm thiếp thôi." Nàng đương nhiên biết trong lòng mẫu thân mình nghĩ gì rồi. Thế nên phải nhanh một chút dập tắt ước nguyện xa vời đó của Hồ thị mới là chính xác nhất.

Hồ thị nghe thấy vậy đột nhiên lại có chút mất cảm. Bản thân nàng cũng là làm thiếp nên không muốn nữ nhi cũng làm thiếp như mình. Nhớ lại Chúc Tôn Hữu đến cầu thân, chỉ bằng để Diệp Cẩm Huyền gả đến Chúc gia cũng tốt.

Nghĩ như thế Hồ thị không còn nói về màu sắc trên y phục nữa liền kéo Diệp Cẩm Huyền đã được mặc y phục chỉnh tề đến trước bàn trang điểm, hạ lệnh:

"Hải Đường, người mau giúp nàng chải tóc đi."

Diệp Cẩm Huyền lạnh mắt nhìn mình trong gương nghĩ đến lúc trước khuôn mặt di dạng của mình ở lãnh cung. Lúc đó sỡ dĩ Diệp Cẩm Ninh không cho người móc mắt nàng là vì mỗi ngày để nàng soi gương nhìn ngắm dung mạo của mình.

Nàng lại đưa tay sờ lên mặt, đột nhiên đôi mắt của nàng liên tục nháy mãi không ngừng. Nàng đưa tay lên xoa xoa hai mắt để thư giãn: "Mẫu thân, tiền cung nữ nhi mang Vô Sự theo có được không?"

Tim nàng lúc này cảm nhận được một trận bất an dồn dập ập đến. Ngoại trừ việc ôm Vô Sự vào người để trấn an ra thì nàng không biết làm gì hơn nữa.

"Không được, tiền cung làm sao có thể mang theo sủng vật. Mẫu thân ở phủ giúp người trông chừng Vô Sự, người an tâm đi." Hồ thị giúp nàng cài ba bông hoa trắng nhỏ lên phía bên phải tóc.

Diệp Cẩm Huyền mở miệng bảo: "Hải Dụ mang Vô Sự đến đây."

Hải Dụ ôm lấy Vô Dụ mang đến cho Diệp Cẩm Huyền. Nàng nhẹ nhàng đặt Vô Sự lên người của chủ tử rồi lại đứng sang một bên chờ phân phó.

Diệp Cẩm Huyền nhìn Vô Sự đáng yêu nằm trên đùi mình lòng cũng an định lại một chút. Lúc này Vô Sự mở ra đôi mắt sâu thẳm của mình nhìn chủ tử. Đầu nó cọ cọ lên bụng Diệp Cẩm Huyền làm nũng cứ như nấn nỉ đưa nó đi cùng.

Nàng cười khanh khách đưa ngón tay chọc chọc vào cổ nó: "Người ở nhà ngoan ngoãn cùng mẫu thân, chốc lát ta hồi phủ bồi người."

Bên ngoài tiếng của Trương ma ma truyền đến: "Tứ tiểu thư, người đã chuẩn bị xong chưa? Lão gia, đại phu nhân và các vị tiểu thư khác đang chờ người ở tiền đình."

Hồ thị vội thay Diệp Cẩm Huyền đáp lời: "Huyền nhi sắp xong rồi, phiền Trương ma ma thông báo với tỷ tỷ nàng sẽ đến ngay."

"Vâng, vậy nô tỳ xin phép cáo lui truyền lời." Cách một cánh cửa Trương ma ma vẫn là cung kính nói xong rồi rời đi.

Hồ thị nghe được tiếng bước chân của Trương ma ma đi xa liền quay sang lại tiếp tục thúc giục: "Các người nhanh tay lên một chút, Huyền nhi vẫn còn chưa thi phần."

"Không cần thi phần." Diệp Cẩm Huyền khẽ từ chối. Nàng chỉ dùng một yên chi thoa lên môi liền đủ rồi.

Đôi môi nhợt nhạt của nàng được điểm một chút yên chi phấn hồng, tiểu ý tự nhiên trên đôi môi càng sâu một phần. Tuy nàng là không cười như khoe môi vẫn cứ như là mang nụ cười nhạt làm cho nàng càng thêm khả ái.

Nàng bế Vô Sự đứng lên hướng Hồ thị nói: "Mẫu thân, chúng ta ra ngoài thôi, đừng để người khác chờ đợi lâu."

Hồ thị cảm thấy không có gì liền cùng cùng Diệp Cẩm Huyền sóng đôi ra tiền đình. Đám nha hoàn bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đức phi nương nương

Tác giả: Luna Huang

Ra đến tiền đình Cơ di nương cùng Đoàn di nương thấy Diệp cần Huyền vận đồ mình làm tâm trạng cũng tốt lên không ít. Diệp Cần Huyền nhân cơ hội này cúi người đa tạ họ.

Diệp Cần Linh cùng Diệp Cần Liên thấy nàng vận sắc tối cũng không có hiếu kỳ. Trên am ni cô ai cũng là vận sắc tối cả, nên đã quen sao? Diệp Cần Huy biết rõ nên cũng không nói. Diệp Nghêu thấy được liền nhắc nhở vài câu, còn mắng Tả thị cùng Hồ thị mang những màu sắc như vậy để nàng chọn lựa.

Những người còn lại chính là nhìn Diệp Cần Huyền đầy khinh thường. Xuất thân bần tiện, sống ở nơi bần tiện cả người đều tản lên khí tức bần tiện.

Bốn chiếc xe ngựa từ đại môn Diệp phủ chạy về phương hướng của hoàng cung. Diệp Nghêu cùng Tả thị ngồi cùng một chiếc xe ngựa, Diệp Cần Huy một mình một xe, Diệp Cần Liên ngồi cùng Diệp Cần Linh.

Trong xe ngựa còn lại, Diệp Cần Ninh cùng Diệp Cần Huyền ngồi cực yên tĩnh. Diệp Cần Ninh bảo nha hoàn thiếp thân Mẫu Đơn giúp quạt cho móng tay mau khô.

Diệp Cần Huyền nhắm mắt dưỡng thần, môi khép hờ. Lúc này đây nàng dùng hết lý trí áp đi sự sợ hãi trong lòng mình xuống. Liên tục trấn an bản thân là do dinh dưỡng không tốt nên mắt mới liên tục nhắm như vậy.

"Tứ muội muội không dùng Hải Dụ có thể cho ta mượn không?" Diệp Cần Ninh đột nhiên mở miệng hỏi.

"Tam tỷ tỷ cứ tự nhiên dùng." Diệp Cần Huyền nhân dịp đáp không hề mở mắt ra. Dù gì cũng là người của mẫu thân nàng ta. Nàng đương nhiên là hiểu ý tứ của Diệp Cần Ninh rồi chỉ là nhân cơ hội này để nàng ta giáo huấn Hải Dụ đi.

"Vậy tạ qua tứ muội muội rồi." Diệp Cần Ninh khẽ cười, quay sang Hải Dụ ra lệnh: "Đạo này luyện tập vụ khúc chân của ta có chút mỏi, Hải Dụ người đến đi."

"Vâng." Hải Dụ ứng một tiếng rồi bò qua quỳ ngồi bên chân Diệp Cần Ninh vì nàng ta bóp chân.

Làm vậy khác nào tát lên mặt của Diệp Cần Huyền một cái đau. Chỉ là Diệp Cần Huyền vẫn ngồi đó không hề có chút phản ứng khiến lòng của Diệp Cần Ninh có chút không vui.

Đến hoàng cung, mọi người xuống ngựa cùng nhau bước đến Tước Tuyền điện dự yến. Xung quanh đám thiên kim tiểu thư che miệng bàn tán về Diệp Cần Huyền không ngớt nhưng nàng chẳng buồn bận tâm.

Bởi vì, trong số bọn họ nàng là người hiểu về hoàng cung nhất. Nếu nói đến không hiểu quy củ thì là bọn họ không phải nàng. Lại nói cố gắng thể hiện bản lĩnh của mình được lợi ích gì, đến cùng được gì, may mắn thì làm thiếp, xui xẻo chính là thể thảm như nàng ở đời trước.

Đến Tước Tuyền điện, Tả thị cùng Diệp Nghêu đi chào hỏi các quan viên đã đến. Nữ quyền cùng nam tân mỗi người ngồi một hàng lại cách đến hai tấc sa trường móng nên Diệp Cần Huy bước đến nhắc nhở Diệp Cần Huyền vào câu rồi đến chỗ của mình.

Diệp Cần Huyền tuy là thứ nữ nhưng Hồ thị là kế thất nên được ngồi bên cạnh Diệp Cần Ninh. Còn Diệp Cần Liên và Diệp Cần Linh lại ngồi sau một hàng.

Trên bàn đã sớm được bày một ấm trà sen được ướp trong đá lạnh dành cho mùa hạ giải nhiệt. Bên cạnh còn có một đĩa trái cây.

Diệp Cần Ninh hếch cao mũi phân phó cung nữ bên cạnh: "Châm trà." Ý là nàng đã được tham dự cung yến không biết bao nhiêu lần mà Diệp Cần Huyền quê mùa cái gì cũng không biết. Hai chữ kia chính là hạ một bậc uy phong của Diệp Cần Huyền.

Cung nữ nhận được lệnh liền quỳ bên cạnh thay Diệp Cần Ninh châm trà rồi lại nhẹ giọng hỏi: "Diệp tứ tiểu thư cần dùng trà?"

"Ừm." Diệp Cần Huyền cũng chỉ nhân dịp một từ.

Mắt nàng nhìn sang hàng tân nam đối diện. Diệp Cần Huy ngồi đối diện Diệp Cần Ninh liên tục được đám vương công quý tộc kính rượu. Hắn quay qua quay lại đến một làm sao còn thời gian nhìn đến nàng bên này.

Lúc này Diệp Cần Huy chính là lưu lại cho nàng câu "Lát nữa muội muội cái gì cũng không cần quản, cái gì cũng không cần nói." Nàng đương nhiên biết cách giấu mình rồi. Chỉ là hy vọng Diệp Cần Ninh không nên đẩy nàng lên đầu ngọn sóng thôi.

Khẽ thở dài nàng đưa tay định cầm ngọc bôi nhỏ màu mã não lên thì tiếng thái giám cất cao truyền vào trong tai: "Hoàng thượng giá đáo, hoàng hậu nương nương, đức phi nương nương...(Đã lược bớt tên của hàng loạt phi tần), Vĩnh Khiết công chúa giá đáo."

Dứt lời, thấy được hai thân ảnh hoàng sắc bước vào. Phía sau Điều đức phi một thân cầm bào cam sắc, gương mặt hiền hòa. Tay phải nắm một tiểu hài nữ. Sau lưng bọn họ đám phi tần chia làm hai hàng váy áo thướt tha nối đuôi tiến điện.

Mọi người lập tức rời khỏi chỗ của mình quỳ rạp xuống đất hành lễ cực kỳ trang trọng. Hoàng thượng oai hùng từng bước một bước lên bậc thang, dừng lại trước long ý, hiên ngang quay ngược hô một tiếng "miễn lễ".

Mọi người đứng lên. Hoàng thượng an vị mọi người mới dám bước vào chỗ ngồi. Diệp Cẩm Huyền đưa tay lau đi giọt lệ sắp rơi ra ở khóe mắt mới ngồi xuống bên cạnh Diệp Cẩm Ninh.

Đời trước hoàng hậu vì cái chết của Đoàn Mộc Chiến Khôi mà phát điên. Sau đó chính là tự trụt chân ngã xuống hồ chết đuối.

Điều đức phi là mẫu phi thân sinh của Đoàn Mộc Chiến Phàm. Sau khi hạ sinh thập thất hoàng tử Đoàn Mộc Chiến Phàm liền được nâng lên làm đức phi. Cả Điều gia cũng là được nâng lên làm quan nhị phẩm, hưởng vô văn sủng hạnh.

Cách đó không lâu, nam tử của Điều gia chết trên chiến trường, Điều đức phi thất sủng. Điều phủ tuy vẫn còn sủng sùng ở kinh thành được hoàng thượng ban thưởng đủ thứ nhưng chỉ là một cái xác không hồn, vì không còn giá trị lợi dụng. Bên trong Điều phủ chỉ sót lại một đám quả phụ cùng hài tử không làm được gì.

Điều đức phi thất sủng lại không có thế lực bên ngoài nên luôn dạy Đoàn Mộc Chiến Phàm cách ẩn nhẫn, không được phô trương, không được tham quá nhiều chính sự. Bởi Điều đức phi chỉ muốn hãm cả đời làm nhân tàn Vương gia chứ không muốn hãm đối với hoàng vị có hứng thú để rồi mất mạng oan uổng.

Điều đức Phi đối với Diệp Cẩm Huyền chính là yêu thương có thừa. Khi biết được tin nàng vì Vương phi của Đoàn Mộc Chiến Phàm Điều đức phi đã vui đến nỗi ăn chay ba tháng để thể hiện lòng thành kính.

Diệp Cẩm Huyền tuy là thứ nữ lại ngoan ngoãn hiểu lễ. Mỗi lần tiến cung thỉnh an chính là nghe Điều đức phi dạy Đoàn Mộc Chiến Phàm cách yêu thương thế tử. Nàng còn được Điều đức phi yêu thương hơn cả Đoàn Mộc Chiến Phàm nữa.

Nàng còn nhớ, lúc mình bị giam vào lãnh cung, Điều đức phi lên vào thăm thấy được thân thể tàn tạ của nàng liền ôm nàng khóc rất lâu, còn mắng Đoàn Mộc Chiến Phàm rất nhiều. Không hiểu vì sao Điều đức Phi đi được chừng một canh giờ thì thấy Đoàn Mộc Chiến Phàm đến mắng nàng là độc phụ cả mẫu phi của hắn cũng giết.

Lúc đó lưỡi không còn, thân thể tàn tạ vô lực căn bản không đủ sức để đứng dậy vì mình thanh minh. Chỉ biết nửa ngồi nửa nằm dựa vào tường đá lạnh vì Điều đức phi đau đến phệ tâm, nước mắt chảy không ngừng. Nước mắt mặn chấy lên vết thương trên mặt đáng lên trận đau rất cũng không làm nàng tỉnh táo nữa. Là vì Điều đức phi đến thăm nàng nên bị giết, nàng khẳng định điều đó.

Vĩnh Khiết công chúa Đoàn Mộc Nhã nhỏ hơn nàng năm tuổi, là nữ nhi của hoàng thượng cùng một vị tài nhân. Vị tài nhân đó khó sinh qua đời nên hoàng thượng giao Đoàn Mộc Nhã cho Điều đức phi trông nom.

Đời trước Đoàn Mộc Nhã đối với nàng cực thân thiết. Mỗi lần trò chuyện đều là bên vờ nàng cực lực, lại không thích Diệp Cẩm Ninh. Chính vì như vậy nên Đoàn Mộc Chiến Phàm càng không thích Đoàn Mộc Nhã.

Lúc nàng bị tống vào lãnh cung, tin tức bị phong tỏa không cho Điều đức phi cùng Đoàn Mộc Nhã biết. Đến khi Đoàn Mộc Nhã biết được liền bị gả cho man di vì hậu. Đoàn Mộc Nhã phản đối không được, tự xác không thành bị bức lên kiệu hoa tống đến man di. Đương nhiên những thứ này là nàng nghe Diệp Cẩm Ninh chính miệng kể lại.

---Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Tối nay thêm một chương nữa, cảm ơn các nàng luôn ủng hộ ta

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lời qua tiếng lại

Tác giả: Luna Huang

Bên tai Diệp Cẩm Huyền vang vọng lên âm thanh của đám thiên kim cùng Diệp Cẩm Ninh bắt chuyện. Diệp Cẩm Ninh là nữ tử tài sắc vẹn toàn lại còn là đích nữ nên rất được đám nữ quyền cũng như nam tân yêu thích.

Đương nhiên là toàn những lời nói tăng bốc lên mây xanh rồi. Ngoại ra bọn họ còn nói một chút đến Đoàn Mộc Chiến Khôi nữa.

Bên dưới Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh cũng trò chuyện với đám thứ nữ cùng hàng với mình. Nhưng là cũng không dám quá phận nhắc đến bất kỳ vị vương tử nào của hoàng thất.

Ở đây đám thiên kim rất phân biệt thứ đích nên khi Diệp Cẩm Huyền ngồi cùng Diệp Cẩm Ninh đã nhận không biết bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ rồi.

Diệp Cẩm Liên ở phía sau thấy được Diệp Cẩm Huyền cúi đầu lau nước mắt liền lo lắng khẽ gọi: "Tứ muội muội là làm sao?" Là để tâm lời nói của đám thiên kim sao?

Diệp Cẩm Huyền thu hồi hồn phách, khẽ hít mũi một cái rồi quay xuống cười, nhỏ giọng nói: "Muội nào có chuyện gì, phiền đại tỷ tỷ lo lắng rồi."

"Vì sao mắt lại đỏ như vậy?" Là khóc sao? Diệp Cẩm Ninh ngạc nhiên không kém nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Diệp Cẩm Huyền. Vì sao lại khóc? Ngay giờ đâu có xảy ra chuyện gì.

Diệp Cẩm Ninh nghe được cũng quay sang làm tròn trách nhiệm của một tỷ tỷ tốt: "Tứ muội muội đây là làm sao? Cung yến còn chưa bắt đầu liền nhớ Vô Sự muốn hỏi phủ?" Âm thanh kiều tích vang lên khiến người nghe cũng vạn phần yêu thích.

"Muội nào có." Diệp Cẩm Huyền vẫn giữ dáng vẻ hèn mọn của mình không thay đổi chút nào. Nàng đích thật muốn hỏi phủ a.

Có một thiên kim nhìn Diệp Cẩm Huyền bữu môi mĩa mai xen vào hỏi: "Diệp tam tiểu thư, Vô Sự mà người nói là thứ gì?"

"Là con chó nhỏ đại ca tặng cho tứ muội muội a, nó rất khả ái. Lúc này khi tiến cung tứ muội muội cũng không nhớ xa nó." Diệp Cẩm Ninh nở một nụ cười nhẹ khiến trái tim của đám nữ tử cũng là đập loạn nhịp chứ đừng nói đến nam tử.

Diệp Cẩm Huyền lạnh mắt không trả lời. Nói thế là tiếp tục hạ mặt mũi của nàng trước mặt mọi người đây mà.

Quả như nàng nghĩ, đám thiên kim nghe được lại nhao nhao lên nói.

"Đó chỉ là một con súc sinh đầu cần phải như vậy chứ?" Trong giọng nói còn kèm theo một ít đạo vị khinh bỉ.

"Người và súc sinh cũng có thể thân như vậy sao?"

"Vô Sự? Cái tên nghe thật không có gì hay."

"Ồ trên am ni cô đương nhiên cái gì so với kinh thành cũng là quê mùa hơn rồi."

"Y phục của nàng ta kia, màu sắc không bắt mắt chút nào."

"Mặt mũi so với ai trong chúng ta đều là tệ hại hơn."

"....."

"Các người đứng nói như vậy Vô Sự là sủng vật của tứ muội muội a, mỗi ngày tứ muội muội đều ngủ cùng nó a." Diệp Cẩm Ninh bày ra bộ dáng gấp gáp giúp Diệp Cẩm Huyền đỡ lời thực chất là thêm thị phi.

Lại một trận khinh bỉ ập lên người Diệp Cẩm Huyền.

"Thật sao?" Lại một vị đạo khinh bỉ tán ra.

"Bản chết được, không biết có mắc bệnh dịch nào lây nhiễm cho chúng ta không." Người nói còn đưa khăn lên mũi nhấn mặt phe phẩy như thể xác định Diệp Cẩm Huyền thực sự mắc bệnh truyền nhiễm vậy.

Diệp Cẩm Huyền nhếch môi cười lạnh rồi rất nhanh thay bằng bộ dáng hèn mọn, nói: "Đó là tâm ý của đại ca, vì sao các vị tiểu thư đây đều là danh môn thế gia vì sao lại có thể chà đạp tâm ý của người khác như vậy? Để đại ca nghe được có phải là..."

Nàng cố ý bày ra bộ dạng ủy khuất rồi đưa mắt về phía Diệp Cẩm Huy đối diện. Dù hắn là phá gia chi tử nhưng bộ dạng so với bất kỳ ai cũng là chi hơn không hề kém.

Diệp Cẩm Liên cau mày không vui, dù sao đây cũng là lần đầu Diệp Cẩm Huyền tiến cung vì sao đám người này lại có thể quá quắc như thế: "Các vị thiên kim đây là không xem trọng đại ca sao?"

Đám thiên kim đồng loạt đưa mắt đến chỗ Diệp Cẩm Huy. Tuy cách hai sa tăng trường mông không thấy rõ mặt nhưng cũng thấy được hắn đang bận rộn với đám nam tân bên kia.

Có một thiên kim cao giọng khinh bỉ: "Ồ đâu đến phiên một thứ nữ lên tiếng, quy củ của Diệp phủ thật tốt."

"Vị tiểu thư này là có ý gì?" Diệp Cẩm Ninh lúc này cũng nhin không được mà lên tiếng. Sớm biết bọn họ không để thứ nữ vào mắt nhưng không ngờ hôm nay lại nói ra miệng.

Diệp Cẩm Ninh hơi cúi đầu môi nở lên một nụ cười sắc bén. Hạ hết uy danh của đám tỷ muội mình thì nàng mới là người đứng ở trên cao nhất.

"Các vị tiểu thư đừng nên nói tỷ tỷ của ta như vậy."

Diệp Cẩm Huy bên kia thấy đám nữ tử bên này tập trung thành một đoàn cũng không khỏi ngừng trò chuyện quay sang. Đến cùng là bên đây nữ quyền xảy ra chuyện gì?

"Diệp tam tiểu thư, người lương thiện như vậy sẽ để đám thứ nữ này chà đạp đấy."

"Phải đó, người xem đám thứ nữ ở phủ ta cũng không ai dám lên tiếng đây này." Nữ tử đó nói xong còn không quên liếc ra sau nhìn đám tỷ muội đang cúi đầu của mình nở một nụ cười đắc ý.

Diệp Cẩm Huyền cũng khẽ nhìn sang hàng thứ nữ bên dưới. Ngoại trừ Diệp Cẩm Linh và Diệp Cẩm Liên vì nàng xuất đầu thì đám nữ tử kia không ai dám lên tiếng, thậm chí cả nhìn cũng không dám nhìn một mắt.

"Toàn là chui từ bụng của một đám hồ ly tinh ra mà cũng dám ở đây hô to gọi nhỏ." Âm thanh sắc bén mang tính xác thương cao như châm nhỏ đâm vào lòng ngực của mỗi thứ nữ có mặt ở đây.

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền lúc này lại phi thường khó chịu. Hai tay nàng đan chặt vào nhau thể hiện khó xử khi đấu tranh tâm lý. Nàng tuy là thứ nữ nhưng thân phận vẫn là cao hơn những thứ nữ còn lại. Nhưng lúc này đại ca dặn...

"Chúng ta mới không có quá phận như thế." Diệp Cẩm Linh ưỡn khuỷu mắt đỏ hoe. Vì sao lại có thể xúc phạm người khác như vậy?

"Người đương nhiên là không có rồi, là đám di nương của người a, nhưng theo ta sắp đến người cũng một dạng làm hồ ly tinh thôi." Người nói mang theo giọng điệu châm chọc.

Diệp Cẩm Liên cắn môi đưa tay vuốt lưng Diệp Cẩm Linh: "Nhị muội muội, nói nữa sẽ làm tứ muội khó xử." Nàng biết đám người này là nhắm vào thứ nữ nhưng là Diệp Cẩm Huyền lần đầu tiên cung không nên xảy ra những chuyện thế này.

Diệp Cẩm Linh uất ức khẽ cầm khăn vải vờ lên bàn nhỏ trước mặt, lệ đọng tại khóe mắt trực trào. Các nàng cũng không muốn làm thứ nữ cơ mà.

Hoàng thượng ngồi trên cao nghe được âm thanh bên đám nữ quyền ngày một hỗn tạp liền cau mày không vui. Cố ý im lặng theo dõi thêm một chút thấy vẫn như vậy không hề có dấu hiệu chuyển giảm liền lạnh giọng hỏi: "Các cô nương đây là có chuyện gì vui, có thể cho Trẫm cùng biết?"

Đám nữ quyền lập tức không ai dám nói gì nữa. Cả một Tước Tuyến điện to lớn đột nhiên im lặng đến đáng sợ. Các ngón nắn trong đèn lồng lung linh cũng im ắng làm nhiệm vụ của mình không dám chấp chèn thêm giây phút nào nữa.

Đám nam tân cùng quan viên không dám thở mạnh. Nhìn xuyên qua sa trướng cũng biết được sắc mặt hoàng thượng không được tốt a. Bọn họ có thể cảm nhận được tiếng tim của mình đập nhanh hơn bình thường rồi.

"Vì sao Trẫm hỏi không người trả lời?" Hoàng thượng lại lần nữa phản vấn, trong giọng nói chứa vài tia không kiên nhẫn.

Diệp Cẩm Ninh vốn định nhân cơ hội này để làm bản tính lương thiện thực đức của mình nổi bật nên mở miệng trả lời. Ai biết được trời không chiều lòng người, ngay lúc nàng ta đứng dậy thì tiếng thái giám lại truyền vào thông báo "Thái tử điện hạ, Niệm vương gia, Cẩm vương gia giá đáo."

Lúc này đây tâm của đám nữ quyền lại lần nữa đập rộn ràng. Chuyện hoàng thượng đang không vui cũng không màng đến nữa. Đầu đồng loạt quay về phía đại môn, cổ rướn cao, mắt mở to trông chờ diện kiến mỹ mạo của Đoan Mộc Chiến Khôi.

Giờ đây thứ các nàng ghét nhất không phải là cái danh thứ nữ nữa mà là cái sa trướng vườn vù này. Do nó mà các nàng không thể trực tiếp diện kiến dung mạo tuyệt sắc của Đoan Mộc Chiến Khôi.

Diệp Cẩm Huyền cúi tay nắm lại trái tim của mình ngăn chặn cơn đau âm ỉ truyền đến. Cơ mặt đông cứng, mắt mở to trừng xuống bàn trước mặt. Nàng vừa nghe được...hào phong của Đoan Mộc Chiến Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hai người nổi bật

Luna: Mọi người click vào link ở bên phải màn hình trong web vongthuyen.com ủng hộ mình nha, chỉ cần nhấn "tôi không phải robot" -> đợi 3 giây -> getlink là được.

Tác giả: Luna Huang

Mọi người đồng loạt một lần nữa đứng dậy hành lễ. Hoàng thượng một bụng nộ khí nhìn ba hải tử của mình đang tiêu sái bước đến. Cự nhiên trở như vậy mới đến là có ý tứ gì?

Chỉ thấy ba người sóng vai một lượt tiến vào. Cùng nhấc vạt áo dài trước người quý một chân hành lễ rất đồng loạt như thể ăn ý đến cực điểm. Hoàng thượng nào dễ dàng tha thứ cho hai tên trẻ giờ này lạnh giọng hỏi: "Vì có gì giờ này mới xuất hiện?"

Lúc này tâm của đám thiên kim như ngừng đập cổ nâng mi mắt nhìn theo ba đôi ủng đen tiến vào điện. Bước chân hùng hồn hữu lực để tìm các nàng mềm nhũn ra.

Đương kim thái tử, Đoan Mộc Chiến Khôi cúi đầu ôm quyền cung kính nêu ra lý do: "Hồi phụ hoàng, hôm nay thần nhi mang theo thư đồng xuất cung đến đại lý tự thẩm tra phạm nhân, xong việc tức tốc trở về."

Hoàng thượng nhìn đến góc cấm bảo của Đoan Mộc Chiến Khôi có chút lam lũ liền hài lòng không thôi. Tâm mắt lại dời sang Đoan Mộc Chiến Phàm, đôi mày không khỏi cau chặt vài phần.

Hài tử này của hần vốn không được sủng ái, tài mạo đức đều không có nay còn đến trễ làm hần tức giận. Nếu đem hần so với Đoan Mộc Chiến Khôi chính là một trời một vực. Người tài đẹp đến nổi bật, người vô tài xấu đến nổi bật.

Niệm vương gia, Đoan Mộc Chiến Phàm cũng là ôm quyền cung kính vì mình biện giải: "Hồi phụ hoàng, đêm qua có trận mưa to, ở ngoại ô kinh thành đường núi sặc lở, thần nhi đến đó thu xếp. Y phục bẩn thỉu nên hồi phủ hoán qua rồi mới đến."

Cần vương gia, Đoan Mộc Chiến Lãm được hoàng thượng cử đi sứ hôm nay mới trở về nên không cần giải thích lý do. Hần nhàn nhạt nhìn hai hoàng đệ của mình chặt vật.

Đôi mày của hoàng thượng có chút hòa hoãn lại. Lý do của hai tên này nêu đều là vì bách tính không thể trách phạt. Mà chuyện này quả là có thật nha, nhàn nhạt nói: "Đứng lên cả đi."

Lúc này mọi người mới đứng dậy trở về chỗ của mình. Diệp Cần Huyền nắm chặt khăn lụa trong tay kiềm chế xúc động của bản thân. Đầu chung thủy chôn xuống bàn, mắt nhắm chặt không khe hở, đôi môi cũng là mím chặt đến vô sắc. Tim nàng vẫn vì hần mà kích động như vậy, chuyện của đời trước nàng còn chưa sợ sao, nếu có thể nàng không cần trái tim này nữa đâu.

Hoàng thượng có rất nhiều hài tử. Đáng tiếc người thì hy sinh trên chiến trường, kẻ lại bị hành thích. Các công chúa lần lượt gả ra ngoài hoặc mang đi hòa thân. Hiện chỉ còn lại bốn hài tử này thôi.

Trong ký ức của Diệp Cần Huyền nàng không biết gì đến Đoan Mộc Chiến Lãm. Khi nàng trở về Diệp gia thì đã không hề có người nhắc đến cái tên này nữa rồi.

Đoan Mộc Chiến Khôi được xem là mỹ nam có thể tuyệt phối cùng Diệp Cần Ninh. Dung mạo của hần phải nói là thừa hưởng tất cả những thứ tốt nhất từ hoàng thượng và hoàng hậu. Ngũ quan cứ như điêu khắc một dạng để người nhìn không rời được mắt.

Bất kể là nữ hài, nữ tử, hay là phụ nhân nghe được tên hần mặt bất giác liền đỏ lên không ngớt. Một nam nhân tài mạo song toàn, lại còn ôn nhu hòa nhã như vậy ai mà không thích nha. Đó chính là không xét đến thân phận thái tử cao quý cùng thế lực phía sau lưng hần nữa kia.

Khí thế vương giả so với hoàng thượng còn có phần hơn. Hần được hoàng thượng xem trọng nhất trong số đám vương tử. Phía sau còn cả một thế lực to lớn của hoàng hậu cùng Giả gia.

Đời trước hần gặp được nàng đều cung kính nhưng không thiếu phần hòa nhã gọi một tiếng "tẩu tẩu", nhưng chưa bao giờ nói với nàng nhiều quá ba câu. Sau khi hoàng thượng băng hà đến ngày thứ tư liền nghe nói hần bị đầu độc chết trong đông cung.

Đối lập với Đoan Mộc Chiến Khôi, Đoan Mộc Chiến Phàm lại kém hơn hần. Hần lớn hơn nàng ba tuổi, cùng tuổi với Diệp Cần Huy. Khi sinh ra đã bị trúng độc, thân thể cực kỳ yếu đuối.

Đến khi có một đạo sĩ chỉ hần cách vận công bức độc thì thân thể mới phục hồi. Chỉ là trên mặt hần có một vết bớt xấu xí đen xạm do độc tố được dồn hết lên mặt. Vị đạo sĩ đó có nói, nếu bức độc lên mặt thì chỉ đơn giản mất dung mạo, còn bức đến tay chân thì tay chân không thể hoạt động.

Đó cũng là lý do hần đi đâu cũng phải mang mặt nạ che nửa mặt. Nàng nhớ rất rõ cái mặt nạ kia của hần làm bằng vàng khối, bên trên điêu khắc họa tiết li ti tinh xảo. Là do hoàng thượng tặng hần nhân ngày cập kê, thế nên trước đó với dung mạo kia, phàm là nữ nhân đều không nguyện tiếp cận, phàm là người đều không nguyện nhìn dù chỉ một mắt.

Cũng chính vì cái bớt xấu xí này Diệp Cần Ninh căn bản không thèm nhìn đến hần một mắt. Là Diệp Cần Huyền nàng tam quỳ cửu khấu cầu quái y giúp hần chữa. Nàng giải được ba nan đề của vị quái y kia hần liền đồng ý giúp nàng một lần.

Khi nghe nàng nhượng cơ hội này cho Đoan Mộc Chiến Phàm vị quái y kia sùng sốt hỏi lâu phản vấn rằng nàng đã suy nghĩ kỹ chưa. Đây là chuyện duy nhất nàng có thể làm hần hài lòng đương nhiên không hề do dự mà gật đầu.

Hóa ra dược liệu chữa dung mạo của hần không phải nhân sâm nghìn năm, cũng chẳng phải băng son tuyết liên khó tìm. Chỉ vốn vụn những dược liệu rẻ tiền mà thôi, chỉ là cần thời gian dài. Điểm mấu chốt chính là liều lượng cùng cách dung hòa dược liệu để giải độc.

Không biết dung mạo của hần phục hồi thế nào, chỉ biết là dùng chưa được bao lâu nàng đã bị tổng vào lãnh cung. Thái tử qua đời hần là vương tử duy nhất còn sót lại đương nhiên là đăng cơ. Mặc cho hần không bằng người khác nhưng vẫn là huyết mạch của hoàng tộc, đám văn võ bá quan không muốn

cũng cần rằng xưng thần.

Lúc nàng nhờ thái giám thiếp thân của hần truyền đạt lại cho hần nghe chuyện vị quái y kia chịu giúp hần chữa trị, đó cũng là lần đầu tiên hần hướng nàng cười mặt dù chỉ là đứng từ xa nhìn về phía nàng mà nở nụ cười. Chỉ vì vậy mà nàng đã vui đến ngày bị đẩy vào lãnh cung. Bất luận nàng làm gì hần cũng thấy gai mắt trừ chuyện này ra.

Chính nàng cũng không hiểu vì lý do gì ngay từ cái nhìn đầu tiên nàng đã yêu thầm hần. Tuy không thấy được dung mạo thực sự của hần nhưng là nàng cảm thấy được khí khái vương giả của hần so với Đoan Mộc Chiến Khôi còn sâu hơn ba phần.

Mặc cho hần đối xử tệ hại với nàng thế nào nàng vẫn một lòng với hần. Khi hần muốn lập Diệp Cẩm Ninh làm phi tử còn đến mắng nàng một trận vì nghĩ nàng ở đằng sau bảo Diêu đức phi phản đối. Hần bảo không vì nàng giúp hần tìm thuốc chữa dung mạo hần cũng không cần để nàng ngồi trên hậu vị vui vẻ nhân thọại như vậy.

Lúc đó Đoan Mộc Nhã cùng Diêu đức phi liên tục phản đối vì cho rằng không nên để tỷ muội chung phu, còn khuyên nàng không nên đồng ý nữa. Nàng cũng không muốn chia sẻ trượng phu với người khác, nhưng biết được tâm hần không bên mình. Lại nói, có đế vương nào mà không có hậu cung ba ngàn chứ.

Cuối cùng nàng là đáp ứng, bởi nàng biết có một số chuyện không phải do bản thân nói là được. Quan trọng hơn hết chính là tâm hần không có nàng.

Cho dù bất kỳ nam tử nào đứng trước mặt nàng, nàng cũng cảm thấy không bằng một ngón tay hần. Nàng yêu hần nhiều như vậy, đổi lại..

Diệp Cẩm Huyền lại một trận đau ập vào tim. Càng cảm lấy một ly trà lạnh uống cạn như muốn mượn trà lạnh làm tê đi cơn đau trong lòng vậy. Cố gắng áp chế tâm trạng của mình, nàng tự nhủ đó là bài học đắt giá cho bản thân.

Đột nhiên lưng nàng có cảm giác lạnh lạnh để nàng khẽ run. Nàng cảm nhận được rất nhiều ánh mắt nhìn sang hướng này. Chậm rãi ngẩng đầu nhìn thấy ba vương tử đều là nhìn về phía này.

Tầm mắt nàng lại chậm rãi dời sang Diệp Cẩm Ninh bên cạnh chỉ thấy nàng ta đỏ mặt e lệ cúi đầu cười. Diệp Cẩm Huyền là cảm thấy mình thật ngốc, đương nhiên là bọn họ nhìn tuyệt đại mỹ nhân rồi.

Đám thiên kim bên cạnh không quên lấy lòng trêu ghẹo Diệp Cẩm Ninh. Bởi trong lòng ai cũng thập phần xác định là Đoan Mộc Chiến Khôi sẽ chọn Diệp Cẩm Ninh vì phi.

Khẽ lắc đầu loại bỏ suy nghĩ vớ vẩn kia nàng lại cảm ly trà vừa được cung nữ châm đầy đưa lên miệng chậm rãi thưởng thức. Đời này nàng không có hy vọng gì với đám hoàng thất nữa. Nàng chỉ muốn bảo vệ những người đã từng bị nàng hại thôi.

Diệp Cẩm Linh thấy được Đoan Mộc Chiến Khôi tâm trạng ủy khuất lúc này cùng tiêu tan. Giờ đây mặt hồng hào bị Diệp Cẩm Liên bên cạnh nhỏ giọng trêu ghẹo.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thứ nữ biện giải

Tác giả: Luna Huang

Sau khi yên ắng, Hoàng thượng lại tiếp tục trở về vấn đề lúc nãy: "Có thể có câu trả lời cho Trẫm?"

Diệp Cẩm Ninh chậm rãi đứng dậy hướng hoàng thượng cung kính nói: "Thần nữ Diệp thượng thư chi tam nữ Diệp Cẩm Ninh hồi lời của hoàng thượng, lúc nãy chúng thần nữ bên này đang thảo luận một chút về vấn đề thứ đích hữu biệt nên có chút huyền ảo, thỉnh hoàng thượng minh xét."

Câu nói của Diệp Cẩm Ninh lúc này chính là nói cho mọi người biết theo quy củ thứ đích hữu biệt không thể nào cãi được. Cũng là tát một cái lên mặt mỗi thứ nữ có mặt trong điện.

Diệp Cẩm Ninh vừa dứt lời đám thứ nữ cúi đầu thấp hơn, mặt cũng đỏ hơn. Câu nói kia cũng thu hút tất cả ánh nhìn tập trung về hướng này.

Diệp Cẩm Huyền hừ lạnh trong lòng khinh bỉ Diệp Cẩm Ninh một trận. Nàng ta tự hào như vậy có gì mà hay ho chứ, cuối cùng thì sao, vẫn phải gả cho thứ nam như Đoan Mộc Chiến Phàm, vậy thì làm chủ mẫu thiên hạ cũng chỉ là gả cho thứ nam thôi.

Đôi mày của hoàng thượng nhíu lên: "Đây là chuyện kinh thiên địa nghĩa có gì phải bàn luận?"

Có nữ nhân cũng muốn trước mặt mọi người lấy chút danh tiếng liền đứng lên tiếp lời: "Thần nữ Đỗ thái sư chi đại nữ Đỗ Nhiên Nhiên hồi lời của hoàng thượng, Diệp tiểu thư lại không cho là như thế liền muốn cùng đích xuất tranh vị."

Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên run rẩy cúi đầu. Bọn họ bị điểm tên rồi phải làm sao mới tốt đây. Cả hai nắm chặt khăn trong tay mím môi khó xử.

Hoàng thượng không vui, trong giọng cũng có chút giận trầm giọng hỏi: "Còn có cả chuyện này?" Dưới chân hần mà đám thứ xuất này vẫn cả gan như vậy.

Diệp Cẩm Huyền lờ giận xung thiên quên luôn lời dặn của Diệp Cẩm Huy liền đứng lên nhẹ giọng tố: "Thần nữ Diệp thượng thư chi tứ nữ Diệp Cẩm Huyền thỉnh hoàng thượng ban cho biện giải."

Nàng đương nhiên bảo vệ hai tỷ tỷ thứ xuất của mình rồi. Đỗ Nhiên Nhiên không hề nhắc đến vị tiểu thư nào của Diệp gia nàng liền làm quý chết thay thôi. Nàng biết nàng ta chính là nói cả ba a.

Diệp Cẩm Huy nghe được mắt tròn to suýt chút nữa là rớt luôn ra ngoài. Đây lại là trò gì? Hần nghe Đỗ Nhiên Nhiên nói chi nghĩ là Diệp Cẩm Liên Diệp Cẩm Linh gây chuyện thôi không ngờ người đó lại là Diệp Cẩm Huyền. Nàng là mang lời nói của hần bỏ ngoài tai.

"Diệp tứ cô nương đây là có gì để biện giải?" Hoàng thượng trong vô hình thu được vài tia thú vị. Thứ nữ tự biện giải cho mình? Xưa này thứ nữ chính là xuất thân hèn kém có gì đáng để phân tranh?

"Hồi hoàng thượng, chi là chuyện thần nữ sắp nói sẽ phạm đến long nhan, không biết hoàng thượng có thể chuẩn không?" Diệp Cẩm Huyền tràn đầy tự tin phun ra một câu. Chi cần hoàng thượng hiểu kỳ cho phép nàng nói liền giữ được kim bài miễn tử trong tay rồi.

Hoàng thượng cau mày suy xét hồi lâu, chuyện này liên quan gì đến long nhan? Vẫn là cho phép mở miệng: "Chuẩn."

"Đa tạ hoàng thượng." Diệp Cẩm Huyền cũng ôm quyền như nam tử trọng trọng cúi người đáp ơn lại thẳng thắt lưng cao giọng đầy phần nộ nói:

"Đích thứ đích xác hữu biệt, nhưng dám hỏi nơi nào lại có thứ xuất, chẳng phải là do nam nhân các người vì muốn giúp tổ tiên khai chi tán diệp mà ra sao. Khi có thứ xuất lại một mực chối bảo là thân phận thấp kém không để đặt lên bàn, thứ hỏi thiên lý ở đâu, đạo lý lại nơi nào?"

Ý của nàng chính là đáng nam nhân mượn cớ vì tổ tiên khai chi tán diệp để thỏa mãn khát vọng đề hèn của bản thân. Tiếp đến chính là không thừa nhận sai lầm mình gây nên một tay phải bỏ trách nhiệm. Cứ tiếp tục như vậy chính là tạo nên rất nhiều thứ xuất bị khinh khi.

Đột nhiên mọi người như được đá thông tư tưởng. Diệp Cẩm Huy tuy lúc này có chút không vui nhưng vẫn là nghe được lời nói của Diệp Cẩm Huyền liền cảm thấy nàng không phải như ngoài mặt.

Diệp Nghiêu nghe nữ nhi nhà mình quấy phá mặt đen không ít. Đến khi nghe được Diệp Cẩm Huyền nói lại có chút ngẩn ra. Đây là không chỉ mắng mỗi mình hần mà mắng luôn đại chúng cùng hoàng thượng a.

Lúc này đây đám quan viên dùng mắt đầy hận ý nhìn về phía Diệp Nghiêu thị uy như thể rạch ra ranh giới với hần. Lý nào để một thứ nữ đứng trên đại điện công khai mắng bọn hần như vậy.

"Vậy ở Diệp phủ phân biệt thứ đích?" Hoàng hậu cũng không kiềm nén được hiếu kỳ hỏi.

Diệp Cẩm Huyền nhân cơ hội này dùng vài câu nói vuốt đuôi của Diệp gia: "Hồi lời của hoàng hậu nương nương, ở Diệp phủ không hề có phân biệt thứ đích, phụ thân cùng đại nương đối xử với mỗi một nữ nhi đều như nhau. Nhất là tam tỷ luôn thân thiện với mọi người. Chính vì vậy nên khi thấy các thiên kim thứ xuất khác địa vị thấp hèn bị chê cười thần nữ nhất thời nhẹn không được."

Nàng đem Diệp Cẩm Ninh tỏa sáng để Đoan Mộc Chiên Khôi mau chóng xin hoàng thượng ban hôn. Chi cần nàng ta gả đi, nàng liền từ từ khuyên bảo Diệp Cẩm Linh, không chỉ vậy mà nguy cơ cũng giảm đi không ít.

Điều đức phi mỉm cười hướng về bên này tìm bóng dáng của Diệp Cẩm Huyền: "Không biết Diệp tứ cô nương là vì sao có suy nghĩ như vậy, có thể nói cho bốn cung cùng mọi người nghe thử có được không?"

"Hồi đức phi nương nương, phật có dạy chúng sinh là bình đẳng hà tất phân biệt đối xử, đến hoàng tuyền chẳng phải cũng hai tay rỗng đó sao, vinh hoa phú quý danh lợi sản nghiệp tất cả chi là một giấc mộng phù du." Diệp Cẩm Huyền kiềm nén xúc động, từng chữ từng chữ một phun ra. Không ngờ đời này Điều đức phi lại một lần nữa chú ý đến nàng.

Nàng nhớ năm năm tuổi lần đầu mở miệng nàng đã đọc ra một bài khuyên khiến mọi người đều ngạc nhiên. Nghĩ lại quả đúng nha, nàng trở về Diệp gia cái gì cũng mất tức là còn được làm hoàng hậu, đến cuối cùng ở trong lãnh cung cái gì cũng không có được.

"Thượng lộ hoàng thiên lưỡng thủ không,

Tiền tai si tham đa thân khổ,

Thiên kế vạn ban nhất trường không,

Kim ngôn cổ ngữ đô thị giả,

Phú quý công danh tổng thị không,

Phụ mẫu phu thê chung ly biệt,

Điền viên sản nghiệp ư giai không,

Khán đắc phù sinh nhất thế không."

(Luna: bài này mình trích trong do ông nội lưu lại. Đọc rất hay, rất có ý nghĩa, dạy đạo lý làm người)

"Bôn cung nghe nói Diệp tứ cô nương sinh trưởng ở Trúc Huyền am vừa hồi kinh không lâu, quả là không tầm thường." Hoàng hậu cũng bật ra một câu khen thưởng.

"Đa tạ hoàng hậu nương nương khen ngợi, thần nữ hổ thẹn, hổ thẹn." Diệp Cẩm Huyền thăm than khổ. Nàng vốn không muốn nổi bật như vậy. Tự hứa với lòng xong chuyện này sẽ không dám có bất kỳ hành động nào nữa.

Diệp Cẩm Ninh mặt mũi tối sầm nắm chặt khăn. Nàng hận chiếc khăn này không phải mặt của Diệp Cẩm Huyền. Cứ nhiên dám trắng trợn đoạt vinh quang của nàng còn ném cả thân phận đích xuất bằng với thứ xuất nữa.

Hoàng thượng bật cười sảng khoái tán thưởng: "Diệp thượng thư đúng là tấm gương sáng để mọi người noi theo, dạy nữ nhi cũng tốt như vậy. Ban thưởng!"

"Tạ ơn hoàng thượng." Diệp Nghiêu cực kỳ đắc ý đứng dậy ôm quyền. Mặt hân hoan như được mạ vàng, đưa Diệp Cẩm Huyền trở về đúng là quyết định sáng suốt.

Đám đại thần nghe vậy liền có chút chột dạ. Mắt không tự chủ nhìn về phía đám nữ nhi thứ xuất đang cúi đầu của mình liền cảm thấy có chút hổ thẹn.

"Được rồi, ngồi xuống cả đi." Hoàng thượng cao hứng nói.

Mọi người cùng ngồi xuống, Diệp Cẩm Huyền nhận được ánh mắt ngưỡng mộ từ đám thứ nữ liền hướng các nàng mỉm cười khẽ gật đầu.

Giờ đây nàng không còn tâm trạng nữa, nàng mới đi sai một nước cờ rồi. Nếu Đỗ Nhiên Nhiên không khai có tiểu thư Diệp gia nàng cũng không cần đứng lên như vậy đâu. Hiện tại lại đắc tội không ít người a.

Lúc này hoàng hậu cao giọng ban rượu bỏ đào còn nói: "Rượu này không mạnh nữ quyền có thể dụng được."

Đám nữ quyền phản khởi cảm tạ. Trước mặt bọn họ cung nữ mang đến cho mỗi bàn một bình rượu bỏ đào ướp lạnh. Diệp Cẩm Huyền từ chối dùng rượu. Đồi trước nàng lần đầu dùng rượu đã là bị ghép cho tội thông dâm, đồi này thì không dùng rượu nữa.

Diệp Cẩm Ninh chớp mắt không hiểu hỏi: "Tứ muội muội vì sao không dùng, đây là hoàng hậu nương nương ban a."

"Thân thể muội không tốt không thể dùng." Diệp Cẩm Huyền vẫn là bày vẻ hèn mọn khước từ.

Đám thiên kim lần nữa khinh bỉ nàng tiện mạng chỉ có thể dùng hạ phẩm. Nhưng những lời đó cũng chỉ có thể để trong lòng thôi. Cái tát vô hình lúc này Diệp Cẩm Huyền ban cho các nàng vẫn tiêu hóa không được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Một bước tiến mới

Tác giả: Luna Huang

Sắp đến giờ bán yến hoa, hoàng thượng cho phép mọi người thả bộ dạo bước ở ngự hoa viên. Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Liên đi cùng nhau. Sau lần trò chuyện với Diệp Cẩm Huyền, Diệp Cẩm Liên cũng đã buông tâm không để ý đến Đoan Mộc Chiến Khôi nữa.

Diệp Cẩm Ninh cùng một đám thiên kim tìm Đoan Mộc Chiến Khôi. Diệp Cẩm Linh cũng là cùng đám thiên kim thứ xuất đứng xa xa ngắm.

Diệp Cẩm Huyền theo thói quen bước đến lương đình thấy được bóng dáng cao to thon dài quen thuộc đứng chấp tay sau lưng dựa lưng về phía nàng. Diệp Cẩm Liên kích động nên giọng nói có chút to: "Đó là Niệm vương gia, chúng ta có nên đến đó hành lễ không?"

Lần đầu tiên tiến cung Diệp Cẩm Ninh cùng hoàng hậu ngồi, Diệp Cẩm Liên bị đám nữ nhân kéo đi, Diệp Cẩm Linh cùng một đám nữ nhân khác ngắm Đoan Mộc Chiến Khôi. Nàng một mình thả bộ đến lương đình rồi gặp phải Đoan Mộc Chiến Phàm ở đây. Sau đó liền đối với hắn nhất kiến chung tình. Đồi này nàng sẽ không như thế nữa.

Diệp Cẩm Huyền vội vả một tay bịt miệng của Diệp Cẩm Liên, một tay kéo nàng ta mau chóng rời khỏi hiện trường. Nàng không dám đánh vào đám hoàng thất nữa đâu. Do lúc Diệp Cẩm Liên sợ nàng buồn bực chuyện lúc này nên mới không đi cùng đám thứ nữ mà bồi nàng a. Nếu là để nàng một mình nhất định sẽ im lặng chuông êm.

Chân nàng liên tục bước, mỗi một bước đều nhanh hơn bước trước. Trong lòng nàng vẫn là chưa thể đối mặt, tim đập mạnh hốc mắt cũng đỏ lên không ít. Đầu óc trống rỗng chỉ biết đâm đầu về phía trước mà thôi.

Diệp Cẩm Liên còn chưa kịp phản ứng liền bị một đạo lực lôi kéo thật nhanh. Còn chưa kịp hồi phục đã thấy bị kéo đến nhà thủy tạ rồi.

Nhà thủy tạ này bốn bề đều có sa tường mỏng hồng phấn được buộc gọn vào cột gỗ sơn đỏ to. Gió hạ nhẹ thổi qua, khung cảnh chúng là bị bao bởi màn đêm hắc sắc. Từ nhà thủy tạ nhìn đến phía Tước Tuyền điện sáng lấp lánh thực sự là một trời một vực.

Nơi của các nàng đứng chính là vắng vẻ đìu hiu cũng như thân phận của các nàng vậy. Diệp Cẩm Liên lấy lại tinh thần hỏi: "Tứ muội muội làm sao? Vì sao gặp Niệm vương gia lại có biểu tình này?" Nàng đứng sát Diệp Cẩm Huyền không hiểu vì sao hôm nay nàng ta lại lạ như vậy.

Diệp Cẩm Huyền vượt vượt ngực, điều chỉnh lại nhịp thở của mình rồi ngồi xuống băng ghế gỗ sát lan can của nhà thủy tạ. Tay nàng gác lên lan can liên tục cầm quạt mạnh vung lên vung xuống: "Muội không muốn có bất kì quan hệ gì với hoàng thất, sau này thấy người của hoàng thất cũng sẽ tránh xa như vậy."

Nàng định chê dung mạo xấu xí của Đoan Mộc Chiến Phàm lại sợ Diệp Cẩm Linh mang quy củ ra giáo huấn đành nói thực. Nàng tự trách bản thân vạn lần, sao lại có thể như đời trước mà bước đến cái lương đình đó cơ chứ.

"Được rồi được rồi." Diệp Cẩm Liên phì cười đáng vẻ trẻ con của Diệp Cẩm Huyền rồi ngồi xuống bên cạnh: "Sau này trước mặt tứ muội muội ta cũng sẽ không nói đến chuyện nữa." Tuy trong lòng rất hiếu kỳ vì sao nhắc đến hoàng thất Diệp Cẩm Huyền sẽ có bộ dáng hung dữ này nhưng nàng cũng không dám hỏi nhiều nữa.

Nàng nhanh chóng chuyển đề tài: "Lúc này tứ muội muội thật giỏi a, dám ở trước mặt hoàng thượng giúp thứ xuất chúng ta lấy lại mặt mũi. Ta vẫn còn phải cảm tạ tứ muội muội a."

Diệp Cẩm Huyền lấy lại bình tĩnh liền mỉm cười quay sang nói: "Muội cũng là vì bản thân, đại tỷ không cần cảm tạ muội." Là đời trước nàng có lỗi, những cực hình trong lãnh cung vẫn không thể giúp nàng chuộc được lỗi lầm của mình.

Diệp Cẩm Liên đưa mắt nhìn người đối diện khẽ cười. Diệp Cẩm Huyền cũng cùng nàng ta cười khúc khích. Hai người không để ý xung quanh đã xuất hiện thêm người thứ ba.

Cho đến khi giọng nam dâm tà vang lên truyền vào tai thì hai người mới cứng đờ người nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

"Diệp tiểu thư vì sao lại ngồi đây như vậy?"

Diệp Cẩm Huyền sợ hãi nắm chặt tay của Diệp Cẩm Liên: "Thế...thế từ gia." Ở đây là nhà thủy tạ xung quanh không một bóng người, đường rời đi cũng bị Bách Lý Nghiêm chặn lại mất rồi.

Diệp Cẩm Liên cũng là sợ nắm chặt tay của Diệp Cẩm Huyền. Hai người ngồi sát nhau sợ bị con sói kia ăn thịt: "Thế từ gia không biết đến đây có chuyện gì?"

Bách Lý Nghiêm vất vả léch thân xác mập lùn xấu xí của mình đến trước mặt hai người, treo môi treo nụ cười tà dâm: "Nhị vị tiểu thư không cần sợ, bản thể từ cũng chỉ là muốn cùng hai nàng trò chuyện chút thôi." Hắn đã sớm thấy không có người nên mới đến đây a.

"Chúng ta là nữ nhân trò chuyện nhất định không hợp với thể từ anh tuấn tiêu sái người đây. Người vẫn là nên tìm người khác trò chuyện vẫn hơn." Diệp Cẩm Huyền tới mặt lại khinh bỉ Bách Lý Nghiêm một phen. Hôm trước có Diệp Cẩm Huy bên cạnh nàng không sợ nhưng hôm nay bất đồng a.

"Hai nàng nói gì bản thể từ cũng thích nghe." Bách Lý Nghiêm khép hờ mắt nhìn hai người như miếng thịt ngon đặt trên thớt vậy.

Diệp Cẩm Liên cúi thấp mặt không dám nhìn Bách Lý Nghiêm. Tim đập mạnh hy vọng có ai đó đến đây cứu: "Thế từ gia đây là hoàng cung."

"Bản thể từ đương nhiên là biết rồi. Nếu có người phát hiện thì bất quá hoàng thượng tứ hôn cả hai cho bản thể từ thôi." Bách Lý Nghiêm giờ đây thêm thường nữ nhân đến chảy nước bọt liên tục đưa lưỡi liếm môi.

Diệp Cẩm Huyền nghe xong thật muốn một tay bóp chết con heo háo sắc trước mặt. Nàng ngẩng đầu lên hướng sau lưng hắn cười rạn rờ nói: "A, đại ca thật trùng hợp."

Ai ngờ con heo kia lại thông minh đột xuất dĩ nhiên không trúng kế. Hắn đưa hai tay ôm bụng to đầy mỡ cười ha ha: "Trước lúc bản thể từ đến đây đã xem kỹ rồi, nơi này không có người qua lại a."

"Diệp tứ tiểu thư thật hợp khẩu vị của bản thể từ." Bách Lý Nghiêm đưa tay định giữ cằm của Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Liên đột nhiên đứng dậy dùng hết sức lực của mình đẩy con heo Bách Lý Nghiêm ra chắn trước mặt Diệp Cẩm Huyền: "Thế từ gia thỉnh tự

trọng, tứ muội muội đã có người cầu thân không thể tùy tiện để người đụng chạm."

"Diệp đại tiểu thư đây là có ý tứ gì?" Bách Lý Nghiêm rất nhanh lấy lại được tinh thần đứng vững, hần hung hăng trừng mắt Diệp Cẩm Liên. Từ trước đến nay vẫn chưa từng có nữ tử nào đối xử với hần như vậy.

"Ý tứ tiểu nữ tử đã nói rất rõ, lẽ nào thế tử gia vẫn chưa hiểu sao?" Diệp Cẩm Liên lúc này cũng là trừng ngược lại Bách Lý Nghiêm vì nộ mà không hề có chút sợ hãi.

Diệp Cẩm Huyền ngẩng ngơ nhìn dáng vẻ kia. Đáng lẽ nàng nên là người bảo vệ Diệp Cẩm Liên mới đúng. Dáng vẻ thù mị người thường của Diệp Cẩm Liên dường như mất đi luôn.

Bách Lý Nghiêm quét mắt nhìn qua nhìn lại giữa hai người rồi lại cười tà dâm nói: "Vậy có nghĩa là bốn thế tử đùa giỡn với Diệp đại tiểu thư thì được?"

Diệp Cẩm Liên đột nhiên lại sợ cả người rụt lại. Diệp Cẩm Huyền vẫn còn trong ngẩng ngơ chưa thức tỉnh được.

Bách Lý Nghiêm đưa móng heo mập mập vuốt ve gò má đỏ ửng của Diệp Cẩm Liên: "Diệp đại tiểu thư lớn lên mỹ mạo thế này làm thiếp thì tiếc quá."

Diệp Cẩm Liên đột nhiên vùng tay vút lên mặt hần một cái tát để tay của hần dừng lại trên không trung. Mắt nàng đỏ ửng trừng hần: "Thế tử gia vì sao phải để người khác xem thường mình như vậy? Ngay cả một thứ nữ như ta cũng khinh thường người."

Lúc này nàng giận đến nổi cả kính khiêm ngữ cũng không dùng nữa. Hiện nàng hận không thể chặt luôn cái móng heo của hần thôi.

Diệp Cẩm Huyền bị tiếng tát tai kia làm cho hồi hồn. Thấy Bách Lý Nghiêm cứng đờ cả người liền vội vã kéo Diệp Cẩm Liên ra khỏi hiện trường.

Bách Lý Nghiêm đưa tay sờ lên mặt mắt nhìn theo bóng lưng Diệp Cẩm Liên. Hần nhất định mang nữ nhân này về hảo hảo hành hạ một phen mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thích khách đột nhập

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Liên chạy một mạch trở về Tước Tuyến điện. Trên đường đi đụng phải một đám nam tân đang tụ tập nói gì đó.

Diệp Cẩm Huy thấy hai người vội vàng vàng gương mặt tái nhợt không khỏi bước đến giữ lại hỏi: "Hai vị muội muội làm sao?"

Cả hai thấy được Diệp Cẩm Huy như đối lâu ngày được phát lương thực vậy liền bật khóc. Diệp Cẩm Huy hốt hoảng hướng đám nam tân cáo lui rồi kéo hai người sang một nơi vắng người hỏi rõ.

Sau khi khóc thỏa thích mới nức nở kể ra chuyện của Bách Lý Nghiêm. Nghe xong mặt của Diệp Cẩm Huy giận đến đỏ bừng, hai tay nắm thành quyền. Nếu không phải tên Bách Lý Nghiêm kia gia thế bề thế hần đã đánh cho vài trận rồi.

"Đại tỷ tỷ bị hần..." Diệp Cẩm Huyền thút thít giọng nói kể. Lúc này nàng ngoài kể chuyện ảm ức ra thì đầu óc không còn nhớ đến chuyện gì nữa.

Lời còn chưa hết đã bị Diệp Cẩm Huy bịt miệng, hần còn cảnh giác ngó xung quanh. Sau khi không thấy ai mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng trách: "Chuyện này không thể nói ra được, ta biết rồi."

Diệp Cẩm Liên nhớ lại lúc này bị con heo Bách Lý Nghiêm phi lễ cũng là sợ đến không nói được gì. Nãy giờ chỉ là để Diệp Cẩm Huyền nói chứ nàng không hề răng nói được bất kỳ câu nào.

Lúc này có một tiểu thái giám chậm rãi bước đến thông báo phải trở lại tập trung trước sân rộng của Tước Tuyến điện để thưởng yên hoa.

Hai nữ nhân điều chỉnh lại tâm trạng rồi cùng Diệp Cẩm Huy bước vào trong như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lúc này trước sân rộng của Tước Tuyến điện mọi người tập trung đầy đủ. Hoàng thượng hoàng hậu Diêu đức phi cùng đám phi tần, các vương tử công chúa đứng ở trước bậc thang cao. Đám nữ quyến một bên nam tân một bên. Đám quan lại đứng sau lưng hoàng thượng cực kỳ có thứ tự.

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Liên về chỗ của mình. Diệp Cẩm Linh thấy được họ liền vui vẻ hỏi: "Hai người đi đâu vì sao giờ mới đến?"

Thân ảnh mập mập của Bách Lý Nghiêm đứng trong hàng nam tân thực sự là không thể lẫn đâu được nhìn về phía hai nàng. Cả hai nhìn thấy hần vội vã cúi đầu, chỉ lắc đầu không hề nói gì nữa.

Diệp Cẩn Ninh được hoàng hậu yêu thích kéo tay để nàng ta đứng cạnh Đoàn Mộc Chiến Khôi như tuyên bố chủ quyền. Nhất là sau chuyện khi nãy trong đại điện mọi người đối với Diệp Cẩn Ninh càng thêm quý trọng hơn vài phần.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đứng một bên uy nghi ngẩng mặt lên trời đợi yên hoa. Dưới ánh trăng mặt nạ bằng vàng sáng đến lóa mắt người nhìn. Đoàn Mộc Chiến Lãm nắm chặt nắm đấm nhìn về phía Diệp Cẩn Ninh cực kỳ không cam tâm. Nếu mẫu phi hân không sớm tạ thế thì Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng hoàng hậu cũng không đắc ý được thế này đâu.

Giờ đây mọi người nhón nháo đợi xem yên hoa. Mấy tên tiểu thái giám cũng nhau châm lửa để yên hoa bay lên trời. Yên hoa rất nhanh phóng thẳng lên trời cao.

Giữa màn đêm tuyệt đẹp tỏa ra ánh sáng đủ màu sắc như những đóa hoa khổng lồ rực rỡ. Yên hoa xinh đẹp mỹ người khiến mọi người đều tấm tắc khen không ngớt lời. Ánh sáng lóa mắt kia đủ màu chớp tắt chớp tắt rơi xuống sân rộng tạo thành một bầu không khí náo nhiệt.

Lòng của Diệp Cẩn Liên cũng vì bị yên hoa xinh đẹp hấp dẫn quên mất cả chuyện không vui lúc nãy. Khóe miệng của nàng kéo lên thành một đường cung tuyệt đẹp. Gương mặt vốn đã mỹ mạo thanh lệ của nàng càng thêm sâu đậm vài phần.

Nụ cười đó đột nhiên lại lọt vào trong tầm mắt của Bách Lý Nghiêm. Vốn là hân định trừng mắt Diệp Cẩn Liên vì cái tát kia nhưng lại vô tình nhìn thấy nụ cười thuần khiết này khiến cho hân lần đầu tiên cảm thấy có cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng.

Tuy từ năm mười bốn tuổi nữ nhân đối với hân không hề xa lạ gì nữa. Nhưng chưa có nữ nhân nào khiến hân có cảm giác như thế này. Cả người đông lại hân nhìn đến không muốn rời mắt.

Diệp Cẩn Huyền không có tâm trạng thưởng pháo hoa. Nàng quay sang thì bắt gặp được ánh mắt si mê của Bách Lý Nghiêm nhìn Diệp Cẩn Liên. Ánh mắt đó lại không có một tia tà ý, hận ý thì càng không.

Nàng hơi cau mày bước chắn đường nhìn của hân. Tự trấn an bản thân nàng đã hai kiếp người không thể sợ đám nhãi ranh này. Tuyệt không để cho bản thân thất thố như khi nãy nữa, hành động không suy nghĩ.

Bách Lý Nghiêm lại như là nhìn xuyên thấu qua người của Diệp Cẩn Huyền vậy. Mắt hân vẫn không hề chớp lần đầu nở ra một nụ cười không hề có tà ý.

Sau khi tiếng yên hoa thứ tám được bắn lên, đột nhiên từ trong những cây cao có những hắc y nhân xuất hiện. Mọi người một phen hoảng loạn nhón nháo.

Đám vương tử hô to.

"Người tới hộ giá."

"Bảo vệ phụ hoàng mẫu hậu cùng các nương nương."

"Lập tức triệu tập ngự lâm quân."

Bọn họ đứng chắn trước hoàng thượng cùng hoàng hậu và đám phi tử. Diệp Cẩn Ninh sợ hãi lùi về sau.

Diệp Cẩn Huyền lạnh mặt, lúc này có chút sợ hãi trong lòng nhưng cũng không bằng lúc nãy. Đồi trước Đoàn Mộc Chiến Phàm luôn bị ám sát nàng theo hân cũng bị dọa không ít lần rồi.

Diệp Cẩn Huy lo lắng kéo đám muội muội của mình tập trung một chỗ. Nhưng là trong đám đông không có chỗ chạy nên bọn họ đứng sau hoàng hậu cùng hoàng thượng.

Điều đức phi cùng Đoàn Mộc Nhã ôm lấy nhau được Đoàn Mộc Chiến Phàm bảo vệ. Đám nam tân cùng quan viên ai biết đánh thì ra giúp đỡ. Ngự lâm quân được truyền gọi đang trên đường đến.

Thích khách chỉ có hơn hai mươi tên nhưng một có thể địch năm, võ công không tệ. Tiếng vũ khí va chạm vào nhau vang ra những tiếng chói tai không thôi.

Đám nữ quyến sợ hãi hét to. Lúc này đột nhiên có một thích khách hướng hoàng thượng gần đó đâm tới. Nhưng hoàng thượng được Đoàn Mộc Chiến Khôi kéo lại liền chém lẹ, trường kiếm liền hướng Diệp Cẩn Ninh đâm đến.

Diệp Cẩn Ninh sợ hãi trong nháy mắt liền kéo Diệp Cẩn Huyền bên cạnh vì nàng đỡ kiếm. Ai cũng có thể chết nhưng nàng thì không, nàng còn muốn làm hoàng hậu.

Diệp Cẩn Huyền đột nhiên bị kéo lên không kịp phản ứng. Cả người cứng đờ, mắt nàng mở to nhìn thanh kiếm bén nhọn hướng mình chém tới. Đến âm thanh cũng không phát ra được. Bên tai còn nghe được tiếng hô của đại ca: "Muội muội."

Không hiểu vì sao đột nhiên động tác của tên thích khách dừng lại. Chỉ thấy hân trợn to mắt, thân thể giật một cái không mạnh không nhẹ về phía nàng rồi ngã xuống. Thanh trường kiếm trong tay hân mất lực không chế trên không trung liền rơi xuống chém vết vết sâu vào mặt Diệp Cẩn Huyền.

Diệp Cẩn Huy tức giận cùng lo lắng kéo Diệp Cẩn Huyền vào lòng mình. Đáng chết đám mang muội muội hân làm bia đỡ, hiện dung cũng bị hủy rồi.

Cùng lúc này bên kia Đoàn Mộc Chiến Phàm vì Điều đức phi đỡ một kiếm xuyên qua bả vai, mất máu không ít. Hắn không có binh khí trong tay, võ công lại không được tốt nên bị thương là chuyện ai cũng đoán trước được.

Nhưng chuyện này vẫn còn chưa đáng để nhắc đến, bởi vì thích khách tróc ra được cái mặt nàng vàng trên mặt của Đoàn Mộc Chiến Phàm. Chiếc mặt nạ vàng rời khỏi mặt hắn rơi xuống đất vang lên âm hưởng muồn, nhuộm đầy máu tươi.

Đám thiên kim quên cả sợ hãi mà há to mồm không phát được bất kỳ âm thanh nào, mở to mắt kinh hách. Không phải nói Niệm vương trên mặt có vết bớt đen do độc tố lưu lại sao? Vì sao giờ lại không có? Đã vậy còn mỹ mạo như vậy.

Tuy đang trọng thương nặng nề của Đoàn Mộc Chiến Phàm hiện không còn chút huyết sắc nào nhưng so với Đoàn Mộc Chiến Khôi vẫn là đẹp mắt hơn rất nhiều. Ngũ quan tựa như một nhân vật bước từ trong tranh ra vậy.

Chỉ thấy kim quan trên tóc hắn không biết từ lúc nào rơi xuống, hơn ba nghìn sợi tóc đen theo gió uốn lượn trong không trung để khuôn mặt cùng khí khái của hắn càng thêm mỹ mạo hơn vài phần. Vậy nếu là không bị thương thì còn bao nhiêu mỹ mạo nữa a.

Lúc này Diệp Nghê đang giúp đánh thích khách nghe được tiếng kêu của Diệp Cẩn Huy trong đầu xuất hiện ý nghĩ đầu tiên chính là Diệp Cẩn Ninh gặp chuyện. Hắn lui về phía sau chạy đến hỏi: "Ninh nhi làm sao?"

Đôi mắt của Diệp Cẩn Huy đỏ bừng quay sang nhìn Diệp Nghê đầy tức giận: "Là tứ muội muội không phải tam muội muội." Trên đời này ngoài Diệp Cẩn Ninh ra thì trong mắt của Diệp Nghê những nữ nhi khác đều chỉ là cỏ rác thôi.

"Vậy mau đưa Huyền nhi sang một bên nghỉ ngơi đi." Trên mặt Diệp Nghê lúc này thực sự không còn vẻ lo lắng nữa. Diệp Cẩn Huyền bị hủy dung so với Diệp Cẩn Ninh vẫn là may mắn. Dù sao nàng cũng là dụng mạo tâm thường nhất trong bốn nữ nhi của hắn.

Diệp Cẩn Huy biết lúc này không phải thời điểm tức giận liền đỡ Diệp Cẩn Huyền vẫn đang trong trạng thái chấn kinh núp vào một bên không người. Diệp Cẩn Linh cùng Diệp Cẩn Liên lo lắng không thôi cũng chạy theo.

Tà thị đứng bên cạnh ôm lấy Diệp Cẩn Ninh khóc lóc không thôi. Nếu lúc này Diệp Cẩn Ninh không nhanh tay thì xem như người bị hủy dung chính là nàng rồi. Trong lòng lúc này thầm cảm thấy may mắn. Diệp Cẩn Ninh chính là quân bài quan trọng của nàng tuyệt không thể hủy được.

Diệp Cẩn Ninh thấy được dụng mạo tuyệt sắc của Đoàn Mộc Chiến Phàm liền trong lòng nổi lên một tiếng còn to hơn âm thanh bắn yên hoa lúc này nữa. Lúc này ngay cả khóc vì hoảng sợ cũng quên luôn. Xem ra nàng lại phải bản khoản giữa Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi đây.

Lúc này ngũ lâm quân cũng chạy đến. Đám thích khách bị giết gần hết, còn hai tên được bắt sống. Hoàng thượng tức giận gầm lên: "Đưa đến Tông Nhân phủ, Trẫm đích thân thẩm tra."

Còn chưa kịp đưa đi hai tên thích khách cần lưỡi tự sát. Hoàng thượng bắt đắ dĩ liền chỉ có thể phát tay bảo người dọn thì thể.

Đoàn Mộc Chiến Phàm bị thương ở bả vai mất nhiều máu liền ngã xuống. Hắn cố mở mắt nhìn về một phương hướng nào đó, tay run rẩy giờ lên nhưng dường như bất lực lý trí hắn không thắng được liền cứ vậy mà mi mắt đóng lại, tay ở trong không trung mạnh rơi xuống.

Điều đức phi khóc rống ôm lấy hắn miệng gọi thái y. Hoàng thượng bị dáng vẻ của Đoàn Mộc Chiến Phàm dọa đến không thốt nên lời. Lúc này Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng Đoàn Mộc Chiến Lãm cau mày lại như suy ngẫm điều gì đó.

Lát sau hoàng thượng ra lệnh cho Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng Đoàn Mộc Chiến Lãm dọn dẹp hiện trường. Rồi lại cho lui hết đám quan viên.

Diệp Cẩn Huy nghe được lui liền bế ngang Diệp Cẩn Huyền mang về phủ. Hoàng hậu bảo nên để cho thái y xem nhưng hắn nhất quyết muốn mang về phủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bất công? không sao!

Tác giả: Luna Huang

Trên xe ngựa lúc này Diệp Cẩn Huyền mới tìm lại được tiếng nói cho mình, nàng thì thảo một tiếng, trên mặt một trận đau truyền đến khiến giọng nàng run run, cả người cũng theo đó mà run: "Đại ca." Nàng đưa tay run rẩy sờ lên mặt. "Nàng bị hủy dung", đây là câu duy nhất xuất hiện trong đầu nàng.

Mặt nàng giờ đây vừa máu vừa nước mắt, hai loại dung dịch này thấm ra không ngừng. Đến sam y của nàng cùng Diệp Cẩn Huy cũng bị nhiễm bẩn một mảnh to.

Diệp Cẩm Huy ôn nhu giữ lấy cổ tay nàng đặt xuống nói: "Không sao, ta nhất định tìm người chữa lành cho muội, tin ta." Hắn lấy khăn tay không ngừng lau máu chảy ra trên mặt nàng. Bây giờ không biết hắn vứt đi bao nhiêu cái khăn rồi.

Mặt của Diệp Cẩm Huyền cứ cử động cơ mặt liền sẽ bị đau. Mà máu của nàng mất cũng không phải ít. Hiện nàng nằm trong lòng của Diệp Cẩm Huy đôi mắt nặng nề lim dim, trong đầu ngoại trừ cơn đau truyền đến thì không còn gì nữa. Cả người và vật trước mặt mờ hồ cứ thế mà ngất đi.

Ngày mai kinh thành lại một phen xôn xao vì vị tử tiểu thư xấu số kém may mắn của Diệp gia. Vì Diệp Nghiêu nói ý do nàng thân thể yếu đuối nên dưỡng ở trên am ni cô, giờ thân thể tốt lên mới mang về. Nhưng là vừa mang về chưa được bao lâu liền bị hủy dung. Đây không phải xui thì là gì. Nữ tử chính là sống nhờ dung mạo a, dung mạo hủy đồng nghĩa với việc không còn gì nữa.

Khi nàng tỉnh lại đã là sáng hôm sau, Hồ thị ngồi bên mép giường thút thít. Diệp Cẩm Huy cũng lo lắng ngồi ở ghế tròn bên giường. Diệp Cẩm Liên, Diệp Cẩm Linh sắc mặt tái nhợt đứng một bên.

"Huyền nhi."

"Tứ muội muội."

Khi thấy mắt của Diệp Cẩm Huyền khẽ động mọi người đồng loạt lên tiếng. Diệp Cẩm Huyền định há miệng đáp trả thì cơn đau như xé rách truyền đến khiến nàng nhăn mặt. Mà mặt nàng càng nhăn chính là càng đau, chịu không được nàng rên một tiếng.

Hiện này cảm thấy tầm mắt dưới của nàng như là bị che hết một nửa vậy. Nhìn cái gì cũng chỉ còn có một nửa thôi. Do vết thương dài lại xéo nên thái y chỉ có thể đem cả mặt nàng băng lại trừ phần mắt trở lên cùng phần nhân trung trở xuống là thấy da thịt.

Hồ thị vội vàng đỡ nàng ngồi dậy, phân phó: "Hải Dụ mang khăn qua đây."

Diệp Cẩm Huyền đưa tay sờ mặt, lúc này vết thương trên mặt đã được băng lại: "Lấy gương." Căn cứ theo cơn đau truyền đến nàng biết vết sẹo này là xéo một đường từ dưới mắt phải xuống má trái.

"Muội muội vẫn là nghỉ ngơi cho tốt, vài ngày nữa mới xem cũng không sao." Diệp Cẩm Huy vội nói, hắn sớm cho người mang gương giấu hết rồi.

"Đại ca nói đúng a, tứ muội muội không cần nghĩ lung tung." Diệp Cẩm Liên tiếp lời.

Diệp Cẩm Linh cắn môi không dám nói lời nào. Nàng sợ phát ngôn vô ý của mình sẽ làm tổn thương Diệp Cẩm Huyền.

Hồ thị nhận khăn từ tay Hải Dụ rồi nhẹ nhàng thăm thăm lên mặt của Diệp Cẩm Huyền như là sợ làm nàng đau vậy. Diệp Cẩm Huyền không muốn mọi người vì mình mà không vui nên cũng không đòi xem gương nữa: "Mẫu thân, để nữ nhi tự đến là được rồi." Nàng đưa tay lấy khăn trên tay Hồ thị, giọng nói có chút run lại không rõ ràng.

Giọng của nàng giờ đây không thể nói rõ ràng vì nếu hoạt động cơ mặt quá mạnh sẽ đau. Điều này khiến tim mỗi người ở đây đều nhói lên.

Hồ thị hít mũi nói: "Người chưa khỏi hẳn để mẫu thân giúp người." Nàng nào dám để Diệp Cẩm Huyền tự lau, nhờ nước thấm vào vết thương...

Kha ma ma mang một chén cháo nóng vào phòng để Diệp Cẩm Huyền dùng. Hồ thị cũng là tự tay đút cho nàng. Thấy nàng dùng hết mới nói: "Huyền nhi ngoan ở đây nghỉ ngơi, chúng ta ra ngoài."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền ngoan ngoãn gật đầu.

Mọi người lưu lại cho nàng một lời chúc rồi rời đi. Cửa vừa khép lại nàng lập tức chạy đến bên bàn trang điểm tìm gương. Nhưng không thấy, chậu nước cũng bị Hải Dụ mang luôn ra ngoài.

Thất vọng, nàng nằm dài trên giường nhìn Vô Sự vẫn còn say giấc, bất giác thờ dài. Thôi thì cũng đã là có vết sẹo rồi, nàng cũng không có ý định gì với nam nhân nữa không gả được thì không gả được, có gì đáng để nhắc đến đâu. Lại nói một vết sẹo cũng tốt hơn lúc ở lãnh cung mà.

Nàng hy vọng mọi người bình an là được rồi. Nếu chữa không được nàng cũng sẽ không buồn. Nhan sắc đối với nàng không quan trọng bằng người thân.

Bên ngoài tiền đình Diệp Cẩm Huy lớn tiếng mắng Diệp Nghiêu bất công. Là Diệp Cẩm Ninh mang Diệp Cẩm Huyền làm bia thay mình đỡ mà Diệp Nghiêu lại không có lời nào để nói, một tiếng trách phạt cũng không.

Giờ đây Diệp Nghiêu đang trách mình vạn lần vì sao lúc đầu Chúc Tôn Hữu đến cầu thân sao không đồng ý. Bây giờ Diệp Cẩm Huyền cứ như vậy mà không còn lợi dụng được nữa rồi, lại còn phải nuôi con.

Diệp Cẩm Huy thẳng thừng tuyên bố: "Sau này ta xuất môn sẽ mang muội muội theo cùng." Vết thương trên mặt khá sâu, trước mắt không biết có chữa được không vẫn là không nên để Tả thị nhúng tay vào.

Diệp Nghiêu lạnh nhạt đáp một tiếng: "Tùy người." Dù sao cũng gả không ra được cửa vậy thì đi đâu còn gì quan trọng nữa. Miễn là đừng làm mất danh tiếng của Diệp phủ là được rồi.

Diệp Cẩm Huy nghe xong phát tay áo hung hăng rồi đi. Diệp Cẩm Huyền mười lăm năm không có tình thân bây giờ lại đột nhiên bị hủy dung thử hơi còn gì có thể bi ai hơn. Đã vậy Diệp Nghêu thân là phụ thân không hề đứng ra nói lời công bằng nữa.

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên hôm qua đều không tham dự cung yến. Đến khi nghe được chuyện của Diệp Cẩm Huyền như vậy cũng là kích động vội vã đến Diệp phủ.

"Học trò tham kiến đại nhân."

"Đứng lên đi." Diệp Nghêu chán nản nói. Nếu giờ đây hấn ép Khương Văn lấy Diệp Cẩm Huyền cũng là không được.

"Học trò nghe nói tứ tiểu thư thụ thương, không biết thương thế ra sao?" Hình Trùng Xuyên mở đầu lên tiếng.

Khương Văn cũng tiếp lời: "Chỉ bằng vài quả y chữa cho nàng." Giọng hấn có chút gấp gáp.

Diệp Nghêu lắc đầu thờ dãi: "Vết thương rất nặng thái y nói không thể chữa." Thái y cũng đầu hàng thử hỏi còn ai chữa được đây.

"Không biết học trò có thể đến thăm nàng một chút?" Khương Văn sợ Diệp Cẩm Huyền chịu không nổi đã kích mà nghĩ quẩn. Mắt hấn hiện rõ lên vài tia bi thương mặt vẫn cứng đờ lạnh như băng.

"Ta nghĩ không nên." Diệp Nghêu dứt lời lại đột nhiên hỏi Khương Văn "Ta gả Huyền nhi cho người, thế nào?" Chỉ cần hấn đồng ý hấn sẽ lập tức tìm cho hấn một chức quan ngay.

Lòng của Khương Văn run một cái nhưng vẫn không biểu hiện ra gì chỉ cúi đầu không trả lời, im lặng chính là câu trả lời tốt nhất. Trong mắt ngoại trừ lo lắng ra thì không còn gì nữa.

Diệp Nghêu thấy thái độ của hấn cũng không bức ép nữa. Nào có nam nhân nào chịu thú một thế tử bị hủy dung chứ.

Hình Trùng Xuyên cau mày định lên tiếng thì nghe Đoàn Mộc Chiến Khôi đến. Ba người cùng hành lễ: "Tham kiến thái tử điện hạ."

"Miễn lễ." Đoàn Mộc Chiến Khôi tiêu sái bước vào, nhàn nhạt phun ra một tiếng.

Diệp Nghêu vội vã bước đến cung kính nói: "Hạ thần không kịp đón tiếp từ xa thỉnh điện hạ chớ trách." Hấn lách người sang một bên: "Mời điện hạ ngồi."

Sau khi an vị, Đoàn Mộc Chiến Khôi nhấp một ngụm trà hạ nhân mới mang lên mới nói: "Bôn cung phụng mệnh phụ hoàng đến thăm Diệp tứ tiểu thư cùng tặng nàng một chút lễ vật xem như bồi tội."

"Vâng." Diệp Nghêu vẫn giữ thái độ cung kính: "Mời điện hạ theo hạ thần."

Triệu quân gia nghe được lập tức đến Nghi Thủy viên thông báo để Diệp Cẩm Huyền chuẩn bị nghênh đón. Nhân tiện báo cho Diệp Cẩm Ninh một tiếng.

"Mời." Đoàn Mộc Chiến Khôi đi ngang qua Khương Văn đảo mắt nhìn một cái rồi bước đi.

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên cũng theo đó mà bước đến Nghi Thủy viên. Hình Trùng Xuyên nhìn không được nữa liền thấp giọng hỏi: "Người không muốn lấy nàng còn quan tâm như vậy làm gì?"

Khương Văn không trả lời chỉ cau mày bước theo. Sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn là không hề có chút biểu tình nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lễ vật bồi thường

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền vận trung y ngồi bên trong giường chộc gheo Vô Sự đang nằm trên đùi mình. Nàng muốn cùng Vô Sự nói chút chuyện lại không sợ đau không dám cử động cơ mặt. Cả cười đáng về lưỡi biếng của Vô Sự nàng cũng không dám nữa.

Lúc này nghe được giọng của Triệu quân gia đến truyền báo Đoàn Mộc Chiến Khôi đến bảo Hải Dụ giúp Diệp Cẩm Huyền chải tóc, vận y phục nghênh đón.

Hải Dụ ứng tiền liền vào truyền báo lại với nàng. Diệp Cẩm Huyền không dám biểu lộ bất kỳ biểu tình gì động đến cơ mặt. Nàng nhìn Hải Dụ rất lâu cố gắng nói: "Giấy, bút, nghiên mực."

Hải Dụ lập tức mang đến những thứ nàng yêu cầu để lên giường. Nàng phát tay đuổi người rồi hạ sa trường trắng tinh xuống.

Hải Dụ lúng túng nói: "Tiểu thư chút nữa thái tử điện hạ đến, người nên chỉnh tề y phục mới không thất lễ a."

Diệp Cẩm Huyền vẫn chuyên tâm chơi cùng Vô Sự mặc kệ Hải Dụ bên cạnh giường lải nhải.

Lúc này Diệp Cẩm Ninh mang bộ mặt lo lắng cùng Mẫu Đơn bước đến: "Tứ muội muội cảm thấy thế nào?"

"Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư." Hải Dụ lập tức thi lễ.

Diệp Cẩm Ninh cau mày nhẹ giọng trách: "Vì sao không giúp tứ muội muội hoán y phục, thái tử điện hạ sắp đến rồi."

Bên ngoài nghe được bước chân truyền đến, Diệp Cẩm Ninh nhanh chóng ngồi vào ghế tròn bên giường hoa lê đài vờ: "Tứ muội muội đừng quá đau buồn, phụ thân nhất định tìm người chữa hết cho muội muội a."

Lúc này đám người Diệp Nghê đến cửa rồi nhưng không lên tiếng. Diệp Cẩm Ninh cũng biết nhưng vẫn là giả vờ như không biết tiếp tục nói: "Tứ muội muội đã dùng qua bữa sáng chưa? Muốn ăn gì để ta bảo người làm."

Mẫu Đơn cùng Hải Dụ hiểu chuyện lập tức phúc thân hành lễ: "Nô tỳ tham kiến thái tử điện hạ, gặp qua lão gia, Khương công tử, Hình công tử."

Lúc này Diệp Cẩm Ninh đưa bộ mặt tuyệt sắc đầy lệ lên nhìn Đoan Mộc Chiến Khôi rồi đứng dậy vờ đưa tay lau nước mắt hành lễ: "Thần nữ tham kiến thái tử điện hạ, gặp qua phụ thân, Khương công tử, Hình công tử."

"Miễn lễ." Đoan Mộc Chiến Khôi bước vào phun một câu rồi bước đến bên giường: "Bổn cung phụng chỉ phụ hoàng đến hỏi thăm thương thế của Diệp tứ tiểu thư, không biết hiện tứ tiểu thư đã tốt?"

Đây là lần đầu hần bước vào ngoạ thất của một khuê nữ a. Hình Trùng Xuyên cùng Khương Văn cũng nào có khác gì hần đâu. Chỉ là giờ đây bọn họ đều là lo lắng cho Diệp Cẩm Huyền nên không chú ý đến điểm này.

Diệp Cẩm Huyền bên trong giường cầm bút lên viết vào chữ lên giấy rồi truyền ra ngoài. Diệp Cẩm Ninh đón lấy đưa cho Đoan Mộc Chiến Khôi. Trên giấy chính là thỉnh an chào hỏi mọi người.

Nàng lại đưa tiếp một tờ giấy ra ngoài. Lần này Đoan Mộc Chiến Khôi trực tiếp nhận lấy. Trên giấy viết "Thần nữ không thể nói chuyện nên chỉ có thể viết giấy, thỉnh điện hạ chớ trách phạt."

Diệp Nghê bước đến bên giường nhìn đến Diệp Cẩm Huyền vẫn không có ý định bước ra ngoài liền không vui: "Huyền nhi vì sao vẫn ngồi bên trong mau ra ngoài thỉnh an điện hạ."

Nếu không phải vì thấy Đoan Mộc Chiến Khôi tay cầm thánh chỉ hần cũng không để người tiến vào ngoạ thất của nữ nhi mình. Nhưng giờ nữ nhi này của hần bị hủy rồi a, cho dù có ai tiến vào cũng sẽ gả không đi được, vậy thì còn lo lắng gì nữa. Lúc này hần chỉ sợ Đoan Mộc Chiến Khôi trách phạt, lại nói chuyện này bất kính truyền đến tai hoàng thượng...tội sợ là Diệp gia gánh không nổi a.

Nghĩ đến đây mắt hần không tự chủ lén lút quan sát sắc mặt của Đoan Mộc Chiến Khôi. Thấy được trên mặt hần(ĐMCK) không có biểu gì khác biệt mới yên tâm thở phào.

Diệp Cẩm Huyền nhanh chóng viết một tờ giấy đưa ra ngoài "Thương thế của thần nữ không tốt sợ bản mặt thái tử."

Đoan Mộc Chiến Khôi nhìn thấy nét chữ gọn gàng uyển chuyển trên giấy liền gật gù. Hôm qua nàng ở Tước Tuyết điện vì thứ nữ biện giải khiến hần vô cùng tán thưởng. Hiện lại còn nét chữ đẹp như vậy, nếu cứ như vậy mà bị hủy đi thì thật là đáng tiếc.

Mắt hần nhìn vào trong giường chỉ thấy cái bóng ảnh mờ ảo không rõ của Diệp Cẩm Huyền, ngẫm. Diệp gia thực sự không phân biệt thứ đích sao? Hôm qua trong Tước Tuyết điện nghe được lời nói của Diệp Cẩm Huyền, sau đó lại thấy nàng vì Diệp Cẩm Ninh can đo, thực sự cực kỳ thần phục. Phẩm hạnh của nàng quả rất tốt a.

Nguyên lai là Diệp Nghê giải thích cho sự tình trên chính là Diệp Cẩm Huyền vì Diệp Cẩm Ninh can đo. Hoàng thượng nghe được tỷ muội tình thâm liền trọng thưởng.

"Bổn cung không trách tứ tiểu thư." Hần lớn giọng hô to: "Tiểu Phúc tử mau mang thánh chỉ đến tuyên. Diệp tứ tiểu thư thương thế chưa bình phục cho phép không cần bước ra tiếp chỉ."

Tiểu Phúc tử bước đến cầm thánh chỉ đến trước giường đọc to. Hóa ra hoàng thượng phong nàng làm quận chúa còn ban không ít đồ trân quý nữa. Dù sao nàng cũng là bị thương ở trong cung lại không thể chữa tặng nàng làm quận chúa xem như là bồi thường.

Bên ngoài có một số tiểu thái giám mỗi người mang một khay lễ vật hoàng thượng ban mang vào phòng. Tiểu thái giám đứng gần đó, tiểu Phúc tử đọc đến lễ vật nào thì tiểu thái giám cầm lễ vật đó sẽ bước đến trước giường cung kính dâng khay. Tiểu thái giám sẽ mở khăn che để Diệp Cẩm Huyền qua mục.

Diệp Cẩm Huyền cười lạnh trong lòng. Nàng cần những thứ đó sao? Không nàng không cần. Đã qua hai kiếp người, ngoại trừ tình thân nàng không cần gì nữa. Nàng vẫn ngồi bất động trên giường không thèm nhìn đến dù chỉ một mắt.

Đoan Mộc Chiến Khôi cũng biết dung mạo đối với nữ tử là quan trọng thế nào nên hắn cũng không trách hành động đó của nàng. Chỉ là hắn nhìn thấy một bên trên gương mặt của nàng băng kín chỉ chừa trán, mắt, miệng, cảm ra...

Diệp Cẩm Ninh thấy bản thân không được Đoan Mộc Chiến Khôi để ý liền không cam tâm. Hai chữ "Khâm thờ" vừa bay ra khỏi miệng của tiểu Phúc tử nàng liền nói: "Thần nữ thay tứ muội muội tiếp chi, tạ chủ long ân."

Tiểu Phúc tử hai tay dâng thánh chỉ cho Diệp Cẩm Ninh lại hành lễ với Diệp Cẩm Huyền: "Chúc mừng quận chúa." Hắn cung kính hai tay lại dâng một cuộn vải gấm lam cho Diệp Cẩm Huyền: "Thỉnh quận chúa xem qua lễ đàn."

Diệp Cẩm Huyền đưa tay ra ngoài sa trường nhận lấy tiện thể đưa cho hắn một tờ giấy có viết mấy chữ "đa tạ công công".

"Vây tứ tiểu thư dưỡng thương cho tốt." Đoan Mộc Chiến Khôi nho nhã nhếch môi: "Chuyện đã hoàn thành, bốn cung sớm trở về phục mệnh." Nói xong hắn cũng xoay người rời đi.

Một đám người liú rú tiễn hắn. Diệp Cẩm Ninh trước khi rời theo Đoan Mộc Chiến Khôi còn luyến tiếc nhìn đồng đồ trên quý bằng đôi mắt khao khát hận thù. Mẫu Đơn chạy theo chủ tử.

Hải Dụ đứng bên giường hơi cúi đầu. Khương Văn cau mày nhìn Hải Dụ lộ chút chán ghét rồi nhanh chóng bước đến trước giường, mắt luôn dánh về điểm đậm mà trước nay vẫn thấy mà thay vào đó đáy mắt hiện khăn trương cùng lo lắng.

"Tứ tiểu thư cảm thấy thế nào?"

Diệp Cẩm Huyền không nhìn người đến mà ném một tờ giấy ra ngoài "Ồn". Chỉ một tờ được viết ra, mà lại còn keo kiệt không dám viết to nữa.

Hình Trùng Xuyên bên cạnh nhìn thấy khoe miệng nhin không được liên tục co rút. Hắn đã sớm nhìn ra được Diệp Cẩm Huyền ghét bỏ Khương Văn nhưng không nghĩ đến độ này.

"Tứ tiểu thư, tại hạ có một chút được là cống phẩm của Vân Nam có thể giúp ít được chút gì đó."

Diệp Cẩm Huyền lại hí hoáy ném thêm một tờ giấy ra ngoài "không cần phiền Hình công tử phức như vậy, ta không sao."

Khương Văn nhìn giấy xong đôi mày cau lại thêm một phần.

Lúc này Diệp Cẩm Huy bước vào lại mang một chén cháo nhỏ, khẩu khí lại cực thịnh nộ: "Muội muội không gả được thì có Diệp phủ nuôi một đời, dù gì cũng có đại ca này ở phía sau làm chỗ dựa."

Lúc này Khương Văn từ chối hôn sự trên dưới Diệp phủ không ai không biết. Chẳng trách Diệp Cẩm Huyền lại có cách nhìn tiêu cực về nam nhân như vậy. Đám hạ nhân còn công khai vũ nhục Diệp Cẩm Huyền nữa. Vô tình truyền đến tai của hắn khiến hắn không thể không phẫn nộ mang đám người đó ra đánh cho vài chục trượng cảnh cáo.

"Đại...á" Diệp Cẩm Huyền nghe tiếng Diệp Cẩm Huyền lại nhin không được gọi lên một tiếng. Vừa mở miệng phun được một chữ thì con đầu truyền đến đề nàng kêu lên một tiếng.

Đầu quả tim của Khương Văn lại nhói lên một cái, lo lắng mờ miệng hỏi: "Tứ tiểu thư không sao chứ?" Tay hắn nhấc lên định sẽ là vén màn xem nàng.

Hình Trùng Xuyên thấy vẻ mặt không tốt của Diệp Cẩm Huy liền đưa tay giữ lại tay của Khương Văn khẽ lắc đầu. Cho dù Diệp Cẩm Huy không có ở đây cũng không thể tùy tiện xúc trượng mạn lên được. Giờ đây không nên chọc cho huynh muội Diệp gia tức giận. Lại nói hiện bọn họ đều là đứng trong ngọa thất của khêu nữ a. Trong đầu hắn lúc này chỉ có mỗi một câu tua đi tua lại "Khương Văn thật khó hiểu".

Diệp Cẩm Huy bước đến bên giường vén rèm ngồi xuống rồi lại hạ rèm. Còn chưa kịp làm gì đã thấy Diệp Cẩm Huyền đưa cho tờ giấy "muội vừa ăn cháo sao giờ lại ăn nữa."

"Cháo chỉ có nước sệt muội muội dùng không no." Diệp Cẩm Huy nhìn giấy xong đáp rồi lại hướng ra ngoài nói: "Muội muội cần nghỉ ngơi, phiền nhị vị công tử ra ngoài."

Thấy Diệp Cẩm Huy không hề có chút khách sáo mà trực tiếp đuổi người. Hình Trùng Xuyên thức thời vội ôm quyền cáo lui rồi tiện tay kéo luôn Khương Văn đi. Khương Văn vốn muốn cùng Diệp Cẩm Huyền nói thêm vài câu cũng không thể được. Hắn chỉ có thể cao giọng nhắc nhủ lại một lời.

"Tứ tiểu thư dưỡng thương cho tốt, có thời gian tại hạ lên đến thăm."

Hải Dụ bị ánh mắt của Diệp Cẩm Huy đuổi liền bước ra khép cửa rồi đứng bên ngoài canh gác. Lúc này trong lòng Diệp Cẩm Huy chính là mắng rửa Khương Văn không hề lưu tình.

Từ chối không chịu thú muội muội hắn còn bày ra thái độ giả nhân giả nghĩa này. Hắn mới không cho hắn lại còn có cơ hội gặp Diệp Cẩm Huyền lần nữa.

Diệp Cẩn Huy chính tay bung cháo đến cho Diệp Cẩn Huyền dụ dỗ nàng dùng: "Đây là ta đích thân đứng trừ phòng trùng chừng bọn hạ nhân là rồi chính tay mang đến đây, không được phụ tâm ý của đại ca."

Hắn là sợ mẫu nữ Tả thị động tay động chân vào thức ăn nên đích thân làm hết thảy. Cứ cố gắng hết sức trước nếu không chữa được thì thôi, trước khi có kết quả hắn không hy vọng xảy ra chuyện gì.

Diệp Cẩn Huyền nhìn chén cháo muốn bừa môi cũng không được chỉ có thể dùng sức lắc đầu biểu thị thái độ không muốn ăn. Nàng biết Diệp Cẩn Huy cẩn thận là vì phòng người nào nên cũng không hỏi nhiều.

Diệp Cẩn Huy lại đưa ra đề nghị: "Ngoan ngoãn dùng xong, sau này thân thể tốt hơn mỗi lần ta xuất môn đều mang muối muối theo có chịu không?"

Mắt của Diệp Cẩn Huyền sáng lên, gạt mạnh đầu hai tay nhận lấy chén cháo chậm rãi dùng. Diệp Cẩn Huy giúp nàng buộc gọn sa trường bên giường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Vô sự mất tích

Tác giả: Luna Huang

Cứ như vậy, chốc chốc Diệp Cẩn Huy lại mang cháo đến cho Diệp Cẩn Huyền. Hồ thị, Diệp Cẩn Linh, Diệp Cẩn Liên cùng đám di nương cũng đến thăm. Diệp Cẩn Huyền tiện đó tặng cho mỗi người một ít đồ trong số lễ vật vừa được ban.

Đến tối nàng không ngủ được liền ôm Vô Sự trong lòng đi lòng vòng trong phòng một lúc lâu. Sau đó quyết định bước ra ngoài, cửa vừa hé nàng đã vội khép chặt.

Không phải chứ, nàng vừa mới thấy được cái gì, hai mắt chớp chớp xác nhận mình không nhìn lầm. Tim nàng vẫn là còn đang đập thình thịch không ngừng.

Sau khi bình tĩnh lại nàng đặt Vô Sự xuống đất rồi đưa tay chọc một lỗ nhỏ trên cửa nhìn ra ngoài. Hải Dụ đang lén lút đứng trước cửa phòng của Diệp Cẩn Huy.

Như Ý Cát Tường còn lại là nằm dài trên nền đất cứ như đã nhất xiu vậy. Tim của nàng lại càng đập nhanh hơn một nhịp, Hải Dụ đây là muốn làm gì đại ca?

Đột nhiên lại thấy Hải Dụ đẩy cửa tiến vào. Sau khi cửa khép lại Diệp Cẩn Huyền cũng lén lút ra khỏi phòng mình hướng phòng đối diện sai những bước bộ nhẹ nhàng.

Nàng chậm rãi đến gần hai nha hoàn nằm trên đất. Nàng khẽ đưa chân đá vào chân họ, họ cũng không có phản ứng, xem ra là trúng được rồi. Nàng không có thời gian bận tâm cái khác nữa, liền chọc một cái lỗ ở cửa phòng Diệp Cẩn Huy, ghé mắt vào xem.

Bên trong một mảnh đen thui căn bản không thấy được gì. Trong lòng nàng run một trận, nếu Hải Dụ trộm vậy gì đó hay là vu oan Diệp Cẩn Huy trộm vật gì đó thì phải thế nào?

Mắt nàng vẫn dán sát cửa không rời, lần đầu làm chuyện xấu thực sự là lương tâm không yên ổn a. Còn chưa kịp trấn an tâm tình bên trong phòng đã có một đoạn đối thoại truyền đến.

Diệp Cẩn Huy đang ngủ cảm nhận được trên ngực mình có một bàn tay nóng bỏng sờ đến liền cau mày quát: "Kẻ nào?"

"Đại thiếu gia, là nô tỳ." Âm thanh nũng nịu của Hải Dụ vang lên trong không gian yên ắng.

"Người vào đây làm gì mau rút ra ngoài cho bốn thiếu gia." Diệp Cẩn Huy hừ lạnh một tiếng, tay hất mạnh tay của Hải Dụ ra khỏi người mình. Không ngờ người của Tả thị lại to gan như vậy, đến phòng của hắn cũng dám động tay động chân.

Lúc này y phục nha hoàn của Hải Dụ được nàng ta tự kéo xuống lộ một bên vai trần cùng chiếc yếm đỏ quyến rũ. Thân người nàng ta uốn éo, đầu môi lên làm nũng: "Thiếu gia đối với nô tỳ không có chút hứng thú gì sao?" Nàng không tin bị trúng xuân dược còn có thể chống cự được.

Diệp Cẩn Huyền nghe được dùng hai tay che miệng, tim bỗng ngừng đập. Lúc này Hải Dụ bảo phải ra ngoài một chút sẽ không phải là...

Mắt của Diệp Cẩn Huy tối sầm lại. Cũng may lúc này hắn lén lút thấy được Hải Dụ giở trò trong ấm trà liền cứ như vậy mà không dùng đến.

Do lúc này dẫn dụ cái đuôi hồ ly của Tả thị nên hắn mới nhắm mắt nhắm mũi nhân này. Nếu hiện tại vạch trần bắt quả Tả thị liền thay người mới rồi để phòng hắn kỹ hơn thôi cũng chẳng được gì.

"Lời của bốn thiếu gia nghe xem như gió thổi bên tai?" Hân gầm nhẹ lên một tiếng, từng chữ từng chữ được đẩy ra từ kẽ răng.

Hải Dụ còn muốn nói thêm gì nữa lại nghe hân nói: "Có muốn ta bảo muội muội bán người đến thanh lâu không?"

"Nô tỳ biết lỗi, thỉnh đại thiếu gia khoan thứ." Hải Dụ lập tức rời giường, quỳ dưới đất hướng Diệp Cận Huy dập đầu. Đến giờ phút này nàng biết được hân không hề trúng được.

"Cút." Diệp Cận Huy rống lên một tiếng. Giờ phút này bao nhiêu phần nộ từ lúc Diệp Cận Huyền gặp họa hân đều phát hết ra ngoài. Cự nhiên mang muội muội hân làm bia còn nhân lúc Đoan Mộc Chiến Khôi đến mà diễn hí nữa.

Diệp Cận Huyền nghe được vội vàng tìm chỗ nấp. Hải Dụ run rẩy dập đầu rồi chạy một mạch ra ngoài. Nhìn theo bóng dáng của Hải Dụ, Diệp Cận Huyền vội vã trở về phòng mình. Không ngờ nàng ta to gan như vậy. Sợ là đời trước cũng là sớm cùng Đoan Mộc Chiến Phàm đi.

Nàng trở về giường nằm xuống rồi ngủ lúc nào không biết.

Sáng sớm, mở mắt thức giấc cũng là nằm trên nền đất lạnh. Nàng vừa trèo lại lên giường liền có người đến giúp nàng thay được. Nàng nằm im trên giường đưa tay sờ loạn mới phát hiện Vô Sự mất tích.

Đêm qua nàng mãi mê thám thính quên mất Vô Sự. Nàng nhớ rõ ràng đã đặt nó xuống đất rồi cơ mà. Thấy Diệp Cận Huyền mất hồn Hồ thị vội hỏi: "Huyền nhi làm sao? Có đau không?"

"Vô Sự.." Diệp Cận Huyền nén đau bật ra hai chữ không rõ ràng.

Hồ thị vội vàng phân phó hạ nhân: "Mau cho người tìm Vô Sự trở về." rồi lại trấn an Diệp Cận Huyền: "Vô Sự có lẽ là đi lạc thôi, mẫu thân đã cho người đi tìm rồi, yên tâm."

"Ân." Không cần mở miệng một âm thanh buồn bã vang lên khiến tim của Hồ thị chấn động một trận.

Sau này Diệp Cận Huyền không thể giả ra ngoài cũng không sao, chỉ là...chỉ là sau này không còn dung mạo sẽ bị người đời trêu chọc. Lại nói hiện bách tính đang nói Diệp phủ lúc đầu từ chối hơn sự với Chúc gia hiện Diệp Cận Huyền như vậy chính là không nhà nào nguyện thứ rồi. Thử hỏi nàng làm sao mà không đau lòng đây. Nghĩ đến đây Hồ thị đưa tay run rẩy khẽ vuốt tóc của Diệp Cận Huyền.

Sau khi thay được xong, Diệp Cận Huyền ngồi dậy để Hải Dụ giúp mình thay y phục rồi không dùng cháo liền chạy đi tìm Vô Sự. Hồ thị ngăn cản không được liền huy động hết lực lượng giúp tìm.

Diệp Cận Huyền chạy theo trực giác của mình. Nàng không thể mở miệng gọi nên chỉ biết chạy đến từng ngõ ngách mà tìm. Hiện thân phận của nàng là quận chúa dù là bị hủy dung thì đã sao cũng không ai dám nói gì nàng.

Hạ nhân nhìn thấy nàng thần tình cứ như nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của Đoan Mộc Chiến Phàm lúc trước vậy. Không dám ngừng đầu chỉ run rẩy hành lễ thôi.

Nàng chạy đến một viện bỏ trống ở phía nam đột nhiên nghe được âm thanh hư nhược của Vô Sự. Chạy gần đến liền thấy được Mẫu Đơn đứng ở cửa gác lại. Trực giác nói cho nàng biết Vô Sự xảy ra chuyện không may.

Đột nhiên nghe được tiếng của Diệp Cận Ninh hét lên: "A, súc sinh dám cắn ra, lần này để xem ta có đánh chết người không?"

"Tiểu thư người không có chuyện gì chứ?" Mẫu Đơn lo lắng hỏi nhưng đầu vẫn không dám quay lại.

Diệp Cận Ninh không trả lời mà chỉ cầm roi liên tục hướng Vô Sự quát tới miệng không ngừng mắng: "Súc sinh nhà người với tiện nữ nhân kia không khác gì cả. Dựa vào cái gì được làm quận chúa, dựa vào cái gì được ban thưởng nhiều như vậy."

Diệp Cận Huyền không nghe được những lời kia mà lúc này nhấc váy xông vào viện. Mẫu Đơn nhìn thấy liền hô to hành lễ: "Nô tỳ gặp qua tứ tiểu thư." Nàng là cố ý hô to để Diệp Cận Ninh bên trong nghe được.

Quả nhiên, Diệp Cận Ninh nghe được liền vứt cây roi ra xa vờ khóc lóc: "Mẫu Đơn tìm được Vô Sự rồi mau mang về cho tứ muội muội."

Diệp Cận Huyền đẩy cửa vào không nói câu nào nhìn đến trên người Vô Sự đầy thương tích, miệng không ngừng ăng ẳng cáo trạng, đôi mắt vốn to khép hờ. Nhìn thấy chủ tử Vô Sự như là an tâm ăng ăng thêm vài tiếng như gọi tương trợ.

Diệp Cận Huyền nhanh chóng bước đến ôm lấy Vô Sự vào lòng.

Diệp Cận Ninh lúc này đưa cái tay bị Vô Sự cắn lên nói: "Tứ muội muội đến thật đúng lúc, ta nghe được tiếng kêu chạy đến đã thấy thế này rồi. Định bế nói về cho tứ muội muội không ngờ nó lại..."

Nói đến đây Diệp Cận Ninh bày ra một bộ mặt vô tội đầy ủy khuất.

Mẫu Đơn vội viện cớ đưa Diệp Cận Ninh ly khỏi chỗ này nói: "Tiểu thư chỉ bằng sớm trở về băng bó một chút."

Diệp Cẩm Ninh tỏ vẻ lúng túng đáng đó: "Từ muội muội..." Nàng cũng là muốn sớm xử lý vết thương tránh để lại sẹo.

Diệp Cẩm Huyền không để ý nhiều vội vã mang Vô Sự trở về tìm đại phu. Lúc này mắt nàng cũng đã nhắm lại. Nàng như một con gió lướt qua Diệp Cẩm Ninh và Mẫu Đơn chạy ra khỏi viện.

Nhìn theo bóng lưng của Diệp Cẩm Huyền, Mẫu Đơn trấn an chủ tử: "Tiểu thư sau này làm hoàng hậu có không biết bao nhiêu đồ trân quý đâu cần so đó với tiện nữ nhân đó làm gì. Sau này nàng gặp người còn phải cúi người hành lễ a."

"Đúng." Diệp Cẩm Ninh lộ ra vài phần đắc ý rồi lại nhăn mặt nói: "Còn không mau đưa bốn tiểu thư trở về băng bó vết thương, nếu để lại sẹo xem ta làm sao chính lý người."

Nói xong hai chủ tớ cũng rời khỏi nam viện.

Bên này Diệp Cẩm Huyền bế Vô Sự chạy một mạch về phía trước. Nàng chỉ lo lắng Vô Sự trong lòng nên đau mở miệng trấn an nên không nhìn đến trước mặt có những ai. Đột nhiên đụng phải một người, trán nàng đụng mạnh vào người đó rồi thân thể theo quán tính bị hất ngược về sau. Nàng "a" lên một tiếng to làm động đến vết thương.

Ngay thời khắc nghĩ là mình sẽ ngã xuống không ngờ có người giữ tay nàng lại, âm thanh lo lắng truyền đến kèm theo một tia nén đau: "Từ tiểu thư làm sao lại vội vã như vậy?"

Đôi mắt ngấn lệ long lanh được nâng lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt và máu làm cho loang lổ đập vào mắt người đến. Âm thanh yếu ớt mang theo một chút cầu khẩn bật ra từ cái miệng nhỏ nhắn biết cười của Diệp Cẩm Huyền: "Vô Sự..."

Hình Trùng Xuyên cùng Khương Văn nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền như vậy tâm cũng nhói lên không ít. Hình Trùng Xuyên nhìn đến Vô Sự trong lòng của Diệp Cẩm Huyền cả người cũng là chấn kinh. Vì sao lại đến nông nỗi này?

Khương Văn căn bản không có tâm tình nhìn đến Vô Sự nữa mà đau lòng đưa Diệp Cẩm Huyền đi: "Đừng khóc, tại hạ đưa người trở về Nghi Thủy viện."

Lúc này Vô Sự dường như cảm thấy Khương Văn nắm lấy tay chủ tử từ nhà mình có ý đồ xấu nên dùng hết sức lực còn lại đưa móng vuốt lên cổ tay của Khương Văn. Đồng thời miệng sữa lên vài tiếng cực kỳ phẫn nộ như bảo hấn bỏ tay ra không được phi lễ.

Khương Văn căn bản là da dày thịt béo nên không cảm thấy đau. Mà hiện tâm hấn còn đau gấp bội nên vết thương nhỏ kia chẳng là gì cả.

Hình Trùng Xuyên lập tức xoay người tìm đại phu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thế tử chi lễ

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền nằm trên nhuyễn tháp đối diện cửa để thái y băng bó vết thương. Nàng hiện là quận chúa có quyền dùng đến thái y. Mắt nàng không ngừng nhìn về phía của Vô Sự đang được đại phu băng bó bên kia.

Khương Văn nhìn vết thương trên mặt của Diệp Cẩm Huyền khi được thái y tháo băng ra tâm không khỏi đau buốt trận trận. Nhưng là trên mặt và ánh mắt đều được che giấu rất kỹ không ai nhận ra được.

Hình Trùng Xuyên nhìn thấy vết thương dài mà sâu kia cũng là có chút thay nàng thảm tiếc nuối. Mắt hấn lại nhìn về phía Khương Văn, bản thân cũng là không hiểu nổi Khương Văn. Hấn cùng Khương Văn từ năm bảy tuổi được Diệp Nghiêu nhận là học trò. Tính đến nay đã mười một năm hấn vẫn chưa hiểu được hấn.

Diệp Nghiêu để bọn họ ở một biệt viện ngoại thành nhưng Khương Văn lại rất ít ở đó. Mỗi ngày hấn đều là thất thanh thất sắc rồi đi rồi lại rất nhanh thất thanh thất sắc trở về. Đến hấn cũng không điều tra được mỗi lần hấn vắng mặt là làm gì bởi thời gian biến mất rất nhanh thì quay về a.

Hình Trùng Xuyên nhìn thấy Khương Văn đưa tay nhận lấy tách trà từ Hải Dụ đưa đến liền thấy được cổ tay hấn có một vết cào liềm nói: "Người bảo đại phu giúp người xử lý vết thương đi."

Khương Văn nhìn nhìn vết thương trên cổ tay đột nhiên khóe miệng nhếch lên một chút, từ chối: "Không cần."

Hình Trùng Xuyên đưa tay vỗ trán thể hiện sự bất lực. Bình thường lạnh nhạt thì không nói, bây giờ bị thương lại vui vẻ như vậy. Vết thương kia lại là

sủng vật của Diệp Cẩm Huyền gây ra. Nếu là do Diệp Cẩm Huyền gây ra thì không biết hắn còn vui đến mức nào nữa.

Nhưng là vì sao khi được Diệp Nghêu hỏi hắn lại không chịu thú nhận? Là vì chê nàng bị hủy nhan? Hình Trùng Xuyên lắc đầu loại bỏ suy nghĩ này, nếu chê thì đã không quan tâm như vậy rồi. Có lẽ là hắn cảm thấy bản thân chưa có công danh nên mới như vậy.

Lại nói bộ mặt quan tài kia của Khương Văn luôn chỉ có một biểu tình, chính là không có biểu tình gì. Hắn luôn nghĩ vì sao trên đời này lại có một người như vậy khiến người đoán không ra cảm xúc. Nhưng căn cứ vào hành động của Khương Văn hắn biết hắn là quan tâm Diệp Cẩm Huyền.

Vô Sự được băng bó xong liền được bế lên người của Diệp Cẩm Huyền. Lúc này Diệp Cẩm Huyền đau đến nước mắt giàn giụa, hai tay nắm chặt lấy nệm trên nhuyễn tháp.

Diệp Cẩm Huyền lúc này vừa về đến. Hôm nay Mỹ Vị Thiên Hương được Đoan Mộc Chiến Lãm bao trọn để đãi tiệc sinh nhật cho mỹ nhân nào đó nên hắn cùng Chúc Tôn Hữu phải đến đó lo liệu một chút.

Vào đến cửa liền nghe đám hạ nhân thông báo hắn tức tốc chạy đến đây. Nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của Diệp Cẩm Huyền hắn cũng là đau lòng, bước đến. Khi mắt nhìn đến vết sẹo được thái y cẩn thận dùng khăn lau hắn cũng có chút hoảng.

Mặc dù đây là lần thứ ba nhìn thấy nhưng cũng là chưa thể tiếp thu được. Đến đây hắn càng hận Diệp Cẩm Ninh thêm một phần. Hai tay cũng bắt đầu nắm chặt lại thành quyền.

Sau khi băng bó xong, Hồ thị bước đến giúp Diệp Cẩm Huyền lau nước mắt. Hải Đường phụ trách tiễn thái y cùng đại phu. Diệp Cẩm Huyền chậm rãi được Hồ thị đỡ lên.

Mất thấy Hồ thị sụt sướt từ lúc nàng thụ thương đến giờ cũng không đành lòng liền đưa mắt bảo Diệp Cẩm Huyền đưa nàng ta rời đi. Hiện nàng chưa thể cử động cơ mặt nên không tiện an ủi.

"Mẫu thân để muội muội nghỉ ngơi, chúng ta đi thôi." Diệp Cẩm Huyền vội tìm cơ đưa Hồ thị rời đi.

Khương Văn cũng Hình Trùng Xuyên nhớ ra có chuyện đến phủ tìm Diệp Nghêu. nhưng vì Diệp Cẩm Huyền nên làm trễ mất, nói qua vài câu liền hành lễ cáo lui.

Diệp Cẩm Huyền đau đến tê tâm liệt phế mà không thể la hét được tiếng nào như bị mất lưỡi như đời trước vậy. Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, âm thanh gõ vào cửa vài cái cùng giọng của Mạt Lị truyền đến: "Tứ tiểu thư có bên trong không?"

Diệp Cẩm Huyền bế Vô Sự đặt trên nhuyễn tháp rồi bước ra mở cửa. Diệp Cẩm Linh Diệp Cẩm Huyền cùng hai nha hoàn thiếp thân đứng bên ngoài. Nàng đứng nép một bên đưa tay mời các nàng vào.

Diệp Cẩm Linh bảo Mạt Lị mang một chén cháo đến, đặt trên bàn rồi cho lui xuống. Diệp Cẩm Liên lại mang một ít chè bạch quả hạt sen được nấu đến nát nhừ. Diệp Cẩm Huyền muốn nở một nụ cười cũng khó, nàng chỉ còn biết lấy giấy viết ra viết vài chữ tạ ơn thôi.

Diệp Cẩm Liên nhìn đến khuôn mặt bị băng trắng hơn phân nửa tâm đột nhiên cảm thấy khó chịu. Diệp Cẩm Linh vội xua đi không khí nặng nề trong phòng cất tiếng nói: "Tứ muội muội mau dùng đi."

Diệp Cẩm Huyền gạt đầu rồi bế Vô Sự lên bàn, sau đó nàng mới ngồi xuống dùng cháo. Đạo này một ngày đều là cháo với muối, mỗi ngày ba bữa nay lại phải chia ra hơn mười bữa để ăn.

Diệp Cẩm Liên ghen ghét nén cổ cảm giác xúc động trong lòng lại nói: "Tứ muội muội cảm thấy thế nào rồi?"

Diệp Cẩm Huyền buông muỗng trong tay xuống cầm bút lên viết "vẫn còn đau nhưng không nghĩ đến liền sẽ không đau nữa".

Diệp Cẩm Linh hắt một hơi mạnh thể hiện bất bình. Lúc đó nàng cũng là thấy được Diệp Cẩm Ninh kéo Diệp Cẩm Huyền ra làm bia chắn, chỉ là Diệp Nghêu cảm không được nhắc đến chuyện này.

Nhìn được vẻ khó chịu trong mắt của Diệp Cẩm Linh, Diệp Cẩm Huyền lại viết "muội giữ được mạng là tốt lắm rồi, dung mạo không quan trọng đâu".

Diệp Cẩm Linh vỗ mạnh bàn mang tất cả nộ khí trút ra theo câu nói của mình: "Ta thật không thể nào hiểu nổi, dung mạo đối với nữ nhân rất quan trọng thế mà phụ thân lại..."

Lời nói còn chưa dứt đã bị Diệp Cẩm Liên bên cạnh lên kéo kéo vạt váy để nàng im lặng rồi. Nàng nhìn Diệp Cẩm Huyền ánh mắt lóe ra vài tia đau xót nói:

"Tứ muội muội nói đúng giữ lại mạng là tốt rồi."

Nếu để Diệp Cẩm Huyền biết Diệp Nghêu không hề đa động đến việc này thậm chí còn nghiêm cấm không cho nói ra sự thật thì sẽ thế nào? Đau lòng khóc chết mất. Bọn họ thì đã quen với thái độ không công bằng này của Diệp Nghêu, nhưng Diệp Cẩm Huyền...

Diệp Cẩm Huyền đương nhiên biết trong lòng họ nghĩ gì rồi. Nàng biết được Diệp Nghêu chỉ lưu tâm mỗi mình Diệp Cẩm Ninh thôi, chỉ là, hắn đối với những người khác cũng không tệ rồi. So với những thứ nữ khác, các nàng vẫn là tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Nàng lại viết "đúng là đại tỷ a, hôm trước nhìn đại tỷ oai như vậy muội đây cũng là hâm mộ không hết lời." Một nữ nhân luôn dịu dàng như Diệp Cẩm Liên cũng đứng cảm chống lại Bách Lý Nghiêm bảo vệ nàng cơ mà. Một người sống tận hai kiếp như nàng là ngây ngốc chờ bảo vệ. Nàng tự khinh thường bản thân vài lần.

Nhắc đến chuyện này Diệp Cẩm Liên lại đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu không nói. Dáng vẻ hôm đó của nàng chắc là sẽ thất thố lắm. Ngay cả hình tượng thực nữ e là cũng bị hủy luôn rồi.

Diệp Cẩm Linh ngơ ngác chớp mắt hỏi: "Ta đã bỏ qua chuyện vui gì?"

"Nhị tỷ mãi mê thái tử nên lỡ mất rồi, tiếc thật." Tay viết ra những lời này trong bụng của Diệp Cẩm Huyền cũng là lẩn lộn vài trận cười rồi. Nàng phải cố nhịn mới để cho cơ mặt không run.

Diệp Cẩm Linh sáng mắt quay sang lắc lắc tay của Diệp Cẩm Liên bên cạnh: "Đại tỷ, đây là chuyện gì, mau mau kể cho muội nghe với." Nàng cũng chẳng dám trách họ giấu mình vì Diệp Cẩm Huyền xảy ra chuyện nên cũng không ai nhớ đến.

Diệp Cẩm Liên xấu hổ làm mặt lạnh nói: "Làm gì có chuyện gì, nhị muội muội đừng nghe tứ muội muội nói linh tinh."

"Không tin không tin." Diệp Cẩm Linh bĩu môi nhìn Diệp Cẩm Huyền. Lúc này thật muốn Diệp Cẩm Huyền nói nhưng mà hiện nàng lại không thể nói mà chỉ có thể viết.

Lúc này bên ngoài âm thanh của Triệu quân gia truyền vào: "Đây là lễ vật thể tử hầu gia tặng cho đại tiểu thư, người mau đem vào tận tay đưa cho nàng."

"Vâng." Phù Dung cung kính ứng tiếng, hai tay nhận lấy lễ vật. Đợi Triệu quân gia rời đi mới xoay người gõ cửa: "Tiểu thư nô tỳ có thể vào không?"

Mặt của Diệp Cẩm Liên đen lại nhìn Diệp Cẩm Huyền. Bách Lý Nghiêm làm vậy có ý gì? Diệp Cẩm Huyền chớp chớp hai mắt nhìn ngược Diệp Cẩm Liên. Nàng đương nhiên biết Bách Lý Nghiêm muốn làm gì rồi. Chỉ là hân như vậy nếu Diệp Cẩm Liên gả qua đó ắt hẳn không tốt.

Diệp Cẩm Linh nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt của vấn đề, đôi mắt sáng lên khẽ hô: "A, ta biết rồi, có phải hôm đó đại tỷ và thể tử gia..." Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười gian xảo, hai đầu ngón trỏ chạm ra chạm vào cực kỳ ám muội.

"Nhị muội muội là đang nói hươu nói vượn cái gì?" Diệp Cẩm Liên then quá hóa giận, mặt trận đen trận trắng khẽ quát.

Diệp Cẩm Huyền nghĩ nghĩ rồi lại viết vài dòng lên giấy "Vẫn là bảo đại ca mang lễ vật đến hầu phủ trả đi thôi, đại tỷ tuyệt đối không thể nhận được."

Diệp Cẩm Linh thấy vậy tuy không hiểu lắm nhưng vẫn tán thành. Lý nào Diệp Cẩm Liên lại để ý con heo Bách Lý Nghiêm tàn sát mỹ cảnh kia chứ: "Đúng đó, đại tỷ tuyệt đối không thể gả cho hắn được, tài mạo đều không có chỉ được mỗi hảo sắc."

Diệp Cẩm Liên có chút bất, hai tay chăm chú nắm lấy khăn nhỏ không buông, nhãn thần có chút hoang mang không biết nên làm thế nào cho đúng.

Nếu làm theo cách của Diệp Cẩm Huyền sợ là đắc tội Bách Lý Nghiêm. Mà nàng không muốn cùng Bách Lý Nghiêm thân cận càng không muốn gả đến hầu phủ.

Diệp Cẩm Huyền chuyên tâm dùng cháo không quản hai người bọn họ. Diệp Cẩm Linh liên tục khuyên giải không nên nhận đồ của con heo Bách Lý Nghiêm, nên làm theo lời của Diệp Cẩm Huyền cho tốt. Diệp Cẩm Liên chỉ là chau mày lắng nghe chứ không trả lời.

Phù Dung bên ngoài đợi chủ tử ứng lời mãi mà vẫn không xong. Mai Lị cùng Hái Dụ nhìn nàng ta đầy đồng cảm. Bọn họ thân là tỷ nữ đương nhiên phải can rằng nhân nhện đám chủ tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Buông bỏ hay không?

Tác giả: Luna Huang

Nghĩ tới nghĩ lui Diệp Cẩm Liên quyết định nhận lấy. Diệp Cẩm Linh liên tục phản đối, Diệp Cẩm Huyền bình thản như không.

Mất thấy Diệp Cẩm Linh không chịu nói đề tài khác, Diệp Cẩm Huyền viết "Nhị tỷ, hôm qua thái tử đến vì sao không thấy tỷ?"

Viết xong, nàng đưa giấy đến trước mặt Diệp Cẩm Linh rồi vỗ vỗ vai nàng ta. Nàng mỉm cười, nghiêng đầu hòa nhã.

Diệp Cẩm Linh thấy được hai chữ "thái tử" liền mất sáng ném hết những chuyện khác đi rồi lại cụp mi xuống buồn bã nói: "Hôm đó Đoàn di nương không

cho phép ta đến, nàng bắt ta không được nhắc đến thái tử nữa."

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Liên nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Nhân cơ hội này liền khuyên Diệp Cẩm Linh từ bỏ Đoàn Mộc Chiến Khôi vậy.

Bên này Diệp Cẩm Linh vẫn tiếp tục lải nhải: "Hôm đó tứ muội muội thấy thái tử thế nào? Có phải rất tuấn mỹ không?" Nói đến đoạn này nàng cứ như nhìn thấy Đoàn Mộc Chiến Khôi ngay trước mắt vậy.

Diệp Cẩm Huyền lại dùng bút để viết "Nếu muội trả lời nhị tỷ phải đáp ứng muội một vấn đề có được không?"

"Được." Diệp Cẩm Linh không chút do dự liền đáp ứng. Đầu óc của nàng lúc này chỉ mong tìm được một người cùng bàn mỹ nam với mình thôi. Trải qua lần nói chuyện trước Diệp Cẩm Liên cũng là đối với Đoàn Mộc Chiến Khôi không còn hứng thú nữa, một mình nàng cao hứng, không vui chút nào.

Diệp Cẩm Huyền lại viết "Muội chỉ hy vọng nhị tỷ có thể đối với thái tử hoàn toàn buông bỏ". Nhân thân của nàng lúc này cực kỳ kiên định, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để khuyên nhủ Diệp Cẩm Linh.

Chỉ cần nàng ta thực sự buông bỏ Đoàn Mộc Chiến Khôi thì nàng mới an tâm một phần. Diệp Cẩm Huy thì thập phần an tâm rồi. Diệp Cẩm Liên cũng bớt một chút lo lắng. Hiện chỉ còn Hồ thị cùng Diệp Cẩm Linh thôi.

Diệp Cẩm Linh thấy được liền vỗ bàn đứng dậy phản đối: "Vậy làm sao có thể chứ, ta thà không muốn biết."

Diệp Cẩm Liên nhẹ nhàng kéo Diệp Cẩm Linh xuống khuyên nhủ: "Nhị muội muội, chúng ta cũng chỉ muốn tốt cho muội muội mà thôi. Thái tử là nhân vật thế nào, không phải là những người thứ xuất như chúng ta có thể chạm đến."

Diệp Cẩm Linh nghe được liền nức nở, bởi vì nàng là thứ nữ, thứ nữ. Nàng ghét hai chữ "thứ nữ" này. Giọng nói nghe ngạo, âm lượng cũng nhỏ lại không ít: "Ta làm thị thiếp cũng được cơ mà, ta không hề tâm đầu."

Diệp Cẩm Liên cực lực trấn an, tay cũng không quên vỗ vỗ vai Diệp Cẩm Linh: "Nhị muội muội hà tất làm như vậy."

Diệp Cẩm Huyền lại đẩy đến một tờ giấy "Nhị tỷ không để tâm nhưng người khác không phải không để tâm. Thái tử sau này sẽ tam cung lục viện, hậu cung ba ngàn sẽ cho dù tỷ lấy được thái tử thì sao, hắn cũng sẽ không nhớ đến tỷ, lúc đó tỷ chỉ có thể chết già trong cung tưởng niệm hắn thôi."

Diệp Cẩm Liên đọc xong trở mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền không thể tin tưởng những gì mình thấy. Vì sao Diệp Cẩm Huyền có thể phân rõ ràng như vậy, nếu không phải là tỷ muội e là cũng không tin nàng ta thực ở Trúc Huyền am mười lăm năm. Nhớ lại lần nói chuyện kì trước cũng là sắc xảo như vậy.

Diệp Cẩm Linh đọc xong mắt lộ rõ bi thương. Chuyện này nàng cũng đã biết nhưng chỉ là không muốn chấp nhận mà thôi. Nàng ngưỡng mộ hắn lâu như vậy, lý nào nói quên là quên.

Diệp Cẩm Liên nhanh chóng hồi thần tiếp tục nhẹ giọng an ủi: "Tứ muội muội còn nhìn thấu hơn cả nhị muội muội nữa. Ngưỡng mộ chỉ nên để trong lòng không nên hy sinh nhiều như vậy, không đáng đâu."

"Hoàng thất không phải là nơi để chúng ta gửi gắm đâu. Muội hiện không còn gì nữa rồi, chỉ đợi hai tỷ tỷ gả tốt nâng đỡ muội thôi" Diệp Cẩm Huyền viết đến đây còn vẽ thêm hình mặt cười vào cuối câu.

Quả thực, Diệp Cẩm Linh phì cười nói: "Tứ muội muội đây là đang đùa sao? Lấy chúng ta làm bàn đạp? Tứ muội muội hiện là quận chúa, thích công tử nhà nào chỉ cần bảo hoàng thượng chỉ hôn là được rồi."

Diệp Cẩm Liên đọc được mắt có chút buồn nhưng nhanh chóng hồi phục. Nếu Diệp Cẩm Huyền vờ tỏ ra vui vẻ nàng cũng sẽ không ngại vờ vui vẻ để nàng ta an lòng: "Tứ muội muội nói đúng, chúng ta gả tốt sau này cũng có người chiều cô tứ muội muội a."

Trong lòng của Diệp Cẩm Liên và Diệp Cẩm Linh đều biết đối với một phá gia chi tử như Diệp Cẩm Huy là vô vọng rồi. Nên khi Diệp Cẩm Huyền nói như vậy các nàng cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Rất nhanh không khí buồn bã bên trong phòng cũng đã được thay thế bằng tiếng cười. Tuy Diệp Cẩm Linh không chính miệng chấp nhận yêu cầu của Diệp Cẩm Huyền nhưng bọn họ đều hiểu ngầm là nàng đã đồng ý.

Đột nhiên Diệp Cẩm Linh lại nói: "Đúng a, ta mới nghe Lâm tiểu thư nói hóa ra Niệm vương gia không phải là xấu nam mà dung mạo của hắn so với thái tử còn tuấn lãng hơn rất nhiều, chỉ là không được ôn nhu như thái tử mà lạnh nhạt a."

Nghe được hào phong của Đoàn Mộc Chiến Phàm mắt của Diệp Cẩm Huyền tối lại không ít. Vì sao giờ lại còn nhắc đến hắn nữa chứ. Đồi trước nàng chưa từng nghe bọn họ nói đến hắn đâu.

"Ta cũng có nghe nói a! Hôm tứ muội muội thụ thương, Niệm vương gia cũng vì đức phi nương nương đỡ qua một đao, lúc đó mặt nạ rơi xuống tất cả các thiên kim đều há hốc vì trên mặt hắn không hề có vết bớt đen như lời đồn." Diệp Cẩm Liên cũng là phấn khởi tiếp lời, ngay cả khi nghe được chuyện này nàng cũng không thể tin được.

Không có vết bớt? Không thể nào! Diệp Cẩm Huyền cũng là bị dọa cho một trận. Đúng là lần này trọng sinh có rất nhiều chuyện không như trước nữa rồi. Mà thôi, đó cũng không phải chuyện nàng nên quan.

"Vu tiểu thư nói hoàng thượng triệu kiến hỏi thì Niệm vương gia bảo tình cờ được người cứu chữa nên mặt mắt đi vết bớt nhưng vì đeo mặt nạ đã quen nên không muốn tháo xuống." Diệp Cẩm Linh tiếp tục chủ đề trên, giọng nói vì cao hứng nên đặc biệt to.

"Đức phi nương nương vui mừng đến độ tịch thu luôn chiếc mặt nạ không để Niệm vương gia đeo nữa." Diệp Cẩm Liên miệng mang tiểu ý hiền hòa kể lại chuyện mình biết.

"Vậy thì càng tốt chứ sao, sau này ngoại trừ thái tử điện hạ chúng còn có thể ngắm Niệm vương gia a. Thật tiếc, nếu hôm đó tứ muội muội không xảy ra chuyện có lẽ chúng ta thấy được dung mạo của hắn rồi." Diệp Cẩm Linh bữu môi bày ra bộ dáng tiếc nuối.

"Chẳng phải cung yến lại sẽ được thấy sao?" Diệp Cẩm Liên dùng vai đẩy nhẹ vai của Diệp Cẩm Linh trêu.

Diệp Cẩm Huyền lạnh nhạt đẩy tiếp một tờ giấy đến "Nhị tỷ lại nữa rồi, người của hoàng thất không phải để chúng ta bình luận đâu". Tâm trạng nàng hiện tại cực kỳ không tốt, rất muốn gây một khúc nhạc trấn an tâm hồn của mình.

"Chúng ta chỉ là nói cho tứ muội muội biết thôi, không cần căng thẳng như vậy." Diệp Cẩm Liên cười cười rồi đẩy đến một ly trà cho Diệp Cẩm Huyền.

"Hình như tứ muội muội không thích nhắc đến người của hoàng thất." Diệp Cẩm Linh chớp chớp mắt bắt thẳng vấn đề.

Diệp Cẩm Huyền không hề ngần ngại mà gật đầu xác nhận. Nàng chính là không thích đám người hoàng thất, nhất là Đoan Mộc Chiến Phàm. Lòng nàng hiện như bị lửa đốt, mà ngọn lửa này sợ là khó dập tắt.

Nói thêm một chút hai người cũng ly khai trả lại không gian yên tĩnh cho Diệp Cẩm Huyền nghỉ ngơi. Diệp Cẩm Huyền lại tặng họ cùng đám di nương một số lễ vật.

Giờ đây một mình trong gian phòng, nàng cũng không dám giống như trước hề buồn bực trong lòng liền gây đàn nữa. Để mẫu nữ Diệp Cẩm Ninh biết được sợ rằng không xong. Nàng mang hết giấy một lượt thiêu hủy rồi đến bên bàn sách ngồi chép kinh Phật luyện chữ tĩnh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Dược liệu chữa thương

Luna: Mọi người click vào link ở bên phải màn hình trong web vọng thư ủng hộ mình nha, chỉ cần nhấn "tôi không phải robot" -> đợi 3 giây -> getlink là được.

Tác giả: Luna Huang

Bốn ngày kế tiếp thời tiết cực kỳ lạ, không nắng gắt chính là mưa to như thế lão thiên gia đang có chuyện gì buồn bực vậy. Mà ngoại trừ hai loại thời tiết này ra thì ban đêm của mùa hạ lại lạnh như mùa thu vậy khiến không có con đẻ nào dám mon men cất tiếng nữa.

Những ngày này, Diệp Cẩm Huyền không chăm sóc Vô Sự chính là luyện chữ. Mấy hôm nay cực kỳ an tĩnh, trừ Hồ thị cùng Tả thị đến hỏi thăm ra thì không ai đến nữa. Diệp Cẩm Huy ngoại trừ mang cháo đến thì cũng không hề thấy bóng dáng.

Diệp Nghiêu cùng Tả thị biết được Diệp Cẩm Ninh bị Vô Sự cắn liền tức giận không thôi. Hiện thân phận của Diệp Cẩm Huyền là quận chúa nên cũng không làm gì được. Thế là mang tất cả nộ khí trút lên Hồ thị. Hồ thị âm thầm nhìn nhận không dám oán thán.

Từ ngày Diệp Cẩm Huyền bị thương Hồ thị sợ nàng ngủ không an phận liền để Hải Dụ ngồi bệt bên cạnh giường canh gác tránh nàng ngủ lẫn xuống động đến mặt. Vì Nghi Thủy viên toàn nước, Hồ thị sợ nàng soi thấy bóng mình dưới nước liền để nghị nàng chuyển đến viện của mình.

Viện của Hồ thị chỉ có một lương đình còn lại toàn hoa cỏ không hề có nước nên cực yên tâm khi Diệp Cẩm Huyền ở đây. Không muốn để Hồ thị lo lắng nàng đáp ứng.

Sáng nay thức giấc, Diệp Cẩm Huyền cảm thấy vết thương trên mặt cũng có chút không còn đau phệ tâm như trước nữa.

Mở mắt ra thái y đến thay được nói vết thương sắp kết vảy rồi, thay xong dược lần này về sau thì chỉ cần tháo băng thôi không cần quấn băng gạc nữa. Tuy dược của hoàng cung tốt nhưng là vết thương quá sâu nên hiện mới có dấu hiệu bình phục. Tâm trạng của nàng cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Mở cửa sổ ra đón nắng sớm. Thời tiết hôm nay lại trở nên bình thường rồi, nắng sớm của mùa hạ khiến lòng nàng cũng ấm đi sau mấy ngày mưa nắng thất thường.

Hải Dụ đứng phía sau giúp Diệp Cẩm Huyền chải tóc. Hiện trong phòng nàng một cái gương cũng không có nên nàng cũng chẳng phải nhìn xem gương mặt của mình là dọa người đến mức nào. Nàng cũng chưa hề dùng tay sờ lên tránh tâm lại đau.

Dùng qua cháo, nàng đặt Vô Sự lên bàn đá ngoài viện, dùng đũa gấp miếng thịt nhỏ đưa đến miệng uy nó ăn. Tốc độ hồi phục của Vô Sự rất nhanh nên không khổ sở như nàng. Mấy ngày trước nàng dùng khăn ướt lau bộ lông trắng mượt của nó nên trông nó rất sạch.

Vô Sự dường như không thích Hải Dụ cho lắm. Mỗi lần thấy nàng ta, lông của Vô Sự đều dựng hết lên, mắt trừng to chuẩn bị ở tư thế tấn công.

Thấy vẻ mặt đáng yêu của Vô Sự khi ăn nàng lại cười khúc khích. Điều này lại dẫn đến một trận đau không nhỏ truyền đến khiến nàng nhin ngay nụ cười kia.

Lúc này Triệu quản gia bước đến cung kính hành lễ: "Nô tài gặp qua tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huyền vẫn xem như không nghe không thấy tiếp tục cho Vô Sự ăn. Triệu quản gia nghĩ Diệp Cẩm Huyền không tiện nói chuyện nên lại thông báo: "Ở bên ngoài có người tự xưng là Dược Hằng muốn cầu kiến tứ tiểu thư, không biết người có muốn gặp hay không?"

Lúc này trong đầu Triệu quản gia nghĩ đến lão nhân gia râu tóc bạc phơ, cả người vận y phục quái dị liền hiện ra khinh bi. Hắn đang nghĩ có phải là người quen của Diệp Cẩm Huyền ở Trúc Huyền am không?

Hai chữ "Dược Hằng" bay vào tai khiến Diệp Cẩm Huyền dừng mọi động tác lại. Ngay cả tâm trạng cũng dường như trở thành trạng thái hư không.

Đây chẳng phải là vị quái y mà nàng vất vả thỉnh cho Đoàn Mộc Chiến Phàm sao? Nhớ năm đó, nàng vất vả biết bao nhiêu mà hắn cũng không chịu vì danh phận hoàng thượng của Đoàn Mộc Chiến Phàm mà xuống núi. Vì lý do gì hôm nay đến tận cửa tìm nàng?

Khẽ mở miệng hỏi: "Người đang ở đâu?" Vết thương trên mặt lại truyền đến một trận đau nhưng nàng không còn tâm trạng để ý nữa.

Triệu quản gia mắt lại lóe lên vài tia khinh thường, nhưng vẫn cúi người bẩm: "Nô tài để hần ở tiền sảnh chờ người."

Diệp Cẩm Huyền nghe được liền ôm Vô Sự bước nhanh đến tiền sảnh.

Khi đến tiền sảnh, nàng thấy một lão đầu ngồi bên ghế nhắm mắt cực kỳ an tĩnh. Đúng là khuôn mặt này không sai, năm đó nàng ba quỳ cầu khẩn cầu hần còn phải giải ba nan đề nữa.

Lấy lại tinh thần nàng bước đến trước mặt hần, miệng còn chưa mở đã thấy Dược Hằng chậm rãi mở mắt nhìn nàng.

Cứ như đọc hiểu được tâm tư của Diệp Cẩm Huyền, Dược Hằng nhếch môi vân đàm phong kinh một câu: "Tứ tiểu thư không cần nghi vấn, lão được người mời đến giúp tiểu thư xem thương thế, không biết người có phiền cho lão xem?"

Diệp Cẩm Huyền gật đầu rồi mời hần đến phòng mình. Về đến phòng nàng có giấy viết mới có thể cùng hần từ từ trò chuyện được.

Hải Dụ nhanh tay mang trà mới pha lên, vì Dược Hằng châm một ly trà. Diệp Cẩm Huyền không lập tức cho hần xem thương thế mà là đưa cho hần một tờ giấy.

"Không biết tiền bối được ai mời đến giúp tiểu nữ chữa thương?"

Dược Hằng nhíu mi tâm hồi lâu nhìn chằm chằm vào tờ giấy trước mặt, sau đó mới phản vấn: "Không phải tiểu thư nên hỏi lão là ai trước sao?" Lúc này tên quản gia kia lâm khó hần rất lâu. Nếu không phải đã hứa không thể nuốt lời thì hần không ngại tặng cho tên quản gia đó vài châm đầu.

Diệp Cẩm Huyền lại chăm mực viết "Trên người tiền bối dậy được hương, tiểu nữ liền đoán được người là am hiểu y lý. Lại nói là có người nhờ cậy đến giúp tiểu nữ, tiểu nữ mạo muội đoán người là y sư."

Dược Hằng khó có được một tiếng cười hướng Diệp Cẩm Huyền tán thưởng. Người biết hần không ít, nhưng cũng biết hần tuyệt sẽ không tùy tiện cứu người. Là vì hần nhất thời cảm động nên mới xuống núi giúp người đó.

"Thứ cho lão không thể tiết lộ." Không nói hai lời hần liền từ chối.

Diệp Cẩm Huyền không vì thế mà tức giận, nàng điềm đạm tiếp tục viết "Nếu tiểu nữ cùng tiền bối đánh một ván cờ, tiểu nữ thắng người sẽ nói chứ?"

"Sẽ không." Dược Hằng chậm rãi nói. Hần đã hứa với người kia sẽ không tiết lộ liền tuyệt đối không nói.

Diệp Cẩm Huyền thờ dãi lại viết "Vậy thứ cho tiểu nữ sẽ không thể để người xem thương thế." Nàng tuyệt không thiếu nhân tình của người khác.

Dược Hằng tuy ngạc nhiên nhưng cũng không thể hiện ra mặt, đáy mắt lóe sáng lại rất nhanh trở lại như thường. Dung mạo đối với một nữ tử rất quan trọng mà nàng lại nói như vậy: "Thật không hối hận."

Diệp Cẩm Huyền kiên định lắc đầu. Ngay từ đầu nàng đã xác định dung mạo không quan trọng thì nàng sẽ không vì thế mà lay động.

Dược Hằng khó xử vuốt râu nhẵn nhụi suy nghĩ rất lâu. Hần đã hứa với người kia, lại đích thân xuống núi lý nào lại về tay không. Mắt nhìn đến tờ giấy của Diệp Cẩm Huyền lại nói: "Lão đánh cờ với người." Kỳ nghệ của hần, hần không tin một tiểu oa nhi có thể hơn mình.

Diệp Cẩm Huyền cao hứng phát tay, ý bảo Hải Dụ chuẩn bị bàn cờ. Nàng cùng Dược Hằng mỗi người ngồi một bên nhuyễn tháp, chính giữa là bàn nhỏ

đặt bộ cờ vây trắng đen đơn giản.

Qua hơn ba canh giờ không ngừng nghỉ, ván cờ chính là hòa. Dược Hạng không khỏi đối với Diệp Cẩm Huyền sinh ra một chút ngạc nhiên cùng tán thưởng. Một tiểu oa cư nhiên cùng hấn ngang tay.

Diệp Cẩm Huyền đã trải qua hai kiếp người. Mỗi ngày ở trong vương phủ chán nản chính là nghiên cứu thể cờ. Nàng làm sao sẽ thua được. Chỉ là đánh vẫn thắng không qua lão nhân gia, nàng ngốc chính là ngốc không thể chữa a.

Khiêm tốn nàng viết "Đa tạ tiền bối đã nhường, tiểu nữ bêu xấu rồi."

Dược Hạng bất đắc dĩ nói: "Không thắng được lão liền không nói ra người đứng phía sau. Chỉ là người đánh cờ tốt như vậy, lão cho người một thỉnh cầu."

Diệp Cẩm Huyền hiện chỉ cầu mong bình an, nhưng không lý nào lễ vật tốt như vậy lại từ chối. Thế là nàng lại viết "Vây tiểu nữ ghi nhận, chỉ là hiện tại tiểu nữ vẫn chưa cần sử dụng, khi nào cần thiết sẽ tìm tiền bối người hảo hảo nói."

"Tốt, vậy bây giờ liền cho lão xem thương thế." Dược Hạng đáp ứng. Hấn tuy là quái y nhưng cũng không phải người không hiểu lý lẽ. Diệp Cẩm Huyền câu câu đều gọi tiền bối cực kỳ kính nể, lý nào hấn lại không cho nàng mặt mũi.

Diệp Cẩm Huyền gật đầu. Dược Hạng chậm rãi giúp nàng tháo băng rồi xem kỹ vết thương trên mặt. Hai mắt hấn tối lại không ít.

Xem xong, không giúp Diệp Cẩm Huyền băng lại mà đều đều thán một câu: "Xem ra chỉ có thể xem phúc đức của tiểu thư đây a!"

Diệp Cẩm Huyền không hiểu liền hỏi "Tiền bối nói vậy là có ý tứ gì?" Nàng sớm không hy vọng nhưng sự xuất hiện của Dược Hạng chính là cho nàng một tia hy vọng nhỏ. Hiện lại nghe được câu này, lòng khó tránh khỏi trầm đi một ít.

"Thương thế của người quá sâu, lại chậm trễ đến giờ phút này, nếu muốn chữa trị thì được liệu cần có bột hắc san hô. Nhưng loại này ở Đông Hải cực kỳ hiếm thấy. Lại nói vết thương sắp kết vảy nếu để lâu cho dù tìm được cũng sẽ không thể chữa." Dược Hạng không nhanh không chậm giúp Diệp Cẩm Huyền giải đáp thắc mắc. Xem ra dung mạo là khó giữ đây.

Diệp Cẩm Huyền khẽ gật đầu, lại cầm bút lên viết "Làm phiền tiền bối rồi." Tâm trạng nàng giờ đây cực kỳ nặng nề, cứ như treo lên vài cân đá nặng vậy.

Dược Hạng nhìn nàng rồi hỏi: "Có thể cho lão mượn bút?"

Diệp Cẩm Huyền hai tay dâng bút cho Dược Hạng. Dược Hạng nhận bút viết gì đó trên giấy rồi đưa cho Diệp Cẩm Huyền xem, miệng khẽ mở giải thích: "Đây là cách sử dụng cùng tán hắc san hô. Do thương thế không thể để lâu nên lão lưu lại cho người."

"Đa tạ tiền bối." Diệp Cẩm Huyền khẽ mở miệng lễ phép cúi người tạ ơn. Sau đó Dược Hạng rời phủ nàng tiễn hấn đến tận đại môn Diệp phủ mới trở vào bên trong.

Đám hạ nhân nhìn thấy nàng không có băng gạc mặt hiện lên vết sẹo xấu xí dọa người còn có màu đỏ tươi của thịt non liền không dám nhìn thêm một mắt. Ai nấy cúi gằm mặt không dám ngẩng lên cả người run rẩy. Diệp Cẩm Huyền không thêm chấp nhất mà một mạch trở về viện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Mưu kế không thành

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền nhìn tờ giấy Dược Hạng lưu lại rất lâu rồi mới gấp gọn cất kỹ trong ngăn kéo bàn trang điểm. Nàng bế Vô Sự lên giường nằm, nghĩ ngợi một lúc phát tay gọi Hải Dụ bên cạnh.

"Lấy gương." Hai chữ nhỏ gọn phun ra không được rõ ràng nhưng Hải Dụ nghe vẫn hiểu được.

Lúc này Diệp Cẩm Ninh cùng Mẫu Đơn đến thấy cửa mở liền bước vào. Hải Dụ đi đầu hành lễ, Mẫu Đơn cũng hướng Diệp Cẩm Huyền hành lễ.

"Tứ muội muội thương thế đã tốt?"

Vô Sự thấy được Diệp Cẩm Ninh liền xù lông tạo thế phòng bị, nhân tiện hung dữ sủa vài tiếng đuổi khách. Diệp Cẩm Huyền xem như không biết mà nhẹ nhàng vuốt ve lông của nàng như giúp nó giảm bớt căng thẳng.

Nàng ngồi trên giường, lưng tựa trên thành giường quay lưng với Diệp Cẩm Ninh vẫn không trả lời, mắt cũng không nhìn lại.

Diệp Cẩm Ninh nhếch môi đầy khinh bỉ rồi phe phẩy cái gương nhỏ bước đến. Giọng điệu thấp phàn nàn thể hiện sự vui vẻ: "Tứ muội muội, phụ thân mới tặng cho ta chiếc gương lưu ly rất đẹp nên đặc biệt đến đây cho tứ muội muội xem a. Ở chỗ chúng ta sẽ không có cái thứ hai đâu, vì đây là công phẩm đấy."

Quận chúa thì đã sao, được hoàng thượng ban thưởng thì đã sao? Cũng chỉ là một xú nữ thứ xuất phé phẩm thôi. Nàng là cố tình đến để Diệp Cẩm Huyền thấy rõ dung mạo của mình đừng nên động vào thái tử cùng Niệm vương gia.

Vừa đến trước giường, Diệp Cẩm Huyền không nhanh không chậm quay sang nâng mặt lên bình tĩnh nhìn khiến Diệp Cẩm Ninh kinh hãi đến mức hét to rồi tiện tay vứt luôn chiếc gương xuống đất.

Mẫu Đơn cùng Hải Dụ mở to mắt đón lấy nhưng đã không kịp nữa. Gương lưu ly độc nhất vô nhị khi chạm đất liền vỡ ra thành nhiều mảnh vụn.

Diệp Cẩm Ninh vừa sợ vừa hận Diệp Cẩm Huyền vừa đau lòng cho chiếc gương chưa kịp dùng của mình. Không có chỗ phát tiết liền mang mẫu đơn ra khê trách một trận: "Vì sao ngươi không giúp ta giữ gương?" Giọng nói vẫn là êm ái nhưng lọt vào tai người chính là chói tai.

Lúc này nàng chỉ muốn một đao kia giết chết Diệp Cẩm Huyền luôn cho rồi. Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân.

"Nô tỳ, nô tỳ..." Mẫu đơn biết tử kỳ của mình đến rồi liền quỳ xuống khóc lóc không thôi.

Lúc này Hải Dụ thâm cảm thấy may mắn vì nàng hiện là hạ nhân của Diệp Cẩm Huyền. Diệp Cẩm Ninh muốn xử trí nàng cũng không thể nào không cho Diệp Cẩm Huyền mặt mũi.

Diệp Cẩm Huyền hơi nhếch môi nhìn màn kịch không trọn vẹn trước mặt. Diệp Cẩm Ninh vì bảo vệ hình tượng thực nữ của mình nên không thể phát tiết ở đây được. Đây gọi là hại người hại mình.

Vừa lúc Hoa di nương cũng đến, nàng lại không có như Diệp Cẩm Ninh mà bước vào chỉ là nhẹ nhàng bảo thị nữ thiếp thân gõ cửa truyền báo.

Hải Dụ thấy được liền hành lễ, thấy Diệp Cẩm Huyền khê gật đầu nàng mới mời Hoa di nương bước vào trong. Hoa di nương một thân lụa là thướt tha vào, khê nói: "Tam cô nương đây là vì sao lại tức giận?"

Trong mắt của Diệp Cẩm Ninh tràn đầy khinh bỉ đối với Hoa di nương nhưng là nàng ta vẫn còn có giá trị lợi dụng nên không trừ khử mà thôi: "Gương lưu ly phụ thân tặng vỡ rồi."

Hoa di nương nhìn đến mảnh vụn trên đất liền trách mắng Mẫu Đơn: "Ngươi sao lại không cẩn thận làm hỏng gương lưu ly trấn quý của tam cô nương." Nàng cũng không dám nặng lời với Mẫu Đơn dù sao đó cũng là nha hoàn thiếp thân của Diệp Cẩm Ninh.

Diệp Cẩm Ninh khê hừ một tiếng, nha hoàn thiếp thân của nàng là để cho một di nương nhỏ nhỏ mắng sao, nàng nhẹ giọng mỉa mai: "Hoa di nương đây là lấy thân phận gì trách mắng Mẫu Đơn?"

Hoa di nương cúi đầu cười lấy lòng: "Tam cô nương, ta vì ngươi cảm thấy bất mãn a." Nói xong còn tiện tay mang một chiếc gương đồng nhỏ ra nháy mắt với Diệp Cẩm Ninh.

Diệp Cẩm Ninh thấy được liền nhếch môi đắc ý, mắt không khỏi liếc đến phương hướng của Diệp Cẩm Huyền. Nàng khê gật đầu để Hoa di nương hành sự bản thân viện cớ rời khỏi.

Diệp Cẩm Huyền không nhìn cũng biết bọn họ là làm gì nên nàng vẫn an tâm ngồi vuốt ve Vô Sự. Dù sao gương mặt này cũng sẽ cùng nàng đi suốt đời vậy làm sao nàng có thể trốn tránh không nhìn đây. Nàng không thể nhu nhược đi đời trước nữa.

Hải Dụ dọn dẹp mảnh vỡ dưới đất. Hoa di nương bước đến bên giường cười nói: "Tứ cô nương hôm nay ta mới có thời gian đến đây thăm ngươi, ngươi thấy thế nào rồi?"

Tâm nàng lúc này cũng có chút sợ dung mạo của Diệp Cẩm Huyền nhưng là Tà thị giao nàng há không làm được. Cố gắng trấn an bản thân để có thể nặn ra nụ cười tự nhiên nhất.

Diệp Cẩm Huyền đưa tay chỉ vào ghế gỗ tròn bên giường. Hoa di nương hiểu ý liền cười ngồi xuống: "Sao lại không mang băng gạc thế này? Như vậy vết thương sẽ khó lành a."

"Di nương lo lắng rồi." Diệp Cẩm Huyền hiện không có giấy viết mà Hoa di nương không biết chữ nên nàng chỉ biết dùng miệng nói thôi.

"Vô Sự thật đáng yêu a, chẳng trách tứ cô nương yêu thương như thế." Hoa di nương vội đưa tay sờ Vô Sự rồi làm cái gương nhỏ trong tay áo rơi xuống giường.

Đúng lúc Diệp Cẩm Huyền ghé mắt vào nhìn dung mạo của mình trong gương, nhãn thần khê run. Nàng vốn liệu trước nó sẽ không đẹp nhưng không nghĩ đến là xấu xí như vậy. Cố trấn tĩnh bản thân không để mình trúng kế của Hoa di nương.

Tay nàng khê vuốt cầm gương, khê nhếch môi tạo nên một độ cung ưu mỹ như thể cảm thấy vết thương kia rất thuận mắt vậy, chậm rãi nâng gương lên, mắt không rời mặt gương: "Hóa ra cũng không đến nỗi dọa người như ta vẫn nghĩ." Mối nhỏ khê mấp máy tự khen mình. Nàng nhớ lại dung mạo của mình lúc ở lãnh cung liền cảm thấy hiện tại đã là rất tốt rồi.

Hoa di nương giấu không được kinh ngạc, mắt mở thật to không thể tin. Rất lâu mới có thể thốt ra lời: "Tứ cô nương..." Sao lại như vậy? Đáng lẽ nên hoảng hốt ném gương đi mới đúng chứ? Lý nào có thể bình thản như vậy.

"Hoa di nương bị dung mạo của ta dọa phải sao?" Diệp Cẩm Huyền điềm tĩnh, đôi mắt trong suốt như mặt nước phẳng không hề gợn sóng nhìn biểu tình của Hoa di nương, hài lòng mỉm cười: "Còn không mau đưa Hoa di nương về nghỉ ngơi, để phụ thân biết được các người có gánh khối trách nhiệm không?"

Hoa di nương lập tức thi lễ rồi rời khỏi gian phòng. Diệp Cẩm Huyền tuy mắng nha đầu thiếp thân của nàng nhưng kỳ thực là đang ám chỉ nàng làm chuyện không nên làm. Nếu Diệp Nghiêu phát hiện thì một di nương thất sủng như nàng gánh không nổi tội đâu.

Căn phòng lại an tĩnh, nàng không dám đưa tay sờ lên vết thương, trong não vẫn luôn xuất hiện hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, lòng đau như cắt. Hiện nỗi đau của vết thương trên mặt không so được với lòng của nàng.

"Vô Sự người nói xem, có ai cần một xú nữ như ta?"

Vô Sự ửng ửng vài tiếng đáp lời, liếm liếm mu bàn tay của chủ tử tựa như an ủi. Diệp Cẩm Huyền phì một tiếng cười thâm trong bụng. Nàng còn mẫu thân, đại ca, hai tỷ tỷ và Vô Sự a.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tìm đại tướng quân

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau, thấy tinh thần của Diệp Cẩm Huyền tốt lên, nàng còn cho người mang gương đồng đặt lại lên bàn trang điểm Diệp Cẩm Huy yên tâm mang nàng ra ngoài. Hồ thị lúc đầu cũng phản đối nhưng đến cùng vẫn gượng tay quy hàng với độ cố chấp của hai huynh muội.

Diệp Cẩm Huy đưa Diệp Cẩm Huyền đến Mỹ Vị Thiêm Hương ngồi ở sương phòng khách quý. Chúc Tôn Hữu biết nàng đến cũng cho người chuẩn bị một số đồ không độc hại đến vết thương của nàng mang lên sương phòng.

"Tứ tiểu thư cảm thấy món ăn thế nào? Có hợp khẩu vị không?" Chúc Tôn Hữu vui vẻ hỏi thăm, mắt không không rời vết sẹo nhỏ dưới mắt nàng mà mặt che không thể che được.

Diệp Cẩm Huyền gật đầu: "Rất hợp khẩu vị, đa tạ Chúc công tử quan tâm." Mấy hôm nay chỉ ăn cháo, hiện vết thương tốt lên có thể nhai được đồ mềm.

Chúc Tôn Hữu cười đến híp mắt, dung mạo của nàng hiện tại không như trước nhưng tâm hân đối với nàng cũng là như vậy. Vẫn là muốn thú nàng nhưng hiện tại phụ mẫu lại kịch liệt phản đối.

Diệp Cẩm Huy thấy được đôi môi của Diệp Cẩm Huyền mỉm cười sau tấm màn mỏng cũng thả tâm xuống: "Chúc huynh, hôm trước người bảo có người bán hắc san hồ người đã mua được chưa?"

Diệp Cẩm Huyền vừa nghe được liền kích động. Vội vội vàng vàng càn nhai hết số thức ăn trong miệng

"Giá cao quá, mà ta lần đầu thấy qua hắc san hồ tuy là trân quý nhưng ai biết tác dụng có như hắc nói không." Chúc Tôn Hữu chép miệng phe phẩy chiếc phiến trên tay.

Đột nhiên chuông quỹ lên thông báo, Chúc Tôn Hữu liền rời đi. Hắc biết từ nay về sau mỗi ngày Diệp Cẩm Huyền sẽ đến đây nên cũng không tiếc nuôi gì nữa.

"Đại ca muội muốn mua." Diệp Cẩm Huyền quay sang cầm lấy cổ tay của Diệp Cẩm Huy kích động nói. Bao nhiêu bạc cũng không quan trọng.

"Muội muội mua làm gì? San hồ bao nhiêu màu sắc lấp lánh bắt mắt không chọn, màu đen trang trí cũng chẳng đẹp." Diệp Cẩm Huy nhíu mày nhìn đôi mắt sáng của Diệp Cẩm Huyền: "Chi bằng hôm khác có món nào tốt ta mua cho muội."

Diệp Cẩm Huyền lắc đầu kiên định nói: "Muội muốn hắc san hồ, những thứ khác đều không cần."

"Vì sao?" Diệp Cẩm Huy thấy Diệp Cẩm Huyền có chút lạ. Từ hôm thấy nàng cùng một lão đầu đánh cờ xong liền có cái dạng này.

Diệp Cẩm Huyền giờ này đây mới mang chuyện kể ra. Lúc đầu nàng không dám kể vì sợ tự mình sinh ra một hy vọng không có thực. Nhưng giờ là ở trước mặt nàng a, chuyện này không thể kéo dài nữa.

"Chuyện này tuyệt không để người thứ ba biết, nên khi đại ca đi mua cũng phải âm thầm đấy."

Diệp Cẩm Huy ngạc nhiên không ngớt, hần ngẫm rồi nói: "Ta lập tức đi, muội muội ngồi đây dùng bữa, nếu Chúc Tôn Hữu quay lại thì cứ nói ta có việc gấp rồi đi."

"Ân" Diệp Cẩm Huyền vui vẻ đáp ứng.

Sau khi Diệp Cẩm Huy đi rồi nàng cũng không tiếp tục mang mạn che mặt nữa. Nàng cầm gương nhỏ lên nhìn vết sẹo của mình, mỉm cười rồi lại tiếp tục dùng bữa. Hy vọng khi mua được sẽ không quá trễ.

Một lúc sau Chúc Tôn Hữu quay trở lại phòng, mắt thấy rõ được vết sẹo trên mặt Diệp Cẩm Huyền tâm vẫn là giật lên một cái. Hần cố tỏ ra trấn tĩnh xem như mình chưa từng thấy gì.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấu được Chúc Tôn Hữu liền ngượng ngùng mang mạn che mặt lên: "Xin lỗi Chúc công tử, dọa phải ngươi rồi."

"Không, không có đâu, thực ra ta cũng cảm thấy tứ tiểu thư dùng bữa phải mang mạn che rất phiền phức. Chi bằng, nàng cũng không cần che mặt nữa."

Chúc Tôn Hữu cố gắng kiềm chế chất giọng đang run vì sợ của mình. Hần tự nhận hần yêu thích cái đẹp, nhưng là vẫn không nên thất thố như vậy. Dù gì hần cũng đã từng cầu hôn nàng, không nên để nàng buồn phiền vì hành động của mình.

Diệp Cẩm Huyền không còn biết nên nói gì nữa nên im lặng dùng bữa. Hiện trong phòng chỉ có nàng và hần nên không khí cũng có chút ngượng ngùng. Tuy nàng đã trải qua hai kiếp người, lại không muốn cùng nam nhân thân cận nhưng vẫn không tránh khỏi mặt hiện lên phi sắc.

Chúc Tôn Hữu cũng không biết nói gì với nàng nhưng hần vẫn là muốn nói cùng nàng. Tuy quả thực nhìn dung mạo của nàng hiện tại có chút sợ hãi, nhưng hần tin hần sẽ khắc phục được sau đó nhanh chóng thuyết phục phụ phụ mẫu mẫu thú nàng qua cửa.

Thế là hần mở miệng nói trước: "Tứ tiểu thư, không biết Diệp huynh đi đâu rồi."

"Đại ca bảo có chút việc nên rời đi trước rồi." Diệp Cẩm Huyền lơ đãng trả lời. Vết thương vẫn chưa khép miệng nên lời nói phát ra không rõ ràng lắm.

"Ân." Chúc Tôn Hữu trả lời một chữ liền không biết nên nói gì nữa. Hần cũng bắt đầu cảm thấy dùng cùng nàng.

Lúc này bên ngoài nghe được âm thanh của Bách Lý Nghiêm cùng đám hoa hoa công tử đang la hét ở phòng đối diện. Diệp Cẩm Huyền ngẩng đầu nhìn Chúc Tôn Hữu như muốn bảo hần qua đó nói bọn kia giảm nhỏ âm lượng.

Chúc Tôn Hữu đang ăn cảm nhận được ánh nhìn của Diệp Cẩm Huyền động tác trên tay có chút cứng, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên. Nàng nhìn hần? Mặt hần có dính chút gì? Hay là hần vừa làm ra loại chuyện thất thố gì?

Đột nhiên của phòng bị người đẩy ra, Bách Lý Nghiêm chụp vào cánh cửa cả thân hình đầy mỡ như muốn ngã xuống luôn. Hần giờ tay lên lại vừa chạy vào vừa hô to: "Đại Tướng Quân của ta..."

Diệp Cẩm Huyền cùng Chúc Tôn Hữu nhìn hần như heo xổng chuồng vậy. Hần cũng không để ý mà chỉ lê cái thân xác nặng nề ục ịch của mình chạy vòng vòng trong phòng, gương mặt lo lắng đầy mồ hôi, đôi mắt cố gắng mở thật to tìm thứ gì đó. Miệng liên tục gọi "Đại Tướng Quân".

Tiếp đến là ba tên bằng hữu của hần ăn vận lụa là trên tay bọn họ bên cầm chiết phiến bên cầm chung gỗ thượng đẳng điêu khắc hoa văn cầu kỳ đứng trước cửa cười.

"Thế tử gia, ta nói người đầu không lại đâu."

"Đại Tướng Quân cũng đã mất rồi, thôi thì đầu hàng sớm đi!"

"Cho dù tìm được cũng đâu không lại Bất Bại của ta đâu! Người đầu với ta đã có lần nào thắng đâu." Người nói kèm theo giọng cười cực kỳ mỉa mai.

"Chi bằng mau một chút chịu thua rồi mời chúng ta thưởng thức mỹ nữ đi."

"Đúng đó, thế tử gia đâu cần chật vật như vậy."

"Ha ha..."

Bách Lý Nghiêm vẫn khom người chật vật tìm Đại Tướng Quân của mình không để ý đến mấy lời châm chọc của người khác. Nếu không phải do tên tiểu nhị bất cẩn làm Đại Tướng Quân của hần chạy mất hần có vất vả vậy không.

Diệp Cẩm Huyền khép hờ mắt nhìn ba tên nam nhân trước cửa phòng lại nhìn bộ dáng mập mạp kệch cỡm của Bách Lý Nghiêm vén bàn, nằm xuống đất nhìn vào gầm tủ tìm Đại Tướng Quân. Nàng biết đám kia chơi cùng hần chỉ vì muốn chuộc lợi mà thôi.

Lúc này Chúc Tôn Hữu đột nhiên đứng hình nàng không chớp mắt: "Tứ tiểu thư, nàng đừng động đây, bình tĩnh, bình tĩnh." Giọng hần nhẹ nhàng bộ dáng khẩn cấp lại chậm chạp để nàng nhũn mày không hiểu được.

Đúng lúc đó một tên trong số ba tên lùa là đứng bên ngoài cửa hô to: "Đại Tướng Quân chẳng phải là trên mặt vị cô nương này sao, thế tử gia mau bắt đi."

Mắt bọn hán lóe lên gian xảo. Bọn hán chính là muốn xem bộ dáng chặt vật của Bách Lý Nghiêm. Lại muốn xem Diệp Cẩm Huyền la hét rồi lời mạn che xuống để bọn họ xem dung nhan a.

Bách Lý Nghiêm nghe vậy đột nhiên quay sang phía Diệp Cẩm Huyền. Mắt hán tập trung trên mạn che của nàng rồi chập rây bước đến, bộ dáng như hổ rình mồi vậy. Giọng hán run run trầm xuống, đáng đáp đầy cẩn thận.

"Đại Tướng Quân ngoan ngoãn theo bốn thế tử trở về nào."

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Hôm qua ta không up vì sao không nghe ai nhắc gì hết vậy T_T

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đấu thắng thì sao?

Tác giả: Luna Huang

Gương mặt xấu xí phù nề của Bách Lý Nghiêm dần dần phóng đại trước Diệp Cẩm Huyền khiến nàng khó hiểu. Nàng nghĩ mãi không ra, Bách Lý Hạ cùng thân mẫu quá cố của hán đều thuộc hàng ưu tú vì sao hán lại thừa hưởng không được thứ gì?

Diệp Cẩm Huyền hạ mi mắt nhìn chằm đen dưới mạn che. Khóe môi nàng nhếch cao, chỉ với một con vật nhỏ nhoi mà muốn nàng sợ sao. Một bọn nảo rỗng, nàng đưa tay lên bắt thanh bất sắc bất lại được Đại Tướng Quân. Hóa ra nó là một con dế a.

"Đừng..." Bách Lý Nghiêm thấy được sợ Diệp Cẩm Huyền bóp chết con dế của hán liền thống khổ la lên.

Đám nam nhân còn lại miệng há hốc không ngậm lại được. Đến cùng là vị thiên kim nhà nào mà gan dạ như vậy?

"Từ...từ tiểu thư, nàng không sợ sao?" Chúc Tôn Hữu nuốt một ngụm nước bọt lắp bắp hỏi.

"Không!" Diệp Cẩm Huyền đáp một từ rồi hướng Bách Lý Nghiêm nói: "Thế tử gia đưa chúng qua đây."

"Àn!" Bách Lý Nghiêm vui vẻ như một con gió chạy trở về phòng đối diện ôm cái chung gỗ ra rồi chạy đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền để nàng cho con dế vào.

Thấy Đại Tướng Quân trở về an toàn sắc mặt của Bách Lý Nghiêm vui vẻ trở lại đặc ý nhìn một nam tử trước cửa cười thách thức: "La huynh, chúng ta đấu lại."

Lúc này đám nam nhân kia mới hồi hồn. Bọn hán không trả lời Bách Lý Nghiêm mà bước vào nhìn Diệp Cẩm Huyền chăm chăm. Người được gọi là "La huynh" kia nhui mày bày ra bộ dáng thư sinh ôm quyền nói: "Tại La Bàng, tự tiện xông vào thất lễ rồi, không biết vị công nương này nên thế nào xưng hô?"

La Bàng trực tiếp bỏ qua Bách Lý Nghiêm cùng lão bản Chúc Tôn Hữu mỉm cười hiếu kỳ với dung mạo của Diệp Cẩm Huyền. Đến khi mắt hán thấy được vết sẹo nhỏ lộ ra dưới mắt của nàng liền có chút hốt hoảng. Đây chẳng phải là nữ tử bảo vệ tỷ tỷ mà hy sinh thân mình vừa được phong quận chúa sao.

Diệp Cẩm Huyền thu được phản ứng dưới đáy mắt của hán cũng biết hán đoán được thân phận của mình. Nàng nhẹ nói: "La công tử hảo, Diệp thương thư chi tử nữ."

Tròng mắt của hai nam tử theo sau hán khẽ run một cái. Cur nhiên là nữ tử bị hủy dung, cái này, không hợp với khẩu vị của bọn họ. Đáy mắt có chút thất vọng được giấu xuống.

Ba người đồng loại ôm quyền thi lễ: "Tiểu nhân tham kiến quận chúa." Dù không muốn nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ qua. Diệp Cẩm Huyền không ngu ngốc như Bách Lý Nghiêm bọn họ vẫn là thủ lễ cho tốt.

"Các vị công tử hà tất khách sáo." Diệp Cẩm Huyền quét mắt qua bọn họ rồi lại nhìn chung gỗ trên tay La Bàng.

Bách Lý Nghiêm lúc này không để ý gì nhiều trực tiếp chỉ vào nam tử phía say La Bàng hạ lệnh: "Ngươi mau đến lấy chậu sang đây, hôm nay bốn thế tử sẽ cho ngươi thấy được sự lợi hại của Đại Tướng Quân của bốn thế tử." Hán cười cực kỳ đắc ý, còn dế này hán đã phí không ít bạc để mua a.

Lúc này Chúc Tôn Hữu hăng giọng hai cái liền nói: "Thế tử gia, tứ tiểu thư đang dùng bữa, chỉ bằng người trở về phòng mình..."

Lời còn chưa dứt đã nghe Bách Lý Nghiêm cao giọng hung hăng quát: "Bỏ thế tử muốn ở đây, người quân sao?"

Đúng lúc Diệp Cẩm Huyền cũng là no bụng nhàm chán liền hướng Chúc Tôn Hữu lắc đầu. Nàng muốn xem thử đá dễ vui thế nào mà đám nam nhân này lại la hét to tiếng như vậy.

Nam nhân kia thấy không ai phản đối liền làm theo lời của Bách Lý Nghiêm. Bách Lý Nghiêm cùng La Bằng đồng loạt đem hai con dê của mình thả vào chậu sứ cao to, bên trong có một lớp đất.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy con dê của Bách Lý Nghiêm liền lắc đầu ngoa ngán. Hẳn thế nào thì con dê y như vậy. Thế thì làm sao mà đá nổi so với con dê của La Bằng đây.

Hai con dê đen bóng bốn cánh liên tục phe phẩy, sợi râu liên tục động phát ra âm thanh rất vui tai. Khi thấy đối thủ liền chụm đầu vào húc nhau. Ngoài tiếng dê kêu thì còn nghe tiếng hò hét của đám nam nhân nữa.

Chúc Tôn Hữu thấy trò vui cũng là nhập bọn cùng đám nam nhân la hét. Diệp Cẩm Huyền im lặng theo dõi trận đấu, nàng thấy đâu có vui vì sao bọn họ là cao hứng như vậy.

Lát sau thực sự Đại Tướng Quân thua a. Bách Lý Nghiêm tức giận mang Đại Tướng Quân ra mắng một trận trong tiếng cười chiến thắng pha lẫn chế nhạo của ba nam nhân kia. Do bọn họ đấu đến ba trận mới quyết định thắng thua nên đây được xem như nghỉ giữa trận thôi.

Nhìn trên mặt ba tên bất lương kia lại nghe bọn họ thách thức hẳn Diệp Cẩm Huyền càng vì hẳn thấy không cam lòng. Thấy bộ dáng tức giận chật vật của Bách Lý Nghiêm nàng lại nhớ đến đáng về lúc hẳn nhìn Diệp Cẩm Liên liền sinh ra hảo ý muốn giúp hẳn.

Đường đường là thế tử hầu gia làm sao lại mất uy phong như vậy? Nàng mím môi chốc lát rồi lại nói: "Thế tử gia, ta cũng muốn chơi."

Chúc Tôn Hữu há hốc, đây là sao? Có nữ nhân nào lại muốn chơi đá dễ đâu. Đầu hẳn có chút mờ nhìn Diệp Cẩm Huyền: "Tứ tiểu thư đã suy nghĩ kỹ?"

"Àn." Diệp Cẩm Huyền gật đầu xác nhận.

La Bằng lại lên tiếng đưa ra đề nghị: "Chi bằng quận chúa dùng Bất Bại của ta đi, cơ hội thắng sẽ cao hơn." Dù là xấu nữ vẫn là quận chúa, nếu như nàng cũng ngốc như Bách Lý Nghiêm chẳng phải la bọn hẳn có lỗi sao.

"Ta thấy mình có duyên với Đại Tướng Quân của thế tử gia." Diệp Cẩm Huyền nhân dịp đáp trả, mắt không rời khỏi con dê trên tay Bách Lý Nghiêm.

Bách Lý Nghiêm đương nhiên là nhân cơ hội này lấy lòng Diệp Cẩm Huyền để kết thân với Diệp Cẩm Liên. Nhưng hẳn lại có cố kỵ, Đại Tướng Quân của hẳn tuy to hơn Bất Bại của La Bằng nhưng mà đã thua một trận. Nếu thua nàng sẽ mất hứng không giúp hẳn.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấu cố kỵ của hẳn liền cười khế: "Thế tử gia luyện tiếu Đại Tướng Quân?"

"Không có." Bách Lý Nghiêm nhú mày đáp rồi đưa cho nàng: "Nếu tứ tiểu thư không ngại bốn thế tử cũng không ngại cho người mượn."

"Tạ qua thế tử gia." Diệp Cẩm Huyền vừa nói tay đồng thời vươn ra tiếp nhận Đại Tướng Quân. Vô Sự ở bên nàng ỳ khượt sủa vài tiếng không cam lòng. Nàng lại phải vuốt ve nó an ủi.

Đôi mắt tỉ mỉ quan sát Đại Tướng Quân, cánh của nó hiện rất rõ các đường vân, chân lại hữu lực cao dài. Vậy chính là do Bách Lý Nghiêm không biết nuôi mới nuôi ra con dê mập như vậy, bụng so với bụng hẳn có gì khác nhau đâu.

Nàng đưa tay nhỏ một sợi tóc trên đầu xuống, xoắn lại dùng để kích thích Đại Tướng Quân nổi giận. Nghỉ giữa trận kết thúc, hai con dê lại được đặt vào trong chậu sứ.

Lần này kết quả ngoài dự đoán Đại Tướng Quân vì sự kích thích kia dĩ nhiên chiến thắng. La Bằng tức đến khuôn mặt đen thui lại không dám phát tiết. Bách Lý Nghiêm thấy được mắt tròn xoe đầy kinh ngạc, vừa vui vừa sùng bái Diệp Cẩm Huyền.

Khỏe miệng của Chúc Tôn Hữu liên tục co rút. Nàng cư nhiên biết dùng cách này để kích thích tính hiếu chiến của Đại Tướng Quân. Không nghĩ tới một nữ tử đối với trò chơi này có hứng thú.

"Chúc mừng tứ tiểu thư."

"Là do La công tử đây nhường thôi." Diệp Cẩm Huyền cũng là cao hứng không thôi. Nàng ở Trúc Huyền am mỗi ngày đi gánh nước đều thấy được đám trẻ chơi đá dễ nên cũng học được không ít a.

La Bằng nén giận nặn ra nụ cười méo mó: "Quận chúa khiêm tốn rồi, người đã từng chơi?"

"Đây là lần đầu tiên." Nàng quả thực là lần đầu tiên chơi nhưng là thấy người khác hơn trăm lần.

"La huynh, thêm một trận nữa liền kết thúc đi." Bách Lý Nghiêm cười ha hả đắc thắng, chống hông lấy lại bộ dáng hống hách.

"Được." La Bằng sảng khoái đáp một tiếng lại đặt Bất Bại vào chung sức. Hắn không tin lần này hắn cũng thua, còn để mập kia làm sao thắng được con đề khỏe mạnh của hắn được.

Diệp Cẩm Huyền nhìn Đại Tướng Quân khỏe môi kéo cao đắc thắng. Con đề này khỏe như vậy nhất định trụ được đến cuối trận. Nàng chậm rãi thả Đại Tướng Quân vào trong chung sức.

Hai con đề lại tiếp tục húc nhau. Trên trán của đám nam nhân đầy mồ hôi vì lo lắng kết quả trận đấu. Diệp Cẩm Huyền chỉ là chơi giúp nên ai thắng ai thua đối với nàng mà nói chính là không liên quan.

Không ngờ thực sự là như Diệp Cẩm Huyền nghĩ, Đại Tướng Quân oanh liệt dành chiến thắng. Bất Bại không những thua mà một bên râu cũng bị đứt luôn. La Bằng tức giận không chỗ phát tiết, lại không tiện ở trước mặt người khác thất thố với Bách Lý Nghiêm chỉ biết trừng đôi mắt nổi đầy huyết gân nhìn Bất Bại.

Bách Lý Nghiêm cười ha hả khiêu khích: "La huynh, có phải hay không nên phạt rồi?"

Diệp Cẩm Huyền nâng mắt nhìn La Bằng, đáy mắt ẩn hiện ý cười. Lúc này hắn chế nhạo Bách Lý Nghiêm vì sao lại không thấy có bộ dáng này.

Hai tên nam nhân theo sau La Bằng cũng hận chết được mà cũng không thể làm gì. Bọn hắn chỉ biết im lặng nhìn La Bằng như thể bảo hắn không nên có chấp vậy.

La Bằng nén giận thể hiện mình là người hào sảng nói: "Được ta thua, ta bao cả Túy Hương lâu để thể tử gia người thoải mái ba ngày ba đêm, thế nào?"

Bách Lý Nghiêm cau mày lần đầu đáng về nghiêm túc xuất hiện trên gương mặt bánh bao của hắn: "Vậy thì không cần, bọn thể tử chỉ cần chuỗi ngọc thất sắc hôm trước La huynh vừa mua là được rồi."

Mọi người ngạc nhiên không ngớt nhìn Bách Lý Nghiêm, bao gồm cả Diệp Cẩm Huyền. Trong trí nhớ của bọn họ hắn là nam tử hoan dâm có tiếng của kinh đô, vì lý do gì lại từ chối lời đề nghị hấp dẫn của La Bằng.

Một nam tử đứng sau La Bằng nói: "Thể tử gia, chúng ta có nghe nhầm không? Hay là người nói nói nhầm?"

Nam tử còn lại mỉa mai: "Thể tử gia đây là sợ thất thố trước mặt quận chúa sao?"

Bách Lý Nghiêm lại thần nhiên không bị kích bác đáp trả: "Khi bọn thể tử cùng các người cá cược nào có nói đến muốn lấy thứ gì. Bọn thể tử chỉ nói nếu các người thắng liền bao cả Túy Hương lâu cho các người ăn chơi ba ngày ba đêm thôi. Hiện bọn thể tử thắng liền muốn chuỗi ngọc thất sắc."

Mặt của La Bằng lúc này đen không thể đen hơn. Đúng là hắn đã từng đấu giá chuỗi ngọc thất sắc cùng Bách Lý Nghiêm, hắn thắng. Ngay lúc đó Bách Lý Nghiêm liền đưa ra đề nghị cá cược, điều kiện lại lời như vậy hắn liền đáp ứng. Không nghĩ đến Bách Lý Nghiêm cư nhiên vì chuỗi ngọc thất sắc mà cá cược.

"Được, hiện giờ ta trở về lập tức cho người mang chuỗi ngọc thất sắc kia đến cho thể tử gia, cáo từ."

Hắn ôm quyền cung kính nói xong, liền hướng Diệp Cẩm Huyền cùng Chúc Tôn Hữu thi lễ: "Tại hạ làm phiền, xin cáo từ." Không đợi ai phản ứng liền phát tay áo hùng hăng xoay người rời đi. Hai nam tử còn lại cũng thi lễ rồi chạy theo.

Chúc Tôn Hữu nhanh chóng cho người thu dọn "chiến trường" bọn kia để lại. Bách Lý Nghiêm tụng kính xong không cần hòa thượng liền cho người dọn luôn Đại Tướng Quân. Diệp Cẩm Huyền vẫn ngồi đó ngẩn ngơ với sự thay đổi nhanh chóng của Bách Lý Nghiêm.

Lúc này chương quý bước lên bảo Đoan Mộc Chiến Khôi tìm Chúc Tôn Hữu nên hắn nhanh chóng cáo từ rời đi. Trong phòng chỉ còn lại hai người.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Ta vẫn còn đang bổ sung lại các chương các truyện còn thiếu trên web, các nàng đừng giục, ta rất vội, hy vọng các nàng thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Nghiêm chi kinh hỉ

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền nhìn Bách Lý Nghiêm như muốn hỏi "vì sao ai cũng ly khai ngươi còn ở đây?". Bách Lý Nghiêm lúc này cũng nhìn nàng, đôi môi nở một

nụ cười khiến nàng phải dùng sức nén để tránh nồn hết thức ăn ra ngoài.

"Tứ tiểu thư." Hắn đặt cái thân thể to của mình xuống ghế tròn nhỏ lấy lòng nhẹ giọng gọi một tiếng. Phòng chừng chỉ thấy hắn không thấy cái ghế đâu, khiến người nhìn thương hại cái ghế sắp bị hắn đè đến không toàn thân kia.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy hắn đã có cảm giác sợ rồi. Tướng mạo không tốt, đầu óc càng tệ. Cộng luôn cái thân hình mập mạp kia đủ dài dằng chúng trong thành ăn vài ngày. Nếu mỗi ngày đều nhìn thấy hắn nàng không cần ăn cơm cũng no bụng rồi.

"Thế tử gia, không biết có chuyện gì?" Lúc này nàng không còn sợ sệt như lúc trong cung nữa vì dung mạo nàng bị hủy sẽ không ai đối với nàng có hứng thú.

"Kỳ thực, kỳ thực..." Gương mặt vốn trắng hồng của Bách Lý Nghiêm chợt nhuốm chút đỏ. Hắn cúi đầu lấp bắp không giống với tác phong ngày thường của mình.

"Thế tử gia cứ nói là tốt rồi." Diệp Cẩm Huyền bỗng có dự cảm không lành. Hắn sẽ không phải muốn nàng giúp...

Hiệu suất làm việc của La Bằng cư nhiên cao. Mới đây đã cho người mang chuỗi ngọc thất sắc đến. Hạ nhân của La gia sau khi dâng lên một hộp gỗ liền thi lễ rời đi.

Bàn tay mập mạp của Bách Lý Nghiêm cầm lấy hộp gỗ kiểm tra xong đẩy đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền. Tâm hắn lúc này đập thình thịch vô cùng khẩn trương: "Tứ tiểu thư không biết có thể giúp ta chuyển thứ này cho đại tiểu thư được không?" Cả đến ba từ kiêu ngạo "bổn thế tử" hắn cũng không dùng.

Diệp Cẩm Huyền nhìn vào cái hộp gỗ được mài nhẵn điêu khắc tinh tế mà nuốt một ngụm nước bọt. Nàng phải từ chối thôi, nếu không Diệp Cẩm Liên lại lần nữa thất cổ vào trong ngày đại hôn thì nguy: "Đương nhiên là có thể, chỉ là nếu thế tử gia đích thân tặng cho đại tỷ vẫn là tốt nhất."

Bách Lý Nghiêm nâng mắt nhìn thẳng Diệp Cẩm Huyền rồi lại thờ dài: "Ta đã từng như vậy, nhưng nàng, nàng không nhận. Món đồ lần trước nàng cũng cho người mang đến phủ trả ta."

"Nếu vậy ta giúp thế tử gia khác nào làm trái ý của đại tỷ đâu. Cho dù đại tỷ nhận cũng sẽ mang đến trả a." Diệp Cẩm Huyền đưa tay châm cho mình một tách trà, chậm rãi thưởng thức.

Bách Lý Nghiêm xị mặt xuống không nói gì, trong mắt lóe ra chút buồn bã. Hắn biết danh tiếng của hắn trong kinh thành không được tốt, lại hôm trước để cho nàng có ấn tượng xấu với mình. Nhưng là lúc đó hắn không nghĩ đến sẽ động tâm với nàng nên mới có hành động như vậy. Giờ phải làm sao cho tốt đây.

Diệp Cẩm Huyền nhân cơ hội này xoay chuyển trọng tâm câu chuyện sang một hướng khác: "Thế tử gia vì đại tỷ mới cá cược với La công tử sao?"

"Àn." Bách Lý Nghiêm không chút do dự liền xác nhận: "Hôm đó là ta đấu giá không thắng tên La Bằng đó mới cùng hắn cá cược. Ta còn có tình đi mua Đại Tướng Quân để đấu với hắn nữa."

Đại Tướng Quân là hắn mua? "Vì sao thế tử gia lại chọn Đại Tướng Quân?" Vì mập mạp giống hắn sao?

"Vì lúc đó ta thấy La Bằng chọn con dê nhỏ kia, ta liền mua con to sẽ thắng được hắn." Bách Lý Nghiêm cười đến vô hại: "Ta tiêu gấp ba lần số bạc La Bằng mua Bất Bại để mua Đại Tướng Quân đấy."

Diệp Cẩm Huyền thăm ai oán, vì sao có người ngốc đến như vậy. Dùng não nghĩ cũng biết hắn bị La Bằng gạt rồi. Còn chưa biết chừng người bán dê kia cũng thông đồng với La Bằng bán cho hắn giá cao a. Thôi thì cùng là thắng rồi, cho qua đi.

"Nhưng đại tỷ sẽ không thích..." Nói đến đây nàng lại sợ hãi tui thân nên đem số chữ ở trong cổ họng nuốt xuống bụng.

"Tứ tiểu thư cứ nói không cần để tâm, ta không ngại tiếp nhận." Bách Lý Nghiêm giờ đây coi bỏ thân phận thế tử hầu gia để trò chuyện cùng Diệp Cẩm Huyền. Biết đâu sau này quan hệ của nàng và hắn sẽ là tỷ phu – muội thê thì sao.

Diệp Cẩm Huyền nhìn trong đôi mắt hắn có vài phần vui sướng, lại có vào phần mong chờ thăm thờ dài. Lúc trước nàng nghe người nhắc đến Đoan Mộc Chiên Phàm e cũng là bộ mặt không có tiền đồ này. Chỉ là không muốn tự tay tác thành một mối duyên không tốt liền sẽ phá hỏng nó từ khi mới bắt đầu.

"Thực ra, đại tỷ không thích người mập mạp lại không có công danh, suốt ngày chỉ biết tiêu tiền khoa môi múa mép lại cái gì cũng không thực hiện được đâu. Nếu thế tử gia người có thể thay đổi, biết đâu đại tỷ sẽ có cái nhìn khác về người."

Bách Lý Nghiêm nhìn lại thân hình của mình. Hắn cũng không biết từ khi nào hắn trở thành cái bộ dạng này nữa. Chỉ biết mẫu thân hắn là nữ tử có dung mạo thanh tú được cả kinh thành khen ngợi, phụ thân cũng là tuần tú. Lúc nhỏ trong phủ người nào cũng bảo hắn lớn lên tựa phụ thân, thông minh hơn người.

Nhưng là năm lên năm mẫu thân qua đời, phụ thân cưới thêm một nữ nhân vào phủ làm kế thất. Nữ nhân đó lại cực kỳ thương yêu hắn, hắn muốn gì cũng có. Thậm chí vừa mười bốn tuổi đã biết được nhiều chuyện phòng the giữa nam với nữ rồi.

Chỉ là phụ thân ngày càng phiền lòng hắn. Nếu không phải nữ tử phụ thân thương yêu nhất là mẫu thân hắn thì đã sớm phế thân phận thế tử của hắn

nhường lại cho hải tử của kẻ thất rồi.

"Sau này ta sẽ kế thừa tước vị của phụ thân."

"Nhưng là của hầu gia không phải của thế tử gia người."

"Vây, vậy ta thi công danh." Khuôn mặt đầy kiên định quyết tâm của hắc khiển Diệp Cẩm Huyền nhin không được phi cười một tiếng.

"Thế tử gia, đại tỷ không còn nhỏ nữa, nếu lại đợi người thêm một năm ta e không ai đồng ý đâu." Loại không có não này cho dù nhận được một chức nhỏ trong quan trường e cũng là đứng không vững a: "Lại nói, có người dúi kinh mai sử cả đời vẫn không đậu, thế tử gia đã từng học qua những thứ gì? Chắc chắn đậu bằng sức của mình sao?"

Nghe được câu này, ánh mắt của Bách Lý Nghiêm sáng lên tràn đầy tự tin khiến người không thể tin tưởng được. "Khoa cử một năm nữa sẽ đến, chỉ cần tứ tiểu thư có thể giúp không để đại tiểu thư nhìn trúng nam tử nào là được."

Diệp Cẩm Huyền từ trong kinh ngạc hồi qua thần. Không ngờ heo này lại nói được những lời tự tin nhưng vậy. Chỉ là nói thì dễ làm mới khó, kết quả lại càng thảm trạng hơn: "Ta không dám đảm bảo, hôn sự của đại tỷ là do đại nương quyết định. Ta còn nghe nói dạo này đại nương đang lo cho hôn sự của đại tỷ cùng nhị tỷ a."

Khỏe miệng của Bách Lý Nghiêm hiện lên ý cười sâu đậm: "Về phần này tứ tiểu thư an tâm, chỉ là hy vọng tứ tiểu thư giúp ta đừng để nàng nhìn trúng nam tử nào là được."

Nói xong hắc ôm lấy hộp gỗ hương nàng khom lưng: "Ta sớm trở về, tứ tiểu thư thông thả."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền nhìn bóng lưng to lớn của hắc bước qua cửa ừng một tiếng.

Lúc này Diệp Cẩm Huy cũng trở lại. Đúng lúc hai người lướt qua cửa, một người vào, một người ra. Đôi mắt của Diệp Cẩm Huyền mở to kinh ngạc.

Thân hình mập mạp của Bách Lý Nghiêm khiến người nhìn cảm thấy hắc xấu xí vừa mập vừa lùn cực kỳ khó coi. Nhưng khi cùng Diệp Cẩm Huy lướt qua, chiều cao của hắc cùng Diệp Cẩm Huy cũng là hơn kém nhau không nhiều. Mà Diệp Cẩm Huy đã là nam tử thân cao bảy thước có hơn a.

Hôm nay, Bách Lý Nghiêm qua là để cho nàng kinh hi không ít rồi. Nhưng là Diệp Cẩm Liên thì sao? Nàng sẽ chấp nhận Bách Lý Nghiêm hay là lại tự vẫn như đời trước?

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Up lại bình thường ghen mọi người hehe

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trộm bảo khố phòng

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huy thấy được Bách Lý Nghiêm từ trong phòng của Diệp Cẩm Huyền bước ra liền chau mi tâm lại. Hắc nhìn theo bóng lưng to lớn của Bách Lý Nghiêm khuất sau bậc thang mới bước vào phòng.

Đóng cửa lại, xoay người bước đến bên Diệp Cẩm Huyền ngồi xuống vội vàng hỏi: "Hắc đến đây làm gì?" Nhìn thấy nàng bình an vô sự hắc mới đặt tâm xuống.

Diệp Cẩm Huyền nâng Vô Sự lên cao khẽ cười kể lại mọi chuyện. Lúc này Diệp Cẩm Huy cũng là thụ sủng nhược kinh. Hắc không hỏi thêm chuyện này nữa, vì hắc biết nếu Bách Lý gia đến cầu thân Diệp Cẩm Liên, Diệp Nghiêu nhất định đồng ý.

"Đại ca đã mua được?" Diệp Cẩm Huyền đặt Vô Sự lên bàn đưa tay chọc chọc cổ nó. Vô Sự thoải mái liền nằm xuống về mặt cực kỳ hưởng thụ.

"Ừm." Diệp Cẩm Huy gạt đầu từ trong tay áo lấy ra một nhánh hắc san hô nhỏ chừng một ngón tay cái.

"Đa tạ đại ca." Diệp Cẩm Huyền vui vẻ cầm lấy neho mắt nhìn kỹ. Nhỏ như vậy hèn gì Diệp Cẩm Huy lại bảo là trang trí không được: "Đại ca tiêu hết bao nhiêu bạc?"

"Quên mất rồi." Diệp Cẩm Huy biết hiện Diệp Cẩm Huyền sẽ trả bạc lại cho hắc nhưng là hắc không muốn nhận nên nói như vậy: "Chuyện này không có người biết nên muội muội yên tâm."

Hắn lại mang ra một hộp gấm thùy sắc nhỏ nhỏ. Mở hộp gấm ra đó là một miếng da giả màu hơi đậm hơn so với da của nàng, kích cỡ lại y hệt như vết sẹo trên mặt nàng.

"Sau này vết thương khỏi liền dùng thứ này." Hắn biết nàng không cho người biết chính là không muốn tiết lộ chuyện dung mạo của mình có thể chữa lành.

"Đại ca thật chu đáo." Đôi mắt nàng sáng rực không ngờ Diệp Cận Huy suy nghĩ thấu đáo như vậy. Nàng còn đang nghĩ không biết nên che giấu thế nào cho tốt này lại được giúp đỡ rồi.

Thấy Diệp Cận Huyền vui vẻ Diệp Cận Huy cũng cảm thấy tâm được đặt xuống. Tuy là mua được hắc san hô nhưng ai biết lời của người kia tin được không. Hắn chỉ có thể làm cho nàng cao hứng thôi, nếu chữa không được...hắn cũng sẽ không để nàng buồn.

Nàng đã mười lăm năm không có tình yêu thương của thân nhân rồi. Nay vừa về Diệp gia lại bị hủy dung. Mười lăm năm qua thấy Hồ thị khóc lóc nhớ thương nàng hắn cũng luôn suy nghĩ về vị muội muội chưa từng gặp mặt này. Không ngờ nàng cũng rất dễ thích nghi.

Diệp Cận Huy bận rộn tính toán sổ sách không nhìn đến nàng. Chúc Tôn Hữu vì Đoan Mộc Chiến Khôi muốn tổ chức một buổi tiệc chúc Đoan Mộc Chiến Lãm sắp thụ Vương phi mà suy nghĩ thực đơn. Diệp Cận Huyền ngồi nhàn rồi liền mài hắc san hô thành bột. Nàng lấy một lọ sứ nhỏ đựng vào.

Đến chiều tối, hai huynh muội hỏi phủ. Diệp Cận Huyền cực kỳ sợ hãi vì trong mảnh giấy Dược Hằng lưu lại chính là đến bước đáng sợ nhất. Do vết thương của nàng đã kết một ít vảy rồi, nên muốn dùng bột hắc san hô thì phải một lần nữa làm miệng vết thương hở ra.

Tay nàng nắm chặt tay áo dài, nàng sẽ có can đảm này không chứ?

Lúc này xe ngựa dừng lại, xe phu thông báo: "Đại thiếu gia, tứ tiểu thư, đã đến phủ." Hắn nhảy xuống xe chuẩn bị bậc thang.

Hai huynh muội vào phủ chính là nghe đám hạ nhân bàn tán chuyện của Kha ma ma.

Lúc này từ trong cung trở về Diệp Nghê đến kho phòng tìm lễ vật tặng cho Đoan Mộc Chiến Lãm chuẩn bị lập phi liền phát hiện trong kho phòng thiếu không ít đồ.

Sau khi cho hạ nhân lục soát toàn phủ, phát hiện đồ bị mất cấp toàn bộ đều được giấu trong phòng của Kha ma ma. Diệp Nghê tức giận cho người kéo Kha ma ma xuống dùng loạn côn đánh chết.

Diệp Cận Huy nghe vậy vội vàng chạy đến nơi Kha ma ma bị dụng hình ngăn chặn lại. Diệp Cận Huyền đáp nhanh cước bộ đến tiền sảnh. Nguyên lai đây là lý do Kha ma ma chết không ai được phép nhắc lại.

Kha ma ma là người của Hồ thị, nếu như diệt trừ được nàng chính là bước tiếp theo sẽ đến phiên Hồ thị rồi. Có lẽ thấy chuyện của Diệp Cận Huy không thành nên Tà thị chuyển mục tiêu sớm hơn dự định.

Bước vào tiền sảnh, Diệp Nghê ngồi trên chủ vị giận đến đỏ mặt, miệng thở hộc hộc. Tà thị ở bên cạnh khuyên nhủ. Hồ thị quỳ dưới chân Diệp Nghê thay Kha ma ma cầu tình.

"Lão gia, Kha ma ma là người tặng cho thiệp, đã lâu như vậy nàng vẫn chưa từng phạm qua lỗi lầm, người tra xét rõ có được không?"

Diệp Cận Ninh kiêu mị ngồi trên ghế thái sư cất lên giọng nói ám áp trong trẻo của mình: "Nhị nương, vật chứng ngay đó người bao phụ thân làm sao mà tra xét đây." Là do Kha ma ma không biết thức thời nên mới nhận lấy hậu quả này, không thể trách ai được.

"Nếu là như vậy cũng nể tình nàng hầu hạ chu đáo mà tha cho nàng một mạng." Hồ thị vẫn là thống khổ cầu xin, tay giữ lấy đùi của Diệp Nghê.

Không để Diệp Nghê lên tiếng, Diệp Cận Huyền thả Vô Sự xuống đất bước đến hành lễ. Tà thị dịu dàng ôn hòa nói: "Tứ cô nương đã về rồi sao?"

"Vâng, không biết trong nhà lại phát sinh ra chuyện gì?" Diệp Cận Huyền đưa mắt nhìn Hồ thị rồi đỡ nàng ta đứng lên.

Diệp Nghê quát to không chút nể mặt: "Người hỏi mẫu thân người đi, có một hạ nhân cũng quản lý không xong thì còn làm được gì?" Đây là chuyện Vô Sự cắn Diệp Cận Ninh hắn vẫn chưa có cơ hội mắng Diệp Cận Huyền nên giờ mượn cơ hội này phát tiết.

Hồ thị vẫn cố chấp quỳ ở dưới cầu tình không được để Diệp Cận Huyền đỡ lên. Diệp Cận Ninh tốt bụng kể lại đầu đuôi rồi nói: "Cầu nô tài như vậy không thể lưu lại được, Diệp phủ chúng ta không thể chứa chấp loại tiện tì này, nhị nương cũng không nên tiếp tục đau lòng."

"Mẫu thân, tam tỷ tỷ nói đúng, nếu thực sự Kha ma ma lấy trộm liền không thể lưu lại." Diệp Cận Huyền nhẹ giọng nói, đường nhìn dò thẳng vào mắt của Diệp Nghê: "Nhưng nếu có người vu oan người tốt, Diệp phủ chúng ta giết lầm người tốt, truyền ra ngoài thì mặt mũi của phụ thân biết tính làm sao?"

"Có ý tứ gì?" Đôi mày rậm của Diệp Nghê nhíu lên một cái: "Vật chứng tìm được trong phòng còn chưa đủ chứng minh?"

"Phụ thân a, chìa khóa kho phòng trong phủ chúng ta là ai giữ? Kha ma ma vẫn luôn bên người mẫu thân vậy thì chỉ có buổi tối mới có thể đến kho phòng trộm thôi. Người nói xem, nữ nhi phân tích như vậy có sai không?" Diệp Cận Huyền chậm rãi bước đến ghế ngồi, nhấn lấy tách trà nóng hạ nhân

đưa đến.

Lời nói này của Diệp Cẩm Huyền khiến tinh thần Diệp Nghêu thanh tỉnh lại. Lúc này biết được hạ nhân trong phủ tay chân không tốt giận quá liền khó nghĩ được nhiều. Hắn quay sang nhìn Tà thị lạnh giọng hỏi: "Nàng nói, chuyện này là thế nào?"

Tà thị vẫn là cười dịu dàng đôi mắt khẽ hạ: "Lão gia, do thiếp cùng muội muội đều là thê nên cả hai đều có tư cách giữ chìa khóa khóa phòng. Thiếp có tình cho người làm thêm một chìa cho muội muội giữ a." Nàng sợ Diệp Nghêu sẽ hỏi nên đã sớm chuẩn bị chuyện này rồi.

Diệp Nghêu lại nhìn Hồ thị muốn nghe câu trả lời. Hồ thị nâng khăn lên lau nước mắt nghẹn ngào nói: "Đúng vậy, tỷ tỷ quả có đưa chìa khóa cho thiếp nhưng thiếp luôn mang theo bên người không có lý nào để người khác lấy mà thiếp không biết."

"Vậy nếu như nhị nương ngủ say, Kha ma ma len lén lấy đi cũng không chừng. Phàm là người đều không thể tránh khỏi sơ xuất." Diệp Cẩm Ninh vẫn nhẹ nhàng nói, điệu bộ thực nữ không ai sánh bằng.

Không ngờ ngay cả chuyện này cũng đã suy nghĩ xong. Trong lòng Diệp Cẩm Huyền hừ lạnh: "Nếu làm được một chìa nhất định sẽ làm được chìa thứ hai thứ ba."

"Tứ cô nương nói như thế chính là bảo ta đây vu oan người tốt, cố ý làm thêm vài chìa cho người khác?" Tà thị phản vấn, trong mắt lộ ra vài tia ngoan độc.

"Cẩm Huyền không dám, chỉ là sợ người bên ngoài biết được đây là chìa khóa khóa phòng của Diệp gia nên len lén làm thêm vài bộ cũng không chừng." Diệp Cẩm Huyền hướng Diệp Nghêu nói: "Phụ thân, vẫn là nên tra xét rõ ràng tránh vu oan người tốt."

"Vậy liền ngừng đánh nhót vào sài phòng đi." Diệp Nghiêu lạnh mắt phát tay áo rời đi. Diệp Cẩm Huyền nói không phải không có lý. Kha ma ma là năm đó hắt dích thân chọn lựa tặng cho Hồ thị không lý nào làm ra những chuyện như vậy được.

Mẫu nữ Tà thị liếc mắt Diệp Cẩm Huyền cũng rời đi. Diệp Cẩm Huyền bước đến nhẹ nhàng đỡ Hồ thị. Lúc này nàng sợ có người giết Kha ma ma để tạo ra thảm kịch sợ tội tự sát.

"Mẫu thân trở về nghỉ ngơi thôi, chuyện này có đại ca đến xử lý, Kha ma ma trong sạch nhất định được rửa oan."

"Ân." Hồ thị khẽ gật đầu cùng Diệp Cẩm Huyền trở về viện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tai họa không ngừng

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền về phòng, Vô Sự chạy bên cạnh nàng cũng trở về phòng. Cho lui Hải Dụ ra ngoài làm việc, nàng thay trung y ngồi trước gương đồng. Ánh nến tĩnh lặng đặt trên bàn trang điểm, bên cạnh là lọ sứ nhỏ đựng bột hắc san hô.

Mắt nhìn thẳng ảnh ngược của mình trong gương, tay nhẹ nhàng nắm cây trâm vàng từ từ xiết chặt trong tay. Có lẽ Vô Sự cảm nhận được chủ tử sắp đưa ra một quyết định khó khăn nên nó ở bên cạ mặt vào chân nàng nhỏ sủa hai tiếng.

Diệp Cẩm Huyền hít một hơi thật sâu lấy can đảm. Đồi trước có chuyện gì mang nàng chưa trải qua chứ, giờ đây là sợ gì mà không dám động thủ đây. Nàng dùng khăn tay cuộn lại đưa vào trong miệng dùng răng ra sức cắn chặt. Trâm vàng hơi qua lửa khừ trùng rồi mở to mắt hạ quyết tâm.

Đầu nhọn của trâm vàng từng chút từng chút rạch vào vết thương trên mặt. Máu cùng nước mắt hòa vào nhau chảy xuống trung y. Từng trận từng trận đau truyền đến nàng cũng không ngừng tay lại.

Đến khi rạch xong liền dùng một chiếc khăn sạch khác lau sạch rồi đổ bột hắc san hô lên. Bột đen phủ đầy vết thương đau rất kinh khủng, khiến nàng hít không ít không khí lạnh vào người.

Nàng ôm lấy Vô Sự nằm trên giường ngủ. Chuyện của Kha ma ma cũng phải xử lý, có lẽ mai không thể đến Mỹ Vị Thiêm Hương rồi. Hải Dụ vào nàng đã ngủ, cách lớp rèm mỏng nàng ta không thể thấy được cũng không muốn nhìn vết sẹo ghê tởm kia nên chưa phát hiện ra gì.

Sáng ngày kế tiếp, không cho Hải Dụ theo mình, Diệp Cẩm Huyền không mang mạn che liền tiến đến Nghi Thủy viên tìm Diệp Cẩm Huy. Vừa lúc Diệp Cẩm Huy đang dùng điểm tâm ở phòng ăn, nàng cũng ngồi xuống cùng dùng.

"Vết thương của muội muội thế nào rồi?" Diệp Cẩm Huy nhìn thấy trên mặt muội muội mình toàn bột đen không nhận được hỏi.

"Không đáng để nhắc đến." Diệp Cẩm Huyền lắc đầu phản vấn. Dưới tác dụng của hắc san hô nên cũng không cảm thấy đau gì nữa: "Kha ma ma thế nào? Muội sợ có người sẽ..." Nàng đưa tay vờ rạch một đường ngay cổ.

"An bài tốt, muội muội yên tâm." Diệp Cẩm Huy thở dài một hơi. Nếu hôm qua hắn để trễ thêm một chút e rằng chỉ có thể thấy được thi thể thôi. Nhanh như vậy đã hạ thủ là vì lý do gì?

Diệp Cẩm Huyền hớp một muỗng cháo trắng chìm trong suy nghĩ của mình. Làm sao giúp Kha ma ma giải oan mới tốt. Hồi lâu nàng lại hỏi: "Đại ca có cách?"

Diệp Cẩm Huy lắc đầu: "Phải đợi Kha ma ma tỉnh lại mới biết được, hiện vẫn còn hôn mê." Đêm qua hắn mời đại phu đến chữa, đại phu kê cho vài than thuốc bảo là tỉnh lại liền cho dùng.

Hai huynh muội dùng qua bữa sáng lại đến thăm Hồ thị. Hồ thị phảng phất như già đi vài tuổi chỉ sau một đêm, nào còn giữ được vẻ đẹp như xưa nữa. Thấy được Diệp Cẩm Huyền liền hốt hoảng hỏi: "Huyền nhi vì sao không mang mạn che?"

"Che hay không không quan trọng, quan trọng là mẫu thân người vui vẻ."

"Kha ma ma như vậy, mẫu thân làm sao có thể vui vẻ được." Hồ thị thở dài: "Nàng thế nào rồi, mau đưa mẫu thân đi thăm nàng."

"Mẫu thân." Diệp Cẩm Huy nheo mắt không kiên nhẫn nói: "Người vẫn chưa dùng qua bữa sáng."

"Nàng như thế mẫu thân làm sao ăn được gì, mau đưa mẫu thân đến thăm nàng đi." Hồ thị đứng dậy mặc kệ hai hài tử của mình phải đối.

"Mẫu thân có đến thăm Kha ma ma vẫn không tỉnh, không đến nàng cũng không tỉnh, người hà tất đối với bản thân như vậy?" Diệp Cẩm Huyền không nhanh không chậm kéo lại tay của Hồ thị kéo xuống bàn ăn: "Người dùng qua bữa sáng chúng ta đưa người đến thăm nàng. Để nàng tỉnh lại biết được người như vậy nhất định lại tiếp tục khóc đến hôn mê mất."

Diệp Cẩm Huy vươn tay múc cho Hồ thị chén cháo rồi đưa đến trước mặt nàng: "Muội muội nói đúng a, mẫu thân thỉnh dùng bữa."

Hồ thị bị hài tử bức ép bất đắc dĩ ngồi ăn hết một chén cháo. Hai huynh muội đưa nàng ta đến thăm Kha ma ma. Diệp Cẩm Huy sắp xếp cho Kha ma ma ở một phòng nhỏ trong Nghi Thủy viên.

Phòng tuy nhỏ nhưng rất sạch sẽ, Kha ma ma nằm nhắm mắt trên giường hẹp, sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, có một tiểu nha hoàn ở bên cạnh chiếu cố. Hồ thị thấy được lập tức chạy đến ngồi bên giường đau lòng, nước mắt lại rơi.

Hai huynh muội nhìn nhau rồi ra ngoài tìm biện pháp. Bọn họ đến kho phòng xem một vòng, đứng ở kho phòng rất lâu. Lúc này Diệp Nghê bước đến, sau lưng còn có Hình Trùng Xuyên và Khương Văn.

Nhìn đến khuôn mặt không mang mạn che của Diệp Cẩm Huyền không ai có bất kỳ phản ứng đặc biệt nào. Chỉ là Diệp Nghê nhíu mày hỏi: "Vì sao không mang mạn che?"

"Nữ nhi không thích mang mạn che liền không mang." Diệp Cẩm Huyền chậm rãi bước ra.

Lúc này bột của hắc san hô đã bay mất nên vết thương chỉ còn màu đỏ của máu và thịt non. Đáy mắt của Khương Văn khẽ động, hơi thở cũng có chút loạn: "Từ tiểu thư vẫn còn đau?"

"Một chút." Diệp Cẩm Huyền khinh thường ném cho hắn hài tử rồi thì lễ kéo Diệp Cẩm Huy cáo lui.

Khương Văn nhìn theo bóng lưng của Diệp Cẩm Huyền. Đường nhìn rơi vào bàn tay nàng ôm lấy cánh tay của Diệp Cẩm Huy đột nhiên trong lòng sinh ra hận ý. Mặt tuy không biểu lộ gì nhưng trong tròng mắt đã xuất hiện không ít huyết văn.

Hình Trùng Xuyên thấy được liền khẽ cười dùng khuỷu tay húc nhẹ của cánh tay của Khương Văn, trêu: "Nhìn gì nữa, người không muốn lấy nàng, nàng cũng không thích người thì thôi đi."

Diệp Nghê nghe được cũng có chút thờ dài. Diệp Cẩm Huyền vẫn là không thể gả ra ngoài rồi. Hắn chỉ còn ba nữ nhi thôi. Tuy vậy nàng vẫn còn thân phận quận chúa không thể khi dễ được. Diệp Cẩm Huy không có hy vọng thì sau này sợ là phải dựa vào nàng thôi.

Đến tối Kha ma ma cuối cùng cũng tỉnh lại. Thấy được Hồ thị không ngừng kêu oan. Diệp Cẩm Huy ngồi bên giường nhẹ nhàng hỏi cùng nhưng thái độ vẫn duy trì là một thiếu gia hoàn khổ.

Sáng hôm nay, đột nhiên Diệp Nghê tuyên bố Kha ma ma vô tội vì chứng cứ không đủ. Kha ma ma tuy vẫn còn thụ thương nhưng vẫn là miễn cưỡng có thể đi lại.

Huynh muội Diệp Cẩm Huyền nhất mực lưu lại trong phủ không hề đến Mỹ Vị Thiên Hương. Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên biết được liền kéo nhau đến chỗ Diệp Cẩm Huyền trò chuyện.

Lúc đầu bọn họ cũng là sợ vết thương trên mặt Diệp Cẩm Huyền nhưng không dám biểu lộ ra mặt sợ nàng buồn bã. Sau đó cũng quen vết vết sẹo kia không để ý nữa.

Diệp Cẩn Huyền nhân cơ hội này cũng tham dò thử tâm ý của Diệp Cẩn Liên nên hạ giọng hỏi: "Không biết hai vị tỷ tỷ đã có người trong lòng?"

Diệp Cẩn Linh đỏ mặt cúi đầu không đáp. Đã hứa sẽ không nhắc đến Đoan Mộc Chiến Khôi rồi nhưng tâm nàng, đầu óc của nàng ngoại trừ hấn thì không thể xuất hiện nam tử nào khác. Nếu nói ra nhất định sẽ bị hai nữ nhân trước mặt này mài giũa cho một trận.

Diệp Cẩn Liên chớp chớp mắt rồi lắc đầu cười, tỏ khờ: "Chúng ta là phận nữ nhi khuê các, cho dù có người trong lòng thì đã sao, vẫn là phải gả cho một nam tử không quen thuộc do chủ mẫu sắp xếp."

Từ lúc nàng còn nhỏ đã thấu được chuyện này nên tâm tình vốn chết lặng, đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Chỉ là một lòng ngưỡng mộ Đoan Mộc Chiến Khôi liền cũng bị Diệp Cẩn Huyền một câu dập tắt, tâm tình nguội lạnh.

Thực ra mà nói thì Diệp Cẩn Liên nói rất chính xác không thể phủ nhận. Nhưng là chỉ sợ đời này Bách Lý Nghiêm nói một câu Diệp Cẩn Liên cũng phải gả đến hầu phủ a. Diệp Cẩn Huyền sợ không thể thay đổi kết quả liền nhẹ nhàng đánh tâm lý: "Vậy nếu đại nương gả đại tỷ cho người đại tỷ vốn không thích thì sao?"

Diệp Cẩn Liên cười hiền hòa một lúc lâu mới nói: "Nam tử trong kinh thành trừ thế tử hầu gia thì ai ta cũng có thể gả."

Diệp Cẩn Linh nghe nhắc đến Bách Lý Nghiêm lại nhin không được vỗ mạnh bàn: "Nhắc đến tên thế tử đó ta lại nhin không được, mấy hôm nay cứ không gửi lễ vật thì chính là viết thư cho đại tỷ. Đại tỷ cho người mang đến trả mà vẫn cứ như vậy. Sợ là hiện tại không biết còn đang ôm ấp bao nhiêu nữ nhân làm gì có nhớ đến đại tỷ như trong thư đã viết."

Diệp Cẩn Huyền phốc một tiếng nôn ngược ngụm trà trong miệng ra ngoài. Bọn họ nói thế này thật đúng là không đúng về Bách Lý Nghiêm rồi. Nàng đã từng thấy dáng vẻ nghiêm túc của hấn nên là vẫn giúp hấn nói chuyện.

Diệp Cẩn Liên thấy được vội lấy khăn giúp Diệp Cẩn Huyền nhẹ nhàng lau khóe miệng: "Tứ muội muội vì sao lại không cẩn thận như vậy."

"Ta là nói thật a." Diệp Cẩn Linh nghĩ phản ứng của Diệp Cẩn Huyền chính là không tin tưởng lời nói của mình nên càng cao giọng hơn: "Tướng mạo không có, công danh không có, suốt ngày lưu luyến bụi hoa làm sao để đại tỷ giao phó được."

Diệp Cẩn Huyền không để tâm lời nói của Diệp Cẩn Linh mà chỉ nhìn Diệp Cẩn Liên hỏi: "Vậy nếu là vì quan lộ của phụ thân đại tỷ phải gả cho hấn thì sao?" Nàng sợ hôn sự này không thể tránh được, lại càng không muốn có hậu tràng như đời trước.

"Ta...ta..." Lúc này mặt của Diệp Cẩn Liên trắng bệch. Nàng cũng sợ tình huống này a, mấy hôm nay Bách Lý Nghiêm gửi lễ vật đến trên dưới Diệp phủ không ai không biết. Diệp Nghêu cũng có đến bóng gió vấn đề này với nàng.

Đột nhiên hạ nhân chạy đến báo Hồ thị trúng độc. Diệp Nghêu vội vã gọi đại phu, cũng may vừa ra cổng liền có thái y đến nói là hoàng thượng bảo hấn đến xem thương thế của Diệp Cẩn Huyền.

Nhờ vậy mà độc của Hồ thị được giải kịp thời. Diệp Nghêu tức giận đòi truy cứu chuyện này đến cùng. Diệp Cẩn Huyền bắt lực nhìn Hồ thị nằm trên giường. Chuyện này chưa xong đến chuyện kia, Tà thị đây là muốn gì? Nàng ta làm vậy có lợi ích gì?

Nàng chạy về phòng cực kỳ uất hận, đã hai kiếp người, hai kiếp người cũng không phòng được những chuyện thế này. Nàng uất ức nước mắt cứ như vậy tuôn rơi. Diệp Cẩn Liên và Diệp Cẩn Linh thấy được vội chạy theo an ủi.

Vô Sự biết chủ tử không vui liền cọ cọ đầu vào người nàng. Nàng ôm lấy nó khóc rống lên, nàng vô dụng, vì sao nàng lại vô dụng đến như vậy, cái gì cũng không thể làm được. Nàng sống lại kiếp này khác nào vẫn phải như kiếp trước chỉ có thể trở mặt nhìn.

Thái y đến đứng ngoài phòng cho người thông truyền. Nàng phẫn nộ không để ý gì nữa hướng cửa đóng chặt liên tục ném đồ ra ngoài: "Cút đi, cút hết cho ta, ta không chữa, không chữa nữa."

Vết thương trên mặt kết được một lớp vảy mỏng cũng vì sự kích động của nàng mà nứt ra chảy máu. Diệp Cẩn Linh cùng Diệp Cẩn Liên thấy được liền mỗi người một bên giữ chặt Diệp Cẩn Huyền.

"Tứ muội muội bình tĩnh lại."

"Nhị nương cũng đã tốt lên rồi, tứ muội muội không nên lại kích động như vậy để nhị nương biết được sẽ không vui."

Thái y bên ngoài bị một trận như vậy dọa đến mặt lúc xanh lúc trắng nhưng cũng không dám rời đi. Hấn nhận hoàng mệnh đến xem thương thế của quận chúa a.

Diệp Cẩn Huy từ phòng Hồ thị nghe được vội vã chạy ra báo Triệu quân gia đưa thái y hỏi cung trước báo cáo tình hình hiện tại với hoàng thượng nhất định sẽ không bị trách phạt. Thấy thái y rời đi rồi hấn đẩy cửa bước vào phòng Diệp Cẩn Huyền, Khương Văn cùng Hình Trưng Xuyên thấy được cũng tiện thể bước theo.

Mắt của Diệp Cẩn Huyền đỏ hoe tròn to, cả mặt đầy máu khiến cho nàng vô cùng dọa người. Đám nha hoàn sợ đến không dám ngắt đầu gối rạp xuống đất. Hai tay bị hai tỷ tỷ giữ lại nhưng vẫn là không chế không được nàng.

Thấy Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh bị Diệp Cẩm Huyền kích động hất mạnh xuống đất. Diệp Cẩm Huy bước đến giữ lại muội muội mình: "Muội muội bình tĩnh lại, nghe ta nói có được không?"

"Đại ca mẫu thân bị người hạ độc chúng ta không thể chỉ ngồi đây đợi hung thủ được." Diệp Cẩm Huyền trong điên loạn không còn điều khiển được bản thân nữa: "Đại ca không đi bắt hung thủ muội đi." Nàng biết hung thủ là ai, nàng biết được.

Diệp Cẩm Huyền vốn ở Trúc Huyền am mỗi ngày chế cùi gánh nước nên sức rất khỏe. Chỉ với một nam nhân không có võ công tay trái gà không chặt như Diệp Cẩm Huy vốn không thể giữ được nàng. Thế nên cũng rất nhanh bị nàng hất ra một bên.

Nàng sai bước rộng đang định hướng đến Tả thị đang trong phòng Hồ thị chạy đến. Lúc này Khương Văn chặn trước mặt nàng vươn tay giữ lấy hai tay nàng. Hấn nhìn này trong mắt đầy đau lòng nhưng sắc mặt vẫn là không chút biểu cảm.

"Tứ tiểu thư."

"Người cút ra cho ta." Diệp Cẩm Huyền trừng mắt hấn, mắt thấy hấn không có dấu hiệu buông mình, nàng không chút ngần ngại rũ trâm cài trên tóc hướng vai hấn đâm đến vài cái.

Khương Văn mặt không đổi sắc đứng đó mặc nàng đâm mình. Áo hấn thấm ra vài vệt đỏ rồi dần dần lan rộng. Hình Trùng Xuyên muốn đến giúp nhưng nhận được cái lắc đầu của Khương Văn cũng là đứng một chỗ.

Ba huynh muội Diệp gia đứng ngây ngốc nhìn cảnh kia. Thật không hiểu được Khương Văn đang làm gì, rõ ràng bảo hấn thú Diệp Cẩm Huyền vì thê hấn không đồng ý nay lại đối với nàng như vậy. Bọn họ có chút không hiểu rồi.

Đột nhiên Diệp Cẩm Huyền kích động đến ngất xỉu. Khương Văn đỡ nàng lên giường hẹp để Hải Dụ giúp nàng tỉnh mặt. Hình Trùng Xuyên đề nghị nên mời thái y đến băng bó vết thương cho nàng nhưng Diệp Cẩm Huy từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cùng người bồi tội

Tác giả: Luna Huang

Đến khi Diệp Cẩm Huyền tỉnh lại sắc trời đã ngã vàng. Mặt nàng lúc này được Diệp Cẩm Huy rắc bột hắc san hô lên rồi. Thân thể của Vô Sự nho nhỏ nằm bên cạnh nàng, thấy chủ tử tỉnh cọ cọ đầu nhỏ lên tay nàng.

Diệp Cẩm Huyền được Hải Dụ đỡ dậy, nhấp một ngụm trà nóng nhớ lại chuyện lúc sáng mặt trận xanh trận đỏ rất khó coi. Nhẹ giọng hỏi Hải Dụ: "Mẫu thân thế nào?"

"Hồi tiểu thư, phu nhân mới tỉnh lại không lâu đang dùng thuốc."

Diệp Cẩm Huyền thở phào nhẹ nhõm đưa tay ý bảo Hải Dụ đỡ mình rời giường. Sau khi được Hải Dụ thay cho một bộ y phục sạch sẽ nàng mới bước qua thăm Hồ thị.

Diệp Cẩm Huy trong phòng chăm sóc Hồ thị, thấy được Diệp Cẩm Huyền bước vào liền gọi: "Muội muội đã tỉnh."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền ứng một tiếng rồi cước bộ vội vã tiến đến bên giường: "Mẫu thân cảm thấy trong người thế nào?"

"Mẫu thân không sao." Hồ thị yếu ớt đáp một tiếng rồi nắm tay Diệp Cẩm Huyền kéo ngồi bên cạnh vỗ vỗ: "Làm sao lại ngủ đến giờ này mới tỉnh? Trên mặt sao lại đen như vậy?"

"Là nữ nhi cùng Hải Dụ chơi đùa quá mệt mỏi nên mới như thế, mẫu thân không cần bận tâm. Trên mặt là đắp một ít bột đen như vậy mới không đau." Nàng cũng sớm đoán được Hồ thị không biết chuyện kia rồi.

Diệp Cẩm Huy chậm rãi đứng dậy, nói: "Mẫu thân nên nghỉ ngơi nhiều một chút, muội muội theo ta ra ngoài." Nói xong hấn chấp tay sau lưng bước ra trước.

Diệp Cẩm Huyền đau lòng nhìn bộ dạng không có chút huyết sắc của Hồ thị nói vài câu rồi bước ra ngoài. Lý do Tả thị động thủ sớm hơn dự định chính là vì Kha ma ma không thể khử, nhân lúc nàng ta vẫn chưa hồi phục liền tiên hạ thủ vi cường.

Chậm rãi đóng cửa rồi bước đến bên Diệp Cẩm Huy: "Đại ca, muội xin lỗi" Nàng xấu hổ cúi đầu, ngoại trừ câu này nàng thật không biết nên nói gì nữa.

Diệp Cẩm Huy thờ dãi ngẩng đầu nhìn màu trời cao, mặt trời gần lặn tỏa ra những tia sáng chói mắt: "Muội muội không nên kích động như vậy, nhỏ không

nhìn lớn sao thành."

Diệp Cẩm Huyền nhìn Vô Sự dưới chân nhảy nhảy vẩy đuôi đòi bế nhưng nàng không có tâm trạng bế nó nữa. Cũng may lúc sáng nàng không nói luôn tên hung thủ ra nếu không...hậu quả e là khó lường trước được.

"Lần sau muội sẽ cẩn thận hơn."

"Muội muội, Diệp phủ hắc ám, nhất định phải cẩn thận từng lời nói cử chỉ của mình. Tuy với dung mạo của muội hiện tại không có ảnh hưởng đến đại cục của người khác nhưng chưa chắc người khác tha cho muội. Cái danh phận quận chúa của muội đã cáo bao kẻ đồ kị rồi." Âm thanh của Diệp Cẩm Huyền như có như không vang lên giữa một hoa viên vắng lặng, không lớn không nhỏ đánh mạnh vào tim Diệp Cẩm Huyền.

"Đại ca giáo huấn chỉ phải, muội khắc cốt ghi tâm." Diệp Cẩm Huyền nhỏ giọng nhận sai. Sao nàng lại kích động như vậy cơ chứ, nhờ làm hỏng việc lớn chẳng phải không còn gì sao.

Một lát sau nàng nhớ ra gì đó lại hỏi: "Đại ca, Khương Văn...hắn không sao chứ?"

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi quay lại nhìn muội muội mình, trách: "Muội vẫn còn nhớ mình đã làm gì sao? Cũng may là đâm ở bả vai không phải tim, nếu không phụ thân nhất định tìm muội tính sổ đó." Trong lòng của Diệp Nghiêu hai tên học trò kia còn quan trọng hơn nữ nhi của mình nữa.

"Vây, vậy mai đại ca đưa muội đến bồi tội với hắn có được không?" Diệp Cẩm Huyền lung tung nắm chặt vạt váy. Lúc đó nàng cũng đâu muốn như vậy chứ. Là do hắn đứng cản nàng lại không giữ tay nàng lại, những người khác cũng là đứng nhìn.

"Không cần, phụ thân giữ hắn lại trong phủ dưỡng thương." Vết thương không sâu nhưng là nhiều vết, nếu Diệp Cẩm Huyền không ngắt xiêu cũng là bị Diệp Nghiêu mài giũa cho một trận rồi.

"Vâng mai muội đến bồi tội với hắn vậy, nhưng đại ca phải đi cùng muội." Đi một mình nàng không đủ can đảm, lại không biết nói gì với hắn cho tốt. Có Diệp Cẩm Huyền cùng đi ít nhất lúc không biết nói gì có thể được hắn kéo ra ngoài.

"Không cần." Âm thanh mang theo tức giận của Diệp Nghiêu từ đằng sau truyền đến: "Bây giờ ngươi lập tức đến đó bồi tội với người ta."

Hai huynh muội giật nảy quay sang nơi phát ra âm thanh chỉ thấy mặt Diệp Nghiêu đỏ bừng hung hăng bước về bên này. Khí tức tan ra cực kỳ bức người, để hai người đến hô hấp cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Diệp Cẩm Huyền vội đứng chắn trước mặt Diệp Cẩm Huyền đỡ lời: "Phụ thân, Khương công tử cần nghỉ ngơi vẫn là ngày mai bồi tội cũng chưa muộn."

Diệp Nghiêu dừng cước bộ trước mặt Diệp Cẩm Huyền, ánh mắt như nhìn xuyên qua hắn dừng trên người Diệp Cẩm Huyền ở phía sau: "Ngươi phát cái điên gì cả người cũng dám dám, có phải nếu không có người ngăn lại liền cầm đao giết người có phải không?"

"Phụ thân, nữ nhi lúc đó có chút kích động không điều khiển được bản thân, hiện lập tức cùng đại ca đến đó bồi tội với Khương công tử." Diệp Cẩm Huyền điều chỉnh lại nhịp thở rồi kéo Diệp Cẩm Huyền.

"Đứng lại." Diệp Nghiêu quát to thị uy, "Đại ca ngươi không cần đi, chỉ có mỗi mình ngươi đi thôi."

Hôm nay nhìn hành động của Khương Văn cũng là đối với Diệp Cẩm Huyền không phải vô tình. Hắn cố ý giữ hắn lại để bồi dưỡng tình cảm giữa hai người. Nếu có thể gả được nàng cho Khương Văn liền không còn lo lắng gì nữa. Sợ Khương Văn lúc đầu từ chối là do thái độ không tốt của Diệp Cẩm Huyền mà ra.

Diệp Cẩm Huyền cầm chặt tay áo của Diệp Cẩm Huyền đáp lại: "Phụ thân, nữ nhi cùng hắn cô nam quả nữ ở cùng một chỗ thế nào được."

"Ta không sợ ngươi sợ cái gì?" Dứt lời, Diệp Nghiêu liếc mắt Triệu quan gia phía sau. Hắn chính là muốn có được cái hiệu quả này, nếu bên ngoài đàm tiếu Khương Văn không thể không thú Diệp Cẩm Huyền.

Triệu quan gia hiểu ý bước đến đưa một lồng đèn cùng một lồng thức ăn trong tay cho Diệp Cẩm Huyền: "Tứ tiểu thư thỉnh cảm." Đầu hắn cúi thấp cứ nhìn sợ nhìn phải Diệp Cẩm Huyền vậy.

Diệp Cẩm Huyền cẩn thận nhìn Diệp Cẩm Huyền, bắt lực nhận lấy rồi thì lễ rồi đi. Diệp Nghiêu ở phía sau hô to: "Khương Văn ở Lê viên, gặp người ta phải thể hiện bản thân biết lỗi không được to thái độ lạnh nhạt như trước."

Diệp Cẩm Huyền đoán được suy nghĩ trong lòng Diệp Nghiêu nhưng hắn lại không lo lắng. Bởi Diệp Cẩm Huyền đã từng nói nam nhân trong thiên hạ không một ai tốt. Tên Khương Văn kia cũng không phải loại tốt lành gì, chú ý Diệp Cẩm Huyền bao lâu này giờ lại chuyển sang muội muội hắn. Hắn tin nàng sẽ không động tâm.

Diệp Cẩm Huyền một mình bước đến Lê viên, trong đầu tua đi tua lại những câu sẽ nói với Khương Văn. Không biết từ lúc nào đã đến Lê viên rồi, nàng dừng chân trước viện môn liên tục hô hấp như thể bước chân vào đó sẽ không có không khí để hô hấp vậy, mắt nhìn hai chữ "Lê viên" to trên viện môn.

Lê viên ở bên cạnh Nghênh Xuân viện của Hồ thị nên không mất nhiều thời gian đi lại. Hiện nàng chỉ có một mình tiến vào cái viện kia, nếu người ngoài đàm tiếu...Thôi, dù gì cũng là không gả, cứ vào nhanh ra nhanh vậy.

Vừa định nhắc chân bước vào thì thấy Hình Trùng Xuyên bước ra: "Tứ tiểu thư đến đây thăm Khương huynh sao?"

"Ân." Thực ra nàng là muốn nói bản thân đến đây bồi tội thôi nhưng lại không dám nói nhiều: "Không biết Khương công tử có đang nghỉ ngơi không?" Nàng y vọng hắt đã ngủ để có thể trở về.

"Khương huynh đang bên trong đọc sách, tại hạ hiện xuất phủ, tứ tiểu thư cứ tự tiện." Hình Trùng Xuyên nho nhã cười, lách mình tránh sang một bên nhường đường cho Diệp Cẩm Huyền.

"Bên trong, bên trong còn người nào không?" Diệp Cẩm Huyền lo lắng hỏi, tuy dung mạo nàng không còn nhưng danh tiếng vẫn phải giữ.

Hình Trùng Xuyên sớm biết ý của Diệp Nghiêu từ lúc hắt không giữ hắt ở lại cùng Khương Văn nên cũng không bất ngờ khi thấy Diệp Cẩm Huyền đến một mình. À không, nàng còn đi cùng Vô Sự nữa.

"Tứ tiểu thư yên tâm, bên trong vẫn còn nha hoàn."

Diệp Cẩm Huyền nghe xong mặt mày có chút bớt khẩn trương: "Đa tạ Hình công tử, vẫn ta vào trong. Hình công tử đi thông thả." Nàng thật muốn giữ hắt lại cùng nàng vào trong. So với Khương Văn thì nàng có hảo cảm với Hình Trùng Xuyên hơn.

Hai người cung kính hướng nhau khễ khom người rồi mỗi người một ngã bước. Vô Sự chạy theo Diệp Cẩm Huyền liên tục nhỏ tiếng sửa như khích lệ chủ tử nên có tinh thần một chút. Đi bồi tội mà trung ra bộ dạng kia thật không có thành ý chút nào.

"Vô Sự ngươi im lặng một chút đi." Tâm nàng rối bời còn ở bên cạnh lái nhai như vậy nữa.

Hai nha hoàn gác cửa thấy Diệp Cẩm Huyền đến cũng là không dám ngăn đầu nhìn lập tức hành lễ: "Nô tỳ gặp qua tứ tiểu thư."

"Vào báo với Khương công tử ta..."

Lời của Diệp Cẩm Huyền còn chưa dứt đã thấy Khương Văn đứng sau cánh cửa mở to. Gương mặt hắt vẫn không hề có biểu cảm lách người sang một bên nhường đường cho nàng.

"Tứ tiểu thư, có gì chuyện thỉnh vào trong nói."

Hắt vốn ở bên trong đọc sách nghe được nàng đến tâm tình kích động không thể đợi được liền chạy ra mở cửa. Hắt không ngờ nàng sẽ giờ này đến đây. Thấy nàng hồi phục tinh thần hắt cũng không còn lo lắng nữa.

Khi nhìn đến nàng chỉ đến một mình hắt liền biết ý của Diệp Nghiêu. Trừ bỏ vết thương kia làm hắt đau thì đáng mỗi cứ như tươi cười kia làm tâm hắt không thể an ổn được nên nói ra lời không nên nói. Nên hay không thì cũng đã nói ra rồi biết phải làm sao bây giờ.

Diệp Cẩm Huyền nở một nụ cười nhẹ từ chối: "Không nên." Nàng đưa lồng thức ăn ra nói: "Đây là phụ thân chuẩn bị cho Khương công tử nhờ ta đưa đến đây."

"Phiền tứ tiểu thư mang đến rồi, lại còn phiền tứ tiểu thư thay tại hạ cảm tạ đại nhân." Khương Văn nhìn một nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn đó liền đưa tay nhận lấy lồng thức ăn. Diệp Cẩm Huyền lùi về về sau hai bước, hơi cúi đầu nhẹ giọng: "Trẻ như vậy ta đến đây không biết có làm phiền Khương công tử không?"

"Không có, tứ tiểu thư đến đây tìm tại hạ không biết còn chuyện gì không?" Giờ đây hắt còn muốn nàng ở lại lâu một chút nữa làm sao làm phiền được.

Ngay lúc hắt muốn đuổi hai nha hoàn thì Diệp Cẩm Huyền hít một hơi hạ quyết tâm nói: "Chuyện lúc sáng thành thật xin lỗi Khương công tử, là ta không điều khiển được mình làm ngượng mình thương, nếu ngượng có gì cần cứ nói, ta giúp được liền đáp ứng." Dứt lời nàng nâng cúi người thật sâu, hướng hắt bồi tội.

Khương Văn định gờ tay đỡ nàng đã thấy nàng thẳng thắt lưng rồi: "Tứ tiểu thư quá lời rồi, tại hạ da dày thịt béo vết thương nhỏ không đáng nhắc đến. Ngược lại vết thương của tứ tiểu thư thế nào?"

Diệp Cẩm Huyền đáp phi sở vẫn không trả lời hắt: "Thấy Khương công tử không có việc gì ta cũng yên tâm, vậy, ta sớm trở về không phiền ngượng nghỉ ngơi." Nói xong nàng cúi người ôm Vô Sự rồi đi.

Khương Văn thấy nàng rồi đi chút hắt nhanh chóng mở miệng gọi lại: "Không biết tứ tiểu thư đã dùng qua bữa chưa? Nếu chưa có thể cùng tại hạ..." Nói đến đây đột nhiên hắt cảm thấy rất không có cấp bậc lễ nghĩa liền im lặng bỏ lửng.

"Đa tạ ý tốt của Khương công tử, ta cùng mẫu thân đã dùng qua bữa, thỉnh ngượng chậm dùng, cáo từ." Diệp Cẩm Huyền dùng chân không hề quay lại nói xong liền rồi đi.

Khương Văn nhìn theo bóng lưng của Diệp Cẩm Huyền biến mất trong màn đêm liền cảm thấy bản thân bất lực. Không thể lưu nàng ở bên mình lâu hơn, tay hắt bắt giắc đuổi ra chậm rãi đặt lên nơi bị nàng đâm, nơi đó không đau nhưng tâm đau.

Gió hạ nhẹ thổi, cây lê trong Lê viên bị gió thổi lay động tạo nên âm thanh hiu quạnh. Khung thế này càng làm Khương Văn khó chịu chau mày phất

mạnh tay áo trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tâm tình không tẻ

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền một mình trở về Nghênh Xuân viện, cùng Hồ thị dùng qua bữa rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Nàng nằm sấp trên giường đối diện với Vô Sự. Giọng nói nhẹ nhàng đầy nghi vấn không to không nhỏ vang lên.

"Người nói xem sau hai chuyện không thành liền có đến chuyện gì nữa không?"

Gâu gâu...

"Ta thực sự nghĩ không ra các nàng làm sao có thể thất thanh thất sắc có thể vu oan Kha ma ma, độc hại mẫu thân."

Gâu gâu...

"Người nói xem đại ca có thể tìm được chứng cứ vạch trần bọn họ không?"

Gâu gâu...

Nàng lăn một cái nằm ngửa, Vô Sự nhào đến bụng nàng nằm như một cái nệm nhỏ. Diệp Cẩm Huyền phì cười một tiếng, duỗi tay lấy lọ sứ rắc phấn được lên vết thương rồi ôm lấy Vô Sự vào giấc.

Sáng nay nàng mang một ít điểm tâm đích thân dẫn trù sư trong viện làm đến mang cho Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên bồi tội. Vừa ra khỏi cửa viện đã thấy Triệu quân gia cầm một lồng thức ăn bước vào.

Hắn cố ý cười đến không thấy cả con mắt để khỏi nhìn dung mạo xấu xí của Diệp Cẩm Huyền, khom người hành lễ: "Nô tài gặp qua tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huyền nhìn cái lồng thức ăn trong tay của Triệu quân gia không rời mắt, cả buổi trời mới hồi qua thần, nàng một hơi nói thật nhanh: "Đứng lên đi, người chưa từng gặp ta, ta cũng chưa từng gặp người."

Nói xong nàng mang theo Vô Sự cùng Hải Dụ vợ và rời đi. Nàng đương nhiên biết Diệp Nghê muốn làm gì rồi. Chỉ là nàng thà không gả được cũng không lấy một nam nhân mau thay lòng như Khương Văn.

Triệu quân gia bị Diệp Cẩm Huyền làm cho có chút rối, nàng đi khuất hắn mới hồi hồn. Hắn nhìn lồng thức ăn trong tay ngăn ra: "Cái này...cái này..." Lão gia dặn hắn phải mang đến bảo Diệp Cẩm Huyền đưa cho Khương Văn. Giờ đây khác nào hắn phải đem đến đó đâu. Cái này không quan trọng, quan trọng chính là thế nào ăn nói cùng lão gia a.

Diệp Cẩm Huyền mang lồng thức ăn đến Tâm Điền viện. Lúc này ba tỷ tỷ của nàng cũng đang đứng đó đợi lão sư đến: "Đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ an hảo."

Diệp Cẩm Ninh nhìn thấy vết sao trên mặt Diệp Cẩm Huyền sung lên lại đỏ có chút chán ghét, đảo mắt đến nơi khác: "Tứ muội muội nên mang mặt che mặt tránh người thấy lại dọa phải thì không tốt."

"Tam muội muội không nên nói như vậy, phủ chúng ta không có người ngoài làm sao lại dọa người được." Diệp Cẩm Linh chau mày nói.

"Phụ thân mới đặt cách Khương công tử ở đây, nhờ dọa phải người ta như hôm qua..." Diệp Cẩm Ninh mỉm cười khi nói câu này. Hôm qua nàng thấy được dung mạo kinh khủng của Diệp Cẩm Huyền vừa sợ vừa hả dạ. Quận chúa thì sao vẫn là thứ xuất, vẫn là tiện mạng, vẫn là xú nữ, vẫn là không gia giáo.

"Khương công tử muốn nhìn cũng tìm đến tam tỷ đến nhìn nên sẽ không để một nữ tử không có dung mạo như muội đâu." Diệp Cẩm Huyền khiêm nhường nói xong liền không để ý Diệp Cẩm Ninh nữa.

"Hôm qua muội thất thố, hôm nay có ý mang điểm tâm đến cùng hai tỷ tỷ bồi tội, hy vọng hai tỷ tỷ không trách."

Diệp Cẩm Liên nhận lấy lồng thức ăn đưa cho Phù Dung rồi cầm tay nàng nhẹ vỗ: "Hôm qua nhị nương như vậy ta biết tứ muội muội kích động làm sao trách được. Ta còn định một chút đến thăm nhị nương cùng tứ muội muội a."

Lúc này lão sư đến bọn họ cùng phải theo lão sư học không có thời gian cùng Diệp Cẩm Huyền trò chuyện. Diệp Cẩm Huyền cùng Vô Sự bước đến hoa viên của Diệp phủ.

Không khí trong lành của buổi sáng khiến nàng cảm thấy sáng khoái. Vô Sự hưng phấn không kém chạy nhảy lung tung. Nàng khom người nhặt một nhánh cây dưới đất quơ quơ trước mặt Vô Sự.

"Ta ném, nguoi nhặt, được không?"

Gâu gâu... Vô Sự cao hứng ứng tiếng, đuôi vẫy kịch liệt.

Diệp Cần Huyền dùng sức ném nhanh cây ra xa. Vô Sự lập tức chạy theo nhặt rồi chạy về giao cho nàng. Nàng mỉm cười xoa đầu nhỏ của nó tán thưởng: "Vô sự thật rất giỏi a."

Nàng nắm hai chân trước của Vô Sự để nó đi bằng hai chân sau. Bản thân ngồi xổm xuống chậm rãi lui về phía sau dẫn dắt Vô Sự. Vô sự lè lưỡi nhỏ run rẩy bước theo nàng bằng hai chân sau cực khi khá ái, nàng nhìn không được cười khanh khách một trận.

Vết thương trên mặt truyền đến cơn đau nhẹ nhưng nàng đã quen rồi nên không để ý nữa. Lúc này Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên ở gần đó thu được một màn kia vào mắt trong lòng cũng an tâm không ít. Bọn họ còn nghĩ rằng nàng sẽ không thể cười được vui về thế này nữa.

Bọn hắn chậm rãi bước đến phía sau Diệp Cần Huyền. Hải Dụ muốn hành lễ nhưng bọn hắn cho miễn tránh làm mất nhã hứng của nàng. Nàng cứ từng chút từng chút lùi về phía sau, cười khanh khách.

Đến khi lưng có cái gì đó chạm vào để lưng nàng có chút nhột nhột liền quay lại. Nụ cười trên môi cũng đông lại lập tức ôm lấy Vô Sự đứng lên: "Khương công tử, Hình công tử hảo."

Hóa ra vạt áo của bọn hắn bị gió nhẹ thổi bay bay. Nàng lại cứ thật lùi liên bay vào lưng nàng cọ cọ. Mà Bọn hắn thấy thế cũng không lùi xuống mà nhìn nàng chơi đến ngẩn ngơ.

"Tứ tiểu thư hảo." Cả hai đồng thanh.

Hình Trùng Xuyên ho chữa ngượng hai tiếng rồi mỉm cười: "Hôm nay tâm trạng của tứ tiểu thư không tệ a." Hắn còn đang bận nghĩ vì sao Diệp Cần Huyền lại không thích Khương Văn trong khi nàng nói chuyện với hắn rất bình thường.

"Ta mỗi ngày đều như vậy." Diệp Cần Huyền nhẹ giọng đáp: "Ngược lại phải là hai vị công tử đây tâm trạng tốt mới đúng."

Khương Văn vẫn là khuôn mặt không biểu cảm, đôi mày nhíu lại. Vì sao nàng vừa nhìn thấy hắn liền thụ thụ cười? Dáng vẻ của nàng không cười cũng như cười để hắn tự an ủi bản thân là nàng cũng cười với mình: "Chúng ta đang muốn xuất phủ một chuyến, tứ tiểu thư có muốn đi cùng?"

"Không muốn, ta còn có việc, hai vị công tử đi thông thả." Diệp Cần Huyền nói xong liền bỏ đi, Hải Dụ thì lễ xong cũng theo nàng.

Thấy Diệp Cần Huyền mỗi lần đều vội vã bỏ đi như vậy tâm của hai tên nam nhân có chút tổn thương. Bọn họ nghĩ mãi không hiểu vì sao nàng lại có thái độ như vậy với mình.

Hải Dụ vì muốn thu thập thông tin cho mẫu nữ Tả thị nên khi đi xa liền hỏi: "Tiểu thư, nguoi không thích hai vị công tử sao?"

Diệp Cần Huyền lạnh giọng phun ra một câu: "Đó không phải là chuyện của nguoi." Đòi trước nàng ngu muội chuyện gì cũng tâm sự cùng nàng ta để đến cuối cùng bị bán đứng. Đòi này đừng mong lấy được bất cứ tin tức gì từ nàng.

Tuy Hải Dụ mỗi đêm đều ngủ bên giường nàng nhưng vẫn cách một bức sa trướng, nàng ta không thấy được nàng sử dụng bột hắc san hô. Đến khi nàng lăn xuống giường thì hắc san hô cũng đã thấm vào vết thương nên không nhìn thấy nữa.

Hải Dụ lập tức tự vả vào miệng mình: "Nô tỳ biết lỗi, nô tỳ biết lỗi." Diệp Cần Huyền không rảnh rồi để ý những chuyện giả tình giả ý nàng ta làm nên cứ thế mà bước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Huynh muội chống đối

Tác giả: Luna Huang

Đến đêm, trời đêm nay không trăng không sao rất thích hợp để làm chuyện xấu. Cả Diệp phủ chìm vào trong tĩnh lặng, xung quanh ngoại trừ tiếng gió cùng tiếng dế kêu thì không còn bất kỳ âm thanh gì khác.

Có một bóng đen lén la lén lút chạy từ khỏi phòng Diệp phủ chạy đến Nghi Thủy viên. Người đó lại gặp một người khác đang đứng trước phòng Diệp

Cần Huy an bài cho Kha ma ma.

Hai người dùng mắt trao đổi xong liền cầm một ống trúc không ngắn không dài chọc thủng một lỗ nhỏ trên cửa phòng, rồi thổi khói mê vào. Đợi một chút liền dùng khăn che mũi đẩy cửa tiến vào trong.

Ngay lúc này đột nhiên có một loạt tiếng bước chân nhanh chóng truyền đến rồi dừng lại ở trước cửa phòng. Hai người kia vì bất ngờ mà không kịp tránh né. Đang tối tỉnh mạch lại một trận mang quang của đèn lồng truyền đến khiến họ nâng tay lên che mặt lại.

Diệp Nghêu nhìn thấy cảnh kia liền cao giọng hạ lệnh: "Người đến, mau bắt hai tiện tỳ này trói lại cho ta."

Bách Hợp cùng Hải Đường vội vã quỳ dưới đất dùng đầu gối đi đến bên chân Diệp Nghêu cầu xin tha thứ: "Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng."

Bọn họ nhận được tin hôm nay Diệp Cần Huy không trở về phủ, Diệp Nghêu lại bận rộn đến quán doanh nên mới dám hành động. Nếu không phải vì hai lần đều thất bại thì cũng không cần họ giữ lại thủ đoạn cũ. Vì sao giờ lại thành như vậy?

Diệp Nghêu hạ mắt nhìn hai tỳ nữ khóc lóc không hề động tâm mà càng hung hăng hơn đá cho mỗi người một cái: "Nói vì sao các ngươi làm như vậy? Nếu nói ta sẽ chờ cho các ngươi con đường sống."

Diệp Cần Huy bên cạnh hừ một tiếng: "Ta tự hỏi mẫu thân cùng Kha ma ma bình thường đối với các ngươi không tệ. Hôm nay các ngươi làm như vậy còn mặt mũi cầu xin tha mạng?"

"Khương Văn." Diệp Nghêu lạnh lùng gọi một tiếng.

Khương Văn bên cạnh bước đến ôm quyền cúi người: "Có học trò."

"Chuyện này giao cho ngươi." Nói xong Diệp Nghêu phát tay áo rời đi.

Khương Văn lạnh mắt nhìn hai nữ tử rồi hạ lệnh cho người trói họ lại mang xuống từ từ thẩm tra. Hai nữ nhân luôn miệng xin tha cực kỳ ôn ào liền bị nhét khăn vào miệng mang đi.

Diệp Cần Huy cúi người ôm quyền hướng Khương Văn nói: "Đa tạ Khương công tử tương trợ." Nếu hôm đó hắn ở trong phòng nhờ Diệp Nghêu cùng mình hợp tác, không có Khương Văn vô tình nghe được tán thành Diệp Nghêu còn lâu mới tin tưởng kế hoạch của một phá gia chi tử như hắn.

"Diệp thiếu quá lời rồi, đây là chuyện nên làm." Khương Văn cũng cung kính ôm quyền cúi người.

"Không còn sớm, người của Khương công tử còn thương vẫn là sớm trở về nghỉ ngơi." Diệp Cần Huy tuy không có hảo cảm với Khương Văn nhưng được người ta giúp cũng phải thể hiện một chút lòng thành.

"Diệp thiếu cũng vậy." Khương Văn nói xong xoay người rời đi. Trên đường về Lê viên đi ngang Nghênh Xuân viện. Hắn dừng chân đứng đó rất lâu mới trở về.

Chuyện này êm gọn chỉ giải quyết trong một đêm, thần không biết quỷ không hay.

Sáng hôm sau, Diệp Cần Huyền vừa tức dậy liền gọi ra phòng ăn chung dùng điểm tâm. Nàng vẫn đơn giản một thân thuần sắc, cài hoa nhỏ ôm Vô Sự đến phòng Hồ thị.

Lúc này Hồ thị cũng là vừa bước ra khỏi phòng hai người cùng nhau đến tiền thính. Hai mẫu nữ đến sớm nhất nên vẫn ngồi đó đợi.

Diệp Cần Huyền mang khăn che mặt tránh có người bảo nàng phá hỏng khẩu vị. Nàng bế Vô Sự lên lắc qua lắc lại trước mặt, cười khúc khích. Hồ thị thấy nữ nhi vui vẻ cũng là cao hứng quên mất bên mình thiếu hết hai nha hoàn.

Kha ma ma bên cạnh hầu hạ, tuy tướng đi vẫn có chút kỳ quái nhưng dùng được của hoàng cung nên vết thương cũng khỏi rất nhanh. Nàng nhận lấy ấm trà châm cho Hồ thị cùng Diệp Cần Huyền.

Lát sau mọi người đến đông đủ liền cùng nhau đến phòng ăn chung. Trên bàn ăn Diệp Nghêu đặc biệt hứng cười không khép được mồm tuyên bố: "Huy nhi, năm sau là thi khoa cử ngươi cũng tham gia đi."

Hồ thị nghe được lập tức tái mặt nhìn Diệp Cần Huy rồi lại nhìn Diệp Nghêu hỏi: "Lão gia, Huy nhi hần, hần có được không?"

Diệp Cần Huyền cùng Diệp Cần Huy thụ sùng nhược kính nhìn nhau trần trối không khép được mồm. Vì sao đột nhiên Diệp Nghêu lại nói như vậy?

"Hần không được thì ai được đây." Diệp Nghêu cười ha hả bảo Khương Văn kể lại chuyện hôm qua.

Rốt cuộc thì hần cũng dát vàng đầy mặt rồi. Qua sự kiện trên mới cảm thấy Diệp Cần Huy là giấu tài chứ không phải phá gia chi tử như đã thấy. Lần này hần phải một lượt lấy lại hết mặt mũi.

Kha ma ma nghe được giải oan vội quỳ xuống cảm tạ từng người, nước mắt rung rung xúc động.

"Đứng lên đi." Diệp Nghê ôm lấy vai Hồ thị cười nói: "Lúc đó ta giận đến hồ đồ, giờ mọi chuyện đã rõ, nói không chừng cũng là các nàng hạ độc nàng."

"Ta ơn lão gia, giúp Kha ma ma giải được oan là được rồi." Hồ thị kinh ngạc lại vui mừng nói: "Huy nhi a, người nên nghe lời phụ thân thôi, Diệp gia có thể oai tông diệu tổ rồi." Nàng mặc kệ luôn hai nha hoàn phản chủ, tâm trạng nàng lúc này đặt hết vào hải tử nhà mình.

"Chúc mừng phụ thân, chúc mừng đại ca." Diệp Cần Liên, Diệp Cần Linh cùng đồng thanh.

Diệp Cần Ninh giấu vẻ không vui dưới đáy lòng nở một nụ cười khuyh đảo nhân tâm: "Hóa ra đại ca là giấu tài, hiện cách khoa cử rất gần, muội chúc đại ca thi đậu khoa cử, rạng danh tổ tông."

Diệp Cần Huyền lập tức buông đũa xuống phản đối: "Không được, đại ca không thể làm quan." Mắt nàng lúc này lạnh lùng không một tia ôn độ.

Diệp Cần Huy làm quan thì phải phò trợ một trong ba vương tử mới có thể tại chức lâu dài. Nàng trọng sinh càng khôn luan dịch chuyển có một số chuyện không theo ý muốn. Cho dù theo ai cũng là nguy hiểm, mất mạng.

"Làm càn, ta bảo hần làm quan không phải người." Diệp Nghê tuy là quát nhưng cũng không ảnh hưởng tâm trạng vui vẻ hiện tại.

Diệp Cần Huy cũng biết trước sẽ có ngày này rồi, nhưng vì mẫu thân, vì muội muội không thể không nhờ Diệp Nghê giúp đỡ. Tả thị làm việc quá kỹ lưỡng không thể tìm được một dấu vết nào.

Đôi mày nhíu chặt hần nói: "Phụ thân, lời của muội muội cũng là lời nhi tử muốn nói."

Mắt Khương Văn lóe lên nhiều hơn một tia kinh ngạc hỏi: "Vì sao Diệp thiếu lại nói vậy? Đại nhân cùng nhị phu nhân rất hy vọng người thi khoa cử vì quốc gia lập công."

Diệp Cần Huy nhìn Khương Văn liền mắt mè: "Chẳng phải Khương công tử cũng như vậy sao, hoàng thượng ban cho chức nhất phẩm đối đạo thị vệ cũng đã từ chối sao?"

Khương Văn á khẩu, do hần có nỗi khổ khó nói ra mới từ chối. Nếu như Diệp Cần Huy cũng giữ được chỗ đứng trên triều đình đối với Diệp Nghê mà nói là oai tông diệu tổ. Lại nói có thể cùng đám quan lại trong triều khoe mẽ một phen. Vì lý do gì mà làm thiếu gia hoàn khổ cũng không làm mệnh quan triều đình?

"Các người..." Diệp Nghê đã có chút không vui, nạt nộ cũng to tiếng hơn.

Tả thị giận đến đen mặt nghe được Diệp Cần Huy cùng Diệp Cần Huyền nhỏ râu hùm mới hoà hoãn lại lên tiếng: "Huy nhi không nên cãi lời phụ thân, người chơi mười tám năm đến nay cũng nên góp chút sức lực rồi."

"Huy nhi, nghe lời mẫu thân ngoan ngoãn thi khoa cử. Muội muội người không hiểu chuyện không nên nghe nàng." Hồ thị nhẹ giọng khuyên nhủ Diệp Cần Huy. Hải tử này của nàng chính là cứng đầu cứng cổ chỉ thích làm theo chính mình.

Diệp Nghê không hề cho mặt mũi nằng: "Người xem, Huyền nhi đã như vậy rồi người suốt ngày không nên thân sau này làm sao nuôi dưỡng nàng."

"Phụ thân, nữ nhi không cần đại ca nuôi dưỡng chỉ hy vọng đại ca có thể làm việc mình thích." Diệp Cần Huyền không chịu thua há mồm đáp trả.

"Hần thích ăn chơi cả đời cũng để cho hần làm theo mong muốn của mình sao?" Diệp Nghê vỗ mạnh bàn, tất cả đều buông hết chén đũa xuống không dám cầm lên.

Diệp Cần Huy rút chiết phiến ở thắt lưng ra gác chân chữ ngũ lấy lại vẻ bất cần đời của mình: "Muội muội thật ngoan lúc nào cũng hiểu ta nhất, sợ là bữa cơm này không còn khẩu vị tiếp tục ăn rồi, ta trước đến Túy Hương lâu tìm mỹ nữ bồi bồi hứng thú. Mọi người chậm dùng." Dứt lời hần đứng dậy tiêu sái ra ngoài.

Diệp Nghê tức đến râu tóc dựng lên quát hần dừng lại nhưng hần vẫn bước về trước đến đầu cũng không quay lại. Diệp Cần Huyền ôm lấy Vô Sự đứng dậy nói: "Phụ thân, người ép uống đại ca hần vờ thì không đậu vậy càng mất mặt hơn, nữ nhi cũng trở về viện đây." Nói xong nàng cũng bỏ đi.

Hai kiếp làm người lần đầu nàng chống đối Diệp Nghê công khai như vậy. Nhưng vì tính mạng của Diệp Cần Huy không thể không làm vậy. Hoàng thất không một người tốt.

Diệp Nghê tức giận bỏ luôn bữa ăn đứng dậy. Mọi người cũng đứng dậy theo, chỉ còn mỗi mình Khương Văn ngồi nhìn bàn ăn đầy thức ăn chưa từng có người đụng đũa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ép uống không thành

Tác giả: Luna Huang

Khương Văn cùng một nha hoàn cầm một lồng thức ăn bước vào Nghênh Xuân viện. Thấy được Diệp Cẩm Huyền cùng Vô Sự ngồi trong lương đình suy nghĩ gì đến mất hồn. Hắn chậm rãi không tiếng động bước đến.

"Tứ tiểu thư, tại hạ đến không biết có làm phiền nhã hứng của tứ tiểu thư không?"

Diệp Cẩm Huyền đang lâm vào trầm tư không biết nên làm thế nào để thuyết phục Diệp Nghiêu từ bỏ mong muốn kia. Hiện tại năng của Diệp Cẩm Huyền được phò bày chính là trong mắt của Tả thị mợc thêm một cái gai a. Trong Diệp phủ toàn tay chân của nàng ta, nàng căn bản đầu không lại.

Đột nhiên tiếng của Khương Văn làm nàng bừng tỉnh, tay bất giác giữ chặt Vô Sự làm nó đau kêu lên một tiếng. Nàng vội ôm nó vào lòng dỗ ngọt rồi nâng mắt nhìn Khương Văn: "Không biết Khương công tử đến đây là có việc gì?"

Hắn là giúp Kha ma ma, giúp Diệp Cẩm Huyền nàng không thể cho hắn xem sắc mặt được. Chưa kể nàng thiếu hắn không biết bao nhiêu ân tình a, trả khi nào mới hết đây.

"Lúc này tại hạ thấy tứ tiểu thư vẫn chưa dùng qua bữa sáng nên đặc biệt mang đến cùng tứ tiểu thư dùng, không biết có tiện không?" Khương Văn nở ra một nụ cười ôn nhu hiếm thấy nhưng gương mặt cứng đờ như xác chết kia vẫn khiến người không cảm nhận được ôn độ.

Nàng không thể từ chối hắn liền đưa tay hướng ghế đối diện: "Mời Khương công tử ngồi, trái lại phiền Khương công tử đến tận đây rồi."

"Đa tạ tứ tiểu thư." Khương Văn khom người tạ ơn xong lại ngồi xuống ghế được chỉ định. Hắn hướng nha hoàn ra lệnh: "Dọn thiện."

Nha hoàn ần tiếng liền nhẹ nhàng dọn món ăn được hâm nóng lên bàn. Khương Văn hướng nàng ôn hòa nói: "Đây đều là những món tứ tiểu thư dùng được, tại hạ đã bảo người hâm nóng."

Diệp Cẩm Huyền nhìn mấy món trên bàn ăn lúc này, quả thực những món này là Diệp Nghiêu cho người chuẩn bị riêng cho Khương Văn a vì người hắn cũng có mang vết thương. Bột hắc san hô công dụng tốt, rất nhanh vết thương đã khép miệng màu sắc cũng hóa sẫm không ít.

"Vết thương của Khương công tử thế nào rồi?" Nhắc đến chuyện này nàng lại có ngại ngùng.

"Đã tốt, tứ tiểu thư không cần để tâm." Hắn cầm một đôi đũa sạch sẽ hai tay đưa cho Diệp Cẩm Huyền: "Tứ tiểu thư dùng bữa thôi."

Diệp Cẩm Huyền mặt nhuộm đỏ đến mang tai đưa tay nhận lấy đôi đũa: "Đa tạ Khương công tử, người cũng dùng bữa đi thôi."

Nhìn thấy thái độ cùng sắc mặt của nàng, tâm của Khương Văn không khỏi đập loạn nhịp, tâm trạng cao hứng không lời diễn tả được. Không cần biết nàng vì cái gì đồng ý cùng hắn dùng bữa, chỉ là cùng nàng là đủ.

Hai người nhìn thức ăn tay cầm đũa không ai dùng trước. Khương Văn biết nàng ngại liền mở miệng chuyển chủ đề, hy vọng nàng có thể cùng hắn dùng một bữa cơm.

"Vì sao tứ tiểu thư lại không muốn Diệp thiếu tham gia khoa cử, là triều đình bổng lộc ít hay có gì không tốt?"

"Do đại ca không thích nên ta phản đối hoàn toàn không liên quan đến triều đình. Khương công tử cũng nên chú trọng lời nói của mình, hôm nay nói trước mặt ta thì không sao, nếu để người khác nghe được sợ lại..."

Diệp Cẩm Huyền điềm đạm tốt bụng nhắc nhở. Nàng không biết tên này gan bao to mà dám nói triều đình như vậy. Tuy nàng cũng không thích nhưng vì mạng nhỏ vẫn phải ăn nói có chừng mực a.

"Là tại hạ thất thố để tứ tiểu thư nhắc nhở rồi." Khương Văn nhin không được khi thấy nàng như vậy liền cười thành tiếng: "Tại hạ thấy với tài trí của Diệp thiếu nếu không vì nước cống hiến thực sự là tổn thất a."

Diệp Cẩm Huyền định đáp trả liền thấy Hình Trùng Xuyên cước bộ vội vã đi đến, sắc mặt cực kỳ khẩn trương: "Hình công tử vì sao khẩn trương như vậy, đây là có chuyện gì?"

Khương Văn nghe được lập tức thu lại dáng cười trên môi, quay sang nhìn Hình Trùng Xuyên: "Hình huynh, đây là chuyện gì?"

Hình Trùng Xuyên dừng cước bộ hướng Diệp Cẩm Huyền thi lễ rồi kể bên tai của Khương Văn nói nhỏ gì đó liền thấy đáy mắt của hắn có chút run động. Khương Văn quay sang nhìn bàn ăn trước mặt lại nhìn Diệp Cẩm Huyền luyến tiếc bởi tội:

"Tứ tiểu thư thật xin lỗi, tại hạ có chuyện gấp cần giải quyết không thể bởi tứ tiểu thư dùng bữa, có dịp liền bù lại." Khó khăn lắm mới có một cơ hội, biết khi nào hắn lại có cơ hội cùng nàng dùng bữa. Hắn nói ra câu này tâm cũng là không ngừng đau nhức a!

"Khương công tử có việc liền mau chóng đi làm, là ta cản trở người rồi." Trong lòng Diệp Cẩm Huyền vui như hoa nở. Hắn đi nàng không cần gò bó như vậy nữa.

Hai nam tử hướng nàng hành lễ cáo lui rồi lập tức thả nhanh cước bộ rời đi. Diệp Cẩm Huyền nhìn bóng lưng bọn họ ra khỏi viện liền đặt Vô Sự lên bàn. Nàng cùng Vô Sự dùng bữa cũng rất tốt a.

Nàng gấp thứ gì đặt lên bàn Vô Sự cũng là dùng hết đến mặt bàn cũng liếm sạch sẽ. Dùng qua bữa ăn nàng cho người dọn sạch.

Nàng phát tay bảo Hải Dụ mang gương đồng nhỏ đến, nhìn vết sẹo trong gương đồng đã thấy được độ đáng sợ đã giảm bớt. Nàng biết đã đến lúc dùng thứ Diệp Cẩm Huy chuẩn bị cho mình rồi. Nàng không hối hận với quyết định của mình, tuyệt không hối hận.

Lúc này hạ nhân truyền tay nhau tin tức Bách Hợp Hải Đường sợ tội tự sát ở phòng củi. Mắt Diệp Cẩm Huyền tối lại vài phần, đây là giết người diệt khẩu sao?

Tâm trạng nàng thực sự cực kỳ bức bối rất muốn vì mình gây nên một khúc nhạc. Nhưng là Hải Dụ bên cạnh, nàng không thể bộc phát cảm nghệ của mình được.

Đang buồn bức Hồ thị đến nghiêm túc nói với nàng: "Huyền nhi, mau cũng mẫu thân đi tìm đại ca về, không thể để hấn tiếp tục như vậy nữa."

Diệp Cẩm Huyền khẽ thở dài, vươn tay nhẹ kéo Hồ thị xuống bên cạnh mình: "Mẫu thân, đại ca tự có cách nghĩ của mình, chúng ta để hấn tự định đoạt có được không?" Nếu là đời trước có lẽ nàng sẽ ngu ngốc làm theo, nhưng giờ nàng tuyệt không như vậy nữa.

"Hấn hiện là thích lưu luyến bụi hoa mẫu thân làm sao có thể yên tâm đây. Phụ thân người bị hai huynh muội người chọc giận không nhẹ a." Hồ thị thở dài thán. Nàng thực sự không hiểu được hải tử nhà mình đang nghĩ gì nữa. Làm quan tốt như thế vì sao không muốn.

Diệp Cẩm Huyền tự châm một ly trà hai tay đưa cho Hồ thị: "Do mẫu thân không biết, làm quan không tốt như người nhìn thấy đâu nên nữ nhi cùng đại ca mới chống đối phụ thân."

"Người nói hươu nói vượn gì đó, làm quan có gì không tốt chứ, để phụ thân người nghe được lại chọc hấn không vui. Sau này không được nói nữa." Hồ thị khẽ trách, sắc mặt có chút không vui nhìn nữ nhi của mình. Nàng vừa ở Trúc Huyền am về có được bao lâu mà lại nói như vậy.

"Được được được." Diệp Cẩm Huyền đưa hai tay lên ngang đầu xin hàng: "Nữ nhi không nói, người cũng đừng bức đại ca nữa."

Hồ thị á khẩu nhìn nữ nhi của mình có chút khó hiểu. Nhưng là khó hiểu nơi nào thì nàng không biết được. Nói không được Hồ thị trở về phòng.

Diệp Cẩm Huyền ngồi đó cùng Vô Sự chơi đùa. Lúc này thấy Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên gấp gấp như vậy e là có chuyện không hay phát sinh rồi. Cũng tốt, Diệp Nghiêu sẽ không có thời gian để ý đến Diệp Cẩm Huy cùng nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tranh thù sống động

Tác giả: Luna Huang

Tám ngày trôi qua êm đẹp, Diệp Nghiêu quả bận đến không có thời gian ở trong phủ nên hai huynh muội rất nhàn rỗi.

Ngày thứ sáu trên dưới Diệp phủ ồn ào một trận to. Bởi vì mai chính là Khất Xảo tiết. Tiết này chính là cơ hội để đám nữ quyền thể hiện tài năng, nếu ai may mắn sẽ được các vương tử chọn làm thiếp hoặc tìm được gia đình tốt mà gả nên ai cũng rất bận rộn chuẩn bị.

Diệp Cẩm Huyền tuy bị hủy dung nhất định không được nhà nào để ý đến nhưng nàng là quận chúa nên vẫn phải tham dự cho giống mọi người. Hôm nay Hải Dụ luôn miệng hỏi vì sao nàng không chuẩn bị gì cho Khất Xảo tiết mà chỉ ngồi chơi với Vô Sự.

Nàng cười nhạt khinh bỉ nàng ta rồi nói: "Ta có chuẩn bị hay không thì cũng không thể gả ra ngoài, thay vì tốn thời gian cho những việc vô ích không bằng làm việc mình thích."

Hải Dụ thâm đánh giá độ chân thực trong lời nói của Diệp Cẩm Huyền. Nhưng thực sự là nàng không hề thấy nàng ta chuẩn bị gì cả. Có lẽ biết trước bản thân không được nên mới sớm từ bỏ.

Tối nay Diệp Nghiêu chuẩn bị cho mỗi một tiểu thư một chung tổ yến thay cho lời chúc "nữ đào thành công". Diệp Cẩm Huyền dùng qua rồi lên giường ngủ.

Khi nàng đang ngủ đột nhiên trên mặt truyền đến cơn run nhẹ, bên tai còn có người gọi mình nữa. Cố gắng mở mi mắt nặng nề lên, hình ảnh trước mắt có chút mờ ảo nhưng nàng thấy được Hồ thị đang lo lắng gọi nàng a.

"Mẫu thân." Nàng mơ hồ đáp một tiếng, đầu cực kỳ đau nhức, mi mắt nặng nề cứ sụp xuống khiến nàng vô pháp thanh tỉnh.

Hồ thị tiếp nhận khăn ướt trên tay Kha ma ma rồi giúp nữ nhi của mình lau mặt, luôn miệng trách móc: "Huyền nhi a, đã trẻ thế này rồi người vẫn còn ngủ sao? Các tỷ tỷ người đều tiến cung cả rồi, người là quận chúa đi trễ sẽ không hay đâu, mau thức dậy thôi."

Diệp Cẩm Huyền vẫn nằm như khúc gỗ không nhúc nhích miệng tuy ứng tiếng nhưng vẫn không động dậy. Hồ thị bắt đắc dĩ cùng Kha ma ma cùng Hải Dụ giúp nàng thay y phục chải tóc mang mận che rồi đưa lên xe ngựa. Còn không quên dặn Hải Dụ đến nơi phải gọi Diệp Cẩm Huyền dậy nữa.

Khi xe ngựa đến hoàng cung, Hải Dụ tháo mận che mặt của Diệp Cẩm Huyền xuống rồi gọi nàng dậy: "Tiểu thư, tiểu thư, đã đến hoàng cung rồi, người còn ngủ nữa sẽ không kịp đâu."

"A." Diệp Cẩm Huyền loạn choạng được Hải Dụ đỡ xuống xe ngựa rồi một mình tiến vào trong.

Hoàng cung hiện tại vô cùng yên ắng bởi vì mọi người đã sớm tập trung ở ngự hoa viên tham gia Khất Xảo tiết rồi. Nàng mệt mỏi, mắt mở không lên nữa liền ngồi bịch xuống một bên đường, tựa lưng vào gốc cây tiếp tục ngủ.

Ánh nắng mùa hạ xuyên qua tán cây rơi lên khuôn mặt đáng sợ của Diệp Cẩm Huyền mà đùa nghịch. Nàng lại không hề hay biết chỉ là ngủ đến rất say.

Đám cung nữ thám giám từng tốp từng tốp đi qua nhìn một mắt liền nhận ra Diệp Cẩm Huyền. Bọn họ che miệng lại nói những lời không tốt đẹp về nàng nhưng lại không hề có người nào gọi nàng dậy.

Đúng lúc này Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng đến ngự hoa viên xem Khất Xảo tiết thấy được Diệp Cẩm Huyền ngủ đến không biết trời mây gì nữa. Hắn phóng tầm mắt lạnh nhìn đám cung nhân, bọn họ thì lễ xong lập tức rời đi.

Hắn nhẹ nhàng bước đến ngồi xổm đối diện nàng, đôi mày kiếm nheo lại. Tay chậm rãi nâng lên nhìn vết sẹo nổi đem sạm trên mặt nàng.

"Vương gia, người..." Tiểu Thuận từ phía sau nhìn thấy hành động lạ lùng của chủ tử nhà mình liền mở miệng muốn nói lại không biết nói gì.

Đoàn Mộc Chiến Phàm không trả lời mà vẫn tiếp tục muốn chạm lên vết sẹo kia. Còn chưa tới một đốt nữa liền chạm được thì âm thanh của Diệp Cẩm Huy vang đến: "Gặp qua Niệm vương gia, Vương gia vạn an."

Hắn thấy Diệp Cẩm Huyền lâu quá vẫn chưa đến nên sốt ruột chạy ra ngoài xem. Không ngờ lại thấy được cảnh này. Nếu lúc sáng không phải Diệp Nghêu bức hắn đi cùng thì hắn đã cùng Diệp Cẩm Huyền một lượt rồi đâu đợi trễ như vậy.

Tay của Đoàn Mộc Chiến Phàm dừng lại trên không trung, muốn tiến cũng không được mà lui cũng không xong. Cánh tay kia cứng đờ nhanh chóng thu về giấu dưới lớp tay áo dài, lạnh nhạt nói:

"Đứng lên đi, bốn vương là thấy Diệp tứ tiểu thư ngủ liền muốn gọi nàng tỉnh thôi. Nếu người đã đến liền để người gọi." Nói xong hắn cùng tiểu Thuận từ rời đi.

Diệp Cẩm Huy bước đến bên Diệp Cẩm Huyền gọi nàng tỉnh. Đáng tiếc nàng như không nghe mà vẫn ngủ khiến hắn cực kỳ khó hiểu. Muội muội hắn chưa từng như vậy, đã thế mận che cũng không mang, làm sao có thể?

Hắn hỏi một cung nữ gần đó tìm cho nàng một cái mận che mặt khác rồi đỡ nàng đến nơi diễn ra Khất Xảo tiết. Vừa đi vừa không ngừng gọi nàng tỉnh. Cũng may khi đến nơi thì hoàng hậu cùng Diêu Đức phi vẫn chưa đến.

Đám nữ quyền muốn nghị luận nhưng lại ngại Diệp Cẩm Huy cùng đám nam tân, sợ bọn họ nghĩ mình là nữ nhân bát quái nên ngậm ngùi nuốt xuống. Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên thấy được liền chạy đề hỏi thăm. Diệp Cẩm Ninh cũng giả vờ bước đến quan tâm hỏi.

Ở ngự hoa viên giờ đây lộng gió, phía trên còn có mái che, phía dưới chính là rất nhiều khung thêu được xếp ngay ngắn, đám nữ quyền ngồi vào chỗ của mình.

Đám tân nam thì ở sau trường mận mỏng quan sát dùng trà. Đám vương tử thì ngồi cao hơn một chút nhưng cũng là bị ngăn bởi trường mận.

Chỉ duy nhất đám người Diệp gia đứng tùm lại gọi Diệp Cẩm Huyền thức dậy. Diệp Cẩm Huy bắt đắc dĩ đứng như khúc gỗ để nàng tựa vào, đã vậy còn cảm nhận được một hàn ý vô hình đang nhìn về phía này nữa.

Lúc này hoàng hậu cùng Diêu Đức phi cũng đến. Sau khi hành lễ, hoàng hậu thấy được Diệp Cẩm Huyền liền có chút không vui hỏi: "Quận chúa đến giờ này vẫn chưa thức rồi giường?"

Diệp Cẩm Ninh vội vàng phúc thân thay Diệp Cẩm Huyền ứng lời làm vị tỷ tỷ tốt: "Hồi hoàng hậu nương nương, mỗi ngày muội muội đều dậy rất sớm, hôm nay không hiểu vì sao lại như vậy, có lẽ do đêm qua chuẩn bị quá mệt mỏi."

Vừa dứt lời đã nghe bên hàng nam tân dâng lên một tràn nghị luận nhỏ. Trong lòng Diệp Cẩm Ninh vui như hoa mùa xuân, để xem cái danh quận chúa kia có cứu được nàng ta hay không? Giờ thì không những không thể gả mà danh tiếng cũng không giữ được.

Đoàn Mộc Chiến Khôi lại đột nhiên mở miệng giúp Diệp Cẩm Huyền nói chuyện: "Mẫu hậu, thần nhi cảm thấy Diệp tứ tiểu thư không phải như vậy."

Hôm hán đến phủ tuy không thấy rõ nàng thế nào nhưng tuyệt không tin nàng là người vì chuẩn bị Khất Xảo tiết mà quên nghỉ ngơi để xảy ra tình huống như vậy. Nàng là một nữ tử thông minh, biết trước hoàn cảnh của bản thân tuyệt không liều mạng.

"Ừm." hoàng hậu chán ghét phun một chữ rồi không buồn để ý nữa liền hạ lệnh bắt đầu.

Diệp Cẩm Huy bắt đắ dĩ lại muốn đưa Diệp Cẩm Huyền sang một bên nghỉ ngơi liền bị Diệp Cẩm Ninh giữ lại nói: "Đại ca để tứ muội muội ngồi bên muội đi, biết đâu muội ấy thức dậy vẫn còn có kịp thời gian tham gia."

Hoàng hậu nghe cũng có lý liền giữ lại. Cho dù có kịp hay không cũng không ai chịu lấy một nữ tử bị hủy dung lại đức hạnh không tốt như vậy đâu. Chỉ là hoàng thượng xem trọng nàng, nàng cũng không thể không cho nàng mặt mũi.

Diệp Cẩm Huy cũng không thể làm gì khác hơn là đặt Diệp Cẩm Huyền ngồi xuống khung thêu của mình rồi không an tâm bước về hàng tân nam.

Diệp Cẩm Huyền gục mặt lên khung thêu, hai tay xếp bằng ngủ rất thoải mái. Đám nam tân thâm cá cược xem nàng có thức giấc kịp thời tham dự không. Không biết nàng ngủ đã bao lâu chỉ biết lúc nàng mở mắt nhìn thấy dung mạo thiên tiên của Diệp Cẩm Ninh ở bên cạnh đang chậm rãi từng mũi kim liền chớp chớp mắt.

Nàng im lặng cảm nhận xung quanh, sau khi biết mình đang ở tình huống gì mới ngồi thẳng thắt lưng, đảo mắt đến lư hương cắm một nén nhang sắp cháy hết. Nàng lại dời tầm mắt trước khung thêu của mình, tất cả vẫn còn trắng mà đám nữ quyền đã thêu gần hoàn thành rồi.

Ai cũng im lặng tập trung không để ý đến nàng. Đám nam tân thấy được Diệp Cẩm Huyền thức dậy lại nghị luận một trận, tặng kèm cho nàng vài ánh nhìn khinh bỉ.

Diệp Cẩm Huy một phen khó chịu liên tục dùng trà. Diệp Cẩm Ninh đây là cố ý để muội muội hán mắt mặt. Diệp Cẩm Huyền vốn ở Trúc Huyền am gánh nước chẻ củi đâu có thời gian biết đến những thứ tao nhã này. Đã vậy còn sớm chặn đường lui bảo nàng luyện tập quên nghỉ ngơi nữa. Quả thực đáng ghét!

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi nhắm mắt đưa tay đỡ nhẹ lấy cảm của mình mỉm cười cảm nhận gió mát. Đồi trước nàng vì Đoan Mộc Chiến Phàm mỗi ngày ở trong phủ học thêu muốn may ra bộ giá y giá bào cho hán đến nổi đầu ngón tay bị đâm nát. Hiện này nàng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn nữa.

Chỉ là nàng cũng không thể để mẫu nữ Tả thị đắc ý được. Sợ là chung tổ yến tối qua đã bị động tay động chân rồi. Nhưng, Diệp Cẩm Linh Diệp Cẩm Liên vẫn bình thường a, vì sao chỉ mỗi nàng có vấn đề? Nàng đã là một nữ nhân không hề có lực uy hiếp nào vì sao họ vẫn chưa buông tha.

Nhìn nén hương sắp cháy hết, nàng không còn thời gian nữa liền chậm rãi xỏ kim. Vui vẻ nhặt cánh hoa hèo trắng rơi đầy đất lên đính lên trên mảnh vải được cố định trên khung thêu.

Khi hương tàn cũng là lúc nàng kết thúc mũi may cuối cùng. Nhìn tác phẩm của mình nàng vô cùng hài lòng, đường may tuy không tốt bị lệch nhưng vẫn chấp nhận được. Nàng chỉnh lại mấy cánh hoa để che đi mũi kim xấu xí của mình.

Đầu ngón tay bị đâm vài mũi, nàng dùng khăn tay lau sạch máu. Rồi nhích người để đám cung nữ thu bức tranh thêu của mình giờ cao để hoàng hậu cùng Diệp Đức phi xem.

Diệp Cẩm Ninh đang đắc ý nhìn qua cũng là kinh hách không che giấu được. Lý nào trong thời gian ngắn như vậy vẫn có thể trở mình? Đám nữ quyền cùng nam tân mở to con mắt không thể tin được nhìn vào bức tranh thêu của Diệp Cẩm Huyền.

Trong mắt của đám vương tử lóe lên vài tia sáng, khóe miệng cũng khẽ kéo lên. Không ngờ cách này cũng nghĩ ra được. Quả là nữ tử thông minh a.

Diêu Đức phi nhin không được tán thán: "Quận chúa quả là có ý tưởng độc đáo, bốn cung thật thích."

Đoan Mộc Nhã ngồi bên cạnh cũng vỗ tay cười: "Đẹp quá, người ta cũng muốn có một bức như vậy treo ở phòng, quận chúa tỷ tỷ cũng làm cho người ta có được không?"

Diệp Cẩm Huyền nhìn Đoan Mộc Nhã mắt có chút nhớ thương, nhưng đồi trước nàng hại nàng ta thê thảm như vậy, nàng không có dũng khí đối mặt cùng nàng ta. Đồi này nàng không muốn cùng nàng ta thân cận nữa.

"Đa tạ Đức phi nương nương cùng công chúa khen ngợi. Thần nữ thêu một bức cho công chúa là chuyện nhỏ nhưng vẻ đẹp của hoa không thể giữ được lâu, chỉ sợ đến tối đã tàn làm chường mắt người nhìn."

Đoan Mộc Nhã bĩu môi hờn dỗi rồi không nói gì nữa. Hoàng hậu như tìm được bậc thang leo xuống, này giờ muốn chê nhưng lại tìm không được từ để chê: "Quận chúa quả là khiêm tốn nhưng cũng không phải là không có đạo lý."

Lúc này hoàng thượng bước đến, đảo mắt xem qua các bức tranh thêu vẫn là ưng ý sáng tạo của Diệp Cẩm Huyền. Thế là không nói hai lời phán quyết: "Tuy là chỉ đẹp trong phút chốc cũng là nổi bật nhất, sống động nhất trong tất cả, ban thưởng."

Diệp Cẩm Huyền phúc thân tạ ơn: "Tạ chủ long ân." Tính kế nàng thì nàng lấy lại xem như hòa, nhưng tiết mục phía sau nàng sẽ không tham gia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chiếu chỉ tứ hôn

Tác giả: Luna Huang

Có lẽ lão thiên gia cũng là thích Khất Xảo tiết nên sắp đến giữa trưa nhưng ánh nắng vẫn nhạt nhòa, gió khẽ thổi không ngừng trong ngự hoa viên.

Sau phần thù vạ chính là vũ nghệ hoặc cầm nghệ. Phần này đám nữ quyến được đưa đến một hành cung để chuẩn bị. Hoàng thượng thấy Diệp Cẩm Huyền đứng ở một bên không hề có ý định cùng rồi đi liền hỏi.

"Quận chúa đây là vì chuyện gì vẫn chưa rời gót?"

Hoàng hậu mỉm cười giải thích: "Hoàng thượng, quận chúa ở Trúc Huyền am từ nhỏ làm sao biết đến những thú vui tao nhã này được, người đừng làm khó quận chúa nữa."

Diệp Cẩm Huyền chỉ cúi đầu không hề xác định hoặc phủ nhận. Cũng tốt, nàng không muốn nói dối liền để hoàng hậu giúp nàng đi.

Hoàng thượng gật gù vuốt râu: "Người nay đã được Trầm phong làm quận chúa sẽ không ngại Trầm gọi ra khuê danh của người chứ?"

"Hoàng thượng đã có lời Cẩm Huyền cung kính không bằng tuân mệnh." Diệp Cẩm Huyền điềm đạm đáp. Đòi trước nàng là nhi tửc của hấn, hấn cũng là gọi ra tên nàng cơ mà.

Hoàng thượng bật cười hài lòng: "Người đến, ban ghế cho quận chúa." Sau khi nghe thái y thông báo thương thế của nàng hấn cũng không dám hỏi về chuyện đó nữa.

"Tạ ơn hoàng thượng." Diệp Cẩm Huyền phúc thân xong liền thấy có người mang ghế thái sư được khắc gỗ tỉ mỉ đến bên mình. Nàng không hề cố kỵ liền đặt mông ngồi xuống, cung nữ mang đến một bàn nhỏ cùng một tách trà cùng ít trái cây.

Hoàng thượng quan sát thái độ của Diệp Cẩm Huyền rồi lại hỏi: "Không biết từ khi trở về Diệp phủ, Cẩm Huyền ở trong phủ làm gì? Diệp thượng thư không để người học những thứ kia?"

Đôi mắt của Diệp Cẩm Huyền bỗng vụt sáng lên, dưới màn che là một nụ cười rục rịch: "Hồi hoàng thượng, khi Cẩm Huyền hồi phủ đại ca có tặng cho Cẩm Huyền một con chó nhỏ tên là Vô Sự. Mỗi ngày không cùng đại ca xuất phủ chính là cùng Vô Sự chơi đùa. Phụ thân sợ Cẩm Huyền không thích bị bó buộc nên mới không miễn cưỡng phải học."

Đoan Mộc Chiến Lãm thấy ngạc nhiên liền hỏi: "Vậy nữ tử cùng ở sương phòng cùng La công tử đấu đề cũng là quận chúa sao?" Hôm đó hấn ở phòng kế bên lâu lâu lại nghe được tiếng chó sủa, lại còn thấy Diệp Cẩm Huyền từng tiến vào căn phòng kia nữa.

"Đúng vậy." Diệp Cẩm Huyền chậm rãi xác nhận: "Thật không ngờ Cẩm Vương gia cũng có mặt."

Đoan Mộc Chiến Khôi bị nàng đưa từ kinh hi này đến kinh hi khác kiểm chế không được mở miệng hỏi: "Quận chúa còn biết trò chơi kia?"

Diệp Cẩm Huyền nhấp một ngụm trà, đáp: "Thần nữ ở Trúc Huyền am lâu năm nên đã được thấy qua, hôm đó hiếu kỳ liền mở miệng ứng chiến." Nàng là mở miệng khiêu chiến không phải ứng chiến đâu.

Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn một mực im lặng không nói gì. Hấn chậm rãi dùng trái cây bên cạnh đợi tiết mục tiếp theo.

Đoan Mộc Nhã quên cả thân phận công chúa nâng váy chạy xuống bên Diệp Cẩm Huyền: "Quận chúa tỷ tỷ có nuôi chó sao? Phụ hoàng không cho người ta nuôi, hôm nào tỷ tỷ mang nó tiến cung cho người ta cũng xem với được không?"

Diệp Cẩm Huyền mở to mắt nhìn Đoan Mộc Nhã hướng mình làm nũng. Nàng ta không sợ nàng sao? À cũng đúng thôi, lúc trước Đoan Mộc Chiến Phàm cũng có vết bớt mà nàng ta cũng có từng sợ đâu.

Nàng cười nói: "Công chúa thích Vô Sự thần nữ tự nhiên sẽ vui, nhưng là hoàng cung không thể tự ý mang sủng vật vào, thần nữ vô pháp." Là do nhân duyên đòi trước chưa hết nên đòi này nàng ta vẫn muốn cùng nàng thần cận sao?

Điêu Đức phi vội khẽ trách Đoan Mộc Nhã: "A Nhã không được làm phiền quận chúa, mau trở về đây."

"Người ta không chịu." Đoan Mộc Nhã ôm lấy cánh tay của Diệp Cẩm Huyền, bĩu môi hướng Điêu Đức phi nói: "Người ta muốn cùng quận chúa tỷ tỷ thân cận."

Đoan Mộc Chiến Phàm lúc này mới mở miệng không nhanh không chậm nói: "Mẫu phi, A Nhã là công chúa nhỏ nhất không ai chơi cùng, nay liền để quận chúa cùng muội muội thân cận một chút cũng tốt."

Hoàng thượng nghe vậy cũng cảm thấy có đạo lý: "Sau này Cẩn Huyền tiến cùng được phép mang sủng vật."

Diệp Cẩn Huyền vui vẻ đứng lên tạ ơn rồi lại ngồi xuống.

"Phụ hoàng vạn tuế." Đoàn Mộc Nhã cười ngọt ngào hô to rồi nói nhỏ với Diệp Cẩn Huyền: "Sau này người ta gọi tỷ tỷ là tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không được gọi người ta là công chúa nữa."

"Được." Diệp Cẩn Huyền cũng đáp ứng. Hy vọng đời này nàng không vô tình hại nàng ta.

Hoàng thượng ngưng mi, nhãn thần dừng trước mặt che mặt của Diệp Cẩn Huyền. Nếu là cứ như vậy mà hủy đi một nữ tử như vậy thì rất là đáng tiếc, liền mở miệng nói: "Cẩn Huyền, Trẫm ban cho ngươi một thánh chỉ tứ hôn, khi nào có người trong lòng đề nghị tự tay viết tên lên liền có hiệu lực. Cho dù ai cũng tuyệt không thể phản đối, thế nào?"

Đoàn Mộc Chiến Phàm nghe được tin ngừng lại hai nhịp rồi lập tức đứng lên ôm quyền phản đối: "Phụ hoàng không thể được, thỉnh người thu hồi khẩu dụ."

Hoàng hậu cũng phản đối, nhờ nàng ta chọn trúng Đoàn Mộc Chiến Khôi thì phải làm sao: "Hoàng thượng, thỉnh người suy xét kỹ, làm vật há phải là khiến nam tử trong thiên hạ sợ hãi không dám ra đường sao?"

Đoàn Mộc Chiến Khôi có chút không hiểu lời nói của hoàng thượng. Nhưng khẩu dụ này e là sẽ thiên hạ đại loạn mất. Hắn cũng quỳ xuống phản đối: "Thỉnh phụ hoàng tam tư."

Đoàn Mộc Chiến Lãm tuy thương thức Diệp Cẩn Huyền cũng là sợ nàng chọn phải mình: "Phụ hoàng, thỉnh người thu hồi khẩu dụ."

Đám nam tân trụ Diệp Cẩn Huy, Bách Lý Nghiêm cũng là sợ hãi quỳ xuống đồng thanh hô to: "Thỉnh hoàng thượng thu hồi khẩu dụ." Sao lại cho một xấu nữ có được tiện nghi như vậy? Nếu chiếu chỉ kia ban xuống họ thực không dám bước ra đường nữa.

Diệp Cẩn Huy nhìn muội muội mình đầy lo lắng. Đám nam nhân này làm như vậy sẽ không biết rằng muội muội hắn sẽ đau lòng sao? Bách Lý Nghiêm có lúng túng nhìn Diệp Cẩn Huyền, cách một lớp sa trướng hắn không thấy được sắc mặt của nàng a.

"Làm càn." Hoàng thượng vỗ tay vịn của long ỹ, quát: "Trẫm ban cho nàng không phải các người, lập tức đứng dậy hết cho Trẫm."

Đoàn Mộc Nhã hừ một tiếng thật khinh bỉ. Chỉ là dung mạo bị hủy có cần phải sợ như vậy không? Mất nàng dùng trên mặt Đoàn Mộc Chiến Phàm càng khinh bỉ nhiều hơn hai phần. Hắn cũng đã từng bị hủy dung lại cư nhiên là người đầu tiên mở miệng phản đối.

Đám nam nhân hoảng loạn nhìn về phía Diệp Cẩn Huyền như cầu nàng ban cho một con đường sống. Nàng sinh trưởng trong am ni cô có lẽ cũng biết thương yêu chúng sinh, tâm địa bỏ tất đi.

Diệp Cẩn Huyền cười lạnh, khóe môi kéo cao đến cực điểm. Các người sợ xấu nữ như ta sao? Lúc này các người nghị luận ta, ta liền để các người mỗi ngày sống trong lo sợ. Nàng đứng lên hướng hoàng thượng hành lễ, cũng không quên hô to: "Tạ chủ long ân."

Đám nam nhân ngơ ngẩn nửa ngày trời, họ không ngờ nàng lại có thể không biết xấu hổ mà đáp ứng a. Đến khi nghe hoàng thượng cười ha ha bọn họ mới hỏi qua thần đứng dậy trở về chỗ của mình. Trong lòng ai cũng thầm nguyện rửa Diệp Cẩn Huyền mau mau chết sớm tránh làm thiên hạ đại loạn.

Lúc này đám nữ quyền cũng chuẩn bị xong. Người hiến vũ, kẻ hiến khúc lần lượt bước đến biểu diễn. Đoàn Mộc Nhã nhìn thấy không hề có chút hứng thú chỉ cùng Diệp Cẩn Huyền cười nói khúc khích dùng trái cây nói chuyện về Vô Sự.

Đến lượt của Diệp Cẩn Ninh hiến vũ, đám vương tử nhìn trần trối không rời được mắt. Bao nhiêu rực rỡ xuân sắc của ngự hoa viên cũng không bằng được vũ khúc của nàng. Mỗi một dáng cười, mỗi một cái vung tay đều khiến người say mê.

Đám nam tân thầm tán thán bởi họ biết Diệp Cẩn Ninh sớm được định sẵn của thái tử rồi. Diệp Cẩn Huyền cũng là nhìn đến ngây ngốc, nàng là nữ tử còn bị mê hoặc hướng hồ là nam nhân loại động vật yêu bằng mắt. Nàng cũng không thể trách Đoàn Mộc Chiến Phàm vì Diệp Cẩn Ninh đối xử với mình như vậy.

Đoàn Mộc Nhã lại nghĩ Diệp Cẩn Huyền buồn bã liền an ủi: "Tỷ tỷ đừng buồn, đám nam nhân kia không có mắt nhìn người. A Nhã vẫn luôn thấy tỷ tỷ người là đẹp nhất a."

Diệp Cẩn Huyền mỉm cười xúc động, hốc mắt lại ngập lệ: "Đa tạ A Nhã." Đời trước nàng cũng gọi nàng ta thân mật như vậy. Tình thân như vậy nàng không muốn bỏ.

Sau khi kết thúc, hoàng thượng ban hôn Đỗ Nhiên Nhiên vì Cẩn vương phi khiến Đoàn Mộc Chiến Lãm khó chịu không thể tả. Hắn là muốn Diệp Cẩn Ninh, tài nữ kinh thành Diệp Cẩn Ninh không phải nữ nhi của thái sư Đỗ Nhiên Nhiên.

Diệp Cẩn Huyền theo hoàng thượng đến thư phòng lấy chiếu chỉ tứ hôn rồi cùng Diệp Cẩn Huy trở về phủ. Trước đó còn phải hứa hẹn có thời gian sẽ tiến cung thăm Đoàn Mộc Nhã nàng ta mới chịu thả người.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Có phải động tâm

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huy thấy Diệp Cẩm Huyền cầm lấy thánh chỉ vàng chói cười khanh khách nhìn không được mà hỏi: "Muội muội vì chiếu chỉ mà vui như vậy? Có phải hay không đã có người trong lòng?"

Diệp Cẩm Huyền tháo màn che ra rồi mở thánh chỉ cho Diệp Cẩm Huy xem: "Là đó đám nam nhân bát quái kia nghĩ kỳ muội, muội mới cố ý làm như vậy để sau này gặp bốn quận chúa đều phải vòng đường."

Diệp Cẩm Huy ghé mắt nhìn vào thánh chỉ được ghi đầu đủ chỉ thiếu mỗi ấn ký của ngọc tỷ liền biết thánh chỉ không hiệu lực liền phì cười: "Muội muội làm thế nào hoàng thượng chịu giúp muội muội hạ thành chỉ này?"

"Muội nói với hoàng thượng một mối hôn sự bị ép uống sẽ không có hạnh phúc, nếu như một nam tử thực sự đối với muội có lòng sẽ tìm cách để muội viết tên hắn vào thánh chỉ hoặc là để hoàng thượng hạ là một thánh chỉ tứ hôn khác. Nhưng muội biết kiếp này muội không có vinh dự này."

Nói đến đây nàng lại rơi lệ nhớ lại đời trước, một mối hôn sự được sắp đặt trước đây nàng rơi vào tử địa. Cho dù nàng cố gắng thế nào phu quân cũng chẳng nhìn nàng đến một mắt thậm chí xua đuổi ghét bỏ. Nàng không muốn sau khi trọng sinh lại gặp phải cảnh này nữa.

Diệp Cẩm Huy thấy muội muội khóc lại bối rối: "Không sao không sao, muội muội còn có ta, ta nhất định không để muội muội chịu phải ủy khuất nữa." Nàng là vì sợ cô độc cả đời mà khóc sao?

Trên đường hồi phủ khắp kinh thành vì chuyện chiếu chỉ tứ hôn đặc biệt của Diệp Cẩm Huyền mà sống trong sợ hãi. Bọn họ cũng biết nàng là nữ tử tốt vì tỷ tỷ mà đồ đao chỉ là...có nam tử nào can đảm thú một thê tử dung mạo xấu xí vào cửa đây. Nửa đêm thức dậy thấy được cũng sợ là bị dọa đến mất mạng nha.

Xe ngựa dừng trước Diệp phủ, Hồ thị vì tin đồn kia mà lo lắng ra tận đại môn đón. Diệp Cẩm Huyền an tĩnh tâm trạng rồi nở một nụ cười bước xuống xe ngựa. Không để Hồ thị nói nàng vội khoe khoang: "Mẫu thân nữ nhi được hoàng thượng tứ hôn a."

Vô Sự vui mừng vẫy đuôi nhảy lên vây nàng đòi bế. Miệng không quên sửa để thu hút sự chú ý của chủ tử. Diệp Cẩm Huyền cúi đầu nhìn nó cười đến ngọt ngào: "Vô Sự ngoan, ta đã trở về."

Diệp Nghiêu mặt mày tốt hẳn lên. Nói như vậy cho dù trên thánh chỉ kia viết tên của vương tử thì bọn hắn cũng không dám từ chối nữ nhi nhà hắn: "Được rồi, vào trong hắn nói."

Tả thị cực kỳ không vui nhưng vẫn phải chúc mừng: "Tứ cô nương thật là có phúc, cho dù thế nào cũng sẽ gả được gia đình tốt a."

"Đa tạ đại nương." Diệp Cẩm Huyền mỉm cười tươi tắn rồi viện có trở về viện cũng không quên kéo Diệp Cẩm Linh đi cùng mình.

Diệp Cẩm Ninh không vui sớm trở về viện tìm nơi phát tiết. Diệp Cẩm Liên sắc mặt tái nhợt bảo không khỏe liền về viện của mình.

Trở về Nghiênh Xuân viện, Diệp Cẩm Huyền cẩn thận đóng cửa rồi hỏi: "Nhị tỷ tỷ làm sao? Đại tỷ cũng vậy nữa, đến cùng hai người xảy ra chuyện gì?"

Diệp Cẩm Linh bĩu môi ngồi xuống bàn: "Do các người không cho ta nhắc đến thái tử, đại tỷ liên tục bên cạnh nói khiến ta phiền chết được." Đầu nàng toàn hình ảnh của Đoàn Mộc Chiến Khôi làm sao nói bỏ là bỏ được.

Diệp Cẩm Huyền nghe xong lại thấy thái độ kia nhìn không được ha ha ba tiếng: "Nhị tỷ không thấy hắn chưa hề nhìn đến chúng ta sao? Nam nhân chỉ biết sắc không đáng để sinh khí."

Diệp Cẩm Linh hung hăng trừng mắt Diệp Cẩm Huyền rồi kể ra chuyện lúc nàng còn mê mang ngủ. Sau đó chốt lại: "Thái tử giúp tứ muội muội nói chuyện a, thế mà tứ muội muội còn nói như vậy được sao?"

"Nhưng hắn là người phản đối muội nhận thánh chỉ." Diệp Cẩm Huyền nhàn nhạt đáp lời: "Phản nhân tình kia muội không nghe liền xem như không biết." Hắn cũng chỉ là một câu giúp nàng rồi lại một câu đập nàng xuống đất, xem như hòa.

Diệp Cẩm Linh hừ một cái từ mũi ra rồi lại hỏi: "Tứ muội muội vì sao lúc sáng lại ngủ như vậy?"

Diệp Cẩm Huyền nhân cơ hội này liền thăm dò Diệp Cẩm Linh: "Muội không biết, dùng xong chung tổ yến liền ngủ đến không biết gì." Nàng nhún vai cực kỳ vô tội.

Diệp Cẩm Linh lúc này mới nhớ ra chung tổ yến liền che miệng khẽ hô: "Tối qua do quá mệt mỏi nên ngủ luôn quên dùng a, có khi nào..." Nàng đột nhiên

nghe đến chung tỏ yên bị động tay chân liền cảm thấy may mắn nếu không e là nàng cũng như Diệp Cẩm Huyền rồi. Mắt nàng sợ hãi quan sát Diệp Cẩm Huyền hy vọng nàng ta chưa nghe được câu sau.

Diệp Cẩm Huyền đoán được Diệp Cẩm Linh nghi ngờ mẫu nữ Tả thị nên xem như không nghe thấy gì mà không hỏi nữa. Nàng chép chép miệng quơ quơ thánh chỉ như xua ruồi.

Diệp Cẩm Linh thấy vậy vội chuyển chủ đề: "Muội muội thánh chỉ đó..." Nàng nên chúc mừng hay chia buồn đây.

"Nhị tỷ cẩn thận nhé, sau này nhị tỷ bỏ được thái tử thích một nam tử khác muội sẽ không do dự mà viết tên hắn lên đây." Diệp Cẩm Huyền khanh khách cười khi thấy sắc mặt đen thui của Diệp Cẩm Linh.

"Ta mới không thích người khác." Trong lòng nàng không ai bằng được Đoan Mộc Chiến khôi.

"Nhị tỷ nhớ đấy, sau này không được trách muội đây hoành đào đoạt ái." Diệp Cẩm Huyền gian xảo khép hờ mắt nhìn Diệp Cẩm Linh chăm chú.

Diệp Cẩm Linh á khẩu lại một lần nữa chuyển chủ đề: "Tên Bách Lý Nghiêm kia a, mỗi ngày đều gửi lễ vật viết thư cho đại tỷ thể mà hôm hắn không hề bước ra gặp đại tỷ, ngay cả một lời cáo biệt cũng không có liền gấp gáp rời đi. Đại tỷ có lẽ vì việc này mà giận không ít a."

Trong đầu Diệp Cẩm Huyền hiện lên hai từ to tướng "động tâm", Diệp Cẩm Linh là đối với Bách Lý Nghiêm động tâm sao? Chỉ có vài lá thư qua lại thôi mà. Không thể nào, nàng loại bỏ cách nghĩ huyền ảo của mình. Nhưng là thái độ kia sợ là...

Diệp Cẩm Linh huyền thuyên một hồi cảm thấy bản thân chỉ nói một mình liền quơ quơ tay trước mặt Diệp Cẩm Huyền: "Tứ muội muội, tứ muội muội có nghe ta nói gì không?" Âm thanh từ từ lớn dần.

Diệp Cẩm Huyền vì vậy mà thoát khỏi trầm tư trở về thực tại: "Nhị tỷ, đại tỷ có khi nào đã..." Lúc này nàng không biết Bách Lý Nghiêm cũng có đến tham dự a.

"Sẽ không phải chứ?" Diệp Cẩm Linh cũng bị suy nghĩ của Diệp Cẩm Huyền dọa phải: "Đại tỷ tuy yêu cầu không cao nhưng cũng sẽ không thích một tên mập mạp đầu đất hạo sắc kia đâu."

Hai người nhìn nhau cả buổi trời mới thu hồi ánh mắt của mình lại. Cả hai đều có cách nghĩ riêng, Diệp Cẩm Linh vội vã viện cớ rời đi.

Diệp Cẩm Huyền đem thánh chỉ cất giấu rồi ôm Vô Sự đặt lên giường hỏi:

"Vô Sự, ta hỏi nếu đúng thì sủa một tiếng, không thì hai tiếng, không biết thì ba tiếng được không?"

Gâu.

"Lúc sáng ở nhà có ngoan không?" Nàng hỏi một câu thử nghiệm.

Gâu.

Thấy ôn liền vào chủ đề "Lúc này người thấy đại tỷ như thế có phải là đối với nam tử kia có động tâm không?"

Gâu gâu gâu.

"Người nói xem nếu đại tỷ gả đến hầu phủ sống có sung sướng không?"

Gâu gâu gâu.

Diệp Cẩm Huyền bật cười, hỏi câu nào cũng không biết, đồng bọn của nàng xem ra cũng mù mịt như nàng vậy. Ở đây đoán mò chi bằng trực tiếp đến đó dò xét thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ăn dấm vô cơ

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền cùng Vô Sự mang một chút chè hạt sen đến cho Diệp Cẩm Linh. Bước đến viện của nàng ta, đám hạ nhân thi nhau hành lễ. Nàng không có tâm trạng để ý liền hỏi:

"Đại tỷ nơi nào?"

"Hồi tứ tiểu thư, tiểu thư vừa về đã vào phòng chưa hề bước ra." Một nha hoàn sợ sệt trả lời.

"Ân." Diệp Cẩm Huyền trực tiếp bước đến phòng của Diệp Cẩm Liên. Vô Sự nhảy lên dùng chỉ trước gõ cửa.

"Đại tỷ có trong phòng không?"

"Có." Diệp Cẩm Liên đáp một tiếng rồi rất lâu mới bước ra mở cửa, nàng nặn ra một nụ cười nói: "Xin lỗi để tứ muội muội chờ lâu."

Diệp Cẩm Huyền rất nhanh liền thấy được mắt của Diệp Cẩm Liên đỏ, còn có một vệt nước mắt khô đọng bên thái dương càng khiến nàng xác định cách nghĩ của mình là đúng. Nàng thu hồi tầm nhìn mỉm cười: "Lúc này thấy đại tỷ sắc mặt không được tốt, đúng lúc mẫu thân có nấu chè hạt sen liền mang đến cùng đại tỷ dùng."

"Tứ muội muội vào phòng hân nói." Diệp Cẩm Liên lách người sang một bên. Vô Sự rất không có phép tắc chạy vào trước, Diệp Cẩm Huyền háng giọng hai cái nó lại chạy trở ra.

Sau khi ngồi xuống, chè cũng bày ra bàn Diệp Cẩm Liên cho hạ nhân lui xuống nói: "Đêm qua tứ muội muội dùng xong chung tổ yến có cảm thấy gì không?"

Không ngờ nàng chưa hỏi đã Diệp Cẩm Liên đã nghi ngờ trước rồi: "Ngủ rất ngon a, muội ngủ đến nhập cung còn không biết." nói xong, nàng còn vờ xấu hổ cười vài tiếng.

"Hôm qua ta ăn no không có dùng liền ban cho Phù Dung, hiện nàng ta vừa dậy không bao lâu." Diệp Cẩm Liên dùng thần sắc nghiêm cùng nhìn Diệp Cẩm Huyền. Nàng đang ám chỉ chung tổ yến có vấn đề, Diệp Cẩm Huyền còn nhỏ lại ở am ni cô làm sao biết trạch đầu nguy hiểm chứ.

Diệp Cẩm Huyền vờ như không biết gì chuyển đề tài. Nếu còn nói về vấn đề này sợ là có người nghe được sẽ dẫn đến hàng loạt tai họa nữa: "Đại tỷ vì sao trở về lại có bộ dạng này? Là thể tử gia không để ý đại tỷ sao?"

Nhắc đến Bách Lý Nghiêm mặt của Diệp Cẩm Liên lại trần đỏ trăn đen cực kỳ khó coi. Rõ ràng là viết thư gửi lễ vật cho nàng thế mà lúc này nhìn chăm chăm Diệp Cẩm Ninh như đám phàm phu tục tử khác. Đã vậy rồi đi còn không thèm nói với nàng từ nào nữa.

"Không có." Lạnh giọng đáp xong tiện thể xoay mặt đi chỗ khác.

Diệp Cẩm Huyền cười híp mắt ngồi dậy áp mặt sát mặt Diệp Cẩm Liên trêu: "Có thật không?"

"Thật." Thẹn quá hóa giận Diệp Cẩm Huyền hét to một chữ. Nói xong lại cảm thấy bản thân thất thố. Thế là cúi đầu cắn môi, đôi tai không biết từ lúc nào đỏ bừng.

"Đại tỷ a, tai của đại tỷ vì sao lại đỏ như vậy?" Diệp Cẩm Huyền học Đoan Mộc Nhã ngây thơ hỏi.

Diệp Cẩm Liên đưa tay che lại tai mình phủ nhận: "Không có, tứ muội muội nhìn lầm rồi."

"Có lẽ hôm nay ngủ nhiều nên nhìn lầm rồi. Tai hại nhất chính là nhìn nhầm có người thích người ta nhưng lại phủ nhận a." Diệp Cẩm Huyền ngồi xuống ghé thán một tràn không dài không ngắn: "Vẫn là để nhị tỷ đi tìm hiểu thôi."

Diệp Cẩm Liên vội bịt miệng Diệp Cẩm Huyền khê phản đối: "Không được, để nhị muội biết thì không yên với muội ấy đâu. Muội ấy nhất định phản đối."

"Đại tỷ đã thừa nhận?" Diệp Cẩm Huyền nhướn đôi mày liễu thường thức sắc mặt thẹn thùng của thiếu nữ động tâm. Nghĩ lại trước đây đối với Đoan Mộc Chiến Phàm nàng cũng có đáng về này tự nhiên lại đau lòng. Nàng đành tình cảm không đứng người nhưng Diệp Cẩm Liên có lẽ sẽ không như vậy.

Diệp Cẩm Linh ngồi xuống ghé mình khẽ gật đầu. Qua mấy lần thư từ qua lại đối với hân nàng cũng có một chút, một chút thích. Chỉ là cái thích đó không giống với lúc nàng thích Đoan Mộc Chiến Khôi.

Đối với Bách Lý Nghiêm, mỗi ngày chưa thấy thư hân gửi đến nàng lại có chút mong ngóng. Chữ trong thư ít đi một chữ nàng cũng cảm thấy có chút buồn bã. Nàng luôn nghĩ đến hân đang làm gì? Có đang cùng đám nữ nhân...

Lúc đầu nàng không thèm nhìn mà mang trả, sau này thấy hân mỗi ngày đều kiên nhẫn gửi thư đến nàng cũng mở ra đọc rồi hồi thư cho hân. Cứ như vậy mỗi ngày đã sớm quen thuộc, nàng không còn ngại hân mập hay ngu ngốc nữa. Có ai nói hân không tốt nàng đều có chút không thích.

Nàng thực sự bị tình cảm của mình dọa nhưng lại cảm thấy ngọt ngào khi có nam nhân thực tâm quan tâm đến mình. Đám hài tử của bằng hữu Diệp Nghêu tên nào mở miệng ra cũng là ngon ngọt hứa hẹn. Câu trước câu sau đều là muốn nàng theo bọn họ làm thiếp.

Bách Lý Nghiêm lại khác, hân không có ngọt ngào như vậy hân không hứa hẹn với nàng nhưng mỗi chữ hân viết trong thư đều khiến nàng vui cả ngày. Nàng đọc thư của hân nhiều đến nỗi có thể đọc ngược từ dưới lên.

Hôm nay thấy hân nhìn Diệp Cẩm Ninh như vậy nàng lại đau lòng có chút không cam tâm. Nghĩ đến đây nàng thực sự muốn đem thư hân viết cho mình đốt hết: "Tứ muội muội nói đúng, nam nhân toàn là thấy trắng quên đen không tên nào tốt đẹp."

Diệp Cẩm Huyền lại có chút buồn, hô hấp cũng có chút khó khăn. Nàng có thể đoán được Diệp Cẩm Liên vì chuyện gì sinh khí như vậy. Nàng cũng đã từng vì Đoàn Mộc Chiến Phàm mà hành hạ bản thân tuyệt thực mấy ngày đến ngất xỉu cũng chẳng ai quan tâm mình.

"Vậy đại tỷ muốn làm gì?"

"Mang hết đồ của hấn ra vứt bỏ?" Diệp Cẩm Liên nói không suy nghĩ.

Mây liễu lại nhướn lên khiêu khích đối phương "Không hồi hận?"

Diệp Cẩm Liên cắn môi, nàng có lẽ sẽ hối hận a. Diệp Cẩm Huyền phì cười nói: "Giận hấn đại tỷ liền không hồi thư cho hấn đến khi hết giận mới thôi, việc gì phải làm chuyện khiến bản thân hối hận như vậy." Nàng đã từng như vậy nên không hy vọng có người giống mình

"Àn." Diệp Cẩm Liên gật đầu.

"Đại tỷ dùng chén trà giải nhiệt không nên vì nhưng chuyện không vui mà giận nữa." Diệp Cẩm Huyền khẽ cười.

"Nhưng là...tam muội xinh đẹp như vậy có khi nào..." Diệp Cẩm Liên tự ti nói rồi lại không dám nói.

"Tam tỷ xinh đẹp đến nữ nhân như chúng ta đều nhìn không rời mắt a." Diệp Cẩm Huyền chậm rãi thưởng thức hạt sen trong miệng: "Nhưng nếu nam nhân đó thực tâm thích tỷ cho dù Hằng Nga giáng trần hấn cũng không động tâm. Lại nói lúc này tam tỷ biểu diễn không xem biểu diễn thì xem cái gì? Không lẽ nhìn đám nam nhân đang xem đến không biết chớp mắt sao?"

Diệp Cẩm Liên khẽ cười ứng một tiếng rồi nhận lấy chén chè dùng. Tâm tình cũng hòa hoãn hơn. Nếu Bách Lý Nghiêm đã quyết định viết thư cho nàng nghĩa là hấn sẽ không chọn nữ tử khác. Diệp Cẩm Huyền nói đúng, không hồi thư cho hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Từ chối dùng bữa

Tác giả: Luna Huang

Sau đó vài ngày, Diệp Cẩm Huyền vận một thân lam sắc, áo nhạt như mây trời, váy đậm như biển sâu, phần ngực lại là bạch sắc thêu hoa hồng liên nở rộ và diệp văn cách điệu có tên cùng Diệp Cẩm Huy xuất phủ đến Mỹ Vị Thiêm Hương.

Diệp Cẩm Huy thấy muội muội vui vẻ khi đám nam nhân nom nớp lo sợ tìm đường chạy trốn nên đặc biệt mượn cơ hội này đưa nàng đi xem một chút. Diệp Cẩm Huyền ngồi trên xe ngựa cầm cây quạt thêu ánh trăng soi bóng dưới nước lam sắc liên tục phe phẩy nghe âm thanh bên ngoài cười khúc khích.

Bên ngoài vừa thấy Diệp Cẩm Huyền xuất môn trên đường phố trừ bỏ phái nữ thì cũng chỉ còn ông lão hoặc tiểu nam hài thôi. Đám nam tử sợ đến nỗi không dám bước chân ra đường, cả những tên đã có thể tử vẫn sợ như thường.

Người nào đang dạo phố hoặc ngồi trà lâu liền nép người vào trong khiến cho mình như vô hình vậy. Chỉ cần đưa mắt nhìn thoáng qua cũng sẽ thấy có người dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi, trên những gian nhà, từ lâu...cửa sổ đồng loạt đóng a.

Diệp Cẩm Huy thấy vậy cũng là nhin không được cười, muội muội hấn nào có đáng sợ như vậy. Mỹ Vị Thiêm Hương hôm nay là Đoàn Mộc Chiến Khôi bao trọn nhằm chúc mừng Đoàn Mộc Chiến Lẫm thú phi, mà bọn hấn còn chưa tới nên hiện tại vẫn trống rỗng a.

Diệp Cẩm Huyền được huynh trưởng đỡ xuống xe ngựa đã thấy Chúc Tôn Hữu đứng đó mỉm cười: "Tứ tiểu thư hảo."

"Chúc công tử hảo." Bước xuống xe, Diệp Cẩm Huyền tươi cười hồi đáp. Hiện nàng không mang mặt che mặt bởi nàng muốn đám nam nhân cách xa nàng ra một chút. Đột nhiên nàng cảm thấy thanh danh xấu cũng không tệ nha, dù gì vẫn tốt hơn tội danh hoàng hậu cùng người thông dâm nhiều.

Chúc Tôn Hữu không hề bị tin đồn kia ảnh hưởng vẫn đối với nàng thân thiện như trước: "Biết tứ tiểu thư đến ta sớm chuẩn bị vài món cho tứ tiểu thư thưởng thức a."

"Tạ qua Chúc công tử." Diệp Cẩm Huyền phe phẩy cây quạt dịu dàng bước vào trong. Nàng được dẫn lên phòng lần trước. Đây là phòng chung của Diệp Cẩm Huy và Chúc Tôn Hữu.

Trên bàn quả là bày sẵn một món a. Giờ cũng không lo đến vết sẹo nữa nên thỏa mái mà dùng bữa. Nàng ngồi xuống nhìn món được đặt trong chung sứ trắng lùn lùn mập mập rất đáng yêu.

Chúc Tôn Hữu đứng bên cạnh giúp nàng nở nắp ra giới thiệu: "Đây là món "Phật Nhảy Tường" bên trong gồm có...(Nguyên liệu lên Google tra sẽ rõ)ừ

tiểu thư thỉnh dùng."

Diệp Cẩm Huy ngồi bên cạnh nhếch môi nhìn khuôn mặt cười đến không biết gì của Chúc Tôn Hữu liền lắc đầu. Mấy hôm hần không mang Diệp Cẩm Huyền đến Chúc Tôn Hữu liền miệng kêu ca đòi đến phủ gặp nàng.

Thế nhưng là Chúc gia không muốn có một nhi tức nhi Diệp Cẩm Huyền. Hần lại không biết Chúc Tôn Hữu có thật tâm đối với muội muội mình hay không, vẫn là không nên để nàng gả.

"Chúc công tử cũng ngồi xuống dùng là tốt rồi." Diệp Cẩm Huyền nói xong bắt đầu dùng món ăn.

Chúc Tôn Hữu lại không như Diệp Cẩm Huy dám ngồi cạnh nàng, hần chỉ là ngồi phía đối diện thôi. Từ hôm biết được nàng có thể tự quyết định hôn sự của bản thân hần liền cao hứng không thôi. Lần trước đến cầu thân bị Diệp Nghêu từ chối, nay lại đến phụ mẫu phản đối. Nếu tên hần được viết vào thánh chỉ cho dù thế nào thì cũng không thể không tuân theo.

Bên ngoài đám hạ nhân bắt đầu chạy tới chạy lui bưng món ăn cho ba vương tử ở bên dưới lầu. Diệp Cẩm Huyền trầm nghĩ, chỉ có ba người mà thuê cả một tòa lầu có phí quá hay không? Mặc kệ, đó không phải chuyện nàng nên quản. Ca ca nàng có thêm không ít thu nhập nha.

Vô Sự cũng được chuẩn bị riêng một phần đang ở bên chân Diệp Cẩm Huyền ăn ngon lành. Chúc Tôn Hữu thấy nàng yêu Vô Sự như vậy liền nói: "Từ tiểu thư còn muốn nuôi thêm không, phủ ta còn ba con được sinh cùng lúc với Vô Sự."

Khỏe môi của Diệp Cẩm Huy co rút không ngừng. Hần có nhớ lúc đó phải năn nỉ biết bao nhiêu Chúc Tôn Hữu mới chịu bán lại cho hần thế mà giờ mở miệng muốn tặng cho muội muội hần là ý gì?

"Chúc huynh thật không phúc hậu, lúc trước ta tiêu cả hơi sức bảy trăm lượng bạc mới mua được Vô Sự về tặng muội muội. Nay muội muội một câu cũng chưa nói người liền tặng thêm ba con là có ý tứ gì?"

Chúc Tôn Hữu bị hỏi đến nghẹn, hần ho khan vài tiếng vuốt đuôi Diệp Cẩm Huy: "Diệp huynh làm sao có thể nói như vậy được." Lúc đó không tính nha, hần còn chưa biết hần sẽ có ý với Diệp Cẩm Huyền cơ mà.

Diệp Cẩm Huyền khẽ cười từ chối: "Tạ qua ý tốt của Chúc công tử, ta chăm sóc một mình Vô Sự đã là rất vất vả rồi."

Lúc này tiểu nhị lại mang một món vào. Diệp Cẩm Huy dùng chiết phiến chỉ vào nói: "Đây là món 'Cá Chép Vượt Long Môn' chúng ta mới nghĩ ra."

Diệp Cẩm Huyền nhìn theo liền thấy một con cá chép to mở miệng đầu ngẩng cao, đuôi hơi cong nằm trên đĩa. Phần thân được cạo sạch vảy, thân cắt thành từng khúc rồi cho vào chảo chiên lên. Ăn kèm với sốt chua ngọt rất vừa miệng.

Lúc này đột nhiên nghe được tiếng chuông trên chân của Vô Sự chạy xa. Diệp Cẩm Huyền thấy nó chạy theo tiểu nhị ra ngoài liền chạy theo nó, miệng không quên gọi: "Vô Sự đứng lại."

Diệp Cẩm Huy biết đám vương tử đang bên dưới dùng bữa lập tức cầm một màn che mặt chạy theo giúp Diệp Cẩm Huyền mang lên. Dù gì người ta cũng là vương tử không thể đắc tội được.

Vô Sự nghe được chủ tử gọi khi nó đứng lại đã là chạy đến lưng chừng bậc thang rồi. Diệp Cẩm Huyền chau mày không vui: "Trở lại đây."

Vô Sự nhìn xuống dưới lại rồi cúi đầu tiếc nuối gì đó chạy về bên chủ tử. Âm thanh của Diệp Cẩm Huyền không to nhưng cả tòa lầu trông không nên mọi người có mặt nghe được rất rõ ràng.

Đoan Mộc Chiến Lãm là người đầu tiên ngẩng mặt lên ngạc nhiên hỏi: "Là quận chúa sao? Hẹn ngày không bằng ngẫu nhiên, quận chúa cũng xuống chung vui với chúng ta."

Diệp Cẩm Huyền ôm một bụng nộ khí trừng mắt Vô Sự gây họa cho nàng rồi chậm rãi bước xuống. Diệp Cẩm Huy cùng Chúc Tôn Hữu chạy đến nghe được cũng là theo nàng bước xuống.

Nàng hơi cúi đầu không nhìn một ai cùng hai nam nhân hành lễ: "Gặp qua thái tử điện hạ, Cẩm vương gia, Niệm vương gia."

Đoan Mộc Chiến Khôi đảo mắt nhìn ba người thu lại vẻ ngạc nhiên ôn hòa nói: "Thật không nghĩ đến quận chúa cùng Diệp thiếu thân thuộc với Chúc lão bản như vậy." Xem ra chuyện cầu hôn lần trước không phải tin đồn rồi.

"Chúc công tử là mời thân nữ cùng đại ca đến thử món mới, lại là lễ miệng quấy rối ba vị vương tử, thỉnh lượng thứ." Diệp Cẩm Huyền nói nhưng mắt vẫn là trừng Vô Sự.

Vô Sự ngồi bên cạnh chân Diệp Cẩm Huyền bày vẻ biết lỗi liền tức ăng ăng cầu tha thứ. Thấy chủ tử vẫn còn tức giận nó liền dùng đầu cọ vào đôi hải thêu của nàng làm nũng. Đám nam nhân nhìn thấy hành động kia cũng nhin không được khỏe môi khẽ kéo lên.

Chúc Tôn Hữu bước lên lấy thân phận lão bản bồi tội: "Là tại hạ không chu toàn rồi, thỉnh ba vị vương tử không nên trách phạt."

Đoan Mộc Chiến Phàm lạnh nhạt mở miệng: "Bát hoàng là mời quận chúa cùng ngồi dùng bữa làm sao lại thành trách phạt rồi. Quận chúa cùng Chúc lão bản trái lại khách sáo."

"Dung mạo của thần nữ không được tốt sợ làm bẩn mắt ba vị điện hạ, vẫn là đi đầu cáo từ." Diệp Cẩm Huyền nói xong liền xoay người.

Diệp Cẩm Huy thấy thái độ dứt khoát của muội mình hẳn liền cười nói: "Kỳ thực chúng ta cũng là đang dùng bữa, không tiếp tục quấy rối ba vị điện nữa, cáo từ." Nói xong hẳn cũng bước theo muội muội mình.

"Diệp gia đây là không nề mặt bốn vương?" Đao Mộc Chiến Lãm nheo mắt lạnh giọng nhìn theo bóng lưng huynh muội Diệp gia.

Hai huynh muội nghe được bước chân cũng cứng lại không dám bước tiếp. Đồng loạt xoay người cung kính nói: "Tại hạ/thần nữ không dám."

Đao Mộc Chiến Khôi mỉm cười giải hòa: "Nếu không dám liền đến đây cùng ngồi đi." Nhân thần kia, thái độ kia hẳn là giận chuyện đó đi.

Thấy Diệp Cẩm Huyền vẫn không có ý bước đến hẳn tiếp tục nói: "Quận chúa sẽ không phải để bụng chuyện lần trước chứ?" Hôm đó mỗi người một câu rất là không cho Diệp Cẩm Huyền một chút mặt mũi nào. Vẫn là bọn hắn có lỗi.

"Thái tử điện hạ đây là đang nói đến chuyện gì?" Diệp Cẩm Huyền giả ngốc phản vấn. Hắn không nói rõ nàng tuyệt không trả lời.

Đao Mộc Chiến Lãm bật cười to, nàng đúng là thông minh một câu đã áp hạ Đao Mộc Chiến Khôi rồi: "Nếu Diệp tứ tiểu thư đã không nhớ liền không nhắc lại nữa, cùng dùng bữa thôi."

"Thần nữ đang cùng Chúc công tử dùng bữa sao lại có thể để Chúc công tử dùng một mình được, như vậy rất thất lễ a." Diệp Cẩm Huyền vẫn đứng đó chống chế không chịu bước đến cùng đám nam nhân kia ngồi.

Gương mặt tuần tú của Đao Mộc Chiến Khôi cùng Đao Mộc Chiến Phàm đều là đen lại trông rất khó coi. Đôi mày kiếm dán chặt vào nhau không rời, miệng muốn mở lại không biết nên nói thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mất mặt có buồn?

Tác giả: Luna Huang

"Vậy liền mời cả Chúc lão bản cùng dùng bữa đi." Đao Mộc Chiến Lãm tựa tiểu phi tiểu nói. Cư nhiên từ chối nam tử có danh phận cao quý như bọn hắn để dùng bữa với một tên thương nhân. Hẳn cũng muốn xem Chúc Tôn Hữu có cái gan ngồi cùng hay không.

Diệp Cẩm Huy phe phẩy cây quạt bước đến ngồi xuống: "Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh rồi, đa tạ Cẩm vương gia rộng lượng. Muội muội Chúc huynh chúng ta cùng ba vị điện gia dùng bữa thôi."

Diệp Cẩm Huyền biết huynh trưởng mình muốn làm Đao Mộc Chiến Lãm bẽ mặt liền cũng bước đến ngồi bên cạnh Diệp Cẩm Huy.

Vô Sự thấy chủ nhân không để ý đến mình liền chạy đến cổ vườn mình đưa hai chi trước lên đùi Diệp Cẩm Huyền, lười nhò thè ra bày ra vẻ mặt vô cùng biết lỗi. Diệp Cẩm Huyền lạnh mắt nhìn nó rồi nhẹ nhàng đặt hai chân nó xuống xoay người đi nơi khác. Nó lại cũng chạy sang bên đó làm y hệt như vậy.

Ba huynh đệ Đao Mộc gia nhìn thấy cũng là phì cười. Không ngờ Vô Sự lại biết nịnh nọt chủ nhân như vậy. Chúc Tôn Hữu nào dám cùng ngồi đang không biết làm thế nào từ chối cho tốt thì có chuyện phát sinh.

Phụ mẫu của hắn ở bên ngoài bắt chặp ngăn cản xông vào. Họ là nghe nói hôm nay Diệp Cẩm Huyền đến Mỹ Vị Thiêm Hương nên mới đến a. Cũng đều do Chúc Tôn Hữu không nghe lời họ mới phải chạy đến tận đây.

Vừa bước vào chính là thấy được vết sẹo nhỏ không được mơn che đáng sợ của Diệp Cẩm Huyền. Phòng chừng gương mặt tuần tú của mấy nam nhân có mặt cũng không nổi bật bằng nàng.

"Tiểu dân, dân phụ tham kiến thái tử điện hạ, Cẩm vương gia, Niệm vương gia, quận chúa."

Đao Mộc Chiến Khôi có chút không vui nói: "Miễn lễ." Vì sao là hắn bao trọn lại còn có người xông vào đây?

Chúc Tôn Hữu vội vã chạy đến đỡ phụ mẫu nhà mình. Bọn họ vừa đứng dậy đã chạy đến quỳ trước mặt Diệp Cẩm Huyền khóc lóc cầu xin tha cho Chúc Tôn Hữu một mạng.

Đám nam nhân một phen mặt trắng bệch không ngờ chuyện lại đến nông nỗi này. Hóa ra đây là nguyên nhân khiến bọn họ xông vào nha. Xem ra chiếu chi kia của hoàng thượng ban ra rất hại lòng dân a. Mặt của Chúc Tôn Hữu ngày một khó coi cứ như ngâm phải một con gián vậy.

Diệp Cẩn Huyền có chút dờ khóc dờ cười nhìn hai lão nhân già quý dưới chân mình. Nhưng biết rõ tâm ý của Chúc Tôn Hữu nàng vẫn là nên nhân cơ hội từ chối thôi. Nàng khom lưng đưa hai tay đỡ hai người:

"Chúc lão gia, Chúc phu nhân thỉnh đứng lên, bốn quận chúa hứa với hai người tuyệt sẽ không để tên của Chúc công tử đặt lên chiếu chỉ tử hôn của mình."

Hai lão nhân già nghe được liền dập đầu tạ ơn rồi mới đứng lên. Chúc Tôn Hữu nhìn Diệp Cẩn Huyền đầy áy náy rồi nhanh chóng mang phụ mẫu mình rời khỏi hiện trường.

Nhìn bóng lưng họ đi khuất Diệp Cẩn Huyền vờ như chịu phải đã kích nghiêm trọng phúc thân nói: "Thần nữ không khỏe không thể cùng ba vị điện hạ dùng bữa, thứ lỗi." Nói xong nàng bỏ luôn lên lầu.

Diệp Cẩn Huy cũng hành lễ cáo từ rồi bước theo muội muội mình. Vết sẹo trên mặt này đúng là tai hại a, nhưng công dụng của nó cũng không phải là nhỏ. Vô Sự nhìn về phía ba huynh đệ của Đoan Mộc gia tiếc nuối rồi chạy theo chủ nhân mình.

Nhìn theo bóng lưng tiểu kiều của Diệp Cẩn Huyền ba người thở dài. Nếu không có vết sẹo kia thì nàng cũng không mất mặt như vậy, hiện người ta đến tận nơi quý lady cầu xin tha cho hài tử của họ. Đối lại nếu là bọn hắn, bọn hắn cũng không chịu được hưởng hồ là một nữ tử như Diệp Cẩn Huyền.

Diệp Cẩn Huyền về đến trên phòng liền phạt Vô Sự quay mặt vào tường xám hối cho hành động của mình. Sau đó nàng cùng Diệp Cẩn Huy thưởng thức món cá chép. Diệp Cẩn Huy im lặng quan sát muội muội mình cảm thấy không có gì đặc biệt mới an tâm dùng bữa.

Kỳ thực lúc này trong lòng Diệp Cẩn Huyền cũng là rất khó chịu. Tuy là đã từ chối Chúc Tôn Hữu nhưng mặt mũi xem như cũng không còn gì nữa. Chuyện này e rằng tới nay liên đồn khắp kinh thành a. Nếu đồn đến tai Hồ thị...

"Muội muội cao hứng?" Hắc thấp giọng thăm dò.

"Ân." Diệp Cẩn Huyền gấp một miếng cá nhúng vào sốt cho vào miệng về mặt cực kỳ thưởng thức. Không ngờ lại ngon như vậy, lúc trước làm hoàng hậu cũng không được ăn ngon như vậy đâu.

Diệp Cẩn Huy lại muốn nói thêm gì nữa lại nghe nàng nói: "Đời này muội nhất định bám lấy đại ca không buông để được ăn món ngon cả đời." Đúng, lòng nàng hiện rất khó chịu nhưng nàng không trách bọn họ, thiên hạ này phụ mẫu tâm là động lòng người nhất.

Vô Sự ở dưới cũng ngẩng đầu kêu vài tiếng tán thành.

Diệp Cẩn Huy có chút buồn cười, hắn nhìn muội muội mình rồi hỏi: "Vết thương thế nào?" Cho dù nàng không mở miệng hắn cũng quyết nuôi nàng cả đời, ai bảo hắn là thân huynh trưởng của nàng làm gì.

Diệp Cẩn Huyền không trả lời mà đưa tay xé miếng dán dịch dung ra. Chỉ thấy vết thương đã dần dần lành hẳn, quả không hổ lại hắc san hô. Diệp Cẩn Huy thấy vết sẹo chỉ còn một đường đỏ màu da non mờ nhạt cũng không tin tưởng được. Từ hôm đó đến nay có được bao nhiêu ngày đâu sao lại hồi phục nhanh như vậy.

"Muội muội có cần thêm được không?" Nếu bảo cần nữa đi chân trời góc bể hắn cũng phải nhất định mua cho được.

"Không cần nữa, có lẽ dùng hết lọ bột vết sẹo này cũng biến mất a." Diệp Cẩn Huyền ăn không ngừng miệng.

Lúc này Chúc Tôn Hữu đẩy cửa bước vào. Diệp Cẩn Huyền vội vã đưa lưng về phía hắn. Diệp Cẩn Huy nhanh chóng giấu miếng dịch dung đi nhìn hắn không chớp mắt.

Chúc Tôn Hữu lại nghĩ nàng thương tâm lời nói của phụ mẫu mình, mặt mày vô cùng ăn năn. Lời này nói lúc này cũng làm hắn thương tâm không ít đâu: "Tứ tiểu thư, những lời lúc hy vọng tứ tiểu thư đừng để trong lòng. Gia phụ, gia mẫu là..."

Diệp Cẩn Huy vội đuổi người: "Chúc huynh vẫn là nên tránh mặt một chút." Hắn còn giả vờ đưa mắt ra hiệu là Diệp Cẩn Huyền đang khóc nữa.

Chúc Tôn Hữu đương nhiên cho là thật hành lễ rồi lui ra ngoài. Đối lại là ai thì cũng sẽ đau lòng thôi, dung mạo không có, thanh danh không tốt, hiện mặt mũi cũng không còn a.

Thấy cửa khép chặt hai huynh muội mới thở phào nhẹ nhõm. Diệp Cẩn Huy vội mang gương đồng để Diệp Cẩn Huyền dán lại miếng dịch dung lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phụ nữ hàn huyền

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Đến chiều, hai huynh muội hỏi phủ. Diệp Cẩm Huyền về đến Ngênh Xuân viên tắm qua không lâu đã bị Diệp Ngê gọi đến thư phòng.

Bước vào thư phòng thấy được Diệp Ngê mặt mày hớn hờ vẫy tay bảo nàng đến cùng ngồi. Diệp Cẩm Huyền ngoan ngoãn bước đến tâm không khỏi run lên vài lần, đầu không ngừng suy đoán xem có gì xảy ra.

"Huyền nhi." Mắt thấy nữ nhi ngồi xuống, Diệp Ngê dùng chất giọng phụ tử nói: "Người cũng đã mười lăm đã tìm được nam nhân nào để viết tên vào chiếu chỉ tử hôn chưa?"

Hóa ra là chuyện này, nàng còn đang nghĩ có phải Diệp Ngê xuống nước dụ dỗ nàng khuyên bảo Diệp Cẩm Huy thi khoa cử không. Nếu là chuyện này thì dễ nói rồi.

"Nữ nhi vẫn chưa tìm được."

"Vậy người thấy thế tử hầu gia thế nào?" Hắn đương nhiên là muốn nữ nhi nhà mình gả được vào hầu phủ rồi. Có được thế lực của hầu phủ thì còn gì bằng nữa.

Diệp Cẩm Huyền khẽ nâng mắt nhìn người đối diện, không nhạt không đậm nói: "Phụ thân cũng biết thế tử là muốn cùng đại tỷ a. Người nói như vậy há chẳng phải là bảo nữ nhi điếm loạn uyên ương phở sao?"

Diệp Ngê chau mày, đưa tay vuốt râu. Kỳ thực hắn cũng đã từng nghĩ đến vấn đề này. Chỉ là, Bách Lý Nghiêm tướng mạo, thân người cùng đầu óc không được tốt, Diệp Cẩm Huyền lại bị hủy dung cùng hắn cũng xem như là xứng đôi vừa lứa.

Diệp Cẩm Liên lại khác, nữ nhi này của hắn dung mạo chỉ thua mỗi Diệp Cẩm Ninh một chút, lại đoan trang hiểu lòng người. Nếu để nàng gả cho Bách Lý Nghiêm thực sự là lãng phí của trời. Vẫn là nên giúp nàng tìm một hôn sự khác tốt hơn. Ti như là vì Cẩm vương trắc phi hoặc thái tử phu nhân cũng đều tốt hơn.

"Đại tỷ của người nói sao cũng là thứ xuất làm sao hợp với vị trí thế tử phu nhân."

"Phụ thân nói thế có phải hay không nghĩ quá nhiều rồi. Thế tử gia cùng hầu gia không bận tâm người bận tâm làm gì." Diệp Cẩm Huyền lạnh nhạt đáp trả. Lại muốn đem nàng ra hy sinh sao, có thừa quá không?

Câu câu từ từ của Diệp Cẩm Huyền nói quá có đạo lý. Rõ ràng là Bách Lý Hạ cũng biết được chuyện này nhưng lại không hề phản đối. Mỗi sáng vào triều đều mặt mày hớn hờ nhìn hắn cười cười nói nói ám chỉ đến hôn sự này, làm hắn tức đến nghẹn mà không làm được gì. Diệp Cẩm Liên gả đến đó khác nào tiện nghi cho hầu phủ, nhưng cũng không thể phủ nhận hắn có thu được không ít lợi ích. Chỉ là nếu để Diệp Cẩm Huyền gả thay thì lợi ích của hắn thu được sẽ càng nhiều hơn a.

Thở dài một tiếng, mâu quang rũ xuống: "Vậy còn Chúc Tôn Hữu? Lần trước hắn có đến cửa cầu thân. Kỳ thực lúc đó phụ thân vừa nhìn đã muốn ưng nhưng còn chưa hỏi ý người nên mới do dự không dám quyết định.""

Diệp Cẩm Huyền ngậy thơ ngồi thẳng thắt lưng một cái, tay chỉ lên không trung như nhớ ra cái gì nói: "A, phụ nhắc đến mới nhớ a. Sáng nay Chúc lão gia cùng Chúc phu nhân có đến gặp nữ nhi." Còn dám ở đây gạt nàng ngu ngốc nữa sao? Nếu là đời trước có lẽ nàng vui đến phát khóc rồi khóc cốt ghi tâm, nhưng đời này nàng biết rõ hắn vì ví lý do gì đáp ứng cơ mà.

Diệp Ngê khản trương, hơi rướn cổ về phía Diệp Cẩm Huyền thúc giục: "Họ nói gì?" Trong lòng không biết vì sao có chút tim đập mạnh đến nỗi để hắn cảm thấy bất an.

Đội Diệp Ngê nhìn không được nữa Diệp Cẩm Huyền hả hê trong lòng, mỉm cười đáp: "Họ quý xuống khóc lóc bảo nữ nhi buông tha cho Chúc công tử, bọn họ chỉ có một nữ tử nên muốn hắn thú một thế tử dung mạo tốt một chút. Nữ nhi cũng đã dùng danh phận quận đáp ứng họ tuyệt không để tên hắn xuất hiện trên chiếu chỉ tử hôn. Nữ nhi còn thể thốt trước mặt họ cùng ba vị điện hạ với đại ca, Chúc công tử nữa nha."

Diệp Ngê căn răng nghiền lợi thầm mắng Diệp Cẩm Huyền ngu ngốc. Thời cơ đến thì phải nắm cho chắc chắn, lại còn thể trước mặt ba vương tử nữa chứ. Nếu sớm biết hoàng cung xuất hiện thích khách, sớm biết Diệp Cẩm Huyền bị hủy dung hôm đó hắn đã đáp ứng Chúc Tôn Hữu rồi.

Hắn lại hỏi: "Vậy Khương Văn thế nào?" Đạo trước hắn còn biết được Diệp Cẩm Huyền có cùng Khương Văn dùng bữa chỉ là có đại sự xảy ra nên không thành mà thôi.

"Hắn đánh tiếng với nữ nhi rằng hắn thích tam tỷ vĩnh viễn không thay đổi, bảo nữ nhi không nên ôm huyền mộng." thế nên phụ thân đại nhân à, người sớm chết tâm đi thôi.

Đáy mắt của Diệp Ngê vẫn là kinh ngạc rồi nhanh chóng giấu xuống, cười nói: "Ta lại không cảm thấy như thế, hắn còn chưa từng cùng Ninh nhi dùng bữa hay vì nàng chịu tổn thương gì."

"Là do tam tỷ cao quý, hắn không dám đụng đến bảo bối tâm can của phụ thân người." Diệp Cẩm Huyền vẫn đều đều giọng nhìn lá trà nổi trên ly.

Nàng buộc lòng bán đứng Khương Văn vậy, tuy hắn có ân với nàng nhưng nàng vẫn không thể thích được hắn, một nam nhân mau thay đổi không hợp khẩu vị của nàng. Đồi trước Đoan Mộc Chiến Phẩm cũng vì Diệp Cẩm Ninh mà hành hạ nàng, đồi này nàng không muốn thêm một Khương Văn nữa. Tuy nàng không đoán được mục đích của hắn nhưng câu trả lời của nàng vẫn là không.

Thấy Diệp Nghêu còn chưa chết tâm, khoe miệng nàng kéo nhẹ, tiếp tục nói: "Lần trước chẳng phải phụ thân đã ngỏ ý với hắn về chuyện này sao. Kết quả thế nào, hắn là không muốn thú nữ nhi. Nhưng nếu là phụ thân bảo hắn thú tam tỷ...tám tặc, hắn nhất định đáp ứng xong liền vào triều nhận cái chức nhất phẩm gì đó nha. Lại nói trong thiên hạ này, nào có nam nhân nào muốn thú một thê tử như nữ nhi qua cửa chứ." Nói đến đây nàng vỗ đau thương đưa tay sờ lên vết sẹo trên mặt mình.

Diệp Nghêu chép miệng, nhìn chặt đầu mày rất lâu, lát sau lại nói: "Huyền nhi, chiếu chỉ tứ hôn trong tay ngươi rồi còn sợ hắn không chịu thành thân sao?"

"Gã cho một người không có tình cảm với mình nữ nhi thả rằng cô độc cả đời, xuất gia cũng rất tốt nha." Diệp Cẩm Huyền nói xong, ánh mắt hàm ẩn ý nồng đậm lại pha tạp kiên định như thể cho dù thiên tai ập đến, đại họa lâm đầu cũng không thể lay động được. Nhắc đến mới nhớ nàng còn quên hồi thư lại cho sư thái a, chút nữa phải hảo hảo viết mới được.

"Nữ nhi phải có trượng phu chăm sóc nào có thể nói như thế được. Ta cùng mẫu thân ngươi cũng không thể lo cho ngươi cả đời, vẫn là nên gã đi thôi." Diệp Nghêu phớt lờ kiên định của Diệp Cẩm Huyền, vẫn nhất mực buộc nàng thành thân. Hừ, sớm biết như thế hắn đã không để nàng ở am ni cô rồi, để giờ nàng có loại suy nghĩ này.

"Vậy cũng phải đợi nữ nhi tìm được nam tử như ý đã, nhưng phụ thân cũng không nên hy vọng quá nhiều tránh lại thất vọng càng lớn." Nàng đưa tay nâng ly trà nhỏ để lên mũi ngửi. Mùi mát lị từ mũi lan tận đến tim não làm tinh thần của nàng tốt hơn bao giờ hết. Đồi môi nhếch lên sợ cả đời này nàng cũng tìm không được a, chỉ là, nàng cũng không còn ý niệm thành thân như đồi trước nữa, toàn là huyền mộng mà thôi.

Cũng như bách tính nói vậy, một xấu nữ như nàng ai mà muốn chứ. Nhìn thấy rõ mẫu thân là thống khổ thế nào, thấy rõ cái chết của hai thứ tỷ thế mà đồi trước nàng còn ngu muội vọng tưởng. Phí hết một đời mới nhận ra bản thân là ngu ngốc a. Vẫn là đại ca sáng suốt, nàng nên học hỏi hắn nhiều hơn.

"Ngươi cứ như vậy ta làm sao yên tâm, vẫn là để đại nương giúp ngươi tìm thôi." Diệp Nghêu hắt một hơi thở thật mạnh, cảm ly trà uống cạn đáy thể hiện nộ khí đã đến cực điểm. Chỉ tiếc là hắn vẫn không tiện phát tiết a, hiện thân phận cùng uy lực của hắn trước mặt nữ nhi này kém khá xa rồi. Ngay cả địa vị trong mắt hoàng thất nữ nhi này cũng cao hơn hắn rất nhiều a.

Diệp Cẩm Huyền cũng nhấp một ngụm trà, êm ái nói: "Nếu là nam tử đó không vừa ý nữ nhi thì tên của người đó tuyệt cũng sẽ không được đề lên chiếu chỉ." Hiện quyền định đoạt nằm trong tay nàng, không ai có quyền khống chế được nàng.

Diệp Nghêu trừng mắt Diệp Cẩm Huyền. Không ngờ nàng dám khiêu khích giới hạn của hắn, hắn đã nhường nhịn đến mức này rồi. Khi nhìn đến thái độ thông dong của Diệp Cẩm Huyền, nộ khí của hắn càng bộc phát nặng nề hơn nhưng lại không thể làm được gì.

"Ngươi là đang cãi lời ta, từ cổ chí kim hôn nhân đại sự phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn, ta hỏi ý ngươi cũng đã là rất khoan hồng rồi, ngươi còn muốn gì nữa?"

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười chống lại thái độ hung tợn của Diệp Nghêu, giọng nàng lãnh lớt lại một lần nữa vang lên: "Phụ thân a, nữ nhi được hoàng thượng thân phong quận chúa, hiện là được tự mình định đoạt hôn sự, người nói xem nữ nhi có cần đến người khác đến giúp hay không?"

Thật là chuyện buồn cười đến cực điểm, còn dám mang ra hỏi nàng nữa chứ. Hừ! cái gì mà phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn chứ, nàng có thánh chỉ của hoàng thượng a. Xem thử cái nào lớn hơn.

Luận thân phận, hắn vẫn còn kém nàng một bậc, gặp nàng còn phải hành lễ. Hắn còn dám cho nàng xem sắc mặt này sao? Nếu không phải nàng vì hắn đối xử tốt với mẫu nữ nàng, nếu không phải hắn là phụ thân nàng thì nàng không cần ở đây nhẹ nhàng phí lời như vậy. Hắn xem nàng như quân cờ, đập cước thạch cho Diệp Cẩm Ninh hại mẫu nữ nàng một đời rồi còn muốn hại thêm một đời nữa sao, đừng vọng tưởng, nàng không cho phép chuyện này xảy ra.

Diệp Nghêu bị nữ nhi của mình dùng thật dè người đột nhiên bị ghen không phát được bất cứ từ gì. Nếu nói ra, hắn còn phải gọi nàng là quận chúa xưng thần a: "Danh phận này của ngươi ở đâu mà có." Nếu không phải hắn ngại tạo thì nàng cũng không được vinh quang của hôm nay.

"Chúng ta đều là người biết rõ sự tình. Nếu phụ thân đã không thích thân phận này của nữ nhi liền hướng hoàng thượng nói rõ đi. Thú thực, nữ nhi cũng không muốn làm quận chúa gì đó đâu, mỗi ngày như đại ca vậy ăn chơi hưởng lạc mới là tốt nhất." Diệp Cẩm Huyền cười híp mắt tưởng tượng cuộc sống xa lánh hoàng tộc, mỗi ngày đều có mỹ vị bày đầy ở trước mặt của mình. Đồi trước nàng chưa từng vui vẻ như vậy, đồi này bù lại a.

Diệp Nghêu lại lần nữa á khẩu, mắt hắn đỏ bừng không cách nào phản bác được. Nếu là sự thực bại lộ, không chỉ Diệp Cẩm Ninh bị hủy cả hắn cùng Diệp gia cũng không toàn. Diệp Cẩm Huyền là đang uy hiếp hắn. Tính đến đây nàng đã hai lần cãi ý hắn rồi. Từ lúc nào nàng có lá gan này, là do đi theo Diệp Cẩm Huy nên mới có thái độ chống đối này?

Thấy lâu như vậy Diệp Nghêu cũng rặn không ra được từ nào, đáy lòng Diệp Cẩm Huyền cười đến say. Nàng đứng lên phúc thân: "Nếu phụ thân không còn gì để nói, nữ nhi còn có chuyện cùng mẫu thân tâm sự, xin đi đầu cáo từ."

Diệp Nghêu cũng không tiếp tục giữ người nữa. Cho dù có giữ lại nàng cũng không theo ý của hã, ngược lại càng làm hắn tức chết mà thôi. Chuyện này để Tả thị cùng Hồ thị khuyên nàng vậy. Diệp Cẩm Huyền nhất định phải gã, không thể để cái chiếu chỉ đó bị uống phí được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Gọi ký ức cũ

Tác giả: Luna Huang

Bước ra khỏi thư phòng, Diệp Cẩm Huyền nhìn xung quanh không người nàng thoải mái vươn vai một cái. Quả nhiên làm theo ý mình tinh thần tự nhiên cũng tốt hơn vạn lần a. Lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị chiến thắng nha. Lần trước do Diệp Nghiêu bận bịu mà không được nhắc đến lần này là nàng cảm chắc phần thắng a.

Đang trong vui vẻ phấn khích đột nhiên phía sau truyền đến âm thanh nhu hòa: "Tứ tiểu thư hảo."

Sắc mặt đông cứng, Diệp Cẩm Huyền vội thu tay trở về, điều chỉnh tâm tình lại mới xoay người cười: "Hình công tử hảo!" Đáng ghét, lúc này rõ ràng không có người cơ mà. Lý nào như ma vậy xuất hiện không hề có chút thanh sắc.

Hình Trùng Xuyên không biết từ lúc nào đứng phía sau cách Diệp Cẩm Huyền năm bước chân. Hắn chậm rãi bước đến, tư thế nho nhã như chưa thấy hành động thất thổ của nàng: "Tứ tiểu thư đến gặp đại nhân?"

"Ân." Hắn đã giả vờ thì nàng cũng bồi hán vậy. Dù sao mấy chuyện thất thổ như lúc này cũng không nên nói ra miệng: "Hiện ta trở về Nghênh Xuân viện, Hình công tử thông thả." Nói xong nàng vội vàng ly khai như tránh xa dịch bệnh nguy hiểm vậy.

Hình Trùng Xuyên nhìn theo bóng lưng vội vã trời đi của Diệp Cẩm Huyền liền lắc đầu cười khổ. Hắn nào phải quái vật ăn thịt người mà nàng đối xử với hắn như vậy. Nghĩ nghĩ, vẫn còn đỡ hơn Khương Văn a, như vậy đã là an ủi lớn nhất rồi.

Sáng hôm sau nắng gắt, Diệp Cẩm Huyền rảnh rỗi tắm cho Vô Sự. Nhìn bộ lông vốn xù to của nó hiện bị nước làm ướt thu lại chỉ còn một chút nàng cười khúc khích không thôi.

Để Vô Sự đứng bên ngoài phơi nắng, nàng ngồi trong phòng mở to cửa đọc sách. Trên kệ sách của nàng có một quyển sách tên. Kể cả đời này hay là đời trước đọc đến nó nàng vẫn là nén không được nữa mắt bi thương mà rơi lệ.

Diệp Cẩm Huyền sực sật mũi, tâm trạng đều là chìm trong xúc động đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến. Nàng ngẩng đầu liền thấy Tả thị cùng Hồ thị tươi cười đã bước qua bậc cửa, đứng đó nhìn mình.

"Tứ cô nương làm sao lại khóc ra bộ dạng này rồi." Tả thị hiền từ cầm khăn nhỏ từ từ bước đến, tư thế như chuẩn bị giúp nàng lau mặt vậy.

Hồ thị thương xót nữ nhi bước cùng Tả thị tiến đến bên cạnh Diệp Cẩm Huyền: "Huyền nhi lại xem sách sao? Sau này đừng đọc cuốn này nữa, mẫu thân mua sách khác cho ngươi đọc."

Diệp Cẩm Huyền nhanh một bước tự lau nước mắt rồi đứng lên hành qua lễ, rồi nói: "Đại nương, mẫu thân mời ngồi."

Tả thị nhìn vào tựa sách rồi ngồi xuống mỉm cười: "Tứ cô nương vì đọc loại sách này mới không muốn thành thân sao?"

"Đại nương nói đúng a. Đột nhiên Cẩm Huyền nghĩ thành thân không có gì tốt, kết cục chỉ có bi thảm một con đường." Diệp Cẩm Huyền tự châm cho mỗi người một tách trà. Đời trước nàng thành thân cũng vậy đời này nếu là thành thân kết cục có lẽ sẽ không thảm như đời trước nhưng vẫn là một chữ thảm.

Hồ thị không vui khẽ nhíu mày: "Sao người có thể ăn nói linh tinh như vậy được, nào phải ai cũng như vậy."

Tả thị cũng không thua kém thêm miệng vào: "Đúng a, người xem, chẳng phải ta cùng mẫu thân người rất tốt sao. Tứ cô nương vẫn là không nên lo lắng. Phụ thân người yêu thương người biết chừng nào, còn bảo ta cùng mẫu thân người đến đây khuyên nhủ người a."

Diệp Cẩm Huyền cười lạnh trong bụng. Nếu tốt thì đâu cần phát sinh trạch đấu, nếu tốt Diệp Nghiêu có lần lượt thú vài phòng thiếp không? Nam nhân, một loại động vật đáng sợ nhất trong các loại động. Nàng đã từng kinh lịch tuyệt không muốn thử nữa.

"Hai người là ngoại lệ, nói đến đây Cẩm Huyền vẫn là ngưỡng mộ cực kỳ a." Nàng bày ra bộ dáng thực sự ngưỡng mộ, nói.

Tả thị lạnh giọng quát Hải Dụ: "Cầu nô tài còn không mau mang cuốn sách này hủy đi, để tứ cô nương bị ảnh hưởng hậu quả sẽ nghiêm trọng đến mức nào."

"Vâng." Hải Dụ ứng tiếng lập tức mang cuốn sách trên mặt bàn tức tốc rời đi.

Diệp Cẩm Huyền nhìn cuốn sách bị mang đi tâm tình từ lâu đã nguội lạnh. Nàng đã sớm thuộc lòng quyển sách kia rồi, đã vậy trải qua chuyện đời trước tuy Diêu đức phi thương yêu nàng nàng cũng cảm thấy kết cục của bản thân còn thảm hơn cả đời tình lữ trong sách viết. Ít nhất tâm họ hướng về nhau.

"Lát nữa ta bảo người mang một ít sách đến cho tứ cô nương xem, loại sách kia không nên xem nữa làm gì." Tả thị nhấp một ngụm trà.

Sau đó ba người cùng nói chuyện. Bọn họ liên tục gợi ý vài tên nam tử rồi bảo nàng cân nhắc viết tên họ vào chiếu chi tứ hôn. Nàng luôn miệng khước từ nên nói quá nói lại không có tác dụng gì.

Sau khi Tả thị cùng Hồ thị rời đi không lâu, hạ nhân mang đến cho nàng một chồng sách khác. Đọc qua tựa đề toàn là những loại sách tôn vinh tình yêu cao đẹp.

Loại sách này đề nữ nhân có một loại huyền mộng cho tương lai. Nhưng cuộc sống thực tế của hai người sau khi thành thân chắc gì được như trong sách nói. Cho dù có nàng cũng muốn nó xảy ra trên người của Diệp Cần Huy, Diệp Cần Liên cùng Diệp Cần Linh. Nàng biết đời này nàng mãi mãi cũng không thể có được rồi.

Lúc này Diệp Cần Huy bước đến tay cầm cuốn sách, thấy Diệp Cần Huyền nhìn chồng sách trước mặt thần thờ, hần bước đến khẽ nói: "Muội muội cuốn sách mà muội thích ta đã lấy về rồi đây."

Lúc này thấy Hải Dụ cầm cuốn sách này hần hỏi liền biết được sự tình. Đây là cuốn sách muội muội hần thích nhất, lý nào hần lại để Tả thị cho người đốt đi.

Diệp Cần Huyền vội nâng mắt nhìn người đến, miệng nàng khẽ cong: "Tạ đại ca." Đưa tay nhận lấy sách rồi lại đặt lên bàn.

Diệp Cần Huy không cần nhìn cũng biết được chồng sách này do ai mang đến rồi. Hần ngồi xuống nói thẳng vào vấn đề chính: "Đêm qua phụ thân gọi muội muội là vì chuyện hôn sự?"

"Ân." Diệp Cần Huyền gật đầu rồi kể lại mọi chuyện, sau đó xúc động chốt một câu: "Muội không muốn gả, cả đời này không gả không gả nữa." Nước mắt kìm nén không được cứ như vỡ đê mà trào, tay nàng hất hết chồng sách Tả thị cho người mang đến xuống đất.

Vì lý do gì nàng đã như vậy vẫn là bức ép nàng? Tất cả cảm xúc của nàng lúc này, cùng phần nộ đời trước đều bộc phát. Nàng kiềm nén quá lâu rồi.

Diệp Cần Huy nhìn thấy cảnh này cũng không biết nên nói gì liền im lặng để tùy ý nàng bộc phát nội tâm. Không ngờ muội muội hần đã đến mức đường này vẫn còn bị mang làm quân cờ. Hần phải nhanh chóng nghĩ cách gì đó mới được a.

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên vốn là đến thăm nàng. Đứng bên ngoài nghe được Diệp Cần Huyền khóc nháo trầm đĩnh chặt sắt nói, tâm trạng của cả hai người đều trầm xuống không ai dám bước vào. Thần sắc nặng nề, đầy mảy dấn chặt vào nhau, tay nắm chặt lấy ống tay áo có chút run, lưng hướng gian phòng đưa mặt ra ngoài, không ai nói câu nào trong đầu điều tự có suy tư khác nhau.

Một lúc vẫn còn chưa thấy Diệp Cần Huyền ngưng khóc, Diệp Cần Huy liền dỗ ngọt: "Được được, không gả không gả, muội muội không cần gả, đời này để ta chiếu cố muội muội."

Diệp Cần Huyền gục mặt lên bàn khóc to. Nàng uất hận, nàng bất lực, nàng vô pháp đẩy hết quá khứ ra khỏi đầu mình, nàng không thể tìm lại vui vẻ thiên chân thuần khiết như trước nữa.

Rất lâu, rất lâu, tiếng khóc nhỏ dần, nhỏ dần. Nàng mệt mỏi ngủ thiếp mất. Thêm một lúc không còn động tĩnh, Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên lúc này mới bước vào.

"Diệp thiếu, tứ tiểu thư hảo." Cả hai đồng thanh ôm quyền cúi người.

Diệp Cần Huy không biết Diệp Cần Huyền đã ngủ mà chỉ nghĩ nàng không muốn để người thấy mình khóc nên không ngẩng mặt lên.

"Khương công tử, Hình công tử hảo."

Lúc này Diệp Nghiêu bước đến vốn nghĩ để Khương Văn cùng Diệp Cần Huyền có thêm thời gian chung đụng nên mới tách Diệp Cần Huy ra. Hần biết, Hình Trùng Xuyên rất hiểu chuyện sẽ rất nhanh rời đi. Sở dĩ để Hình Trùng Xuyên ở lại cũng là vì che mắt Diệp Cần Huy mà thôi.

Sau khi Diệp Nghiêu cùng Diệp Cần Huy đi mất. Hai người mới nhìn đến Diệp Cần Huyền đang gục trên bàn nhỏ khẽ gọi: "Tứ tiểu thư."

Nàng vẫn không có phản ứng. Bọn họ nghĩ nàng buồn nên kiên nhẫn gọi thêm vài lần. Đến khi im lặng nghe kỹ mới phát hiện khí tức của nàng không biết từ lúc nào đều đều vang lên chứng minh nàng đã ngủ a.

Hình Trùng Xuyên cười khỏ vỗ vai Khương Văn: "Ai nha, ta nói, Khương huynh, thật khó khăn lắm mới có thể cùng người ta dùng bữa lại có đại sự phát sinh. Nay đại nhân tạo cơ hội cho người nàng lại ngủ mất. Thật đáng tiếc a!"

Hần biết Khương Văn vì thân cận với Diệp Cần Huyền đã phả bao nhiêu tâm huyết. Đường như lão thiên gia ganh tỵ người có lòng đến giờ vẫn không thể để hần toại nguyện a.

Khương Văn chậm rãi ngồi xuống ghế đối diện Diệp Cần Huyền lạnh giọng đáp trả: "Lại cùng người không liên quan, bớt lời một chút sẽ sống lâu hơn."

Hình Trùng Xuyên lại không giận mà cười khê: "Khương huynh không cần ngại, nàng cũng đã ngủ rồi sẽ không nghe được người thổ lộ đâu." Thấy được nộ khí trong mắt của Khương Văn hần vội gờ tay đầu hàng: "Được được, không nói nữa, ta sớm rời đi để người cùng nàng từ từ hàn huyên, chỉ là...Chu

công cướp mất cơ hội của người rồi."

Nói xong không đợi Khương Văn động thủ, hắn mở cửa chạy vội đi. Một tên lạnh như tảng băng to nghìn năm giống Khương Văn quan tâm Diệp Cẩm Huyền như vậy cũng được xem là rất đề ý đến nàng rồi.

Khương Văn nhìn bóng dáng Hình Trùng Xuyên biến mất liền đứng lên khẽ đóng chặt cửa rồi bước đến kéo ghế ngồi bên cạnh Diệp Cẩm Huyền.

Hắn gục đầu song song với đầu nàng, đưa tay chậm rãi vuốt ve tóc nàng, đáy mắt dậy lên đau xót cùng yêu thương. Là hắn không tốt, để nàng chịu khổ rồi.

Giọng hắn nghẹn ngào, run rẩy khẽ gọi: "Huyền nhi." Khi gọi tên nàng dường như nói đến tâm mà là da thịt của hắn cũng là trần trần nhói. Hắn đã muốn gọi nàng như vậy rất lâu rồi nhưng không có cơ hội càng là không có đủ can đảm để gọi.

Đáp lại hắn chính là tiếng thở của Diệp Cẩm Huyền. Khóe môi hắn cong lên thành một đường đẹp mắt nhưng cực kỳ không tương xứng với gương mặt cứng đờ lạnh như xác chết của hắn.

Vô Sự không hề an phận ở bên ngoài phơi nắng mà chạy đến dùng chân liên tục gõ vào cửa. Cứ như nó sợ chủ tử bị Khương Văn khi dễ vậy.

Thấy Diệp Cẩm Huyền động đậy, Khương Văn lập tức đứng dậy lạnh mắt hướng ra ngoài cửa, cứ như xuyên qua cửa đóng chặt trừng mắt Vô Sự vậy. Nếu không vì vậy hắn có thời gian cùng nàng ngồi thêm một chút rồi.

Hắn vội bước ra mở cửa cho Vô Sự rồi vờ như bản thân vừa bước vào nói với Diệp Cẩm Huyền: "Tứ tiểu thư hảo."

Diệp Cẩm Huyền cũng là người không sâu giấc nên chút động tĩnh đã có thể nghe được. Nàng đưa tay xoa xoa mắt, ngồi thẳng thắt lưng nhìn rõ người đến. Thấy được Khương Văn nàng chỉnh lại vẻ điềm đạm của mình.

"Khương công tử đến đây đã lâu?"

"Chỉ vừa đến thấy Vô Sự gọi cửa không được giúp đẩy cửa." Khương Văn mặt vẫn là biểu tình lạnh nhạt nhưng trong lời nói kèm một chút nhu hòa. Đây chính là nói dối mắt không chớp mặt không đỏ, may cho hắn đối tượng bị lừa dối là Vô Sự a.

Vô Sự ngẩng đầu nhìn Khương Văn đầy phần nộ mà sủa. Rõ ràng là nói sai sự thật, nếu nó mà nói chuyện được nhất quyết cãi lại cho bằng được a.

Diệp Cẩm Huyền thấy lông trên người Vô Sự vẫn còn ướt liền ôm nó lên cười nói: "Đa tạ Khương công tử." rồi quay sang trách: "Người thật hư hỏng, lông chưa khô dám chạy vào đây."

Nàng bế Vô Sự đi ra ngoài đặt lại vào nơi nắng nhất, hơi khom lưng chỉ Vô Sự dặn dò: "Lông chưa khô không được đi lung tung có biết không?"

Gâu.

Vô Sự ngoan ngoãn ứng một tiếng ngồi lên miếng vải Diệp Cẩm Huyền phủ dưới đất cho nó. Dù gì cũng không cáo trạng được vậy thì ngoan một chút đi, chộc chủ tử giận bản thân cũng sẽ không tốt a.

Lúc Diệp Cẩm Huyền ra ngoài do đi quá nhanh tạo nên một cơn gió nhẹ, mùi hương trên người nàng tỏa ra hòa vào cơn gió kia lướt qua người Khương Văn. Tim hắn đập loạn nhịp, mùi hương tràn đầy lồng ngực cùng phôi khiến hắn nhịn không được ngửa đầu liên tục hít thở, tay đặt lên ngực kìm chế kích động của mình.

Mặt hắn vẫn không đổi sắc nhưng tai cùng cổ đã nhiễm đỏ ửng không thể nào giấu được. Hắn dùng không khí để áp chế kích động của mình, mắt nhắm chặt. Rất lâu mới có thể bình phục lại chút muốn theo nàng bước ra ngoài, vừa cúi đầu đã thấy Diệp Cẩm Huyền đứng trước mặt hắn nheo mắt hỏi:

"Khương công tử vất vả nên sinh bệnh?"

"Không, không có, tạ qua tứ tiểu thư quan tâm." Khương Văn kinh hi lùi về sau hai bước đáp. Tim hắn lại biểu tình muốn thoát khỏi lồng ngực chạy đến bên Diệp Cẩm Huyền. Đây có nên xem là nàng quan tâm hắn không?

"A, nếu không có gì ta cũng đi tìm đại ca một chút." Nói xong Diệp Cẩm Huyền cầm cuốn sách còn lại trên bàn rồi đi.

Khương Văn nhanh mắt thấy được tựa đề của cuốn sách mắt khẽ động. Đường nhìn rơi vào đồng sách dưới đất, hắn cúi người giúp nàng nhặt lên xếp gọn để lên bàn.

Lúc này Hình Trùng Xuyên như quỷ xuất hiện trong phòng, cười ha hả trêu Khương Văn: "Khương huynh thật khéo a, nói dối mắt cũng không hề chớp mắt, cả mặt cũng không chút đỏ nhá. Chúng ta huynh đệ một hồi lần đầu mới biết được người có bản lĩnh nàng a. Chỉ tội Vô Sự đột nhiên bị oan uổng một phen." Đầu còn lắc lắc bày tỏ thái độ đồng cảm với Vô Sự nữa.

"Nếu Hình huynh thích nghe trộm như vậy thì liền cùng ám vệ trao đổi một chút đi, biết đâu từ đó tìm được hướng đi mới cho mình." Khương Văn lạnh nhạt đáp cũng không quên nhặt sách.

Hình Trùng Xuyên lại cười một trận to rồi đáp trả: "Lúc này ta là tốt bụng sợ Vô Sự làm hư việc tốt của người nên mới cố ý ngăn cản. Ai ngờ không kịp

lại vô tình nghe được có người bịa chuyện gạt người nha." Còn bảo hấn đi làm ám vệ nữa, nghe nguy hiểm lại lao lực đó làm sao hợp với hấn được.

Đường nhìn của hấn ghé vào đóng sách trên bàn: "Những sách này có lẽ không hợp với tứ tiểu thư a. Khương huynh có muốn hay không mua thêm một ít sách tặng nàng giải sầu."

"Không cần." Khương Văn nói xong rồi đi. Hình Trùng Xuyên cũng bước ra đóng cửa rồi bước theo Khương Văn.

----Phân Cách Tuyên Luna Huang----

là tên của một bài nhạc phủ đời Hán dài 357 câu ngũ ngôn, được truyền tụng nhất, được các độc giả của Trung Quốc công nhận là tiểu thuyết bằng thơ của họ.

Tóm tắt nội dung: Cuối thời Đông Hán vào khoảng niên hiệu Kiến An, có một viên lại nhỏ tên Tiêu Trọng Khanh, có vợ là Lưu thị. Lưu thị bị vợ ruồng rẫy buộc phải trở về nhà và nàng tự thề sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Song gia đình lại bức hôn khiến nàng trầm mình tự tận. Người chồng hay tin vợ mất bèn lấy tấm lụa của vợ dệt hôm nào buộc lên cành cây trước sân thắt cổ tự sát. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng bên Hoa sơn, phía đông phía tây trồng từng bách, hai bên trồng ngô đồng. Cảnh là của những cây đó chẳng chặt, trong tự nhiên xuất hiện một đôi chim bay nhảy, liú lo lúc nào cũng không rời nhau, người trong miền gọi đó là uyên ương.

---> bộ này mình biết ở trong phim Cong Chúa Giá Đáo của TVB, phần trên trích từ Ca Tẫn Đào Hoa của tác giả Mỹ Bảo nguồn thanhdaocac.wordpress.com của dịch giả Sầu Siu Nhưm a.k.a Pink Lady.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Vì tử đánh tiếng

Tác giả: Luna Huang

Hai ngày sau, Diêu đức phi cho triệu Diệp Cẩm Huyền tiến cung. Bước chân đến Cẩm Thử cung cảm xúc của nàng lại dâng lên mãnh liệt.

Ở đây, Diêu đức phi đã từng vì nàng trách mắng Đoan Mộc Chiến Phàm vô số lần, Đoan Mộc Nhã từng vì nàng chống đối hấn không ít. Diêu đức phi yêu thương nàng biết bao đến cuối cùng lại vì đến thăm nàng chưa đầy một canh giờ liền mất mạng. Đoan Mộc Nhã vì nàng bị phế rồi biếm vào lãnh cung mà cùng hấn bất hòa rồi bị gả đi thật xa.

Đây không phải lỗi do nàng thì là gì, nàng thật hận bản thân vô cùng.

Vô Sự đứng bên cạnh thấy chủ nhân mất hồn nhìn bảng to trên môn cung liền kêu vài tiếng. Diệp Cẩm Huyền lấy lại tin thần đã thấy mặt mình bị nước mắt làm ướt đầm rồi. Nàng dùng khăn nhỏ thấm nước mắt, hít một hơi thật sâu rồi ra lệnh.

"Vô Sự, chúng ta đi thôi."

Thấy được Diệp Cẩm Huyền thái giám gác cổng cao giọng thông truyền rồi bước đến hướng nàng hành lễ.

Diệp Cẩm Huyền bước vào trong tấm cung, Diêu đức phi ngồi trên ghế quý phi dịu dàng cười, hướng nàng thân thiện vẫy vẫy tay: "Mau đến đây ngồi cùng bốn cung."

Nàng bước đến phúc thân hành lễ: "Thần nữ gặp qua đức phi nương nương, nương nương vạn an."

"Được rồi được rồi, đến đây ngồi đi." Diêu đức phi cười rồi lại vẫy vẫy tay: "Hôm nay ngụ trú vừa làm được món bánh hoa quế vị rất đặc biệt, bốn cung nhìn lại nhớ đến người liền cho người tìm người đến cung bốn cung thưởng thức."

Diệp Cẩm Huyền ngồi xuống ghé thái sư gần Diêu đức phi nhất, diềm đáp đáp: "Được nương nương xem trọng là vinh hạnh của thần nữ, thần nữ tạ qua nương nương."

Diêu đức phi mỉm cười nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng cũng gọi khêu danh của người vậy bốn cung hấn sẽ không ngoại lệ đi?" Miệng nói, mắt không rời khỏi vết sẹo dưới mạn che mặt của Diệp Cẩm Huyền.

"Cẩm Huyền không dám khước từ." Đối với Diêu đức phi, nàng cảm thấy tuyệt đối an toàn. Đợi trước Hồ thị sớm tạ thế, Diêu đức phi yêu thương nàng hơn hấn Đoan Mộc Chiến Phàm cơ mà.

"Người thử dùng xem có hợp khẩu vị không?" Diêu đức phi khăn trương thúc giục.

Diệp Cẩm Huyền ứng tiếng rồi chậm rãi dùng món bánh trên bàn bên cạnh. Bánh cho vào miệng cực mát, mùi hoa nhàn nhạt khiến tinh thần nàng tốt hơn

hắn: "Vị ngọt mùi hương đều mỹ mãn, tạ nương nương ban thưởng."

Điều đức phi cười đến hải lòng: "Cần Huyền thích là tốt rồi." Nhẹ gật gật đầu, đánh tiếng: "Tuổi của người không còn nhỏ nữa, không biết đã nhìn trúng nam tử nhà nào?"

"Hồi nương nương, Cần Huyền vẫn còn đang chọn lựa." Lại thêm một người vì chuyện này mà hỏi. Đòi này dung mạo của nàng cùng Đoan Mộc Chiến Phàm có thể nói là đôi vị trí cho nhau. Điều đức phi có lẽ là sợ nàng chọn trúng hắn nên mới hỏi như vậy.

Đáy mắt của Điều đức phi lóe sáng một cái rồi nhanh chóng lụi tàn, đưa khăn tay che miệng nói: "Nữ tử tốt như người vậy nhất định sẽ không ít người cầu gả, đừng nôn nóng, đừng nôn nóng."

Âm thanh trong trẻo của Đoan Mộc Nhã từ bên ngoài truyền đến: "Tỷ tỷ đến rồi sao." Người chưa tới tiếng đã tới trước rồi.

Khi Diệp Cần Huyền mỉm cười quay đầu ra cửa nhìn thấy Đoan Mộc Nhã trán đầy mồ hôi nâng váy chạy vào: "Nhi thần gặp qua mẫu phi, gặp qua tỷ tỷ."

Điều đức phi khẽ trách móc: "Có nữ tử nào lại như người vậy không, người là công chúa sao lại thất thố như vậy được. Nếu sau này gả không được lúc đó đừng tìm đến ta khóc lóc."

Đoan Mộc Nhã chu môi phải bác: "Người ta mới không cần." Hôm đó ở Khất Xảo tiết nhìn thấy lũ nam nhân vừa nghe khẩu dụ của hoàng thượng liền sợ đến quỳ cả xuống, mặc kệ mặt mũi của Diệp Cần Huyền mà khước từ nàng liền khinh bỉ vài trận rồi.

Diệp Cần Huyền chậm rãi đứng dậy định hành lễ thì Đoan Mộc Nhã chạy đến đưa tay đỡ lên: "Tỷ tỷ không cần hành lễ với muội đâu." Nàng cười hi hi rồi sáng mắt nhìn Vô Sự bên cạnh: "A, đây là Vô Sự sao?"

"Đúng vậy." Diệp Cần Huyền khẽ cười nhìn Vô Sự: "Vô Sự còn không mau hướng công chúa hành lễ."

Vô Sự nghe được lệnh của chủ tử liền bước đến trước mặt Đoan Mộc Nhã nài cả người xuống đất kêu vài tiếng. Đoan Mộc Nhã thích thú ngồi xổm xuống nâng nó lên: "A, còn biết cả hành lễ nữa."

Diệp Cần Huyền lại lần nữa ngồi vào chỗ của mình. Đoan Mộc Nhã ngồi bên nàng chơi với Vô Sự. Điều đức phi thấy vậy cũng mỉm cười khen Vô Sự thông minh.

Đoan Mộc Nhã liên tục hiếu kỳ hỏi: "Tỷ tỷ, Vô Sự còn biết gì nữa không?" Nàng thực sự là thích chết được, đều do phụ hoàng không cho nàng nuôi.

Diệp Cần Huyền hơi cúi người, đưa tay trước mặt Vô Sự: "Bắt tay."

Vô Sự giơ tay lên đặt lên lòng bàn tay nàng. Đoan Mộc Nhã sáng mắt kinh hi không thôi.

Nàng lại ra lệnh: "Lăn vài vòng." Vô Sự quả thực lăn vài vòng dưới đất.

Diệp Cần Huyền lại nắm tay thành nắm đấm vờ như cầm kiếm đâm nhẹ vào người Vô Sự. Nó lập tức lăn đùng ra như đã chết vậy.

Đoan Mộc Nhã thích chí vỗ tay cười khanh khách: "Muội muốn thử, muội muốn thử."

"Mời." Diệp Cần Huyền cũng là cao hứng đáp ứng.

Điều đức phi ở bên trên nhìn thấy cũng cực kỳ thích thú. Lần đầu nàng thấy một con chó đẹp mà thông minh như vậy. Nàng đảo đường nhìn lên mặt Diệp Cần Huyền ôn nhu nói: "Cần Huyền cũng chưa tìm được nam tử thích hợp thành thân chỉ bằng cũng tiếp xúc thử vài người xem sao."

Diệp Cần Huyền thu hồi nụ cười xoay đầu dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Điều đức phi. Không để nàng mở miệng đặt nghi vấn, Điều đức phi lại nói: "Kỳ thực bản cung thấy con người Phàm nhi cũng rất tốt, chỉ là hơi ít nói một chút, thái độ lạnh nhạt một chút nhưng nhân phẩm không tệ a. Bản cung chợt cảm thấy hai người có thể thử một chút."

Diệp Cần Huyền bị lời nói của Điều đức phi làm cho kinh trụ, chình lảng một lúc lâu. Lý nào lại như vậy? Phải từ chối, phải từ chối thôi. Cho dù gả cho chó mèo nàng cũng không gả cho Đoan Mộc Chiến Phàm: "Nương nương nói đùa rồi, Cần Huyền làm sao xứng với Niệm vương gia. Người không nên trêu đùa Cần Huyền như vậy."

Đúng bản chất của Đoan Mộc Chiến Phàm không phải không tốt, chỉ là người hán đối xử tốt vĩnh viễn không phải nàng. Bởi vì hán hận nàng, hận nàng đoạt đi chính phi vị, đoạt đi hậu vị của nữ nhân hán yêu thích.

Đoan Mộc Nhã nghe được cũng là phản đối: "Đúng vậy, tỷ tỷ làm sao có thể gả cho hoàng huynh được. Mẫu phi, người đừng tự ý quyết định như vậy. Hôm đó hoàng huynh là người đầu tiên phản đối việc phụ hoàng tứ hôn cho tỷ tỷ a." Nhắc đến nàng lại tức giận. Vì chuyện này mà nàng đã đến gặp Đoan Mộc Chiến Phàm một phen lý thuyết thế mà đối lại chính là sự lạnh nhạt của hắn a.

Điều đức phi nghe được sắc mặt tối đi vài phần, khẽ quát: "A Nhã không được ăn nói linh tinh." Nàng cũng nhớ được chuyện này, nhưng bất quá nàng vẫn muốn Đoan Mộc Chiến Phàm thú Diệp Cần Huyền. Chỉ có như vậy mới không bị cuốn vào trận tranh đoạt hoàng vị này. Lại nói một nữ nhân tốt như Diệp Cần Huyền cứ như vậy mà bị hủy đi thật đáng tiếc, hoàng thượng cũng là nhìn ở phần thượng này mà ban chiếu chỉ a.

"Mẫu phi, hôm đó chúng ta ai cũng thấy rõ mà." Đao Mộc Nhã chỉ lo nói sự thật không hề để ý đến sắc mặt đang dần dần trở nên khó coi của Diệp Cẩm Huyền cùng Điều đức phi: "Hoàng huynh cũng từng dung mạo không tốt vì sao lại có thể mở miệng khi dễ người khác như vậy. Nhi thần không muốn có hoàng huynh như vậy."

"A Nhã." Điều đức phi không kiềm chế được nổi giận lên một tiếng, trừng mắt nhìn Đao Mộc Nhã.

Diệp Cẩm Huyền lúc này mới lên tiếng vì Đao Mộc Nhã nói chuyện: "Nương nương, A Nhã cũng là ăn ngay nói thật, người không nên tức giận nàng. Nàng còn vẫn còn nhỏ thấy gì nói đó, vả lại, hôm đó mọi người có mặt cũng chứng kiến được."

Điều đức phi thở dài một hơi, giọng cũng dịu lại không ít: "Chuyện hôm đó bổn cung cũng đã trách Phạm nhi rồi. Hy vọng Cẩm Huyền không để trong lòng mới là tốt." Diệp Cẩm Huyền rất hợp ý nàng, tính cách cũng là không tranh giành. Nếu là đưa nàng gả cho Đao Mộc Chiến Phạm nàng cũng rất an tâm. Thế mà chuyện này lại bị Đao Mộc Nhã phá mất.

"Cẩm Huyền tuyệt không để trong lòng. Kỳ thực nam nhân ai lại không xem trọng cái đẹp, dung mạo lại là thứ quan trọng nhất đối với nữ nhân. Nương nương không cần vì vậy mà trách mắng Niệm vương gia." Diệp Cẩm Huyền nhu hòa nói xong nhấp một ngụm trà sen thanh mát.

Nghe xong, tâm của Điều đức phi như đeo đá bị chìm xuống đáy hồ vậy, hơi thở cũng có chút khó khăn. Diệp Cẩm Huyền nói cũng không phải không có lý. Sau đó nàng lại mỉm cười: "Cẩm Huyền sao lại nói như vậy, đối với nữ nhân đích xác dung mạo là quan trọng nhưng đối với nữ nhân thú vị thì nhân phẩm mới là tiêu chí lựa chọn tốt nhất."

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười chăm chú nhìn Điều Đức phi. Nói vậy khác nào không để nàng lui quân, mất nửa ngày trời nàng mới nghĩ ra đối ứng: "Nương nương lại đùa rồi, dung mạo không đẹp nhìn từ xa đã không muốn đến gần làm sao xét đến nhân phẩm đây. Người hôm nay trái lại có nhã hứng trên đùa Cẩm Huyền rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Ngựa quen đường cũ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Điều đức phi bị Diệp Cẩm Huyền nói đến mất luôn đường lui liền á khẩu. Đang lúng túng không biết phản bác thế nào thì nghe tiếng thái giám bên ngoài truyền đến: "Niệm vương gia giá đáo."

Như tìm được bậc thang leo xuống nàng vội mỉm cười ngó ra chính môn.

Đao Mộc Chiến Phạm mặc một thân triều bào tiêu sái tiến vào, tay còn ôm một đồng công văn cần xử lý. Hắn đưa công văn cho một cung nữ vừa tiến đến rồi nhấc vạt áo quý một chân hướng Điều đức phi hành lễ: "Nhi thần gặp qua mẫu phi."

Lúc này Diệp Cẩm Huyền lần đầu nhìn thẳng mặt của Đao Mộc Chiến Phạm. Hôm ở Mỹ Vị Thiêm Hương nàng chỉ chăm chú cúi đầu thôi không hề nhìn bất kỳ một ai.

Đời trước hắn thường đeo mặt nạ, khi không đeo chính là có một vết bớt đen to trên mặt vô cùng xấu. Nàng cũng biết nếu không có vết bớt xấu xí kia hắn xuất chúng đến mức nào. Nhưng lại không ngờ hôm nay có thể thấy được xuất chúng như vậy. Khí chất vương giả lại tăng hơn một phần, phảng phất như hắn mới là chân mệnh thiên tử vậy.

Đang mất hồn nghe được tiếng thỉnh an của Đao Mộc Chiến Phạm nàng giật mình hỏi qua hồn, lập tức đứng lên hành lễ: "Thần nữ gặp qua Niệm vương gia, Vương gia vạn phúc."

Lúc này nàng thậm chí rửa bản thân không ngừng. Đời trước bị hắn hại đến thể thảm còn chưa đủ sao, đời này không nên ngựa quen đường cũ như thế. Đáng chết nhất chính là con mắt của nàng không chịu nghe lời, nhìn đến hắn nào cũng không hoạt động.

"Đứng lên cả đi." Điều đức phi nhìn thấy được thái độ của Diệp Cẩm Huyền liền hài lòng cười hiền hòa. Nếu đã như vậy liền dễ nói chuyện rồi. Chỉ là còn phải xem tâm tư của hải tử này của nàng a. Hắn chính là lạnh nhạt mặc nàng mắng chửi làm văn cũng chỉ ngồi im không hề hé chút tâm ý nào a.

Sau khi cả hai an vị Điều đức phi lại nói: "Hôm nay là bổn cung bảo hai người đến thưởng thức cao điểm thôi không cần ngại."

Đao Mộc Nhã thấy được Đao Mộc Chiến Phạm cũng là không có vui vẻ như ngày thường mà hừ một cái thật mạnh rồi không để ý đến hắn nữa. Nàng cùng hắn chiến tranh lạnh mấy ngày rồi không ai chịu nhường ai.

"Vi sao không thấy mẫu phi cũng gọi nhi thần đến thử điểm tâm?" Nàng có chút đỏ kị rồi nha.

Điều đức phi có chút bất đắc dĩ mỉm cười: "A Nhã chẳng phải cùng đến rồi đó sao?" Đoan Mộc Nhã nghe được bĩu bĩu môi cũng không nói gì nữa, rõ ràng là thiên vị ra mặt rồi.

Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi đối diện nhìn về mặt tức giận của Đoan Mộc Nhã lại nhìn về mặt thờ ơ của Diệp Cẩm Huyền. Hắn hạ mi mắt xuống cảm lấy tách trà nóng nhàn nhạt thưởng thức: "Mẫu phi hiếm khi có tâm tình nhi thần cung kính không bằng tuân mệnh."

Diệp Cẩm Huyền bên này cực lực trấn an bản thân. Nàng liên tục nhớ lại chuyện thống khổ của đời trước bày ra về mặt thờ ơ không màng đến người khác. Mặt hiện lên một màn sương mỏng ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Thấy không khí yên ắng Điều đức phi định lên tiếng nói gì đó thì thấy Đoan Mộc Nhã đứng dậy kéo Diệp Cẩm Huyền ra ngoài, nhân tiện mát mẻ nam nhân duy nhất ở đây: "Mẫu phi, tỷ tỷ cũng phẩm qua điểm tâm rồi, nhi thần cùng tỷ tỷ ra ngoài chơi. Người cùng hoàng huynh ở đây hẳn huyền đi tránh lát nữa tỷ tỷ nghĩ đến chuyện kia lại thương tâm."

Đoan Mộc Chiến Phàm nhàn nhạt hỏi: "Quận chúa là vì chuyện gì mà thương tâm?" Tay cũng không nhàn rồi xoay xoay tách trà.

Đoan Mộc Nhã trừng mắt mím chặt môi nhìn huynh trưởng nhà mình. Nàng mới cùng mẫu phi gây húng rồi nếu còn gây nữa e sẽ bị cấm túc mất. Nhưng là hắn biết rõ còn làm khó người khác a.

Điều đức phi khẽ hừ một tiếng trừng mắt hai nhi tử của mình: "Các ngươi đây là thế nào?"

Diệp Cẩm Huyền cũng không muốn đối mặt với Đoan Mộc Chiến Phàm liền đứng dậy nói: "Nương nương cùng Niệm vương gia hiếm khi trò chuyện cùng nhau, Cẩm Huyền vẫn là sớm hỏi phủ, thời thần cũng không còn sớm lúc này trước khi tiến cung có hẹn bồi mẫu thân dùng bữa."

Điều đức phi nghe vậy liền khẽ thở dài: "Vậy được rồi, ngươi sớm trở về thôi." Người ta đã nói đến như vậy nếu còn giữ người cũng không có biện pháp.

Diệp Cẩm Huyền hành lễ xong cùng Đoan Mộc Nhã bước ra ngoài. Đi còn chưa được bốn bước đã nghe sấm vang bên tai khiến bước chân bị đình trệ: "Phàm nhi giúp bản cung tiễn Cẩm Huyền một đoạn đi."

Đoan Mộc Chiến Phàm ứng tiếng cũng hành qua lễ bước đến bên Diệp Cẩm Huyền: "Quận chúa mời."

"Làm phiền Niệm vương gia rồi." Nàng thực sự muốn nói là bảo hắn ở lại bồi Điều đức phi đi không cần tiễn nàng dù gì hắn cũng mới đến. Nhưng lại không muốn trái ý Điều đức phi, ngoại trừ chuyện giả cho Đoan Mộc Chiến Phàm ra thì chuyện gì nàng cũng đáp ứng với nàng ta.

"Quận chúa khách sáo rồi." Đoan Mộc Chiến Phàm lạnh nhạt nói xong cùng Diệp Cẩm Huyền Đoan Mộc Nhã một lượt ra khỏi Cẩm Thử cung.

Đoan Mộc Nhã thấy Đoan Mộc Chiến Phàm đi sóng vai cùng Diệp Cẩm Huyền liền chen vào giữa. Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn thấy thâm phi cười, ngoài mặt vẫn nghiêm túc hỏi: "A Nhã đây là làm sao?"

Đoan Mộc Nhã bày ra thái độ "bổn công chúa vẫn còn giận đấy" hừ một tiếng: "Hoàng huynh trăm công ngàn việc để A Nhã tiễn tỷ tỷ là được rồi."

Không để Đoan Mộc Chiến Phàm từ chối Diệp Cẩm Huyền liền lên tiếng: "A Nhã nói chí phải, Vương gia không cần tiếp tục tiễn nữa thần nữ nhận không nổi."

Đoan Mộc Chiến Phàm lạnh nhạt nhìn Diệp Cẩm Huyền rồi lại nhìn Đoan Mộc Nhã, môi mỏng khẽ mấp máy: "Bổn vương phụng mệnh của mẫu phi liền sẽ không làm trái." Thái độ của hắn giờ đây gây cho người cảm giác chính là nàng không tình ta không nguyện.

Hai nữ nhân không chút vui vẻ bước đến đại môn. Đoan Mộc Nhã quán quýt không nỡ rời xa, nhìn Diệp Cẩm Huyền cùng Vô Sự lên xe ngựa rồi đi lòng buông vô hạn. Nàng là công chúa không được xuất cung a. Nàng rất muốn xuất cung ngắm phố xá, chơi đùa như những nữ tử khác.

Thấy Đoan Mộc Nhã thờ dài Đoan Mộc Chiến Phàm đứng bên cạnh đưa ra đề nghị: "A Nhã muốn xuất cung?"

Đoan Mộc Nhã gương ánh mắt buồn bã lên nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm không trả lời lại tiếp tục thờ dài xoay người đi vào trong. Nếu nàng xác nhận nhất định hẳn sẽ giống mẫu phi cùng phụ hoàng bảo vệ năm năm nữa thành thân liền được xuất cung.

"Vi huynh có thể đưa A Nhã xuất cung." Đoan Mộc Chiến Phàm nâng mắt nhìn theo phương hướng xe ngựa vừa rồi đi nhàn nhạt nói.

Đoan Mộc Nhã nghe được liền vui sướng quay lại nắm lấy tay áo của hắn: "Thật sao?" Bao nhiêu buồn bực cũng không vui vì nàng vứt hết đi đâu rồi.

"Vi huynh đã từng gạt qua A Nhã chưa?" Đoan Mộc Chiến Phàm tựa tiểu phi tiểu cú đầu nhìn muội muội thấp bé của mình.

Đoan Mộc Nhã lắc đầu cọ cọ mặt vào tay áo dài của huynh trưởng: "Đa tạ hoàng huynh."

"Không giận nữa sao?" Đôi mày kiếm như rồng cao tiểu ý nồng đậm hỏi.

"Không giận nữa, người ta nể tình hoàng huynh đáp ứng đưa người ta xuất cung liền không giận nữa." Đoan Mộc Nhã cười đến hết sức vui vẻ, cứ như bây giờ lập tức được xuất cung vậy.

Đoan Mộc Chiến Phàm nghiêm túc xoay người Đoan Mộc Nhã đối diện mình, nhần thần lãnh tĩnh dụ dỗ tiểu hải tử: "Vậy A Nhã phải đáp ứng vì huynh một điều kiện có được không?"

Đoan Mộc Nhã thiên chân vốn không hề suy nghĩ liền đáp ứng. Hai huynh muội xoay bước về Cẩm Thử cung to nhỏ gì đó với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cẩn linh phát điên

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Trên xe ngựa, Diệp Cẩm Huyền tháo mạn che mặt ra liền tục hít thở không khí. Nàng ngu xuẩn hết một kiếp người rồi không thể ngu xuẩn thêm được nữa đâu. Hắn đối xử với nàng như thế lý nào nàng lại còn động tâm với hắn chứ. Nàng đúng là mất não rồi.

Trở về phủ thấy đám hạ nhân chạy tới chạy lui loạn cả lên. Hải Dụ đứng ở trước đại môn chờ nàng lại cực kỳ bình tĩnh. Diệp Cẩm Huyền sau khi được Hải Dụ đỡ xuống xe liền hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hồi tiểu thư, là nhị tiểu thư không làm sao lại tự nhiên phát điên, hiện đang đòi treo cổ tự sát."

Diệp Cẩm Huyền nghe được lập tức sai nhanh cước bộ: "Hiện người đang ở đâu?" Không lý mẫu nữ Tả thị lại phát hiện được Diệp Cẩm Linh mền mộ thái tử.

Hải Dụ cũng thả nhanh cước bộ theo sau Diệp Cẩm Huyền vừa báo cáo lại tình hình.

Bước đến viện của Diệp Cẩm Linh thấy mọi người đều tập trung trước gian phòng của nàng ta. Đoàn di nương khóc đến chết đi sống lại đứng không vững cước bộ được nha hoàn thiếp thân cùng Cơ di nương đỡ lại.

Tả thị cùng Hồ thị liền tục thay phiên nhau khuyên nhủ Diệp Cẩm Linh. Hạ nhân hai bên phụ trách đứng gần đó chuẩn bị tư thế đỡ. Mọi thứ âm ỉ nhốn nháo đều loạn thành một mảnh khiến người hoa mắt.

Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Ninh mỗi người một bên ôm lấy người của Diệp Cẩm Linh. Mà Diệp Cẩm Linh nhảy đành đạch trên ghế hai tay giữ chặt lụa trắng sớm được treo lên xà nhà.

Diệp Cẩm Ninh không hiểu vì sao đột nhiên ăn ngay một đá của Diệp Cẩm Linh cả người bay ra ngoài. Cũng may được đám hạ nhân đỡ được thế nên mới không tổn thương. Nếu nàng ta mà tổn thương e là Tả thị cùng Diệp Nghêu sẽ không bỏ qua cho Diệp Cẩm Linh đâu.

Hoa di nương đứng một bên hơi cúi đầu khước miệng nhếch cao. Thấy được Diệp Cẩm Huyền đi đến liền khẽ cúi thấp đầu xuống chút nữa cầm khăn tay xoa mặt như đang khóc thương rất thống khổ. Diệp Cẩm Huyền thu được cảnh đó vào mắt liền thập phần xác định chuyện này Hoa di nương có những tay vào.

"Đại nương, mẫu thân, nhị tỷ làm sao?"

Vừa nói nàng vừa quan sát sắc mặt của Diệp Cẩm Linh. Mặt đỏ, hành động chứng tỏ là thần trí không được minh mẫn. Lại luôn miệng gào thét muốn tự sát còn hăm dọa mọi người xung quanh nữa.

Mạt Lị quỳ dưới đất liền tục hướng Tả thị dập đầu kêu oan. Nàng thề rằng sáng nay tiểu thư chưa từng ăn qua thứ gì tinh linh.

Diệp Nghêu lúc này cùng Hình Trùng Xuyên nhận được tin tức mà trở về. Hắn lệnh Hình Trùng Xuyên đánh ngất Diệp Cẩm Linh rồi đặt lên giường.

Hình Trùng Xuyên nhận được lệnh lập tức dùng khinh công phóng đến bên Diệp Cẩm Linh, dùng tay nhẹ điểm huyệt ngũ trên người nàng rồi đỡ lấy nàng đặt lên giường.

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm rồi đi. Mặt mày của Diệp Nghêu đen không thể đen hơn phát tay áo rồi đi. Trước đó còn không quên gọi Tả thị đến thư phòng. Nhìn thái độ kia là biết nhất định bị ăn mắng rồi, thân là chủ mẫu lại để phát sinh ra chuyện này, thoát không khỏi tội nha.

Diệp Cẩm Huyền bước vào phòng ngồi bên giường cùng Diệp Cẩm Liên. Hình Trùng Xuyên nhú mày ngơ tay của mình rồi hỏi: "Nhị tiểu thư dùng qua thảo hạch?"

Diệp Cẩm Liên ngơ ngác rồi nhìn qua Mạt Lị đang ở dưới đất. Mạt Lị dùng đầu gối nhích đến bên giường rồi dập đầu nói: "Hồi Hình công tử, đại tiểu thư

tứ tiểu thư, tiểu thư không có dùng những thứ tinh tinh. Lại nói thảo hạch là thứ gì nô tỳ chưa từng nghe bao giờ lại sao dám để tiểu thư dùng được."

Diệp Cẩm Liên nhìn không được thúc giục: "Vậy sáng giờ nhị muội muội đã làm những gì, gặp qua những ai, ăn những thứ gì, người nhất nhất nói ra xem." Sẽ không thể một người bình thường hảo đoan đoan lại phát điên a."

Mạt Li thút thít kể: "Sáng nay tiểu thư học xong liền trở về phòng thêu hoa. Hoa di nương mang một chung đồ hằm đến cùng tiểu thư ở hoa viên trò chuyện một lúc tiểu thư liền ra cái dạng này. Lúc này tiểu thư còn muốn giết cả Hoa di nương nữa."

Diệp Cẩm Huyền nhìn qua Hình Trùng Xuyên khó hiểu hỏi: "Thảo hạch là thứ gì? Vì sao Hình công tử phát giác được?"

"Thảo hạch là một loại dược liệu bổ thông thường nhưng là khi kết hợp với tinh dầu trầm liên thành một công dụng khác đối với sức khỏe là có hại lại không lớn lắm rất khó phát hiện. Nhưng nếu người đang sử dụng bị người tác động liên trở nên kích động như nhị tiểu thư lúc này." Hình Trùng Xuyên nho nhã đáp, mi tâm nhíu chặt không thôi. Hoa di nương sao? "Tại hạ dựa theo tinh dầu trầm trên tóc cùng hành động của nhị tiểu thư mà tùy tiện suy đoán thôi."

Hắn lại hướng Mạt Li hỏi: "Vậy chung đồ kia đâu? Nếu không có thì còn chén hoặc thìa lúc này sử dụng cũng được." Hắn phải xác định lại xem có phải đó là thảo hạch không mới dám báo cho đại nhân biết.

"Hồi công tử, lúc này tiểu thư kích động toàn bộ đều vứt xuống hồ." Mạt Li nước nứa đưa tay lau nước mắt.

Diệp Cẩm Liên thấy trán của Mạt Li sưng đỏ lại bị rách da liền nói: "Phù Dung người đưa Mạt Li thỉnh đại phi xử lý vết thương đi."

Hai nha hoàn ứng tiếng rồi hành lễ lui xuống. Diệp Cẩm Huyền thấy Hình Trùng Xuyên nhíu chặt mi tâm liền chuyển chủ đề khác: "Thật không ngờ Hình công tử còn biết cả y lý, ta đây thực sự là khâm phục."

Nàng có thể nhận ra được hắn là nghi ngờ Hoa di nương. Chỉ là chuyện trong nhà không nên để người ngoài biết quá nhiều.

Còn về phần mẫu nữ Diệp Cẩm Ninh đúng là tay chân nhanh gọn. Cho dù truy ra được Hoa di nương là người đầu tiên thấy Diệp Cẩm Linh phát điên thì thế nào? Ai dám nghi ngờ, lại nói chứng cứ cũng vứt hết xuống hồ rồi. Tìm ra được cũng truy không được. Cao chiêu cao chiêu.

"Tứ tiểu thư quá khen, tại hạ chỉ là đọc sách nên hiểu biết một chút không đáng để nhắc đến." Hình Trùng Xuyên lại bỏ đi dáng vẻ suy tư của mình hướng Diệp Cẩm Huyền cười: "Tại hạ về hồi báo đại nhân. Lúc này tại hạ điểm huyết ngũ của nhị tiểu thư nên nàng có lẽ sẽ ngủ hơi lâu một chút, hai vị tiểu thư không cần lo lắng, cáo từ."

Nói xong hắn khom người hai lần mỗi lần hướng một tiểu thư hành lễ rồi xoay người rời đi, không thèm nghe hai nữ nhân kia định nói đa tạ. Sắc mặt cực kỳ dị, Hoa di nương, một di nương thất sủng nhỏ nhoi vì sao lại hạ độc thủ với tiểu thư?

Sau khi cửa khép lại Diệp Cẩm Liên mới thở dài, run rẩy cầm lấy tay của Diệp Cẩm Huyền nói: "Tứ muội muội, người ta đã phát hiện rồi, biết phải làm sao đây?"

"Đại tỷ đừng lo lắng, sau chuyện náo động này nhị tỷ sẽ an toàn một thời gian. Đại tỷ là nghi ngờ kẻ nào động thủ với nhị tỷ?" Diệp Cẩm Huyền bày ra bộ dáng kém hiểu biết.

Diệp Cẩm Liên cúi thấp đầu suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, ngẩng mạnh đầu nhìn thẳng Diệp Cẩm Huyền cương quyết nói: "Là đại nương cùng tam muội muội."

Diệp Cẩm Huyền lại vờ kinh ngạc phản vấn: "Đại tỷ xác định sao? Lúc này Mạt Li nói là Hoa di nương cơ mà liên quan gì đến đại nương cùng tam tỷ?" Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, đời này nàng làm người ngu.

"Một di nương nhỏ nhoi làm sao dám tự ý hành động được, nhất định đằng sau có người sai khiến." Diệp Cẩm Liên lo lắng, giọng nói cũng có chút cao.

"Vậy thì liên quan gì đến đại nương, cùng tam tỷ?" Diệp Cẩm Huyền nhún vai phản vấn. Nếu Diệp Cẩm Liên biết được mẫu nữ Tả thị tâm địa không tốt liền sẽ phòng trừ vậy thì nàng cũng không lo lắng cho nàng ta nữa.

Diệp Cẩm Liên nghiêm túc nói, lực đạo cầm tay của Diệp Cẩm Huyền cũng dùng thêm vài phần lực: "Ta đoán tam muội muội cùng đại nương là biết nhị muội muội có ý với thái tử nên mới sai sử Hoa di nương hạ thủ. Hoa di nương vốn là được đại nương nâng từ thông phòng lên làm di nương nên đối với đại nương cực kỳ trung thành."

Nếu Hoa di nương không phải là cái bụng không có tiền đồ thì e rằng ở trong phủ này đã sớm hoành hành ngang dọc rồi. Mỗi ngày đều dựa vào oai hum của Tả thị khi dễ mọi người trong phủ hiện còn tự tay lấy đi danh dự của Diệp Cẩm Linh nữa.

Diệp Cẩm Huyền nhíu mày khó hiểu: "Vậy làm sao các nàng biết được chuyện của nhị tỷ?"

Diệp Cẩm Liên cũng là ngờ ngẩn nửa buổi mới nói: "Kỳ thực ta cũng không biết. Nhưng ngoài lý do này ra ta thực sự không nghĩ được lý do nào khác khiến các nàng hướng nhị muội muội hạ thủ."

Bỗng dung não của Diệp Cẩm Huyền chợt lóe sáng. Trong đầu hiện lên hai chữ "Hải Dụ". Hôm các nàng bức ép Diệp Cẩm Linh từ bỏ thương nhớ Đoan Mộc Chiến Khôi có lẽ là bị Hải Dụ nghe được. Mắt nàng lại không tự chủ nhìn về phía ngoài cửa, nàng quên mất hôm nay có dẫn theo nàng ta đến đây

a. Vậy đoạn đối thoại này giờ...

Nhân thân động mạnh đến vô pháp bình tĩnh. Nàng mau chóng chuyển đổi chủ đề tránh cho Hải Dụ từ miệng Diệp Cẩm Liên nghe ra được thứ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hoa di nương chết

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Quả thực chưa đến tối khắp kinh thành đều bàn tán xôn xao về Diệp Cẩm Linh. E rằng cả đời này khó gặp được cho một nhà tốt a.

Đến khi Diệp Cẩm Linh tỉnh lại trốn trong phòng khóc suốt. Hiện ngay cả địa vị nha hoàn đông cung nàng cũng không thể bước vào nữa rồi. Mạt Lị ở bên cạnh an ủi mãi.

Diệp Nghiêu gọi Diệp Cẩm Linh đến thư phòng hỏi chuyện. Diệp Cẩm Linh hoàn toàn không nhớ được chuyện gì. Nàng chỉ biết có cùng Hoa di nương trò chuyện nhưng nội dung hoàn toàn không nhớ được.

Diệp Nghiêu phạt Diệp Cẩm Linh chép một trăm lần không cho bước ra khỏi viện nửa tháng. Nếu không có Hình Trùng Xuyên báo cáo chuyện kia có lẽ hình phạt sẽ nặng hơn như vậy nữa a.

Ngoài ra, Hoa di nương bị đánh năm mươi đại bản cảnh cáo rồi nhốt vào sái phòng cho đến khi Diệp Nghiêu nguôi giận mới thôi. Nếu không phải không đủ chứng cứ thì hình phạt cũng sẽ không nhẹ như vậy đâu. Ít nhất cũng chính là mang đi xung quân kỷ a.

Diệp Cẩm Huy dạo này không hề hỏi phủ nhưng nghe bên ngoài đồn đãi cũng biết được không ít chuyện. Hắn ở Mỹ Vị Thiềm Hương liên tục thờ dài. Lần này là Diệp Cẩm Linh, lần sau có lẽ sẽ đến Diệp Cẩm Huyền. Hắn nên làm gì mới tốt đây?

Nửa đêm thanh vắng có người đến trước sái phòng chọc sợi xích sắt to cùng ống khóa. Âm thanh vang lên như là có người đến mở ống khóa thả người vậy.

Hoa di nương đau đến chết đi sống lại nghe được liền vui mừng nghĩ là Tả thị giữ lời hứa đến cứu mình liền yếu ớt hô: "Đại phu nhân, người đến cứu nô tỳ sao?"

"Vì sao Hoa di nương không thấy được người lại có thể đoán được là đại nương đến cứu ngươi?" Âm thanh của nữ tử lúc trầm lúc bổng vang lên trong đêm, cực kỳ khiến người sợ.

Hoa di nương sợ đến cứng đờ cả người, người nàng giờ đây nằm sấp trên đồng cũi cứng đờ bản. Lý nào lại là Diệp Cẩm Huyền? Môi khô khốc mím chặt, tim đập cực kỳ lợi hại.

Như thấy được sắc mặt tái nhợt của Hoa di nương, Diệp Cẩm Huyền cười khê: "Hoa di nương đã nói gì kích thích nhị tỷ không phải nhị tỷ không nhớ liền không ai biết. Ngươi thực sự vì đại nương mà đến mạng cũng không cần sao?"

"Từ cô nương không nên ăn nói linh tinh vu hãm người tốt." Hoa di nương cứng miệng tự trấn an bản thân. Tả thị đã hứa với nàng nhất định sẽ không nuốt lời.

"Hoa di nương nên suy nghĩ kỹ, hiện phụ thân đang rất giận ngoại trừ bốn quận chúa ra thì không ai có đủ khả năng thả ngươi. Ngươi hãy đi không chỉ là một nữ nhi của phụ thân, càng không phải một thứ nữ. Ngươi có biết nhị tỷ được phụ thân sắp đặt gả cho ai không? Là Cẩm vương gia." Diệp Cẩm Huyền đưa tay nghịch tóc, lưng tựa vào cửa huyền thuyên không ngừng.

"Đại phu nhân tuyệt sẽ không để ta chịu khổ." Nếu Diệp Cẩm Huyền đã biết rõ nàng cũng không giả vờ nữa: "Ngươi đừng ở đây dọa ta."

"Hoa di nương mạnh miệng như thế không biết lời nói có đi ngang đại não không? Nếu đại nương thực sự muốn cứu ngươi sẽ để ngươi chịu đến năm mươi đại bản sao? Ta nói cho dù đại nương thực sự muốn cứu cũng vô phương. Hiện ngươi là hũy đi Cẩm vương trắc phi tương lai a, còn có ai dám vì ngươi đứng ra nói chuyện đây?"

"Ngươi nói hươu nói vượn, ta tuyệt sẽ không tin ngươi." Hoa di nương như phát điên vậy hô to. Muốn nàng bán đứng Tả thị, không đời nào: "Ta vì nàng làm nhiều việc như vậy nàng nhất định sẽ bảo hộ ta, không để ta chịu khổ."

"Kể cả việc vu oan Kha ma ma hay là độc chết mẫu thân ta sao?" Diệp Cẩm Huyền bật cười ha hả trong đêm thanh vắng. Giọng cười của nàng vang lên đến tiếng dế cũng phải im lặng nhường không gian: "Di nương có từng nghĩ đến chuyện biết nhiều quá sẽ bị giết người diệt khẩu không? Tỷ như Bách

Hợp, Hải Đường vậy, hai nha đầu đó thông minh nhanh nhẹn vì đại nương là biết bao nhiêu chuyện. Đối lại, tính mạng cũng không còn, hoài phí tuổi xuân. Không lẽ Hoa di nương muốn bước vào con đường như các nàng sao?"

Hoa di nương chính lảng, tựa như Diệp Cẩm Huyền tiêu diệt cả tia hy vọng cuối cùng của nàng. Sẽ không, sẽ không, đại phu nhân đã từng cất nhắc nàng, đã từng giúp đỡ thân nhân của nàng. Nàng phải tin tưởng đại phu nhân không để Diệp Cẩm Huyền đã kích được.

Hoa di nương dùng sức ôm lấy bản thân tựa như nàng cảm nhận được Bách Hợp, Hải Đường ở đây nhìn nàng muốn đưa nàng đi cùng vậy. Đêm đó, nàng cùng Trương ma ma đến đây đổ thuốc độc vào miệng các nàng. Khi các nàng chết cũng là mờ to mắt nhìn nàng rất đáng sợ.

Thấy Hoa di nương không nói, nàng lại tiếp tục: "Lần này là Hình công tử phát hiện dị trạng nha, sẽ không phải như những lần trước nói suôn bằng miệng a." Lần này tuy tìm không được chứng cứ nhưng xác nhận của Hình Trưng Xuyên so với bất cứ ai cũng để Diệp Nghê tin tưởng hết thảy. Tả bị bị mắng một trận to như vậy khẩu khí này nhất định trút lên người Hoa di nương.

Không để Hoa di nương phản ứng, giọng của Diệp Cẩm Huyền tiếp tục vang lên trong đêm: "Hoa di nương có từng nghĩ đến việc vì sao người không thể hoài thai không? Nếu có thì thử hỏi đại nương đi, ta tin trước khi chết người sẽ có được câu trả lời thành thực nhất đây. Ta cho người suy nghĩ thực kỹ, một là cùng ta hợp tác, hai là chết. Không cần lập tức trả lời ta, mai ta đến tìm người." Dứt lời, nàng lập tức rời đi. Nàng biết lát nữa Tả thị sẽ có hành động.

Hoa di nương bất giác đưa tay sờ lên bụng mình, nước mắt chảy dài. Bụng nàng không có động tĩnh là vì sao? Lúc Tả thị hoài thai Diệp Cẩm Ninh đã từng mang rất nhiều thuốc đến cho nàng dùng bảo là nàng cũng là dùng thuốc này nên mới sớm mang được hài tử. Nàng không muốn tin, không muốn tin.

Diệp Cẩm Huyền trở về phòng nhìn Hải Dụ bị trúng thuốc mê ngủ say như chết nhếch môi khinh bỉ. Cởi y phục nằm trên giường, nàng đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Chỉ cần hạ được Tả thị thiên hạ liền thái bình, nàng cũng không cần lo cho từng người bị hại nữa.

Kỷ thực chuyện bụng của Hoa di nương vì sao không có phản ứng nàng cũng chỉ là suy đoán thôi. Bởi vì Hoa di nương vừa được nâng lên làm di nương Tả thị liền hoài thai. Nhất định chuyện sẽ không có trùng hợp đến như vậy. Thế nên nàng đánh liều mang ra dùng thôi. Cũng do Hoa di nương quá ngoan cố nàng mới phải tính đến bước này.

Hôm nay Tả thị nhất định tự mình đến để trút khẩu ác khí sáng nay vì Hoa di nương làm việc không sạch sẽ để nàng chịu tội. Nếu Hoa di nương thông minh thăm dò Tả thị xong biết được hướng nàng quy hàng thì mọi chuyện dễ dàng rồi. Nhưng nếu là sớm để lộ tẩy ra thì... hy vọng kết quả không như vậy.

Nàng ôm lấy Vô Sự cũng bị trúng thuốc mê nhắm mắt lại. Ở đây dự liệu suy đoán linh tinh cũng không được gì chỉ bằng ngủ một giấc. Sáng mai liền có được đáp án rồi.

Sáng sớm Diệp Nghê đưa Đoàn di nương đến sai phòng chất ván Hoa di nương. Không ngờ nhìn thấy nàng ta đập đầu vào tường tự sát.

Diệp Cẩm Huyền thức dậy nghe được liền chép miệng thán. Hoa di nương thực sự không có não a, như nàng đòi trước vậy, đều là đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Người tốt khó làm

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Dùng qua điểm tâm Diệp Cẩm Huyền đến viện thăm Diệp Cẩm Linh: "Nhị tỷ, đại ca vừa mang một ít trà cho muội, muội mang tặng cho nhị tỷ cùng đại tỷ một ít a."

Diệp Cẩm Linh buồn bã như người mất hồn ngoài sân viện, đôi mắt khóc đến sưng to, viền đen hiện rõ một đêm không ngủ. Mạt Lị thấy được Diệp Cẩm Huyền vội vã hành lễ xong liền bẩm báo: "Tứ tiểu thư, tiểu thư cứ như vậy nô tỳ thực sự là lo lắng cho sức khỏe của người a."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền bước đến bên cạnh nhìn tờ giấy bị viết đến lung tung không khỏi nói: "Nhị tỷ a, chuyện này chẳng phải sớm đoán trước rồi sao, không cần buồn bã như vậy." Nàng đương nhiên biết được nàng ta là buồn vì chuyện gì rồi, còn không phải Đoan Mộc Chiến Khôi sao!

Diệp Cẩm Linh muốn khóc nhưng khóc suốt đêm rồi hiện nước mắt cũng cạn chỉ biết ngồi đó dùng ánh mắt vô hồn nhìn Diệp Cẩm Huyền: "Ta hết rồi, hết rồi."

Diệp Cẩm Huyền xem như không nghe được, nàng đoạt lấy bút lông trong tay Diệp Cẩm Linh, vừa chậm rãi viết gì đó lên giấy vừa nói: "Hôm đó là Hình công tử cứu nhị tỷ a, có phải hay không nên cảm tạ người ta rồi?"

Nhắc đến Hình Trùng Xuyên Diệp Cẩm Linh lập tức có phản ứng. Nàng vỗ bàn mắng: "Hắn giúp ta sao, hắn là hại ta, nếu hôm đó hắn không cứu ta để ta chết đi thì có phải đau khổ như vậy sao? Còn muốn ta cảm tạ hắn, chết tâm đi!"

"Hóa ra nhị tiểu thư là hận tại hạ cứu mình sao? Xem ra tại hạ làm chuyện vô ích rồi." Hình Trùng Xuyên mỉm cười ôn hòa, phe phẩy chiếc phiến bước đến, trên mặt không hề có biểu lộ ra thần sắc tức giận gì. Hắn là vô tình đi ngang nghe được a.

Diệp Cẩm Huyền định nói đó là do Hình Trùng Xuyên nhận lệnh của Diệp Nghê nên mới ra tay. Nhưng thấy hắn không chịu nhận nàng cũng nuốt xuống bụng thôi.

"Hình công tử thật trùng hợp."

"Tứ tiểu thư thật trùng hợp." Diệp Cẩm Huyền hướng Hình Trùng Xuyên khẽ gật đầu.

Diệp Cẩm Linh nhìn thấy Hình Trùng Xuyên như kẻ thù vạn kiếp vậy, trừng mắt lâu rồi quay đi lạnh nhạt đuổi khách: "Viện của không hoan nghênh người, thỉnh rời đi."

Hình Trùng Xuyên khẽ nhíu mày rồi lại nói: "Nếu là nhị tiểu thư nói vậy tại hạ cũng không tiếp tục lưu lại nữa, cáo từ." Hắn hướng Diệp Cẩm Huyền hành qua lễ rồi xoay người. Đã rất lâu rồi từ năm bảy tuổi hắn đã không bị người xua đuổi. Hắn không giận biểu tình nhàn nhạt sải bước thong thả rời khỏi viện.

Diệp Cẩm Huyền bước nhanh theo Hình Trùng Xuyên rồi hạ âm thanh nói: "Làm người tốt thực sự rất khó, Hình công tử, lần này ủy khuất người rồi."

Hình Trùng Xuyên dừng cước bộ nhìn nàng cười: "Không việc gì, nữ nhân da mặt mỏng, tại hạ nhượng một chút cũng không mất đi cân thịt nào. Tứ tiểu thư không cần để trong lòng."

Diệp Cẩm Huyền cười khẽ tán thưởng: "Hình công tử quả là nam nhi đại trượng phu, ai gả cho người sẽ rất có phúc a."

"Tứ tiểu thư quá lời rồi, tại hạ không dám nhận." Hình Trùng Xuyên tuy trên mặt là cười nhưng tâm tình nguội lạnh. Đôi mắt có chút xa xưa nhỏ lại hồi ức cũ.

Năm đó mẫu thân hắn đưa tình nhân về nhà bị phụ thân phát hiện, phụ thân hoài nghi hắn không phải hải tử của mình nên vứt bỏ. Mẫu thân lại muốn đi thêm bước nữa cũng vứt hắn. Hắn lang thang cho đến khi gặp được Diệp Nghê. Nữ nhân đối với hắn mà nói chính là tội tặc, hắn không cần.

Khương Văn từ xa nhìn thấy hai người đứng gần như vậy lại cười nói vui vẻ có chút không vui, thả nhanh cước bộ: "Tứ tiểu thư, Hình huynh hảo."

"Khương huynh hảo." Hình Trùng Xuyên như cảm nhận được hàn khí tản ra từ người Khương Văn liền mượn cớ chào hỏi bước đến bên hắn tránh xa Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huyền luôn cảm thấy Khương Văn không có ôn độ nên cổ hàn khí kia không ảnh hưởng gì đến nàng: "Khương công tử hảo."

Khương Văn dừng chân cách Diệp Cẩm Huyền hai bước nhìn nàng chằm chằm nhưng lại không biết nên nói gì. Hình Trùng Xuyên ôm trán ngao ngán nhìn Khương Văn. Thôi thì để hắn giúp vậy: "Khương huynh đến tìm người nào?"

"Ta tìm người." Khương Văn thẳng thắn trả lời trong lời nói kèm theo một chút tức giận.

Diệp Cẩm Huyền nghe hiểu được liền nói: "Vậy ta không làm phiền nhị vị công tử nữa, cáo từ." Nói xong nàng xoay người trở về viện của Diệp Cẩm Linh tránh là người dư thừa.

Khương Văn nhìn theo bóng lưng của Diệp Cẩm Huyền ánh mắt hiện ra tiếc nuối vạn phần. Hình Trùng Xuyên thấy được liền ôm trán kêu khổ: "Khương huynh a Khương huynh, ta đã tạo cơ hội cho người người cư nhiên thành thật như vậy."

"Ta làm sao biết người muốn làm gì." Khương Văn hừ mạnh một tiếng xoay người bước theo hướng ngược lại: "Đại nhân đang tìm người."

"Lúc này người bảo tìm nàng chẳng phải có cơ hội cùng nàng nói thêm vài câu sao?" Hình Trùng Xuyên thờ dài thán, chân cũng không quên bước theo Khương Văn.

"Ta cùng nàng còn nhiều thời gian, nhưng đại nhân tìm người thì không cho người chờ đợi đâu." Khương Văn lạnh nhạt trả lời. Hắn cũng muốn như vậy a, chỉ là, không biết nên cùng nàng nói chủ đề gì.

Hình Trùng Xuyên lại xấu xa cười, đôi mắt gian xảo nhìn Khương Văn hỏi: "Khương huynh không muốn biết lúc này ta cùng nàng nói gì khiến nàng vui vẻ như vậy sao?" Hắn không tin Khương Văn không muốn biết.

Cước bộ của Khương Văn đột nhiên dừng lại một chút, rồi lại bước tiếp: "Nói gì?"

"Muốn biết sao?" Ngừng chút lại nói tiếp: "Ta không nói cho người biết." Nói xong Hình Trùng Xuyên phe phẩy cây quạt tiêu sái rồi đi trong tiếng cười ha hả thỏa mãn.

Khương Văn kích động liền hướng hắn nắm chặt quyền đầy uy lực đâm tới. Hình Trùng Xuyên biết bản thân đánh không lại Khương Văn liền vừa né

tránh đưa chiết phiến ra cân quyền vừa nói:

"Tứ tiểu thư đương nhiên là thích một người thích cười đùa như ta. Nàng làm sao có thể cười đùa với một người suốt ngày mang cái mặt người chết như người được."

Nghe được Khương Văn có chút kích động ngừng tay, tâm tình tốt hơn rất nhiều. Sau này gặp nàng cười nhiều một chút liền được: "Đi thôi."

Hình Trùng Xuyên bị thái độ thất thường của Khương Văn làm cho choáng váng. Hắn nhập môn trước Khương Văn vài ngày nhưng không hiểu vì sao lúc nào hắn cũng bị Khương Văn ức hiếp: "Không đánh nữa sao?"

"Đại nhân đang đợi." Tâm tình vui vẻ tự nhiên sẽ không có lý do gì động thủ phá hủy. Hắn chấp tay sau lưng tiêu sái bước.

Hình Trùng Xuyên khinh thường Khương Văn vài lần mới bước theo hắn. Hắn thực không thể hiểu được hắn: "Người cứ như vậy trăm kiếp nghìn kiếp nữa tứ tiểu thư cũng không để ý đến người. Ta nguyện rửa, nguyện rửa!"

Khương Văn không để ý vẫn mang tâm trạng vui vẻ bước về phía trước. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa thì nàng vẫn là của hắn, không ai có thể thay thế được. Vạn kiếp luân hồi hắn vẫn muốn nàng làm thê tử của mình.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Có nàng thắc mắc đọc mãi vẫn không biết nam chủ là ai. Hiện đọc xong chưa này, các nàng đã đoán ra chưa?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Khẳng định buông bỏ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền trở lại cùng Diệp Cẩm Linh trò chuyện. Thấy nàng ta vẫn là giận hờn không khỏi phì cười buông lời trêu chọc: "Nhị tỷ là giận Hình công tử hay là giận bản thân tự sát không thành?"

Diệp Cẩm Linh trừng mắt Diệp Cẩm Huyền. Vô Sự thấy được liền sửa âm lên như thể không để chủ tử bị khi dễ. Nàng thấy vậy lại giận hờn một phen vỗ một cái không mạnh không nhẹ lên bàn: "Chủ tử các người đều khi dễ ta."

Diệp Cẩm Huyền vui vẻ xoa xoa đầu nhỏ của Vô Sự, dặn dò: "Không được khi dễ nhị tỷ, nàng là để Hình công tử khi dễ." Nói xong nàng bật cười to. Vô Sự kêu vài tiếng tán thành lời của chủ tử.

Diệp Cẩm Linh hừ một tiếng, lát sau lại buồn bã nói: "Không biết thái tử sẽ nhìn ta thế nào?" Nàng thực sợ hãi xem thường một nữ tử như nàng a.

"Nhị tỷ a nhị tỷ, hắn có từng đặt chúng ta vào mắt sao? Nhị tỷ đừng mơ mộng nữa có được hay không?" Diệp Cẩm Huyền mang giấy bút đặt trước mặt. Hải Dụ bên cạnh bước đến giúp nàng mài mực.

Diệp Cẩm Linh cúi đầu lại tiếp tục rơi mấy giọt lệ lâu lắm mới tích được: "Ta thực sự rất ganh tỵ cùng tam muội muội và tứ muội muội. Tam muội muội tài mạo song toàn nhất định được làm thái tử phi, tứ muội muội được ban chiếu chỉ cho dù là thái tử cũng phải quy hàng. Nếu ta có được... tất cả chỉ là nếu."

Diệp Cẩm Huyền lại xem đó như trò cười mà bật cười to: "Nhị tỷ không thấy sao, hiện tại tất cả nam tử trong kinh thành đều gặp muội liền như gặp quỷ mà tránh. Nhị tỷ có muốn như vậy không?"

"Nhưng tứ muội muội có chiếu chỉ tứ hôn." Diệp Cẩm Linh vẫn gân cổ mà cãi không hề suy nghĩ. Nàng chỉ nghĩ có được chiếu chỉ kia thì nam tử nào mà chẳng có được.

Diệp Cẩm Huyền thấy mực vừa đủ liền cầm bút vừa viết vừa nói: "Nhưng là phải trả giá bằng dung mạo a, nhị tỷ có còn muốn nữa không?" Nếu nàng ta dám nói muốn nàng liền để nàng ta hủy dung rồi đến xin chiếu chỉ khác của hoàng thượng ngay lập tức.

Diệp Cẩm Linh á khẩu nhìn Diệp Cẩm Huyền rất lâu không hề chớp mắt. Vết sẹo trên mặt nàng quả thực đáng sợ nhưng nhìn lâu cũng quen mắt. Chỉ là vết sẹo kia nếu là trên mặt nàng thì cũng sẽ bị chán ghét a.

Nghĩ như vậy Diệp Cẩm Linh cũng không nói gì nữa cũng cầm bút lên bắt đầu chép phạt. Một trăm lần a, có lẽ gãy tay mất.

"Tứ muội muội không cảm thấy chán ghét vết sẹo trên mặt sao? Sao lại có thể nhắc một cách thông thả như vậy?" Đây là nàng muốn hỏi từ lâu rồi nhưng không dám. Hiện cũng không kiêng kỵ nữa.

Diệp Cẩm Huyền khẽ cười, âm thanh trong trẻo tựa như không khí vậy vang lên: "Vậy nhị tỷ có chán ghét ngũ quan của mình không? Muội xem nó như ngũ quan liền sẽ không thấy khó chịu nữa."

Nàng ngừng viết đây tờ giấy đến trước mặt Diệp Cẩm Linh: "Tặng nhị tỷ."

Diệp Cẩm Linh nhìn vào tờ giấy có một chữ "tiểu" thật to liền mỉm cười nhận lấy: "Đa tạ tứ muội muội."

Mặt Lị thấy chủ tử cười tâm tình cũng tốt lên. Đêm qua nàng thực sự sợ chủ tử lại tự sát nên không dám chột mắt dù chỉ một chút.

"Nhị tỷ đã một đêm không ngủ rồi, chỉ bằng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút." Diệp Cẩm Huyền châm rãi đứng dậy: "Muội trở về viện trước."

"Ân, tứ muội muội đi thông thả." Diệp Cẩm Linh mỉm cười nhìn theo bóng lưng Diệp Cẩm Huyền khuất sau viện môn rồi thu hồi nụ cười, đáy mắt tối lại dấy lên âm đạm.

Đường nhìn của nàng rơi vào chữ "tiểu" Diệp Cẩm Huyền để lại. Nàng ôm ấp giấc mộng sánh đôi cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi đã lâu làm sao nói từ bỏ là từ bỏ đây. Hiện nàng thành ra cái dạng này. Hẳn vốn không để ý đến nàng nay càng sẽ không nhìn nàng rồi. Cho dù nàng không muốn buông bỏ cũng phải buông bỏ rồi.

Nếu nàng như Diệp Cẩm Huyền không thể gả đi thì Đoàn di nương nhất định buồn đến sinh bệnh mất. Nàng cũng biết Diệp Nghiêu chọn vị trí trắc phi của Cẩm vương cho nàng nhưng là lòng nàng không đặt trên người Cẩm vương. Thanh danh ra nông nổi như vậy e là vị trí đó cũng không đến lượt nàng.

Diệp Cẩm Huyền thăm qua Đoàn di nương rồi một đường hướng thẳng Nghênh Xuân viện bước. Vừa trở về phòng đã thấy Diệp Cẩm Huy mang theo gương mặt lo lắng không yên.

"Đại ca tìm muội?"

Quét mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền từ trên xuống dưới thấy nàng vô sự hẳn mới thở phào đặt trái tim đang treo lơ lửng xuống: "Hoa di nương chết rồi, muội đã biết?"

"Ân." Diệp Cẩm Huyền điềm đạm đáp: "Cũng chết cùng một nơi với Hải Đường Bách Hợp, đại ca có cách nghĩ gì?"

"Diệp phủ không thể sống nữa, muội muội hay là vội bảo vệ Trúc Huyền am rồi đến Mỹ Vị Thiêm Hương lánh đi. Về phần mẫu thân ta sẽ từ từ an bài." Diệp Cẩm Huy không vòng vo lập tức đề nghị.

"Không được, ở đây vẫn còn tỷ tỷ cùng di nương." Diệp Cẩm Huyền lắc đầu từ chối. Nàng trọng sinh trở về nhất định phải bảo vệ họ không thể rời đi như vậy được.

"Muội lo cho bọn họ làm gì, nào biết có phải bọn họ cũng tính kế chúng ta không?" Diệp Cẩm Huy mất kiên nhẫn nhíu mày, tay đặt mạnh chiết phiến xuống bàn.

Nàng không thể nói cho hẳn nghe kết cục của bọn họ ở đời trước càng không dám tưởng tượng kết cục của đời này khi nàng rời đi: "Đại ca đừng như vậy có được không, muội vừa trở về thôi mà."

Diệp Cẩm Huy thở dài nói thêm vài câu rồi rời đi.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy phòng mình có chút hỗn loạn. Không phải là lung tung cả lên mà là bày trí không ngăn nắp như ngày thường. Tỉ như học tủ còn kẹp một tờ góc giấy ở ngoài, tỉ như tủ gỗ chứa y phục khép không chặt, góc chần cũng có chút nhăn...

Bước đến mở ra liền thấy y phục bị bới tung. Khoe môi nàng nhếch cao tạo thành một nụ cười lạnh. Muốn tìm chiếu chỉ tứ hôn sao? Nằm mộng đi, nàng sớm bảo Diệp Cẩm Huy mang đến Mỹ Vị Thiêm Hương rồi.

Quay sang nàng mắng Hải Dụ: "Người sắp xếp y phục của ta như vậy sao? Người làm nha hoàn lại cầu thả như vậy, bình thường đại nương dạy người thế nào?"

Hải Dụ lập tức quỳ xuống khóc lóc: "Nô tỳ sai rồi, nô tỳ sai rồi, tiểu thư không nên động nộ."

"Còn không mau dọn lại từ đầu." Diệp Cẩm Huyền ngồi trên giường vỗ kháng ra lệnh.

"Vâng." Hải Dụ ứng tiếng lập tức thi hành nhiệm vụ. Trong lòng thầm mắng tên lục soát tay chân không sạch sẽ báo hại nàng bị mắng oan.

Diệp Cẩm Huyền ôm lấy Vô Sự vuốt ve chỉ hết chỗ này đến chỗ kia bắt Hải Dụ dọn dẹp. Muốn lục soát sao? Ta cho các người cơ hội lục soát trước mặt ta, để các người thỏa mãn.

Sau khi dọn xong nàng phạt Hải Dụ quỳ dưới trời nắng hai nén hương. Làm như vậy chính là thị uy trên đầu Tả thị, nàng muốn để nàng ta biết chuyện gì cũng phải có chừng mực. Sức chịu đựng của nàng là có hạn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tâm trạng mau đổi

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Qua đi vài ngày, Diệp phủ trở lại yên ắng như ngày thường. Hôm nay Diệp Cẩm Huy đưa Diệp Cẩm Huyền ra ngoài dạo thuyền. Chúc Tôn Hữu gặp được Diệp Cẩm Huyền chính là như thấy ngân lượng vậy, mắt sáng rực rỡ chạy đến chào hỏi: "Tứ tiểu thư hảo."

"Chúc công tử hảo." Diệp Cẩm Huyền cười như hoa xuân lóa mắt, vết sẹo trên mặt nàng cũng nhưong như không nổi bật bằng.

Hôm nay đã là bắt đầu vào thu được vài ngày rồi, nhưng khi trời lại có chút lạnh. Nàng vận một thân, sam y đậm lam sắc, váy đậm tử sắc, phần ngực thâm lam sắc thêu năm đoá hoa tử đinh hương lớn nhỏ khác nhau trôi trên dòng nước. Phi bạch cùng dây thắt trên ngực màu trắng tuyết.

Cả ba cùng bước lên thuyền hoa, Diệp Cẩm Huy nói nhỏ với Chúc Tôn Hữu: "Người muốn nói gì với muội muội ta liền nói đi, ta ra ngoài một chút." Chúc Tôn Hữu mấy ngày nay đều là cầu khẩn hắn cho gặp nàng để bồi tội. Hắn thấy hắn thành khẩn như vậy liền đáp ứng.

Diệp Cẩm Huyền ngồi vào bàn nhỏ nhắm mắt tận hưởng cảm giác thuyền bắt đầu lướt trên sông. Không ngờ lại tuyệt vời như vậy, đời trước nàng chưa từng như vậy đâu.

Chúc Tôn Hữu chậm rãi bước đến nhỏ giọng gọi: "Tứ tiểu thư, ta..."

Diệp Cẩm Huyền mở mắt ra, đột nhiên cảm phía sau lưng hắn bắt mắt hơn nên thu hút được ánh nhìn của nàng. Nàng vui vẻ reo lên: "A, ở đây có cảm sao." Nàng đứng dậy chạy đến bên cây cảm.

Chúc Tôn Hữu có chút dờ khóc dờ cười, hắn chuẩn bị lời nói để nói cùng nàng rồi này lại bị cây cảm chiếm hết tiện nghi. Hắn bước đến bên nói: "Tứ tiểu thư thích liền thử cảm."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền nhìn xung quanh nhieu mây rồi chỉ ra ngoài: "Ra ngoài thử."

"Được." Chúc Tôn Hữu đáp ứng một tiếng, rồi bắt đầu lao động vất vả. Hắn mang bàn mang ghế ra ngoài mũi thuyền theo yêu cầu của nàng.

Diệp Cẩm Huy có chút không hiểu nhìn thấy như vậy cũng là đến giúp Chúc Tôn Hữu: "Đã nói xong?" Nhanh như vậy?

"Vẫn chưa." Chúc Tôn Hữu chép miệng lắc đầu. Thôi thì để nàng đàn xong rồi nói sau cũng được.

Diệp Cẩm Huy nhếch môi dùng ánh mắt khinh bỉ nhất ném cho hắn. Chỉ một lời xin lỗi thôi có cần khó khăn tốn thời gian như vậy không?

Diệp Cẩm Huyền cảm tạ xong, vui vẻ ngồi vào ghế, hai tay vỗ nhẹ bàn đợi cảm xuất hiện. Khi Diệp Cẩm Huy mang cảm đặt lên bàn, nàng cáo hứng đưa tay vuốt ve huyền cảm.

Cây cảm chỉ là loại bình thường làm bằng gỗ thông, lúc thuê thuyền được kèm theo vì bọn họ không thuê ca kỹ. Thuyền nhẹ lướt trên sông, hai bên bên chính là hai rừng đại thụ long não xanh mướt. Gió thu nhẹ thổi, lá trúc xao động, vạt váy đậm tử bay bay.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng như nước chảy lướt trên huyền cảm. Âm thanh phát ra khiến người nghe mê mẩn, Diệp Cẩm Huyền thả hồn vào ca khúc, dường như động viên bản thân vậy.

Gió thổi mây động trời bất động.

Nước cuốn thuyền trôi bên chẳng dời.

Đao cắt củ sen, tơ không đứt.

Non cao suối xa, tình chẳng xa.

Mưa miên man, tình lưu luyến.

Biết bao nhiêu câu chuyện ở trong lòng.

Sương đêm mưa phùn lất phất xướng Dương châu.

Trăm năm xào hộp hóa tình này.

Thiện ác rồi sẽ có báo ứng.

Họa phúc tự nhiên có thiên lý.

Lê viên đan xen se kết dây tơ.

Mọi chuyện hoang đường ắt tự liệu.

Hai nam tử tuấn tú đứng phía sau nàng vừa thưởng cảnh vừa thưởng thức cảm âm cùng tiếng hát trong trẻo của Diệp Cẩm Huyền. Bọn họ có chút không ngờ nàng biết cảm nghệ lại còn hay như thế này a.

Không ngờ lúc này có một chiếc thuyền xa hoa khác lướt đến bên cạnh. Chúc Tôn Hữu cùng Diệp Cẩm Huyền thấy được muốn hành lễ nhưng lại bị ngăn lại.

Mưa miên man, tình lưu luyến.

Biết bao nhiêu câu chuyện ở trong lòng.

Sương đêm mưa phùn lất phất xướng Dương châu.

Trăm năm xào hộp hóa tình này.

Cảm âm vừa dứt liền có tiếng vỗ tay vang lên. Diệp Cẩm Huyền kinh ngạc quay lại liền nghe tiếng vang đến.

"Không ngờ quận chúa còn có tài nghệ này, nghe qua có thể sánh được về Diệp tam tiểu thư rồi." Đoàn Mộc Chiến Lãm cực kỳ thưởng vỗ tay không ngừng.

Không nghĩ ra hôm nay bù lại cho bữa tiệc không thành hôm trước lại có thể thưởng được một ca khúc hay như vậy. Chỉ là nữ nhân có thể sánh cùng hần, hần nhận định chỉ có mỗi Diệp Cẩm Ninh.

Diệp Cẩm Huyền thấy được liền đen mặt lại vội quay đi chỗ khác: "Thần nữ tham kiến thái tử, Cẩn vương gia, Niệm vương gia. Cảm nghệ của thần nữ chỉ là múa riu qua mắt thợ, làm sao có thể bằng được tam tỷ, là Cẩn vương gia trêu thần nữ rồi." Tâm trạng của nàng vừa cao lên hiện lại tuột dốc không phanh đến âm rồi. Vì sao lại phải gặp phải người không nên gặp như vậy.

Đoàn Mộc Chiến Khôi cả người cứng đờ, không những là vì cảm nghệ của nàng, mà còn vì vết sẹo lõm đen sậm trên mặt nàng a. Hần vốn cũng thấy được vết sẹo nhỏ lộ ra khi mạn che đến không ngờ lại nặng như vậy.

"Phụ hoàng cũng đã nói tứ tiểu thư là quận chúa vậy thì cũng xem như là một nửa muội muội của chúng ta, không cần đa lễ như vậy."

Tuy Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng Đoàn Mộc Chiến Lãm cũng nàng không có thù oán nhưng nàng vẫn vô pháp tiếp nhận họ. Họ cũng cùng họ Đoàn Mộc, là đế vương gia. Diệp Cẩm Huyền thẳng thắt lưng nhưng vẫn là cúi đầu: "Tạ qua thái tử điện hạ."

Đoàn Mộc Chiến Phàm vỗ tay ba tiếng thán thưởng: "Hay cho một khúc, vì sao Khất Xảo tiết quận chúa lại không thử sức một phen?"

"Thần nữ vốn có thử sức hay không kết quả cũng chẳng phải là y như nhau sao?" Diệp Cẩm Huyền lạnh nhạt đáp, trong lòng cực lực phát hỏa. Biểu diễn tốt thì được gả, sẽ có nam nhân nguyện thú một xấu nữ giỏi cảm nghệ như nàng vào cửa sao?

Đoàn Mộc Chiến Khôi nhìn thoáng qua nhận ra Đoàn Mộc Chiến Phàm có tiểu ý nhẹ, mắt lại nhìn Diệp Cẩm Huyền cực kỳ thưởng thức, nhẹ giọng mát mẻ: "Nghĩ không ra thập thất hoàng huynh cũng biết cười."

Đoàn Mộc Chiến Lãm nghe được cũng là nhìn lại. Nhưng lúc hần nhìn qua Đoàn Mộc Chiến Phàm đã sớm thay lại biểu tình lạnh nhạt rồi: "Nếu phụ hoàng cùng thái tử đã nói như vậy rồi có phải hay không xưng hô cũng nên sửa lại?"

"Thần nữ cảm thấy không cần thiết." Đoàn Mộc Chiến Phàm là người đương nhiên biết cười rồi. Đồi trước vì một nụ cười của hần nàng làm biết bao nhiêu chuyện ngu ngốc, chỉ là đời này nàng không muốn thấy nữa, vĩnh viễn không muốn thấy nữa.

Một ngọn gió đột ngột thổi qua, cả người Diệp Cẩm Huyền một run rồi hắt hơi nhẹ. Nàng vội khom lưng: "Thời tiết bên ngoài lạnh rồi, thần nữ xin phép vào trong trước."

Nàng lại quay qua nói: "Đại ca, Chúc công tử chúng ta vào trong thôi." Tay nàng tiện thể nắm cổ tay người bên cạnh kéo vào trong.

Chỉ là nàng không nhìn nên nắm nhầm cổ tay của Chúc Tôn Hữu thay vì Diệp Cẩm Huyền. Ba huynh đệ Đoàn Mộc gia nhìn được tựa như là xác định nàng đã chọn được nam tử trong lòng.

Bên này tâm của Chúc Tôn Hữu đập rộn ràng hướng ba vương tử cúi đầu rồi theo nàng vào trong. Diệp Cẩm Huy hành lễ cáo lui xong cũng theo vào. Hắn biết lần này muội muội nhà mình bắt nhầm người a.

Diệp Cẩm Huyền bước vào trong liền buông tay ra quay lại miệng đồng thời mắng người: "Đại ca vì sao không nói muội biết để muội không cần quay lại?"

Đập vài mi mắt nàng chính là khuôn mặt đỏ bừng của Chúc Tôn Hữu. Còn chưa kịp hết kinh ngạc đã nghe âm thanh mang theo chúc trêu ghẹo của Diệp Cẩm Huy từ phía sau Chúc Tôn Hữu truyền đến: "Ta ở đây."

"Ha ha, Chúc công tử, ta thất lễ rồi." Diệp Cẩm Huyền vội xoay mặt đi bước đến ghế ngồi xuống quay lưng lại với bọn họ, mặt đỏ lên vì ngượng. Tuy nàng đã trải qua hai kiếp người, đã từng thành thân nhưng cũng tránh không khỏi chuyện thẹn thùng a.

Chúc Tôn Hữu bước đến còn chưa kịp nói gì liền thấy cả thuyền một trận rung động lớn. Bên ngoài còn có âm thanh như là đang có giao đấu. Ba người nhất thời kinh hách cùng mở to mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đau lòng gấp bội

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Còn chưa kịp để ba người phản ứng đã thấy nóc của thuyền bị thủng, gỗ phía trên rơi xuống. Ba tên hắc y nhân cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng giao chiến đứng vững cước bộ hạ xuống giữa ba người.

Đoàn Mộc Chiến Lãm cũng theo đó mà hạ người xuống giúp Đoàn Mộc Chiến Khôi, miệng không quên hô to dặn dò: "Các ngươi mau tìm chỗ ẩn nấp đi."

Lúc này ba người mới hồi thần lập tức tìm chỗ trốn. Đám hắc y nhân có trường kiếm sắc bén còn đám vương tử lại không hề có chỉ dùng tay chống, sợ rằng thua là việc không thể tránh khỏi.

Diệp Cẩm Huy cùng Chúc Tôn Hữu là thư sinh tay trái gà không chặt. Diệp Cẩm Huyền lại bị ép sát vào bên trong không thể thoát bọn họ muốn xông vào cứu cũng không được.

Lúc này có hai hắc y nhân cầm kiếm hướng Chúc Tôn Hữu cùng Diệp Cẩm Huy chém đến bọn họ cũng là phải cực lực tránh né. Nhân cơ hội kia ra hiệu cho Diệp Cẩm Huyền tìm cơ hội trốn bọn họ dẫn dụ hắc y nhân ra ngoài.

Diệp Cẩm Huyền nhìn cảnh chém giết rất quen mắt nên không hề có chút sợ hãi nào vì nàng biết sợ hãi không có tác dụng. Chỉ là nàng bắt ngờ với sự tình trước mắt nên không kịp có phản ứng gì.

Nhìn lại thêm hai tên hắc y nhân từ lỗ thủng trên nóc thuyền hạ xuống nàng nuốt một ngụm nước bọt nhìn hai tên đó. Nàng không thể chết được, mẫu thân cùng hai tỷ tỷ còn chờ nàng giúp đỡ a. Nàng đảo mắt tìm chỗ trốn gần đó.

Còn chưa kịp xác định nơi an toàn một hàn quang phát ra từ thanh kiếm sắc nhọn của hắc y nhân đang tiến gần đến chỗ nàng với tốc độ ánh sáng. Nàng hoảng loạn nhắm chặt mắt lại, hạ người ngồi xuống.

Người nàng có một trận gió mát cuốn qua, eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to giữ chặt. Cả người bị lôi kéo cực nhanh, trong nháy mắt đầu óc nàng trống rỗng. Đến khi cả người an tĩnh chậm rãi mở mắt ra nhìn cảnh vật liền thấy bản thân đang ở dưới gầm bàn.

Đường nhìn lại rơi xuống bàn tay hắc y nhân nắm chặt eo mình, mi tâm nín chặt. Còn chưa kịp ngược mắt nhìn xem bản thân bị tên nào khinh bạc liền nghe có âm thanh ôn nhu truyền bên tai: "Đừng sợ, còn chưa ai phát hiện ra chúng ta."

Nghe được âm thanh cả người nàng cứng đờ như khúc gỗ. Nàng là nghe nhầm sao? Người cứu nàng không phải ai khác mà là Đoàn Mộc Chiến Phàm? Áo giáp, nhất định là áo giáp.

Không tin những gì vừa nghe được nàng bạo gan ngẩng đầu nhìn người cứu mình. Mắt tròn tròn qua hơn nửa ngày mới có thể khép lại, lúc sau hồi qua thần cúi đầu xuống lạnh lùng nói: "Thỉnh Niệm vương gia tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân."

Quả nhiên là hắn, hắn cứu nàng làm gì? Nàng hoàn toàn có thể tự bảo vệ mình, cho dù chết cũng không cần hắn bận tâm. Đòi trước đã là quá đủ, đòi này nàng không muốn bản thân lại mê muội nữa.

"Thế nào? Sợ nhận nhân tình của bốn vương?" Âm thanh của Đoàn Mộc Chiến Phàm không còn lạnh lùng như trước mà lại thêm một chút trêu chọc.

Khỏe môi cũng cong lên một nụ cười đẹp đến lóa mắt.

Nghe được lời nói của Diệp Cẩm Huyền hẳn không những không buông tay mà còn ôm chặt hơn một phần kéo nàng sát đến gần mình. Nguy hiểm ở trước mắt còn cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân đáng để nhắc đến chứ.

Diệp Cẩm Huyền thấy hoàn cảnh của mình không tốt càng khó chịu hơn. Hiện dưới ở gầm bàn ngoài trừ tiếng đánh nhau từ bên ngoài truyền đến chính là nghe được tiếng hít thở cùng tim đập của Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Mặt nàng tựa hồ là áp sát lồng ngực hắn, chỉ cần một cử động nhẹ nhàng cũng được xem như cùng hắn thân mật, nàng đến động cũng không dám. Cả hai âm cùng mùi hương từ cơ thể hắn tỏa ra nàng cũng ngửi được nữa.

Đây là điều mà đôi trước, khi nàng là thê tử của hắn không có được. Đôi này nàng... sử dụng phần lý trí cuối cùng nặn ra hai từ "không cần".

"Tạ qua vương gia giúp đỡ, ân tình này thần nữ nhất định hoàn trả." Nàng hạ quyết tâm đưa tay đẩy tay hắn ra tránh khỏi vòng ôm ấp của hắn.

Tay còn chưa kịp chạm đến tay hắn đã nghe một âm thanh cực lớn truyền đến. Bàn bị trường kiếm của hắc y nhân chém làm đôi. Nếu là trường kiếm kia đâm sâu thêm một chút liền sẽ có một trong hai người thụ thương.

Đoàn Mộc Chiến Phàm một tay ôm lấy nàng ghì vào lòng, dùng chân đá gãy chân bàn rồi đá lên, tay còn lại cầm chân bàn chống trường kiếm của hắc y nhân.

Chỉ thấy Diệp Cẩm Huyền bị xoay qua xoay lại đến hoa cả mắt. Nàng chẳng còn thấy được đám nam nhân đang làm gì nữa. Đột nhiên cả người được nhắc bổng lên, chân rời khỏi sàn không có điểm tựa khiến tim nàng trong khoảnh khắc đó như ngưng hoạt động.

Đoàn Mộc Chiến Phàm khi đã bay được hắc y nhân liền dùng khinh công từ chỗ thùng trên nóc thuyền bay lên. Hắn đập lên mặt nước nhanh chóng hạ người xuống một cang long nào to được tán lá rậm che chặt cách thuyền hoa không xa.

Đặt Diệp Cẩm Huyền ngồi bên cạnh mình, thấy nàng ngồi vững cũng không hề có ý định thu tay về. Diệp Cẩm Huyền đang trong choáng váng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương ổn định tinh thần.

Mắt thấy được Đoàn Mộc Chiến Phàm liền trấn an: "Ở đây an toàn, không cần sợ nữa."

Chân nàng không chạm đất mà lơ lửng trên không trung đã là sợ đến mất mật rồi nay còn biết được người bên cạnh là người mình không thích liền khó chịu đến cực độ. Nàng chậm rãi mở mắt ra nhìn cự ly của bản thân cách mặt đất một khoảng khá xa. Nếu là té xuống liền không gãy tay cũng là gãy chân.

Hai đùi nàng giờ đây là đặt lên đùi của Đoàn Mộc Chiến Phàm tư thế cực kỳ thân mật, còn hơn cả phu thê vừa vào cửa nữa. Nàng định nhích người lại nghe bên tai lên tiếng cảnh cáo: "Không được động." Nàng sợ té liền cũng không dám động.

Phóng tầm mắt đến thuyền hoa cách đó không xa, thấy được thuyền của đám vương tử lúc nãy đã bị chìm đến một nửa. Còn lại thuyền của Diệp Cẩm Huy thuê có thể nhìn thấy rõ được người đang đánh nhau cực kỳ hỗn loạn.

Nhìn lại cánh tay đặt trên eo mình tim nàng lại nhói lên không thể áp chế được. Đôi trước mỗi lần gặp thích khách Đoàn Mộc Chiến Phàm chỉ tự lo cho bản thân mặc cho nàng tự sinh tự diệt trong vòng vây hiểm cảnh kia. Mạng nàng lại tốt lúc nào cũng tránh thoát đến thương cũng không thụ, bình an vô sự sống sót.

Lúc đó nàng tự trấn an bản thân rằng võ công của hắn không tốt nếu bảo vệ nàng chính là cả hai cùng chết. Hiện tại, thực tế cho thấy võ công của hắn lúc mười tám tuổi đã có thể cứu người, nàng làm sao có thể tự gượng ép bản thân tin tưởng giả thiết huyền ảo trước kia của mình.

Hốc mắt đã ngập lệ, nàng cắn chặt môi để lệ không òa ra. Cố gắng hết sức tự nói với bản thân, lão thiên gia cho nàng cơ hội trọng sinh chính là để nàng sửa chữa sai lầm đôi trước, tuyệt không thể dẫm vào con đường đôi trước nữa.

Tình huống cấp bách hiện nay chính là cứu Diệp Cẩm Huy cùng Chúc Tôn Hữu ra khỏi chiếc thuyền kia. Nếu nàng chịu an phận không làm điều bảo muốn thủ ngôi thuyền liền sẽ không có kết quả này rồi.

"Không biết thần nữ có thể hướng Vương gia thỉnh một yêu cầu quá đáng?" Vứt bỏ mặt mũi, lòng tự trọng nàng hơi cúi đầu hướng Đoàn Mộc Chiến Phàm cầu tình.

Đoàn Mộc Chiến Phàm như đoán được ý nghĩ trong lòng nàng liền nói: "Yên tâm bọn họ không sao." Bảo hắn đi cứu tình địch sao? Không có khả năng.

Diệp Cẩm Huyền hít một hơi sâu rồi mạnh hắt ra: "Vậy thỉnh Vương gia để thần nữ xuống." Hắn không muốn cứu nàng cũng không cần hạ mình cầu xin như thế. Lúc trước nàng cầu khẩn hắn tìm tung tích của đại ca, hắn để nàng quý dưới mưa đến ngất cũng không hề động tâm.

"Không thể." Đoàn Mộc Chiến Phàm đáp lời xong cúi đầu nhìn chằm chằm Diệp Cẩm Huyền: "Nàng là đang lo lắng cho người nào?" Nếu giờ là làm theo ý nàng hắc y nhân sẽ phát hiện ra được chỗ này.

"Đại ca cùng Chúc công tử." Diệp Cẩm Huyền không hề do dự hồi đáp, lại lo lắng nhìn về phía chiếc thuyền. Nhìn hai người mình lo lắng đang chật vật với hắc y nhân lòng cũng như bị lửa thiêu cực kỳ không an.

Mắt của Đao Mộc Chiến Phàm tối đi một mảnh. Hắn ngắt một nhánh cây thật nhỏ dùng nội lực hướng hắc y nhân bắn đến. Chỉ thấy hắc y nhân kia vô lực ngã đè lên người Chúc Tôn Hữu. Lại tiếp tục dùng một nhánh cây nhỏ khác giúp Diệp Cận Huy giết thêm một hắc y nhân nữa.

Sau khi thấy hai người kia an toàn hắc nhân nhát hỏi: "Còn lo lắng không?"

Lúc này Diệp Cận Huyền mới biết là do hắc ra tay nàng càng sợ thêm một phần. Nói vậy kiếp trước hắc vì nghe lời của Diêu đức phi không tranh đoạt hoàng vị mà giả làm một vương gia vô tài vô đức sao?

Nếu là như vậy, vậy vì sao lúc đó hắc không nghe lời Diêu đức phi đối xử tốt với nàng một chút. Đành rằng hắc không nguyện ý thú nàng nhưng nàng là không có tham gia tính kế hắc. Nàng nguyện giả cho hắc nhưng cũng không đồng nghĩa với việc nàng được lựa chọn người mình giả. Nàng cũng giống như hắc bị sắp đặt bài bố thôi, chỉ là nàng may mắn hơn hắc nàng giả được cho người mình yêu còn hắc thì không.

Vì sao hắc không thể nghĩ đến chuyện đó mà mở lòng một chút? Lòng hắc không có nàng, nàng vẫn có thể chấp nhận cơ mà. Chỉ cần hắc đối xử với nàng tốt một chút thôi. Nghĩ đến đây nước mắt của nàng lại trực trào. Nàng cố gắng để bản thân thanh tịnh lại.

Thấy được trông mắt đỏ hoe, gần đầy lệ của Diệp Cận Huyền, Đao Mộc Chiến Phàm cười xấu xa hỏi: "Thế nào, là cảm động sao?" Nếu là hắc biết được lúc này nàng đang nghĩ gì hắc nhất định hận bản thân chết mất.

"Đa tạ Vương gia tương trợ, chỉ là thần nữ muốn xuống." Nàng an tâm nên đường nhìn lại rơi vào cánh tay bên eo mình. Nàng không bận tâm đến sự trêu ghẹo của hắc bởi vì nàng không cho phép bản thân động tâm.

"Ngồi cùng bốn vương rất đáng sợ?" Đao Mộc Chiến Phàm có chút không vui hỏi. Hắc vì muốn nàng an ổn ngồi bên mình mới xuất thủ không ngờ nàng niệm kinh xong không cần hòa thượng như vậy.

"Chỉ là thần nữ ngồi trên cao có chút sợ nên muốn xuống thôi, Vương gia không nên suy nghĩ nhiều mới phải." Diệp Cận Huyền tỏ ra lạnh nhạt chống chế lời nói của Đao Mộc Chiến Phàm. Nếu là đời trước có lẽ nàng cao hứng đến phát điên, nhưng đời này nàng không muốn phát điên vì chuyện không đáng nữa. Nàng chính là sợ khi ngồi bên cạnh hắc, sợ phải đến gần hắc, sợ nhìn thấy hắc, sợ nghe thấy âm thanh của hắc, sợ lại lần nữa lọt vào kết cục bi thảm kia.

Đao Mộc Chiến Phàm xong liền phi cười một tiếng rồi đem nàng ôm chặt vào lòng mình thâm tình hỏi: "Như vậy có còn sợ không?" Lưng hắc tựa vào thân cây nhắm mắt lại cảm nhận cảm giác được ôm cả thiên hạ vào lòng.

Diệp Cận Huyền được ôm ấp như vậy lại sinh ra hai phần cảm xúc. Một chính là không muốn rời, một chính là chán ghét phải mau chóng rời, hai phần cảm xúc xung đột khiến nàng phiền não. Dùng ký ức của đời trước áp chế mình, khiến cho bản thân phải mau chóng có quyết định.

"Vương gia việc gì phải vất vả vậy, người chỉ cần đem thần nữ thả xuống đất là được."

"Nàng chỉ cần im lặng là được, không cần để ý quá nhiều." Hắc vẫn nhắm mắt nhàn nhạt đáp.

"Thần nữ là sợ ảnh hưởng đến thanh danh cao quý của Vương gia người." Nàng không chịu thua, nàng quyết tự làm chủ không để người khác sai khiến nữa.

"Bốn vương không sợ nàng đây không cần vì bốn vương phí tâm." Thanh danh của hắc vốn đâu có tốt lành gì để nhắc đến.

Diệp Cận Huyền lạnh mặt không ngờ hắc cũng sẽ vô lại như vậy. Nếu đời trước sớm biết nàng đã không có kết cục thống khổ như vậy rồi.

"Vương gia không cần nhưng thần nữ cần." Thực ra nàng không cần đâu, xấu danh của nàng sớm lan xa ngàn dặm rồi.

Dứt lời nàng lại hắc-xì thêm một cái nhẹ.

Nghe được Đao Mộc Chiến Phàm đưa một tay cởi áo choàng cổ lông đen trên người khoác lên cho nàng. Hắc lại quên mất lúc này nàng nhiễm lạnh. Sau đó quan tâm hỏi: "Còn lạnh không?"

Diệp Cận Huyền chống không lại hắc chỉ có thể mặc hắc giúp mình choàng áo: "Thần nữ vẫn chưa xuất giá không muốn cùng nam tử khác thân cận như vậy."

"Vậy lúc này nàng kéo tay Chúc Tôn Hữu lại giải thích thế nào?" Mi tâm của Đao Mộc Chiến Phàm xuất hiện một chữ "xuyên". Khi này hắc nhìn thấy đã buồn bực không thôi hiện nàng lại còn hết lần này đến lần khác từ chối hắc. Kỳ thực hắc muốn nói "nếu nàng sợ bốn vương thú nàng là được" nhưng nhớ lại cái chiếu chỉ trong tay nàng hắc chỉ có thể nuốt lời này xuống.

Nếu nàng bảo nắm nhầm hắc có tin không? Nhưng việc gì nàng phải giải thích cùng hắc chứ. Hắc không để nàng xuống thì nàng tự xuống, cả đời tàn phế ngồi xe lăn nàng cũng không muốn ngồi cùng hắc.

Nàng dùng khuỷu tay chống lấy lồng ngực của hắc đẩy ra. Thấy được phản ứng của nàng, phần mi tâm ninh chặt thêm vài phần, tay dùng sức ôm nàng chặt hơn có chút không kiên nhẫn nói: "Huyền nhi, nàng đây là muốn ngã xuống dưới sao?"

Diệp Cận Huyền nghe được liền chống cự mạnh hơn: "Vương gia người đọc bao nhiêu sách thánh hiền cũng chỉ là cười ngửa xem hoa sao? Nếu người

không thả thần nữ xuống, thần nữ thà rằng té chết cũng muốn bảo vệ thanh danh của mình." Hấn còn dám gọi cả khuê danh của nàng, đây là loại nam nhân gì, hai kiếp người nàng mới biết hấn là người như vậy.

Đoan Mộc Chiến Phàm nghe vậy tâm trầm đi không ít. Hấn đưa mắt nhìn về phía thuyền hoa, đám hắc y nhân chỉ còn lại vài tên liền ôm lấy nàng nhảy xuống đất.

Diệp Cẩm Huyền đứng vững cước bộ không nghĩ gì nhiều liền chỉnh lại y phục, đưa tay cởi áo choàng trả hấn rồi phúc thân: "Tạ qua Niệm vương gia thành toàn." Không để hấn nói gì thêm, nàng nhấc váy chạy đến bên bờ vẫy tay hô to: "Đại ca, muối ở đây."

Diệp Cẩm Huy cùng Chúc Tôn Hữu thấy được Diệp Cẩm Huyền ở trên bờ gọi mình có chút ngạc nhiên. Khi nhìn đến Đoan Mộc Chiến Phàm chậm rãi thả cước bộ đứng cạnh nàng liền hiểu. Bọn họ này giờ lo lắng cho nàng chặt vật tìm hết chỗ này đến chỗ kia trên thuyền. Không ngờ nàng sớm được cứu thoát khỏi thuyền.

Lúc này Đoan Mộc Chiến Lãm bị thương bên tay máu chảy không ngừng. Đoan Mộc Chiến Khôi giết luôn tên hắc y nhân còn lại rồi hạ lệnh cho lái thuyền vào trong đón Diệp Cẩm Huyền cùng Đoan Mộc Chiến Phàm.

Diệp Cẩm Huyền vừa bước lên thuyền chính là chạy đến bên Diệp Cẩm Huy quan tâm hỏi: "Đại ca bị thương?"

"Không có, chỉ là dính chút máu thôi. Muội muội vẫn tốt?" Diệp Cẩm Huy khẽ lắc đầu phản vấn.

Nàng mới không tốt đâu, thậm chí dài rồi quay sang Chúc Tôn Hữu đang thờ dốc gần đó nghiêng đầu hỏi: "Chúc công tử không sao chứ?"

"Không sao, phiền từ tiểu thư phí tâm rồi." Chúc Tôn Hữu mỉm cười đáp.

Diệp Cẩm Huyền nghe vậy cũng an tâm hướng hấn cười đáp trả.

Đoan Mộc Chiến Khôi ôm lấy vết thương ôn hòa thán: "Bồn cùng bát hoàng huynh mới là người thụ thương vì sao không có người quan tâm?"

Đoan Mộc Chiến Phàm bước đến lạnh nhạt nói: "Chỗ bồn vương có được, chỉ bằng vào trong xử lý vết thương rồi mới nói."

Đoan Mộc Chiến Lãm nhìn Diệp Cẩm Huyền hồi lâu mới xoay người theo Đoan Mộc chiến Phàm bước vào trong.

Diệp Cẩm Huyền ngại ngừng cúi đầu nhẹ giọng nói: "Thái tử điện hạ cũng nên vào trong xử lý tốt vết thương trước."

Rất nhanh trở về Diệp phủ, vẫn chưa ai biết chuyện ba vương tử bị mai phục nên mọi chuyện vẫn rất bình thường.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Cám ơn các nàng đã cho ta biết ý kiến, trước hết ta vẫn là giữ bí mật để các nàng chậm rãi đoán. Xem tiếp sẽ biết nam chủ là ai thôi.

Cám ơn các nàng luôn ủng hộ ta

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: A nhã khó hiểu

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau, nghe tin hoàng thượng tức giận gọi Đoan Mộc Chiến Phàm vào ngự thư phòng mắng cả buổi trời. Sau đó còn phạt hấn sám hối ba tháng không được tham chính.

Trong khi huynh đệ giao chiến với thích khách đối mặt với sinh tử mà hấn dám một mình tham sống sợ chết trốn một góc không giúp đỡ. Tuy là võ công không tốt cũng không thể thấy huynh đệ gặp nạn mà không cứu như vậy được.

Ngoài ra cũng chính là cảnh cáo Đoan Mộc Chiến Lãm cùng Đoan Mộc Chiến Khôi không nên cũng có hành vi như vậy. Điều đức phi vì chuyện này đích thân xuất cung trách mắng hấn một trận. Tuy là võ công kém cũng nên đứng đó giúp đỡ một chút chứ.

Diệp Cẩm Huyền cảm thấy vô cùng hả dạ, làm bậy tự nhiên không thể sống. Mặc dù là hấn cứu nàng, cứu người thân của nàng nhưng cũng là khi dễ nàng a.

Vô Sự từ hôm qua đến giờ cứ bám riết lấy nàng không buông, cứ như là sợ bị bỏ rơi lần nữa vậy. Hôm qua may là không mang nó đi nếu không nó cũng sẽ gặp phải nguy hiểm rồi.

Diệp Nghiêu hạ triều thông báo tin tức xong Hồ thị khóc lóc chạy đến xoa Diệp Cẩm Huyền vài vòng để xem nàng có bị thiếu hụt cân thịt nào không. Sau khi thấy nàng bình yên vô sự rồi mới mang đạo lý ra thuyết giáo một phen.

Nghe giảng bài xong Diệp Cẩm Huyền đến tìm Diệp Cẩm Linh hàn huyên, không ngờ Diệp Cẩm Liên cũng ở đó. Thế là ba người cùng nhau luyện chữ.

Diệp Cẩm Liên tò mò hỏi về chuyện thích khách ngày hôm qua. Diệp Cẩm Linh vênh tai lên nghe ngóng như sợ thiếu mất đi chữ nào vậy. Diệp Cẩm Huyền chỉ chép miệng bảo: "Lúc đó sợ quá muội ngất đi rồi nên cái gì cũng không có biết." Quả nhiên, trọng sinh trở về nàng nói dối không có ít nha. Trải qua một đời nàng phát hiện nói thật không phải lúc nào cũng hữu dụng.

Lại mấy ngày đi qua, Diệp Cẩm Huyền đến Mỹ Vị Thiên Hương lại trùng hợp ở cửa đụng phải Đoàn Mộc Nhã cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm.

"A, tỷ tỷ cũng đến đây sao?" Đoàn Mộc Nhã chạy đến ôm lấy cánh tay của Diệp Cẩm Huyền tiện tay xoa đầu Vô Sự: "Vô Sự lâu ngày không gặp."

"Quận chúa, thật trùng hợp" Đoàn Mộc Chiến Phàm nhẹ nhàng đảo mắt lên người Diệp Cẩm Huyền rồi phun ra một câu.

"Thần nữ gặp qua Niệm vương gia, A Nha hảo." Diệp Cẩm Huyền chậm rãi hành qua lễ.

"Tỷ tỷ đã là trùng hợp chi bằng cùng nhau vào trong." Đoàn Mộc Nhã cười đến vui vẻ. Không để Diệp Cẩm Huyền từ chối liền mỗi tay nắm một người kéo vào bên trong.

Chúc Tôn Hữu vốn là đợi Diệp Cẩm Huyền không ngờ lại còn có thêm hai người từ đâu rơi xuống. Xem ra mấy thứ hần muốn nói với nàng lại bị trì hoãn rồi.

Đoàn Mộc Nhã thấy được Chúc Tôn Hữu cũng là khẽ khép hờ mắt quan sát rồi nhìn Đoàn Mộc Chiến Phàm. Hần lại không nhìn nàng mà nhìn Chúc Tôn Hữu.

Sau đó bắt dĩ phải ngồi cùng bàn, Diệp Cẩm Huyền ngồi bên cạnh Đoàn Mộc Nhã giới thiệu nhưng món mà bản thân đã từng dùng qua ở Mỹ Vị Thiên Hương. Đoàn Mộc Chiến Phàm vừa nhìn thực đơn, tai cũng không quên nghe nàng giới thiệu.

Chúc Tôn Hữu bị Diệp Cẩm Huyền gọi đi nhìn qua sổ sách một chút. Trước khi đi hần còn phân phó tiểu nhị phục vụ thượng khách cho tốt hần rất nhanh trở lại.

Món vừa gọi xong liền có hạ nhân đến thông báo gì đó bên tai Đoàn Mộc Chiến Phàm. Hần hất một hơi mạnh rồi nói: "A Nha cùng vi huynh ra đây một chút."

Đoàn Mộc Nhã ngoan ngoãn bước theo ra ngoài. Diệp Cẩm Huyền cùng Vô Sự bên trong. Chúc Tôn Hữu trở về đảo mắt thấy chỉ mỗi nàng bên trong liền cẩn thận bước đến, hạ quyết tâm nói ra:

"Tứ tiểu thư, tại hạ..."

Diệp Cẩm Huyền thấy đáng đáp cứ như là kiêng kỵ thứ gì của Chúc Tôn Hữu liền quay sang mỉm cười: "Chúc công tử có gì cứ nói, không cần ngại."

"Thực ra tại..."

Lời nói còn chưa hết câu, Đoàn Mộc Nhã như một cái bóng đèn chạy trở vào: "Chúc lão bản muốn nói gì với tỷ tỷ sao?" Nàng ngay thơ ngồi xuống nên cạnh Diệp Cẩm Huyền cười híp mắt nhìn Chúc Tôn Hữu.

Chúc Tôn Hữu bắt đầu dĩ nuốt lại những lời định nói vào trong bụng. Hần chỉ là muốn hướng nàng bồi qua tội thôi mà, vì sao lúc nào cũng không thành công. Mặt hần có chút cứng đờ nở một nụ cười méo mó nói:

"Hồi công chúa, tại hạ chỉ là không thấy người cùng Vương gia nên muốn hỏi thôi, tuyệt không có ý khác."

"A." Đoàn Mộc Nhã gạt gù xoa đầu Vô Sự: "Hoàng huynh có việc phải trở về rồi, ở đây chỉ còn bốn công chúa cùng tỷ tỷ thôi. Chúc lão bản chỉ cần dọn món là được."

"Vâng." Chúc Tôn Hữu ứng một tiếng liền vỗ tay cho người dọn món lên.

"Chúc công tử cũng ngồi xuống cùng dùng thôi." Diệp Cẩm Huyền cầm đũa chuẩn bị dùng bữa.

Đoàn Mộc Nhã thấy Chúc Tôn Hữu ngồi đối diện lại cười híp mắt tiếp tục nói: "Bổn công chúa thật không ngờ còn có nam nhân có thể không sợ dung mạo của tỷ tỷ, thật khiến người bội phục." Nàng thật là tán thưởng từ đáy lòng a. Nhớ lại hôm Khất Xảo tiết nàng càng thương thức hần hơn.

"Công chúa quá khen, tại hạ không dám nhận." Mặt của Chúc Tôn Hữu nhiễm một tầng đỏ. Hần từ trước tiếp xúc không ít nữ nhân đến hôm nay vẫn như vậy nhưng nữ nhân có thể khiến hần cảm thấy ngại ngùng cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

"Nhưng tỷ tỷ là của bốn công chúa a." Đao Mộc Nhã nhai xong miếng thức ăn trong miệng lại nói lên một câu cực kỳ khó hiểu.

Chúc Tôn Hữu cùng Diệp Cẩm Huyền nhìn nhau rồi cùng quay sang nhìn Đao Mộc Nhã như thế muốn hỏi "có ý tứ gì".

Đao Mộc Nhã lại cười hi hi: "Mọi người để người ta tự dùng hết sao?"

Nhìn đôi mắt thiên chân thuần khiết của Đao Mộc Nhã hai người đều là thâm thở dài. Có lẽ nàng không có ý tứ gì đâu.

Trong suốt bữa ăn, Đao Mộc Nhã không hiểu vì sao cứ liên tục làm những chuyện khiến Chúc Tôn Hữu khó xử. Diệp Cẩm Huyền cũng là không giải thích được, chẳng phải lúc này còn khen thưởng người ta sao.

Đợi Chúc Tôn Hữu ra ngoài nàng hỏi Đao Mộc Nhã: "A Nhã không thích Chúc công tử?"

Đao Mộc Nhã lắc đầu cười: "Tỷ tỷ nghĩ nhiều rồi." Nàng ôm Vô Sự lên cười híp mắt. Vô Sự lại kêu lên vài tiếng tựa như tán thành tựa như phản đối.

Đến một lúc lâu hai người dùng qua bữa lại cùng mang kéo giúp Vô Sự cắt tia bộ lông dài. Đến trời gần ngả chiều Đao Mộc Chiến Phàm mới đến đưa Đao Mộc Nhã hồi cung.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Hôm nay cuối tuần tặng các nàng thêm một chương, cảm ơn các nàng luôn ủng hộ ta

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Sự cố 'bất ngờ';

Tác giả: Luna Huang

Mười ngày gần đây Đao Mộc Nhã lúc nào cũng được Đao Mộc Chiến Phàm mang đến chơi cùng Diệp Cẩm Huyền. Khi thì ở Diệp phủ, lúc lại đến Mỹ Vị Thiêm Hương, hai người như đôi trước vậy vô cùng hòa hợp.

Đao Mộc Nhã không chọc ghẹo Chúc Tôn Hữu chính là bài xích Diệp Cẩm Ninh. Diệp Cẩm Huyền lại càng khó hiểu hơn vạn lần, như khi được hỏi, Đao Mộc Nhã chỉ bảo là "người ta đâu có làm như vậy", nàng cũng không biết phải nói thế nào cho tốt.

Hôm sau hoàng cung tổ chức dạ yến, Diệp Cẩm Huyền ở Cẩm Thử cung giúp Đao Mộc Nhã chọn y phục.

Đao Mộc Nhã đưa tay vuốt cằm nhìn Diệp Cẩm Huyền chăm chú hồi lâu mới hỏi: "Tỷ tỷ vì sao lại vận y phục phấn hồng sắc như vậy?"

Diệp Cẩm Huyền nhìn lại mình rồi lại nhìn Đao Mộc Nhã chớp mắt hỏi: "Có gì không hợp sao?" Nếu Hồ thị không bức ép nàng cũng không mặc loại màu sắc này đâu.

Vài vết nhăn xuất hiện trên mi tâm của tiểu oa nhi mười tuổi. Đao Mộc Nhã học theo dáng vẻ chấp tay sau lưng của Đao Mộc Chiến Phàm đi qua đi lại nhìn y phục của Diệp Cẩm Huyền. Lâu lâu lại chép môi lắc đầu lại bày ra dáng vẻ khổ não mà thờ dài khiến người có chút bối rối.

"Làm sao?" Diệp Cẩm Huyền buông y phục trong tay đặt lên giường khó hiểu hỏi.

"Muội cũng muốn mặc phấn hồng sắc như tỷ tỷ." Đao Mộc Nhã đáp phi sở vắn liền chạy đến bên giường cầm lên một kiện y phục có màu sắc kiểu dáng gần giống với y phục Diệp Cẩm Huyền đang vận.

Cung nữ thấy được lập tức đến bên hầu hạ Đao Mộc Nhã thay y phục. Diệp Cẩm Huyền bước ra khỏi bình phong tránh mặt, trong lòng thấp thòm không yên. Vận y phục cùng màu với công chúa là quá thất lễ rồi, nhưng nàng lại không thể hiện tại hoàn bộ khác a.

Suy đi nghĩ lại thì Đao Mộc Nhã cũng hoán xong y phục bước ra ngoài. Nhìn đến thần sắc lo lắng của Diệp Cẩm Huyền liền có chút vui vẻ: "Tỷ tỷ là lo lắng có người dị nghị đàm tiếu."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền lập tức xác nhận. Đao Mộc Nhã lớn lên trong đế vương gia đương nhiên cũng là trưởng thành sớm. Chỉ là tính cách của nàng cũng còn một chút tiểu hài tử nên nàng cũng không cảm thấy lạ khi bị đoán trúng tâm tư.

"Kỳ thực là mẫu phi có chuẩn bị một kiện y phục cho tỷ tỷ bảo muội đưa cho tỷ tỷ. Nhưng thấy được tỷ tỷ thích phấn hồng sắc muội liền không dám mang ra." Đao Mộc Nhã ngồi trên nhuyễn塌 đưa chân ăn hạt sen tâm đường.

Còn có cả chuyện này sao? Nhưng là Diêu đức phi muốn tác hợp cho nàng cùng Đao Mộc Chiến Phàm, phần tâm ý này vẫn là xem như nàng không

thể nhận rồi. Nàng bước đến bên thuyền thắp thì thăm bên tai Đoàn Mộc Nhã: "A Nhã xem như ta chưa từng nghe có được không?"

Đoàn Mộc Nhã chớp chớp mắt rất nhanh lại mỉm cười hô to: "Các người đã nghe bốn công chúa nói những gì?"

Tất cả cung nhân có mặt đồng loạt quỳ xuống hướng Đoàn Mộc Nhã hô to: "Từ lúc công chúa điện hạ hoán y phục xong cái gì cũng chưa từng nói qua."

Vô Sự cũng hòa theo đó mà kêu vào tiếng rồi chạy đến bên Diệp Cẩm Huyền đòi bế.

Đoàn Mộc Nhã hài lòng cười tủm tỉm: "Tỷ tỷ đây là còn lo lắng?" Nàng khom người thay Diệp Cẩm Huyền bế Vô Sự lên ngồi cùng mình.

Diệp Cẩm Huyền đặt hạ tâm tình cười nhẹ: "Đa tạ A Nhã." Đoàn Mộc Nhã chính là hiểu chuyện như vậy.

"Tỷ tỷ vẫn là cùng muội dùng trà trước, thời thần còn sớm không cần vội." Đoàn Mộc Nhã ngồi vững thắt lưng để cung nhân giúp chải tóc, hai tay đưa tách trà cho Diệp Cẩm Huyền.

Lúc Diệp Cẩm Huyền chưa kịp đỡ lấy chung trà đã thấy cả người Đoàn Mộc Nhã ngã về phía trước một cái, nàng vội vã đỡ lấy. Người vô sự nhưng là cả người nàng lại bị tách trà kia làm cho ướt sũng. Nước trà xanh đặt hiện lên trên sam y khiến nàng có chút hít thở không thông.

Đoàn Mộc Nhã vất luôn tách trà đang cầm trên tay xuống đất hốt hoảng nói: "Tỷ tỷ A Nhã là không cố ý a." Nàng dùng khăn giúp Diệp Cẩm Huyền thấm khô trà trên người.

"Không sao không sao, không cần hoảng." Cũng may là trà lạnh nếu không người nàng lại thêm một vết sẹo nữa rồi.

"Tỷ tỷ vẫn là tắm rửa sạch sẽ đi thôi, A Nhã giúp tỷ tỷ gọi người về phủ lấy y phục." Đoàn Mộc Nhã nói xong liền quay sang phân phó người chuẩn bị nước nóng. Không để Diệp Cẩm Huyền kịp phản ứng đã vội cho người kéo nàng ta vào trong.

Diệp Cẩm Huyền cũng chỉ biết nghe theo thôi. Khi nước nóng được chuẩn bị xong nàng thả người vào trong cả hồ nước nóng nhỏ của Đoàn Mộc Nhã thư giãn. Hai bên còn có cung nữ giúp kỳ tay chân phải nói hương thụ trong hưởng thụ.

Trong lúc nàng nhắm mắt tận hưởng thì bên ngoài nghe được tiếng thái giám truyền đến: "Đức phi nương nương giá đáo." Diệp Cẩm Huyền cứng đờ cả người, mở to mắt nhìn cũng nữ đang hầu hạ mình tắm. Đây lại là chuyện gì?

Tiếng Đoàn Mộc Nhã trong trẻo lại vang lên: "Mẫu phi vì sao lại đến đây?" Cũng không quên nháy mắt với mẫu phi của mình.

"Bốn cung thấy A Nhã cùng Cẩm Huyền lâu như vậy vẫn chưa đến liền bước sang đây xem một chút." Điều đức Phi cười hiền hòa nhìn Đoàn Mộc Nhã rồi lại nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó: "Phải rồi, Cẩm Huyền đâu vì sao không thấy?"

Đoàn Mộc Nhã đỏ mặt kể lại sự việc trên, Điều đức phi nghe được lại trách cho một trận rồi nói: "Vì sao không mang y phục bốn cung sớm chuẩn bị cho Cẩm Huyền vận mà trở về phủ lấy phi thời gian như vậy."

Nói xong liền cao giọng phân phó: "Mau mang đến cho Cẩm Huyền hoán đi."

"Vâng." Một cung nữ ứng tiếng xong liền đi làm theo lời của Điều đức phi.

Hai mẫu nữ ở bên ngoài phúc hắc cười. Đã sớm đoán được Diệp Cẩm Huyền sẽ hành xử như vậy nên tách trà kia đích xác là cố ý. Thay vì Đoàn Mộc Nhã cho người đến Diệp phủ lấy y phục cho Diệp Cẩm Huyền chính là đi thông truyền cho Điều đức phi.

Diệp Cẩm Huyền ở bên trong thăm kêu khổ. Vì sao Điều đức phi lại xuất hiện ngay vào lúc này? Nếu biết trước lúc này nàng đã sớm không tiếp tục tham yếm nữa mà trực tiếp hồi phủ rồi.

Đoàn Mộc Nhã vội bày ra vẻ vô tội nói: "Mẫu phi người ta quên mất." Miệng cũng không giấu được nụ cười gian xảo.

Sau khi hoán bộ y phục của Điều đức phi chuẩn bị cho mình, Diệp Cẩm Huyền ngắm mình trong gương đồng to. Bộ y phục này bạch sắc lại được thêu những cách hoa đào dưới thân váy tựa như cánh hoa đang rơi vậy. Mà điều đáng nói chính là sử dụng cách thức như lúc nàng tham gia Khất Xảo tiết vậy.

Cánh hoa giả bằng vải màu hồng phấn được dính lên váy. Mỗi cử động của nàng đều làm cho cánh hoa bay lất phất trông rất lạ mắt. Nếu như nàng không cẩn thận, bỏ đi vết sẹo trên mặt thì tốt biết bao.

Oán tóe xong, Diệp Cẩm Huyền bước ra. Đoàn Mộc Nhã thấy được liền chạy đến cười khanh khách: "Tỷ tỷ thật đẹp a."

"A Nhã đang trêu ta sao?" Diệp Cẩm Huyền mỉm cười chậm rãi bước đến trước mặt Điều đức phi: "Cẩm Huyền gặp qua Đức phi nương nương, tạ nương nương thường y phục."

Điều đức phi hài lòng cười dịu dàng nói: "Kiện 'An Nhạc Trường Xuân' này rất vừa người, rất hợp với Cẩm Huyền." Thầm nghĩ: Nếu không có vết sẹo kia thì thật tốt biết bao.

"Được rồi, cùng ra ngoài thôi đừng để mọi người đợi lâu." Điều đức phi thường thức xong liền đứng dậy bước ra ngoài. Đoàn Mộc Nhã cùng Diệp Cẩm

Huyền khoác tay nhau ton hót phía sau. Vô Sự theo chủ tử không rời nửa bước.

----Phân Cách Tuyển Luna Huang----

Bật mí với các nàng một chút, nữ chủ không có đáp ứng giả cho ĐMCP

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Sự cố hiển vũ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Bên ngoài mọi người cực kỳ náo nhiệt. Khi đám người của Diệp Cẩm Huyền đến thì đám quan viên cùng gia quyến đã đầy đủ, người trong hoàng thất vẫn chưa thấy ai.

Đám nữ quyến ngoài trừ vây quanh Diệp Cẩm Ninh như trước thì còn tăng bóc Đỗ Nhiên Nhiên. Dù gì người ta cũng sắp trở thành Cẩm vương phi còn Diệp Cẩm Ninh cũng chỉ là một nữ tử tại mạo song toàn địa vị không bằng, dù là vị trí thái tử phi kia sớm định, nhưng hiện vẫn là chưa có gì nha.

Diệp gia, Diệp Cẩm Liên cảm phong hàn không thể tham gia, Diệp Cẩm Linh danh tiếng không tốt nên không được tiến cung. Hiện chỉ còn Diệp Nghê, Tả thị, Diệp Cẩm Huy, Diệp Cẩm Ninh thôi.

Nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền cùng Điều đức phi thân cận như vậy, y phục lại đặc biệt bắt mắt, trong lòng Diệp Cẩm Ninh phi thường khó chịu. Nàng vận chặt khăn tay kèm nén sự phẫn nộ để nét mặt có thể nhu hòa như thường giữ lại vẻ ôn nhu mỹ lệ.

Diệp Cẩm Huyền là quận chúa đương nhiên được ngồi cùng với Đoan Mộc Nhã. Khi hoàng thượng, hoàng hậu cùng các thân vương an vị. Hoàng hậu cũng là gọi Diệp Cẩm Ninh lên ngồi gần mình.

Mọi người đều sinh ra lòng ngưỡng mộ Diệp gia, có thể để hoàng hậu cùng Điều đức phi nhìn trộm. Mũi của Diệp Nghê dài ra không ít, mà ngạc nhiên cũng không kém, Diệp Cẩm Huyền bị hủy dung cư nhiên lọt vào tầm mắt của Điều đức phi.

Diệp Cẩm Huyền cùng Đoan Mộc Nhã không để ý đến thứ gì chỉ ngồi cùng nhau bàn luận về món ăn trên bàn. Hôm nay là mừng một nên tất cả những thứ trên bàn đều là món chay.

Hoàng thượng nhìn thấy kiện sam y lạ mắt của Diệp Cẩm Huyền liền bị thu hút: "Đây là y phục đức phi chuẩn bị cho Cẩm Huyền."

"Hồi hoàng thượng, đúng vậy, thần thiếp nhìn y phục của nàng đều dùng màu sắc tối nên đặc biệt kết hợp với ý tưởng lần trước của nàng để thượng cung cực làm nên." Điều đức Phi đưa tay che miệng nhẹ nhàng cười.

Hoàng hậu nhếch môi nhìn xuống, tầm mắt quét lên người của Diệp Cẩm Huyền rồi chậm rãi nói: "Chi bằng để quận chúa hiển một vũ khúc để chúng ta cùng thưởng thức kiện y phục có bao nhiêu lộng lẫy."

Tay của Diệp Cẩm Huyền bất giác nắm chặt lại. Biết nàng không biết múa lại còn mang ra đề nghị này. Diệp Cẩm Ninh lập tức đứng lên nói: "Hồi hoàng hậu nương nương, tứ muội muội đến lúc này vẫn chưa học qua." Ngoài mặt là giúp Diệp Cẩm Huyền đỡ lời thực chất chính là chê bai nàng thứ gì cũng không thông.

"Vậy thì thật đáng tiếc, một kiện y phục đẹp như vậy là không chỗ phát huy." Hoàng hậu chép miệng nhìn Điều đức phi đầy khinh bỉ, giọng nói có ý nâng cao khiêu khích.

Điều đức phi chỉ là nhàn nhạt cười nhìn Diệp Cẩm Huyền hiền hòa nói: "Nếu Cẩm Huyền không thể hiển vũ khúc cũng không cần bức ép nàng nữa." Sống trong cung quá nổi bật không phải tốt, nàng hài lòng với Diệp Cẩm Huyền cũng là vì nguyên nhân này.

Diệp Cẩm Ninh lại dịu dàng như nước nói: "Tuy tứ muội muội không biết nhưng vẫn có thể theo thần nữ học. Thần nữ sẽ chậm rãi để tứ muội muội có thể từ đó mà theo. Nhưng vậy sẽ không làm mất hứng thú của hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương, đức phi nương nương thưởng thức y phục."

Hoàng thượng nghe ra cũng cảm thấy có lý: "Diệp tam cô nương nói cũng có đạo lý, chuẩn tấu." Hắn ngồi trên long ỷ vuốt râu cười ha ha.

Sắc mặt của Diệp Cẩm Huyền đen không thể đen hơn. Đồi trước nàng cũng từng vì Đoan Mộc Chiến Phàm học vũ khúc, nhưng là nàng học không thành còn cả người mang thương tích khiến bị hấn nhục mạ một trận còn làm trò cười cho toàn bộ kinh thành nữa.

Không để Diệp Cẩm Huyền có cơ hội từ chối Diệp Cẩm Ninh đã tạ hoàng ân rồi bước đến trước mặt nàng, đưa đôi tay ngọc ngà ra dịu dàng nói: "Từ

muội muội chúng ta cũng thử một chút, đừng nên làm mọi người mất hứng."

Đoan Mộc Nhã bên cạnh cười khách lệ: "Tỷ tỷ có thể mà." Vô Sự ngồi trong lòng Đoan Mộc Nhã như biết chủ tử có điều cố kỵ liền cẩn lấy váy chủ tử kéo lại không để chủ tử đứng lên. Nàng thấy vậy liền xoa đầu Vô Sự: "Không sao, tỷ tỷ chỉ là hiển vũ không thoát khỏi tầm mắt của chúng ta."

Đoan Mộc Chiến Lãm cao hứng to giọng nói: "Quận chúa không nên giấu tài như vậy, rõ ràng cảm nghệ tốt như vậy một vũ khúc không làm khó được người đi?"

Diệp Cẩm Huyền biết không thể rút lui không để ai hỏi đến cảm nghệ của mình nàng liền đứng dậy: "Cẩn vương gia quá lời rồi, thần nữ không lợi hại như vậy." Nàng nâng mi nhìn Diệp Cẩm Ninh đối diện kiên định nói: "Tam tỷ chúng ta thử một chút."

"Được." Đáy mắt Diệp Cẩm Ninh lóe lên một tia sáng rồi nhanh chóng tiêu thất nắm lấy tay Diệp Cẩm Huyền bước ra giữa.

Diệp Cẩm Huyền đây chính là tự bêu xấu mình nhưng để Diêu đức phi cùng hoàng thượng xem một chút cũng tốt. Diệp Cẩm Huyền nàng thứ gì cũng không tin thông, dung mạo cũng không có, tâm tư của họ đặt trên người nàng lên sớm chết đi.

Sau khi hành qua lễ, Diệp Cẩm Ninh chậm rãi thể hiện từng động tác cực kỳ uyển chuyển. Ngược lại động tác của Diệp Cẩm Huyền lại cứng đờ. Bên dưới mọi người xôn xao nghị luận, nhìn cũng thấy được một bên vàng một bên sắc gì a.

Đoan Mộc Chiến Lãm cực kỳ ngạc nhiên nàng là thực sự không biết sao? Hắn nhìn sang liền thấy hai hoàng đệ của mình mặt không hề có chút biểu hiện gì, nhìn như không nhìn vậy.

Lúc này Diệp Cẩm Ninh nhón chân lên, hai tay nhẹ nhàng khê dang ra thả người nương theo gió xoay không ngừng. Diệp Cẩm Huyền lùi về vài bước cùng làm theo. Vạt váy không ngừng xoay theo động tác của nàng khiến mọi người mở to mắt ra kinh hi.

Quả thực là váy đẹp, đẹp đến một nữ nhân bị hủy dung như Diệp Cẩm Huyền cũng có thể tỏa sáng. Mọi người đồng loạt có suy nghĩ nếu kiện y phục kia để mỹ nhân như Diệp Cẩm Ninh vận nhất định sẽ tỏa sáng vạn lần.

Lúc này Diệp Cẩm Ninh nắm được vạt váy của Diệp Cẩm Huyền khiến nàng ngã xuống rồi bản thân cũng ngã theo khiến hứng thú của mọi người đột nhiên bị cắt đứt. Mà do lúc xoay người rất nhanh nên không ai có thể nhìn thấy động tác kia của Diệp Cẩm Ninh.

Bản thân Diệp Cẩm Huyền đang xoay bị kéo lại chỉ nghĩ bản thân tự đạp trúng váy mình rồi ngã kéo theo Diệp Cẩm Ninh. Cả hai cùng bị trật chân không thể đứng lên, cả khuôn mặt đều nhẵn lại.

"Đau quá." Hốc mắt của Diệp Cẩm Ninh ngấn lệ, âm thanh kiều tích như mèo nhỏ bị thụ thương khiến người thương tiếc. Tay giữ lấy cổ chân không buông cũng không có dấu hiệu muốn tự đứng dậy.

Mọi người chỉ để ý đến mỹ nhân thôi, nàng nhẵn mặt cũng khiến người yêu thương không dứt thể này. Còn xấu nữ Diệp Cẩm Huyền tuy dung mạo xấu xí bị mạt che lại nhưng vẫn lại không người để ý.

Diệp Cẩm Huyền một tiếng cũng không kêu lên, nàng cắn răng dùng tay chống đất cố đứng lên. Còn nỗi đau nào nàng chưa từng chịu, nỗi đau này không thể làm khó được nàng. Cho dù nàng có khóc lóc ầm ĩ cũng sẽ không có người đến giúp đỡ nàng đâu.

Khi hoàng thượng còn chưa kịp gọi cung nhân đến đỡ thì đột nhiên có một bọc đen không biết từ đâu rơi xuống hai nữ nhân đang ngồi trên đất. Vừa chạm đến vạt váy của hai người bọc đen kia đã bung ra. Bên trong chính là rắn độc cùng nhện độc khiến sắc mặt của hai người trắng bệch.

Diệp Cẩm Ninh chịu không được liền la to: "A... Cứu mạng." Trong sợ hãi tay nàng hoảng loạn giữ vạt váy hất hết những con trùng kia lên người Diệp Cẩm Huyền

Diệp Cẩm Huyền đã sớm tập được thói quen cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì cũng không được kêu cứu ở đời trước nên mặc dù sợ vẫn là kiềm nén trong lòng. Bị Diệp Cẩm Ninh cứ như vậy hất đồ bắn đến nàng chỉ biết dùng tay che lấy mặt mím chặt môi và mắt.

Mà con rắn độc duy nhất lại rơi nàng trên đùi của Diệp Cẩm Huyền. Bị hành động của Diệp Cẩm Ninh làm cho kích động con rắn trên đùi Diệp Cẩm Huyền bắt đầu phát hỏa.

Mọi người thấy được đều kinh hoảng đứng bật dậy lui về phía sau. Ai cũng la hét to, một thế cục hỗn loạn. Vô Sự liên tục sửa muốn chạy đến hộ chủ nhưng bị Đoan Mộc Nhã sợ hãi ôm chặt trong lòng vùng vẫy mãi không được. Nó chỉ còn biết tro mắt sửa không ngừng như đang gọi người đến cứu chủ.

Tả thị nhìn thấy nữ nhi mình như vậy chính là đau lòng cũng muốn chạy đến nhưng bị Diệp Nghiêu giữ hân: "Lão gia, người mau cứu Ninh nhi nàng đang gặp nguy hiểm." La lớn trong nước mắt đôi lại chính là khuôn mặt vô cảm của trượng phu khiến Tả thị đau lòng.

Diệp Nghiêu cũng là sợ hai nữ nhi gặp chuyện không may. Hiện cả hai nữ nhi của hắn cũng đều được yêu thích như vậy tự nhiên hắn cũng xem trọng hơn. Chỉ là nếu bây giờ những thứ ghê tởm kia bò trên người các nàng nếu là xông lên chúng nó kích động nhất định cần người.

Diệp Cẩm Huy định chạy đến, trong lòng thầm mắng chửi muội muội hắn đã không may mắn mà Diệp Cẩm Ninh lại còn cố tình gây chuyện. Còn chưa kịp làm gì thì đã thấy Đoan Mộc Chiến Phàm cùng Đoan Mộc Chiến Khôi dùng khinh công lao đến.

Ngay khi còn rần rã kia muốn cắn lên người Diệp Cẩm Huyền Đoan Mộc Chiến Phàm đã nhanh hơn một bước dồn hết nội lực lên ngón tay đâm xuyên qua con rần, tay còn lại ôm lấy eo nàng tung vãi vòng trên không trung để giữ sạch đồng bộ độ.

Hai thân ảnh bạch sắc xoay tròn trên không trung, giữa một màn đêm đen còn có lồng đèn đầu sắc màu treo trên cao tạo thành một màn mẫn nhãn. Mọi người quên cả sợ mà nhìn đến ngẩn người. Chỉ thấy váy áo hòa vào nhau, tóc dài bóng mượt cứ vậy mà bay. Sau vài vòng cuối cùng mới ngừng lại tiếp đất đứng vững ở cách đó không xa.

Đoan Mộc Chiến Khôi chậm hơn một giây nắm một tay của Diệp Cẩm Ninh kéo ra khỏi nơi đó rồi gọi cung nữ đến nàng xem xét một chút xem còn con nhện nào bò trên người không. Sau đó mới đưa thái y xem chân.

Diệp Cẩm Huyền trong choáng váng nhất thời đứng không vững, chân đã tiếp đất nàng vô lực, lại còn thêm cái chân bị trật nữa. Cả người nàng dường như phải tựa vào Đoan Mộc Chiến Phàm mới có thể miễn cưỡng đứng được.

Đoan Mộc Chiến Phàm biết chân nàng bị trật nên không có thả nàng ra mà ôm sát vào lòng. Đôi mày kiếm nhíu chặt dường như rơi vào trên đồng sâu bọ, vẫn là không quên trấn an nàng: "Không sao rồi."

Hình Trùng Xuyên khi nhìn đến cảnh đó cũng muốn đến giúp nhưng còn chưa kịp ra tay đã có người trước một bước. Nhìn đến trong mắt Diệp Cẩm Huyền đầy kinh hoàng lòng hẳn thâm thương tiếc cho nàng, vì sao lúc nào chuyện không may cũng sẽ xảy ra trên người nàng?

Lại nói Đoan Mộc Chiến Phàm vì sao lại có thái độ như vậy đối với Diệp Cẩm Huyền? Hẳn cũng đoán được ý của Diêu Đức Phi chỉ sợ nếu là so với một Vương gia sợ là Khương Văn liên thua a.

Lại nói Đoan Mộc Chiến Phàm xuất thủ quá nhanh nếu là hắn cũng e không sánh kịp. Vậy có nghĩa là trước nay đều không bộc lộ tài năng sao? Nếu thực là như vậy Khương Văn thực sự chưa xuất mã đã thua không thể chối cãi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Long nhan phần nộ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền rất lâu mới hồi qua thần, từ trong hoảng sợ nàng cố gắng tĩnh tâm trở lại. Sau đó liền nhích người ra khỏi vòng ôm ấp của Đoan Mộc Chiến Phàm, cố đứng bằng một chân hơi phúc thân người:

"Tạ qua Niệm vương gia cứu giúp." Trong lòng nàng lúc này ngoại trừ sợ hãi ra thì còn có thù sùng nhục kinh.

Nàng ngạc nhiên vì người cứu nàng không phải Đoan Mộc Chiến Lãm luôn luôn mở miệng tán thưởng nàng, không phải Đoan Mộc Chiến Khôi luôn ôn hòa với nàng, không phải Hình Trùng Xuyên luôn thân thuộc với nàng, mà lại chính là trượng phu đời trước đã từng vất bỏ nàng, si nhục nàng, đối xử tệ bạc với nàng Đoan Mộc Chính Phàm.

Tại sao? Tại sao lại là hắn? Hết lần này đến lần khác đều là hắn? Tại sao lại như vậy? Trong thiên hạ này cả thú vật nàng cũng có thể nợ nhân tình, nhưng tuyệt không phải hắn, không thể là hắn được, tuyệt đối không thể là hắn được. Hắn đã cứu nàng tận hai lần, cứu đại ca, cứu Chúc Tôn Hữu nàng thiếu hẳn nhân bốn phần nhân tình.

Đây là lão thiên gia đang đùa nàng sao? Đời trước sổ sách của nàng cũng hẳn vẫn là chưa tính xong sao? Nàng bị dụng hình lâu như vậy, thâm tâm như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Hiện giờ đầu nàng đau như bị bóp ra, tâm cũng muốn vỡ vụn từng mảnh, tinh thần hoảng loạn càng thêm lợi hại. Thả rằng nàng bị rần cắn chết cũng không muốn nhận phần nhân tình này. Mắt nàng lệ lại tuông trào.

Thấy thân người Diệp Cẩm Huyền đứng không vững lại cứ muốn tự đứng, mi tâm của Đoan Mộc Chiến Phàm nhíu chặt thêm một phần, hắn lại đưa tay ra đỡ lấy nàng. Mắt thấy nàng khóc hắn lại không an tâm dùng tay áo giúp nàng nhẹ nhàng thấm đi: "Đừng khóc, đã không sao rồi." Nếu biết trước sẽ có tình cảnh này lúc này hẳn đã sớm ngăn lại rồi.

Diệp Cẩm Huyền lạnh mắt nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm rồi thả nhanh cước bộ bước đến. Sau khi khom người hành lễ xong chính là phun ra một câu "Tạ qua Niệm vương gia cứu gia muội, gia muội đang trong khủng hoảng vẫn là để tại hạ mang nàng trở về" dứt lời cũng không để ý Đoan Mộc Chiến Phàm thế nào liền kéo Diệp Cẩm Huyền lại đỡ lấy nàng chậm rãi trở về chỗ.

Nơi này nhiều người Đoan Mộc Chiến Phàm chỉ có thể trở mắt nhìn nam nhân khác ôm lấy nàng mang đi. Biết rằng người đó là thân huynh trưởng của nàng nhưng hắn vẫn là cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhìn theo bóng lưng yếu ớt của nàng rồi mang khuôn mặt u ám trở về chỗ của mình.

Diệp Cẩn Huyền được Diệp Cẩn Huy khập khiễng dìu về bên Đoan Mộc Nhã. Ở bên huynh trưởng nàng cảm thấy an tĩnh không ít. Nàng yếu ớt nói như cầu xin: "Đại ca, muội muốn sớm trở về."

"Ừm, đợi một chút nữa ta sẽ tìm cách." Diệp Cẩn Huy hừ thầm trong bụng mắng những người thủ đoạn bị ỏi cả nữ tử cũng đối phó.

Diệp Cẩn Huyền vừa về đến chỗ Đoan Mộc Nhã trong hoảng sợ buông vô sự ra lo lắng hỏi: "Tỷ tỷ không sao chứ?" Vô Sự thoát khỏi kìm hãm vội nhào lên người chủ tử.

Diệp Cẩn Huyền khẽ lắc đầu, cũng may có Diệp Cẩn Huy đỡ nếu không Vô Sự không biết kìm chế thế này nàng sẽ ngã mất. Ngồi vào chỗ nhìn đồng sâu bọ bị thái giám dùng lửa thiêu rồi được dọn dẹp nâng rưng mình một cái. Không nghĩ đến mạng của nàng lại một lần nữa từ quý môn quan được thả trở về.

Hoàng thượng tức giận cao giọng bảo nhất định phải truy cho được kẻ chủ mưu. Ngay khi thái giám mang đồng sâu bọ kia đi thì Đoan Mộc Chiến Khôi lên tiếng: "Phụ hoàng, lúc này thần nhi có thấy trong đồng sâu bọ kia có Hồ Lục xà ở Tây Vực."

Lời vừa dứt ngoài trừ những người không hiểu chuyện thì mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Đoan Mộc Chiến Lãm. Mẫu phi của hắn là nữ tử được Tây Vực tiến cống cho hoàng thượng và cũng là phi tử được sủng ái nhất.

Nên khi nữ tử kia tạ thế hoàng thượng mang hết tình thương đặt lên người hắn. Cũng chính vì lý do này mưu lược của hắn luôn thua xa Đoan Mộc Chiến Khôi. Đoan Mộc Chiến Phàm lại luôn ẩn nhẫn nên không ai đoán được năng lực.

Mà không chỉ có như vậy mới bị tình nghi, còn là hắn vừa đi sứ về có ghé ngang Tây Vực. Lại nói tình cảm hắn đối với Diệp Cẩn Ninh rõ như ban ngày chỉ là không hiểu vì sao hoàng thượng lại ban Đồ Nhiên Nhiên cho hắn vì phi. Hồ Lục xà cần không lập tức chết người mà là gây tàn phế hoặc điều trị không tốt liền dẫn đến tử vong.

Những điều này chứng minh nếu Diệp Cẩn Ninh bị hủy chính là không thể làm thái tử phi liền sẽ phải làm trác phi của hắn. Nên mọi người hoàn toàn có lý do để nghi ngờ hắn.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Đoan Mộc Chiến Lãm quát: "Là người?" Nói thì là như vậy nhưng hắn không tin hải tử này có lá gan này. Chưa kể còn là sử dụng lên người Diệp Cẩn Ninh nữa.

Nếu là lúc trước hắn hoàn toàn quy hết trách nhiệm lên người Đoan Mộc Chiến Khôi. Nhưng thế cục đã thay đổi, hắn vừa phát hiện ra Đoan Mộc Chiến Phàm cũng không phải nhân vật tầm thường.

Đoan Mộc Chiến Lãm vội bước ra quỳ trước mặt hoàng thượng kêu oan: "Phụ hoàng minh giám, thần nhi là bị oan uổng a, chuyện này, chuyện này thần nhi không có làm."

Vào thời khắc quan trọng này, thị thiếp Đoan Mộc Chiến Lãm thương yêu nhất đột nhiên từ ghế quý xuống đất, dùng đầu gối đi đến trước mặt hoàng thượng sắc mặt trắng bệch. Nàng ta dập đầu ba cái cực vang rồi khóc lóc nói: "Vương gia, thiếp đã bảo người không nên làm như vậy sự việc đến mức này người còn không chịu nhận sao?"

Đoan Mộc Chiến Lãm không thể tin trọn mắt nhìn nữ nhân hắn từng yêu thương. Đây là sao, vu hãm hắn? Nhân thần của hắn dần dần trở nên ngoan độc, kích động hô to: "Tiện nhân uống công bồn vương yêu thương người, đến bồn vương người cũng dám ra."

Dứt lời hắn kiểm chế không được nhào đến muốn bóp cổ nữ tử kia. Lập tức có thị vệ giữ chặt không cho hắn động.

Hoàng hậu ngồi bên trên vẻ mặt xem kịch hay sợ thiên hạ không loạn liền thêm dầu vào lửa: "Cẩn vương làm ra chuyện này sự thật rành rành trước mắt đã không nhận còn dám trước mặt hoàng thượng giết nhân chứng."

Hoàng thượng vốn tìm được cớ giúp Đoan Mộc Chiến Lãm lại bị hắn phá hỏng. Nhìn đến đôi mắt đầy sát khí của hắn còn ai tin hắn là vô tội nữa.

Thấy hoàng thượng không nói gì Đoan Mộc Chiến Phàm nhếch môi quát nữ tử kia: "Người còn biết gì mau nói ra."

Nữ tử kia sợ hãi nhìn Đoan Mộc Chiến Lãm rồi run rẩy kể: "Thực ra, thực ra ở trong phủ Vương gia bắt mọi người xưng thần gọi hoàng thượng. Mỗi khi hỏi phủ người còn mặc long bào nữa."

Đoan Mộc Chiến Khôi kinh hoàng hỏi: "To gan những thứ này là để người nói sao, đây là tội khi quân, người có gánh nổi không?"

"Tiện thiếp không dám dối gạt hoàng thượng, đây là sự thực mọi người trong phủ đều biết." Nữ tử khóc đến đáng thương liên tục dập đầu: "Thỉnh hoàng thượng khai ân, tiện thiếp nói hoàn toàn là sự thực."

Nghe đến đây long nhan phẫn nộ to giọng ra lệnh: "Người đến lập tức đến Cẩn vương phủ lục soát cho Trầm." Đến giờ phút này hắn làm sao cứu được nữa đây.

Điều đức phi tuy kinh ngạc khả năng của Đoan Mộc Chiến Phàm nhưng vẫn là trừng mắt bắt hắn không được nhiều lời. Rõ ràng nàng dung túng hắn không để hắn học quá nhiều binh thư cùng võ công làm sao có thể có được thân thủ tốt như vậy. Chuyện này nhất định phải hỏi rõ hắn mới được.

Đoan Mộc Chiến Lãm biết tình thế của mình không tốt luôn miệng hô to kêu oan. Không có đến một người đứng ra vì hắn biện giải. Diệp Cẩm Huyền thấy được tâm tình vốn đã nguội lạnh nay liền hóa thành tro bụi.

Đây là tình cảm nhột nhạt của đế vương gia. Khi thấy huynh đệ của mình nằm trong nguy hiểm không những khoanh tay đứng nhìn mà còn ra sức đẩy hắn đến tử địa nhanh một chút. Sợ hắn lưu lại lâu hơn sẽ chứng mất họ một dạng.

Một hồi thực sự lực soát được long bào trong phòng của Đoan Mộc Chiến Lãm. Không những thế còn có cả long quan nữa. Hoàng thượng vì bảo vệ hắn không gọi hết hạ nhân trong phủ tra hỏi.

Đoan Mộc Chiến Lãm nhìn thấy mấy thứ kia không còn tức giận nữa mà là ngẩng đầu lên cuồng tiếu một trận. Hắn thực sự không ngờ được mọi chuyện lại phản ngược trở về. Nụ cười của kẻ bại trận luôn là thế thảm nhất.

Đoan Mộc Chiến Khôi nhắc vạt áo quỳ xuống trước mặt hoàng thượng: "Phụ hoàng chuyện này..."

Còn không đợi Đoan Mộc Chiến Khôi nói hết câu hoàng thượng lạnh lùng cắt ngang hạ phán quyết: "Nể tình Quý phi từng vì Trẫm đỡ một đao, tước bỏ hào phong Cẩm vương mang đến hoàng lăng vì hoàng tộc ra sức. Toàn bộ Cẩm vương phủ tháo dỡ nam xung quân nữ xuất gia."

Khi Đoan Mộc Chiến Lãm bị mang đi hắn vẫn còn mang nụ cười khổ trên môi. Lúc này Diệp Cẩm Huyền thở dài một hơi ôm lấy Vô Sự, giờ đây nàng biết được nhi tử hoàng thượng thương yêu nhất chính là Đoan Mộc Chiến Lãm không phải Đoan Mộc Chiến Khôi như trong trí nhớ của nàng.

Hoàng thượng lạnh mắt nhìn nữ nhân vu oan hại tử của mình còn luôn miệng khóc lóc cầu tha thứ lạnh lùng nói: "Nữ nhân này lập tức mang đi lăng trì."

Nữ nhân kia bị người mang đi miệng còn bị dùng khăn bịt chặt nữa. Mắt nàng ta trừng to nhìn thẳng, trên đồng tử nổi lên huyết vân rất dữ tợn.

Đoan Mộc Nhã sợ hãi ôm lấy Diệp Cẩm Huyền không dám nhìn. Diệp Cẩm Huyền nhớ lại bản thân cũng từng bị đưa vào lãnh cung như vậy, nước mắt lại lần nữa không an phận mà rơi.

Đây là mừng một mà bữa tiệc chay diễn ra không hề tốt lành chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lòng không oán hận

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sau khi xảy ra chuyện kia, Đoan Mộc Chiến Phàm lại bị mang vào trong thư phòng giao cho không ít việc để thử năng lực, đương nhiên chuyện cảm xúc lúc trước cũng được bỏ qua. Khi hắn quyết định xuất thủ giúp nàng liền biết không thể tiếp tục nguy trang nữa rồi.

Hoàng thượng lúc trước chỉ đưa hắn làm mấy chuyện vặt vãnh tinh thôi. Giờ đây chính là cấp độ không chỉ có tăng lên mà còn tăng rất nhiều lần a. Ngoài ra cũng không quên dùng vài câu thăm dò lòng của hắn đối với hoàng vị cùng chuyện của Đoan Mộc Chiến Lãm đêm hôm qua.

Điều đức phi cũng gọi hắn đến Cẩm Thử cung hỏi hết nghi vấn trong lòng. Hắn cũng là thờ ơ trả lời không đâu ra đâu. Đoan Mộc Nhã nhìn thấy hoàng huynh của mình đột nhiên uy vũ đương nhiên kính nể hơn vài phần. Hoàng huynh này của nàng từ trước không bị mắng chính là bị phạt, hiện tại thế cục thay đổi rồi a.

Đoan Mộc Chiến Khôi cùng hoàng hậu và thế lực Già gia càng kiêng kỵ Đoan Mộc Chiến Phàm đến cực điểm. Vốn nghĩ là hắn không có chút uy hiếp nào đối với bọn họ, không ngờ hiện tại sẽ là như vậy, cứ nhiên nguy trang tốt đến bọn họ không người phát hiện.

Nếu không phải lần trước thấy được vật kia trên người thích khách bọn họ vẫn không chút nghi ngờ hắn. Lúc đó nhìn thấy vật kia bọn họ chính là có bảy phần nghi ngờ, chỉ là sau lại thấy hắn trọng thương nhất đi nên nghi ngờ chỉ còn lại ba phần. Nhờ một màn hôm qua chính là sáng tỏ rất nhiều chuyện.

Vấn vô bá quan lại ào ào một trận chia phe phái để hộ hai vị thân vương cuối cùng của hoàng tộc. Vì chuyện này mà bọn họ phải đắn đo suy nghĩ không ít, chỉ cần sai một nước cờ chính là mạng của cửu tộc cũng không còn.

Diệp Nghêu cũng là kinh ngạc không ít. Mấy hôm nay liên tục cùng Hình Trùng Xuyên và Khương Văn thương nghị nhưng vẫn chưa có kết quả nên vẫn là đứng ở phe trung lập.

Diệp Cẩm Ninh vốn muốn làm xấu mặt Diệp Cẩm Huyền lại còn hạ luôn uy phong của nàng ta không ngờ chính là bản thân cũng bị kéo vào. Tình huống nàng thất thố hôm đó không thể không ảnh hưởng đến hình tượng thực nữ của nàng trong mắt hai thân vương.

Càng nghĩ càng buồn bực chính là mạng đồ vật trong phòng ra phát tiết, thậm chí Mẫu Đơn cũng tránh không được liên lụy. Tả thị thấy nữ nhi như vậy cũng là đau lòng không ít an ủi nàng ta rằng Đoàn Mộc Chiến Khôi chịu vì nàng xuất thủ nghĩ là cũng có động tâm.

Diệp Cẩm Ninh ôm lấy Tả thị khóc lóc nói: "Mẫu thân hôm đó người thấy rõ không Niệm vương chính là nguy trang mà thân thủ của hắn so với thái tử sợ là có hơn." Tay không giết Hồ Lục xà mà bản thân lại không trúng độc chính là thể hiện rõ bản lĩnh không kém a.

"Có giỏi hơn thì được gì, thái tử có thể lực của Giả gia, Diêu gia hiện chỉ còn vỏ bọc, ngôi vị cửu ngũ chỉ tôn kia trừ thái tử thì còn có thể là ai nữa." Tả thị cũng là sợ thể lực của Đoàn Mộc Chiến Khôi bị lung lay. Cả Diệp Nghêu cũng bắt đầu e ngại Đoàn Mộc Chiến Phàm, đám triều thần cũng loạn cả lên a. Tuy chưa thấy hắn (ĐMCP) mang năng lực ra kỳ nhân nhưng là chỉ thấy cách hắn ẩn được tốt như vậy cũng biết không tầm thường.

Hoàng thượng hiện lại đối với Đoàn Mộc Chiến Phàm trọng dụng hơn xưa. Nếu quả thực lực của hắn hơn hẳn Đoàn Mộc Chiến Khôi...sợ là kết quả sẽ bị thay đổi a. Lại nói, chuyện của Đoàn Mộc Chiến Lâm vẫn còn chưa biết là do người nào làm hại. Nếu tra ra được thì người còn lại sẽ được vinh quang, chỉ là sợ tra không ra.

Diệp Cẩm Ninh nức nở hỏi lâu lại nói: "Thế nhưng Niệm vương chính là hơn hẳn thái tử, dung mạo khí thế của hắn cường đại hơn nhiều." Nàng không cam tâm nếu Diệp Cẩm Huyền đạt được, cho dù nàng không cần ném đi cũng không đến tay tiện nhân kia.

"Có lẽ Niệm vương chỉ là hiểu thảo nghe lời đức phi mới làm như vậy thôi, nào có nam tử nào muốn một xấu nữ chứ. Nghe mẫu thân, chuyện người cần làm chính là dưỡng thương thật tốt thể hiện cho đám người hoàng thất thấy người mới có phong thái mẫu nghi thiên hạ." Đáy mắt của Tả thị hiện lên tia ngoan độc, nếu là Diệp Cẩm Huyền còn có thể xuất hiện uy hiếp gì đến nữ nhi nàng, nàng tuyệt không để nàng tồn tại.

"Ân." Diệp Cẩm Ninh nhẹ nhàng đáp một tiếng. Trong lòng thấy được hôm đó Đoàn Mộc Chiến Phàm không cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi tranh cử mình liền không cam lòng. Rõ ràng năng lực tốt hơn tiện nhân kia rất nhiều cơ mà. Sao tiện nhân kia lại may mắn như vậy, con rắn kia nếu là nhanh một chút thì nàng không cần uất ức như bây giờ rồi.

Tả thị thu hồi ngoan độc lại hiện lên biểu tình nhu hòa dùng khăn tay giúp nữ nhi lau nước mắt: "Ninh nhi là xinh đẹp nhất nào có ai sánh được, cho dù thế nào mẫu thân cùng phụ thân người cũng sẽ giúp người lấy được thứ người muốn."

Nếu Đoàn Mộc Chiến Khôi thất thế chính là để Diệp Cẩm Ninh gả cho Đoàn Mộc Chiến Phàm. Với tư chất của Diệp Cẩm Ninh còn có gì sánh bằng nữa, nàng không tin có nam nhân nào có thể cự tuyệt một mỹ nhân như vậy.

Diệp Cẩm Ninh nở một nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn phục người vào lòng Tả thị. Nàng biết nàng chính là muốn gì cũng được.

Diệp Cẩm Huyền ở bị thương chân bằng bó một khối to rất được mọi người trong phủ quan tâm. Hình Trùng Xuyên cùng Khương Văn cũng có mang một ít được đến cho nàng nhưng đều bị từ chối.

Diệp Cẩm Liên, Diệp Cẩm Linh và đám di nương cũng đến thăm còn mang theo rất nhiều đồ tẩm bổ đến. Tả thị lâu lâu lại đến xem người nào hồi phục nhanh hơn.

Diệp Cẩm Huy mang hai cây nến bằng gỗ cho Diệp Cẩm Huyền để nàng có thể tự ý đi lại. Hồ thị thấy được lại mắng Diệp Cẩm Huy không ngưng miệng. Hai huynh muội chỉ biết nhìn nhau cúi đầu bày thái độ "nguyện nghe giáo huấn" chứ tuyệt không bỏ cây nến kia.

Diệp Cẩm Huyền đời trước đã từng làm một tiểu thư khuê các ngay cả viện cũng ít bước ra, đời này nàng muốn đi nhiều một chút. Phải thử hết những thứ đời trước ngu ngốc bỏ qua.

Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng lượt đến Diệp phủ thăm hai vị tiểu thư bị thương tại cung yến. Diệp Nghêu chính là muốn xác định tâm ý của bọn họ nên để các nàng cùng đến tiền đình nghênh giá.

Diệp Cẩm Ninh ngồi trên ghế thái sư được bốn gia đình nâng mà đến. Vừa được đặt xuống đã đưa tay cho Mẫu Đơn đỡ mình hướng thân vương hành lễ.

Đoàn Mộc Chiến Khôi nhìn thấy vội ngăn lại: "Diệp tam tiểu thư đang có thương không cần đa lễ."

"Tạ qua thái tử điện hạ." Diệp Cẩm Ninh thẹn thùng cúi gương mặt đỏ xuống rồi đưa tay đến hông ngồi trên ghế hơi phúc thân: "Thần nữ gặp qua thái tử điện hạ, Niệm vương gia."

"Diệp tam tiểu thư miễn lễ." Đoàn Mộc Chiến Khôi ôn hòa đưa tay làm ra động tác đỡ Diệp Cẩm Ninh nhưng thực tế khoảng cách hai người quá xa chỉ là làm cho người khác xem thôi.

Đoàn Mộc Chiến Phàm ngồi bên Đoàn Mộc Chiến Khôi nhàn nhạt thưởng trà, mắt chung thủy nhìn nước trà trong tách không hề nhìn Diệp Cẩm Ninh.

Diệp Nghêu ngồi một bên thu rõ hết vào trong tầm mắt. Nhưng là hiện xem ra hoàng thượng trọng dụng Đoàn Mộc Chiến Phàm không kém gì Đoàn Mộc Chiến Khôi hắn vẫn là chưa nên quyết định gả Diệp Cẩm Ninh cho người nào.

Hắn đứng dậy cười nhợt hỏi khom người nói: "Hôm đó may mà có nhị vị điện hạ ra tay giúp đỡ nếu không sợ là nữ nhi của hạ thần cũng không thể bình an vô sự. Hạ thần có chút lễ vật dâng lên hai vị điện hạ thể hiện lòng biết ơn."

Nói xong hắn vỗ tay hai cái, hạ nhân từ bên ngoài tiếng vào mỗi người cầm một hộp gấm tiếng đến trước mặt hai vương tử cung kính hành qua lễ rồi quỳ một chân dâng lễ vật lên.

Đoan Mộc Chiến Khôi nhìn qua lễ vật, đáy mắt mang tiểu ý nhẹ nhàng: "Chỉ là tiện tay Diệp thượng thư không cần đa lễ."

Đoan Mộc Chiến Phàm lúc này mới dời tầm mắt lên người Diệp Nghê nhân nhậm nói: "Nếu Diệp thượng thư có lòng bốn vương cũng không từ chối nữa." Hắn liếc mắt nhìn tiểu Thuận từ phía sau.

Tiểu Thuận từ hiểu ý lập tức bước lên nhận lấy hộp gấm, bước về vị trí của mình.

Diệp Nghê nhìn thái độ của hai vương tử cũng có chút choáng váng. Đúng là một trời một vực: "Thái tử điện hạ cũng nhận đi thôi, đây là thành ý của hạ thần."

Diệp Cẩm Ninh ngồi trên ghế lén lút nhìn ngắm dung mạo của hai vương tử rồi ở trong lòng đặt lên bàn cân so sánh. Nàng thật sự rất phân vân a, nên làm gì đây.

Đoan Mộc Chiến Khôi mỉm cười hiền hòa cũng không quên mát mẻ Đoan Mộc Chiến Phàm: "Diệp thượng thư đã nói như vậy bốn cung cũng không từ chối nữa, chỉ là thập thất hoàng huynh đến thăm hỏi có phải hay không cũng nên rời khỏi tách trà một chút?"

Tiểu thái giám bên cạnh Đoan Mộc Chiến Khôi tiểu Phúc từ bước đến nhận lấy lễ vật rồi trở về vị trí của mình. Trong lòng hắn có chút không vui vì chủ tử đích thân đến đây mà Diệp Cẩm Huyền còn chưa xuất hiện.

Diệp Cẩm Ninh như nhìn thấu tư lòng của tiểu Phúc liền bày ra lo lắng ngóng ra cửa: "Vì sao tứ muội muội vẫn còn chưa đến?"

Nàng đây là đang nhắc nhở cho mọi người đều biết Diệp Cẩm Huyền chính là không để ai vào mắt. Chính lúc này nhìn ra lại thấy được bóng dáng của nữ tử ở phía ngoài trong mắt nàng che giấu hơn một tia ngoan độc.

Diệp Cẩm Linh nghe được Đoan Mộc Chiến Khôi đến liền bắt chấp tất cả chạy đến bụi cây gần đó nhìn lén. Diệp Nghê vừa liếc mắt đã phát hiện ra chỉ là chưa tìm được thời cơ thích hợp ra ngoài trừng trị. Nghe Diệp Cẩm Ninh nói vậy lập tức khom người nói: "Huyền nhi cũng thật là sao lại chậm trễ như thế chứ, để hạ thần đi gọi nàng một chút."

Đoan Mộc Chiến Phàm lại đột nhiên lên tiếng: "Quận chúa thân mang thương thế không tiện đi lại, không biết Diệp thượng thư có thể để bốn vương đến đó thăm nàng không phiền nàng đến đây một nhọc như vậy?"

Đoan Mộc Chiến Khôi mắt thấy Diệp Nghê định mở miệng liền trước một bước, nói: "Thập thất hoàng huynh nói chí phải, đáng lẽ không nên để các nàng tự đến đây."

"Ninh nhi cũng đã đến rồi, chi bằng để thần gọi Huyền nhi đến một thể, không phiền nhị vị điện hạ đến đó." Diệp Nghê che giấu kinh ngạc xuống đáy lòng, đây là ý tứ gì? Cả hai vương tử đều nghiêng về Diệp Cẩm Huyền? Đến cùng nàng có lực hấp dẫn gì mà hắn chưa phát hiện?

Nghe vậy bọn họ cũng không thể từ chối được nữa. Nếu không sẽ có người nói bọn họ ủy khuất Diệp Cẩm Ninh liền chỉ biết đáp ứng.

Diệp Nghê hành qua lễ lập tức lui xuống. Hắn liếc mắt đến bụi cây Diệp Cẩm Linh bắt đầu đi phải lén lút rồi đi. Hắn bước nhanh tìm chỗ trống chặn lại giáo huấn Diệp Cẩm Linh một trận.

Bên trong tiền thính vang lên tiếng của Diệp Cẩm Ninh cùng Đoan Mộc Chiến Khôi trò chuyện. Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn giữ bộ dáng không màng thế sự ngồi dùng trà.

Không biết bao lâu mới thấy được Diệp Cẩm Huyền đến. Nàng mỗi bên chống một cây nạng, vận y phục thâm lam sắc, Hải Dụ ở bên cạnh giúp nàng lau mồ hôi trên trán.

"Tứ muội muội đã đến rồi sao." Diệp Cẩm Ninh mắt sáng rỡ hướng Diệp Cẩm Huyền nở nụ cười không vờn bụi trần.

"Ân." Diệp Cẩm Huyền cũng cười đáp lại rồi chậm rãi dưới sự trợ giúp của hai cây nạng tiếng đến hơi cúi người: "Thần nữ gặp qua thái tử điện hạ, Niệm vương gia."

Đoan Mộc Chiến Phàm nghe được lập tức buông tách trà trong tay xuống nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Quận chúa không cần đa lễ."

Đoan Mộc Chiến Khôi giấu không được vẻ ngạc nhiên liền hỏi: "Quận chúa vì sao lại tự đến đây, vì sao không để người nâng?" Đây chính là lý do đến trễ sao?

Âm thanh của Diệp Cẩm Huyền mang theo tiếng thở gấp hư nhược vang lên: "Thần nữ muốn tự đến nên có hơi chậm trễ thỉnh nhị vị điện hạ lượng thứ."

"Quận chúa mau ngồi xuống là tốt rồi." Đoan Mộc Chiến Phàm thu lại vẻ lạnh nhạt thường ngày thay bằng một chút ôn nhu hiếm thấy.

"Tạ vương gia." Nói xong Diệp Cẩm Huyền đến ghế ngồi xuống. Hải Dụ lập tức giúp nàng lau mồ hôi rồi mang một tách trà nóng đến miệng, tay còn lại khẽ vén màn che mặt.

Diệp Cẩm Ninh bên cạnh cười dịu dàng khẽ nắm tay Diệp Cẩm Huyền: "Ta còn nghĩ tứ muội muội hôm nay đi theo đại ca nên không thể đến nữa."

Nhấp qua ngum trà thơm giọng Diệp Cẩm Huyền rút tay lại đáp lời: "Vốn là như vậy nhưng nhị vị điện hạ đến làm sao có thể rời đi được." Nàng là đang trách bọn họ đến không đúng lúc. Nếu là đến trễ một chút nữa nàng đã không ở trong phủ rồi, như vậy có phải tốt hơn không.

Đoan Mộc Chiến Khôi bật cười: "Quận chúa đang trách bốn cung cùng thập thất hoàng huynh quấy nhiễu?"

"Thần nữ không dám." Tuy nhẹ giọng phủ nhận nhưng trong lòng nàng chính là có ý này.

"Vây là đến muộn chút nữa e rằng không gặp được quận chúa rồi." Đoan Mộc Chiến Phàm chép miệng mắt không rời khỏi mặt của Diệp Cẩm Huyền.

Nói chuyện một hồi hai vương tử cũng là rời đi. Diệp Cẩm Huyền thở phào nhẹ nhõm trở về viện. Diệp Cẩm Ninh thấy được liền cho người nâng ghế lên sớm một bước chặn đường ngầm thị uy với Diệp Cẩm Huyền.

Đám hạ nhân chính là ở trước mặt Diệp Cẩm Huyền nghênh ngang mà đi. Diệp Cẩm Huyền không hề có một chút khó chịu nào chỉ là lắc đầu trở về viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lời nói thẳng thắn

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Hôm nay Diệp Cẩm Huyền chống nạnh đến Mỹ Vị Thiêm Hương, Chúc Tôn Hữu thấy được lại thương tâm muốn đến đỡ nhưng không lại cố kỵ không dám.

Đám nam nhân trong kinh thành như cũ nghị kỵ né tránh nàng như tránh tà. Còn đám nữ nhân nhìn nàng như quái nhân mà to nhỏ nghị luận. Nàng lại cười nhạt lắc đầu không để ý.

Bên trong phòng, Diệp Cẩm Huyền bám lấy Diệp Cẩm Huy lái nhai về chuyện nàng nghĩ ra món ăn mới. Chính là hôm tiệc chạy dạ yến trong cung nàng thấy ngự trử dùng lá sen làm món chạy liền nghĩ là được nếu gả gói trong lá sẽ mang đi hấp thì mùi vị có lẽ cũng sẽ rất đặc biệt.

Diệp Cẩm Huy chăm chú nghe theo muội muội mình rồi xuống bếp bảo trử sư làm thử. Chúc Tôn Hữu thấy Diệp Cẩm Huy rời đi liền hướng nàng dùng hết dũng khí nói một mạch: "Tứ tiểu thư, chuyện hôm trước là phụ mẫu thất thố, tại hại liền thay hộ hướng tứ tiểu thư bồi tội."

Nói xong hần ôm quyền cúi người thật sâu thể hiện thành ý của mình.

Diệp Cẩm Huyền khẽ cười: "Chúc công tử không cần phải để ý nhiều như vậy, thân là phụ mẫu ai cũng muốn hài tử của mình tốt, ta tự nhiên không để trong bụng chuyện kia. Chúc công tử ngồi xuống được rồi."

Hóa ra chuyện hần muốn nói với nàng chính là chuyện này. Thực làm khó hần rồi, hôm đó nếu đổi là đời trước có lẽ nàng chịu không nổi sẽ quyền sinh không chừng. Đời này nàng quý trọng từng thứ mình có sẽ không ngu ngốc nữa.

Chúc Tôn Hữu biết nàng là không để bụng nhưng là hần để bụng. Hần còn muốn nàng rút lại lời nói hôm đó nữa, chỉ một câu làm tim hần vỡ ra thành từng mảnh nhỏ rồi. Hần đứng thẳng thất lưng nhìn thẳng nàng nói: "Kỳ thực tại hạ còn có một chuyện muốn nói với tứ tiểu thư."

"Chúc công tử cứ nói là được!" Diệp Cẩm Huyền vẫn giữ nụ cười trên môi rất thuần khiết.

Chúc Tôn Hữu nắm chặt chiết phiến trong tay hạ quyết tâm rất lâu mới mở miệng. Chữ đầu tiên còn chưa phun ra đã thấy cửa bị người mở ra, kèm theo đó là âm thanh trong trẻo vui vẻ của Đoan Mộc Nhã: "Tỷ tỷ, Chúc ca ca hảo."

Chúc Tôn Hữu bị kinh hách đến cả mặt đều trắng bệch không còn huyết sắc. Nếu lúc này hần thổ lộ bị Đoan Mộc Nhã nghe thì có lẽ là tim bay ra ngoài luôn rồi.

Hần đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi lắp bắp nói: "Công, công chúa, tại hạ gặp qua công chúa."

Đoan Mộc Nhã chạy đến cười nói: "Chúc ca ca sinh bệnh sao, vì sao mặt lại không có huyết sắc còn xuất mồ hôi nhiều như vậy?"

"Vì sao A Nhã lại gọi Chúc công tử là Chúc ca ca?" Diệp Cẩm Huyền khó hiểu hỏi.

Đoan Mộc Nhã lại mỉm cười nói: "Vì sau này A Nhã sẽ gả cho một người như Chúc ca ca vậy không xem trọng dung mạo." Nàng ngây thẳng nghĩ sao nói vậy.

Chúc Tôn Hữu bị những lời này dọa cho suýt chút nữa đứng không vững, hần vội chuyển chủ đề: "Hôm nay chỉ mỗi công chúa đến thôi sao?"

"Ấn." Đoan Mộc Nhã ngồi xuống bên cạnh Diệp Cẩm Huyền bày ra vẻ vô cùng ủy khuất: "Hoàng huynh đạo này bị phụ hoàng đẩy cho nhiều việc nên rất bận rộn không thể bồi người ta. Mà hoàng huynh hần a, có lần nào cùng chúng ta dùng bữa đâu, vừa ngồi xuống lại rời đi, hần không đến chúng ta không cần mất hứng nữa."

Diệp Cẩm Huyền cảm thấy Đoan Mộc Nhã nói có đạo lý liền cười khúc khích. Nàng nhớ lại dáng vẻ năm mười lăm tuổi của Đoan Mộc Nhã lại càng cao hứng hơn. Nàng ta lớn lên nhìn rất khả ái cho dù nam tử nào nhìn cũng sẽ thích đâu cần nói những lời bi oan kia chứ.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Lại một hôm khác Vô Sự mãi mê chạy nhảy lên rơi xuống hồ trong hoa viên Diệp phủ. Khi Diệp Cẩm Huyền được báo chống nạn vội vã chạy đến đã thấy Tả thị đứng đó chỉ tay ra lệnh cho hạ nhân xuống cứu.

Diệp Cẩm Huyền bước đến khom người đưa một bên nạn cho Vô Sự bám vào. Không ngờ có một bàn tay từ phía sau đẩy luôn nàng xuống nước. Nàng vốn không biết bơi nên ra sức vùng vẫy dưới nước.

Mỗi lần muốn ngoi lên chính là bị rong rêu bên dưới quần chặt chân giữ lại. Lát sau có một người cứu được chủ tử Diệp Cẩm Huyền lên thì nàng đã tiến vào trạng thái hôn mê.

Khi tỉnh lại bị nhiễm phong hàn Hồ thị tịch thu luôn cây nạn. Diệp Cẩm Huyền không nói cho người khác nghe nàng là bị đẩy xuống nên chỉ có thể ngậm ngùi nhìn cây nạn cứ thế mà bị Hồ thị mang đi trong tâm mắt mình.

Mỗi ngày đối mặt với chén thuốc đắng nghét bốc mùi nàng cắn răng uống hết thậm thề không để bản thân bị như vậy nữa. Vô Sự ở bên cạnh nàng lại may mắn hơn chính là không bị bệnh.

Khurong Vãn nghe nàng bị bệnh đến thăm. Hần không như trước bước vào trong ngọa thất mà đứng ở phòng ngoài nói vọng vào.

Hình Trùng Xuyên nhìn Khurong Vãn mà lắc đầu ngao ngán. Hần khuyên hần nên sớm đánh tiếng với Diệp Nghiêu về việc thú Diệp Cẩm Huyền vào cửa thay vì để Đoan Mộc Chiến Phàm được lợi cướp đi. Khurong Vãn lại cố chấp không nghe theo.

Hần thực sự không hiểu Diệp Cẩm Huyền thế nào thu hút được Đoan Mộc Chiến Phàm nữa. Hần cùng Khurong Vãn là gặp nàng trước cảm thấy nàng rất thú vị lại đáng thương nên sinh ra hảo cảm thì không nói.

Còn Đoan Mộc Chiến Phàm? Vị vương gia luôn lạnh nhạt này thế nào nhìn trúng một nữ nhân bị hủy dung như Diệp Cẩm Huyền đây. Trong trí nhớ của hần trước khi bị hủy dung hai người còn chưa từng gặp nhau a.

Diệp Cẩm Huyền vẫn là sống trong sự quan tâm của mọi người nên cảm thấy rất bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Diệp phủ hỉ sự

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sau năm ngày kể từ ngày Đoan Mộc Chiến Lãm bị đưa đến hoàng lăng thì hoàng thượng nhận được tin báo nửa đường hần bị mai phục rơi xuống vực sâu, thi thể đã tìm thấy đích xác không sai. Hoàng thượng đau buồn sinh bệnh hết mấy ngày liền không thể thượng triều.

Đương nhiên hần là nghi ngờ một trong hai hài tử còn lại có liên quan đến việc này. Nhưng là để bước được lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn nhất định phải dùng xương máu của huynh đệ để làm bàn đạp. Hần cũng không thể trách hai hài tử của mình bởi sinh ra trong hoàng tộc không phải người chết chính là ta chết, tuyệt không tránh khỏi.

Phía của hai vị vương tử chính là án binh bất động, vẫn ngoan ngoãn, người bị phạt thì cứ chịu phạt, người có công vụ thì cứ thực hiện công vụ không có chút biểu tình thương tiếc hay kích động gì đối với tin tức kia. Điều này khiến hoàng thượng không thể biết được là kẻ nào gây ra chuyện này.

Bá tánh trong thành biết được chuyện Diệp Cẩm Huyền suýt chết liền tiếc không thôi, nếu nàng chết luôn thì bọn họ không cần mỗi ngày sống trong sợ hãi thế này rồi. Nhưng cũng có một số ít vẫn là đồng cảm thương tiếc nàng. Mười lăm năm mới trở về, vừa về đã bị hủy dung mạo đồng nghĩa với việc tiền đồ mất hết, đã vậy còn gặp vô số lần xui xẻo nữa.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Thu qua đông đi xuân lại đến, năm nay Diệp phủ tất bật chuẩn bị nam tử phối hôn cho Diệp Cẩm Liên và Diệp Cẩm Linh. Đương nhiên Diệp Nghiêu cũng không vì Bách Lý Nghiêm có tin đồn với Diệp Cẩm Liên mà trì hoãn, nhưng ngoài mặt vẫn là không biểu hiện ra mà chỉ âm thầm tiến hành.

Diệp Cẩm Linh buồn bã nên mỗi ngày không còn hứng thú theo hoa hay gì nữa chỉ là ngồi một chỗ ăn liên tục không ngừng miệng. Bất kể là ai khuyên ngăn cũng không thể lay động được ý chí ăn uống của nàng.

Thư từ của Bách Lý Nghiêm ngày một thưa thớt khiến Diệp Cẩm Liên buồn bã tìm Diệp Cẩm Huyền trút tâm sự. Nàng cũng biết lúc khoa cử sắp đến không thể phân tâm nhưng vẫn là kiềm chế không được nỗi buồn trong lòng a.

Diệp Cẩm Ninh mỗi ngày đều an phận thủ thường không hề tạo thêm sóng gió gì trong phủ nữa. Nếu không học cũng tìm đám tỷ muội trò chuyện như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên chính là lúc rảnh rỗi liền đến tìm Diệp Cẩm Huyền rút ngắn khoảng cách. Thực sự mà nói thì Diệp Cẩm Huyền đối với Khương Văn cũng không còn chán ghét như trước nữa nên cũng có thể xem như là thân hơn bằng hữu một chút.

Diệp Cẩm Huyền không vào cung chính là đến Mỹ Vị Thiêm Hương rất ít ở trong phủ. Nàng cho rằng ở trong phủ nhiều người khác không biết đến danh tiếng xấu nữ của mình.

Đoan Mộc Chiến Phàm thực hiện lời hứa mạng Đoan Mộc Nhã xuất cung. Mỗi lần đều là đến Mỹ Vị Thiêm Hương chạm mặt cùng Diệp Cẩm Huyền. Hẳn lưu lại Đoan Mộc Nhã liền có việc phải rời đi.

Đoan Mộc Nhã cùng Chúc Tôn Hữu ngày càng thân cận. Chúc Tôn Hữu lại bày ra bức tường quân thần khác biệt cho nàng xem. Có lẽ nàng vẫn còn nhỏ nên không hề để ý đến chuyện đó.

Hôm nay là ngày bốc cáo bảng vàng, dân chúng trong kinh không bàn về tân khoa trạng nguyên năm này mà là bàn về Bách Lý Nghiêm. Một thế tử hoàn hảo ngưu si lại háo sắc có thể lọt vào bảng vào đã là chuyện rất hy hữu thế mà còn đậu được thám hoa. Đây là chuyện từ đầu đường đến cuối ngõ của kinh thành bàn tán.

Hầu phủ vì chuyện này tổ chức tiệc mừng ba ngày ba đêm khắp kinh thành. Chỉ là theo quy luật ở đây ngoại trừ trạng nguyên lang thì những người khác không được ngồi kiệu vinh quy bái tổ. Nhưng Bách Lý Hạ vẫn không vì vậy mà mất vui nha.

Diệp Cẩm Liên vì chuyện này mà cao hứng không ngừng. Mỗi ngày nàng đều đợi Bách Lý Nghiêm mang thư đến nhưng là vẫn biệt vô âm tín.

Diệp Cẩm Linh vì chuyện này mà khuyên Diệp Cẩm Liên không nên vì con heo Bách Lý Nghiêm kia đau lòng: "Đại tỷ a, hấn ngốc như vậy chắc chắn là do hần gia ở phía sau âm thầm giúp đỡ. Hấn trêu chọc đại tỷ xong liền phủ tay bỏ đi không đáng là nam nhân. A mà hần có từng là nam nhân đâu." Nói xong lại bỏ vào miệng một khối điểm tâm nhồm nhoàm mà nhai.

Diệp Cẩm Huyền ngồi đó một bên ăn trái cây nghe họ trò chuyện một bên đưa mắt nhìn mưa phùn nhẹ nhàng bên ngoài lương đình. Nói thực nàng cũng có cách nghĩ như Diệp Cẩm Linh vậy.

Một người như Bách Lý Nghiêm làm sao có thể trong vòng chưa đầy một năm đậu được thám hoa. Có người dúi mũi kính sử cả đời cũng chưa thể lọt vào bảng vàng a. Cho dù hần có thần thông quảng đại hoặc đột suất thông minh cũng không có khả năng này.

Bách Lý Hạ cũng thật là, đi cửa sau có cần phô trương như vậy hay không, mua cho hần cái chức dưới cùng của bảng vàng là được rồi, thế mà mua đến hạng hai, sao không mua hạng nhất luôn đi. Sợ là lần này tốn không ít bạc đi.

"Nhị muội muội không được nói như vậy." Cho dù trong lòng cũng có một chút hoài nghi nhưng Diệp Cẩm Liên vẫn không muốn nghe được có người nói Bách Lý Nghiêm không tốt.

"Đại tỷ vì sao lại cứ phải bênh vực hần như vậy, rõ ràng đây là sự thực có phải không tứ muội muội." Diệp Cẩm Linh bĩu môi đẩy nhẹ Diệp Cẩm Huyền bên cạnh.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy thái độ bối rối của Diệp Cẩm Liên liền chuyển chủ đề: "Sắp đến sinh thần của phụ thân nhị tỷ đã có chuẩn bị gì chưa?"

"Ta đã theo cho phụ thân một cảm bào." Diệp Cẩm Liên dịu dàng cười nói. Nàng đã mất rất lâu để chuẩn bị a.

Diệp Cẩm Linh cũng là cao hứng nói: "Ta làm cho phụ thân một đôi hài mới. Còn tứ muội muội?"

"Muội cùng đại ca tặng chung một phần nhưng lại không biết đại ca chọn gì." Diệp Cẩm Huyền ăn một miếng trái cây cười. Diệp Nghiêu chỉ có quyền lực cùng sĩ diện cho dùng các nàng có ra bao nhiêu lực mà không thể mang quyền lợi về thì cũng là vô dụng. Thế nên lần này nàng triệt để đẩy hết lên cho Diệp Cẩm Huy phụ trách, bản thân cũng chưa từng hỏi tới.

Tình cảm phụ nữ của nàng cùng Diệp Nghiêu chính là đậm bạc. Nếu hần đã muốn quan lộ thì nàng có cố gắng đến đâu cũng không giúp được, lẽ vật thôi mà chỉ bằng dùng bạc mua cho rồi.

Ba tỷ muội ngồi cùng nhau hàn huyên rất lâu mới giải tán.

-----Phân Cách Tuyển Luna Huang-----

Rất nhanh cũng đến sinh thần của Diệp Nghê. Diệp phủ giăng đèn kết hoa rất đẹp, không khí vô cùng náo nhiệt. Từ sáng sớm mọi người tất bật bận rộn chạy tới chạy lui chuẩn bị.

Diệp Nghê đứng giữa, Tả thị cùng Hồ thị mỗi người một bên đứng ở tiền thính chào khách nhân. Diệp Cẩm Huy thân mang danh phá gia chi tử cũng là tránh không được bận rộn đến hoa cả mắt.

Các tiểu thư Diệp phủ vẫn còn được giấu ở trong đại hậu trạch chưa được phép lộ diện. Mọi người cố gắng kéo dài ngồi đến tối chỉ để gặp tài nữ Diệp Cẩm Ninh.

Đám vương công quý tộc cũng vì Diệp Cẩm Ninh mà đến. Để bọn họ ngắm đủ chỉ một mắt, đủ chỉ là ngay sau đó lập tức đoạn khí cũng cam lòng. Hai vương tử cũng ngồi ở hàng khách quý an an tĩnh tĩnh không nói lời nào. Hình Trùng Xuyên cùng Khương Văn cũng bận rộn giúp Diệp Nghê an bài chỗ cho khách nhân.

Đến khi mọi người không chờ được nữa có người đánh tiếng với Diệp Nghê ngỏ ý muốn gặp tiểu thư quý phủ. Diệp Nghê hoàn toàn thấu hết tâm tư của bọn họ chỉ là chờ bọn họ nói ra câu này. Cao hứng lập tức bảo Tả thị cho người gọi các tiểu thư ra ngoài.

Không lâu sau, bốn nữ nhân một lượt cùng xuất hiện ở tiền thính khiến mọi người lóa mắt. Đầu biết tiểu thư Diệp phủ dung mạo hơn người nhưng hôm nay cùng có cơ hội nhìn thấy một lượt như vậy thật khiến người ghen tỵ đến đỏ mắt. Nếu là Diệp Cẩm Huyền không bị hủy dung thì tràng cảnh này còn bất mắt đến mức nào nữa đây.

Phản ứng của mọi người khiến Diệp Nghê càng cao hứng hơn ngẩng đầu kêu ngoác cười thật to. Bốn tiểu thư đồng loạt bước đến phúc thân hành lễ.

"Thần nữ gặp qua thái tử điện hạ, Niệm vương gia."

"Các tiểu thư hữu lễ." Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi đồng thanh một câu.

"Nữ nhi gặp qua phụ thân, mẫu thân, đại nương, nhị nương."

"Được rồi, hôm nay là ngày vui không cần lễ nghi nhiều như vậy." Diệp Nghê cao giọng nói, mũi hân lúc này đã là rất dài rồi.

Bốn nữ nhân đồng loạt đứng lên rồi lui qua một bên. Bắt đầu lên phần dâng lễ vật, theo quy củ Diệp phủ phải xếp hàng từ nhỏ đến lớn. Diệp Cẩm Huy cùng Diệp Cẩm Huyền đồng loạt bước đến trước mặt Diệp Nghê khom người.

"Hải tử chúc phụ thân phúc thọ vô cương."

"Nữ nhi chúc phụ thân quan lộc vĩnh tiến."

Tả thị nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền đứng bên Diệp Cẩm Huy chính là không vui. Dù gì nữ nhi của nàng mới là đích nữ, lại nói Diệp Cẩm Ninh là tam tiểu thư còn đứng trước Diệp Cẩm Huyền một bậc vì sao Diệp Cẩm Huyền lại bước đến trước.

Như Ý Cát Tường mỗi người dâng một hộp gắm đến trước mặt Diệp Nghê. Diệp Nghê nhìn vào thấy một hộp Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng cất giọng: "Nguyên phụ thân mã đáo thành công."

Nhìn con bạch ngọc mã màu sắc nhu hòa Diệp Nghê vuốt râu hài lòng nhìn sang hộp bên cạnh. Diệp Cẩm Huy ôm quyền nói: "Nhân sâm trăm năm mang từ Cao Ly nguyện phụ thân sức khỏe khang cường."

Hai huynh muội mỗi người cầm lên một cuộn vải thả một đầu xuống rơi tự do. Bên hai cuộn vải chính là một câu đối được Diệp Cẩm Huyền chính tay viết.

"Phúc tinh cao chiếu mãn đình khánh

Thọ đàn sinh huy hợp gia hoan."

"Tốt tốt." Diệp Nghê cười sáng khoái khen một chữ rồi phát tay áo để Triệu quản gia mang lễ vật sang một bên. Không ngờ Diệp Cẩm Huy ngày thường hay cãi lời hân lại tỏ vẻ bất cần lại có lúc nghiêm túc như vậy.

Diệp Cẩm Huy cùng Diệp Cẩm Huyền được Tả thị phát cho một bao đỏ rồi bước đến sau lưng Hồ thị. Vô sự ngưng ngửa cái đuôi ngẩng cao đầu bước bên cạnh chủ nhân. Thân thể của nó sau một năm to lớn lên không ít nó tuyệt không như trước bị khi dễ dễ dàng như vậy nữa.

Diệp Cẩm Liên bước đến dịu dàng phúc thân chúc: "Nữ nhi chúc phụ thân phúc lộc hoan hi - Trường sinh vô cực."

Phù Dung hai tay nâng khay quý trước mặt Diệp Nghê. Diệp Nghê nhìn vào trường bào được thêu tinh tế lại bật cười: "Tốt." Nữ nhi này của hân tốt như vậy nhất định phải tìm nhà nào gả tốt một chút, nhưng là hiện Bách Lý Nghiễm cũng đậu thám hoa nha, tuy hân cũng không tin tưởng đó là hân (BLN) có năng lực đó, nhưng cũng rất đáng suy nghĩ về mối hôn sự này.

Diệp Cẩm Liên nhận lấy bao đỏ từ Tả thị tạ lễ rồi lùi sang một bên.

Diệp Cẩm Linh chậm rãi bước đến phúc thân hành lễ: "Nữ nhi chúc phụ thân tiên hạc thiên niên thọ - Thương tùng vạn cổ xuân."

Diệp Nghêu nhìn đôi hài thêu được Mạt Li nâng lên trước mắt cũng là hài lòng không ít. Nữ nhi này tuy danh tiếng không còn tốt nhưng có thể tìm một nhà quan ngũ phẩm lục phẩm mà gả được.

"Tốt."

Diệp Cẩm Linh cũng nhận lấy bao đỏ rồi cúi đầu trở về vị trí của mình. Từ hôm nhìn lên Đoan Mộc Chiến Khôi bị nắng đến nay nàng cũng là không dám tái phạm nữa. Lần bị Diệp Nghêu nắng và bị tính kế đã làm nàng sợ đến mất mặt rồi. Nếu là còn tiếp tục nhìn sợ là cả đời này cũng không ai dám thú nàng nữa.

Diệp Cẩm Ninh thốt tha trong kiện sam y phấn thụy sắc, nhẹ nhàng thả tay áo dài khẽ nâng vạt váy mỉm cười bước đến: "Nữ nhi chúc phụ thân phúc như đông hải trường lưu thủy - Thọ tĩ nam sơn bất lão tùng."

Vừa dứt lời mọi người đều là vỗ tay khen ngợi không ngớt. Diệp phủ tổ chức sinh thần quả nhiên là long trọng trọng rồi. Lòng của Diệp Cẩm Ninh tràn đầy cao ngạo nhẹ nhàng hướng mọi người có mặt hơi khom người tỏ vẻ tạ ơn.

"Ninh nhi mau đứng lên." Diệp Nghêu bật cười thật to khom người nâng Diệp Cẩm Ninh lên cũng không buồn nhìn xem nàng ta là tặng gì liền nói: "Lễ vật phụ thân rất thích."

Diệp Cẩm Huyền thâm thán đứng mỹ nhân một câu hơn người vạn từ. Một giọt lệ cũng khiến người thương xót không thôi. Nếu như nàng...à thôi, không có nếu như.

Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên vốn quen với việc bị phân biệt đối xử nên tâm tính lặng không một chút gợn sóng. Đây cũng là lớp vỏ bọc giúp các nàng tránh khỏi nguy hiểm hậu trạch mang lại.

Diệp Cẩm Huy cũng không hề thể hiện bất kỳ thái độ gì ngoài dáng vẻ hoa hoa công tử vô lại thường ngày. Hắn biết chỉ cần hắn có thể mang Hồ thị cùng Diệp Cẩm Huyền rời khỏi Diệp phủ những chuyện khác hắn không bận tâm.

Đoan Mộc Chiến Khôi cùng Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn cũng thấy rõ được sự tình. Bọn họ cũng là cùng đám quan khách vỗ tay nhưng lại không hề mở miệng nói câu nào.

Hình Trùng Xuyên thăm thờ dài đều là nữ nhi vì sao lại thiên vị ra mặt như vậy. Hắn nhìn qua Khương Văn bên cạnh, vẫn là khuôn mặt cứng đờ trắng bệch không biểu cảm, không biết hắn(KV) có như hắn cảm thấy thương thay cho đám tiểu thư còn lại hay không?

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Hôm nay vui vẻ, tặng các nàng thêm một chương

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kế hoạch thâm độc

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Qua phần tặng lễ vật chính là nhập tiệc, Diệp Nghêu cùng Diệp Cẩm Huy và hai thê thiếp ngồi cùng với hai vương tử cùng đám vương công quý tộc.

Tiểu thư Diệp gia lại ngồi cùng những nữ quyến khác nhưng vẫn là có phân biệt thứ đích. Diệp Cẩm Huyền thân phận quận chúa chiếu theo lý cũng nên ngồi hàng đích xuất nhưng nàng lại từ chối.

Đã trải qua bao nhiêu chuyện nàng cũng không còn tâm tình dùng bữa vui vẻ nữa. Ăn được vài đĩa lấy lệ nàng viện cớ trở về Nghênh Xuân viện.

Ôm lấy Vô Sự ngồi trước bàn trang điểm, nàng xé đi miếng dịch dung trên mặt ra nhìn dung mạo của mình. Nàng nhìn thẳng vào trông mắt của mình trong gương tự động viên bản thân phải thật kiên cường tuyệt không được ngã. Chỉ nàng nàng ngã người khác sẽ đỡ lên người nàng mà bước như đòi trước vậy.

Hải Dụ bên ngoài gõ cửa bảo Hồ thị đưa Kha ma ma đến hỏi thăm. Diệp Cẩm Huyền vội dán lại miếng dịch dung lên mặt rồi từ chối: "Nói ta không sao bảo mẫu thân đừng lo lắng."

Nghe giọng nói của Diệp Cần Huyền hữu lực Kha ma ma ứng tiếng liền rời đi. Nàng lại cao giọng phân phó: "Hải Dụ tiến đến bóp vai cho ta."

Nàng nằm sấp trên ghế quý phi để Hải Dụ thay mình bóp vai. Hải Dụ sắc mặt âm trầm nhìn về lư hương đang tỏa hương thơm thoang thoảng, trong lòng sợ hãi không ngừng.

Hai tay Diệp Cần Huyền ôm gối nhỏ mặt tựa vào gối, mắt nhắm lại biểu tình đầy hưởng thụ. Đột nhiên nàng nhớ đến đời trước lúc bản thân hồi phủ không lâu cũng trong sinh thân Diệp Nghiêu Diệp Cần Linh bị hủy, mắt nàng đột nhiên mở to.

Lúc này trong người cảm thấy rất nóng, rất nóng, cô họng khô rất nàng hất tay Hải Dụ ra lau mồ hôi trên trán. Nhìn đến biểu tình của Hải Dụ có chút lạ, nàng ta cũng là cả người đầy mồ hôi như nàng, mặt nhiều hơn một tia lo lắng.

"Người mệt?" Dù sao cũng đi xem Diệp Cần Linh không nên để tên nô tài bán chủ này biết.

Hải Dụ như được giải thoát lập tức bày vẻ bệnh mệt mỏi ra: "Nô tỳ không sao, tiểu thư không cần lo lắng." Mắt nàng cũng là thấy được Diệp Cần Huyền nhiễm được cả mặt ửng hồng nên nhanh chóng rời đi thôi.

"Người trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay ta không cần người gác." Diệp Cần Huyền nắm lấy cổ áo kéo kéo liên tục dùng tay quạt quạt. Vì sao nàng lại cảm thấy nóng như vậy?

"Vâng." Không hề do dự Hải Dụ ứng tiếng: "Tiểu thư, nô tỳ đỡ người lên giường ngủ rồi ra ngoài."

"Không cần, tự ta đi được, ra ngoài nhớ thôi tắt nến." Diệp Cần Huyền cắn môi kiềm chế cổ nhiệt lưu trong người giả vờ bước đến giường chuẩn bị cỡi y phục.

Hải Dụ sợ bản thân cũng nhiễm được liền không đợi chủ tử cỡi xong y phục mà trực tiếp thôi tắt nến bước ra ngoài đóng chặt cửa. Nàng không rời đi mà đứng trước cửa liên tục ngóng về một phương đợi người.

Diệp Cần Huyền thấy Hải Dụ ra ngoài liền chinh lại y phục cố gắng mím chặt môi bước đến cửa. Thấy nàng ta còn bên ngoài nàng nhú chặt chân mày đoán có lẽ xảy ra chuyện gì rồi. Chuyện này cùng thân thể đang nóng lên đến bất bình thường của nàng có liên quan không?

Vô Sự lại rất kỳ lạ liên tục muốn nhảy lên bàn để làm gì không biết. Nàng còn đang hừ trong lòng đột nhiên bừng tỉnh nhìn lư hương. Sẽ không phải là nàng bị trúng..

Không để nàng suy đoán linh tinh bên ngoài đã có âm thanh quen thuộc truyền đến: "Thế nào?"

"Đã xong." Hải Dụ gạt đầu rồi vờ gõ cửa hô to vào phòng: "Tiểu thư, tiểu thư người đã ngủ chưa?"

Diệp Cần Huyền nép chặt người vào cây cột to sát cửa không trả lời. Đó là âm thanh của Trương ma ma, như vậy nghĩ là mẫu nữ Tả thị nhắm đến nàng, vậy sẽ buông tha Diệp Cần Linh?

Đầu óc nàng giờ đây không còn thanh tỉnh để phán đoán nữa, chỉ có thể liên tục hít thở đưa không khí lạnh vào người dập tắt cổ nhiệt lưu đang dâng trào cuộn cuộn trong người thôi.

Thấy không người trả lời Hải Dụ nghĩ được đã trúng liên đẩy cửa ra nói: "Người vào đi, có người đang đợi người bên trong."

Dứt lời đã thấy một bóng nam nhân bước vào: "Tạ Hải Dụ cô nương." Hắn cười tà dâm một tiếng quay sang Hải Dụ tạ ơn rồi bước vào. Có lẽ hắn cũng không biết bản thân bị phối cho một xấu nữ như Diệp Cần Huyền nên mới có thái độ vui vẻ như vậy a.

Hải Dụ không nói một lời đóng cửa lại đứng bên ngoài canh gác. Trương ma ma trước rời đi đã dặn dò cho đến khi xác minh chuyện đã thành công thì không được rời đi. Nàng hiện hít một lượng được không ít cũng không thể đứng vững thân người, thân thể khó chịu đến cực điểm, nhưng vẫn đáp ứng.

Diệp Cần Huyền nín thở nhìn nam nhân kia tìm đường đi đến giường. Vô Sự thấy có người lạ bước vào phòng của chủ tử liền xù lông lên gầm gừ cảnh cáo.

Nam tử kia tựa hồ nghe không được vẫn là đáng đáp lên lút bước vào trong. Vô Sự tức giận cắn hần một phát khiến hắn la to thống khổ mắng: "Con chó chết tiết dám cắn lão tử."

Hắn hất Vô Sự đến phương hướng Diệp Cần Huyền đứng, bản thân cũng đứng không ngã xuống. Trước khi bước vào phòng hắn cũng đã được dùng trước một viên xuân dược nên không thể chịu được lập tức đứng dậy tiếp tục tìm về phía giường.

Diệp Cần Huyền tiện đà bắt được Vô Sự liền nắm chặt miệng nó. Hiện nàng là cần thoát ra khỏi đây phải tỉnh táo tỉnh táo.

Lúc này Hải Dụ nghe được Vô Sự còn bên trong sợ hồng đại sự liền đẩy cửa bước vào. Nàng phải nhanh chóng bắt được Vô Sự ra ngoài mới được, nếu là đại sự không thành hậu quả của nàng cũng sẽ như Hoa di nương các nàng cực kỳ thâm.

Diệp Cần Huyền thừa dịp đặt Vô Sự xuống nắm lấy cánh tay Hải Dụ kéo thật mạnh đẩy đến phương hướng của nam tử kia rồi cùng Vô Sự nhanh chóng chạy ra không quên đóng chặt cửa lại.

Hải Dụ đột nhiên bị kéo không kịp phản ứng mắt trọng lực rất nhanh bay đi. Nam tử từ kia vừa lúc đến giường phát hiện giường không người, nghĩ bị trúng kế liền tức giận xoay người.

Không ngờ Hải Dụ lại vừa đúng lúc lao vào trong lòng hắn. Hắn mừng như điên không thể kiềm chế bản thân nữa nhanh chóng ôm lấy thân thể nữ tử mềm mại kia lăn lên giường.

"Tiểu mỹ nhân còn cùng ta chơi trốn tìm sao?" Âm thanh tà dâm vang lên kèm theo tiếng cười ghê tởm

Bản thân Hải Dụ cũng bị nhiễm được nên lý trí rất muốn phản ứng được tính lại quá mạnh khiến nàng giải giáp quy hàng. Quên cả lời dặn, tất cả mọi chuyện đều bị ném đi nơi khác nhường chỗ cho dục vọng trong lòng. Cứ như vậy thuận theo nam tử kia, thậm chí còn dùng giọng quyến rũ để thúc giục hắn.

"Người nhanh một chút, ta sắp không được rồi."

Bên trong phòng bắt đầu vang lên tiếng cười dâm đãng: "Tiểu mỹ nhân chó sốt ruột, chút nữa ta sẽ cho nàng thỏa mãn."

Nam tử trực tiếp xé rách y phục của Hải Dụ rồi tự cởi y phục của mình. Áp nàng xuống thân dưới liên tục cắn lên làn da trắng như tuyết kia như một miếng mồi ngon.

Dưới ánh trăng mờ ảo cùng được hương kích tình luân chuyển khắp phòng cả hai quên mất luôn mình là ai, đang ở đâu mà phóng túng bản thân.

Sau đó liền là tiếng thở dốc vang lên đầy gọi tình vang lên trong căn phòng an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tỷ muội chạt vật

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sau khi Diệp Cẩm Huyền rời đi không lâu Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh cũng gặp tình trạng y hệt như vậy. Cả người các nàng nóng lên, liên tục xuất mồ hôi đưa tay lau mãi vẫn không hết.

"Tiểu thư, người không được khỏe sao?" Phù Dung ở một bên nhìn thấy không ổn liền lo lắng hỏi.

"Có lẽ ta nhiễm bệnh rồi, chúng ta trở về viện thôi." Diệp Cẩm Liên được Phù Dung đỡ lấy chậm rãi đứng lên hướng đám nữ quyến cáo lỗi: "Các tỷ muội thỉnh chậm dùng, thân thể ta không tốt sớm cáo lui."

Nói rồi bước đến nói cùng Tả thị một tiếng rồi rời đi.

Diệp Cẩm Linh mím chặt môi nhìn Diệp Cẩm Liên rời đi. Không lâu sau, nàng cũng chịu không nổi rồi. Có lẽ nàng cũng nên rời đi thôi. Đầu óc lúc này có chút không tỉnh táo rồi.

"Mặt Lị chúng ta cũng trở về, các tỷ muội thỉnh lượng thứ."

Đám nữ quyến nhìn thấy hai tỷ muội Diệp gia mặt đỏ bừng, người liên tục xuất mồ hôi như vậy cũng không ép uống.

"Không sao, Diệp nhị tiểu thư cứ nghỉ ngơi cho tốt là được."

"Đúng a, khi khác có thời gian chúng ta lại cùng nhau hàn huyên."

"...."

Diệp Cẩm Linh cười yếu ớt hướng Tả thị báo cáo xong cũng rời đi.

-----Phân Cách Tuyển Luna Huang-----

Phù Dung cẩn thận đỡ Diệp Cẩm Liên trở về viện, vì bọn họ là thứ xuất nên viện hơi xa tiền đình. Đi chưa được bao lâu đã thấy được Trương ma ma đến thông báo: "Phù Dung, bên ngoài thiếu người người mau đến giúp đỡ, giao đại tiểu thư cho ta là được rồi."

Phù Dung đang dẫn đo thì Diệp Cẩm Linh yếu ớt nói: "Người nghe theo Trương ma ma đi, chỉ là trở về viện ta tự mình về được, yên tâm."

Phù Dung ngoan ngoãn nghe theo giao Diệp Cẩm Liên cho Trương ma ma rồi nhanh chóng rời đi.

Thấy thân ảnh của Phù Dung tiêu thất trong màn đêm Trương ma ma nhếch môi khinh bỉ rồi rất nhanh thu lại cười nói: "Đại tiểu thư, để nô tỳ dìu người về viện."

"Được." Diệp Cẩm Liên đang thần trí không được minh mẫn ứng tiếng rồi tùy ý để Trương ma ma đỡ.

"Trương ma ma vì sao lâu như vậy còn chưa đến?" Diệp Cẩm Liên đi một hồi lâu bắt đầu cảm thấy có chuyện không hợp lý, liền hỏi.

"Sắp đến rồi, đại tiểu thư chờ một chút." Trương ma ma vẫn cười nói như trước trong mắt hiện lên vài tiểu ý nham hiểm.

Lại mất một lúc đột nhiên Trương ma ma dừng cước bộ hô to: "Đại tiểu thư, lão tỳ...lão tỳ đột nhiên đau bụng quá, phải làm sao bây giờ."

"Ta ở đây đợi người, người đến tịnh phòng rồi trở lại đây." Diệp Cẩm Liên hồn hèn nói, hiện thần trí nàng không tỉnh táo không thể đi một mình. Hôm nay sinh thân của phụ thân có lẽ là các nàng không dám lộ hành dấu.

"Phía trước là viện của người rồi, chỉ bằng người tự đến. Nô tỳ chịu không nổi nữa ngày khác sẽ đến hướng người bồi tội." Trương ma ma gấp gáp nói xong liền buông Diệp Cẩm Liên ra rồi vội vã rời đi.

Đương nhiên nàng không rời đi mà núp gần đó xem Diệp Cẩm Liên sẽ phản ứng thế nào. Nàng không tin nàng ta vẫn không thể bước đến đó.

Diệp Cẩm Liên nghe phía trước là viện liền không ngừng ngại cố gắng mở to mắt nhìn đường mà bước. Mẫu thân nàng chính là ở phía trước rồi nàng không lo lắng nữa.

Đưa tay đẩy viện môn miệng thở dốc bước vào trong vừa đóng cửa viện vừa hô to: "Di nương, di nương mau đến giúp ta." Nàng không xong rồi, cả người cứ bị thiếu đốt chân hoàn toàn vô lực.

Đột nhiên trước nàng không phải thân ảnh yếu điệu của Cơ di nương mà là thân ảnh của nam nhân a. Nàng là hoa mắt, hoa mắt sao? Nàng cố gắng lắc đầu mở mắt nhìn rõ người trước mặt.

Tiếp đó chính là âm thanh dâm tà vang lên bên tai khiến nàng liên tục loạn choạng lui về sau: "Nghe nói đại tiểu thư Diệp phủ trưởng thành không tệ, không ngờ lại đẹp đến thế này, xem ra hôm nay ta được hưởng phúc rồi." Hắn xoa xoa hai bàn tay vào nhau rồi vron lưỡi liếm môi cực kỳ ghê tởm.

Ngay khi Diệp Cẩm Liên chuẩn bị ngã xuống đất viện môn bị đẩy ra có một thân hình cao to ôm lấy nàng. Còn nam tử vừa lên tiếng lúc này không kịp nói thêm lời nào liền ngã xuống bất tỉnh.

-----Phân Cách Tuyển Luna Huang-----

Đồng thời lúc đó, Diệp Cẩm Linh đi được không bao lâu cũng bị một hạ nhân chặn lại gọi Mạt Lị rời đi với lý do y hệt Trương ma ma.

Diệp Cẩm Linh mặt mũi xua tay nói: "Được rồi người đi đi, ta tự trở về được."

Diệp Cẩm Linh vừa dứt lời hạ nhân kia liền kéo Mạt Lị rời đi trước khi nàng ta kịp nói gì. Diệp Cẩm Linh một mình đi không được bao lâu liền chân vô lực tìm một chỗ tạm thời ngồi xuống.

Khi nàng cố gắng ôm lấy thân mình tìm chỗ ngồi liền bị một cánh tay kéo đi. Không để nàng la lối cánh tay kia còn bịt chặt miệng nàng.

Do trúng được nên Diệp Cẩm Liên đối với cánh tay kia không hề có kháng cự mà buông lỏng cả người mặc cho cánh tay kia kéo mình đi. Không bao lâu nàng bị cánh tay kia thả xuống một bãi cỏ sau bụi cây cao bằng nửa người.

"A." Đau đớn khiến nàng thanh tĩnh kêu lên một tiếng: "Người là ai, dám đối xử với bần tiểu thư như vậy, phụ thân ta nhất định sẽ không tha cho người."

Tiếng cười dâm đãng lại vang lên, tay của tên nam tử của tên nam tử kia không ngừng tự cời y phục trên người mình: "Sợ là hắn không dám giết ta đâu, bởi vì sau đêm nay ta sẽ là nhị cô gia của Diệp phủ, là một nửa chủ nhân ở đây."

Diệp Cẩm Linh nghe được nhưng đầu óc đang trúng được lại hiểu không hết. Mơ hồ nhìn thấy người trước mặt cời y phục cũng là sợ tự ôm lấy mình cố gắng lùi về phía sau.

"Muốn chạy sao? Đừng mơ tưởng, tiểu mỹ nhân, hôm nay ta cùng nàng vui vẻ một chút." Nam tử kia vội vã trút bỏ hết toàn bộ y phục của mình liền nhào đến nắm lấy chân của Diệp Cẩm Linh.

Diệp Cẩm Linh trong hoảng loạn hô to: "Người đến người đến cứu ta."

"La đi, la to nữa đi, ở đây không người không ai đến cứu người đâu, ngoan ngoãn làm nữ nhân của ta." Tên nam tử kia vội vàng muốn kéo Diệp Cẩm Linh về phía mình nhếch môi cười nham nhở.

Còn chưa kịp làm gì đã thấy hấn trọn to mắt ngã xuống úp mặt lên bãi cỏ, bàn tay nắm chân của Diệp Cẩm Linh cũng buông lỏng ra.

Diệp Cẩm Linh lập tức cho tên nam tử kia một cước rồi chọt vật lùi về phía sau. Nàng mơ hồ thấy được một nam nhân khác đứng ở trước mặt mình, vật áo từ sắc tung bay trong gió xuân, nàng kêu lên: "Người muốn làm gì?"

Chỉ thấy nam tử đó chậm rãi bước đến ngồi xổm bên cạnh nàng, cánh tay rắn chắc thon dài đỡ lấy người nàng.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Mọi người đoán thử xem ai cứu các nàng nha.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Cẩm liên chi tình

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Lại nói về lúc Diệp Cẩm Liên bị người ôm vào lòng, nàng dùng hết lý trí còn sót lại để kháng cự: "Mau buông ta, đi nương mau gọi người đến cứu ta." Lúc này nàng vẫn còn nghĩ bản thân đã trở về viện.

Trong lúc nàng mở miệng cố sức hét to trong hơi thở gấp thì miệng đã bị thả một viên dược vào. Trong lúc không để ý liền nuốt luôn xuống bụng.

"Người, người cho ta ăn thứ gì?" Nàng thở gấp cố mở mắt nhìn nam tử trước mặt: "Người giết ta đi, ta không muốn sống nữa." Nếu thanh danh của nàng bị hủy nẫu nữ nàng sẽ không thể sống yên ổn ở Diệp phủ nữa. Nếu là liên lụy đến nẫu thân nàng thả chọn con đường chết. Nước mắt nàng trào ra không ngừng lăn dài trên khuôn mặt.

Nam tử kia chậm rãi đưa tay giúp nàng lau nước mắt không hề đáp lời. Lúc này Khương Văn từ trên tường nhảy xuống, tay tóm lấy cổ áo của Trương ma ma đang bất tỉnh ném xuống bên cạnh nam nhân dưới đất.

Nam tử chậm rãi gạt đầu tạ qua Khương Văn rồi nhui mày nhìn hai thân thể đang bất tỉnh dưới chân hừ lạnh. Cả chuyện tòi bại thể này cũng dám làm Diệp phủ xem ra là cực kỳ hắc ám.

Diệp Cẩm Liên vẫn khóc không ngừng đến khi nàng cảm thấy nhiệt lượng trong thân thể đột nhiên trở lại bình thường, đầu óc thanh tỉnh, cảnh vật trước mắt cũng rõ ràng hơn. Nàng vội tránh ra khỏi vòng ôm ấp của nam tử, e ngại phúc thân nói:

"Tạ qua công tử giúp đỡ, lúc này không biết ý tốt của công tử nên có lời mạo phạm, thỉnh công tử thứ lỗi."

"Đại tiểu thư." Âm thanh nhàn nhạt của Khương Văn ở phía sau Diệp Cẩm Liên truyền đến.

Diệp Cẩm Liên hoảng hồn quay lại, thấy được Khương Văn lòng an ổn không ít: "Khương công tử." Nàng vội chạy đến bên Khương Văn, dù gì đây cũng là học trò của Diệp Nghiêu ít nhất sẽ không hại nàng. Lại nói đứng bên người quen cũng tốt hơn đứng bên cạnh người lạ mặt mới cứu mình kia.

Nàng nhìn xung quanh mới phát hiện đây không phải viện của mình. Đây là một viện phía nam bị bỏ trống nơi Vô Sự từng bị Diệp Cẩm Ninh đến hành hình.

Đường nhìn của nàng đổ xuống dưới đất thấy được hai thân thể đang bất tỉnh, cả thân người đều chấn kinh: "Đây là..." Là Tả thị hại nàng. Nàng tự hỏi bản thân đã làm ra chuyện gì quá phận để bị đối xử như vậy? Nàng vẫn luôn an phận thủ thường chuyên tâm với Bách Lý Nghiêm cơ mà.

Nam tử vận cả người thúi đậm lục sắc phất tay áo, Khương Văn hiểu ý gạt đầu, khom người một mình ôm hai thân thể dưới đất lên vai. Sau khi thẳng thắt lưng liền hướng Diệp Cẩm Liên nói: "Đại tiểu thư, tại hạ đưa họ ra ngoài đợi." dứt lời liền xoay người bước ra viện môn.

Diệp Cẩm Liên thấy vậy cũng hướng nam tử một thân đậm lục sắc hành lễ cáo lui: "Tiểu nữ cáo lui trước, công tử cũng nên trở về tiền thính." Nàng vốn muốn nhắc nhở hấn trong phủ người khác không nên đi lại lung tung. Nhưng nghĩ hấn không đi lại lung tung sẽ không cứu được nàng liền nuốt câu kia xuống.

Đáng lẽ nàng nên hỏi quý danh của hấn để trả ơn nhưng chỗ thanh vắng thế này, cô nam quả nữ rất không thích hợp. Nàng vẫn là tự đến tiền thính đợi hấn rồi muốn nói gì thì nói.

Khi nàng lướt qua hấn để bước ra viện môn nam tử kia nắm lấy cổ tay nàng kéo vào lòng khẽ cười: "Diệp đại tiểu thư không phải là chỉ dùng lời nói để cảm tạ ta chứ?"

Diệp Cẩm Liên cau mày hất tay hất ra lùi về sau: "Công tử muốn ta đền ơn thế nào?" Nếu không phải hấn cứu nàng, nàng đã không cần khách sáo như vậy mà trực tiếp ném cho hấn một cái tát.

"Gã cho ta." Nam tử kia nhàn nhạt phun ra ba chữ, đáy mắt lóe sáng nhìn chằm chằm Diệp Cẩm Liên.

Sắc mặt của Diệp Cẩm Liên đen lại không ít. Rất nhiều hài tử của bằng hữu Diệp Nghêu cũng nói như vậy với nàng còn kèm theo phần sau "làm thiếp". Nàng khinh bỉ những tên nam nhân thế này.

Không hề ngẩng ngai, nàng mạnh mẽ ngẩng đầu dùng ánh mắt kiên nghị nhìn hấn: "Thứ lỗi cho ta không thể đáp ứng, ta đã sớm có người trong lòng, thỉnh công tử chọn thứ khác." Lúc này vì chán ghét nên đến khiêm ngữ nàng cũng không sử dụng nữa.

Một khuôn mặt tuấn tú lọt vào tầm mắt nàng. Sống mũi cao vút, mẫu quang tự tin hiện rõ kiên nghị. Thân hình cao to vạm vỡ. Nhưng là nàng đã có người trong lòng nên sẽ đối với hấn tuyệt không động tâm. Có đẹp hơn nữa cũng chỉ là một vỏ bọc đẹp để bên trong thối nát.

Đáy mắt của nam tử đó khẽ run một cái. Có người trong lòng là thế nào? Chẳng phải nàng được nuôi dưỡng trong sương phòng sao, lý nào quen biết được nam nhân khác. Hấn lại tiếp tục tỏ ra như không để ý, khẽ cười nói: "Đáng tiếc ta lại chỉ muốn như thế, biết phải làm sao?"

Diệp Cẩm Liên nắm chặt nắm tay nén nộ khí, lại dùng khiêm ngữ nói: "Thứ lỗi cho tiểu nữ thực sự không thể đáp ứng." Trong đầu nàng giờ đây nhớ lại từng câu từng chữ trong thư của Bách Lý Nghiêm, câu từ không hề văn hoa nhưng lại mãnh mẽ tác động đến được tâm nàng. Cho dù thân hình hấn không tốt, đầu óc không tốt, hấn là hoa tâm, nhưng nàng đối với hấn động tâm tuyệt không hối hận.

"Diệp đại tiểu thư kiên quyết như vậy ta lại không cam lòng." Nam tử lại lắc đầu chép miệng: "Không biết ta có vinh hạnh được biết người trong lòng của đại tiểu thư không? Nếu như hấn thực sự hơn ta, ta liền cam tâm tình nguyện từ bỏ." Đến cùng là nàng đã động tâm tên chết tiệt nào? Để hấn biết được, hấn nhất định lộ ra tên đó.

Đáy mắt của Diệp Cẩm Liên nhu hòa đi không ít. Nàng nhớ lại lá thư cuối cùng nàng nhận được từ Bách Lý Nghiêm, nở một nụ cười nhu tình, đáp: "Thế tử hầu gia."

Nam tử lập tức nhíu mày chê bai không đáng một phen đồng tiền: "Hừ! Hóa ra là tên ngốc Bách Lý Nghiêm đó, luận dung mạo luận tài hoa hấn đều không bằng ta, đã vậy còn lăm lăm xấu thanh danh hư bại có gì đáng để nàng gửi gắm." Trong giọng thể hiện sự không cam lòng.

Diệp Cẩm Liên nghe được người trong lòng bị chê bai liền tức giận bỏ luôn dáng vẻ thực nữ mẫn: "Công tử thỉnh chú trọng lời nói, người công tử đang nhắc đến chính là thế tử hầu gia, là người trong lòng của ta. Dù hấn không bằng công tử nhưng trong mắt ta hấn là tốt nhất."

"Vậy cho dù Diệp thượng thư không đồng ý nàng vẫn muốn gả cho tên ngốc Bách Lý Nghiêm đó?" Trong giọng nói của nam tử kia đầy kích động, hai tay nắm chặt thành quyền.

"Đúng, không phải hấn ta không gả." Diệp Cẩm Liên mở to mắt vững vàng tuyên bố. Diệp Nghêu cũng biết chuyện nàng sớm cùng Bách Lý Nghiêm thư từ qua lại nhưng không phản đối nghĩa là ngầm đồng ý, nàng làm sao sẽ bị tên chết tiệt trước mắt này uy hiếp.

Lại nói, nàng đã từng có suy nghĩ ngược lại. Cho dù nam tử trên đời này chết hết nàng cũng sẽ không gả cho Bách Lý Nghiêm. Nhưng giờ đây nàng cũng có chút cảm thấy buồn cười với suy nghĩ trái ngược của hiện tại.

Chỉ là nàng không biết, Diệp Nghiêu không phản đối chỉ vì bức không được Diệp Cẩm Huyền mà thôi. Bởi hấn nghĩ có thể kết thông gia nói Bách Lý Hạ chính là vinh dự lại còn mang về cho hấn không ít lợi nhuận nha.

Đột nhiên nam tử đối diện lại ngửa mặt lên trời bật cười khiến Diệp Cẩm Liên không thể hiểu nổi, bởi phản ứng của hấn hoàn toàn khác với suy nghĩ của nàng a. Nàng sợ lòng tự tôn của hấn bị chà đạp nghiêm trọng nên phát điên lên lút rồi đi. Không ngờ ngay lúc nàng nhắc một chân đến cửa viện lại bị hấn kéo lại ôm vào lòng.

Nàng dùng hết sức lực của bản thân vùng vẫy kêu la: "Công tử mau buông ta ra, người luôn miệng chê bai thế tử gia không đáng nửa phân tiền mà bản thân đến câu "nam nữ thụ thụ bất thân" cũng không biết sao?"

Âm thanh cáo hứng của nam tử kia lại khàn khàn truyền đến bên tai Diệp Cẩm Liên: "Vậy là đúng rồi gả cho hấn chính là thê tử của ta."

Diệp Cẩm Liên nghe được toàn bộ cử động đều bị đình trệ, nàng không tin được những gì bản thân vừa nghe được. Nàng tròn to mắt quay mặt lại nhìn nam tử trước mặt. Hấn nói vậy có ý tứ gì?

"Công tử, người vừa nói cái gì?"

Nhưng là Bách Lý Nghiêm sẽ không có hình dáng như vậy đâu. Nàng là biết hấn đậu thám hoa đã là rất bất ngờ rồi nhưng không nghĩ đến hấn thay đổi nhiều như vậy. Sẽ không phải chứ? Lão thiên gia là đang trêu đùa nàng đi?

Bách Lý Nghiêm nhìn Diệp Cẩm Liên không rời mắt, ánh mắt mang theo tiểu ý nhẹ nhàng đáp phi sở vấn: "Hồng diệp đề thi truyền hậu ý."

Diệp Cẩm Liên buộc miệng đọc ra câu: "Xích thường hệ túc kết lương duyên." Đây là câu thơ trong lá thư cuối cùng Bách Lý Nghiêm viết cho nàng, hấn làm sao sẽ biết?

Nàng bất khả tư nghị đưa tay lên che cái miệng đang há to không biết ngậm lại của mình. Làm sao sẽ thành như thế? Trong một năm kia hắn đã làm gì mà đem bản thân biến hóa đến cực đại, khiến người kinh hãi như vậy?

Bách Lý Nghiêm nở nụ cười buông lỏng tay ra: "Làm sao? Không nhận ra bốn thế tử?" Hắn lại bày ra bộ dạng hoa hoa công tử như trước xấu xa nắm tay Diệp Cần Liên kéo xuống, một tay giữ lấy cằm của nàng trên.

Thấy được thái độ không đành lòng quen thuộc Diệp Cần Liên lập tức hồi thần lập tức đẩy hắn ra xa bản thân lùi về phía sau. Đáng chết, hắn đùa giỡn nàng.

Bách Lý Nghiêm nhìn được dáng vẻ thẹn thùng của Diệp Cần Liên lại tiếp tục một tràng cười to: "Đây là thế nào, lúc này vừa cao giọng tuyên bố không phải bốn thế tử thì không gả, giờ lại giữ khoảng cách là thế nào?"

Mặt của Diệp Cần Liên đỏ đến tận mang tai, chôn luôn xuống đất không dám nhìn Bách Lý Nghiêm. Nếu nàng biết tên trước mặt là hắn nàng sẽ không nói ra những lời kia. Nàng vội phúc thân hành lễ: "Tiểu nữ từ gặp qua thế tử gia."

"Chúng ta cũng sắp thành thân không cần đa lễ như vậy." Bách Lý Nghiêm bước đến hai tay đỡ lấy Diệp Cần Liên, âm thanh vẫn còn mang theo chút ý tứ xấu xa.

Diệp Cần Liên tránh xa hắn ra rồi lại lùi về thêm vài bước. Nàng thực muốn cắn đứt cái lưỡi của mình, tại sao lại nói ra những lời xấu hổ như vậy chứ. Nhất định trong lòng hắn sẽ xem nàng không khác gì nữ tử bên ngoài.

"Thế tử gia bận trăm công ngàn việc vẫn là nên rời khỏi nơi này đi thôi, tiểu nữ từ không dám làm kéo dài thời gian của thế tử gia."

Bách Lý Nghiêm biết nàng giận hắn không viết thư cho nàng liền giải thích: "Nguyên nhân thư ta gửi ít đi là vì bận rộn thi cử, sau đó liền biệt vô âm tín, cung yến lại không gặp nàng là vì ngày hôm nay. Ta muốn tận tai nghe được nàng nguyện ý gả cho ta." Hầu phủ tổ chức đại yến ba ngày ba đêm hắn cũng không xuất hiện cơ mà.

Tâm của Diệp Cần Liên có một cỗ ám áp dâng lên, ngọt ngào lấp đầy lòng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Thế tử gia là vì sao biết được tiểu nữ từ ở đây mà đến?" Lúc này rõ ràng nàng không thấy người của hầu phủ đến cơ mà.

Nhắc đến chuyện này Bách Lý Nghiêm lại nín chặt mày lại, giọng nói cũng trở nên cứng rắn: "Lúc ta vừa mới đến thấy nàng được thị nữ đỡ ra ngoài, sắc mặt không được tốt. Sau khi tặng lễ vật cho Diệp thượng thư xong ta liền cùng Khương công tử đến tìm nàng." Hắn thường xuyên ra vào thanh lâu nên thập phần xác định nàng là bị gì. Chính vì vậy hắn mới gọi Khương Văn đi cùng.

Nếu không phải thấy được Trương ma ma thấp thỏm lén lút bên bụi cây thì không cứu được nàng rồi. Nghĩ đến đây cũng là cảm tạ trời đất, may là nàng không sao.

Diệp Cần Liên nghe được lại mỉm cười quên cả đáng sợ mới vừa rồi, lên tiếng đề nghị: "Thế tử gia người nên trở lại tiền thính thôi kẻo có người thấy được thì không hay." Vậy là đã bị Diệp Cần Huyền nói trúng rồi, hắn thực sự không có ý với nữ tử khác nha.

Bách Lý Nghiêm lại trở về bộ dạng ngày thường giả hoạt cười: "Vậy thì có sao, bất quá chúng ta thành thân sớm một chút thôi."

Diệp Cần Liên xấu hổ cúi đầu lướt qua khỏi người hắn bước ra khỏi viện. Bách Lý Nghiêm thấy vậy liền đuổi theo bước bên cạnh, thờ dài thán: "Nói ra chuyện này vẫn là phải cảm ơn Diệp tứ tiểu thư a."

Diệp Cần Liên không hiểu liền quay người hỏi: "Chuyện này liên quan gì đến tứ muội muội?"

"Là Diệp tứ tiểu thư giúp ta để nàng đối với nam tử khác không động lòng." Bách Lý Nghiêm nở một nụ cười thanh thoát nhẹ nhàng nói: "Ta phải chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh cảm tạ mới được."

Diệp Cần Liên thụ sủng nhược kinh, hóa ra chuyện này Diệp Cần Huyền cũng có phần. Được, được lắm, nàng xem nàng ta như hảo tỷ muội thế mà dám giấu diếm nàng, để xem nàng xử trí nàng ta thế nào.

Bóng dáng hai người cùng nhau bước đi trong màn đêm, ánh trăng soi rõ mười ngón từ hai bàn tay đan chặt vào nhau thể hiện tình ý đôi bên.

Khương Văn theo sau đi cách họ một khoảng để tránh bản thân trở thành người dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 73: Hiểu lầm đáng sợ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Đồng thời ở bên kia, Diệp Cẩm Linh át chế không được được tính dùng ánh mắt mê man nhìn nam tử đang đỡ lấy mình. Giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên cất lên.

"Thái tử điện hạ."

Nở một nụ cười mỉa hoặc liềm hướng môi của nam tử kia hung hăng cắn nát. Tâm nàng chính là muốn nữa, muốn nhiều nữa, muốn hòa tan cùng hắn.

Nam tử kia bị dọa đến chấn kinh dùng sức lực đẩy Diệp Cẩm Linh ra, nhưng Diệp Cẩm Linh lại bám chặt lấy cổ hắn không buông. Trong lòng hắn lúc này chính là ghê tởm muốn hình vạn trạng.

Trong lòng Diệp Cẩm Linh hiện tại chính là hạnh phúc vô cùng. Đoan Mộc Chiến Khôi cuối cùng cũng nhìn đến nàng. Nàng muốn gả cho hắn, rất muốn rất muốn.

Cảm nhận được nam tử không còn phản kháng mình nữa, tay nàng lại không an phận sờ loạn trên người hắn. Y phục của nam tử kia vốn là chính tề bị nàng kéo đến đến một mảnh rối loạn. Tay còn luồn vào trong áo của người ta nữa, cực kỳ không thực nữ a.

Bắt đắ dĩ hân tử trong vạt áo trước ngực lấy ra một bình sứ rồi đổ ra một viên dược đặt ở khe hở giữa môi hai người. Cố sức dùng ngón tay nhét vào trong.

Sau khi được vào miệng hắn mặc cho Diệp Cẩm Linh hôn mình. Trong lòng lúc này chính là một biển lửa khó dập tắt. Cường hôn hắn lại còn gọi nam nhân khác thực khiến hắn không thể nào không nuốt nổi cơn giận này.

Nữ nhân chính là như vậy đều là hoa tâm không đáng tin cậy, là mầm mống của mọi sự tai họa. Tay hắn vẫn ở tư thế đỡ lấy thân người của Diệp Cẩm Linh, một chân để lưng nàng cho tựa vào, trong đầu chính là mắ chữi vô số lần.

Sau khi Diệp Cẩm Linh được dùng giải dược đầu óc dần dần thanh tỉnh trở lại, nụ hôn cũng dịu đi không ít. Nàng không dám mở mắt sợ "thái tử điện hạ" tức giận. Nhưng nếu còn giữ tư thế này sẽ bị nghĩ là nữ tử thanh lâu mất.

Hạ quyết tâm nàng vội vàng khẽ đẩy nam tử ra rồi mở mắt nhìn thẳng. Khi nhìn đến nam tử trước mặt nàng chấn kinh: "Sao lại là ngươi?" Nàng rút tay về đặt lên miệng che lại chĩnh lẳng rất lâu.

"Vì sao không thể là tại hạ? Nhị tiểu thư vẫn là đang nghĩ người vừa rồi là thái tử điện hạ sao?" Hình Trùng Xuyên hừ lạnh, trong giọng nói mang theo nộ khí nồng nặc. Hắn thật muốn hất nữ nhân này xuống đất nhưng là lương tâm không cho phép làm thế với nữ tử.

Nếu thực sự là Đoan Mộc Chiến Khôi sợ là nàng không thể thỏa mãn lâu như vậy rồi. Thái tử cũng dám mơ tưởng?

Diệp Cẩm Linh khóc lóc kêu la liên tục nắm chặt tay không ngừng đánh hắn: "Ngươi mau trả lại nụ hôn đầu cho ta, trả lại cho ta." Nụ hôn đầu của nàng phải là với thái tử điện hạ cơ. Làm sao có thể là nam nhân này? Vì sao nam nhân này lại cứ xuất hiện phá hỏng chuyện của nàng?

Mặt của Hình Trùng Xuyên đen đến nỗi không thể đen hơn được nữa. Hắn cứu nàng không nhận được một câu cảm tạ đã đành còn bị cường hôn rồi đánh mắng nữa. Nữ nhân đúng là không ai tốt đẹp.

"Nhị tiểu thư có phải hay không nên đứng lên?" Ghét hắn như vậy còn nằm trong lòng hắn làm gì?

Diệp Cẩm Linh nhìn ngừng khóc nhìn lại tình huống của mình rồi đỏ mặt vội vàng đứng dậy. Nàng ám ức trừng mắt tên cướp đi nụ hôn đầu đẹp đẽ của mình. Nhưng ngay khi đối mặt bị mình cắn đến chảy máu của Hình Trùng Xuyên cùng y phục không chỉnh tề của hắn lọt vào mi mắt, nàng lập tức bỏ đi thái độ kia, cúi đầu không nói.

Hình Trùng Xuyên chậm rãi đứng dậy đưa tay chỉnh lại y phục rồi lấy một chiếc khăn tay lau máu trên môi. Nhìn thấy môi mình chảy nhiều máu như vậy trong lòng càng khó chịu hơn.

Lại lấy một lọ dược bôi lên, sau đó chậm rãi nói: "Nhị tiểu thư có phải đang trách ta quản chuyện không nên quản không? Nếu là như vậy lần sau khi thấy nhị tiểu thư xảy ra chuyện ta sẽ không quản nữa."

Nếu không phải xem phần tình cảm năm đó Diệp Nghiêu thu nhận hắn thì còn lâu hắn mới cứu nữ nhân, nhất là một nữ nhân như Diệp Cẩm Linh.

Diệp Cẩm Linh bị nói đến á khẩu, nếu lúc này Hình Trùng Xuyên không ra tay cứu giúp thì nàng đã thất thân rồi. Thất thân so với mất nụ hôn đầu còn đáng sợ hơn.

Nàng run rẩy đưa tay nắm lấy ống tay áo của hắn hạ giọng nói: "Đa tạ. Chuyện kia là ta không đúng, ta không nên trách Hình công tử, ngươi đại lượng bỏ qua cho ta."

Hình Trùng Xuyên nghe vậy tuy trong lòng vẫn rất không cam tâm nhưng vẫn miễn cưỡng đáp: "Hy vọng lần sau nhị tiểu thư nhìn cho rõ ràng một chút, tại hạ không hề ý không có nghĩa nam tử trong thiên hạ này người nào cũng như vậy đâu."

Lúc này không phải nghe được Bách Lý Nghiêm đến nói với Khương Văn hán cũng không biết chuyện gì xảy ra. Hắn đã đưa một viên giải dược cho Bách Lý Nghiêm bảo Khương Văn thử đến xem Diệp Cẩn Huyền trước. Hắn cũng cảm thấy tất cả mọi chuyện dường như nhắm vào Diệp Cẩn Huyền vậy. Dù sao Diệp Cẩn Huyền cũng là nữ tử mà xem như đối với hắn thân nhất.

Tên Khương Văn đáng chết lại một mực bảo muốn cùng Bách Lý Nghiêm. Thế là hắn phải viện cớ rồi đi để tìm Diệp Cẩn Huyền. Vì sao hắn lại phải vì tên Khương Văn kia mà lo nghĩ chứ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại Diệp Cẩn Huyền là một nữ tử tốt, lại hết lần này đến lần khác gặp phải họa không may, hắn cũng không đành lòng a.

Cũng may hắn đi được không lâu nghe được tiếng Diệp Cẩn Linh kêu cứu ở một hoa viên cách xa tiền thính không người lui tới. Như vậy thì còn lâu mới có người đến cứu nàng.

Chuyện này nhất định có nghi điểm. Đường đường là hoa viên Diệp phủ lại không hề thấp đèn không có thị vệ gác tuần. Chuyện này thực là kỳ hoặc.

Diệp Cẩn Linh lập tức gật đầu nghe theo. Nàng đương nhiên là biết rồi nhưng lúc này nàng là bị hạ dược a: "Lúc này ta là..."

Lời còn chưa dứt Hình Trùng Xuyên bước đến nhìn nam tử toàn thân trần như nhộng đất, nàng cũng nhìn theo lập tức che mắt lại xoay người đi nơi khác. Không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy, nàng cũng biết đây chính là Tà thị cảnh cáo mình nhưng nàng không thể kiềm chế lòng mình. Nàng cũng không muốn như vậy đâu.

Hình Trùng Xuyên mang y phục dưới đất đắp lên người nam tử kia. Rồi điểm một cái lên người hắn giải huyết ngù. Nam nhân kia tỉnh lại nhìn thấy Hình Trùng Xuyên lập tức chấn kinh: "Người... người..."

Hình Trùng Xuyên đang tâm trạng không tốt liền lạnh giọng ra lệnh: "Mặc y phục vào cho ta." Tay bóp chặt cổ của hắn, chỉ cần dùng thêm một ít lực chính là đến xương cũng nát, hung hăng ném lên mặt đất.

"Vâng." Nam tử kia sợ đến run rẩy lập tức y theo lời của Hình Trùng Xuyên mà làm theo.

Diệp Cẩn Linh không dám quay đầu lại nhưng người nàng lùi về phía sau vì nàng còn lời muốn nói cùng Hình Trùng Xuyên. Đến khi lưng nàng đụng vào lưng hắn. Hắn cau mày đứng yên hỏi: "Nhị tiểu thư còn gì muốn nói."

"Chuyện lúc này, tuyệt đối không thể để người ngoài biết được." Diệp Cẩn Linh run rẩy thấp giọng nói.

Hình Trùng Xuyên không hề do dự đáp: "Được." Hắn cũng không muốn người khác biết. Nhờ Diệp Nghê bức hắn lấy Diệp Cẩn Linh thì nguy mất.

Diệp Cẩn Linh nghe được lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Đa tạ Hình công tử." Nàng nhỏ giọng tạ ơn rồi bước lên trước vài bước.

Lúc này nam nhân kia cũng đã mặc xong y phục. Hình Trùng Xuyên tiến đến điểm một cái lên người hắn, hắn lập tức lại gục xuống. Hắn đỡ nam tử kia rồi bước đi tìm Diệp Nghê.

Diệp Cẩn Linh nghe được tiếng động nhỏ dần lấy can đảm xoay người đã thấy Hình Trùng Xuyên đi được một đoạn khá xa mình rồi. Nàng vội nhắc nhanh cước bộ đuổi theo.

Nàng leo đèo bước phía sau hắn không dám ngẩng đầu lên. Tay bắt gác sờ lên môi mình tim đập mạnh vài nhịp. Là nàng quá đáng trách hắn hết lần này đến lần khác.

Diệp Nghê đã từng nói với mỗi nữ nhi rằng có thể động tâm với ai tuyệt đối không được với Hình Trùng Xuyên vì hắn đã từng nói qua sẽ không thành thân. Nàng cũng biết được hắn không thích nữ nhân, là nàng khinh bạc hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Sẽ không động tâm

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Bên này, Diệp Cẩn Huyền chạy theo phương hướng của tiền thính trong lòng thầm hy vọng Diệp Cẩn Linh vẫn chưa rời đi. Chân nàng vô lực ngã xuống, đau khiến nàng thanh tỉnh trở lại.

Tiếp tục đứng lên, cắn thật chặt môi để bản thân có cảm giác đau, cố ép bản thân phải thanh tỉnh. Mắt nàng trở nên mờ hồ, giờ tay lên nắm lấy cây trâm trên tóc không chút do dự đâm lên cánh tay trái của mình.

Cứ như vậy nàng chạy, hể cảm thấy bản thân mất đi tỉnh táo lại ấn mạnh trâm một phần. Đang chạy đột nhiên đụng phải người nào đó vốn là ngã xuống đất nhưng lại được bễ lên.

"Nàng làm sao?" Đoàn Mộc Chiến Phàm nhíu mày nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Cẩm Huyền dưới ánh trăng. Toàn thân đều nóng bừng, trên tay còn cầm một cây châm tự đâm vào cánh tay mình nữa.

Diệp Cẩm Huyền xác định được người trước mắt, nàng không có thời gian suy nghĩ nhiều liền dùng sức nói: "Nhị tỷ, nàng đã rời khỏi tiền đình?"

"Đã rời khỏi." Đoàn Mộc Chiến Phàm chậm rãi trả lời rồi bễ nàng đến một bên, dưới tán cây to đặt nàng ngồi xuống xem vết thương, thăm nghĩ không lẽ nàng cũng như Diệp Cẩm Liên?

"Làm sao lại từ đâm tay mình?"

"Thỉnh Niệm vương gia giúp thần nữ lập tức đi xem nhị tỷ." Diệp Cẩm Huyền đáp phi sở vấn, cầm chặt trâm trong tay rút mạnh ra rồi lại tiếp tục đâm xuống để bản thân không bị được tính không chế.

Đoàn Mộc Chiến Phàm nhanh tay hơn giữ lại cổ tay nàng kéo vào lòng của mình, nheo đôi mắt phượng lại: "Diệp nhị tiểu thư làm sao?" Hắn nghĩ chỉ là Diệp Cẩm Liên bị hạ được không ngờ Diệp Cẩm Linh cũng bị sao?

Lúc này không phải nghe được đoạn đối thoại của đám người Hình Trùng Xuyên hắn cũng không rời khỏi tiền đình đến tìm nàng. Quả thực là bị người động tay chân! Nói vậy chính là cả ba tỷ muội đều nằm trong kế hoạch lần này? Hắn sắp xếp lại những manh mối mình biết liền đoán được chuyện sẽ được phát sinh ở đâu.

"Ta sợ nhị tỷ gặp chuyện Niệm vương gia thỉnh mau đến đó xem thử." Diệp Cẩm Huyền cắn chặt răng nói, mắt nàng lúc này mông lung rơi vào đôi môi mông khấp hở của Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Có trời mới biết được nàng phải dùng bao nhiêu lý trí mới để bản thân loại bỏ các suy nghĩ muốn ngậm lấy. Tay bị hắn nắm chặt, cả người bị hắn ôm thế này càng khiến nàng như bị hàng nghìn hàng vạn con kiến bò lên người ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Được hiệu hóa thành ngọn lửa nhỏ từ trong người nàng dần dần đốt lên, khiến hơi thở nàng trở nên gấp gáp, đại não vô pháp thanh tỉnh. Lúc này bảy phần chính là muốn lao vào với hắn, chỉ còn ba phần là nàng có thể không chế mà thôi.

"Nàng thế này ta làm sao yên tâm rời đi." Hắn cầm tay của Diệp Cẩm Huyền đặt lên vai mình rồi vuốt ve gò má ửng đỏ nóng như lửa của nàng.

Diệp Cẩm Huyền bị hắn tác động chính là nhìn không được liên tục thở dốc. Tay nàng chạm đến người hắn cũng là không muốn rời chỉ còn cách cắn chặt môi dưới thôi. Mắt nàng cố gắng mở to nhìn dung mạo tuấn mỹ quen thuộc trước mắt, cổ bức bản thân nhớ lại chuyện hắn làm với bản thân ở đời trước để bài xích hắn.

"Niệm vương gia sẽ không phải là muốn thừa cơ người khó khăn mà..."

Nàng là muốn vùng vẫy thoát khỏi hắn nhưng thân thể chết tiệt này chính là mê luyến hắn không chịu rời. Thứ nàng có thể điều khiển chính là dùng hết sức không chế phần lý trí còn sót lại đang có ý định tạo phản của bản thân, còn lại toàn bộ những thứ khác đều không nghe theo chỉ thị của nàng.

Lời nói còn chưa dứt liền bị Hắn đưa tay che miệng ngăn chặn lời nói của nàng. Hắn mở miệng gọi to: "Hắc Ứng."

Lập tức có một nam tử toàn thân hắc sắc xuất hiện cung kính bước đến ôm quyền hành lễ: "Thuộc hạ tham kiến Vương gia."

"Được." Lại một chữ được phun ra.

Hắc Ứng đưa mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền quan sát tình trạng rồi mới phán đoán xem nên dùng loại được gì. Hắn từ trong vạt áo trước ngực lấy ra một lọ sứ rồi đổ ra một viên được bước đến muốn đưa cho Diệp Cẩm Huyền.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đưa tay ra, hắn liền hiểu ý đặt được vào lòng bàn tay chủ tử rồi hành lễ rồi tự động biến mất.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đưa được đến miệng Diệp Cẩm Huyền, ở bên cạnh trấn an: "Đây là giải được, nàng dùng qua một lát sẽ không sao."

Diệp Cẩm Huyền nghe được không chút do dự há miệng nuốt được, nàng lại nói: "Ta đã dùng qua giải được Vương gia có thể đi xem nhị tỷ?"

Đoàn Mộc Chiến Phàm như nhớ được gì đó đáy mắt lóe sáng rồi lại rất nhanh biến mất: "Đã có người đến xem nàng ta, nàng cứ an tĩnh đợi hồi phục là được."

Diệp Cẩm Huyền nghe được tâm cũng an không ít. Vô Sự bên cạnh liên tục nhảy xung quanh hai người. Khóe miệng của Đoàn Mộc Chiến Phàm khẽ nhếch xoa đầu Vô Sự, mắt nhìn lên vết sẹo trên mặt Diệp Cẩm Huyền, trong lòng buồn vô hạn.

Được tiến vào cơ thể rất nhanh thần trí của Diệp Cẩm Huyền dần dần phục hồi. Nàng chậm rãi thu tay về đặt lên lồng ngực của mình, nhịp thở cũng được điều hòa không ít.

Cảm nhận được nàng không sao Đoàn Mộc Chiến Phàm đỡ nàng ngồi vững, ôn nhu hỏi: "Nói ta biết đã xảy ra chuyện gì?"

Diệp Cẩm Huyền lạnh mặt vội vã đứng dậy cách xa hắn ba bước khom người: "Tạ qua Niệm vương gia giúp đỡ, những lần Vương gia ra tay cứu giúp thần nữ nhớ kỹ chỉ cần Vương gia cần liền có thể cho người đến truyền lời là được." Nàng lại nợ hắn một nhân tình, vì sao mỗi lần nàng gặp nạn đều là nợ hắn như vậy. Tuy nàng không biết bản thân có giúp được gì hay không chỉ là nàng không muốn nợ hắn.

"Tốt, bốn vương nhớ kỹ lời của quận chúa." Đoàn Mộc Chiến Phàm chậm rãi nói, khóe miệng kéo cao hiện lên đường cong tuyệt mỹ. Trong lòng âm thầm tính toán vô số chuyện tương lai.

"Thần nữ hiện phải đi xem nhị tỷ, không thể bồi Vương gia, xin thứ lỗi, cáo từ." Nàng phúc thân lần nữa liền xoay người rời đi.

Ngay lúc người nàng xoay vạt váy nhẹ nhàng bay, một trận gió thật nhanh xẹt qua, nàng chỉ thấy cả người của mình bị nhấc bổng lên rồi bay trên không trung. Thời điểm chân định lại đã thấy bản thân ngồi trên cây to đối diện đại môn Nghênh Xuân viện.

"Niệm vương gia làm vậy là có ý gì?" Mặt nàng đen đi không ít, cả giọng nói cũng lạnh đi vài phần. Đồi trước hắn không thèm nhìn nàng đến một mắt, đòi này lại như âm hồn bất tán.

"Nàng xem chút đi." Một tay Đoàn Mộc Chiến Phàm ôm lấy eo nhỏ của Diệp Cẩm Huyền, một tay ôm lấy Vô Sự, hát cảm đến Nghênh Xuân viện đối diện.

Tuy sự tình hắn không biết rõ nhưng cũng là đoán ra được một chút. Nếu có người đã cố ý bày ra vở kịch tiểu thư cùng người hoan ái ngay trong lúc phủ tổ chức dạ tiệc chính là sẽ còn phần sau. Vẫn là ngồi đây xem kịch vui.

"Tay nàng bị thương chút nữa nên hảo hảo thoa được, lần sau không được phép tự làm tổn thương bản thân nữa, biết không?"

Diệp Cẩm Huyền buồn bực không thôi tuy là tư thế ngồi không thân mật như lần trước nhưng cũng là ở kế bên hắn khiến nàng vô pháp tiếp thu. Âm thanh lại vang lên kèm theo vài đạo vị khó chịu:

"Niệm vương gia nhân rồi liền một mình xem, thần nữ còn phải tìm nhị tỷ, thỉnh buông thần nữ xuống."

Bên trong ngoài trừ Hải Dụ và tên nam nhân kia thì còn gì hay ho mà xem. Lòng nàng lúc này sợ Diệp Cẩm Linh như đòi trước vậy, thanh danh cùng mạng đều mất.

Đoàn Mộc Chiến Phàm kẻ môi sát tai nàng nhẹ nhàng thổi khí cực kỳ ám muội: "Bốn vương muốn có nàng bồi bên người." Mặt hắn hoàn toàn chôn chôn vào trong mái tóc dài mượt mà của nàng. Mùi tinh dầu hoa hồng trên tóc bay vào trong mũi tỏa ra khắp người càng khiến hắn không muốn rời xa. Lúc này hắn chỉ muốn ở bên nàng mãi thôi.

Tâm của Diệp Cẩm Huyền liên tục đập thình thịch như trống giục quân vậy. Sẽ không phải hắn đối xử với nàng tệ hại như vậy mà nàng vẫn còn động tâm chứ? Không nhất định là không, nàng đưa tay đẩy hắn ra khỏi người mình.

"Niệm vương gia thỉnh tự trọng, đây là Diệp phủ không phải Niệm vương phủ."

Hai phiến môi mỏng của Đoàn Mộc Chiến Phàm hiện lên một nụ cười mãn nguyện, hắn dùng thêm vài phần lực ôm chặt nàng vào lòng, âm thanh ní non lại vang lên: "Huyền nhi không nên động." Nàng nếu là còn động hắn biết bản thân nhất định sẽ phi lễ nàng.

Diệp Cẩm Huyền nghe được trán rơi xuống mấy vạch đen, nghiêng răng nghiêng lợi không làm gì được. Trong lòng nàng như lửa đốt nhìn về phía phương hướng của hoa viên. Đồi trước Diệp Cẩm Linh chính là bị phát hiện cùng nam nhân hoan ái ở đó.

"Niệm vương gia không nên gọi thần nữ thân mật như vậy, chúng ta còn không thân thuộc như vậy đâu."

Đoàn Mộc Chiến Phàm chỉ nhân nhặt phun ra câu: "Bốn vương cứu nàng nhiều lần như vậy còn xem là chưa thân thuộc sao?" Kể từ lúc hắn xác định được lòng của bản thân liền chỉ nhận thức mỗi mình nàng làm thế tử, cho dù trải qua bao nhiêu luận hồi cũng tuyệt không buông tay.

Đột nhiên nàng thấy được có ánh sáng của rất nhiều đèn lồng tập trung ở đó. Nàng không còn tâm tư để ý đến những chuyện khác nữa, tim đập loạn nhịp nhìn không được khẽ gọi Đoàn Mộc Chiến Phàm: "Niệm vương gia hình như bên đó xảy ra chuyện, chúng ta mau đến đó thôi."

Tuy Đoàn Mộc Chiến Phàm đã nói là không có gì nhưng lòng nàng vẫn không thể đặt xuống được. Nàng sợ, nàng rất sợ, nàng hận bản thân lúc này vì sao không nhớ ra sớm hơn, vì sao lại trở về sớm như vậy? Nhớ như nhị tỷ xảy ra chuyện...nàng...nàng sẽ ân hận suốt đời.

Đoàn Mộc Chiến Phàm vẫn không động đậy lười biếng nói: "Sẽ không, người xảy ra chuyện...là nàng." Lúc này trên đường hắn đến đây thấy được Hình Trùng Xuyên nên đoán được Diệp Cẩm Linh sẽ không sao.

Mâu tử của Diệp Cẩm Huyền tối đi, mi tâm xuất hiện vài nếp nhăn. Hắn nói như vậy là có ý gì?

"Niệm vương gia biết được những gì?"

"Bốn vương còn đợi nàng kể." Đoàn Mộc Chiến Phàm không nhanh không chậm đáp phi sở vấn.

Diệp Cẩm Huyền hừ lạnh trong lòng không nói gì liền tục nhìn về phía ánh sáng. Lại thấy ánh sáng đó hình như là...dịch chuyển về phía Nghênh Xuân viện.

Xem ra Tả thị dàn dựng rất công phu. Lần này chính là muốn dùng cách bí ối này đối phó nàng.

----Phân Cách Tuyển Luna Huang----

Đọc đến đây có nàng nào có hoài nghi về nam chủ không? Nam chủ sẽ là ai, nàng nào đoán được?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tả thị chi tâm

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sau khi Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên rời đi không lâu Tả thị lòng như bị lửa thiêu đốt chốc chốc lại nhìn ra ngoài. Trương ma ma vì sao đi lâu như vậy vẫn chưa trở về, sẽ không phải là xảy ra sự cố gì chứ?

Có lẽ do nàng nghĩ nhiều thôi, còn ai biết được kế hoạch này mà ra tay cứu chứ. Lúc này đột nhiên thấy được Bách Lý Nghiêm đến chúc mừng tặng lễ như là thoát thai hoán cốt vậy khiến Tả thị quên luôn cả lo lắng.

Sớm nghĩ dụ dỗ Diệp Nghêu giả Diệp Cẩm Liên cho Bách Lý Nghiêm nhưng hẳn lại bảo như vậy là tiện nghi hầu phu, bắt nàng chọn thêm vài người khác. Bây giờ xem ra nếu Diệp Cẩm Liên giả qua đó chính là tiện nghi cho nàng ta.

Nàng vội vàng vậy tay gọi Diệp Cẩm Ninh đến: "Ninh nhi mau đến ra mắt thế tử gia."

Thời điểm Diệp Cẩm Ninh nhìn thấy Bách Lý Nghiêm chính là thất thần một lúc mới hồi lại được. Vốn là muốn bức Diệp Cẩm Liên vào đường chết lại thành ra thế này, nhưng là giang sơn để đổi – bản tính khó dời.

Hắn được mệnh danh là hoàn khổ, là hảo sắc phong lưu thành tiếng. Thi được khoa cử thì thế nào, đậu thám hoa đã làm sao, cũng chỉ là phàm phu tục tử mà thôi. Nàng không tin không hẳn mê mắt nhìn nàng, nặn ra một nụ cười xinh đẹp hơi khom người hành lễ.

"Tiểu nữ gặp qua thế tử gia."

"Diệp tam tiểu thư đa lễ." Lúc này trong lòng Bách Lý Nghiêm xuất hiện dáng vẻ không thích hợp của Diệp Cẩm Liên nên đầu còn để ý đến mỹ nữ trước mặt nữa.

Hắn nói qua loa vài câu rồi hướng Diệp Nghêu nói muốn đến chỗ của Khương Văn và Hình Trùng Xuyên. Dù gì cũng là đã từng tranh chấp danh kỹ nữ với nhau nên Diệp Nghêu không lấy làm lạ với lời đề nghị của hắn.

Trong lòng Diệp Cẩm Ninh cực kỳ khó chịu, hẳn quả thực không để ý đến nàng. Không lẽ Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên có mị lực hơn nàng.

Tả thị thấy được liền cần tay Diệp Cẩm Ninh nhẹ nhàng vỗ vỗ, miệng hiện lên một nụ cười thâm độc như muốn nói các nàng sẽ không còn có thể đắc ý được bao lâu nữa đâu.

Hồi lâu vẫn không thấy Trương ma ma quay trở về thông báo tin tốt, Tả thị đợi không được vội vàng ra ngoài. lát sau nàng trở lại ngồi bên Diệp Nghêu.

Kha ma ma trở về hồi báo với Hồ thị rằng Diệp Cẩm Huyền rất khỏe còn bảo Hải Dụ trở về nghỉ ngơi nữa không cần lo lắng. Hồ thị yên tâm mỉm cười sắc mặt khẩn trương cũng hòa hoãn đi không ít.

Diệp Cẩm Huy bị đám công tử chuốc rượu hẳn lại bày ra vẻ hoàn khổ khiến Diệp Nghêu tức đến râu tóc dựng ngược lại không tiện phát tiết trước mặt quan khách. Lúc nghe được lời của Kha ma ma cũng là yên tâm không ít.

Đột nhiên có một nha hoàn chạy vào thông báo ở Nghênh Xuân viện truyền ra tiếng kêu rất kỳ lạ. Mọi người đều hiếu kỳ im lặng nghe.

Hồ thị cùng Diệp Cẩm Huy nghe được sắc mặt khẩn trương không ít. Tiếng kêu kỳ lạ là ý gì? Tất cả hạ nhân trong phủ đều tập trung hết ở tiếng thính, Nghênh Xuân viện chỉ còn mỗi Diệp Cẩm Huyền cùng Hải Dụ thôi.

Hải Dụ?

Nghĩ đến đây Diệp Cẩm Huy không tự chủ được nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo.

Tà thị vội kinh hô: "Chết vậy còn tứ cô nương?" Nàng lúc này chính là cười thầm trong bụng. Trương ma ma có lẽ còn giải quyết chuyện của Diệp Cẩm Liên nên chưa trở về chỉ là nàng đợi không được nên bảo người giữ chút thủ đoạn thôi. Diệp Cẩm Linh là chỉ được cái mồm nên cho hạ nhân bình thường gạt là được.

Diệp Nghêu nhú mày lạnh lùng ra lệnh: "Lập tức đưa ta đến đó xem." Tiếng kêu kỳ lạ là ý tứ gì?

Đám quan khách hiếu kỳ cũng muốn đi xem thử. Diệp Nghêu là một người trọng sĩ diện đương nhiên không muốn người khác biết chuyện không tốt trong phủ.

Hắn còn đang nghĩ cách từ chối liền nghe Tà thị cùng Hồ thị khóc lóc bên cạnh sợ Diệp Cẩm Huyền xảy ra chuyện. Trong đám khách mời lại có một một thái y nên buộc lòng mang theo tất cả cùng đi.

Tà thị đưa mắt mang tiểu ý nhìn Diệp Cẩm Ninh đang ở bên cạnh đỡ mình. Diệp Cẩm Ninh cũng là bộ dạng xem kịch vui cực kỳ mong đợi.

Mọi người cùng thả cước bộ vội vã theo chân Diệp Nghêu bước đến phương hướng Nghênh Xuân viên. Diệp Cẩm Huy đỡ Hồ thị liên tục trấn an nhưng lòng hắn không an được. Hải Dụ là người của Tà thị, lúc này hắn nên theo muội muội cùng rồi đi mới đúng.

Đến nơi Diệp Cẩm Linh bị thiết kế liền một mảnh phẳng lặng mà lướt qua. Tà thị kinh ngạc không ít quay đầu nhìn lại xem chỗ sai sót nơi nào không hay tên nam nhân kia đổi địa điểm mà không báo trước.

Quả thực là không một bóng người khiến nàng lo lắng nắm chặt tay của Diệp Cẩm Ninh. Nàng là thiết kế ra kế hoạch này đầu tiên sẽ là hạ được cả ba người trên bàn ăn. Không ngờ Diệp Cẩm Huyền lại sớm trở về trong khi món có được còn chưa mang lên.

Thế nên nàng âm thầm bảo Hải Dụ hạ được vào lư hương. Sau đó chính là để dẫn dụ mọi người vì an nguy của Diệp Cẩm Huyền mà đến Nghênh Xuân viên.

Trên đường sẽ gặp được Diệp Cẩm Linh cùng người hầu thả trong hoa viên. Tiếp tới là Diệp Cẩm Huyền lên trốn về viện hẹn hò với nam nhân. Như vậy Diệp Nghêu tự nhiên cũng sẽ giác phái người đi tìm Diệp Cẩm Liên. Mà nàng đã sớm xếp người trước liền rất nhanh tìm được Diệp Cẩm Liên cùng nam nhân vui vẻ ở viện phía nam bị bỏ trống.

Diệp Cẩm Huy nhất định không tin liền cùng Diệp Nghêu chống đối, nàng nhân cơ hội sẽ thúc giục Diệp Nghêu đuổi hắn ra khỏi nhà. Hồ thị cùng đám di nương đau lòng nữ nhi cũng sẽ chịu không nổi một là quyền sinh hai là bệnh đến chết.

Đến lúc đó Diệp Nghêu không người kế thừa nàng liền đưa cháu trai mình đến làm con thừa tự. Không thì bảo Diệp Nghêu nhận Khương Văn làm con thừa tự rồi thú cháu gái nàng. Cả Diệp gia sẽ nằm dưới tay nàng là chuyện sớm muộn.

Từ lúc Diệp Nghêu phản bội lời hứa thú một tiện ty như Hồ thị làm thiếp thì nàng đã chết tâm rồi. Nếu năm đó không phải Diệp Nghêu vì hải tử trong bụng của Hồ thị đưa nàng ta rời kinh thành du ngoạn thì Diệp Cẩm Huy đã không tồn tại rồi.

Thế nên nàng thay đổi kế hoạch, dung túng Diệp Cẩm Huy trở thành cái gai trong mắt của Diệp Nghêu để hắn từng bước từng bước một cuốn gói ra khỏi Diệp phủ trong vô hình. Quyền lực mới là thứ nàng cần, nàng còn có Diệp Cẩm Ninh. Một khi nữ nhi này đăng hậu vị nàng sẽ là mẫu thân của hoàng hậu, vinh hoa phú quý hưởng không hết.

Dựa vào cái gì chỉ có một tiện ty Hồ thị có thể sinh được nam hài? Dựa vào cái gì một tiện xú nữ như Diệp Cẩm Huyền chiếm được sủng ái của hoàng thượng cùng hai vị điện hạ. Dựa vào cái gì với thân phận thứ xuất kia được làm quận chúa?

Diệp Cẩm Linh một thứ nữ chui ra từ bụng tiện nhân cũng xứng đáng với thái tử sao? Lại còn năm lần bảy lượt tơ tưởng viễn vọng muốn làm thiếp sao? Đúng là ngu ngốc. Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Huyền khuyên mãi vẫn muốn tự đâm đầu vào con đường chết.

Diệp Cẩm Liên tuy là an phận hơn nhưng biết quá nhiều. Hôm Diệp Cẩm Linh bị phát điên, Hải Dụ nghe được báo lại với nàng đoạn đối thoại của nàng ta cùng Diệp Cẩm Huyền. Hóa ra nàng ta từ lâu đã có tư lòng chống đối, vậy thì cũng nên diệt trừ rồi.

Cũng may là con cóc Diệp Cẩm Huyền nghe cũng chẳng hề đề phòng chút nào. Tiện chính là tiện, mãi mãi cũng không thể thay thế được.

Một ngày nàng còn sống nàng không để ai làm chướng ngại vật của nữ nhi nàng đăng hậu vị. Thế nên kế hoạch hoàn mỹ của nàng nhất định không sẽ không thể xảy ra sai sót gì.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Gian kế dỏ lỗ

Mọi người clickhoặccùng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Lúc này mọi người cũng bước đến viện môn của Nghênh Xuân viện. Đây viện môn ra bước vào trong tiến đến các gian phòng. Âm thanh hoan ái như bản nhạc du dương không dứt vang lên khiến mọi người đỏ mặt không để ý đến ở cái cây ngoài viện môn vẫn còn có người.

Trên cây Đoan Mộc Chiến Phàm cuối cùng cũng rời mặt ra khỏi tóc của Diệp Cẩm Huyền. Gò má của hắn áp sát gò má của nàng: "Huyền nhi, nàng xem có phải thú vị lắm không?"

Diệp Cẩm Huyền nhủ mày nhìn vờ kịch sống động trước mắt khoe miệng nhếch cao. Đây chính là tự dùng đá đập vào chân mình.

"Lão già..." Tả thị nghe được lòng liền nghĩ kế hoạch thành công chỉ là vượt mặt một thứ nữ ngu xuẩn như Diệp Cẩm Linh cũng không sao, từ từ thì nàng cũng có biện pháp ứng đối. Quan trọng nhất vẫn là Diệp Cẩm Huyền không thể thoát, vì cái chiếu chỉ kia, vì hậu vị của nữ nhi, nàng nhất định phải hạ được Diệp Cẩm Huyền.

Hồ thị nghe được sắp mặt trắng bệch ngã vào người Diệp Cẩm Huy. Âm thanh đó rõ ràng là...nàng không muốn tin nhưng lại giận sôi người. Kiểm chế không được kích động phun ra một ngụm máu rồi bất tỉnh.

Diệp Cẩm Huy vội vã bế Hồ thị vào phòng. Đám người bên ngoài không ai thêm quan tâm đến vì bận nghị luận chuyện "quận chúa cùng nam nhân hoan ái trong sinh thân của phụ thân". Một thái y trong đám người vội chạy theo làm tốt chuyện của mình.

Diệp Cẩm Huyền thấy được cũng là kích động theo bản năng muốn chạy đến. Người nàng vừa chồm ra trước sắp ngã xuống thì được Đoan Mộc Chiến Phàm giữ chặt: "Không nên kích động, Diệp nhị phu nhân sẽ không có gì."

Diệp Cẩm Ninh vờ cả kinh hô lên không to không nhỏ đủ để hai người trên cây nghe được: "Đây không phải là phát ra trong phòng tứ muội muội sao?"

Đoan Mộc Chiến Phàm thính lực tốt nghe được chậm quay đầu, đập vài mắt hắn chính là nụ cười nhạt của Diệp Cẩm Huyền: "Không ngờ Huyền nhi đã có chủ ý từ trước."

"Thần nữ không có." Diệp Cẩm Huyền lấy lại bình tĩnh nhớ lại lời dặn dò của Diệp Cẩm Huy liền nhún vai, nàng là vừa lúc vì mình mà nghĩ ra thôi, hoàn toàn không có chủ ý từ trước như hắn nói.

Cảm nhận được khí tức nóng hổi của Đoan Mộc Chiến Phàm phả vào mặt mình, Diệp Cẩm Huyền theo bản năng xoay qua liền môi chạm phải cằm của hắn. Mặt nàng đỏ bừng quay đi nơi khác: "Niệm vương gia không nên áp sát thần nữ như vậy."

Đoan Mộc Chiến Phàm còn lại là xấu xa cười khê: "Thật nghĩ không ra Huyền nhi lại chủ động như vậy, bốn vương có nên cao hứng với nụ hôn lúc này không?" Miệng hỏi nhưng tâm hắn đã nhảy đến tốc độ nhanh nhất có thể rồi, làm sao không cao hứng cho được!

Đời trước nàng vì lấy lòng hắn đã ngu ngốc nghe lời của Hải Dụ. Hải Dụ bảo hắn lấy đám thanh lâu nữ tử về lập thiếp nên phải dùng cách đó để câu dẫn hắn. Nàng làm theo đến cùng bị hắn mang nàng là nữ tử thanh lâu nên đời này nhất định là không cao hứng rồi. Diệp Cẩm Huyền thở phì phò mặc kệ hắn.

Tiếng hoan ái ám muội không có chút tiết chế nào liên tục từ trong phòng truyền ra cùng tiếng tiếng nghị luận âm ỉ ở bên ngoài khiến Diệp Nghê nộ khí xung thiên lập tức ra lệnh: "Người tới, mang cầu nam nữ bên trong ra đây cho ta."

Lúc này thị vệ bước đến đá cửa trực tiếp áp giải đôi nam nữ đang hoan ái trên giường không chút lưu tình ném trước chân Diệp Nghê.

Dưới ánh nến sáng rực của các đèn lồng, dung mạo cùng thân thể không một mảnh vải của đôi nam nữ kia hiện rõ trước mắt mọi người. Hai người đó lại dường như chưa hề thức tỉnh vẫn là còn quấn lấy nhau cười tà mị. Tuy được hương trong phòng không biết đã tan hết từ bao giờ nhưng được tính trong người vẫn là còn rất mạnh.

Diệp Cẩm Huyền rung mình một cái hơi đảo mắt sang nói khác không dám nhìn thẳng. Nhìn bọn họ nàng nhớ lại đêm động phòng hoa chúc đáng sợ của mình và Đoan Mộc Chiến Phàm. Hốc mắt có chút đỏ, sống mũi bắt đầu dâng lên một trận cay xè.

Đoan Mộc Chiến Phàm bên cạnh lại nghĩ rằng nàng lạnh nên ôm nàng vào lòng. Do hắn còn phải ôm Vô Sự nên không thể dùng cả hai tay ôm lấy nàng, truyền hơi ấm cho nàng. Nhìn nàng như vậy hắn thực sự là đau xót.

Mọi người lại một trận nghị luận.

"Quận chúa không phải bị hủy dung sao? Sao lại như vậy?"

"Là quận chúa giả vờ bị thương hay người này căn bản không phải quận chúa?"

"Nếu vậy làm sao có thể vào phòng của quận chúa mà..."

"Vậy quận chúa đã đi đâu?"

"..."

Do bọn họ tuy gặp qua Diệp Cẩm Huyền nhưng nàng chỉ là thứ nữ nên không để ý cho lắm. Cũng ngay lần gặp mặt đầu tiên nàng cũng đã bị hủy mất dung mạo rồi liền mang nạ che mặt nên không ai nhận ra Diệp Cẩm Huyền là dung mạo thế nào.

Tả thị cùng Diệp Cẩm Ninh nhìn thấy Hải Dụ chính là sợ mà ôm chặt lấy nhau. Diệp Cẩm Linh không thành hiện Diệp Cẩm Huyền lại không biết đi đâu mất.

Diệp Cẩm Huy bên phòng bên cạnh chăm sóc Hồ thị nghe được người kia không phải Diệp Cẩm Huyền liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn một bên là mẫu thân, một bên là muội muội lại không biết thuật phân thân thật khó xử a.

Diệp Nghiêu thấy không phải Diệp Cẩm Huyền trong mắt có một tia thở phào nhẹ nhõm rồi lập tức ra lệnh: "Mau đem nước đến."

Thị vệ cầm một thùng gỗ đựng đầy nước không chút do dự tạt lên người đôi nam nữ kia. Nước vào người hai người lập tức tỉnh táo buông nhau ra rồi tự dùng tay che lên thân thể của mình.

Đoan Mộc Chiến Khôi theo dõi từ nãy đến giờ mới mở miệng: "Nói, quận chúa đâu." Hắn nhận ra nữ nhân này, nàng là nha hoàn thiếp thân của Diệp Cẩm Huyền.

"Nô tỳ, nô tỳ thực sự không biết." Hải Dụ khóc lóc ôm lấy thân thể của mình, thần tình hoảng hốt. Hiện nàng nói gì cũng là không đúng, trước mắt nhiều người làm ra chuyện thế này lại còn trong phòng của chủ tử, nàng chỉ có một con đường chết mà thôi.

"To gan, ngươi là nha hoàn thiếp thân của nàng lý nào lại bảo không biết chủ tử ở đâu." Đoan Mộc Chiến Khôi lớn giọng quát, âm thanh mang theo tức giận khiến người sợ. Một thái tử ôn hòa giờ đây đã biến mất.

"Tại hạ gặp qua thái tử điện hạ, đại nhân, đại phu nhân, tam tiểu thư." Âm thanh của Hình Trùng Xuyên từ phía viện môn truyền đến.

Hắn vốn là muốn trở về tiền sảnh tìm Diệp Nghiêu nhưng lại nghĩ kỹ đám quan khách liền chờ Diệp Nghiêu ở trước thư phòng. Không ngờ nghe được đám hạ nhân bàn tán liền đến đây.

Diệp Cẩm Linh vẫn còn sợ hãi nên bám lấy hắn không chịu buông. Bất đắc dĩ hắn phải đưa nàng theo cùng.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy Diệp Cẩm Linh bình yên trở về bên cạnh lại có Hình Trùng Xuyên liền mỉm cười. Xem ra đời này kế hoạch của Tả thị không thành công rồi, nhìn tên nam nhân kia chặt vật trên vai Hình Trùng Xuyên như vậy liền biết.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền cười tâm cũng ngọt không ít. Nếu lúc nào nàng cũng cười vui vẻ như vậy thì thật tốt biết bao.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía phát ra âm thanh. Diệp Nghiêu quay lại thấy được Hình Trùng Xuyên xách một nam tử trên vai cùng Diệp Cẩm Linh bước đến liền hỏi:

"Đây là chuyện gì?"

Tả thị nhìn thấy cảnh đó chính là đứng không vững. Diệp Cẩm Ninh cùng Mẫu Đơn hai người nâng đỡ mới miễn cưỡng đứng được.

Hình Trùng Xuyên bước vững cước bộ đi đến bên Diệp Nghiêu thả nam tử trên vai xuống bên cạnh đôi nam nữ dưới đất khom người bẩm báo lại sự tình: "Hồi đại nhân, lúc này đến hoa viên tản bộ vô tình phát hiện được tên nam nhân này có ý đồ không tốt với nhị tiểu thư liền bắt lại chờ đại nhân định đoạt."

Mọi người kinh ngạc lại một trận nghị luận. Diệp Nghiêu còn chưa kịp mở miệng liền lại có một âm thanh truyền đến.

"Vậy thì thật trùng hợp bốn thế tử cũng gặp chuyện tương tự xảy ra trên người đại tiểu thư." Bách Lý Nghiêm cùng Khương Văn và Diệp Cẩm Liên cùng từ viện môn bước vào.

Bọn họ vốn là định mang người đến tiền sảnh cho Diệp Nghiêu giải thích nhưng trong lúc từ viện hoang ở phía nam đến tiền sảnh đi ngang qua Nghênh Xuân viện thấy được liền bước vào. Không ngờ trong một ngày hai tiểu thư của Diệp phủ gặp nạn, quận chúa chưa rõ tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thất bại thảm hại

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền nghe được cũng là há hốc không thôi. Nói ra âm mưu lần này chính là nhắm vào ba người các nàng. Tại sao sẽ như vậy? Nhưng là nam

tử bên cạnh Diệp Cẩm Liên là ai? Vì sao tự xưng là bốn thế tử?

Tả thị không đứng vững được nữa khi thấy Trương ma ma nằm trên vai của Khương Văn. Kế hoạch của nàng làm sao sẽ cứ như vậy mà thất bại? Đám người đáng chết này, đáng lẽ lúc này nàng không nên để bọn họ rời đi.

Chính vì kế hoạch này nàng cố tình điều hết hạ nhân trong phủ tập trung ở tiền đình, không ngờ lại thành lợi thế cho bọn họ đi lại tự do trong phủ phá hỏng kế hoạch của nàng.

Khương Văn thả hai người trên vai mình xuống ôm quyền khom người hành qua lễ rồi bước đến bên người Hình Trưng Xuyên. Diệp Cẩm Linh biết được Diệp Cẩm Liên cũng bị như mình liền chạy đến ôm lấy nàng ta khóc to một trận.

"Đây là..." Diệp Nghiêu tuy tức giận nhưng ngạc nhiên vẫn chiếm phần hơn. Từ lúc nào phủ của hắn sẽ bị người đi lại tự do như vậy? Nhưng nếu không có vậy thì mấy quân cờ của hắn xem như trong một ngày bị hủy tất.

"Lúc này bốn thế tử cùng Khương công tử nói chuyện đã đi lạc mắt vô tình lại thấy được nữ nhân này lén lút ở bụi cây gần đó." Bách Lý Nghiêm chỉ vào Trương ma ma đang bất tỉnh dưới đất: "Nghĩ là có chuyện mờ ám liền tiến đến xem, không ngờ lại thấy được đại tiểu thư suýt bị người khinh bạc. Khương công tử nhanh tay liền xuất thủ kịp thời cứu nên đại tiểu thư mới không sao."

Diệp Nghiêu nhìn đến Trương ma ma không khỏi trừng mắt Tả thị quát to: "Còn không mau tát nước cho đám người này tỉnh lại để ta hỏi cung."

Hình Trưng Xuyên cong thắt lưng điểm một cái trên người nam tử rồi đứng thẳng. Bởi hắn điểm huyết ngữ không có đánh ngất nên dù những tên này xuống nước ngâm mấy canh giờ hắn cũng không thể tỉnh lại đâu.

Nam tử kia mở mắt ra thấy nhiều người như vậy liền run rẩy không thôi. Nhìn lại đám người bên cạnh mình đang lăn lóc dưới đất sắc mặt trắng trợn xanh rất khó coi.

"Diệp thượng thư, quan trọng bây giờ chính là tìm quận chúa, những người này để sau." Đoàn Mộc Chiến Khôi hạ giọng nói, mắt hắn đảo qua đôi tỷ muội Diệp gia đang khóc lóc thảm thương gần đó.

Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh nghe được Diệp Cẩm Huyền mất tích đến khóc cũng quên luôn nhìn nhau trần trối. Tứ muội muội sẽ không như các nàng chứ? Khương Văn, Hình Trưng Xuyên đều ở đây vậy ai sẽ cứu tứ muội muội?

Cùng lúc đó, Đoàn Mộc Chiến Phàm khẽ nói: "Huyền nhi đến chúng ta diễn xuất rồi, phối hợp cho tốt một chút." Đồng thời ôm lấy Diệp Cẩm Huyền nhảy không một tiếng động nhảy xuống đất.

Buồng nàng ra rồi đặt Vô Sự xuống đất. Vô Sự vừa được tự do liền chạy như vậy bảo trong viện liên tục sủa. Diệp Cẩm Huyền chỉnh lại y phục chậm rãi bước vào: "Mọi người vì sao lại ở đây đông đủ như vậy?" Nàng cố ý đứng ngược sáng để người không thấy được vết máu trên cánh tay mình. Trầm cũng sớm được cổ định trên tóc.

Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng nàng sóng vai bước vào: "Bốn vương đã bỏ qua chuyện gì rồi?" Mắt hắn đảo khắp đám người có mặt lại bày ra vẻ "ta đây mới xuất hiện cái gì cũng không biết, thỉnh chỉ giáo".

Đoàn Mộc Chiến Khôi thấy được cảnh này mắt tối lại không ít. Diệp Cẩm Huyền là cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm một phe?

Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh thấy được Diệp Cẩm Huyền vô sự liền chạy đến ôm lấy nàng. Nàng cũng bày ra bộ dáng ngây thơ không kém gì Đoàn Mộc Chiến Phàm cao giọng hỏi: "Hai vị tỷ tỷ đây là xảy ra chuyện gì?"

Diệp Nghiêu nhìn thấy hai người liền hỏi: "Huyền nhi, người đã đi đâu?"

"Nữ nhi trở về phòng liền phát hiện roi mắt cây trâm ở phía tây viên nên quay lại tìm. Hải Dụ cũng giúp nữ nhi tìm nhưng một hồi liền không thấy người đâu. Tỉnh cờ gặp được Niệm vương gia liền cùng nhau tìm trâm."

Đoàn Mộc Chiến Phàm bên cạnh nhìn nhếch môi nhàn nhạt tiếp lời: "Tìm được trâm quận chúa bảo tìm nha hoàn, bốn vương lại sợ lạc đường nên theo nàng đến giờ."

Mọi người liền ồ một tiếng hiểu rõ mọi chuyện. Lúc này đây đám người dưới đất cũng đã được nước thấm ướt người mà tỉnh hẳn. Bọn họ nhìn liền biết rõ tình huống của mình.

"Mẫu thân cùng đại ca đâu, vì sao lại không thấy?" Diệp Cẩm Huyền vội nhìn trong đám người tìm kiếm thân ảnh của thân nhân mình. Kỳ thực lòng nàng đã muốn chạy vào trong xem Hồ thị rồi.

Hình Trưng Xuyên liếc Khương Văn rồi đảo mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm khẽ nói: "Người xem, không nghe lời ta giờ bị người ta cướp mất rồi, người hát người hò vô cùng xứng đôi." Hắn biết chuyện không đơn giản như Diệp Cẩm Huyền đã nói. Chuyện này nhất định là nhắm vào nàng nhưng lại may mắn được Đoàn Mộc Chiến Phàm cứu được.

Khương Văn vẫn là bộ mặt không chút tình cảm phóng tầm mắt nhìn theo đường nhìn của Hình Trưng Xuyên. Ánh mắt trong veo không một chút gợn sóng.

Hình Trùng Xuyên thờ dài rồi bước đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền nói: "Tứ tiểu thư, chúng ta cùng vào xem nhị phu nhân." Tay cũng tiện thể lôi Khương Văn như muốn tạo cơ hội cho bọn họ.

Khương Văn lạnh lùng nhìn Đoàn Mộc Chiến Phàm một mắt đầy e ngại. Sau khi thấy hắn không có phản ứng liền theo chân Hình Trùng Xuyên.

"Ân." Diệp Cẩm Huyền ứng một tiếng liền sai bước đến phòng Hồ thị. Đám người cũng theo nàng vào trong.

Đám người bên ngoài cùng giải tán chuyện còn lại họ không thể hiểu kỳ được rồi. Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi cũng cáo từ hồi phủ. Diệp Nghêu hạ lệnh nhốt hết lại ngày mai thẩm tra.

Diệp Cẩm Huy thấy được Diệp Cẩm Huyền liền chạy đến nói: "Muội muội không sao chứ?"

Diệp Cẩm Huyền khẽ lắc đầu nhìn Hồ thị đang hôn mê hỏi: "Mẫu thân thế nào?"

Diệp Cẩm Huy lắc đầu lúc này vì thái y kia bắt mạch rất lâu cũng tìm không ra bệnh. Hắn bảo có lẽ do tức giận quá nên mới dẫn đến tình trạng thế này.

Khương Văn kéo Hình Trùng Xuyên ra ngoài, thời thần không còn sớm phải rời đi rồi. Diệp Cẩm Huy cùng Diệp Cẩm Huyền để Kha ma ma chăm sóc Hồ thị liền cũng rời đi.

Bước ra ngoài mới phát hiện Bách Lý Nghiêm vẫn còn đứng ở bên ngoài. Diệp Cẩm Liên bước đến trước mặt hắn còn chưa kịp mở miệng Diệp Cẩm Linh vội vã hỏi: "Công tử đây là..." Không phải Diệp Cẩm Liên là thích Bách Lý Nghiêm sao? Chỉ không gửi thư một thời gian chính là thay tâm?

Diệp Cẩm Huyền lờ mờ đoán ra liền bạo dạng nói: "Thế tử gia lâu rồi không gặp."

Bách Lý Nghiêm cười ha hả nắm tay Diệp Cẩm Liên bước đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền, giờ tay lên ngang mặt hàm ý tuyên bố chủ quyền: "Nhờ có quận chúa mới có ngày hôm nay, bốn thế tử đang nghĩ phải thế nào tạ ơn quận chúa cho đúng mới phải."

Diệp Cẩm Linh há hốc nhìn Diệp Cẩm Liên cùng Bách Lý Nghiêm tay trong tay bất khả tư nghị. Làm sao sẽ chưa đầy một năm liền thay đổi nhiều như vậy. Nàng nhớ con heo đó cũng không có hình dáng đẹp như vậy đâu.

Lát sau, nàng hồi thần kéo tay Diệp Cẩm Huyền hỏi: "Tứ muội muội chắc chắn đây là thế tử gia?" Nàng là muốn hỏi "tứ muội muội có nhìn nhầm không?".

"Trong mắt của Diệp nhị tiểu thư chỉ có thái tử điện hạ đương nhiên là nhận không ra bốn thế tử rồi?" Bách Lý Nghiêm miệng mỉm cười mát mẻ Diệp Cẩm Linh không tin tưởng vào dung mạo của hắn.

Diệp Cẩm Linh đen mặt lại không ít, không ngờ ai cũng biết chuyện này, trách không được bị Tà thị tính kế, cũng rất nhanh nói: "Thế tử gia cùng đại tỷ vẫn chưa có thương nghị hôn sự vẫn là mau chóng buông tay tránh người ngoài nhìn thấy sẽ bị dèm pha đàm tiếu."

Bách Lý Nghiêm vờ thờ dài nhìn Diệp Cẩm Liên bên cạnh mình: "Vậy thì ủy khuất đại tiểu thư sớm rời xa nhị vị tiểu thư theo bốn thế tử đến hầu phủ thôi."

Diệp Cẩm Liên đỏ mặt cúi đầu thầm trách hai muội muội không những không giúp mình mà còn theo phe địch phản quốc. Diệp Cẩm Linh tuy là không có tham gia từ đầu nhưng cũng hiện tại nàng xấu hổ thế này.

Bách Lý Nghiêm nhớ được gì đó liền hỏi: "Quận chúa nhận ra bốn thế tử?" Làm sao sẽ phát hiện ra? Gần một năm nay hắn hầu như ở trong phủ suốt không hề rời đi đâu cơ mà.

"Nhìn đại tỷ liền đoán ra được." Diệp Cẩm Huyền chậm rãi đáp lời.

Không ngờ Bách Lý Nghiêm lại có quyết tâm như vậy, Diệp Cẩm Liên tìm được một nam nhân như vậy cũng xem như là có phúc đi. Thật không ngờ một đôi tình lữ đời trước không thành đời này lại thâm ý tình nồng như vậy.

Mọi người hiểu ra lại cười thêm một trận. Nói một chút liền tiến Bách Lý Nghiêm hỏi phủ. Diệp Cẩm Huyền lại chuyển về Nghi Thủy viên cùng Diệp Cẩm Huy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Sáng tỏ một chuyện

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sáng sớm hôm sau, Diệp Nghêu gọi hết ra tiền thính xử đại án tối qua. Diệp Cẩm Huyền nhìn ba tên "gian phu" sớm được Tả thị sắp đặt cho các nàng liền ngao ngán. Không ngờ một tên mặt đầy mực nước, một tên bị thọt chân, một tên lại có tật, đúng là hận các nàng không ít.

Trương ma ma một mình ôm hết tội lỗi với lý do đám này đều là thiếu gia của các môn hộ có tiền muốn thú tiểu thư Diệp gia làm thê lại sợ Diệp Nghêu không đồng ý. Bọn họ cho nàng không ít bạc nên nhất thời mờ mắt liền nhận lời.

Đây gọi là thê chết hộ chủ, Tả thị thật có phúc. Diệp Cẩm Huyền không tự chủ lại đảo mắt nhìn xuống Hải Dụ, vừa đúng lúc nàng ta cũng là đang nhìn nàng.

Thấy Diệp Cẩm Huyền nhìn mình. Hải Dụ vội dùng đầu gối bò đến ôm lấy chân nàng ta cầu xin: "Tiểu thư, nô tỳ sai rồi, thỉnh người tha cho nô tỳ con đường sống."

Diệp Nghêu không chút do dự ném ly trà nóng lên người Hải Dụ quát: "Tiện tỳ, ngươi còn dám có mặt mũi cầu xin tha thứ sao?"

Quay sang đang hạ nhân lại cao giọng: "Còn đứng đó làm gì, không mau kéo tiện tỳ ra khỏi người tứ tiểu thư, nhanh."

Diệp Cẩm Huyền lại nhìn không được lên tiếng: "Phụ thân, nếu Hải Dụ cùng nam nhân này đã có phu thê chi thực liền giúp họ thành toàn đi. Làm như vậy phụ thân người cũng được mọi người kính trọng lại tích được phúc đức."

Tuy đời trước nàng là bị Hải Dụ bán đứng nhưng kiếp này nàng ta không nhớ được gì. Nếu trả thù một người không có ký ức tiền kiếp đã sai phạm chính là đối với họ không công bằng. Lại nói, chuyện này là nàng kéo nàng ta vào nhà, khi con gian qua đi, lương tâm cũng là bất an.

Diệp Nghêu tuy là muốn xử phạt Hải Dụ nhưng nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý liền đáp ứng. Tên kia liền cứ như vậy thú được một thê tử xinh đẹp về nhà. Trương ma ma cùng hai nam nhân kia đương nhiên tránh không khỏi cái chết.

Nhưng không ai biết đám người này cũng chẳng phải giàu có gì chỉ là một hộ dân nghèo ở xa được Tả thị thu mua thôi. Mấy chuyện lông gà vò tỏi Diệp Nghêu chưa từng để mắt đến nên Tả thị mới dám lộng hành như vậy.

Ba tỷ muội ngồi ở Nghi Thủy viên trò chuyện cùng kể nhau nghe chuyện mình gặp phải. Đương nhiên Diệp Cẩm Linh không kể chuyện mình khinh bạc Hình Trùng Xuyên rồi. Nghĩ đến nàng vẫn còn cả kinh a, đêm qua chính là gặp ác mộng liên tục.

Diệp Cẩm Liên nhìn Diệp Cẩm Huyền từ từ phun ra đều mang tính chất ép cung: "Tứ muội muội tốt nhất nên nói rõ chuyện của thê tử gia cho ta nghe." Lý nào lại giúp người ngoài bán đứng tỷ tỷ mình như vậy.

Diệp Cẩm Huyền thờ dài kể hết chuyện hôm đó rồi đưa tay thề thốt: "Thê tử gia báo cáo tứ muội mới ứng tiếng đâu có nghĩ đến hần nghĩ muội đáp ứng hần đâu." Nàng thực sự chưa từng giúp Bách Lý Nghiêm a. Do Diệp Cẩm Liên được nuôi ở khuê phòng nên ít tiếp xúc với nam tử thôi mà liên quan gì đến nàng.

Diệp Cẩm Linh nghe được cười khúc khích, không ngờ còn có cả chuyện này nữa: "Thê tử gia là hiểu lầm nhưng tứ muội cũng xem như có lẽ vật nhận về nhà rồi."

Đột nhiên Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên xuất hiện khiến Diệp Cẩm Linh lập tức đỏ mặt, cả tiếng cười cũng lập tức tắt đi.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy gì đó liền quan tâm hỏi: "Hình công tử đây là thê nào?"

Mọi người nhìn theo đường nhìn của Diệp Cẩm Huyền cũng ngạc nhiên đợi câu trả lời. Hình Trùng Xuyên nở một nụ cười như chưa từng xảy ra chuyện gì: "Bất quá là không cần thận thối tứ tiểu thư không cần để ý."

Diệp Cẩm Linh liên tục cắn môi, tay cũng không an phận nắm chặt khăn tay không dám nhìn bất cứ người nào.

"Khương công tử, Hình công tử đến đây là vì chuyện gì?" Diệp Cẩm Liên hiếu kỳ hỏi.

"Tại hạ đến muốn cùng tứ tiểu thư nói một chút." Hình Trùng Xuyên cung kính đáp lời.

Diệp Cẩm Huyền khẽ chau mày, chưa bao giờ Hình Trùng Xuyên bảo muốn cùng nói chuyện riêng cả. Nàng đứng lên: "Vậy chúng ta qua đây nói một chút."

"Được." Hình Trùng Xuyên bước theo Diệp Cẩm Huyền. Khương Văn đứng một bên nhìn theo, đôi mày khẽ chau lại.

"Không biết tứ tiểu thư có thể để tại hạ vào phòng nhị phu nhân xem thử một chút không?" Hôm qua hần bước vào phòng dưới ánh nến mờ ảo nhìn thấy một vật. Nhưng vừa muốn đến xem liền bị Khương Văn kéo đi. Hôm nay nhất định phải xem cho rõ.

Nhìn thấy đáy mắt của Hình Trùng Xuyên có điều khó nói Diệp Cẩm Huyền mỉm cười đáp ứng: "Được, ta đưa Hình công tử đi." Hần không phải người ăn nói linh tinh không suy nghĩ, nếu là đã mở miệng nhất định phát hiện ra chuyện gì trong phòng Hồ thị. Nàng nhân cơ hội này liền để hần xem qua vậy.

Ba người cùng đến Nghênh Xuân viện, Hồ thị tinh lại yếu ớt dùng điểm tâm ở thính tử. Tuy đã dùng yên chi phần nước nhưng vẫn nhìn rõ sắc mặt tái nhợt.

"Mẫu thân." Diệp Cẩm Huyền bước vào thính tử cười với Hồ thị.

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên phía sau ôm quyền cúi người: "Gặp qua nhị phu nhân."

"Đều là người một nhà không đa lễ như vậy." Do Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên là học trò theo Diệp Ngêu đã lâu, lại còn ở biệt viện của Diệp gia nên Hồ thị mới nói lên câu này.

Hồ thị mỉm cười cầm lấy tay của Diệp Cẩm Huyền. Cũng may khi nàng tỉnh lại được Kha ma ma bảo người bên trong không phải nữ nhi của nàng mà là Hải Dụ nàng mới yên tâm. Nữ nhi của nàng vẫn bình an.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy Hồ thị chính là tâm đeo đá nặng nề vẫn mỉm cười nói: "Mẫu thân, nữ nhi muốn vào phòng người xem một chút."

"Được được, đi đi." Hồ thị cười yếu ớt. Nàng biết bản thân cũng không bao lâu nữa rồi. Lúc tỉnh lại thấy Kha ma ma khóc nàng hỏi mình bị làm sao không ai dám trả lời.

Diệp Cẩm Huyền mang theo Hình Trùng Xuyên cùng Khương Văn bước đến phòng của Hồ thị: "Hình công tử tùy tiện xem." Nàng ngồi lên nhuyến thấp hướng Khương Văn nói: "Khương công tử mời ngồi."

Cả hai đáp ứng rồi ai làm việc đó. Khương Văn lạnh nhạt nhìn bóng lưng của Hình Trùng Xuyên khó hiểu hỏi: "Hình huynh là tìm thứ gì?" Đêm qua bị kéo đi nên đánh rơi đồ?

Hình Trùng Xuyên cứ đứng bên đầu giường của Hồ thị không rời đi. Đôi mày của hắn cứ như dán chặt vào nhau, rõ ràng đêm qua hắn thấy ở đây vì lý do gì hôm nay không thấy. Là hắn nhìn lầm sao?

Buồn bực hạ mắt xuống quả nhiên thấy được. Tay vén vạt áo ngồi xuống nhặt một nụ hoa lên xem. Hắn đứng lên bước đến trước mặt Diệp Cẩm Huyền hỏi: "Từ tiểu thư đã từng thấy qua hoa này trong phòng nhị phu nhân?"

Diệp Cẩm Huyền chăm chú nhìn quacũng lắc đầu xác nhận: "Ta không thường vào đi, cho dù có cũng không để ý quá nhiều thứ như vậy."

Khương Văn nhìn một nụ hoa nhỏ màu đỏ rực hỏi: "Hình huynh, đây là gì?" Hình Trùng Xuyên sẽ không bao giờ tự tiện như vậy mà vào phòng người khác xem xét. Nhất định định nụ hoa này có nghi điểm.

Hình Trùng Xuyên nhìn nụ hoa nhỏ trong lòng bàn tay giải thích: "Đây là Nhạ Thiểm hoa ở quê hương ta, loại hoa này rất thơm nhưng cực là rất độc. Người lâu lâu ngửi phải sẽ cảm thấy tinh thần rất thư thái nhưng mỗi ngày mỗi người trong cơ thể liên tích độc. Đến khi độc phát nhất định cứu không được."

"Vậy làm thế nào mới biết được người bị trúng độc?" Khương Văn vội vã hỏi, xem ra không chỉ ba tiểu thư gặp nạn mà cả nhị phu nhân cũng tránh không thoát.

Hình Trùng Xuyên nhú mày thần sắc cực kỳ khẩn trương: "Dấu hiệu đầu tiên chính là nhức đầu cả người mệt mỏi, thứ hai liền đến thường xuyên ngủ, thứ ba chính là thổ huyết."

Sắc mặt của Diệp Cẩm Huyền trắng như tờ giấy, đôi mắt vô hồn nhớ lại từ lúc nàng trở về Hồ thị chính là mỗi ngày đều bảo mệt mỏi muốn ngủ. Diệp Cẩm Huy mua không ít đồ về bồi bổ đá phong thủy chữa bệnh mà dường như bệnh tình lại ngày một nặng.

Nàng vội đứng dậy không chút ý tứ cầm lấy tay Hình Trùng Xuyên hoảng loạn hỏi: "Hình công tử có biết cách chữa không?" Giờ đây nàng chỉ hy vọng Hình Trùng Xuyên gạt đầu.

Khương Văn thu được cảnh kia, tay đặt ở tay vịn của ghế nắm chặt đến không thể chặt hơn nữa. Nếu như hắn dùng thêm chút nội lực, chiếc tay vịn kia nát là chuyện sớm muộn.

Hình Trùng Xuyên dường như hiểu, chỉ là Diệp Cẩm Huyền kích động nắm quá hắn cũng không thể rút ra, nên nhìn nàng khẽ lắc đầu: "Bệnh này phải người y thuật rất cao mới có thể phát hiện được. Quan trọng hơn hết chính là không được tắm bồn, đồ ăn càng bỏ càng có lợi với chất độc."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Huyền chi giải pháp

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Tia hy vọng của Diệp Cẩm Huyền bị lời của Hình Trùng Xuyên dập tắt hoàn toàn. Tay nàng hoàn toàn buông lỏng đôi mắt mông lung, thất thiếu trở về nhuyền thấp ngồi xuống cười khổ.

Hóa ra đời trước không phải vì chén canh nhân sâm nàng mang đến mà lo do loại hoa này khiến Hồ thị mất mạng. Mỗi ngày Tả thị đều tốt bụng cho người hầm canh nhân sâm nói là tắm bổ cho Hồ thị, mà nàng chính là người mang cho Hồ thị dùng. Khi Hồ thị qua đời cũng không tìm được bất kỳ manh mối nào là do loại hoa này.

Đúng lúc này có một nha hoàn bước vào haitay nâng chậu Nhạ Thiêm hoa khom người hành lễ. Khương Văn vội gọi lại hỏi: "Người mang hoa đi đâu?"

Tiểu nha hoàn cung kính trả lời: "Hồi Khương công tử, chậu hoa này mỗi ngày nô tỳ đều mang ra ngoài thay nước rồi mới mang trở lại."

"Chậu hoa này từ đâu mà có?" Diệp Cẩm Huyền hỏi thần lạnh giọng hỏi, mắt rực lửa nhìn chậu hoa kia. Lòng nàng biết rõ đáp án, chỉ là vẫn muốn hỏi xem mà thôi.

"Hồi tiểu thư, chậu hoa này từ lúc phu nhân sinh được thiếu gia đại phu nhân tặng cho phu nhân, bảo là chậu hoa có tác dụng an thần, lại khiến tinh thần thư thái." Tiểu nha hoàn vẫn ngây thơ biết gì nói đó. Nàng cũng rất thích người hoa này nên hiếu kỳ hỏi nghe Kha ma ma nói như vậy.

Được, được lắm, Tả thị, đây là an thần mà người nói. Lòng dạ của Tả thị xem ra đã từ lâu tính toán xong rồi, chỉ là đợi thời gian giúp nàng ta chiến thắng thôi. Diệp Cẩm Huyền nhếch môi cười lạnh ra lệnh: "Được rồi đi làm chuyện của mình đi."

Đời trước Hồ thị đến năm nàng mười bảy tuổi độc mới phát nặng rồi qua đời. Đời này có lẽ do chuyện đêm qua nên mới thổ huyết. Nàng vẫn còn một lời hứa của Dược Hằng, tạm thời không nên bút dây động rừng. Phải nhanh chóng cùng Diệp Cẩm Huyền nói cho rõ mới được.

"Vâng." Tiểu nha hoàn ứng tiếng rồi hành lễ rồi đặt chậu hoa về vị trí cũ rồi ra ngoài.

"Không biết tứ tiểu thư có muốn nói cho đại nhân biết?" Hình Trùng Xuyên kinh ngạc với câu nói của Diệp Cẩm Huyền. Đã biết hoa là có độc còn cho đặt lại chỗ cũ?

"Không thể nói cho phụ thân biết, Hình công tử đã nói y thuật cao minh mới chẩn được mạch tượng của loại độc này, mà vị thái y đêm qua cũng chẩn không được, nói ra phụ thân sẽ không tin." Nói cho Diệp Nghiêu biết sao? Hẳn ngoài quyền lực thì còn biết gì nữa. Nếu thế lực của Tả gia không mạnh được như hấn sợ là Tả thị cũng sớm không có chỗ đứng ở Diệp phủ rồi.

Khương Văn âm trầm nhìn Diệp Cẩm Huyền hồi lâu mới hỏi: "Vậy tứ tiểu thư muốn thế nào?" Thực ra là hấn muốn nêu lên ý kiến của mình chỉ là trước tiên nghe cách nghĩ của nàng trước.

"Phiền Hình công tử, Khương công tử giúp ta một chuyện không biết có được không?" Thần sắc của Diệp Cẩm Huyền đầy lo lắng nhìn hai nam nhân trước mặt đáp phỉ sở vấn.

"Tứ tiểu thư cứ nói." Cả hai cùng đồng thanh, đương nhiên bọn họ sẽ nghe theo nàng. Trong bốn tiểu thư Diệp gia nàng chính là đáng thương nhất, bọn họ lại có hảo cảm với nàng nhất, chỉ cần nàng nói bọn họ nhất định sẽ đáp ứng.

"Phiền nhị vị công tử trước mặt phụ thân nói vài lời đến phụ thân nguyện ý đưa mẫu thân lên Trúc Huyền am dưỡng bệnh. Phần còn lại ở Trúc Huyền am sẽ có các vị sư thái sư tỷ chăm sóc nàng. Chuyện này phải tiến hành càng sớm càng tốt, không được chậm trễ." Giọng nói của Diệp Cẩm Huyền thập phần nghiêm túc.

Hiện không thể lưu Hồ thị ở lại Diệp gia thêm thời khắc nào nữa. Nếu thỉnh Dược Hằng đến chẩn bệnh Tả thị liền nghi ngờ, nàng ta giờ thêm thủ đoạn gì chưa chắc mẫu nữ nàng có thể lại một lần tránh thoát. Vẫn là sớm rời đi an toàn.

"Được, chúng ta nhất định không phục sự phò thác của tứ tiểu thư." Cả hai không hề do dự liền đáp ứng. Không ngờ cách làm của nàng chính là như vậy. Ở Trúc Huyền am không khí trong lành, thức ăn không quá tốt nhưng tuyệt đối có lợi cho sức khỏe hơn ở Diệp phủ. Đương nhiên cả hai không ai biết được rằng nàng có ý cầu cứu Dược Hằng.

Diệp Cẩm Huyền đứng dậy hướng bọn họ khom người thực sâu thể hiện lòng biết ơn: "Ta thực sự không biết phải cảm kích nhị vị công tử thế nào nữa, nếu nhị vị công tử cần giúp gì cứ tìm đến ta, ta nhất định không từ chối."

"Tứ tiểu thư không cần khách sáo với tại hạ như vậy, mạng của tại hạ năm đó là do đại nhân cứu về, giúp đại nhân cũng là chuyện nên làm." Hình Trùng Xuyên nhẹ cười, hiện hấn mới cùng Khương Văn mua cùng một phủ nhưng lúc trước chính là ở biệt viện của Diệp phủ a.

"Là phụ thân giúp hai người không phải ta." Diệp Cẩm Huyền thẳng thất lưng, nhàn nhạt giọng trả lời. Từ lúc nàng trở về đến nay toàn nhận ân tình của người khác.

"Đại lễ của tiểu thư tại hạ thật nhận không nổi." Khương Văn nhẹ giọng nói, mắt không khỏi nhìn vào chậu hoa đỏ rực nở cực kỳ bắt mắt kia: "Chúng ta rời đi trước."

Diệp Cẩm Huyền gật đầu nhìn bọn họ hành lễ rồi xoay người bước ra. Bản thân nàng đến gặp Hồ thị nói bóng nói gió bản thân thích chậu hoa kia rồi cho người âm thầm mang về viện. Nàng nói qua một hồi liền cáo lui ra khỏi Nghênh Xuân viện.

Nàng không trở về Nghi Thủy viên như đã hứa với Diệp Cẩm Liên Diệp, Diệp Cẩm Linh mà trực tiếp bảo Triệu quản gia chuẩn bị xe ngựa đến Mỹ Vĩ

Thiền Hương. Tiễn thể nhờ Triệu quân gia giúp nàng cáo lỗi với hai vị tỷ tỷ hứa sẽ bù lại sau.

Xe ngựa đến Mỹ Vị Thiền Hương liền dừng lại. Nàng trực tiếp bước lên trên lầu dưới bao ánh nhìn cùng nghị luận của mọi người xung quanh.

Đẩy cửa vào sương phòng quen thuộc, Chúc Tôn Hữu cùng Diệp Cẩm Huy đang vẫn còn đang nghiên cứu món gà gói lá sen mà Diệp Cẩm Huyền từng nói. Bởi vì mùi vị của lá sen tinh khiết không thể tùy tiện dùng nguyên liệu ướp gà nên kéo dài đến thời điểm hiện tại vẫn chưa có kết quả.

"Đại ca, Chúc công tử hào." Thu hồi vẻ mặt gấp gáp Diệp Cẩm Huyền nở nụ cười.

"Tứ tiểu thư hào." Chúc Tôn Hữu nghe âm thanh êm ái của Diệp Cẩm Huyền liền xoay người lại.

Diệp Cẩm Huy ngồi chính diện nên chỉ cần ngược mắt là thấy muội muội mình. Chính vì điều này nên thần sắc khấn trương mà nàng chưa kịp thu lại của lúc này đã bị hấn nhìn thấu.

"Muội muội một mình đến đây có chuyện gì?"

Chúc Tôn Hữu thức thời lập tức viện cớ cáo lui. Tuy nhìn không ra vẻ mặt khấn trương của Diệp Cẩm Huyền như hấn cũng đoán được, nàng có bao giờ đến vào thời điểm này đâu.

Sau khi cửa phòng khép lại Diệp Cẩm Huyền nhanh chóng mang sự kiện ban sáng kể lại rồi nói: "Đại ca, hiện muội viết một phong thư nhờ đại ca cho người gửi đến tận tay Dược Hằng. Sau khi mẫu thân đến được Trúc Huyền am sẽ nhờ hấn đến đó chữa cho mẫu thân."

Diệp Cẩm Huy nhu mày suy nghĩ lời của Diệp Cẩm Huyền cũng cảm thấy rất có đạo lý liền đáp ứng: "Chuyện này không thể chậm trễ, muội muội mau viết thư." Không ngờ đồ bỏ hấn mang về chính là độc hại mẫu thân mình, nghĩ đến liền rùng mình. Tả thị thực sự quá ác độc, để chính tay bọn họ độc chết Hồ thị.

Diệp Cẩm Huyền lập tức cầm giấy bút viết một phong thư giao cho Diệp Cẩm Huy. Diệp Cẩm Huy nhận được thư lập tức rời khỏi sương phòng.

Với năng lực làm việc của Hình Trưng Xuyên cùng Khương Văn nàng tuyệt đối có thể tin tưởng được. Bọn họ thuyết phục Diệp Nghêu sẽ không bao giờ thất bại. Nàng chỉ lo lắng Dược Hằng làm khó tên đưa thư mà thôi.

Ngồi nhàn rồi nàng nhìn mấy tờ giấy viết nguyên liệu cho món gà mà Diệp Cẩm Huy cùng Chúc Tôn Hữu biên soạn. Kỳ thực nàng biết ăn thôi không có biết làm.

Đời trước vất vả lặn lội dưới trù phòng học hết mấy tháng mới hầm được cho Đao Mộc Chiến Phàm một chung gà cùng tuyết nhĩ. Hấn không những không dùng mà còn đem toàn bộ hất đổ.

Thờ dài một hồi, dù gì hiện cũng không có gì làm chỉ bằng tự nấu cho bản thân dùng còn tốt hơn. Nghĩ là làm, nàng liền xuống trù phòng tự hầm cho mình một chung gà cùng tuyết nhĩ dựa theo công thức đời trước đã học.

Mang chung sứ lên với vẻ mặt lăm lăm mồ hôi nhưng miệng vẫn cười tươi đặt chiến lợi phẩm lên bàn. Nàng chậm rãi đưa tay mở nắp, vị tanh của gà bay ra khiến nàng nhăn mặt tâm trạng tuyệt một nửa, cầm muỗng múc ra chén nhỏ thưởng thức thành quả của mình.

Tâm trạng hoàn toàn tuyệt dốc không phanh khi đầu lưỡi chạm đến thìa canh. Sao lại có thể tanh như vậy? Khó ăn chết được được, nước nhót nhót nữa. Vô Sự đến ngủi cũng không buồn ngủi đã quay mặt đi nơi khác rồi.

Thăm nghĩ cũng may đời trước Đao Mộc Chiến Phàm là hất đổ đi nếu không hấn dùng thử thì cả kinh thành đều biết nàng học mấy tháng hầm một món cũng không xong. Tự cười bản thân chỉ biết làm mỗi bánh màn thầu. Vẫn là từ bỏ hy vọng đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Cẩn liên chi hỉ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Điều đức phi biết chuyện xảy ra trong Diệp phủ nên cách sự kiện kia không lâu liền triệu Diệp Cẩm Huyền tiến cung.

Sau khi hành qua lễ nàng ngồi xuống bên ghế, Điều Đức phi hiền hòa nói: "Cũng may Cẩm Huyền vô sự thật khiến ta lo lắng."

"Phiền nương nương lo lắng Cẩm Huyền thật đáng trách." Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng nói.

"Nha hoàn thiếp thân của người đã không còn không biết đã tìm được người mới?" Diêu Đức phi nhấp một ngụm trà xong lại hỏi.

"Hiện Diệp phủ bận rộn chuẩn bị đại hôn cho đại tỷ nên đại nương rất bận rộn, mẫu thân lại mang bệnh nên vẫn chưa tìm được người." Diệp Cẩm Huyền thành thực trả lời.

Hôm đó sau khi nàng cùng Diệp Cẩm Huy từ Mỹ Vị Thiêm Hương trở về đã nghe Bách Lý Hạ trực tiếp đến cầu thân. Hành động này chứng tỏ đã là rất cho Diệp Nghêu cùng Diệp Cẩm Liên mặt mũi. Xưa này đều là mai mối đến cửa cầu thân.

Diệp Cẩm Liên đã mười bảy tuổi rồi nên Diệp Nghêu không hề do dự mà sáng khoái đồng ý. Kết thân với hầu phủ chính là ý nghĩ vốn có của hắn, mà Bách Lý Nghiêm lại còn tài hoa tướng mạo tốt đẹp như vậy, hắn làm sao sẽ từ chối đây.

Nàng cũng là vui mừng thay cho Diệp Cẩm Liên cuối cùng cũng thoát khỏi cái phủ hắc ám này. Nàng biết là Bách Lý Nghiêm sợ còn có người động tay chân nên mới nhanh chóng cầu thân như vậy.

Diêu đức phi nghe được khẽ gật đầu nói: "Vậy bốn cung ban cho người, người chỉ cần tùy ý chọn là được không cần câu nệ."

Nói thế chính là triệt đường lui của Diệp Cẩm Huyền, không cho nàng có cơ hội từ chối. Diệp Cẩm Huyền không thể làm gì khác hơn chính là tạ ơn.

Diêu đức phi cho người gọi năm cung nữ trẻ tuổi bước vào. Cung nữ dung mạo thanh tú y phục đồng bộ nhẹ nhàng bước đến hành qua lễ rồi hơi cúi đầu đợi Diệp Cẩm Huyền chọn lựa.

Mắt của Diệp Cẩm Huyền phát sáng khi thấy được Nghê Thường. Lúc nàng bị đẩy vào lãnh cung hằng đêm chỉ có mỗi nàng ta được phân công đến đốt com cho nàng dùng, đưa nước cho nàng uống. Tuy là vậy nàng ta chưa từng có thái độ khinh khi nàng.

Nhìn vào com cùng thức ăn nàng ta đưa đến nàng biết đó chính là phần ăn của cung nữ. Nàng ta không dùng mà đưa phần của mình cho nàng dùng, còn khuyên nàng không nên đau lòng nữa. Nàng dùng com cùng nước mắt chỉ có thể nhìn nàng ta một tiếng cảm tạ cũng không thể nói được. Vậy đời này liền chọn nàng ta đi.

"Nương nương, Cẩm Huyền chọn nàng." Nàng không hề nhìn những người khác mà trực tiếp đứng lên bước đến bên người Nghê Thường.

"Được, Nghê Thường sau này nàng sẽ là chủ tử của người." Diêu đức phi ứng một tiếng liền phân phó Nghê Thường.

"Vâng." Nghê Thường nhẹ nhàng ứng một tiếng liền hướng Diệp Cẩm Huyền phúc thân: "Nô tỳ gặp qua quận chúa."

"Ân, đứng lên đi." Diệp Cẩm Huyền bước về chỗ của mình. Nghê Thường cúi thấp đầu bước theo đứng phía sau.

Nói chuyện một lúc nàng cùng Nghê Thường xuất cung. Đúng lúc gặp được Đoàn Mộc Chiến Khôi trong ngự hoa viên. Hai người liền khom người hành lễ.

Đoàn Mộc Chiến Khôi vẫn giữ nụ cười ôn hòa trên môi: "Thương thế của quận chúa thế nào rồi?" Tuy đã qua mấy ngày trôi qua nhưng hôm nay hắn mới có cơ hội gặp nàng nên thuận miệng hỏi.

Diệp Cẩm Huyền giấu vẻ ngạc nhiên dưới đáy mắt mỉm cười: "Vết thương không đáng ngại phiền thái tử điện hạ quan tâm rồi." Hắn khi nào phát hiện nàng bị thương? Hôm đó nàng cố ý đứng ngược sáng để không ai phát hiện cơ mà.

Đoàn Mộc Chiến Khôi nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Cẩm Huyền nhưng lại không cho nàng biết đáp án: "Thời thần không còn sớm quận chúa cũng nên sớm hồi phủ, bốn cung còn việc liền không thể tiến quận chúa."

Hôm đó hắn thấy được lúc Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên chạy đến ôm nàng, tay trái của nàng có run một cái, đôi mày cũng hơi chau lại. Từ đó hắn liền biết tay trái nàng bị thương hôm đó lại không tiện hỏi.

Diệp Cẩm Huyền cúi người tiễn Đoàn Mộc Chiến Khôi xong liền hồi phủ.

Diệp Nghêu bị Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên thuyết phục để Hồ thị đến Trúc Huyền am tịnh dưỡng nhưng là phải sau đại hôn của Diệp Cẩm Liên. Mọi người nghe cũng hợp lý nên không ai nói thêm gì.

Trên dưới Diệp phủ lại lần nữa có hi sự, do quá gấp gáp nên Diệp Cẩm Liên không thể tự tay khâu giả y cho mình là do Bách Lý Nghiêm cho người mang đến.

Diệp Cẩm Linh, Diệp Cẩm Ninh cùng hai di nương đều phải cùng nhau giúp đỡ khâu hà bao để Diệp Cẩm Liên gả vào hầu phủ có lễ vật tặng hạ nhân. Cả hạ nhân Diệp phủ người nào tay nghề tốt cũng phải đến giúp.

Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Huy thì an nhàn hơn. Bởi Hồ thị sắp rời kinh thành nên bọn họ không cần nhúng tay vào bất cứ việc gì chỉ là đưa Hồ thị đi dạo. Đương nhiên nơi ghé thăm chính là Mỹ Vị Thiêm Hương rồi.

Rất nhanh cũng đến đại hôn, bên này Diệp Cẩm Liên ôm lấy Cơ di nương khóc lóc lên kiệu hoa bên kia Hồ thị lên xe ngựa đến Trúc Huyền am. Diệp Cẩm Huyền tỉ mỉ chọn một ít lễ vật tặng các sư thái sư tỷ nhờ Hồ thị gửi giúp.

Diệp phủ ngày hôm nay chính là thiếu đi hai người. Diệp Cẩm Huyền biết đây là chuyện tốt nàng không nên roi lệ. Đối với Hồ thị rời khỏi Diệp phủ ngày nào chính là sống tốt ngày đó. Còn với Diệp Cẩm Liên có lẽ là một khởi đầu mới.

Nàng ngồi trước bàn sách đặt một cây đàn trước mặt chậm rãi thả mình vào khúc nhạc. Hiện nàng có bộc lộ tài năng hay không thì cũng tránh không thoát việc làm cái gai trong mắt của mẫu nữ Tả thị vậy thì việc gì phải giấu.

Nghê Thường ở bên cạnh hầu hạ không nói lời nào. Vô Sự nằm nửa người trên đùi Diệp Cẩm Huyền đầu cọ cọ lên bụng nàng, lông trắng muốt, nhắm mắt, đôi tai nhúc nhích về mặt cực kỳ thưởng thức.

Học không được cách chấp nhận thua cuộc

Có lẽ chỉ còn cách ra sức gánh vác

Khó hiểu thấu lòng người tàn khốc

Lại khiến ta thêm can đảm nổi chìm

Nhìn ko rõ con đường trước mắt

Chỉ có thể từng bước tiến lên

Nào sợ cuộc chơi đi đến hồi kết

Vẫn còn đây một thân ngang tàng

Học ko được cách thờ ơ

Nhất mực quan tâm người đến hồ đồ

Ai sẽ bảo vệ tín ngưỡng

Ai cũng muốn được chò che

Sắc trời phía trước đã lụi tắt

Mong thấy người cong miệng mỉm cười

Gió mưa phiêu diêu khi ấy

Lại khiến đầu ngón tay ta ảm áp ko nguôi

Học ko được cách lùi bước

Vấp ngã tới thịt nát xương tan

Cả đời bi lạc hi nộ

Nhưng lại chỉ từng khóc vì người

Nhìn ko rõ con đường phía trước

Chỉ có thể từng bước tiến lên

Nào sợ cuộc chơi đến hồi kết

Vẫn còn đây một thân ngang tàng

Quên ko được, rất dễ tâm

Thà rằng lạc lối giữa nhân gian

Ai ngây thơ ai mù quáng

Bị sự dịu dàng của ai làm cho đảo điên

Sắc trời phía trước đã lụi tắt

Mong thấy người cong miệng mỉm cười

Gió mưa phiêu điều khi ấy

Lại khiến đầu ngón tay ta ảm áp ko nguôi

Ngày hôm ấy ánh mắt ấy

Ai khiến thời gian dừng lại

Bước chân bồi rồi của ai

Ai đem chính mình trời buộc

Cầu vòng rực rỡ hoang sơ

Ai đem ảo giác bồi đắp

Ai lại mãi miết hăng say ko hề nhìn lại

Liều mạng nở ra con đường máu

Ngày hôm ấy ánh mắt ấy

Người khiến thời gian dừng lại

Kết cục tiến lên phía trước

Sẽ đem tình yêu phung phí

Học cách tự do tự tại

Học cách mỉm cười bảo hộ

Đã có bờ vai ảm áp của người

Ai còn lo sợ cô độc...

Khúc nhạc cô độc từ sương phòng lầu hai của Diệp Cẩm Huyền vang vọng cả Nghi Thủy viên. Trong màn đêm cô tịch nghe càng nao lòng người.

-----Phân Cách Tuyền Luna Huang-----

Trái ngược với Nghi Thủy viên, không khí của Hầu phủ cực kỳ náo nhiệt. Bách Lý Hạ cười đến mọi người không thể tìm được con mắt của hắn đâu nữa. Hải tử của hắn hoàn khổ suốt bao nhiêu năm cuối cùng cũng chịu yên ổn rồi.

Bách Lý Nghiêm bị đám bằng hữu chúc rượu đến có chút khó chịu, đây là muốn hắn ngủ thật ngon trong đêm hoa chúc đây mà, cao giọng hô to: "Không chơi nữa, bốn thế tử trở về phòng đây."

Có mấy âm thanh cười trêu chọc hắn.

"Thế tử gia là đau lòng tân nương tử một mình trong phòng tịch mịch sao?"

"Thế tử gia thành thân rồi cũng biết nghĩ cho người khác hơn."

"Nhanh như vậy liền chỉ biết đến thế tử bỏ mặc chúng ta."

"Đúng a, thế tử gia đã gần một năm không cùng chúng ta tụ tập, hôm nay nhất định không tha."

"..."

"Các ngươi cũng nên chú ý đến chuyện thành thân đi thôi." Bách Lý Nghiêm cười ha hả giáo huấn người khác. Còn lâu hắn mới chịu cùng đám nam nhân này trải qua đêm tân hôn: "Các người muốn uống để hôm khác nhất định không phải hôm nay."

Dứt lời hắn phất tay áo đi vào phương hướng của viện mình. Đám nam nhân kia đương nhiên không chịu tha cho hắn rồi lập tức đi phía sau hắn tiếp tục nháo.

Bách Lý Nghiêm đẩy cửa bước vào phòng lập tức đóng cửa lại nhốt mấy tên lăm lăm kia ở bên ngoài, mồm không quên mắng: "Lập tức trở ra ngoài cho bốn thế tử." Muốn quấy rối hắn sao, đừng mơ tưởng!

Diệp Cẩm Liên đoan trang ngồi trên giường nghe được tiếng của Bách Lý Nghiêm khẩn trương đến nỗi nắm chặt tay áo. Bên tai còn vang vọng tiếng trêu chọc của đám bằng hữu của Bách Lý Nghiêm bảo nàng nên bắt hắn quý vãn giặt nếu dám lên phen bên ngoài, nhịn không được cũng cười ra tiếng.

Bách Lý Nghiêm nghe được mặt đen lại không ít, đây là dạy hư nương tử hắn nha. Hắn bước đến đến giường đưa tay kéo khăn hi ra rồi khom lưng ôm quyền cười nói: "Nương tử hữu lễ."

Dung mạo của Diệp Cẩm Liên đập vào mi mắt dưới ánh nền lung linh quả thực chính là lay động lòng người. Nàng e lệ gò má hiện lên phi sắc nhẹ nhàng nói: "Thỉnh tướng công thương tiếc."

Bách Lý Nghiêm đứng thẳng người phát tay áo bảo đám người hầu hạ lui ra ngoài rồi bước đến bên tủ áo gỗ lấy ra một hộp gỗ xoay người đến chỗ Diệp Cẩm Liên, ngồi bên cạnh, tay nhẹ nhàng mở ra.

Diệp Cẩm Liên nhìn không được tò mò nhìn vào trong hộp. Một chuỗi ngọc thất sắc đập vào mi mắt khiến nàng nhớ lại chuyện Diệp Cẩm Huyền từng kể, chỉ là nàng ta không nói rõ bên trong là vật gì. Sẽ không phải đây là thứ được nhắc đến chứ.

Bách Lý Nghiêm cầm chuỗi ngọc thất sắc lên vì Diệp Cẩm Liên đeo lên, miệng không quên nói: "Chuỗi ngọc này ta vốn nhờ tứ muội muội thay ta tặng nàng nhưng tứ muội muội lại từ chối. Không ngờ hôm nay ta có thể tận tay vì nàng đeo lên."

Nghĩ lại những ngày học kham khổ, nhịn ăn, tập võ rèn luyện thân thể để có kết quả này thật là đáng giá. Cũng phải nhờ lời nói đầy đau lòng của Diệp Cẩm Huyền để hắn có quyết tâm như vậy.

Diệp Cẩm Liên mỉm cười nhìn về mặt của Bách Lý Nghiêm, nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ gả cho hắn. Nàng đã từng nói có thể gả cho bất cứ ai tuyệt đối không phải hắn, nhưng hôm nay, hắn lại có thể để nàng đổi ý.

Đường nhìn hạ xuống chuỗi ngọc thất sắc trên cổ trong lòng tràn đầy ấm áp. Bách Lý Nghiêm chậm rãi ôm lấy tân nương tử hạ nộ hôn xuống môi nàng.

Mùi rượu gạo nhẹ nhẹ quanh quẩn trong khoang miệng của hai người, tình nồng ý đậm. Bách Lý Nghiêm nhẹ nhàng đỡ Diệp Cẩm Liên nằm xuống rồi áp nàng dưới thân rất thành thực. Diệp Cẩm Liên nhớ được gì đó liền đẩy hắn ra nói: "Chúng ta vẫn còn chưa uống rượu hợp cần."

Bách Lý Nghiêm cau mày nhìn bình rượu hợp cần được đặt trên bàn tròn gỗ phía xa liền cảm thấy vô cùng phiền phức. Dục hỏa đang thiêu đốt trong người thúc giục hắn nên bỏ qua bước phiền phức này.

Hắn lại chôn người xuống cổ của Diệp Cẩm Liên hít mùi hương thơm tho chỉ thuộc về nàng, nỉ non: "Cái đó mai uống cũng được, bây giờ phải làm chính sự trước."

Diệp Cẩm Liên đương nhiên không đồng ý, thế nào có thể bỏ qua bất kỳ bước nào được. Đó là dấu hiệu không cát lành. Nàng ở bên tai lắng nghe nhai nuốt, lại còn bày ra thái độ bất hợp tác nếu hắn không thuận theo. Bách Lý Nghiêm buộc lòng đứng dậy lệch thân xác đi lấy bình rượu hợp cần cùng nàng dùng.

Sau khi dùng qua cả bình lẫn ly đều bị ném xuống đất. Trưởng mạn mỏng trên giường nhanh chóng hạ xuống. Ánh nến long phượng cháy rực trong mảnh xuân sắc tình nồng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Lễ vật tạ ơn

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Ngày hôm sau, Hồ thị không có trong phủ Tả thị liền đắc ý không thôi. Diệp Cẩm Huyền cũng an lòng không ít giờ nàng chỉ còn lo lắng Diệp Cẩm Linh nữa thôi.

Mà giờ đây Diệp Nghiêu cũng chính là lo lắng Diệp Cẩm Linh thành gái lơ thì mỗi ngày đều thúc giục Tả thị mau chóng tìm hôn phối cho nàng. Diệp Cẩm Ninh cùng Diệp Cẩm Huyền tạm thời vẫn chưa thể động. Chỉ cần hoàng thượng bày rõ ý tứ để ai kẻ vị liền mới quyết định.

Diệp Cẩm Linh dạo gần đây luôn luôn chạy đến Nghi Thủy viên cùng Diệp Cẩm Huyền trò chuyện. Chủ đề trò chuyện không phải việc than thở dạo này béo lên chính là hỏi Hình Trùng Xuyên có đến hay không.

Diệp Cẩm Huyền cũng là ngạc nhiên không ít liền hiếu kỳ hỏi: "Nhị tỷ cùng Hình công tử..." Sẽ không phải là hôm đó còn có chuyện gì xảy ra mà nàng không biết!

Diệp Cẩn Linh cắn môi nhìn Diệp Cẩn Huyền hồi lâu rồi mới hít một hơi lấy can đảm kể ra chuyện kia. Sau đó nàng cầm tay Diệp Cẩn Huyền than thở: "Rõ ràng người ta mến mộ là...sao lại có thể để hấn xuất hiện trong mộng của ta được. Mỗi đêm ta đều không thể an giấc."

Diệp Cẩn Huyền chỉnh lăng cả buổi trời mới có thể tìm lại giọng nói của mình: "Vết thương hôm đó..."

"Là ta bị được tính làm cho thần trí không được thanh tỉnh, trong lúc đó nghĩ hấn là...nên mới..." Diệp Cẩn Linh lúng túng nói. Nhưng không hiểu vì sao mỗi lần nghe có người nhắc đến hấn tim nàng lại đập mạnh hơn tràn yên hoa trong cung nữa.

"Muội đã sớm nói rồi, Hinh công tử là người tốt, là do nhị tỷ cứ đẩy tội danh lên đầu người ta." Diệp Cẩn Huyền vuốt ve Vô Sự trong lòng, miệng đóng mở liên tục trách. Nếu Diệp Cẩn Linh cùng Hinh Trùng Xuyên có thể thì nàng cũng an tâm. Như vậy liền có thể xin Diệp Nghêu cho trở về Trúc Huyền am rồi.

"Ta biết sai rồi, ta không nên mắng hấn. Chính vì vậy ta mới cố tình vì hấn làm một đôi hải nhưng không biết có nên tặng hay không, lại cũng không biết nên tặng thế nào cho tốt." Diệp Cẩn Linh mở một hộp gấm bên người ra cho Diệp Cẩn Huyền qua nhãn.

Một đôi ủng hắc sắc được may tinh tế nhưng không thêu hoa văn đập vào mắt. Đường may tỉ mỉ thẳng hàng không chệch vào đâu được, chỉ là... "Nhị tỷ có chắc hấn mang được không?" Nàng không hề kinh hi bởi vì tay nghề may hài của Diệp Cẩn Linh được thừa hưởng từ Đoàn di nương, mang rất êm chân đường may lại cực chắc.

Diệp Cẩn Linh không hề do dự liền gật đầu: "Ta đã hỏi qua Khương Văn rồi, có lẽ là không có vấn đề gì a."

Đúng lúc này, cách đó không xa âm thanh của Mạt Lị cùng Nghê Thường đồng loạt vang lên: "Nô tỳ gặp qua Khương công tử, Hinh công tử."

Diệp Cẩn Linh vội vã đóng chiếc hộp lại chôn mặt xuống mặt bàn, trấn an trái tim không an ổn của mình. Sao lại đến vào lúc này chứ? Diệp Cẩn Huyền còn chưa cho nàng ý kiến cơ mà.

Diệp Cẩn Huyền ngẩng đầu lên nhìn đã thấy hai thân ảnh cao to của nam tử tiến đến lương đình: "Khương công tử, Hinh công tử hảo."

"Nhị tiểu thư, tứ tiểu thư hảo." Cả hai nhân nhật lên tiếng.

Diệp Cẩn Linh không thể áp được hình ảnh của ngày hôm đó xuất hiện trong đầu vội ôm lấy hộp gấm chuẩn bị cáo từ. Diệp Cẩn Huyền biết được liền nhanh chóng mở miệng trước: "Hinh công tử đến thật đúng lúc nhị tỷ có chuyện muốn nói với người."

Do quá mong muốn thành toàn cho người khác mà nàng đã quên mất đời trước được nghe đám tỷ muội kể về quá khứ của Hinh Trùng Xuyên. Lời dặn không được động tâm với hấn của Diệp Nghêu nàng cũng quên tuốt.

Diệp Cẩn Linh đột nhiên bị bán đứng liền nhìn Diệp Cẩn Huyền trần trối, dằng dấp không thể tin tưởng. Chỉ là nhận lại nụ cười tươi tắn của Diệp Cẩn Huyền kèm theo câu nói.

"Lúc này nhị tỷ nói gì cũng muội cứ mang ra nói với Hinh công tử là được rồi, yên tâm đi."

Hinh Trùng Xuyên cau mày không hiểu nhìn hai tỷ muội Diệp gia người cười tươi tắn, người lại như chịu phải kinh hi không ít. Tuy không thể giải thích được nhưng hấn vẫn điềm đạm nói: "Không biết nhị tiểu thư muốn cùng tị hạ nói gì?"

Diệp Cẩn Huyền đứng dậy mang theo Vô Sự hí hửng tránh mặt. Tặng lễ vật hay thể hiện tình ý, vậy là tùy vào hai người kia rồi.

Khương Văn nhìn thấy hộp gấm được Diệp Cẩn Linh ôm chặt trong lòng cũng là thức thời nói: "Ta qua bên kia chờ." Nói xong liền bước theo phương hướng của Diệp Cẩn Huyền rời đi.

Trong lương đình lúc này chỉ còn lại hai người. Diệp Cẩn Linh lúc này nhìn chằm chằm hộp gấm ôm trong lòng đắn đo khó quyết định.

"Cái này...cái này..."

"Nhị tiểu thư thỉnh cứ nói." Trong lòng Hinh Trùng Xuyên, Diệp Cẩn Linh là một nữ nhân điêu ngoa đánh đá không ngờ cũng có lúc thế này.

Lấy hết toàn bộ can đảm hai tay đưa hộp gấm đến trước mặt của Hinh Trùng Xuyên: "Cái này hôm trước Hinh công tử cứu ta xem như là tạ lễ, hy vọng công tử nhận lấy."

Từ nhỏ cho đến ngày hôm nay chưa từng có nữ nhân tặng đồ cho hấn, mà hấn là không thích nữ nhân, nói đúng hơn chính là chán ghét. Mà giờ nếu là không nhận chính là đắc tội Diệp Nghêu, mà nhận thì lương tâm hấn lại không cho phép. Hấn giúp nàng vì phụ thân của nàng giúp hấn chứ hoàn toàn không có lý do gì khác.

Diệp Cẩn Linh thấy hấn lâu như vậy chỉ đứng nhìn hộp gấm không hề có ý định nhận liền hạ giọng nói: "Hôm đó ta đối xử với Hinh công tử như vậy là ta không đúng. Hinh công tử nhận xem như là tha thứ cho ta."

Hinh Trùng Xuyên nhìn chằm chằm đôi mày rất lâu mới thả lỏng ra. Nàng đã nói như vậy rồi nếu hấn không nhận chính là nhỏ nhen. Vươn tay đỡ lấy hộp gấm rồi hỏi cúi người: "Vậy liền tạ qua nhị tiểu thư."

Diệp Cẩm Linh thấy hấn nguyên ý nhận cũng cao hứng không ít cười đáp trả: "Hình công tử cứu ta tận hai lần, chỉ là một chút lễ vật nhỏ nào có là gì, không còn gì nữa ta cáo lui trước."

Dứt lời Diệp Cẩm Linh mang theo Mạt Li nhanh chóng rời khỏi Nghênh Xuân viện.

Bên kia Khương Văn cùng Diệp Cẩm Huyền đang nói về thương thế trên tay, thấy được Diệp Cẩm Linh rời đi liền trở lại lương đình. Khương Văn nhìn Hình Trùng Xuyên nhìn hộp gấm đến xuất hồn liền lên tiếng kéo hồn hấn trở về thể xác.

"Hình huynh đây là ngạc nhiên hay là cảm động?" Nhưng hấn biết kinh hách chiếm phần hơn.

Hình Trùng Xuyên thu hồi ánh mắt mỉm cười: "Là ngạc nhiên, không nghĩ nhị tiểu thư cũng có lúc thế này."

Diệp Cẩm Huyền vội làm bà mối kéo dây tơ hồng, chỉ cần Hình Trùng Xuyên thú Diệp Cẩm Linh nàng liền thập phần an tâm: "Nhị tỷ bình thường đều là như vậy, những lần trước là do bị kích động nên mới thất thố, Hình công tử cũng có thể thử suy nghĩ một chút."

Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên không hẹn cùng mở to mắt kinh ngạc nhìn Diệp Cẩm Huyền. Nàng đây là có ý để Hình Trùng Xuyên thú Diệp Cẩm Linh.

Hình Trùng Xuyên lại bật cười to đặt hộp gấm lên bàn, rút chiết phiến trong tay áo ra phe phẩy: "Tại hạ vô tài vô đức tứ tự biết bản thân không thể trèo cao, ý của tứ tiểu thư cũng là nên thu hồi."

Mắt của Khương Văn tối lại không ít nhỏ giọng nói: "Tứ tiểu thư vẫn là không nên để đại nhân nghe được." Cứ cho là nàng không biết Hình Trùng Xuyên không thích nữ nhân đi. Đạo này Diệp phủ đang tìm kiếm đối tượng phối hôn cho Diệp Cẩm Linh, không lý nào nàng không biết. Sao còn dám mang ra để nói?

Nghe Khương Văn nhắc nhở Diệp Cẩm Huyền mới nhớ ra Hình Trùng Xuyên vốn không thích nữ nhân. Nàng hơi cúi đầu cắn môi, nhớ lại thần sắc lúc này của Diệp Cẩm Linh chính là thập phần động tâm như Diệp Cẩm Liên lúc trước vậy.

Nàng vội chuyển đề tài: "Không biết nhị vị công tử đến đây tìm ta có chuyện gì?"

"Vừa lúc chúng ta có chuyện xuất phủ biết được đại nhân muốn tìm tứ tiểu thư nên tiện thể đến gọi giúp." Khương Văn nhàn nhạt trả lời, mắt chứa ẩn ý gì đó khiến người khó hiểu.

"Àn, vậy ta không trở ngại nhị vị công tử, ta đến gặp phụ thân trước, cáo từ." Dứt lời Diệp Cẩm Huyền vội vã mang Vô Sự cùng Nghê Thường rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thăm dò tâm ý

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Quãng đường từ Nghi Thủy viên đến thư phòng Diệp Nghê, Diệp Cẩm Huyền liên tục suy nghĩ trong lòng không thôi. Từ chuyện lần trước Diệp Nghê xem nàng như không khí không thèm để ý đến, đột nhiên sao lại gọi nàng đến thư phòng? Đến cùng là vì chuyện gì?

Rất nhanh đến trước thư phòng Triệu quân gia nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền cực kỳ khép nép hành lễ nhưng đáy mắt lại phi thường khinh khi. Nghê Thường không được phép bước đến gần thư phòng nên phải đứng cách cửa một đoạn khá xa.

Sau khi được Triệu quân gia thông truyền, Diệp Nghê đồng ý, Diệp Cẩm Huyền mới đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào. Bước đến trước bàn sách nàng chậm rãi phúc thân: "Nữ nhi gặp qua phụ thân."

"Được rồi." Diệp Nghê thở dài một hơi rồi từ ghế thái sư đứng lên bước đến gần Diệp Cẩm Huyền, tầm nhìn đảo lên mặt nàng quan sát một trận rồi bước đến nhuyển tháp ở phòng ngoài ngồi xuống.

"Qua đây ngồi đi."

"Vâng." Diệp Cẩm Huyền ngoan ngoãn ứng tiếng rồi bước đến.

Nhìn bàn nhỏ trên nhuyển tháp lộ ra mấy bức họa được cuộn tròn gọn gàng cùng các tấm canh thiếp hồng sắc cực kỳ nổi bật được xấp gọn lên nhau. Trong lòng nàng thầm nghĩ, sẽ không phải nhân cơ hội này tìm luôn hôn phối cho nàng rồi gả đi chứ?

Thấy được ánh nhìn của Diệp Cẩm Huyền, Diệp Nghêu vội vàng chỉ vào nói: "Đây là của nhị tỷ ngươi, ta cùng đại nương ngươi vì nàng mà hao hết không biết bao nhiêu sức lực đến giờ chỉ chọn được bấy nhiêu người."

"Ân." Diệp Cẩm Huyền trả lời lầy lẹ, chỉ cần không phải gả nàng đi là được. Nàng còn muốn đến Trúc Huyền am chờ Hồ thị khỏi bệnh cùng nhau đến Mỹ Vị Thiêm Hương hưởng phúc.

Nhưng khi nhớ lại lời của Hồ thị lưu lại trước khi đến Trúc Huyền am tâm tình của nàng lại trầm xuống không ít. Nếu là...nàng không làm như vậy Hồ thị sẽ buồn không? Nhưng nàng thực sự không thể bỏ được ký ức của đời trước.

Diệp Nghêu vuốt râu bất đầu dò la tâm ý của Diệp Cẩm Huyền: "Hiện hôn sự của Liên nhi đã thành, Linh nhi cũng đang tìm hôn phối, Huyền nhi có dự định thế nào?" Nếu biết được tâm ý của nàng đối với hai vị điện hạ sẽ dễ dàng hành động hơn.

Không phải hẳn không lo cho nàng, mà với dung mạo của nàng rất khó chiếm được súng ái lâu dài của trượng phu. Nếu là như vậy hẳn thà mang cơ hội đó cho Diệp Cẩm Ninh.

"Thực ra nữ nhi muốn sau khi hôn sự của nhị tỷ hoàn tất sẽ đến Trúc Huyền am bồi mẩu thân đến khi người khỏi bệnh mới một lượt trở về." Diệp Cẩm Huyền cũng không chút giấu diếm suy nghĩ trong lòng mà thẳng thắn bộc bạch. Chỉ cần biết nàng đối với hai vương tử không có tư lòng liền Diệp Nghêu sẽ không thể đặt tâm tư lên người nàng.

Diệp Nghêu thoáng ngạc nhiên đây nghĩa là nói sẽ không thành thân sao, lập tức phản đối: "Không được, ai biết mẩu thân ngươi khi nào mới khỏi bệnh, nếu kéo dài ngươi sẽ không thể gả."

"Nữ nhi vẫn có chiều chí tứ hôn, phụ thân an tâm, cho dù nữ nhi thành bà lão tám mươi cũng không nam tử nào có gan kháng chi." Diệp Cẩm Huyền tựa tiểu phi tiểu nhân Diệp Nghêu.

Đối với bất kỳ một nữ nhân nào, thành thân chính là điều họ mong chờ nhất. Đời trước nàng cũng nằm trong số đó, mơ mộng được trượng phu thương yêu, một đám hài tử vây quanh, cùng nắm tay nhau đến bạc đầu.

Trải qua một cơn ác mộng, giấc mộng kia cũng tan vỡ. Nàng không muốn làm một nữ nhân không thực tế như vậy nữa. Giờ đây nghĩ lại giấc mộng kia cũng cảm thấy giễu cợt bản thân, hôn sự của những hoàng hoa khuê nữ như các nàng đều là bởi vì chính trị mà thành, sẽ ai được như Diệp Cẩm Liên đời này có thể hạnh phúc như vậy. Ước mơ xa vời kia nàng thà từ bỏ chứ không ngu ngốc theo đuổi nữa.

Diệp Nghêu không thể phản bác được gì. Nhưng lời của nàng ngoại trừ khiến hắn ngạc nhiên càng làm cho hắn hài lòng nhiều hơn vạn phần. Nếu nàng không có tâm tư với vị điện hạ nào thì gả cho ai cũng như nhau thôi.

"Ngươi cũng xem một chút xem người nào hợp phối với Linh nhi. Ta xem qua hết cũng chưa chọn được." Diệp Nghêu tùy tiện cầm lấy một bức họa được cuộn chặt trên bàn đưa cho Diệp Cẩm Huyền. Biết được tâm ý của nàng rồi nhưng lại không lý nào người vừa tới liền đuổi đi, thế nên phải vòng đường thôi.

Vốn là muốn gọi nàng đến xem thử tâm ý không ngờ kết quả lại là như vậy. Đối với Diệp Cẩm Ninh cùng Diệp Cẩm Huyền hẳn tốn nhiều thời gian hơn so với Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên.

Diệp Cẩm Huyền đưa hai tay cung kính nhận lấy bức họa, cười nói: "Phụ thân, đây là chọn cho nhị tỷ vì sao lại bảo nữ nhi xem? Người nên gọi nhị tỷ vào xem qua mới đúng." Nàng không hề mở chỉ cầm trong tay, đến nhìn cũng không buồn nhìn lấy một mắt

"Do lúc này tìm không được Linh nhi, tới ta sẽ bảo đại nương ngươi mang đi cho nàng xem." Diệp Nghêu nhấp một ngụm trà lại tiếp tục nói: "Còn cả hôn sự của đại ca ngươi nữa, hẳn cô chấp chỉ có mỗi ngươi có thể cùng hắn nói được lâu, ngươi cũng khuyên bảo hắn một chút. Thế tử cũng đã thành thân thể mà hắn suốt ngày chỉ biết lãng phí bạc."

"Hôn sự của đại ca liền để hắn tự quyết định thôi." Diệp Cẩm Huyền đặt lại bức họa lên bàn cầm đũa gấp bánh chèo trên bàn nhỏ trước mặt cho vào miệng. Đại ca này của nàng chính là tự có chủ kiến, càng bức hắn, hắn sẽ càng phản đối mà thôi. Đợi khi nào hắn chán cuộc sống độc thân liền sẽ tự tìm một nửa thôi. Nàng không cần phí tâm.

Âm thanh của Triệu quân gia cung kính ở bên ngoài truyền vào: "Nô tài gấp qua đại phu nhân, tam tiểu thư."

"Đề các nàng vào." Diệp Nghêu nhíu chặt chân mày có chút không hài lòng.

Diệp Cẩm Huyền vừa ngẩng đầu lên chính là thấy được thái độ không hài lòng trong bụng liền cười thầm. Hóa ra Tả thị là tự chủ chương, Diệp Nghêu căn bản không biết nàng sẽ đến.

Tả thị cùng Diệp Cẩm Ninh vừa bước vào liền hướng Diệp Nghêu hành lễ. Diệp Cẩm Huyền vẫn ở một chỗ mỉm cười, một chút ý tứ đứng lên cũng không có: "Đại nương, tam tỷ an hảo." Nàng là quận chúa không cần phải hành lễ với người hạ mẩu thân mình.

Tả thị cùng Diệp Cẩm Ninh thấy được thái độ của Diệp Cẩm Huyền liền thập phần không hài lòng nhưng cũng không dám nói. Dù gì hiện tại nàng cũng thân phận hơn các nàng một bậc. Đợi Diệp Cẩm Ninh nàng đăng hậu vị mọi chuyện liền sẽ khác thôi.

"Các ngươi đến đây có chuyện gì?" Diệp Nghêu nhàn nhạt hỏi, mắt cũng không quên trừng Tả thị.

Tà thị do lo lắng câu trả lời của Diệp Cẩm Huyền liền đợi không được mà đến đây. Nếu là Diệp Cẩm Huyền thực sự có ý tứ với một trong hai vị diện hạ nàng phải nhanh chóng nghĩ ra cách triệt đi nàng ta.

"Lão gia, Ninh nhi là hiếu thảo tự tay chưng một chung tổ yến đến cho người, thiếp thấy tiện đường liền cùng đến thôi." Dứt lời liền nháy mắt ra hiệu cho Diệp Cẩm Ninh dâng tổ yến.

Diệp Cẩm Ninh lấy khay đựng chung tổ yến từ tay Mẫu Đơn chậm rãi bước đến, dịu dàng cười: "Phụ thân, thỉnh dùng qua."

"Ngoan." Bao nhiêu không hài lòng của Diệp Nghê từ đó đã tan biến toàn bộ. Hắn chính là thương yêu nữ nhi này nhất, lúc nào cũng khiến hắn hài lòng.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy trong lòng lại cười nhạt một trận. Lúc Hồ thị chuẩn bị rời khỏi phủ, nàng cố ý mang chậu Nhạ Thiểm hoa đi ngang mặt Tà thị còn cố ý nói với Nghê Thường là Hồ thị thích chậu hoa này nhất phải đặc biệt mang lên xe ngựa trước tránh quên. Tà thị có lẽ đang nghĩ Hồ thị tránh không nổi cái chết nên mới vui vẻ đề ý đến những việc lật vạt khác.

"Nếu không còn chuyện gì nữ nhi xin được phép lui xuống."

Diệp Nghê nghe được tâm ý của nàng cũng không giữ người nữa liền đáp ứng để nàng rời đi. Tà thị ngạc nhiên không ít, cư nhiên nhanh như vậy đã hỏi xong. Diệp Cẩm Ninh đang không vui nên cũng không buồn giả nhân giả nghĩa giữ người.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Nữ nhân mạng khổ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Sau đó vài ngày.

Đầu mùa xuân mưa phùn lất phất rơi rồi dần dần càng rơi càng dày, bóng dáng một đôi nam nữ đứng ở đình thủy tạ trong hoa viên Diệp phủ. Mưa rơi dày đặc khiến thân ảnh của hai người mờ nhạt trong làn mưa, người khác không thể nào nhìn thấy được.

Diệp Cẩm Linh đang nắm lấy một góc tay áo của Hình Trùng Xuyên nhẹ giọng nói: "Điểm tâm này là ta đặc biệt vì Hình công tử mà chuẩn bị, người nếm thử một chút đi." Tay còn lại nàng cầm đĩa điểm tâm mặn đưa đến trước mặt hắn, ánh mắt long lanh cầu khẩn hắn dùng thử.

Nàng biết hắn không thích nữ nhân, nàng biết hắn có quá khứ không tốt, nhưng sau sự kiện kia nàng phát hiện. Bản thân nàng đối với Đoan Mộc Chiến Khôi chỉ dừng lại ở mức ngưỡng mộ, nhưng đối với hắn liền có một cô cảm xúc đặc biệt khác.

Nàng luôn tìm đến Diệp Cẩm Huyền nghe chuyện về hắn. Chỉ là nàng ta tuy cùng Hình Trùng Xuyên giao tình tốt nhưng cũng không biết được gì nhiều, nàng đành phải tự tìm hiểu thôi, dù gì nàng ta cũng không quá đề tâm chuyện của người khác. Nàng biết mình không có nhiều thời gian cùng hắn gặp gỡ nữa.

Hình Trùng Xuyên chau mày nhìn Diệp Cẩm Liên rồi lại nhìn đĩa điểm tâm, miễn cưỡng đưa tay lấy một miếng cho vào miệng. Sau khi nuốt hết liền lạnh nhạt nói: "Điểm tâm đã dùng qua, rất ngon, tạ hảo ý của nhị tiểu thư, tại hạ còn có việc, xin cáo từ."

Hắn không thích nữ nhân nên đối với nàng đương nhiên là không động tâm rồi. Chỉ là vì sao đứng bên nàng, nhìn dáng vẻ của nàng hắn lại nhớ lại chuyện của ngày hôm đó. Tim hắn không tự chủ được lại đập lạch nhịp. Có lẽ hắn nên đi tìm đại phu xem qua vẫn hơn.

Diệp Cẩm Linh nhìn thấy bước chân của hắn rời đi liền hô to hỏi: "Vì sao Hình công tử không mang đôi hài kia? Là không vừa chân sao?" Đây là chê nàng may xấu?

"Tại hạ có việc không tiện ở lại bồi, nhị tiểu thư thứ lỗi." Hình Trùng Xuyên dừng cước bộ quay lại ôm quyền cung kính nói xong liền xoay người đội mưa chạy như bay rời khỏi đình thủy tạ. Nếu để người nhìn thấy nhất định sẽ truyền đến tai Diệp Nghiêu vậy mọi chuyện liền sẽ không tốt nữa.

Diệp Cẩm Linh buồn bã ngồi trong đình thủy tạ nhìn theo thân ảnh của hắn biến mất sau màn mưa thờ dài. Nàng biết đạo gần đây mọi người là chuẩn bị hồi phối cho mình, nhưng nàng là muốn gả cho người mình thích không phải do sắp đặt.

Hôm trước Tà thị mang canh thiếp cùng bức họa của mấy người được chọn cho nàng xem, còn nói do đánh tiếng của nàng không tốt, lại xảy ra chuyện suýt chút nữa cùng nam nhân khác phát sinh chuyện không tốt lành. Dù là đã kịp thời được cứu nhưng thanh danh vẫn là ảnh hưởng không ít.

Diệp Cẩm Liên không những được Bách Lý Nghiêm cứu mà còn được đích thân đến cửa cầu thân nên không ai dám nghị luận. Diệp Cẩm Huyền được

Đoan Mộc Chiến Phàm đưa trở về viện dưới mắt của mọi người nên cũng không được tính, lại có thân phận quận chúa làm chỗ dựa. Mà cho dù có tính thì nàng ta cũng còn chiếu chỉ tứ hôn, mà nàng ta cũng có bao giờ chú ý đến thanh danh đâu, thậm chí còn hận không người biết bản thân là xấu nữ nữa. Chỉ có nàng là thiệt thòi nhất.

Sau khi Tả thị rời đi nàng xem những bức họa kia liền sợ không nén được mà ném hết đi. Lý nào lại như thế, nàng không sợ gả cho thứ nam, nàng không sợ gả cho thường dân nhưng là trượng phu của nàng phải lành lặn. Bên trong mấy bức họa không mất chân chính mất tay, có người còn nghe nói là ma ốm nữa, người thì khác thể. Nàng không muốn, họ không thể tìm cho nàng một hôn phối một chút sao?

Nàng đi tìm Diệp Nghê nói qua nói lại vẫn bị bức hôn, chỉ là qua đó biết được Diệp Nghê cần bạc để chiêu binh mãi mã nên mới hy sinh từng nữ nhi một, trách không được Diệp Cẩm Huyền thà rằng mang danh xấu nữ cũng chưa từng thấy cảm chiếu tứ hôn kia bức ai. Chỉ có nàng là ngu ngốc đến bây giờ mới hiểu ra hôn sự của bản thân chính là sớm thành đá kê chân cho phụ thân mà thôi.

Chuyện này nàng biết được Diệp Cẩm Huyền cùng Diệp Cẩm Ninh cũng đã xem qua. Mấy lần đến Nghi Thủy viên Diệp Cẩm Huyền không dă động đến nàng cũng không nói. Có lẽ Diệp Cẩm Huyền cũng nghĩ rằng thanh danh của nàng xứng với mấy tên đó.

Nước mắt không tự chủ lại rơi xuống đĩa điểm tâm. Nàng nâng mắt nhìn làn mưa bên ngoài, mùa xuân mà mưa lại dày như vậy chính là làm mờ đi mọi thứ để nàng khóc một trận thật to. Nghĩ như vậy nàng đặt đĩa điểm tâm xuống bên cạnh mình rồi khóc thật to hòa vào vào tiếng mưa.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Ở Nghi Thủy viên, Diệp Cẩm Huyền ngồi ở bên cửa sổ sương phòng trên lầu ngắm mưa rơi. Nghê Thường mang một áo choàng cổ lông dày choàng lên vai nàng: "Tiểu thư giữ ấm tránh sinh bệnh."

Diệp Cẩm Huyền phì cười "ần" một tiếng: "Nghê Thường, mang cảm đến đây." Tâm trạng của nàng hôm nay chính là không tệ.

Cầm vừa đến đã thấy hạ nhân đến thông báo bảo Bách Lý Nghiêm cùng Diệp Cẩm Liên hồi phủ lại mặt. Thế là Diệp Cẩm Huyền ôm lấy Vô Sự ra ngoài. Vì bộ lông trắng của Vô Sự vào mấy ngày mưa nàng tình nguyện mỗi ngày bế nó, mặc dù nó đã to lớn và nặng hơn trước rất nhiều.

Khi Diệp Cẩm Huyền bước ra tiền sảnh đã thấy mọi người ngồi đông đủ. Ngay cả Diệp Cẩm Linh lúc này ngồi khóc ở nhà thủy tạ cũng đã sớm an vị, vẻ mặt lại không như vừa khóc xong.

Nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền, vốn là đang cười đến vui về Bách Lý Nghiêm lập tức cứng đờ cả người, cơ mặt thoáng cái ngưng trọng, ngay cả kinh ngạc trong mắt cũng không thể che giấu được. Đây là lần đầu tiên hắn thấy được vết sẹo trên mặt nàng. Không ngờ lại nghiêm trọng như vậy. Lần trước đêm tối không nhìn thấy rõ a.

Tả thị vội nói: "Tứ cô nương vì sao lại không mang mặt che mặt, nhờ làm đại cô gia kinh hách thì phải làm sao?" Giọng nói cao vút bén nhọn đâm vào trong tai của mỗi người ở tiền sảnh.

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười bước đến ghế của mình ngồi xuống: "Không biết đại tỷ phu có bị quý nhan của muội dọa phải không?"

Bách Lý Nghiêm thu lại vẻ ngạc nhiên sáng khoái cười nói: "Làm sao có thể, tứ muội muội sẽ không để ý hành động thất thố lúc này của ta đó chứ?"

"Sẽ không." Diệp Cẩm Huyền nhàn nhạt trả lời, nụ cười vẫn giữ trên môi. Nói đúng hơn chính là nàng đã quen rồi. Lúc đầu cũng là có chút thương tâm, nhưng mỗi ngày trôi qua, nàng cũng chai lì rồi, xấu đẹp nào quan trọng nữa.

Bách Lý Nghiêm vỗ tay ba cái có một đám gia đình tay mang lễ vật bước vào: "Đây là chút lễ vật lại mặt của ta, hy vọng mọi người không chê là được."

Nhìn phần lễ vật hậu hĩnh cho đủ mặt mũi Diệp Nghê khiến hắn không thể không cao hứng. Đây cũng chứng tỏ Diệp Cẩm Liên ở hầu phủ địa vị vững chắc.

Bách Lý Nghiêm đến trước mặt mọi người đích thân tặng lễ. Đến lượt Diệp Cẩm Huyền lễ vật lại gấp đôi mọi người: "Phần của tứ muội muội vẫn là phải đặc biệt nhất." Câu nói đầy hàm ý chỉ có những người biết chuyện mới hiểu rõ.

Diệp Cẩm Ninh nhìn không được liền nhẹ giọng hỏi: "Vì sao đại tỷ phu lại thiên vị tứ muội muội như vậy?" Có thiên vị thì cũng nên thiên vị cho nàng mới phải. Diệp Cẩm Huyền thì có cái gì mà tốt chứ.

Bách Lý Nghiêm lúc này mới giải thích: "Vì tứ muội muội thân phận cao quý nhất." Hắn đương nhiên không nói ra chuyện kia rồi, người ngoài biết được liền không hay.

Diệp Cẩm Huyền vui vẻ nhận lấy rồi đưa cho Nghê Thường ở phía sau. Cho dù nàng là muốn từ chối cũng không nhận cũng không thể ở đây mà từ chối được.

Sau khi dùng qua bữa, Bách Lý Nghiêm cùng Diệp Nghê và đám người Hình Trùng Xuyên vừa đến, vào thư phòng. Đám nữ nhân ở ngoài nhàn hạ cầm hạ đưa hàn huyên. Diệp Cẩm Huyền nhú mày không biết Bách Lý Nghiêm từ lúc nào cũng đám người Hình Trùng Xuyên có giao hảo. Lúc trước chẳng phải còn mâu thuẫn gây gút đánh nữ nhân đó sao.

Tả thị ngồi ở chủ vị mát mẻ hết người này đến người kia. Diệp Cẩm Ninh tâm trạng không vui liền trở về viện tìm nơi phát tiết. Tả thị thấy vậy cũng không an tâm mà bước theo.

Diệp Cẩm Huyền đột nhiên bị Diệp Cẩm Huy kéo đến Mỹ Vị Thiêm Hương nên chỉ còn lại hai người. Hai nữ nhân còn lại kéo nhau đến viện của Diệp Cẩm Linh ngồi thưởng trà. Diệp Cẩm Linh chỉ kể cho Diệp Cẩm Liên nghe mấy chuyện lông gà vỏ tỏi trong Diệp phủ chứ không hề nhắc đến chuyện hôn sự của mình, nàng muốn quên đi luôn chứ đừng nói là nhắc đến.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Mấy ngày nay liên tục tăng ca, ta về đến thời gian thờ cũng không có nên không thể up truyện hay edit được. Thật xin lỗi các nàng!

Nhưng ta theo đến cùng, các nàng yên tâm và cũng đừng bỏ ta nhé. Cảm ơn!

Hôm nay chủ nhật rốt cuộc ngủ đến 10AM mới thức, dù biết các nàng đi chơi nhưng ta vẫn ở nhà up truyện cho các nàng. Không có thời gian không thể bù chương, các nàng lượng thứ =.=

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Cẩm linh chi hôn

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Hơn một tháng trôi qua, món ăn mà Diệp Cẩm Huyền nói đã chính thức được ra mắt ở Mỹ Vị Thiêm Hương có một cái tên rất là mỹ miều "Mỹ Nhân Thanh Lệ". Do vừa ra mắt nên món ăn chỉ phục vụ những khách nhân có đặt chỗ trước.

Mọi người nghe được tên món ăn liền háo hức không thôi, không biết trong cái lá sen kia là gói thứ gì nên đều đặt chỗ đợi món. Khi lá sen được mở ra một mùi hương thơm tinh khiết của lá sen bay lên khiến mọi người có mặt không ai kiềm được tuyến nước bọt của mình hưng hăng nuốt xuống cổ họng.

Cứ như vậy mà Mỹ Vị Thiêm Hương hết không ít bạc về. Đoàn Mộc Nhã cùng Chúc Tôn Hữu cũng là cực kỳ thân cận, thậm chí là cùng nhau xuống bếp nữa. Diệp Cẩm Huy tính toán sổ sách không ngừng tay. Diệp Cẩm Huyền chỉ ngồi một bên cực kỳ nhàn nhã chỉ giúp đếm bạc mà thôi.

Hôm nay hôn sự của Diệp Cẩm Linh được quyết định, tâm trạng nàng không được tốt nên nhắm mắt tùy ý lấy một bức họa đưa cho Tả thị mang đi. Nếu không phải mẫu thân khóc lóc nàng cũng sẽ không quyết định đâu.

Xem ra nàng xuất giá gả cho người mà trong lòng vẫn còn có một hình bóng của người khác, thử hỏi như vậy làm sao vui cho được. Nghe Đoàn di nương nói, người được nàng chọn là hải tử của quan thất phẩm ở Giang Châu. Tuy đầu óc có chút không bình thường nhưng tứ chi lành lặn.

Nàng cũng chỉ biết thờ dài mà thôi. Diệp Cẩm Huyền vẫn không hề biết sự tình gì thấy nàng buồn bã liền mở miệng bảo đưa nàng ra ngoài dạo chơi cho khuấy khỏa. Lúc trở về nàng lại gặp phải Hình Trùng Xuyên ở đại môn.

Nhìn thấy hân mang đôi hài của nàng thêu, tâm tình nàng còn đình trệ hơn nữa. Sau khi màn chào hỏi kết thúc nàng cũng không cùng hân nói câu thứ hai mà trực tiếp mang Mạt Lệ trở về viện. Nàng biết vài ngày nữa nàng cùng hân chính là không bao giờ gặp lại nữa rồi.

Hiện giờ, Diệp Cẩm Linh ngồi trong tân phòng chính là thái độ chịu chết. Gã cho một tên thần trí không tốt nàng liền phải chăm sóc hân cả đời rồi. Thờ dài một hơi đột nhiên cửa phòng bị mở ra.

Chỉ thấy một cái bóng bước về phía mình, rồi cả người ngồi xuống bên cạnh. Nàng chớp chớp mắt nhìn đôi hài hắc sắc bên cạnh đôi hài thêu của nàng, sao quen mắt vậy?

Nhìn không được nàng trực tiếp kéo khăn hi trên đầu xuống, nâng mi, đưa mắt nhìn tân lang. Gương mặt quen thuộc của Hình Trùng Xuyên đập vào mắt khiến nàng cao hứng không thôi liền bỏ hết lễ nghi nhào đến ôm lấy hân đẩy xuống giường miệng cười khúc khích.

Hình Trùng Xuyên bị hành động của nàng làm cho bất ngờ, không kịp phòng bị cứ như vậy mà ngã xuống bị nàng đè lên. Đến khi cả người nằm xuống nệm hân mới hồi thần, cau mày trách: "Khăn hi phải là do tân lang kéo xuống lý nào nàng là tự tiện như vậy."

"A." Diệp Cẩm Linh nhớ ra được bản thân mình thất thố vội vã từ trên người của Hình Trùng Xuyên trèo xuống ngồi ngay ngắn: "Vậy thì ta mang lên lại để chàng kéo xuống có được không?"

Thấy nàng đưa tay chuẩn bị lấy khăn hi đội lại lên đầu Hình Trùng Xuyên liền đưa tay ngăn lại: "Không kéo cũng đã kéo rồi đội lên lại làm gì."

Kỳ thực lúc hân biết được Diệp Cẩm Linh được phối hôn với một đám người không được hoàn chỉnh trong lòng cũng rất là không an tâm. Muốn đem chuyện nói cùng Diệp Cẩm Huyền lại không thể, thế là chỉ còn biết nói với Khương Văn. Khương Văn bỗng nói với hân "đừng nên làm chuyện khiến bản

thân phải hồi hận".

Hắn nghĩ tới nghĩ lui xác định phần tình cảm cùng nàng mới đi nói cùng Diệp Nghê. Diệp Nghê nghe được đương nhiên là cao hứng đáp ứng, học trò của hắn dù sao cũng là tốt hơn đám tàn hoa bại liễu kia.

Thế là trong âm thầm tâm lang bị đổi mất. Đến hôm hắn mang kiệu hoa đến tận cửa chỉ có mỗi Diệp Cần Huyền cùng Diệp Nghê là không có kinh ngạc. Hắn đâu biết Diệp Cần Huyền là sớm được Khương Văn thông báo nên mới có phản ứng kia.

"Ân." Hai bên gò má của Diệp Cần Linh ứng hồng dưới ánh nến càng thêm mỹ hoặc. Nàng hơi cúi đầu không tin tưởng trượng phu của mình thực sự là hắn.

Đột nhiên Hình Trùng Xuyên ôm lấy eo của nàng kéo xuống giường, để nàng nằm sấp trên người mình, nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi: "Ta là ai?"

Diệp Cần Linh xấu hổ mắt sụp xuống tránh né ánh mắt kia, chậm rãi e thẹn đáp: "Trượng công."

"Ta không phải thái tử." Hình Trùng Xuyên cũng là lo lắng nàng đem hắn xem như thái tử mà gả. Chuyện lần trước bị cưỡng hôn còn bị gọi nhầm là nam nhân khác khiến hắn cực kỳ không hài lòng: "Sau này không được nhận lầm."

"Ân." Diệp Cần Linh cũng biết hôm đó mình là không đúng, nhưng nàng cũng là bất đắc dĩ.

Nhớ lại khi Diệp Cần Huyền biết nàng đối với Hình Trùng Xuyên thực sự động tâm liền mang chiếu chỉ ra đe dọa. Ai bảo lúc trước nàng chăm đình chặt sắt tuyên bố to như vậy. Cũng may Diệp Cần Huyền chỉ là đùa giỡn vài câu, nếu như làm thật nàng nhất định liều mạng đoạt thánh chỉ kia.

"Gả cho ta phải toàn tâm toàn ý không thể trong lòng có nam nhân khác." Chính là mẫu thân hắn gả cho phụ thân hắn mà lòng vẫn có nam nhân khác nên mới có hậu quả kia. Hắn đương nhiên cũng không muốn lịch sử lặp lại.

"Sẽ không." Diệp Cần Linh đưa tay ôm lấy cổ hắn chăm đình chặt sắt nói kèm theo tiếng cười vui mừng. Nàng biết đến quá khứ của hắn nên sẽ không để hắn vì vậy mà đau lòng lần nữa.

Hình Trùng Xuyên đưa mắt nhìn đôi nến long phượng trên bàn cách đó không xa. Hắn chậm rãi kể lại cho nàng nghe chuyện của bản thân, hy vọng nàng sẽ không để hắn thất vọng.

"Ta biết, chàng phải tin tưởng ta, ta đối với thái tử chỉ là ngưỡng mộ không động tâm." Đoan Mộc Chiến Khôi cũng chưa từng cùng nàng nói quá câu nào làm sao lại động tâm được. Nghĩ đến đây nàng mới biết bản thân lúc trước thật khờ dại.

"Là thật?" Đôi mày của Hình Trùng Xuyên khẽ động, dường như nhìn rơi vào trong đôi đồng tử của Diệp Cần Linh như muốn xác định sự thật.

Diệp Cần Linh không trả lời chỉ áp sát môi hắn hôn một cái nhẹ rồi dần dần mỗi lúc một nhiều hơn. Bình rượu hợp cần cũng không cần dùng đến cứ thế mà qua một đêm xuân.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Nghê thường cổ chấp

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cảm ơn mọi người

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cần Huyền nhìn Diệp Cần Linh bước lên kiệu hoa trong lòng lẫn lộn cảm xúc không đầu hòa vào đâu, mỗi thứ một mảnh phân bố khắp nơi. Gả cho Hình Trùng Xuyên thì nàng an tâm rồi, sau hôn sự này nàng cũng mau chóng rời khỏi Diệp phủ đến trú Huyền am xem tình hình của mẫu thân.

Sau khi kiệu hoa rời đi, Diệp Cần Huyền nghe mọi người bàn tán về việc vì sao tân lang lại là Hình Trùng Xuyên. Ai cũng ngạc nhiên khiến Diệp Cần Huyền không tự chủ nhìn về phía Diệp Nghê. Khương Văn chỉ nói cùng nàng một chút lại không có nói lúc đầu tân lang là tên thiếu năng nha.

Thấy hắn chấp tay sau lưng về mặt cao hứng bước về thư phòng liền biết chuyện này sớm an bài rồi. Nàng cũng nên về Nghi Thủy viện thu dọn đồ thôi.

Về đến viện Diệp Cần Huy nằm trên nhuyễn tháp ở thính tử gọi to: "Muội muội."

Diệp Cần Huyền ngạc nhiên không ít, không phải hắn là nên đi uống rượu mừng sao: "Đại ca vì sao ở đây?" Nàng dừng bước chân, quay người bước vào thính tử.

Như Ý Cát Tường thức thời lập tức lui xuống không dám lưu lại thêm giây nào nữa. Nếu là để Diệp Cần Huy nổi giận sợ là nơi của bọn họ phải đến

chính là kỹ viện.

"Muội muội đã cùng phụ thân nói qua?" Diệp Cẩm Huy vẫn nằm đó không hề có ý đứng lên, chân không mang hài gác hình chữ ngũ đặt hết lên nhuyển thấp.

"Ân đã nói trước, mai đến đó cáo biệt." Diệp Cẩm Huyền vui vẻ ra mặt, đặt mông ngồi xuống ghế. Sắp thoát khỏi nơi hắc ám này rồi

Diệp Cẩm Huy nhìn Diệp Cẩm Huyền hồi lâu đầy thâm trầm, nửa buổi trời mới nói: "Phụ thân đã muốn để muội muội làm thể thân nên có lẽ sẽ ngăn cản muội muội rồi đi."

Nàng đương nhiên biết rõ hơn bất kỳ ai, chuyện nàng gả cho Đoan Mộc Chiến Phàm ở đời trước đã chứng tỏ được điều này. Diệp Nghê vì để cho Diệp Cẩm Ninh bước lên hậu vị nên một lòng để nàng(DCN) gả cho Đoan Mộc Chiến Khôi liền cùng hoàng hậu đốc thúc hoàng thượng vờ tứ hôn nàng(DCN) cho Đoan Mộc Chiến Phàm rồi để nàng(DCH) gả thay.

Sau khi mở khăn hi hán phát hiện nàng không phải người hán cần liền không kiêng kỵ tân khách còn ở phía trước lập tức kéo nàng tiến cung diện thánh. Sau khi hoàng thượng bảo hán là trên thánh chỉ ghi rõ là Diệp Cẩm Huyền không phải Diệp Cẩm Ninh hán mới giặt mình.

Là bản thân nói muốn tứ hôn với thiên kim Diệp gia lại không nói rõ là người nào. Khi hoàng thượng nói bóng nói gió về Diệp Cẩm Ninh hán càng thập phần xác nhận tên trong chiếu chỉ là nàng nên đắc ý không xem mà cầm rồi đi chuẩn bị hôn sự.

Về phần Diệp Cẩm Huyền không biết gì còn nghĩ là Đoan Mộc Chiến Phàm thực sự nhìn trúng mình nên xin chiếu chỉ tứ hôn liền vui mừng không thôi. Đương nhiên những chuyện nàng biết một là thông qua hai tỷ tỷ hai là thông qua Hải Dụ, nhưng lúc này thì hai tỷ tỷ của nàng đã không còn tại thế nên Hải Dụ một mình ém hết sự thực để nàng trong viện tha hồ mơ mộng.

Mỗi ngày nàng điều ngồi may giá bào mặc cho ngón tay bị đâm đầy vết kim cũng không mán. Chỉ hy vọng khi hán mặc được sẽ cao hứng, sẽ cao hứng vì mình. Không ngờ khi hán biết y phục là do nàng may liền tại tân phòng xé rách. Lòng nàng lúc đó đau đến chết đi sống lại.

Nghĩ đến đoạn này nước mắt của nàng lại tràn đầy trong hốc mắt, đưa ống tay áo lên thấm xong liền nói: "Thế nên muội mới lập tức ngày mai khởi hành, nếu không phải bản thân còn chuyện chưa xong thì giờ phút này muội đã sớm rời đi rồi." Chỉ cần trở về Trúc Huyền am lòng nàng lại sẽ vô tap niệm, sẽ không đau nữa.

Diệp Cẩm Huy thấy muội muội đau lòng liền nghĩ nàng thương tâm vì tâm của Diệp Nghê không nằm trên người mình liền an ủi: "Đừng quá đau lòng, muội muội còn có ta, còn có mẫu thân, nhưng người khác đều là hư ảo không đáng để nhắc đến."

"Ân, muội biết, đa tạ đại ca." Diệp Cẩm Huyền nhàn nhạt đáp, nàng mang lý do mình nói chuyện đó với Diệp Nghê. Nếu nàng không nói sợ là không bình an đến lúc này đâu.

Vô Sự ở bên cạnh không hài lòng liền sửa vài tiếng khiến Diệp Cẩm Huyền bật cười, vương tay xoa đầu nó: "Ta còn Vô Sự nữa, Vô Sự là bằng hữu tốt nhất của ta."

Thấy muội muội cười Diệp Cẩm Huy cũng an tâm không ít. Cuối cùng nàng cũng nghĩ thông suốt muốn rời khỏi Diệp phủ, chỉ là bên Diệp Nghê...

"Nếu không còn việc gì muội về thu dọn một chút." Diệp Cẩm Huyền ôm lấy Vô Sự đứng lên.

"Được." Diệp Cẩm Huy cũng không ngăn cản.

Diệp Cẩm Huyền trở về sương phòng ngồi bên bàn sách hòa mình vào giai điệu của huyền cầm. Tâm trạng của nàng tệ vô cùng khi nhớ lại sắc mặt của Diệp Cẩm Huy, có phải hay không nàng đã sai lầm rồi?

Ngày ấy quân nhất biệt - Nay hoa tuyết lại bay

Tương niệm bài ca của chàng - Làm say nhánh mai kia

Tuyết trắng phiêu hồng lệ - Tích tích hàn hương vì ai say

Hồng nhan chảy như nước - Từng mảnh hoa cốt cũng thành đôi

Ai nói hoa mai không có lệ

Chỉ là băng tuyết - Còn chưa hàn đến nhụy hoa mai

Ai nói hoa mai hoa mai lệ

Chỉ vì chờ chàng - Mấy độ hàn vọng xuân về

Ai nói hoa mai không có lệ

Chỉ là băng tuyết - Còn chưa hàn đến nhụy hoa mai

Đợi cho mần son hoa lại hồng - Cộng ngâm hoa tiền

Không uống công cuộc đời này mộng một hồi.

Kết thúc một khúc nhạc tâm trạng cũng tốt hơn, nàng nhìn Nghê Thường chăm chú: "Người có dự tính gì?"

Nghê Thường cũng là giật mình với câu hỏi kia. Bọn họ là hạ nhân làm sao có thể có dự tính nào khác. Nhưng do được đào tạo trong cung vô cùng bài bản nên hoàn toàn không biểu lộ ra mặt: "Hồi quận chúa, nô tỳ chỉ muốn ở lại hầu hạ người."

"Theo lời của đức phi nương nương?" Nàng đương nhiên biết Điều đức phi để Nghê Thường bên nàng là vì tiện thể theo dõi mình. Chỉ là hiện nàng không cần có người hầu hạ, nàng sắp thoát khỏi cuộc sống bị sắp đặt như trước rồi nên muốn hỏi qua Nghê Thường một chút, thành toàn cho nàng ta.

Nghê Thường nuốt một ngụm trước bặt xuống bụng, nàng là nên trả lời thế nào cho đúng đây. Điều đức phi bảo nàng báo cáo tình hình mỗi ngày của Diệp Cẩn Huyền cho nàng ta để tránh nàng(DCH) có cùng nam nhân nào khác phát sinh tình cảm ngoài Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Hiện nàng cũng phát hiện ra là Diệp Cẩn Huyền cùng Khương Văn có vị đạo mờ ám. Sau khi báo với Điều đức phi chính là nhận được lệnh phải tách họ ra. Nhưng Diệp Nghêu bên này lại tác thành, nàng thực sự là không biết làm thế nào cho phải.

"Quận chúa, nô tỳ một phần là vì mệnh lệnh của nương nương, một phần là thực lòng muốn hầu hạ người." Câu trả lời mang theo một chút áy náy khó khăn vang lên khắp phòng. Quả thực nàng hầu hạ qua một số chủ tử, cũng nghe đám cung nữ khác than phiền trong lúc nhàn rỗi, Diệp Cẩn Huyền chính là một chủ tử tốt hiếm thấy nhất.

Diệp Cẩn Huyền khẽ cười đưa ngón trỏ lên nhẹ nâng cằm: "Nhưng ta sắp không cần người hầu hạ nữa rồi." Nếu nàng ta muốn trở vào cung hầu hạ Điều đức phi hay là có ý trung nhân muốn thành thân nàng liền thành toàn tất. Đời trước nàng ta có ơn với nàng nên nhớ kỹ tuyệt không cô phụ.

Nghê Thường nghe được mặt mày tái xanh lập tức quỳ xuống đất liên tục dập đầu khóc lóc: "Quận chúa xin đừng đuổi nô tỳ, nô tỳ làm chuyện gì khiến người không hài lòng người có thể trách phạt nô tỳ, thiên vạn lần đừng đuổi nô tỳ đi."

"Ta nào có đuổi người, chỉ là muốn hỏi xem người muốn gì mà thành toàn thôi." Diệp Cẩn Huyền nhanh chóng đứng dậy nâng Nghê Thường lên. Lý nào lại để ân nhân hướng mình quý gối dập đầu chứ, đáng lẽ nàng còn phải hướng nàng ta cảm tạ nữa kia. Chỉ là nàng ta không nhớ nếu nàng làm vậy sẽ dọa người a.

"Ta sắp đến Trúc Huyền am nên không tiện lưu người lại bên người, ở Diệp phủ một mình người ắt gặp nguy hiểm nên mới nói như vậy."

"Nô tỳ nguyện theo bên người quận chúa tuyệt không rời đi." Nghê Thường cố chấp nói, ánh mắt đầy kiên nghị.

Diệp Cẩn Huyền thở dài, nàng không thể để Nghê Thường theo mình được: "Ta ở Trúc Huyền am có người bồi bên cạnh có chút không quen, ở đó lại là nơi thanh tịnh không phân biệt tôn ti, người theo bên ta sẽ có người dị nghị."

Nghê Thường vẫn giữ vẻ cố chấp của mình: "Không thể để người một mình đến đó được, nô tỳ nhất định phải đi cùng người."

"Chuyện này xem như nói đến đây thôi." Diệp Cẩn Huyền phát phát tay xem như đầu hàng, chuyện nàng rời đi có lẽ không nên để nàng ta biết thì hơn. Nếu nàng ta cứ cố chấp như vậy liền nhờ Diệp Cẩn Huyền thay nàng chiều cố nàng ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đi sai một bước

Tác giả: Luna Huang

Sáng hôm sau.

Biết được tin tức Diệp Nghêu hồi phủ, Diệp Cẩn Huyền lập tức xuống trừ phòng tự pha một ấm trà long tinh tự tay mang đến thư phòng cho Diệp Nghêu.

Gõ qua cửa phòng, nghe được âm thanh đáp ứng của Diệp Nghêu nàng chậm rãi nghiêng người đẩy cửa bước vào. Không cần biết Diệp Nghêu phản đối thế nào nàng vẫn là rời đi, tuyệt không lưu lại.

Bước chân vào phòng hóa ra bên trong còn có Khương Văn và Hình Trùng Xuyên nữa. Không ngờ sau tân hôn hắn vẫn như thường hằng hái đến đây chấp hành nhiệm vụ.

"Nữ nhi gặp qua phụ thân. Nhị tỷ phu, Khương công tử hảo."

Hình Trùng Xuyên mang sắc mặt tươi tắn của người vừa thành thân mỉm cười: "Tứ muội muội hảo." Hắn cũng không nghĩ được có ngày hôm nay.

Khương Văn vẫn giữ gương mặt quan tài đó mở miệng chào: "Tứ tiểu thư hảo."

Diệp Nghêu ngồi sau bàn sách gương mặt cực kỳ bình tĩnh như thể đã sớm đoán ra được Diệp Cẩm Huyền sẽ đến: "Có chuyện gì?"

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi mang khay trà đến bên bàn sách, đặt xuống, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay nữ nhi vì phụ thân pha một ấm long tỉnh, phụ thân vẫn là nhấp một ngụm thẩm giọng trước mới nói." Nàng chậm rãi châm trà vào tách nhỏ rồi đưa cho Diệp Nghêu bằng hai tay.

Diệp Nghêu đưa tay nhận lấy tách trà trong tay Diệp Cẩm Huyền, nhấp một ngụm về mặt cực kỳ thưởng thức. Tuy nói nàng ở Trúc Huyền am mười lăm năm cái gì cũng không thông nhưng là trà do nàng pha đặc biệt thơm, thậm chí ngay cả Diệp Cẩm Ninh cũng không sánh bằng.

Đương nhiên là như vậy rồi. Diệp Nghêu đâu biết nàng được Diệp Cẩm Huy cùng Chúc Tôn Hữu chỉ dạy tận tình đâu.

Thấy vẻ mặt hài lòng của Diệp Nghêu Diệp Cẩm Huyền nhanh chóng nói: "Nữ nhi đến muốn từ biệt phụ thân."

Về mặt của cả ba nam nhân trong thư phòng đều bị một câu nói mà ngưng động, thần sắc chấn kinh lúc lâu. Diệp Nghêu đi đầu mở miệng hỏi: "Đã suy nghĩ kỹ?"

"Tuyệt không hối hận." Giọng nói nhẹ nhàng như nghe ra được sự kiên quyết khiến người khó lòng từ chối.

Đáy mắt Khương Văn tối đi vài phần lạnh giọng nhưng lại có chút sốt ruột hỏi: "Không biết tứ tiểu thư là muốn rời đi đâu?" Sắc mặt vốn không có sinh khí của hắn này càng u ám nhiều hơn một phần khiến người nghi kỵ.

"Ta muốn đến Trúc Huyền am bồi mẩu thân cho đến khi nàng khỏi bệnh mới quay trở về." Diệp Cẩm Huyền cười híp mắt nghĩ đến tương lai vui vẻ của mình. Trở về? Đừng nghĩ nữa, không có ngày này đâu.

Hình Trùng Xuyên thu hồi ngạc nhiên vội vàng hỏi: "Tứ muội muội đã dự tính trước?" Nhìn thần sắc của nàng hắn lại càng xác định sự thực.

"Ân, trước đại hôn của nhị tỷ, muội đã cùng phụ thân nói qua, giờ đến lúc rời đi rồi." Diệp Cẩm Huyền hướng Diệp Nghêu khom người thật sâu: "Nữ nhi từ biệt phụ thân, nữ nhi cáo lui." Không để ai nói thêm lời nào, nàng nhanh chân ly khai.

Ngay lúc nàng xoay người đột nhiên Diệp Nghêu gọi trở lại: "Huyền nhi, hôm nay ta mới nhận được thư của mẫu thân ngươi, chỉ bằng ngươi xem xong mới quyết định vẫn không muộn."

Cước bộ của Diệp Cẩm Huyền khựng lại, sắc mặt đen đi không ít, nàng tính sai rồi. Đáng lẽ nàng không nên nói cho hắn biết trước để hắn dùng thủ đoạn tiên hạ thủ vi cường chặn mình. Xem ra đại ca là đoán trước được, chỉ sợ lá thư này nhận cũng lâu rồi chỉ là hôm nay mới có cơ hội đưa đến tay nàng thôi.

Nàng cố tỏ ra bình tĩnh xoay mặt lại đưa hai tay nhận thư, mở thư, nét chữ bên trong là của Tuệ Âm sư thái nàng cực kỳ quen thuộc. Đọc xong lá thư mặt nàng càng lúc càng khó có, vết sẹo đáng sợ kia lại càng khiến nàng đáng sợ hơn.

Diệp Nghêu chỉ là viết thư báo Hồ thị ngăn cản ý nghĩ của Diệp Cẩm Huyền rồi khuyên nàng nên sớm quyết định thành thân. Nhìn khuôn mặt đặc ý của hắn chính là không biết Hồ thị khuyên nàng nên gả cho Khương Văn còn liệt kê vài ưu điểm của hắn(KV). Không ngờ thời gian gần đây đều là Khương Văn cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm đến Trúc Huyền am thăm Hồ thị.

Nàng nâng mắt nhìn gương mặt u ám của Khương Văn không biết nên báo đáp hắn thế nào cho tốt. Cấn chặt rằng nàng chấp nhận quy hàng nhưng không phải là thiếu nghĩa khí như vậy: "Nếu mẫu thân đã nói như vậy nữ nhi cũng không nên tiếp tục cố chấp, chỉ là hôm nay nữ nhi cũng muốn đến Trúc Huyền am thăm nàng một lần."

"Được, để Khương Văn đi cùng ngươi." Diệp Nghêu sáng khoái đáp ứng, hắn biết cách này nhất định sẽ thành công.

Diệp Cẩm Huyền không phản đối mà chỉ phúc thân cáo lui: "Nữ nhi lui ra ngoài đợi Khương công tử." Nếu Diêu đức phi biết nàng một mình cùng nam nhân khác nhất định sẽ không dòm ngó đến nàng nữa.

Nàng trở về Nghi Thủy viên nói với Nghê Thường một tiếng rồi ra đại môn chờ Khương Văn. Thực không ngờ khi nàng đến đại môn đã thấy Khương Văn sớm chuẩn bị xong xe ngựa đợi nàng ở bên ngoài.

Nàng bước đến khom người: "Làm phiền Khương công tử rồi." sau đó liền leo lên xe ngựa nhưng lại không để hắn đỡ mình.

Khương Văn ngồi vào vị trí đánh xe cầm mã tiên bắt đầu lái xe đến Trúc Huyền am: "Tứ tiểu thư ngồi vững." Lúc này tâm trạng của hắn có chút phức tạp, nghĩ tới nghĩ lui, đều là không hiểu vì sao nàng muốn làm như vậy.

"Ân, có thể khởi hành, trước tiên ghé qua Mỹ Vị Thiêm Hương, ta muốn mua một ít món chay cho mọi người." Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng phân phó.

"Được."

Xe ngựa dừng trước Mỹ Vị Thiêm Hương, Diệp Cẩm Huyền cố ý nắm lấy tay của Khương Văn để hấn đỡ mình xuống xe ngựa. Nàng là muốn để bạch tính thiên hạ đồn thổi để Diệp Nghêu cùng Điều đức phi sớm chết tâm.

Lần trước khi Diệp Nghêu gọi nàng đến thư phòng nàng đã biết được hấn không muốn nàng gả cho Khương Văn nữa mà chính là như đời trước ép nàng gả cho một trong hai vương tử để vuốt râu mép của bọn họ. Có lẽ Diệp Nghêu đoán được chuyện gì nên mới mang nàng gả như vậy.

Đúng lúc Đoan Mộc Nhã bước ra nhìn thấy vội vàng chạy đến trùng mắt Khương Văn lập tức tách tay của hai người ra: "Đến người mà cùng dám chạm vào tỷ tỷ, thật không biết sống chết."

"Tại hạ không dám" Khương Văn đang trong ngạc nhiên rồi vội vã cúi đầu nói, trong mắt hiện lên một mảnh trầm tư.

"A Nhã, là ta nắm tay Khương công tử." Đây mắt của Diệp Cẩm Huyền hiện lên tiểu ý khó xóa đi. Đoan Mộc Nhã thấy được là ngoài ý muốn của nàng nhưng có thể sẽ khiến nàng thu được kết quả ngoài dự đoán a.

Đoan Mộc Nhã hướng Khương Văn hừ một tiếng rồi mới khoác tay Diệp Cẩm Huyền bước vào trong, nàng(DCH) chọn vài món rồi lên phòng nói cùng Diệp Cẩm Huy. Diệp Cẩm Huy thờ dài, xem ra phải nhanh chóng nghĩ cách khác thôi.

Trong lúc chờ món ăn Đoan Mộc Nhã liên tục huyền thuyên về chuyện của Đoan Mộc Chiến Phàm nhưng Diệp Cẩm Huyền chung quy cũng là thờ ơ lãnh đạm. Nàng đương nhiên không muốn nghe về người mà mình không thích. Chỉ là không phải Đoan Mộc Nhã có thành kiến với hấn sao, vì sao suốt một năm nay lại luôn vì hấn nói tốt?

Thức ăn chuẩn bị xong nàng vội bước ra xe để cùng Khương Văn đến Trúc Huyền am. Ngồi ở trong xe ngựa Diệp Cẩm Huyền cau mày suy nghĩ kẻ sách đào tẩu. Cuối cùng đầu hàng nàng vẫn là thờ dài.

Khương Văn ngồi bên ngoài đánh xe im lặng chăm chú việc của mình, sắc mặt lạnh như băng khiến người khiếp sợ. Đột nhiên âm thanh êm ái của Diệp Cẩm Huyền từ bên trong xe ngựa truyền ra ngoài: "Đa tạ Khương công tử thời gian này thay ta chăm sóc mẫu thân."

"Là việc nên làm không cần nói lời đa tạ này." Khương Văn điềm nói, khóe miệng kéo lên một nụ cười mỏng hiếm thấy: "Niệm vương gia cũng cùng tại hạ đến đó a."

"Khương công tử có biết trong thư mẫu thân viết gì không?" Diệp Cẩm Huyền nhìn bức thư mở miệng hỏi. Nàng xem như không nghe được câu sau.

"Tại hạ không biết." Thực ra hấn biết.

Diệp Cẩm Huyền khẽ thờ dài nói: "Mẫu thân nói, Khương công tử rất tốt nếu có người gả được cho Khương công tử chính là phúc đức của người đó." Nàng biết Hồ thị là sợ nàng đối với đám vương tử động tâm nên mới bảo nàng nhanh chóng gả cho Khương Văn. Nhưng con ác mộng kia nàng thực sự quên không được.

Tâm của Khương Văn đập mạnh cả tiếng bánh xe ngựa lăn trên đất đá cũng không át được, xem ra hấn thành công được bước đầu rồi. Hấn không đáp chỉ im lặng tiếp tục nghe nàng nói.

Diệp Cẩm Huyền nghĩ hấn không đáp chính là từ chối nên cũng không nói gì nữa. Nàng chậm rãi gấp thư lại dựa vào xa bích nhắm mắt dưỡng thần.

Khi đến Trúc Huyền am đã là buổi chiều rồi, Khương Văn xốc xe ngựa lên thấy Diệp Cẩm Huyền nằm dưới sàn xe vẫn ngủ không khỏi chui vào bên trong nhẹ giọng gọi: "Tứ tiểu thư đã tới nơi." Nàng là quá mệt mỏi nên mới nằm xuống như vậy đi?

Gọi đến mấy lượt nàng mới tỉnh dậy, xoa xoa mắt phát hiện mình nằm dưới sàn xe mặt liền đỏ lên không ít: "Đi xuống thôi."

Nói xong nàng lập tức khom người chui ra khỏi xe, đóng đồ ăn để mặc Khương Văn mang vào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Khắc phục nỗi sợ

Tác giả: Luna Huang

Diệp Cẩm Huyền bước vào Trúc Huyền am gặp lại mọi người vui đến nước mắt không kiềm nén được cứ ào ạt mà tuông. Mọi người nhìn thấy nàng chính là vừa vui vẻ vừa thương tiếc.

Hồ thị ở đây kể không ít chuyện của nàng nên mọi người cũng biết được nàng ở Diệp phủ qua thể nào. Chỉ là nhìn thấy nàng vui vẻ mọi người vẫn là yên tâm hơn. Cùng họ dùng qua bữa rồi ngồi lại hàn huyên rất lâu.

Bệnh tình của Hồ thị đã dần dần tốt lên hẳn, biểu hiện rõ nhất chính là mặt đã có chút huyết sắc, ngay cả giọng nói cũng có lực hơn trước rất nhiều. Thấy được trên môi Hồ thị nở nụ cười tươi tắn nàng cũng an tâm không ít.

Khương Văn có công vụ gấp nên không thể lưu lại nhiều hơn mà bất chấp sương đêm hai người ngồi xe ngựa trở về. Đây cũng chính là lý do ban đầu Diệp Nghiêu đề hân hộ tống Diệp Cẩm Huyền, là không muốn đề nàng có cơ lưu lại Trúc Huyền am.

Thời gian đi qua khu rừng rậm đột nhiên hai con ngựa hí lên khiến xe ngựa đột ngột ngừng, Khương Văn nhanh chóng ghì chặt dây cương lo lắng hỏi: "Tứ tiểu thư vẫn ổn?"

Mắt hắn nhìn năm tên hắc y nhân ở trước mặt, đám người này là vì hắn mà đến hay vì nàng mà đến? Trong mắt người nào cũng đầy sát khí xem ra là sớm đoán được bọn sẽ giờ phút này trở về.

Đầu của Diệp Cẩm Huyền bị đập vào xa bích cũng may nàng nhanh tay nắm được cửa sổ nên thân thể vẫn an toàn ngồi trên ghế chưa bị ngã xuống: "Vẫn ổn, bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

"Tứ tiểu thư ngồi vững bên trong là được không cần ra ngoài." Khương Văn nói xong liền dùng khinh công lao về phía trước.

Diệp Cẩm Huyền ngồi bên trong nghe được tiếng trường kiếm được rút ra khỏi vỏ kiếm cả người cứng đờ, lạnh run. Thích khách, vì sao lúc nào thích khách cũng xuất hiện? Nàng hiện đầu phải đi cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm, lại càng không có gì đặc biệt để họ cướp.

Tiếng binh khí loạn lạc ở bên ngoài to dần to dần, to đến cực điểm rồi lại dần dần giảm xuống. Đến khi nghe thấy không còn âm thanh gì nàng mới bạo gan xóc màn xe lên xem.

Chỉ thấy Khương Văn cho kiếm vào trong vỏ miệng thở hồng hộc quay về xe ngựa. Bắp tay của hắn sợ là bị thương không nhẹ, lại còn là tay phải làm thế nào tiếp tục đánh xe?

"Khương công tử, người bị thương không nên miễn cưỡng." Thấy hắn bước gần đến nàng vội lên tiếng ngăn hắn có suy nghĩ quay về.

Khương Văn nhìn bắp tay bị chém hai kiếm của mình rồi lại nhìn Diệp Cẩm Huyền. Hắn không nên đem tính mạng của nàng đặt dưới nhiệm vụ: "Được vậy ở đây nghỉ tạm, tại hạ đi tìm một ít củi."

Diệp Cẩm Huyền vội phản đối: "Không thể, người bị thương để ta đi tìm củi." Không để cho Khương Văn từ chối nàng trực tiếp nhả xuống xe ngựa đi vào trong rừng. Người ta đã giúp nàng rất nhiều rồi a, lại còn bị nàng hại bị thương tận hai lần nha.

Đáy mắt của Khương Văn lóe lên vài tia thú vị rồi bước theo nàng, cao giọng hô to: "Cùng đi."

Sau khi tìm được củi Khương Văn nhóm lên một ngọn lửa to, cả hai ngồi ở gần đó sưởi ấm. Diệp Cẩm Huyền ngồi bó gối nhìn đám lửa cháy rực im lặng không nói gì.

Khương Văn cầm mấy cây củi nhỏ ném vào đồng lửa để lửa lớn tránh thú rừng. Hắn nghiêng đầu nhìn trong đôi đồng tử của Diệp Cẩm Huyền có ánh lửa cháy to, khoe miệng một nhấc: "Tứ tiểu thư có biết lúc này nhị phu nhân cùng tại hạ nói gì không?"

"Không biết." Thực ra nàng biết nhưng nàng không muốn trả lời vấn đề này: "Nhưng cũng không muốn biết."

Khương Văn khó có được một trận cười sáng khoái, giọng hắn to to vang vọng một mảnh rừng yên ắng. Nụ cười của hắn khiến Diệp Cẩm Huyền chấn kinh tâm nhìn rồi khỏi đồng lửa chuyển lên người hắn. Hắn cũng có mặt này sao? Nhưng giọng cười của hắn nghe vào trong tai nàng lại có chút biến hóa nha, giọng nói có thể thay đổi khi cười to sao?

Khương Văn bỏ đi về mặt kính ngác của Diệp Cẩm Huyền lại trầm giọng nói: "Tứ tiểu thư không muốn biết cũng không được rồi, nhị phu nhân là muốn hỏi hôn sự cho tứ tiểu thư."

"Àn." Diệp Cẩm Huyền nhàn nhạt đáp rồi lại dòi tầm mắt xuống đôi hài thêu dưới chân. Đây cũng là chuyện nàng sợ nhất nha...

"Kỳ thực tại hạ luôn nghĩ tứ tiểu thư là hợp ý Niệm vương nên từ đầu chí cuối cũng không có đáp lời của đại nhân cùng nhị phu nhân." Khương Văn lấy lại thần thái nghiêm túc băng lãnh của ngày thường vào chủ đề chính: "Tại hạ tài mạo không có, địa vị không có sợ rằng không sánh được với thân phận cao quý của tứ tiểu thư."

Diệp Cẩm Huyền có chút cảm thấy bản thân không được tỉnh táo rồi. Hắn đây là ngỏ lời với nàng sao? Nàng neho mắt nhìn hắn lắc đầu: "Ta cùng Niệm vương tuyệt đối không có khả năng, ta cũng không muốn bức ép người khác."

Đáy mắt của Khương Văn dần dần xuất hiện hàn ý, nàng nói vậy là có ý gì? Nhưng rất nhanh hắn lại trả lời: "Tại hạ đơn phương tình nguyện tuyệt đối không bị ép buộc, từ lúc gặp qua tứ tiểu thư liền xác định được bản thân cần gì."

Hắn xoay cả người đối diện nàng như muốn đề nàng nhìn thấy thành ý của bản thân. Đôi mắt tối đi không ít nhưng dưới ánh lửa cháy mạnh Diệp Cẩm Huyền nhìn không ra.

Lần này đến lượt Diệp Cẩm Huyền bật cười to chế giễu: "Khương công tử nói thế thì tam tỷ của ta phải làm thế nào?"

"Đó là ngưỡng mộ không phải yêu, cũng như nhị tiểu thư vậy, đến cuối cùng mới xác định được tình cảm của bản thân." Ánh mắt của Khương Văn ngày càng âm trầm, lòng hần đau như cắt khi nói ra những lời này.

Mâu quang của Diệp Cẩm Huyền lóe lên một tia sáng lại rất nhanh biến mất. Diệp Cẩm Linh có thể đương nhiên hần cũng có thể, nàng không thể phản bác được, đôi mày nhăn lại ngày càng chặt.

Rất lâu giữa hai người không còn âm thanh gì nữa, Khương Văn lại một lần nữa làm người đi đầu mờ nhạt: "Đại nhân có ý gả người cùng tam tiểu thư cho một trong hai vị diện hạ, cũng đã từng hỏi qua ý tứ của tại hạ và Hinh huynh nhưng chúng ta vẫn chưa có đá động đến."

"Nếu tứ tiểu thư nguyện ý gả cho tại hạ vậy thì không còn thứ trần quý gì có thể sánh được." Khương Văn như nín thở để nghe câu trả lời. Hần không biết bản thân là muốn nghe nàng đồng ý hay từ chối nữa. Bất cứ kết quả thế nào thì lòng hần vẫn là đau.

"Vậy Khương công tử trả lời ta một câu hỏi trước, khi nghe được câu trả lời ta sẽ cho Khương công tử biết được đáp án." Diệp Cẩm Huyền ngồi thẳng thắt lưng nhìn chằm chằm Khương Văn ở bên cạnh, người nàng cũng từ từ xoay đối diện hần.

Nếu như Hồ thị cố chấp như vậy thì nàng gả cho Khương Văn cũng không tệ. Hần đối với nàng chính là tương kính như tân, con ác mộng kia của nàng đã là quá khứ cũng nên dùng thứ khác để lấp đi thôi. Như vậy cũng có thể để Diệp Nghiêu cùng Điều đức phi chết tâm, nhất tiễn hạ song điêu, vậy thì sao lại không làm!

Khương Văn lén lén thở dài một hơi sắc mặt nghiêm trọng nói: "Tứ tiểu thư cứ hỏi."

"Người vì sao lại thích ta?" Diệp Cẩm Huyền không loay quanh mà đi thẳng vào vấn đề.

Khương Văn nhìn xuống cái tay chưa được băng lại của mình, rồi lại nhìn thẳng ánh mắt của nàng nghiêm nghị nói: "Vì ta thích tấm lòng lương thiện của nàng, nàng biết vì người khác không màng phú quý danh lợi."

Trong lòng Diệp Cẩm Huyền bật lên một nụ cười khổ, đây chính là những thứ mà Đao Mộc Chiến Phàm chê nàng ngu ngốc. Nàng chấp nhận ngu ngốc để đổi lấy sự bình an: "Được ta đồng ý với Khương công tử."

Cho dù hần có trả lời thế nào thì nàng cũng sẽ đáp ứng hần. Để Hồ thị vui vẻ, nàng hy sinh một chút cũng không sao. Lại nói cho dù thế nào thì vụ buôn bán này đối với nàng trăm lợi một hại, liền như thế mà định đi.

Khương Văn nghe được câu trả lời của nàng tim lập tức ngừng đập vài nhịp rồi lại đập mạnh trở lại. Nàng từ bỏ địa vị của Đao Mộc Chiến Phàm để gả cho một tên vô danh tiểu tốt như hần. Tâm hần là nên cao hứng hay là hụt hần đây?

Sắc mặt vẫn không biểu lộ ra chút nào, chỉ đứng lên điềm đậm ôm quyền hướng Diệp Cẩm Huyền khom người: "Đa tạ tứ tiểu thư thành toàn."

"Khương công tử không cần khách sáo," Diệp Cẩm Huyền vẫn ngồi đó nghiêng đầu nhìn hần ánh mắt mông lung, "Chỉ hy vọng ta không khiến Khương công tử khó xử."

"Tuyệt đối không." Khương Văn ngồi xuống bên cạnh Diệp Cẩm Huyền lại tiếp tục cho cùi vào đồng lửa trước mặt: "Hy vọng chuyện này tứ tiểu thư không kinh động đến đại nhân, để tại hạ có thời gian sắp xếp trước."

"Được." Diệp Cẩm Huyền ứng một tiếng rồi nằm xuống đóng lá cây nhắm mắt lại, ở lãnh cung bao lâu nàng không sợ dơ bẩn nên cũng không chút kiêng kỵ bản thân đang ở hoàn cảnh nào. Cũng đến lúc nàng nên khắc phục nỗi sợ trong lòng rồi, những thứ đời trước nàng sẽ cố gắng buông bỏ.

Khương Văn băng lại vết thương trên tay rồi nhìn Diệp Cẩm Huyền. Hiện ngoại trừ tiếng gió cùng tiếng lửa đốt ra thì bên tai hần vẫn còn vang lên tiếng thở đều đều của Diệp Cẩm Huyền. Chạm rai vụn tay ra kéo lên một lọn tóc nhỏ trong đám tóc dài đang rũ bên người nàng nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

"Huyền nhi, đa tạ nàng, đa tạ nàng đồng ý gả cho ta."

Thê lương cùng đau lòng dưới đáy mắt kiềm nén không được tỏa ra. Trên gương mặt lạnh như băng biểu tình của người chết cũng che không được. Mặc kệ thế nào đời đời kiếp kiếp nàng nhất định phải là của hần.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Đọc xong chương này các nàng có cách nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66. Sắp đặt trung hợp

Tác giả: Luna Huang

Hừng đông, ánh lửa cũng đã tắt, tiếng chim hót véo von trong rừng chào ngày mới. Diệp Cẩm Huyền cùng Khương Văn cũng chuẩn bị rời đi. Tay của hắn không thể tiếp tục giục ngựa nên chỉ có thể dẫn ngựa đi bộ.

Diệp Cẩm Huyền ngồi trong xe ngựa nghĩ lại đoạn đối thoại hôm qua mặt cũng đỏ lên không ít. Ngẫm ngẫm không hiểu sao hôm qua nàng có thể bình tĩnh như vậy mà đáp hắn. Cẩm Cẩm mỗi lần đưa tay xúc xe ngựa lên nhìn mặt Khương Văn, thấy hắn nhìn mình, nàng vội thả trở xuống.

Thái độ cứ hết như đôi trước lúc gặp được Đoàn Mộc Chiến Phàm vậy, chính là kiềm chế không được tâm tình kích động, tìm sắp bay ra ngoài. Dưới tay vuốt vuốt lông ngựa, vỗ vỗ mặt để bản thân trấn tĩnh trở lại.

Lại nói cũng may hôm qua chỗ ngủ không tốt nàng ngủ không sâu giấc nên hắn không biết được tướng ngủ của nàng không tốt. Có nên nói cho hắn nghe trước để hắn chuẩn bị tinh thần không?

Khương Văn thấy được liền ngạc nhiên không ít mà đau lòng cũng không kém. Nàng là động tâm rồi sao? Xem ra chỉ có thể như vậy mà tiến hành thôi. Tay nắm chặt dây cương, tâm trạng trầm thấp như muốn giết người, cước bộ nặng nề như chân đeo đá to. Ngay cả hai con ngựa cũng không dám nhìn hắn tránh mang họa sát thân.

Khi trở về phủ trời chập tối, Khương Văn phải đến gặp Diệp Nghê thuật lại lý do về trễ. Diệp Cẩm Huyền lại vui vẻ trở về Nghi Thủy viên.

Nghê Thường vừa thấy nàng đã nhanh chóng chuẩn bị nước nóng. Vô Sự là nhào vào lòng nàng không chút nề nang thân thể của bản thân bây giờ đã phát triển không còn như trước nữa. Diệp Cẩm Huyền không chút phòng bị liền ngã luôn xuống đất để Vô Sự tùy ý liếm mặt mình mà cười khúc khích.

Sau khi tắm xong, dùng qua bữa tối nàng đến phòng của Diệp Cẩm Huy. Diệp Cẩm Huy nghe xong cũng là bất khả tư nghị. Hóa ra lần trước Khương Văn vì chuyện này mà không dám đáp ứng thú muội muội hắn.

"Vậy là tốt rồi, rời khỏi đây sớm một chút tiện thể để đám người kia mau chóng chết tâm đi."

Hiện Khương Văn cùng Hình Trưng Xuyên một phủ, nếu Diệp Cẩm Huyền gả đến đó cũng có Diệp Cẩm Linh bầu bạn. Đây chính là vẹn cả đôi đường.

"Vậy còn đại ca, đại ca muốn khi nào thành thân?" Diệp Cẩm Huyền chớp chớp đôi mắt to đôi Diệp Cẩm Huy trả lời.

Diệp Cẩm Huy ngửa mặt lên trần cười to một trận: "Ta còn chưa tìm được nữ nhân có thể hoàn khổ cùng ta nên tạm thời không nhắc đến."

Diệp Cẩm Huyền bất khả tư nghị nhún vai trở về phòng.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Ngày hôm sau, Tả thị đột nhiên bảo muốn đưa nàng cùng Diệp Cẩm Ninh đi đến cây nhân duyên cầu nhân duyên cho cả hai. Diệp Cẩm Huyền cẩn thận mang theo cả Nghê Thường cùng Vô Sự cùng đi.

Khi đến nơi mới biết được cái nơi được gọi là có cây nhân duyên nằm gần khu săn bắn của hoàng cung, mà bên khu săn bắn hôm nay lại vô cùng náo nhiệt. Diệp Cẩm Huyền vì muốn tránh người quen nên cố gắng thật im lặng tránh tạo sự chú ý cứ như vậy mà cùng Vô Sự, Nghê Thường đi đến cái cây nhân duyên.

Diệp Cẩm Ninh liên tục nhìn về phía khu rừng được cấm vệ quân canh gác nghiêm ngặt ở gần đó như chờ có người mời nàng vào trong. Tả thị cũng là đang đợi Diệp Nghê vô tình đi ra nhìn thấy mình nên không để ý đến Diệp Cẩm Huyền.

Đến cây nhân duyên, nàng nhìn hai cây cổ thụ to mọc quấn lấy nhau hai vòng có có hơn. Gốc cây cực to, tán cây rậm rạp xanh tươi đan xem màu đỏ của dải băng đỏ dài cùng một bài treo lủng lẳng. Dải băng đỏ dài mỗi đầu buộc một miếng bài gỗ được khắc tên của mình cùng người mình thích lên trên rồi ném lên. Ném càng cao thì tỷ lệ nguyện vọng sẽ đạt được sẽ càng cao.

Diệp Cẩm Huyền mắt đứng nhìn rồi cúi người hỏi Vô Sự: "Vô Sự đã nhìn trúng cô nương nhà nào bốn quận chúa giúp người thành toàn."

Vô Sự sửa vài tiếng đan xen với tiếng cười khanh khách của Diệp Cẩm Huyền. Nghê Thường mua xong một bộ cầu nguyện gọi là hồng tuyến cho nàng rồi cung kính nói: "Quận chúa, người để ý nam tử nhà nào liền viết tên lên đây rồi thả lên đi."

Diệp Cẩm Huyền cũng ngạc nhiên về độ học hỏi nhanh của Nghê Thường. Nàng cùng nàng ta chính là vừa mới được nghe một thăm thăm giải thích xong thôi mà. Bất quá nhìn lên dải băng đỏ trên tay Nghê Thường nhân chán lắc đầu: "Vô vị, ta không có hứng thú."

"Nô tỳ lỡ mua rồi, người thử đi." Nghê Thường đương nhiên muốn biết nam tử trong lòng Diệp Cẩm Huyền rồi.

"Vậy người tự ném đi, viết tên nam tử người thích lên trên, bốn quận chúa thành toàn cho người, không cần đợi nguyệt lửa chứng giám phiền phức vậy đâu." Diệp Cẩm Huyền bước đến bên một ghế đá ngồi xuống ôm Vô Sự ngắm cảnh.

Nghê Thường không buông tha bước đến trước mặt tiếp tục lải nhải: "Nhưng nô tỳ lỡ viết tên của người vào rồi." Còn biết trêu ngược lại nàng nữa, cũng

mây nàng chưa có người trong lòng nhà.

Diệp Cẩn Huyền khép hờ mắt nhìn Nghê Thường bất khả tư nghị. Vì sao hoàng thượng không gấp mà thái giám gấp?

Lúc này Diệp Cẩn Ninh cũng bước đến trên tay cầm một bộ cầu nguyện đi đến: "Tứ muội muội vẫn chưa cầu xong sao?"

"Muội không có cầu, đây là Nghê Thường tự cầu cho mình." Diệp Cẩn Huyền mỉm cười tươi tắn đáp trả. Hiện nàng không có mang theo mặt nạ che mắt nên vết sẹo kia dưới ánh nắng chính là khiến người kinh sợ.

Nghê Thường không dám lên tiếng chỉ biết giấu một bên ngực bài đã được viết tên của Diệp Cẩn Huyền vào trong lòng bàn tay. Đầu hơi cúi như đang chờ kỳ tích xuất hiện.

Vô Sự đến nhìn cũng không buồn nhìn đến Diệp Cẩn Ninh một mắt. Diệp Cẩn Huyền ngồi yên lặng xoa đầu Vô Sự. Diệp Cẩn Ninh thốt tha bước đến ngồi bên cạnh cười nói: "Kỳ thực ta không có người trong lòng nên cũng không thể viết. Mẫu thân cũng thật là đột nhiên kéo chúng ta đến đây để làm gì."

"Đại nương là lo cho hôn sự của tam tỷ nên mới làm như vậy." Diệp Cẩn Huyền vờ vịt nói: "A, đại nương đi đâu sao không thấy?"

"Ta cũng không biết." Diệp Cẩn Ninh vội vàng quay sang phân phó Mẫu Đơn: "Người mau tìm mẫu thân."

Mẫu Đơn ứng tiếng lập tức rời đi. Lúc này đột nhiên có một mũi tên từ hướng khu sân bắn rơi xuống trước mặt hai người khiến cả hai giật mình, Diệp Cẩn Ninh thét thất thanh. Không lâu sau liền thấy được Hình Trùng Xuyên bước đến nhặt tên.

Cả hai đứng lên đồng thanh hô: "Nhị tỷ phu hảo."

Hình Trùng Xuyên thấy hai người chính là cũng có chút bất ngờ, hơi cúi người chào lại: "Tam muội muội, tứ muội muội hảo."

Diệp Cẩn Ninh chỉ vào mũi tên nhẹ giọng nghi hoặc: "Đây sẽ không phải là do nhị tỷ phu bắn chứ?" Tiền pháp của Hình Trùng Xuyên cũng không phải tệ nhất định sẽ không có lạc hướng như vậy.

"Không phải của ta, là của thế tử gia bắn." Hình Trùng Xuyên cho người nhặt tên rồi khom người nói: "Ta thay thế tử gia hướng hai muội muội bồi tội, cũng không phải là cố ý để hai muội muội kinh hách đâu. Đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn."

Diệp Cẩn Huyền ôm trán ngao ngán. Bách Lý Nghiêm không biết võ công cho hắn đến khu sân bắn để làm gì? Cho dù có thì cũng mang tính tượng trưng thôi đâu cần phải để hắn thực sự cầm cung tên chứ. Nhỡ như vô tình lấy mạng của ai thì sao?

"Nhị tỷ phu vẫn là mau chóng trở về tránh chậm trễ để mọi người đợi." Diệp Cẩn Ninh nhẹ cười nhắc nhở. Thực ra nàng là muốn Hình Trùng Xuyên mau chóng trở về báo lại tình hình để mọi người phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Diệp Cẩn Huyền đương nhiên đoán ra được ý này của Diệp Cẩn Ninh nên bồi thêm vào: "Nhị tỷ phu phải nhớ kỹ, cả ngày hôm nay chưa từng gặp muội." Nàng mới không vào đó.

Hình Trùng Xuyên nghe được lập tức đáp ứng rồi xoay người rời đi. Hắn thực sự không ngờ Diệp Cẩn Huyền và Diệp Cẩn Ninh lại trái ngược xa như vậy.

Thấy bóng lưng của Hình Trùng Xuyên biến mất Diệp Cẩn Huyền vội vàng đứng lên nắm tay Nghê Thường nói: "Tam tỷ, muội cùng Nghê Thường đi khắc tên lên mộ bài đây, tam tỷ ở đây đợi đại nương đi." Dứt lời nàng lập tức rời đi.

Đường nhìn mang theo sắc bén của Diệp Cẩn Ninh nhìn theo bóng lưng của Diệp Cẩn Huyền, khóe môi nhếch cao. Muốn không ai thấy được dung mạo xấu xa của người sao, bỗ tiểu thư liền khiến người thất vọng. Nàng đâu biết Diệp Cẩn Huyền không hề ngại người thấy dung mạo của mình, mà là sợ đụng phải đám hoàng thất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Tỷ thí so tài

Tác giả: Luna Huang

Không lâu sau, Tả thị mang theo một đám người đến báo là hoàng thượng cho gọi, nhìn thấy chỉ có Diệp Cẩn Ninh một mình ngồi ở bên ghế liền hỏi: "Tứ cô nương đâu?"

"Tứ muội muội đi khắc chữ lên gỗ rồi, mẫu thân người này giờ đi đâu? Nữ nhi bảo Mẫu Đơn tìm người mải cũng không được." Diệp Cẩn Ninh nắm lấy tay Tả thị vờ làm nũng trước mặt đám thị vệ.

"Mẫu thân cũng là tìm các người a." Tả thị nhìn bộ dạng của Diệp Cẩn Ninh cười đến yêu thương. Chỉ cần để mọi người xem được bộ dạng xấu xí của Diệp Cẩn Huyền thì không lo chuyện không thành. Đến lúc đó dù là hoàng thân quốc thích cũng phải tùy ý nữ nhi của nàng chọn lựa.

Lúc này Mẫu Đơn chạy lại nhảy mắt với Diệp Cẩn Ninh tay nâng lên lau mồ hôi trên trán như thực sự là có đi tìm Tả thị vậy, vờ thở hổn hển nói: "Đại phu nhân nô tỳ tìm được người rồi."

Nàng là được Diệp Cẩn Ninh vờ phải đi tìm Tả thị thực chất làm đứng ở xa theo dõi Diệp Cẩn Huyền. Đúng lúc nàng ta rời đi liền bám theo xem nàng ta đi đâu để khi cần dễ tìm ra.

"Đi tìm tứ tiểu thư đi, không biết nàng lại đến nơi nào rồi." Tả thị hất một hơi rồi ra lệnh: "Đề hoàng thượng đợi lâu thì không tốt đâu."

"Vâng." Mẫu Đơn hành lễ cáo lui rồi đi tìm Diệp Cẩn Huyền. Mẫu nữ Diệp Cẩn Linh ngồi ở ghế mong chờ trò hay sắp đến.

Diệp Cẩn Huyền kéo Nghê Thường tránh xa Diệp Cẩn Ninh ra vì đoán được hoàng thượng biết mùi tên kia suýt trúng các nàng sẽ phải người đến mời. Vẫn là chạy nhanh thì thể giới mới tốt.

Khi Mẫu Đơn tìm đến nàng bảo với nàng ta rằng nàng chưa từng đến đây. Không ngờ nghe được Mẫu Đơn nói Tả thị đã vô tình tiết lộ rằng có mang cả nàng đến đây trước mặt đám thị vệ rồi, bắt đắc dĩ nàng phải đến đó.

Diệp Cẩn Ninh cùng Diệp Cẩn Huyền vừa bước vào khu sân bắn chính là cực kỳ thu hút sự chú ý. Không chỉ bởi vì ở đây chỉ có ba nữ nhân mà còn vì một mỹ nữ một sũu nữ đứng cạnh nhau. Bọn họ có cảm giác như đây giống Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi lúc trước vậy.

Tầm mắt của mọi người đều dừng lại trước vết sẹo đáng sợ trên mặt Diệp Cẩn Huyền rồi rất nhanh đảo trông mắt như sợ nhiễm bản mắt mình vậy, bàn tán một trận sôi nổi. Thật không nghĩ đến một vết chém vô ý để lại hậu quả đáng sợ như vậy. Đám tân nam vội vã cúi mặt xuống, chỉ hận không thể chôn luôn bản thân xuống đất tránh khỏi tầm nhìn của nàng, sợ bị nàng nhìn trúng sẽ bị viết tên lên chiếu chỉ tử hôn.

Diệp Cẩn Ninh cùng Tả thị trong bụng vô cùng hả dạ. Đây chính là kết quả mà khác nàng mong muốn. Diệp Cẩn Huyền lại cười lạnh trong bụng, nàng xấu thì thế nào, nàng vẫn có thể gả đi đó thôi. Trong lúc vô ý mắt nàng dừng lại trên người Khương Văn đứng ở sau lưng Diệp Nghê, mặt lại bắt gặp nổi lên phi sắc.

Hành qua lễ, hoàng thượng nhìn thấy vết sẹo kia kiềm nén không được thở dài một trận. Trách không được dân chúng nổi loạn, cũng may chiếu chỉ kia chỉ là giả a.

Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm về mặt tình lạng xem như bản thân không thấy gì. Diệp Cẩn Ninh thấy được liền nộ khí một bụng, không phải bọn hần cũng nên ghét bỏ Diệp Cẩn Huyền sao?

"Hoàng thượng vì sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn Cẩn Huyền?" Diệp Cẩn Huyền mở lời trước, trong giọng điệu trong sáng không mang theo bất kỳ hàm ý gì.

"Lúc này Hình công tử trở về báo lại cũng không có nghe nhắc đến người nên Trẫm có chút ngạc nhiên." Hoàng thượng vuốt râu nói dối.

"Lúc này Cẩn Huyền cũng có nghe tam tỷ nói nhị tỷ phu có đến chỉ là Cẩn Huyền cũng không gặp được nhị tỷ phu." Diệp Cẩn Huyền cũng không kém nhân nhạ nói dối.

Hoàng thượng cũng không nói gì nữa liền cho đứng sang một bên. Bách Lý Nghiêm bước đến tạ tội: "Lúc này là ta bắn không tốt cũng may là tam muội muội không bị gì nếu không ta sẽ cảm thấy rất có lỗi."

Diệp Cẩn Ninh dịu dàng cười: "Đại tỷ phu nói đi đâu rồi, muội mới cũng không có sao đại tỷ phu không nên nói như vậy." Kỳ thực lúc này trong lòng nàng hận không thể mang hần ra băm thành mảnh nhỏ. Nếu là nàng cũng bị hủy dung như Diệp Cẩn Huyền thì xem như xong rồi.

Hoàng thượng lại lớn tiếng hô to: "Tiếp tục thôi." Mắt lại không tự chủ nhìn lên vết sẹo trên mặt của Diệp Cẩn Huyền.

Lúc này Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi cùng đám đại thần cuời ngựa theo sau lưng hoàng thượng. Ba nữ nhân ngồi ở chỗ mát được hầu hạ nước uống. Diệp Cẩn Huyền ôm lấy Vô Sự tựa đầu vào người Nghê Thường, mắt lim dim tiến vào trạng thái ngủ.

Nghê Thường đáng thương vừa phải đứng vừa phải chịu lực lại còn phải giữ cho Diệp Cẩn Huyền không phải ngã nữa. Cả người nàng chưa được bao lâu liền đã đầy mồ hôi rồi.

Đám nam nhân cùng nhau săn bắn một hồi lâu lại cuời ngựa trở về. Hoàng thượng bắn được ba con hươu, hai vị vương tử lại bằng được nhẵn năm con thú vật bằng nhau không phân thắng bại. Đám đại thần lại nhao nháo một phen. Do hoàng thượng không để rõ ý tứ nên bọn hần mới phải khổ sở như vậy.

Hoàng thượng ngồi xuống nghỉ ngơi, lại để hai vương tử tiếp tục tỷ thí. Trong thời gian nhàn rỗi liền bảo Diệp Cẩn Ninh tấu khúc để mọi người thưởng thức.

Ba khúc nhạc kết thúc hai vương tử cũng trở về với rất nhiều thứ rùng trong tay. Tỷ số lại lần nữa là hòa nhau. Mọi người nhón nháo đánh thức Diệp Cẩn Huyền. Nàng đưa tay dụi mắt nhìn đám người ồn ào, đáng lý ra nên để nàng trở về phủ mới đúng.

Nhìn đám thú rừng bị một mũi tên xuyên qua người mà chết nàng liền chuyển tầm nhìn sang chỗ khác. Lúc này hoàng thượng bỗng nói: "Không cần đi xung quanh bắn nữa, liền bắn ở đây đi, ai bắn được nhiều chim nhất sẽ thắng."

Dứt lời hoàng thượng cho người mang một chuồng bồ câu đến giữa sân. Hai vị vương tử cầm cung tên trong tay ở tư thế chuẩn bị. Sau một tiếng hô, thái giám lập tức mở lồng, một đàn chim bồ câu tung cánh bay lên không trung.

Một loạt mũi tên cũng như thế mà truy đuổi theo. Sau một hồi kết quả thu được Đoàn Mộc Chiến Khôi bắn được nhiều hơn. Tuy Đoàn Mộc Chiến Phàm bắn được ít hơn bốn con nhưng những con hán bắn đều không bị thương chỉ là tạm thời không thể bay được thôi.

Mọi người trầm trồ khen ngợi. Đoàn Mộc Chiến Khôi hạ cung ôm quyền cúi người: "Thập thất hoàng huynh, đệ nhận thua." Trên môi vẫn là cười đến hết sức hòa ái không ai nhìn thấy được lửa giận trong lòng.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đạm nhiên nói: "Tập nhiều lành nghề, thái tử cũng nên bỏ thời gian ra luyện tập." Mắt không tự chủ nhìn về băng dải đỏ trên tay của Nghê Thường, đáy mắt hiện lên vài tia sáng.

Đường nhìn của hán lại dời lên người Diệp Cẩm Huyền. Hán biểu hiện xuất sắc cho nàng xem thế mà nàng không nghĩ chính là thờ ơ là thế nào? Không lẽ nị lực của hán không bằng...

Diệp Cẩm Ninh lúc này đầy si mê ngưỡng mộ, không ngờ tiền pháp của Đoàn Mộc Chiến Phàm lại tốt như vậy. Xét ra nếu là hán còn có thể lực của Diêu gia khẳng định ngôi vị hoàng đế sẽ thuộc về hán. Chỉ là hiện nay ý tứ của hoàng thượng vẫn chưa rõ, nàng không nên vội vã trao ra tâm ý.

Liếc mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền bên cạnh, chỉ thấy nàng ta không uống trà thì là ăn trái cây căn bản không có chút để tâm nào. Nếu như hai vị vương tử không quan tâm đến nàng ta thì nàng cũng đâu cần tính kế nàng ta. Chỉ là cả hai vương tử đều là quan tâm đến nàng ta a, nàng không có cách nào khác.

Đoàn Mộc Chiến Khôi đảo mắt lên người hai nữ nhân, biểu tình của mỗi người hán đều thu cả vào mắt. Nhìn Diệp Cẩm Huyền ăn đến ngon miệng trong lòng hán cũng là phì cười.

Hoàng thượng nhìn thấy kết quả rõ ràng như vậy không cần nói cũng biết người nào có năng lực hơn liền ban thưởng. Mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Cùng ném hồng tuyến

Tác giả: Luna Huang

Lát sau mọi người chuẩn bị thu dọn trở về, hoàng thượng trước một bước rời đi. Đoàn Mộc Chiến Khôi ở lại thu dọn tàn cuộc. Diệp Cẩm Huyền thấy như vậy liền cùng Nghê Thường Vô Sự nhanh chóng chạy tới xe ngựa của mình lúc này đợi Tả thị cũng Diệp Cẩm Ninh.

Khương Văn cũng thất lạc, hán rõ ràng ngờ lời cùng nàng lúc này nàng nhìn hán, hán lại cố ý không nhìn nàng. Đây là có ý tứ gì? Có lẽ là vẫn chưa nói với Diệp Nghê, nàng vẫn là đợi thôi.

Không ngờ đợi không được mẫu nữ Tả thị lại gặp được người không nên gặp. Nghê Thường thấy người đến vội vàng phúc thân hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Niệm vương gia." Nàng còn cố ý để hán nhìn thấy dải băng đỏ nữa.

Đoàn Mộc Chiến Phàm từng bước thả bộ đến gương mặt lạnh nhạt nhưng đáy mắt lại mang theo sự ôn nhu: "Quận chúa cũng có hứng thú với cây nhân duyên sao?"

"Không có." Diệp Cẩm Huyền cũng quên luôn cả hành lễ mở miệng nhắc nhở hán: "Niệm vương gia không ở bên trong phụ giúp thái tử lại chạy ra đây, không cảm thấy có lỗi sao?"

"Thái tử thua đây là hình phạt, bốn vương tuyệt không cảm thấy có lỗi." Đoàn Mộc Chiến Phàm dừng bước trước mặt Diệp Cẩm Huyền đưa tay đoạt lấy dải băng nhìn một hồi: "Đây là có viết tên của quận chúa làm sao có thể nói là không có hứng thú?"

Diệp Cẩm Huyền lúc này mới rời mắt khỏi bộ lông dày của Vô Sự sắc mặt không hài lòng liếc nhìn Nghê Thường. Nếu nàng ta không tự tung tự tác nàng cũng không cần khó xử như vậy.

Nghê Thường lại như là không có gì để giải thích vậy chỉ cúi đầu im lặng. Nàng đây là vừa giúp Diêu đức phi cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm vừa giúp Diệp Cẩm Huyền tìm được một nhân duyên tốt.

Diệp Cẩm Huyền còn chưa kịp đáp trả đã thấy Đoàn Mộc Chiến Phàm rút chủy thủy dưới đôi ủng của mình ra khắc lên một bài, cau mày hỏi: "Niệm

vuông gia đây là đang làm gì?" Đồ vật của nàng vì sao hấn lại tự tiện như vậy?

Động tác thành thực, Đoan Mộc Chiến Phàm khắc xong miếng mộc bài rồi kéo tay Diệp Cần Huyền bước đến phương hướng của cây nhân duyên. Diệp Cần Huyền cau mày khó chịu nói: "Đây chính là đạo lý trong sách thánh hiền mà Niệm vương gia đã đọc qua sao?" Nàng không mạnh bằng hấn, giấy giữa mãi mà tay vẫn cứ bị hấn nắm, không rút ra được.

"Bỏn vương cùng quận chúa cầu nguyện." Đoan Mộc Chiến Phàm nhàn nhạt nói, cước bộ không hề ngừng lại, hấn bước không nhanh không chậm để Diệp Cần Huyền có thể đuổi kịp.

"Ta không muốn cầu nguyện đâu." Nếu không phải Khương Văn bảo nàng chưa nên tiết lộ thì nàng đã mang chuyện đó ra ném vào mặt hấn rồi. Dựa vào cái gì bức nàng cùng hấn cầu nguyện chứ, nàng không muốn.

Đoan Mộc Chiến Phàm xem như không nghe thấy, vẫn cứ bước về phía trước. Lát sau hấn dừng lại cách cây nhân duyên khoảng sáu bước chân, cầm tay Diệp Cần Huyền cùng mình ném hồng tuyến lên cây.

Hồng tuyến rất nhanh rời khỏi tay bay đi, hai miếng mộc bài nhanh chóng quấn vài vòng trên nhánh cây cao nhất chưa có người người ném lên được. Dưới tán lá xanh nổi bật duy nhất một dải băng đỏ của hai người.

Diệp Cần Huyền lạnh mắt hừ thầm trong bụng rồi không hề do dự liền mát mẻ hấn: "Thật không ngờ Niệm vương gia cũng có hứng thú với những trò nữ nhi này." Tay mạnh rút trở về.

Đoan Mộc Chiến Phàm không hề giận cười khê: "Bỏn vương là giúp quận chúa thành toàn, vả lại thà tin có còn hơn không tin, biết đâu qua ngày mai phụ hoàng tử hôn thì thế nào." Hấn nhìn thái độ cùng cách nói chuyện không giống ngày thường của Diệp Cần Huyền cao hứng cùng an tâm không ít.

"Niệm vương gia có phải hay không đã quên mất chiếu chỉ tử hôn lần trước của hoàng thượng, quân vô hí ngôn, người sẽ không phải muốn hoàng thượng trở miệng nuốt lời chứ!" Diệp Cần Huyền không nhanh không chậm nói xong xoay người rời đi.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn theo thân ảnh của nàng cau chặt mày, phượng mâu tối đến không thể nào tối hơn được nữa, trên mặt mây đen trập trập kéo đến. Hấn không phải quên mất cái chiếu chỉ kia, chỉ là hấn đang chứng tỏ thực lực của bản thân để phụ hoàng ban nàng tử hôn cho hấn.

Diệp Cần Huyền trở về xe ngồi được một lúc nghe Nghe Thường ở bên ngoài truyền báo: "Quận chúa, Khương công tử cầu kiến."

Diệp Cần Huyền bước ra ngoài đứng ở vị trí đánh xe nhìn Khương Văn. Mặt hấn vẫn là biểu tình kia nhưng ánh vào trong mắt nàng chính là nhu hòa không ít, nàng cũng nên thử yêu hấn để xóa bỏ con ác mộng kia thôi.

"Không biết Khương công tử cầu kiến có chuyện gì?"

"Lúc này tại hạ có nghe Hình huynh nói qua, không biết tử tiểu thư có kinh hách?" Khương Văn lạnh nhạt nói, trong mắt chỉ có sự cung kính cùng tôn trọng.

Diệp Cần Huyền lại không thấy được điều này nàng chỉ nhàn nhạt đáp: "Không có chuyện gì, làm phiền Khương công tử lo lắng rồi."

"Vậy tại hạ yên tâm rồi, xin cáo từ." Khương Văn ôm quyền cúi người hành qua lễ lập tức xoay người rời đi.

Diệp Cần Huyền nhìn theo bóng lưng hấn, miếng há lại bật không được âm, lời hỏi thăm thương thế đến cửa miệng cũng đành nuốt trở vào. Nàng nhanh chóng trở về trong xe, nàng cũng không hề cảm thấy Khương Văn có gì khác lạ hay không thích hợp. Nghe Thường lại nhìn hấn cực kỳ chướng mắt, lý nào cùng quận chúa nói chuyện lại có thái độ này, nhưng nàng là hạ nhân chỉ có thể để trong bụng.

Lát sau mẫu nữ Tả thị cũng lên xe. Diệp Cần Ninh chính là vì cả buổi trời tìm không được Đoan Mộc Chiến Phàm lại bị Đoan Mộc Chiến Khôi từ chối mà tức giận. Tả thị bị Diệp Nghêu mắng cho một trận vì dám tự ý hành động.

Sau khi dung mạo của Diệp Cần Huyền bị lộ ra ngoài đám nam tử nhìn thấy tận mắt thay vì nghe đồn thì sợ đến mức thề rằng từ đây cho đến khi Diệp Cần Huyền thành thân liền không có chuyện gì quan trọng sẽ không bước chân ra khỏi đại môn nửa bước. Nếu là lỡ nhìn thấy cũng phải lập tức vòng đường tránh gặp tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Bắt đầu tính toán

Tác giả: Luna Huang

Mấy ngày hôm nay chính là những ngày Diệp Cần Huyền thoải mái nhất, ngoại trừ việc Diệp Cần Huy đến tìm nàng thảo luận món ăn ra thì không còn có

người làm phiền nữa. Bên chỗ của mẫu nữ Tả thị cũng là sóng yên biển lặng.

Diệp Nghiêu phải đến quân doanh vài ngày nên trong phủ mọi chuyện đều do Tả thị làm chủ. Chỉ là thân phận quận chúa của nàng không ai dám chèn ép nên rất dễ thờ.

Có thời gian nàng cùng Vô Sự đi dạo cảnh đêm ở hoa viên Diệp phủ. Tay cầm đèn lồng vui vẻ thả bộ không để ý đến bản thân đã đi đến nơi nào. Đột nhiên nàng thấy được Tả thị từ phòng của Triệu quân gia đi ra nhưng lại chỉ có một mình không có hạ nhân bên cạnh.

Nàng giấu đèn lồng vào bụi cây rồi cũng núp ở đó xem. Triệu quân gia chính là trên người chỉ mặc mỗi kiện trung y trắng còn không chỉnh tề nữa, ôm lấy nàng ta hạ một nụ hôn lên trán. Nàng ở xa không nghe được gì nhưng thấy được cảnh kia cũng là nhất thanh nhị sở tình huống của bọn họ.

Triệu quân gia tuổi nhỏ hơn Diệp Nghiêu một chút nhưng lại đến giờ vẫn chưa thành gia lập thất. Diệp Nghiêu thấy hắn có năng lực lại trung tâm nên rất trọng dụng có nữ nhân đều mang đến cho hắn nhưng hắn hết lần này đến lần khác từ chối, đến khi Diệp Nghiêu chán nản cũng không nhắc đến nữa. Nguyên lai là luôn có lý do ở phía sau.

Đội Tả thị rời đi, Triệu quân gia cũng khép cửa lại Diệp Cẩm Huyền mới đứng lên chậm rãi phủi bụi trên người xuống. Nàng ta đối xử với nàng "tốt" như vậy nàng cũng ban phát lòng từ bi một chút thành toàn cho đôi nam nữ này.

Khỏe miệng cong lên, xoay mạnh người trở về Nghi Thủy viên, Vô Sự đuổi theo ở phía sau. Nên nhanh chóng giải quyết chuyện này thôi.

Lại mấy ngày trôi qua, Diệp Nghiêu trở về hạ lệnh cùng nhau dùng bữa. Trên bàn ăn giờ đây chỉ có năm người không còn nhiều như lúc Diệp Cẩm Huyền vừa trở về nữa.

Triệu quân gia đứng bên cạnh hầu hạ Diệp Nghiêu như cũ sắc mặt không hề thay đổi, ánh mắt cũng không nhìn đến Tả thị. Đột nhiên Diệp Nghiêu nhắc đến hôn sự của hai nữ nhi, hắn cho rằng nên có quyết định rồi.

Diệp Cẩm Ninh biết Diệp Nghiêu sẽ chọn nàng gả cho Đoan Mộc Chiến Phàm vì đạo gần đây biểu hiện của hắn cực tốt. Dù cho Đoan Mộc Chiến Khôi có được sự ủng hộ của Giả gia cùng ngôi vị thái tử và thế lực của hoàng hậu thì hoàng thượng vẫn tỏ thái độ nghiêng về bên hắn hơn. Đầu nàng cúi thấp miệng xấu hổ cười nói: "Phụ thân vì sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này?"

"Người không còn nhỏ nữa, vẫn là nên gả đi thôi." Tả thị hết sức vui vẻ gấp cho nàng ta một cái đuôi gà thật to.

Diệp Cẩm Huyền nhân cơ hội này liền đề nghị: "A, hình như Triệu quân gia vẫn chưa thành thân nữ, hắn so với chúng ta điều là lớn tuổi hơn hẳn, phụ thân cùng đại nương chỉ bằng chọn cho hắn trước đi."

Lời vừa rời sắc mặt của Triệu quân gia cùng Tả thị liền thay đổi không ít, cứ như đang ngậm hoàng liên đắng đến tận họng. Diệp Cẩm Huyền thấy được tâm cao hứng không thôi.

Diệp Nghiêu quay sang nhìn Triệu quân gia đứng phía sau mình trầm giọng: "Người còn không thành thân, không muốn Triệu gia có con nối dòng?"

"Nô tài..." Triệu quân gia vội quỳ xuống hướng Diệp Nghiêu dập đầu nói.

Lời còn chưa dứt Diệp Cẩm Ninh liền mở miệng nịnh nọt Diệp Nghiêu: "Phụ thân giao chuyện này cho mẫu thân liền được rồi không cần phí tâm như vậy, mẫu thân xưa nay nhìn người rất chuẩn."

Diệp Cẩm Huyền cười ha hả vài trận trong bụng. Diệp Cẩm Ninh lần này cũng xem ra làm được chuyện tốt a. Cùng nàng bắt tay thành toàn cho mẫu thân mình. Đúng là nữ nhi tốt.

Diệp Nghiêu gật đầu hạ lệnh: "Vậy chuyện này liền giao cho nàng, sau hôn lễ của Triệu qua gia liền đến lược hai cô nương nhà chúng ta xuất giá."

Tả thị cùng Triệu quân gia nhìn nhau miễn cưỡng đáp ứng. Mỗi khi Diệp Nghiêu dùng giọng này chính là không thể sửa nữa rồi.

Dùng qua bữa ăn, Diệp Cẩm Huyền thì thầm nhỏ vào lỗ tai của Vô Sự rồi bước đến thư phòng của Diệp Nghiêu. Diệp Nghiêu thấy nàng đến cũng rất ngạc nhiên nhưng không thể hiện ra ngoài mặt chỉ bày ra bộ dáng nghiêm túc hỏi: "Lại vì chuyện gì mà đến?"

"Phụ thân đường xa mệt mỏi mới trở về, nữ nhi vì người thêm một ít hương đàn vào lư hương giải tỏa mệt mỏi." Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng mở hộp gỗ trong tay mình đem hương liệu đặt vào trong lư hương trên bàn tròn.

Diệp Nghiêu nhíu mày không hiểu nổi nữ nhi này. Cách nghĩ của nàng không như ba nữ nhi còn lại của hắn, bề ngoài thì ngoan ngoãn vâng theo thực chất chính là ngầm ngầm chống đối. So ra với Diệp Cẩm Huy nàng còn làm hắn tức giận hơn nhưng lại không thể trừng phạt được vì nàng không có làm sai.

"Chỉ có như vậy?"

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười khẽ lắc đầu: "Như phụ thân cùng mẫu thân, đại nương nói chính là nữ nhi cũng sắp gả đi. Bản thân mười lăm năm ở Trúc Huyền am, vừa về không lâu lại sắp xa phụ mẫu nên tâm có chút không cam, liền có cách nghĩ muốn cùng phụ thân đánh một ván cờ hán huyền một chút, không biết yêu cầu này đối với phụ thân có quá đáng không?" Nàng thực sự là đang đánh một ván cờ, nếu kết quả như nàng dự đoán thì mọi chuyện thành công mỹ mãn, nếu ngược lại thì sau này càng khó đối phó hơn.

Diệp Nghiêu cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, đến cùng cũng không đoán được nàng còn thâm ý gì khác. Nàng là đang trách hấn bỏ mặc nàng mười lăm năm giờ lại nhẫn tâm đuổi đi! Nếu hấn từ chối chính là thừa nhận bản thân thất trách không xứng làm phụ thân nàng.

"Được, để ta bảo người dọn bàn, đêm này liền đánh vài ván cờ."

"Phụ thân chắc chắn là hiện tại đánh cờ cùng nữ nhi?" Diệp Cẩm Huyền mang theo tiểu ý nồng đậm, thiên thời địa lợi đã có còn thiếu nhân hòa thôi.

Kéo dài chi bằng liền bây giờ đi, hấn cũng đã lâu không có đánh cờ: "Thế nào? Không được?"

Diệp Cẩm Huyền đưa tay che miệng khẽ cười: "Làm sao có thể, phụ thân có biết nữ nhi ở Trúc Huyền am cùng sư thái đánh cờ đều là vào ban đêm ngồi ở ngoài viện dưới ánh nến. Sư thái bảo ban đêm có thời gian cùng tâm trạng thanh tĩnh ngoài hoa viên gió lại mát, không biết phụ thân có hứng thú muốn thử?"

Lạ như vậy? Diệp Nghiêu nhướng mày đưa tay vuốt râu một hồi liền đáp ứng, hấn muốn thử. Thế là hai phụ nữ cùng hạ nhân mang bàn cờ ra hoa viên bày trận.

Còn đang trên đường đi liền thấy Vô Sự dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy đến, dùng sức nhào lên người của Diệp Cẩm Huyền. Nàng không phòng bị liền ngã xuống đất, mày liễu hơi nhíu khẽ trách: "Nãy giờ đi đâu vì sao giờ mới xuất hiện, về viện lập tức thi hành tứ bích diện cho ta."

Vô Sự sủa ba tiếng rồi cắn lấy vạt váy của Diệp Cẩm Huyền ra sức kéo. Nàng chau mày khó chịu nói: "Người muốn đi đâu thì phải chịu phạt xong mới được đi, ta cùng phụ thân chuẩn bị đánh cờ không có thời gian chơi đùa cùng người đâu."

Diệp Nghiêu thấy thái độ của Vô Sự vô cùng kỳ lạ, mỗi lần cũng không hề có kích động như vậy, không chế không được tâm tình mở miệng hỏi: "Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?" Vô Sự rất thông minh, hấn đã từng thấy Diệp Cẩm Huyền chơi cùng nó. Chỉ cần bảo gì nó cũng làm cho bằng được, ngay cả là già chết. Hiện nó khẩn cấp như vậy hấn là có chuyện xảy ra.

"Có lẽ do nó không muốn bị phạt nên làm nũng thôi, phụ thân không cần để ý đến, chúng ta đến nhà thủy tạ đánh cờ thôi." Diệp Cẩm Huyền điềm đạm nói, trong mắt tiểu ý ngày càng sâu, thái độ như là thực sự bỏ mặt Vô Sự.

Vô Sự nghe xong vội thả vạt áo của Diệp Cẩm Huyền ra cắn lấy vạt áo của Diệp Nghiêu kéo đi. Diệp Nghiêu lại càng tin tưởng suy đoán của mình là đúng vội nói: "Vô Sự chưa từng như vậy, vẫn là tạm hoãn đánh cờ chúng ta đến đó xem."

Diệp Cẩm Huyền bày ra vẻ thất vọng rồi đáp ứng: "Vô Sự dẫn đường, nếu như người dám gạt ta, ta đem người đi tặng cho A Nhã."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nam nhân là vậy

Tác giả: Luna Huang

Diệp Nghiêu gọi thêm vài thị vệ trong phủ đi cùng. Vô Sự chạy phía trước bộ lông trắng dài mượt mà phiêu trong gió. Đoàn người cảm lòng đèn bước theo.

Đi một lúc lâu, Vô Sự dừng lại trước tòa viện bị bỏ trống ở phía đông. Diệp Cẩm Huyền bất mãn chống hông hạ giọng giận hờn nói: "Phụ thân người thấy không, Vô Sự lần trước bị lạc ở đây nên giờ mới đưa chúng ta đến, ở đây làm sao có người chứ."

Đôi mày rậm của Diệp Nghiêu dán chặt vào nhau, mắt sắc bén phóng vào bên trong tòa viện, hấn không tin Vô Sự đột nhiên lại làm như vậy. Đột nhiên hấn thấy được ánh sáng nhợt nhạt ở một nhĩ phòng nhỏ.

"Chúng ta nên trở về thôi, ở đây chẳng có gì cả." Diệp Cẩm Huyền nói xong lập tức xoay người.

Vô Sự lập tức lại kéo vạt áo của Diệp Nghiêu vào trong viện bỏ hoang. Diệp Nghiêu hít một hơi bước theo vào trong, càng bước càng nghe được âm thanh thờ đóc càng to. Là kẻ nào to gan dám cầu thả trong phủ của hấn, tay bắt giặc nắm thành quyền.

Diệp Cẩm Huyền cúi đầu nhếch môi chờ kịch vui cũng bước theo vào, nàng không quên quay lại căn dặn đám thị vệ đi theo nhưng không được tạo ra tiếng động.

Diệp Nghiêu đứng nép ở một bên cửa sổ bằng gỗ sớm bị hồng nhìn vào bên trong nhĩ phòng. Trên một bàn gỗ vuông bên trong nữ tử trần như nhộng ngồi, nam tử lại đứng ôm lấy nàng ta y phục lại chỉ lệch một chút.

Mắt hấn tròn tròn nhìn ra được đôi nam nữ kia là a. Lúc này một tiếng gầm nhẹ rồi tiếng thờ đóc nhỏ dần từ trong phòng truyền ra. Nữ tử kia ôm lấy cổ của nam tử nũng nịu nói: "Chàng nói xem sau này chúng ta phải thế nào?"

"Còn thể được, chỉ có y theo mà làm thôi." Nam tử yêu thương vuốt ve mái tóc của nữ tử đau lòng nói. Cũng rất nhanh chân chỉnh lại y phục của mình.

"Hắn chết sớm một chút thành toàn cho chúng ta có phải tốt hơn không?" Nữ tử hăng học mắng một câu, nàng thực sự hy vọng như vậy, hận không thể để chuyện này xảy ra nhanh một chút. Vì nữ nhi của mình nên nàng mới chưa hạ độc thủ thôi.

Diệp Nghê giận đến đỏ mặt, Diệp Cẩm Huyền bước đến bên cửa, mắt không nhìn đôi nam nữ kia mà quét y phục xa hoa trên đất, nụ cười trên môi càng sâu hơn một phần. Nàng bước đến cửa thay hẳn cao giọng nói vào trong: "Đại nương là hận người nào chết sớm để thành toàn cho người cùng Triệu quân gia?"

Nàng biết tính cách của Diệp Nghê giận lên chính là không nghe khuyên ngăn nên cố ý lặp lại câu nói của Tả thị. Hẳn bận tức giận nên cũng sẽ không nhớ đến đám diễn viên quần chúng như nàng đâu.

Đôi nam nữ kia nghe được liền quay lại nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền một chút sững sờ rồi nhanh chóng hồi phục mắng: "Tiện nhân, ngươi muốn chết."

"Hình như người muốn chết không phải bốn tiểu thư mà là đôi tiện nhân các người a." Diệp Cẩm Huyền cười đến tươi tắn, hiện Diệp Nghê chưa xuất hiện chính là để xem nàng diễn.

Triệu quân gia phóng đôi mắt đầy sát khí nhìn xung quanh. Sau khi thấy không có gì bất thường liền bật cười ha hả: "Tứ tiểu thư đây là đang dọa chúng ta sao, nếu người nói cho lão gia biết hẳn sẽ tin không?"

"Người nói xem." Diệp Cẩm Huyền khiêu khích tựa ở một bên cửa nhìn ngọn đèn duy nhất trong phòng cách đó không xa. Nó yếu ớt như đôi nam nữ bên trong vậy, chỉ cùng tác động chút lực liền sẽ tắt ngay lập tức.

Thấy được Triệu quân gia hướng Diệp Cẩm Huyền lao đến Diệp Nghê nhanh hơn một bước từ cửa sổ phóng một thanh chủy vào đùi hắn rồi chậm rãi chấp tay sau lưng bước đến bên cạnh Diệp Cẩm Huyền. Đôi mắt sắc bén nhìn vào đôi nam nữ kia lạnh giọng: "Ta đương nhiên tin tưởng nữ nhi của mình."

Lập tức một đám thị vệ thức thoi đứng vây quanh đôi nam nữ kia. Trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ không hề có kỵ chỉ thẳng vào hai người.

Thấy được Diệp Nghê đôi nam nữ kia lập tức sợ đến run. Triệu quân gia ôm lấy cái đùi bị thương của mình đầy sợ hãi. Tả thị lập tức nhặt y phục lên che người lại.

Đến giờ phút này cũng không thể thanh minh nữa, Tả thị ngửa đầu cười to, mang hết uất ức trong lòng nói ra. Cũng không quên thách thức: "Người giết ta đi, ta sớm đã hận không thể giết chết người rồi. Người thề non hẹn biển với ta quay lại lừa thú tiện nhân kia."

"Nếu không phải do Tả gia có quyền thế người nghĩ ta sẽ thú người?" Diệp Nghê lạnh giọng, sự tức giận cực hạn của hắn không phải là như đối với Diệp Cẩm Huy mà là lúc lạnh lùng hiện tại.

Diệp Cẩm Huyền đứng phía sau cười lạnh, bộ mặt của nam nhân chính là như vậy. Dùng hôn nhân làm chính trị kéo bản thân lên cao, dùng xong liền vứt bỏ. Nàng giờ đây có chút đồng cảm với Tả thị rồi. Nhưng nàng vẫn không tán thành cách làm của nàng ta, bởi vì những nữ nhân được thú chẳng phải cũng là vì chính trị thôi sao? Đáng lẽ nên biết thông cảm cho người khác chứ.

Tả thị càng cười to hơn, nàng cười bản thân đã từng ngu ngốc nhất mực tin tưởng hắn. Đến giờ phút này nghe được tâm nàng sớm trao cho người khác rồi nên cũng không đau lòng chỉ kích động nói:

"Năm đó nếu người không đưa Hồ thị đi cùng thì ả sớm đã một xác hai mạng rồi."

"Năm đó người vừa đưa Hồ thị đi ta đã sớm hạ được nên bệnh của nàng ta mới ngày một nghiêm trọng như vậy, chỉ sợ thần tiên tái thể cũng cứu không được."

"Diệp Cẩm Huy nên nông nổi thế này cũng do ta một tay làm nên."

"Bách Lý Nghiêm là do ta phái người đánh giá họa cho hắn để hắn không thể an ổn ở trong phủ nữa. Đáng ra còn để hắn gánh thêm tội giết người nhưng lại bị tên tiểu bạch kiểm họ Khúc mà không thành."

"Nếu là Diệp Cẩm Huy bị vu tội giết người thì ta cũng đã không cần nghĩ nhiều kể như vậy."

"Hôm sinh thần của người đáng ra mãn sau còn hấp dẫn hơn đáng tiếc lại bị Khương Ăn cùng Hình Trùng Xuyên phá hoại."

"Hoa di nương cũng do ta hạ được mà không thể hoài thai, ai bảo nàng ta số không tốt, vừa làm di nương thì ta đã có Ninh nhi."

"Kha ma ma cũng là do ta phái người hại. Tiện nô đó chết không có gì đáng tiếc, Hồ thị tiện nhân kia có gì tốt để nàng ta bán mạng như vậy? Hừ!"

"Cái chết của các nàng cũng là do ta có ý sắp xếp."

"Diệp Cẩm Linh phát điên cũng do ta ở phía sau sắp đặt."

"Đám nữ nhi kia của ngươi cũng là do ta chán ghét các nàng mà dựng lên màn kịch sầu hoan trong phủ. Đáng chết lại bị phá hủy."

"Tiện nhân Diệp Cẩm Huyền lần này là may mắn lần này có Khương Văn đi cùng nếu không tiện nhân này cũng không thể ở đây dương oai điều võ như vậy."

"Nếu không phải vì Ninh nhi ta đã sớm giết chết ngươi rồi. Diệp phủ sẽ là thiên hạ của ta."

"..."

Diệp Nghêu càng nghe mặt càng đen lại không muốn nghe tiếp nữa liền lập tức ra lệnh: "Người tới bắt đôi câu nam nữ này lại cho ta."

Tả thị bị bắt giữ lại cười to một trận: "Ta sẽ không để ngươi toại nguyện." Nói xong nàng cắn lưỡi tự sát. Đôi mắt trừng to rồi nhanh chóng nhắm lại

Triệu quản gia nhìn thấy liền dập đầu cầu xin tha thứ. Diệp Nghêu cho người trói hắn lại nhốt vào sái phòng rồi ra lệnh tuyệt không được truyền chuyện này ra ngoài.

Diệp Cẩm Huyền khép mắt không nhìn hạ tròng trước mặt. Không nên trách nàng ngoan độc, nên trách thì tự trách bản thân không ngừng tính kế nàng, khiêu khích giới hạn của nàng. Nàng hẳn không nổi nữa rồi.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Sáng hôm sau, Diệp Nghêu cho người bắt Triệu quản gia đến Tả phủ. Tả phủ bị mất hết mặt mũi phải ngậm ngùi hạ mình dưới trướng của Diệp Nghêu.

Do Tả thị không thủ tiết lại còn làm ra vô số chuyện ác nên hấn trả về Tả phủ không cho an táng trong Diệp phủ xem như hấn chưa từng có thế tử này. Cả tên chính thê trong gia phá cũng sửa lại cho Hồ thị.

Sau lần đó hấn bắt đầu hoài nghi Diệp Cẩm Ninh không phải nữ nhi của mình. Trong phủ thiếu mất một chủ mẫu cùng một quản gia mọi chuyện lớn nhỏ đều giao cho Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huyền lại không muốn nhận liền đề nghị hấn đưa cho Cơ di nương cùng Đoàn di nương phụ trách với lý do cũng sắp xuất giá. Hấn thấy cũng đúng liền cũng làm theo.

Diệp Cẩm Ninh biết chuyện liền hoảng loạn không ít. Mỗi ngày đều khóc lóc ở thư phòng của Diệp Nghêu thề sống chết là mình là nữ nhi thân sinh của hấn. Hấn hiện còn lợi dụng nàng nên cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ bảo là bản thân không có hoài nghi nàng.

Diệp Cẩm Ninh tự biết lúc này nàng chỉ có thể đi một mình mà thôi. Mẫu thân không còn, phụ thân đối với nàng không tin tưởng còn không bằng Diệp Cẩm Huyền, sợ rằng lúc này kế hoạch được tính toán lúc đầu đã đổi tên hai nàng cho nhau rồi.

Diệp Cẩm Huyền lại cực kỳ nhân nhả kể lại chuyện cho Diệp Cẩm Huy nghe. Nàng dùng Vô Sự làm bia chắn nên đến giờ Diệp Nghêu cũng không nghi kỵ gì nàng. Diệp Cẩm Huy cũng rất bất ngờ nhưng cũng không nói gì. Đây là muội muội hấn thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Sau chuyện kia Vô Sự được Diệp Cẩm Huyền trọng thưởng không ít. Nàng đặt làm một chiếc vòng cổ bằng vàng khắc tên đeo vào cổ cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Hôn sự nhanh đến

Tác giả: Luna Huang

Mười mấy ngày sau, một buổi tối sau khi Nghê Thường được Diệp Cẩm Huyền cho lui xuống nghỉ ngơi, nàng ôm Vô Sự ngồi ở nhuyễn tháp đọc sách. Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, nàng nghĩ là Nghê Thường nên không chút do dự gọi vào.

Mất không rời khỏi sách, nghe được tiếng cửa khép lại liền hỏi: "Có chuyện gì?"

"Tại hạ đến giờ này không biết có làm phiền tứ tiểu thư?"

Giọng nói nam nhân vang lên khiến nàng chấn kinh dùng quyển sách đang mở ra che trước ngực. Không ngờ người đến lại là Khương Văn, đáng chết, đáng lẽ nàng nên hỏi rõ: "Khương công tử vẫn là ra ngoài trước, hiện y phục của ta không chỉnh tề." Hấn lại còn không chút ngại ngùng mà bước đến trước mặt nàng nữa chứ.

"Không cần phiền phức như vậy." Khương Văn cởi áo choàng của mình đắp lên người Diệp Cẩm Huyền, hỏi "Chúng ta có thể nói chuyện?"

Diệp Cẩm Huyền nhìn khuôn mặt cương thi nhìn thấy nữ nhân mặc trung y mà không chút đổi sắc của Khương Văn liền có chút không vui. Tâm trạng nàng bị giờ chính là như gặp cướp mà bị cướp của không cướp sắc vậy. Là do nàng không đủ mị hoặc hay do da mặt hắc quá dày?

Đánh rằng nàng không mĩ mạo gì cho cam, nhưng dù gì cũng là nam nữ hữu biệt a, vì sao hắc...à thôi, bỏ đi.

"Khương công tử, mời ngồi."

Khương Văn không chút do dự ngồi xuống nhìn cuốn sách nàng cầm trên tay. Đáy mắt xuất hiện tiểu ý: "Tứ tiểu thư cũng rất có nhã hứng."

"Khương công tử sẽ không phải tôi như vậy đến đây chỉ để nói câu này với ta chứ?" Ánh mắt của Diệp Cẩm Huyền tối lại kéo áo khoác che hết người của mình, đây nghi hoặc nhìn Khương Văn.

"Tại hạ đến nói cho tứ tiểu thư biết, vài ngày nữa sẽ là hôn sự của chúng ta." Khương Văn tự châm lấy một tách trà cho mình.

Diệp Cẩm Huyền cả kinh suýt chút nữa là đứng bật dậy: "Sao lại nhanh như vậy, ta còn chưa chuẩn bị gì." Ít nhất cũng để nàng chuẩn bị tâm lý chứ.

Khương Văn nhướn mày nhìn thái độ của Diệp Cẩm Huyền: "Tứ tiểu thư chỉ lo làm tân nương liền được, mọi chuyện ta đã sớm chuẩn bị. Về chuyện thành chỉ tứ hôn kia cũng không cần lo lắng, ta sớm có định đoạt." Vì kế hoạch thú nàng hắc đã ngầm chuẩn bị từ lâu, chỉ là đợi thời cơ thôi.

Mặt của Diệp Cẩm Huyền lại nóng lên một trận vội vã cúi xuống: "Ân." Nàng còn biết nói gì nữa đây, vì sao hắc nói đến mấy chuyện này không hề có chút biểu tình gì hết vậy.

Thấy được dáng dấp xấu hổ của Diệp Cẩm Huyền tim hắc lại kích động một trận. Cùng nàng dùng qua trà rồi hắc rời đi để nàng nghỉ ngơi.

Sáng ngày kế tiếp, Diệp Cẩm Huyền tỉnh lại thấy bốn bề im ắng đến lạ thường liền mở miệng gọi Nghê Thường. Nghê Thường bước vào miệng mấp máy nhưng nàng không nghe được câu nào cả.

Nàng hoảng sợ đưa tay vỗ vỗ hai bên tai của mình rồi vỗ kháng giường. Mọi tiếng động nàng hoàn toàn nghe không được, nước mắt kiềm không được lại trào ra ngoài.

Nghê Thường thấy vậy liền lo lắng hỏi: "Quận chúa người làm sao?"

"Ta không nghe được, ta không nghe được người nói gì cả." Diệp Cẩm Huyền khóc lóc trong hoảng loạn ôm lấy Nghê Thường hô to.

"Quận chúa không nghe được nô tỳ nói gì?" Nghê Thường cũng là hoảng loạn không thôi.

Diệp Cẩm Huyền vẫn câu đó lặp đi lặp lại, giọng nói ngày một to, ngày một kích động.

Lúc này Khương Văn ở bên ngoài nghe được không gõ cửa mà trực tiếp đẩy cửa bước vào. Hắc bình tĩnh dặn dò Nghê Thường xong liền mang giấy bút đến viết cho Diệp Cẩm Huyền xem.

"Nàng đừng hoảng, chuyện này tạm thời không thể tiết lộ ra ngoài, ta tìm lang trung chữa cho nàng."

Diệp Cẩm Huyền thấy Khương Văn liền đưa mắt nhìn hắc, đọc chữ trên giấy đưa tay lau lệ trên mặt nghẹn ngào nói: "Người còn muốn lấy ta?" Có ai muốn thú một thê tử đầy khiếm khuyết vào cửa chứ?

"Tuyệt không thay đổi" Khương Văn không hề do dự viết xuống, gương mặt kia vẫn lạnh đến đáng sợ không hề thay đổi.

Nàng xúc động nhìn hắc rất lâu. Nếu đời trước nàng gặp hắc, nếu đời trước nàng gả cho hắc, vậy thì sẽ không có cái kết cục thảm khốc kia.

"Ta đã dặn Nghê Thường không được tiết lộ ra ngoài rồi, mấy ngày này nàng ngoan ngoãn ở trong phòng không được đi đâu, không được nói cho ai biết có biết không?" Khương Văn lại tiếp tục múa bút lên trang giấy, vẻ mặt không hề có bất kỳ một tia ôn độ nào.

"Ân." Diệp Cẩm Huyền ngoan ngoãn nghe lời hắc. Ngoại trừ cách này nàng không biết nên làm cách nào cho tốt nữa.

Mấy ngày Diệp Cẩm Huyền điều tiết tâm trạng, nàng tin tưởng Khương Văn. Nàng ở trong phòng thuê một giá bào cho Khương Văn để kịp ngày thành thân. Diệp Cẩm Huyền không biết bận rộn chuyện gì không hề hỏi phủ.

Đột nhiên cửa phòng mở ra, Diệp Cẩm Huyền giật dử hung hăng chỉ vào nàng mắng cái gì đó rồi đoạt lấy giá bào trên tay nàng mạnh mẽ xé đi. Nàng cũng không biết nàng ta phát cái điên nữa, nàng cũng đâu có gả cho vương tử nàng ta kích động cái gì nha.

Sẽ không phải là đột nhiên đổi ý muốn gả cho Khương Văn chứ? Đột nhiên nàng lại thấy buồn cười với cách nghĩ của mình.

Nàng im lặng tro mắt nhìn nàng ta mắng mình mà không thể nói được lời nào. Nhìn nàng ta bị hạ nhân kéo đi lại nhìn đến vài vụn hồng sắc rơi đầy đất, không còn giá bào rồi. Nàng có nghe được gì đâu, chỉ thấy nước mắt nàng ta lăn dài trên mặt. lát sau, khi nàng ta rời đi nàng hỏi Nghê Thường, Nghê Thường không biết chữ cũng không thể trả lời cho nàng biết.

Diệp Nghiêu mang về mặc cao hứng đến nói gì đó nhưng nàng nghe không được. Nàng đoán được hắc là đến nói về hôn sự của nàng nên chỉ biết gật

đầu cười chứ không đáp trả.

Cơ di nương, Đoàn di nương cũng có đến hỏi chuyện, nàng biết chắc các nàng đến hỏi nàng muốn đồ cưới cần thêm gì không. Nàng nghe không được chi bảo là tùy ý các nàng. Khương Văn cũng cho người mang sính lễ đến bộ giá y rất vừa với người của nàng. Hoa văn trên đó khiến nàng rất bất ngờ a, không nghĩ đến hắn sẽ bỏ nhiều bạc ra để làm kiện giá y xa hoa như vậy cho nàng. Quả nhiên Diệp Cẩm Linh nói không sai, Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên đều tiết kiệm được không ít bạc a.

Rất nhanh cũng đến ngày thành thân, sáng sớm Nghe Thường đỡ nàng dậy để người giúp nàng chải tóc mặc y phục. Đồi trước nàng thành thân không có Hồ thị bên cạnh đồi này cũng như vậy.

Thờ dài một hơi liền thấy thân ảnh của Diệp Cẩm Huy từ ngoài cấp tốc tiến vào. Trên mặt hắn có chút mệt mỏi, mắt đầy nghiêm túc nhìn nàng, miệng không ngừng nhấp nháy cái gì đó nhưng nàng không nghe được.

Vừa lúc nàng định mở miệng kể hắn nghe thì hi nương chạy vào nói gì đó với vẻ mặt rất cao hứng. Hắn thờ dài ngồi xỏm xuống đưa lưng về phía nàng, nàng biết chính là tân lang đến.

Hi nương đội khăn hi lên đầu nàng rồi cũng Nghe Thường đỡ nàng ngồi trên lưng Diệp Cẩm Huy. Nàng xúc động khóc rất lâu, đồi trước Diệp Cẩm Huy bị đuổi khỏi Diệp phủ không thể tham dự hôn lễ của nàng.

Diệp Cẩm Huy nghe được tiếng khóc liền nghĩ muội muội mình đau lòng liền an ủi vài câu. Diệp Cẩm Huyền chỉ mãi lo khóc không ngừng, mà nàng cũng có nghe được gì đâu.

Đến bên ngoài pháo nổ tung bùng, ai cũng vây quanh xem náo nhiệt cùng nghị luận nhiệt tình, chỉ là Diệp Cẩm Huyền một chút cũng không nghe được. Nàng được Nghe Thường đỡ lên ngồi vào trong kiệu an phận mà gả đi.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Ta đã quay lại haha. Sáng giờ ngồi up lại từng chương muốn khóc ghê

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Thụ sủng nhược kinh

Tác giả: Luna Huang

Trong lúc bái đường, Nghe Thường luôn đứng bên cạnh giúp Diệp Cẩm Huyền. Lễ hoàn nàng được đưa về ngồi trong tân phòng. Tâm trạng của nàng có chút rối bời nhớ lại bản thân ở đồi trước.

Lúc đó nàng cao hứng muốn nhanh chóng gặp được Đoàn Mộc Chiến Phàm hiện cũng là có chút khản trương vì sắp gặp được Khương Văn. Tay nàng đan xen vào nhau hy vọng nàng sẽ không đắm lại vào con đường cũ.

Nghe Thường chậm rãi đưa đến một tách trà cùng một ít điểm tâm nhẹ, nàng lắc đầu không uống. Nàng không muốn có bất kỳ chuyện không cát lành gì xảy ra với nàng nữa.

Không biết nàng lâm vào trầm tư bao lâu, chỉ biết tiếng tạp âm ồn ào nhưng lại không to đột nhiên truyền đến tai khiến nàng hoảng hốt. Nàng nghe lại được rồi, đây là vì sao? Mặc kệ là vì sao miễn là nghe lại được liền được rồi.

Nàng mỉm cười đưa tay sờ lên vết sẹo trên mặt, lát nữa nàng sẽ nói hắn nghe sự thật, cả về chuyện cái thánh chi kia cùng tật xấu khi ngủ của mình nữa. Nàng không giấu hắn bất cứ thứ gì chỉ mong hắn thực lòng với nàng là đủ.

Cửa phòng mở ra, Nghe Thường im lặng chỉ phúc thân cáo lui. Tân lang một thân đồ rực bước vào, miệng treo nụ cười mỏng không nói một lời ngồi xuống bên cạnh Diệp Cẩm Huyền chậm rãi ôm chặt nàng vào trong lòng.

Rất lâu rất lâu, vòng ôm ngày càng được xiết chặt, đôi mắt nhu tình của tân lang nhắm lại như cảm thụ cảm giác khi ôm thiên hạ trong lòng. Trong không khí lúc này ngoại trừ khí tức của hai người quấn lấy nhau còn có vị đạo của rượu khiến người cảm thấy lúng túng.

Tim của Diệp Cẩm Huyền đập lạc nhịp, nàng chưa từng được ôm ấp thế này. Đương nhiên không tính những lần bị Đoàn Mộc Chiến Phàm ôm ấp bởi vì lúc đó nàng chỉ muốn tránh xa chứ không có cảm giác ấm áp được bảo hộ thế này.

Hắn cầm tay nàng lên chậm rãi hôn hết mười đầu ngón tay nhỏ nhắn kia. Nàng có chút ngọt lại có chút vui sướng, hắn là để tâm đến từng thứ của nàng chứng tỏ rất lưu ý đến nàng. Đồi này tốt đẹp như vậy nàng còn mong gì hơn.

Cả nửa buổi trời tân lang mới khăn giọng gọi: "Nương tử để nàng đợi lâu."

Diệp Cẩm Huyền chấn kinh cả người như cứng khúc gỗ. Nàng không phải sợ Khương Văn ôm ấp mà là sợ tai mình vừa hồi phục thính lực có vấn đề. Lý nào nàng lại nghe được giọng nói của Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Nàng tự trấn an mình có lẽ là do ám ảnh mà thôi, rất lâu mới nhẹ giọng hỏi: "Khương lang vì sao không mở khăn hi? Là sợ dụng mạo của thiếp dọa đến chàng?"

Tân lang lại ôm nàng chặt hơn một phần, ôn nhu đáp: "Làm sao có thể, là vì phụ lo lắng khiến Huyền nhi kinh hách." Hắn yêu thương nàng không hết làm sao có thể sợ hãi nàng được, chỉ là hắn cũng không biết khi khăn hi được mở nàng sẽ phản ứng thế nào nữa.

Tai của Diệp Cẩm Huyền vẫn là nghe được giọng nói của Đoàn Mộc Chiến Phàm, nàng cố gắng trấn an bản thân rằng người ngồi bên nàng là trượng phu của nàng, là Khương Văn. Nàng đưa tay khẽ ôm thắt lưng của hắn, nói:

"Khương lang không mở khăn hi làm thế nào dùng rượu hợp cần?" Nàng cũng không có nghe ra dụng ý câu nói của hắn, bản thân một lòng nghĩ rằng hắn sợ nàng sợ cái mặt quan tài của hắn mà thôi.

Nàng cũng quên mất cả chuyện Khương Văn vì sao không hỏi về chuyện đột nhiên nàng có lại thính lực. Lúc này chỉ là chuyên tâm loại bỏ ý nghĩ loạn xạ trong đầu ra thôi.

Tân lang vẫn như cũ ôm lấy nàng, tay nhẹ nhàng đưa vào trong khăn hi vuốt ve gò má sớm đã ửng đỏ nóng lên của nàng, đầu cúi tựa trán vài trán của nàng cách lớp khăn hi được thấu tình xảo: "Huyền nhi, đa tạ nàng đã nguyện ý gả cho ta." Nàng chủ động ôm hắn khiến tim hắn lại dâng thêm vài trận ngứa ngáy. Ánh mắt ôn nhu nhìn khăn hi như thể có thể xuyên qua lớp khăn thấy được mặt của nàng vậy.

Đầu nàng nâng lên cách một chiếc khăn hi đỏ thắm như mong chờ chiến khăn vướn vuu này sớm bị kéo ra. Ít nhất khi nhìn thấy được dụng mạo của Khương Văn nàng sẽ không ám ảnh người đang bên cạnh mình là Đoàn Mộc Chiến Phàm nữa. Tay nàng giờ lên nhẹ nắm lấy tay hắn ở bên trong chiếc khăn hi. Đột nhiên cơ mặt đông cứng cả người run một cái, nàng sờ được ngón cái của hắn có một chiếc nhẫn.

Khương Văn chưa từng đeo nhẫn, chỉ có Đoàn Mộc Chiến Phàm có một chiếc nhẫn hắc ngọc do ngoại công hắn để lại, hắn luôn mang theo bên mình như vật bất ly thân. Sẽ không phải là...

Nàng lập tức loại bỏ suy nghĩ vớ vẩn kia, hôm nay là ngày đại hôn, hắn mang thêm nhẫn có gì là đặc biệt đâu. Chẳng phải nàng cũng mang thêm không ít trang sức đó sao.

"Phải là thiếp đa tạ chàng nguyện ý thú thiếp mới đúng!"

Nàng lại nở một nụ cười mong chờ, vẫn là ở tư thế ngẩng đầu đối diện với tân lang đầy hy vọng. Vô tình cách lớp khăn hi, ánh mắt của hai người chạm vào nhau ở cự ly cực gần.

Tuy hiện tại tình yêu của nàng đối với Khương Văn dừng lại ở mức trên bằng hữu nhưng nàng sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm của một thê tử. Nếu sau này hắn có thú thêm thê thiếp nàng cũng không phản đối bởi nàng chỉ cần hắn đối tốt với mình thôi.

Một hồi lâu tân lang lại lên tiếng: "Vậy vì phụ liền theo ý nàng mở khăn hi." Hắn cũng là mong chờ được thấy gương mặt của nàng. Huyền nhi của hắn, nàng đã là thê tử của hắn.

Khăn hi vừa kéo ra, nụ cười trên mặt tân lang ngày một tỏa sáng, cứ như nắng ấm vậy rọi khắp phòng. Ngược lại, nụ cười của tân nương như kết băng đông cứng rồi dần dần có kinh hoàng hiện ra trên mặt.

Nàng chớp mắt vài lần xác định thị giác của bản thân không có vấn đề liền đẩy người trước mặt ra: "Niệm vương gia vì sao ở trong tân phòng của ta?" Giọng nàng có nộ khí hàn khí kèm theo hoảng loạn một lượt bay vào tai của đối phương, cả kính ngữ cũng không có dùng.

Đảo mắt một vòng nhìn căn phòng ngỡ lạ nhưng quen thuộc hoang vắng trong nàng càng bành trướng hơn lúc nào hết. Đây chính là phòng ngủ của Đoàn Mộc Chiến Phàm, là tân phòng của nàng lúc trước, là nơi nàng chỉ ở bên trong đúng một hôm đó. Nén lại những giọt lệ sắp rơi nàng vùng vẫy ra khỏi vòng kiềm hãm của hắn để đứng lên rời khỏi nơi này.

Một đoạn hình ảnh của đêm tân hôn đời trước lại xuất hiện trong đầu nàng. Khi Đoàn Mộc Chiến Phàm bước vào tân phòng cũng nói một câu y hệt như vậy. Khi khăn hi rơi vị trí cũng là lúc nàng bị kéo tiến cung trước mặt đám quan khách hắn hưng phấn đối với nàng chỉ vì nàng không phải Diệp Cẩm Ninh.

Đến khi hồi phủ hắn cấp tốc nhìn lại trên thánh chỉ tứ hôn, quả thực tên trên đó là tên của nàng không phải Diệp Cẩm Ninh thế là một đạo lực xé đi thánh chỉ, tất cả nộ khí của hắn trút toàn bộ lên người nàng. Đêm tân hôn đó đối với nàng chính sợ đến chết đi sống lại. Hắn đối với nàng không hề ôn nhu mà chính là dồn dập như lấy mạng. Y phục bị xé rách ném đi, nước mắt nàng lăn dài cầu xin hắn cũng bỏ ngoài tai.

Sau một hồi phát tiết người nàng chính là đau nhức không thể gượng dậy còn hắn một thân y phục chỉnh tề phát tay áo rồi đi không buồn quay đầu nhìn nàng lấy một mắt. Nàng ngất xỉu đến mấy ngày mới có thể xuống giường hắn cũng chẳng thêm hỏi thăm đến.

Đó cũng là lần duy nhất nàng cùng hắn có phu thê chi thực, từ đó trở đi hắn cũng chẳng hề đến viện của nàng lần nào nữa. Nếu không muốn nói là không phải có Điều đức phi ở phía sau chống lưng có lẽ ngay đêm tân hôn hắn cũng xé nàng như xé thánh chỉ cùng chiếc giá bào nàng vì hắn may thành.

Đoan Mộc Chiến Phàm tuy sớm đoán được sự phản kháng của nàng nhưng cũng không chế không được đau lòng. Tay hắn giữ chặt lấy người nàng chậm rãi giải thích: "Huyền nhi, đừng làm rộn, nàng bình tĩnh nghe ta nói."

"Niệm vương gia có lẽ là nàng sai kiểu hoa rồi, ta phải đi tìm Khương lang, cáo từ trước." Nhìn vào bộ giá bào trên người Đoan Mộc Chiến Phàm đồng bộ với mình, nàng càng hoảng loạn hơn không ít.

Nàng vẫn tự trấn an bản thân rằng do nàng sai kiểu hoa thôi. Khương Văn sẽ rất mau đến đón nàng, nàng không tin hắn sẽ gạt nàng gả cho Đoan Mộc Chiến Phàm. Nghĩ đến vấn đề này nước mắt nàng lại nặng trĩu rồi rơi xuống, sẽ không phải như vậy đâu.

Đoan Mộc Chiến Phàm đau lòng dùng sức ôm chặt lấy nàng như để dùng hơi ấm của nàng trấn áp cơn đau traten traten truyền đến. Hắn biết đây là lỗi của hắn là đòi trước thái độ của hắn đối với nàng, đòi này hắn lại phải gánh chịu y hệt như vậy. Nhớ lại lúc đó hắn vừa mở khăn hi thấy được không phải tân nương người hắn cần, nụ cười trên mặt cũng đông lại như vậy còn kèm theo bất mãn cùng tức giận nữa.

Hắn nhớ hôm đó nàng hướng hắn nói không có nàng nhầm kiểu hoa mà nàng mới là người được tứ hôn với hắn, ngay cả giá bào hắn đang mặc cũng là do nàng may. Hắn chiều theo lời nàng xem qua quả thực ở viền bên trong tay áo có thêu tên của nàng, lúc đó hắn giận run người lập tức xé rách rồi bảo người mang một bộ y phục khác đến thay trong ánh mắt đau đớn đăm lẹ của nàng.

Sau khi y phục chỉnh tề hắn kéo nàng ra ngoài không để ý đến cảm nhận của nàng. Mặc kệ nàng chặt vật thể nào để chạy theo cước bộ nhanh trong cơn giận của mình, trước mắt mọi người kéo nàng tiến cung. Có lẽ lúc đó nàng còn đau lòng hơn cả hắn bây giờ vậy.

Hít một ngụm khí lạnh hắn chậm rãi cùng nàng nói: "Nàng không cần tìm hắn nữa, hắn sẽ không xuất hiện, cũng không có người nàng sai kiểu hoa, đôi tân nhân của ngày hôm nay cũng chỉ có ta và nàng."

"Hắn gạt ta!" Diệp Cẩm Huyền trong hoảng loạn bật ra lời tuyệt vọng từ đáy lòng. Ngoài trừ bị gạt nàng không nghĩ được cách giải thích nào tốt hơn cho trường hợp này. Hèn gì lúc này không ai nào tân phòng, nguyên lai là vì Đoan Mộc Chiến Phàm không có bằng hữu, lại là một Vương gia người nào dám làm loạn.

"Hắn không gạt nàng, hắn cùng ta là một chi khác dung mạo cùng thân phận, nàng hiểu chứ?" Đoan Mộc Chiến Phàm cẩn thận giải thích, ánh mắt của phần tối đi. Nàng thà gả cho một tên vô danh tiểu tốt như Khương Văn cũng không chọn hắn, đây là vì sao?

Diệp Cẩm Huyền mở to mắt ra nhìn hắn như không thể tiêu hóa được những gì hắn đang nói. Hắn nói thế nghĩa là từ đó đến này chỉ là một người. Làm sao có thể, rõ ràng hai người có thể xuất hiện cùng một lúc cơ mà.

Đoan Mộc Chiến Phàm như nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng của nàng liền vén tay lên chỉ vào một vết sẹo mờ nhạt cho nàng xem: "Nàng nhớ không, đây là lúc bị móng vuốt của Vô Sự cào phải" Vén lên một chút nữa "Đây là lần gần đây nhất ta cùng nàng từ Trúc Huyền am trở về bị thích khách mai phục."

Vết thương này vì ngày hôm sau phải giương cung bắn bắn nên càng để lại vết sẹo ghê rợn hơn. Nhưng đây không phải là điều hắn quan tâm nữa rồi.

Đưa tay mở sam y chỉ cho nàng xem vết thương, giọng đều đều vang lên: "Những thứ khác nàng có thể không nhớ nhưng nơi này là do nàng tự đâm vào, không lý nào nàng không nhớ đúng không?" Hắn nắm tay nàng sờ lên từng vết sẹo nhỏ bị trâm của nàng đâm trong lúc thần trí không ổn định.

Hắn là cố ý lưu lại tất cả vết thương khi dùng thân phận Khương Văn tiếp cận nàng chỉ để ngày hôm nay có chứng cứ cùng nàng giải thích. Nàng không hứa gả cho hắn nhưng nếu nàng biết sự thực cũng sẽ chấp nhận hắn, dùng phần tình cảm dành cho Khương Văn đặt lên người hắn. Hắn chính là nghĩ như vậy.

Diệp Cẩm Huyền chán kinh rút tay lại. Tuy nàng cùng Đoan Mộc Chiến Phàm đã từng có phu thê chi lễ nhưng đây là lần đầu nhìn thấy sờ vào da thịt trong người của nam nhân. Nàng ôm lấy hai tai liên tục lắc đầu phủ nhận trong hoảng loạn.

"Không thể nào, không thể nào!"

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Như các nàng đoán, nam chủ cho dù là KV hay ĐMCP thì đều đúng *Cuồng tiếu*

Như đã nói từ trước, đây là truyện ngược nam chủ nên ta cũng cho nam chủ trọng sinh gánh chịu từng thứ nữ chủ đã từng trải qua.

Bé em nó bảo ta quá ác độc đầy dọa nam chủ T_T ta oan uổng mà.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Ác mộng tiền kiếp

Tác giả: Luna Huang

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn thấy Diệp Cận Huyền hoảng gần như điên vậy liền cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, hần vẫn nhẹ giọng nói:

"Huyền nhi, hần cùng ta chỉ khác mỗi gương mặt. Vì sao hần không dám chạm vào nàng trừ lúc bắt đắc dĩ, vì sao hần luôn giữ khuôn phép với nàng? Bởi vì ta muốn nàng biết nam nhân chạm vào nàng chỉ có ta, mặc dù hần và ta vốn là một nhưng ta muốn khi chạm vào nàng, người nàng nhìn thấy là ta là Đoan Mộc Chiến Phàm ta, không phải Khương Văn."

"Nàng không cảm thấy khi ta cùng Khương Văn xuất hiện cùng một lúc hần lại đối với nàng rất cung kính sao? Là bởi vì hần là thuộc hạ của ta, tạm thời thay ta dùng thân phận kia." Thấy nàng vẫn không tin hần tiếp tục giải thích: "Nàng đã từng thấy có người nào mặt lại không có biểu tình không? Đó là mặt nạ dịch dung nên mới có biểu tình kia."

Diệp Cận Huyền nghe xong hoàn toàn buông lỏng cả người, tuyệt vọng nuốt trọn nàng, cả tinh thần lẫn thể xác. Đây nghĩa là nàng vẫn tránh không được vẫn phải gả cho hần sao? Vậy kết cục của nàng sẽ thế nào như đời trước sao? Đời trước nàng còn dung mạo cũng giữ không được tim hần, vậy thì đời này càng không có gì có thể bảo chứng. Tuy dung mạo hiện tại là giả nhưng nàng sẽ cũng không cùng hần nói thật đâu.

Vậy nói ra nàng bị tạm thời mất đi thánh lực cũng là do hần làm đi. Nàng đem suy nghĩ trong lòng ra yếu ớt hỏi hần. Quả nhiên hần thừa nhận.

"Bởi vì nàng thà chọn gả cho Khương Văn cũng không gả cho ta. Hôm đó ta vốn muốn bức nàng nói ra chuyện nàng nguyện ý gả cho hần để chặt đứt tư lòng của nàng không ngờ nàng không nói lại mang chuyện chiếu chỉ ra để dọa ta. Không thể thay đổi được nàng, ta bắt đắc dĩ mới hạ được với nàng, chỉ cần nàng không biết chuyện phụ hoàng tứ hôn nàng sẽ ngoan ngoãn lên kiệu hoa."

Hôm đó nàng xác định với hần, nàng cùng hần là không thể nào. Cho đến hiện tại hần luôn bị ám ảnh chuyện đó trong lòng nên lúc đó quyết định dùng thân phận Khương Văn để ngỏ lời cùng nàng.

"Nhưng ta thực không ngờ khi đến ngự thư phòng xin chiếu chỉ tứ hôn mới biết chiếu chỉ của nàng không dùng được." Đoan Mộc Chiến Phàm cũng là bắt đắc dĩ cười khổ, hần cũng bị nàng gạt.

"Hôm đó phụ hoàng ban chiếu chỉ tứ hôn cho nàng, ta vốn sợ đến mức không nghĩ gì nhiều lập tức phản đối. Do sợ nàng đối với nam nhân khác động tâm viết tên người đó lên thánh chỉ. Vì chuyện đó ta cùng A Nhã gây nhau đến một trận to. Là ta không tốt không để ý đến cảm nhận của nàng."

Nếu không phải vì thái độ bài xích của nàng hần cũng không cần là người đầu tiên phản đối rồi. Hần thấy nàng bài xích hoàng tộc a, cứ như là muốn chạy trốn vậy.

"Vậy đại ca không hề trở về Nghi Thủy viên cũng là do ngươi?" Nếu hần đã chuẩn bị chu đáo như vậy không lý nào bỏ sót Diệp Cận Huy. Nói ra sáng hôm nay biểu tình trên mặt Diệp Cận Huy chính là lo lắng cho nàng, sợ nàng gả cho hoàng thất sẽ bị ủy khuất?

"Đúng vậy, ta cố ý tạo một ít sức ép cho Mỹ Vị Thiêm Hương để hần không có thời gian trở về phá hoại kế hoạch của ta." Không hề từ chối mà thẳng thắn thừa nhận. Cũng may là hần sớm biết được Mỹ Vị Thiêm Hương có đèn hai lão bản nên mới thuận lợi như vậy.

Tay Diệp Cận Huyền che lên mặt, bật khóc thật to, nàng không muốn, nàng không muốn gả cho hần. Nếu nàng sớm phát hiện hai người là một nàng sẽ không đồng ý gả. Hần tính kế từng người bên người nàng, hần lấy lòng mẫu thân nàng, cản trở đại ca nàng, hạ được nàng, ngay cả Nghê Thường bên cạnh nàng cũng là người của hần.

Đoan Mộc Chiến Phàm yêu thương ôm lấy nàng vỗ về: "Đừng khóc, là ta sai, là ta gạt nàng." Hần cũng là bắt đắc dĩ mà thôi, vì nghĩ lấy tính cách của nàng sẽ rất nhanh tha thứ cho hần. Giờ đây thấy nàng khóc lóc đau lòng như vậy tâm hần cũng chịu không nổi, nhưng hần tuyệt không hối hận về hành động của mình.

Hồi lâu Diệp Cận Huyền khóc đến cạn nước mắt chỉ có thể sụt sịt mũi ẩm ướt trong lòng. Đoan Mộc Chiến Phàm nhẹ nhàng ra bước đến lấy bình rượu hợp cần lại ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Ta cùng nàng uống rượu hợp cần được không?"

Diệp Cận Huyền thấy hần đưa ly rượu đến trước mặt mình không hề do dự đưa tay hát đổ. Ly rượu cứ như vậy hoa hoa lệ lệ rơi xuống đất vỡ tan, rượu đổ đầy ra đất. Tiếng vỡ kia khiến nàng thanh tĩnh hơn không ít bất giác nâng đôi mắt sợ hãi nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm. Làm hần mất hứng hần có thể hay không ra tay đánh nàng? Nàng không phải cố ý a, nàng chỉ muốn đầy ra mà thôi.

Đoan Mộc Chiến Phàm nín thở nhìn theo ly rượu vỡ tan tâm cũng vỡ theo. Hần quay sang nhìn Diệp Cận Huyền trừng hợp nàng cũng nhìn hần. Thấy được nỗi sợ trong mắt nàng, cả thân thể nhỏ của nàng co rúm run rẩy, hần hít một hơi sâu đặt bình rượu cùng chiếc ly nhỏ còn lại lên bàn nhỏ bên cạnh giường, nắm lấy tay nàng khẽ vỗ trấn an:

"Đừng sợ đừng sợ, ta không giận không giận." Hần lừa nàng nên nàng mới phản ứng như thế vài ngày nữa sẽ ổn thôi.

Diệp Cận Huyền run một cái rút tay về đẩy nhìn hần cảnh giác rồi lùi về phía sau. Sau khi cảm thấy hần không có nộ khí nàng mới thở ra một hơi, tim cũng đập chậm lại không ít. Nàng cúi thấp đầu không nói một lời, vì sao hai kiếp làm người nàng vẫn là ngu ngốc dễ bị lừa như vậy?

Tay của Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn giữ tư thế kia ở không trung chình lảng nhìn nàng rất lâu. Hần nghĩ mãi không ra đời trước nàng đối với hần chân tình một mảnh đời này lại hoàn toàn ngược lại. Là lão thiên gia để hần chịu đựng những thứ nàng chịu đựng lúc trước?

Hắn vừa nghe theo lời của Hinh Trùng Xuyên cười nhiều một chút, vô lại một chút nhưng nàng vẫn là thích tính cách lạnh nhạt của Khương Văn. Khi hắn giữ lại vẻ lạnh nhạt của mình nàng chính là bộ dáng hy vọng tránh hắn càng xa càng tốt. Đây hết thảy là vì sao?

Hắn đã từng nghĩ nàng cũng trọng sinh như mình rồi lại lập tức bị ý nghĩ của dọa cho một phen. Hắn vạn phần không hy vọng điều này xảy ra. Sau khi nhìn cách nàng đối nhân xử thế hắn liền loại bỏ ý nghĩ này.

Lúc trước Diệp Cận Ninh đối với nàng rất tệ nàng tuy có biểu hiện bài xích Diệp Cận Ninh nhưng hai tỷ tỷ kia của nàng cũng là không thích nàng ta. Nói nàng không thích hắn nhưng hắn thấy nàng cũng gần như bài xích đám người hoàng thất. Ngay cả khi A Nhã muốn cùng nàng thân cận, nàng cũng có chút tránh né nhưng sau đó mới dần dần thân cận.

"Huyền nhi, hôm nay là đại hôn của chúng ta không nên có vẻ mặt này."

Đời này hắn muốn hảo hảo bồi dưỡng lại tổn thương cho nàng, hảo hảo hướng nàng chuộc lại sai lầm của mình. Tuy là khi hắn trọng sinh có một số chuyện phát sinh ngoài ý muốn của hắn nhưng hắn vẫn cố hết sức để mọi chuyện nằm trong lòng bàn tay mình, để nàng sống tốt nhất có thể.

Diệp Cận Huyền cắn chặt môi dưới không ngẩng đầu lên, nếu là chạy không thoát nàng vẫn là đối với hắn cung kính bảo toàn bản thân trước, sau từ từ nghĩ cách an toàn thoát thân: "Thiếp thân so với Vương gia tuyệt đối không tương xứng thỉnh Vương gia nhanh chóng rời đi tránh làm bẩn mắt người."

Hắn làm sao không nhớ câu này chứ. Lúc trước mỗi lần nàng tìm đến hắn, hắn đều là nể nàng câu này. Giờ đây nghe chính miệng nàng tự nói mình như vậy hắn lại cảm thấy rất khó chịu, vạn lần không muốn nghe. Đời trước hắn hành động không hề nghĩ đến cảm xúc của nàng, hắn muốn dùng tất cả bù đắp lại thương tổn cho nàng.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhích thân thể đến gần vòng tay ra trước đỡ lấy eo nàng kéo đến gần mình, tay còn lại nắm lấy cằm của nàng nâng lên, mắt nhìn thẳng lên gương mặt của nàng. Trong ánh mắt chứa đầy thương thức cùng đau xót: "Trong mắt ta Huyền nhi vĩnh viễn là đẹp nhất." Sau đó hắn hạ một nụ hôn xuống vết sẹo trên mặt nàng.

Diệp Cận Huyền lại kiểm chế không được nước mắt lại trào ra. Đây chính là lúc nghe tin Diệp Cận Ninh được tứ hôn cho Đoan Mộc Chiến Khiêu hắn trở về phủ liền ở tiền đình đập hết đồ, cả mặt nạ trên mặt hắn cũng tháo xuống ném đi. Hạ nhân trong phủ vô cùng sợ hãi không một người dám đến gần. Bọn họ đồng loạt quỳ hết trước tiền đình đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lúc đó nàng nghĩ hắn là vì dung mạo và tài lực của bản thân hoàng thượng mới không tứ hôn Diệp Cận Ninh cho hắn nên hắn mới như vậy. Hắn ở tiền đình rất lâu chỉ có tiểu Thuận tử được hắn sai mang rượu vào mới dám bước vào sau đó nhanh chóng trở ra vì bị đuổi.

Nàng cũng đứng ngoài cửa đến tối mới bước vào, thấy hắn say khướt cả người tựa ở chân ghế ngồi dưới đất, y phục tóc tai loạn lên cả. Nàng mang đèn lồng đến ngồi xổm trước mặt hắn đưa tay giúp hắn vén lên lọn tóc rũ trước mặt hắn.

Lúc đó mắt hắn đầy đau thương chậm rãi nâng lên nhìn nàng hỏi: "Bổn vương rất khó coi?"

Nàng lắc đầu hôn lên bót đen kia nhẹ giọng nói ra lời nội tâm: "Trong mắt thiếp thân vương gia vĩnh viễn là anh tuấn tiêu sái nhất." Nàng không xem trọng dung mạo nhưng từ ánh mắt đầu tiên nàng biết mình phải lòng hắn. Lần đầu nàng được diện kiến dung mạo của hắn trong lòng hoàn toàn không có bài xích cũng không có sợ hãi mà lại yêu thương, vì hắn mà đau lòng.

Hắn ngửa đầu cuồng tiếu một trận rồi nhìn nàng đầy mỉa mai: "Đáng tiếc người không phải nàng, người vĩnh viễn không thể sánh được với nàng." Dứt lời tay hắn một chưởng đánh tới cả thân người của nàng bay đến đập lên bức tường xa ở đối diện, lại rơi lên những mảnh vỡ đầy đất rồi nôn ra một ít máu. Sau đó nàng hôn mê đến mấy ngày.

Hiện nay hắn lại dùng lời lẽ này với nàng khiến nàng cảm thấy còn đau hơn so với bị khổ hình ở lãnh cung nữa. Thà rằng hắn một đao đâm chết nàng, cứ dùng dao cùn cắt lên da thịt nàng như vậy nàng chịu không nổi.

Đoan Mộc Chiến Phàm thấy nàng khóc lại một trận thương tâm giúp nàng nhẹ nhàng lau nước mắt: "Đừng khóc, đừng khóc." Hắn đưa tay tháo trâm cài trên tóc của nàng xuống nhẹ nhàng đỡ nàng xuống giường: "Ngủ một giấc là tốt rồi." Hắn vốn muốn cùng nàng dùng xong rượu hợp cẩn sẽ cùng nhau dùng bữa. Đây chỉ là huyền mộng trong lòng của hắn mà thôi.

Tay định giúp nàng cởi y phục, Diệp Cận Huyền lập tức ngồi dậy giữ lại vạt áo trước ngực lùi vào trong: "Không phiền vương gia bận tâm, thiếp thân tự mình làm được."

"Được."

Hắn cũng tự cởi y phục nằm kế bên nàng. Hắn vốn định bù lại cho nàng một hôn lễ thật đẹp nhưng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy. Nếu không phải e ngại cái chiếu chỉ tứ hôn vô thực của nàng, nếu không phải là do nàng cố ý tránh hắn thậm chí là ghét bỏ hắn, hắn cũng sẽ không sử dụng hạ sách này để giờ đây mọi chuyện nằm ngoài dự liệu của hắn.

Diệp Cận Huyền không cởi y phục mà chậm rãi nằm rút vào bên trong, đưa lưng về phía hắn, mắt nặng trĩu từ từ nhắm lại. Có lẽ do khóc nhiều mệt mỏi rất nhanh nàng đã vào giấc, trạng thái khi nàng ngủ chính là cực kỳ say.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Tại hạ vừa biết

Tác giả: Luna Huang

Sáng sớm, hạ nhân sớm đã ở bên ngoài cảm hai thau đồng chờ sẵn, nghe mãi vẫn không có động tĩnh gì liền ngồi ở bậc thang ngoài phòng trò chuyện. Đêm qua bọn họ nghe được bên trong phòng có tiếng động hẳn là chủ tử còn rất mệt nên không nhẫn tâm quấy rối.

Đoan Mộc Chiến Phàm một đêm không ngủ mất thâm như gấu mèo mắt nhìn người bên cạnh liên tục thờ dài. Hắn vốn nghĩ nàng đang giận nên không chạm vào, không ngờ nàng ngủ say lại liên tục khiêu khích hắn như vậy. Đến khi hắn kiềm chế không được dục hỏa trong người nàng lại một cước đá hắn một cái khiến tâm trạng của hắn một lần mất sạch. Một đêm liên tục như vậy không ngừng e là hắn sẽ sớm chết vì ghen mặt.

Bên này Diệp Cẩm Huyền bắt đầu có dấu hiệu tỉnh lại. Mắt nàng khẽ mở nhìn thấy bản thân vẫn còn nằm trên giường có chút vui mừng. Đây là lần đầu tiên nàng thức giấc mà vẫn còn nằm trên giường a. Lúc trước cùng các sư tỷ ngủ nàng vẫn là thức dậy ở dưới đất.

Quay mặt nhìn thấy gương mặt của Đoan Mộc Chiến Phàm tất cả tâm trạng đều tuột hết không sót lại chút nào. Vẫn miễn cưỡng chào hắn một tiếng: "Vương gia hảo." Nhìn đôi mắt thâm kia nàng biết đêm qua hắn ngủ không ngon giấc nhưng vẫn không nên hỏi đến. Lý do thì nàng càng rõ ràng hơn ai hết, thế nên bớt được chuyện gì thì tốt chuyện đó.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn nàng mỉm cười ôn nhu hỏi: "Tối qua nàng ngủ ngon không?" Nhìn sắc mặt của nàng tốt hơn hôm qua, có lẽ vài ngày nữa nàng cũng không tiếp tục giận hắn.

"Tạ Vương gia quan tâm, thiếp thân ngủ rất ngon." Nàng chưa bao giờ ngủ không ngon giấc, nhất là đời trước luôn ngủ đến mấy ngày.

"Ừm." Đoan Mộc Chiến Phàm lười biếng bức một tiếng ra khỏi cổ họng rồi chậm rãi xoay người nằm nghiêng, mắt nhắm lại.

Diệp Cẩm Huyền muốn xuống giường lại không biết phải làm thế nào. Nàng không thể thất thổ bước qua người hắn như vậy được liền mở miệng hỏi: "Vương gia không rời giường tiến cung tạ hoàng ân?"

"Ta muốn ngủ một chút, tiến cung trễ một chút cũng không người dám trách, nàng cũng nằm xuống ngủ thêm một chút đi." Hắn vẫn nhắm mắt một mồm đáp, giọng nói nhàn nhạt. Nếu nàng thích tính cách lạnh nhạt của Khương Văn hắn cũng nên trở về bản tính của mình thôi. Dù sao đời trước nàng cũng thích bản tính này của hắn.

"Thiếp thân muốn rời giường." Diệp Cẩm Huyền đương nhiên muốn tránh hắn thật xa rồi nên nàng lí nhí nói. Mắt nàng rũ xuống nhìn mười ngón tay, hiện cũng gả cho hắn rồi, nếu hắn làm gì nàng cũng không ai có quyền can thiệp cho dù là Diệp Nghêu hay Diệp Cẩm Huy.

"Nàng nằm xuống bồi ta." Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn nhàn nhạt nói, câu nói lại không có hàm ý ra lệnh chỉ là ôn nhu đề nghị.

Mặt của Diệp Cẩm Huyền đen lại không ít, mới sáng sớm hắn không muốn rời giường cũng không thể ép nàng cùng hắn. Nhưng nữ huấn nàng từng học chính là không được cãi lại trượng phu. Đột nhiên trong đầu nàng xuất hiện một ý nghĩ, liền nói ra miệng:

"Đêm qua vương gia ngủ không ngon giấc?"

"Đêm qua nàng ngủ không yên ta không ngủ được." Đoan Mộc Chiến Phàm đợi câu hỏi này của nàng đã lâu nên khi nghe được hỏi không hề do dự liền hồi đáp.

Diệp Cẩm Huyền lại có chút xấu hổ cúi mắt xuống nhìn bộ giá y mình đang mặc. Sắc mặt của nàng giờ đây đồng bộ với kiện giá y này rồi: "Thiếp thân biết dáng ngủ của mình không tốt làm ảnh hưởng đến vương gia, vẫn là người không nên ngủ cùng thiếp thân tránh ngủ không đủ giấc ảnh hưởng đến sức khỏe."

"Chúng ta là phu thê lý nào tách ra ngủ, ta không nói gì nàng cũng không nên tự trách." Trong lòng hắn cười thầm vài lần, tuy không mở mắt nhưng nghe giọng nói của nàng hắn nghe ra được vài phần ngượng.

Đời trước hắn chưa từng cùng nàng ngủ, đời này lại không nghe Nghê Thường báo lại nên căn bản là đêm qua cũng bị dọa không ít. Có lẽ đời trước do hắn một lòng mê luyện Diệp Cẩm Ninh nên mới không nhìn ra điểm "đáng yêu" này của nàng. Vậy lần trước trên xe ngựa là té xuống đi! Chẳng trách lúc đó xe ngựa bị chấn động nhưng hắn lại nghĩ do bánh xe cán phải đá to.

"Vậy vương gia mỗi ngày đều ngủ không ngon giấc sẽ không thể thượng triều, làm trễ nãi công vụ nhất định bị hoàng thượng trách phạt." Diệp Cẩm Huyền có chút không kiên nhẫn nói.

Lý nào ngủ không được vẫn liều chết ngủ lại. Đời trước chẳng phải hắn cũng không cùng nàng ngủ sao? Phải nói đúng hơn là chưa bao giờ, giờ đây lại nói thế này.

"Ta cũng không phải chưa từng bị trách phạt, có thêm nữa cũng chẳng hề gì. Chỉ là như vậy cũng không phải là không có cách, nàng chịu trôi lại là được rồi." Âm thanh như có như không của Đoàn Mộc Chiến Phàm rơi xuống, mang theo một chút trêu chọc.

Mặt của Diệp Cẩm Huyền lúc này chính là đen đến không thể đen hơn được nữa. Hắn mở miệng bảo trôi nàng? Định nói gì đó thì thấy hắn đã ngủ rồi. Nàng kê tai đến bên mũi hắn, nghe được khí tức bình ổn xác định hắn thực sự ngủ mới chậm rãi bước qua người hắn xuống giường.

Thấy Diệp Cẩm Huyền mở cửa đám hạ nhân vội vã đứng dậy hành lễ: "Nô tỳ gặp qua vương phi." Trong mắt của bọn họ chính là kinh ngạc vì trên người nàng lúc này bộ giả y ngoại trừ có chút nhăn nhẽ thì không hề bị xê xích gì.

"Đứng lên đi, Vương gia vẫn còn ngủ, các người nhỏ tiếng một chút." Nàng dặn dò xong liền xoay người vào trong.

Hạ nhân cũng theo đó bước vào hầu hạ Diệp Cẩm Huyền rửa mặt thay y phục. Nàng bước ra phòng ăn dùng qua bữa rồi thả bộ ngoài hoa viên. Tất cả cảnh vật đối với nàng đều vô cùng quen thuộc, cả hạ nhân ở đây nàng cũng quen thuộc. Bọn họ đối với nàng cung kính nhưng không thân thuộc càng không dám trái lệnh của Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Đang thất thần ngắm một đám bướm đủ màu sắc bay lượn thành đôi trên khóm hoa nở rộ, đột nhiên phía sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc: "Nô tỳ gặp qua vương phi."

"Đứng lên đi." Diệp Cẩm Huyền không quay đầu lại mà đáp, bởi nàng biết được người đến là ai.

Tiểu Thuận tử chính là thái giám thiếp thân của Đoàn Mộc Chiến Phàm kiêm quản gia của Niệm vương phủ. Hắn cũng chính là người tuyên chỉ biếm nàng vào lãnh cung. Nhưng nàng biết hắn chỉ phụng mệnh hành sự không thể trách hắn được. Ngày thường hắn đối với nàng cũng rất tốt, chỉ cần biết nàng bị thương liền cho thái y đến xem, lại còn hỏi xem nàng có kiêng kỵ món nào hay có thứ gì cần chú ý hay không. Tóm lại chính là không có gì chê trách!

"Hồi vương phi, Hình công tử đến cầu kiến." Tiểu Thuận tử cung kính bẩm báo. Hắn muốn tìm Đoàn Mộc Chiến Phàm nhưng nghe hai hạ nhân gác cửa nói Diệp Cẩm Huyền dặn dò Vương gia vẫn đang nghỉ ngơi không được làm phiền nên hắn tìm đến nàng.

Hình Trùng Xuyên? Có lẽ hắn cũng là sớm biết chuyện đi, "Dẫn đường." Buông ra hai chữ nàng xoay người theo tiểu Thuận tử bước ra tiền đình.

Đến tiền đình, nàng thấy một mình Hình Trùng Xuyên ngồi ở trên ghế dùng trà liền gọi: "Nhị tỷ phu."

Hình Trùng Xuyên vội đặt tách trà xuống bàn rồi đứng dậy ôm quyền hành lễ: "Tại hạ gặp qua vương phi." Hắn nhanh mắt đảo qua gương mặt của Diệp Cẩm Huyền, thấy nàng không có chút biểu hiện nào mới yên tâm thở phào.

"Nhị tỷ phu không cần đa lễ như vậy, mau ngồi xuống là được." Nghe được hai chữ "Vương phi" tâm nàng chính là nặng như đeo mấy cân đá. Bước đến chủ vị ngồi xuống nàng lại hỏi: "Không biết sáng sớm nhị tỷ phu đến đây tìm vương gia là có chuyện gì?"

Hình Trùng Xuyên ngồi xuống ghé dang đáp muốn nói lại thôi, kèm theo có chút áy náy. Đôi mày liễu của Diệp Cẩm Huyền hơi nhíu lại không nói mà chỉ nhìn hắn. Bọn hắn lừa nàng lâu như vậy cơ mà.

"Chuyện của Khương huynh vương phi đã biết?" Rất lâu hắn mới có chút không tự nhiên nói.

"Đã biết." Diệp Cẩm Huyền khẽ thở dài, nếu sớm biết kết quả sẽ không như vậy.

"Kỳ thực, tại hạ cũng là hôm qua mới biết được." Hình Trùng Xuyên thập phần bất đắc dĩ nói. Hắn thực không ngờ cùng Khương Văn lâu như vậy đến đêm qua mới biết được thân phận thực sự của hắn. Hắn cũng kinh hách không ít.

Trách không được khi cùng nhau mua phù Khương Văn lại nhất mực bảo gọi là "Hình phủ". Lúc đầu hắn cảm thấy như vậy không công bằng, dù gì bạc cũng là chia đôi vì sao chỉ có lấy họ của hắn. Khương Văn lại nhất mực tự ý quyết định hắn cũng đành theo.

Lúc vừa nghe tin hoàng thượng tử hôn Diệp Cẩm Huyền vì Niệm vương phi hắn mỗi ngày đều lái nhai bên tai Khương Văn không ngừng. Khương Văn cũng chỉ là thờ ơ không trả lời nhưng mắt lại lóe lên tiểu ý mẫn nguyện khiến hắn không giải thích được.

Đến đêm qua đến Niệm vương phủ uống rượu mừng, Đoàn Mộc Chiến Phàm nhân lúc khách nhân không để ý liền mang hắn vào hoa viên hỏi: "Hình huynh không hài lòng bốn vương thú Huyền nhi vì phi?"

"Tại hạ không dám." Hắn lập tức hướng Đoàn Mộc Chiến Phàm quỳ một chân chấp tay cung kính. Hắn nào có thể hiện rõ ra mặt như vậy, đương nhiên hắn cũng là có chút không cam lòng thay Khương Văn.

Đoàn Mộc Chiến Phàm dời cước bộ sang nơi khác tránh nhận đại lễ của hắn bật cười một lúc lại nói: "Cùng Hình huynh mười hai năm bốn vương còn chưa từng nhận được đại lễ như vậy từ người."

Lúc đó hắn có chút chững chạc không hiểu, đây là có ý tứ gì? Trước nay hắn chưa từng cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm qua lại vì Diệp Nghê một lòng với Đoàn Mộc Chiến Khôi. Sau khi hắn (ĐMCP) bộc lộ tài năng Diệp Nghê mới bắt đầu lưỡng lự. Làm thế nào lại bảo mười hai năm? Nếu là mười hai năm thì cũng chỉ có mỗi mình Khương Văn? Sẽ không phải là...

Hôm nay Khương Văn không có mặt. Hắn còn nghĩ tên kia thương tâm nên tránh mặt vốn còn muốn tìm cách an ủi hắn. Bây giờ xem ra thực sự không cần thiết. Xem ra hắn đang vẽ rắn thêm chân rồi.

"Hình huynh đã biết vì sao còn không đứng lên." Đoan Mộc Chiến Phàm một thân giả bào đỏ rực trong đêm hướng Hình Trùng Xuyên nói.

"Tại hạ không dám." Biết được thân phận thực sự của người huynh đệ mười mấy năm chung sống hẳn cũng là thụ sủng nhược kinh. Thân phận của người ta hiển hách như vậy hẳn làm sao dám không cung kính.

Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn giữ thái độ lạnh nhạt như ngày thường trầm giọng nói: "Hình huynh đây là trách bốn vương không cùng người nói thật?"

Nghe ra được nộ khí ba phần, Hình Trùng Xuyên lập tức đứng lên tiếp tục lặp lại câu "Tại hạ không dám."

"Bốn vương thực sự xem người là bằng hữu, người cũng không cần câu nệ tiểu tiết như vậy." Đoan Mộc Chiến Phàm chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn trăng khê thờ dài rồi mới kê ra bất đắc dĩ của bản thân.

Sau khi nghe xong bản thân Hình Trùng Xuyên cũng là kinh ngạc không thôi: "Về phần tứ muội muội..." Bây giờ luận thân phận tôn ti cũng có chút dây mơ rễ má rồi.

"Ta tự nói cùng nàng, chuyện này vẫn là không nên tiết lộ với người khác." Sau khi Hình Trùng Xuyên tiếp nhận sự thực hẳn cũng đổi cách xưng hô.

Thấy Hình Trùng Xuyên đáp ứng hẳn vở vai hẳn cao hứng nói: "Đi thôi, hôm nay là đại hôn của ta không say không về."

"Được." Thế là cả hai lại bước ra ngoài cùng đám khách nhân chúc rượu, nhưng trước mặt kẻ khác bọn hắn vẫn phải làm bộ không thân thiết lắm.

----Phân Cách Tuyên Luna Huang----

Diệp Cẩm Huyền kinh ngạc không thôi, phản vấn: "Nhị tỷ phu hôm qua mới biết?" Đây là thế nào? Không phải bọn hắn rất thân thiết sao, vì sao lại biết sớm hơn nàng chỉ vài canh giờ?

"Tại hạ thực sự cũng là hôm qua mới biết." Hình Trùng Xuyên ngại ngừng mỉm cười: "Thế tử gia mới là người biết từ đầu chí cuối a."

Bách Lý Nghiêm?

Đúng rồi, từ nhỏ Bách Lý Nghiêm được hoàng thượng cử làm thư đồng cho Đoan Mộc Chiến Phàm. Một tên ngu ngốc nổi danh hoàn khổ, một tên vương tử thất sủng làm gì cũng không thành đủ thấy được hoàng thượng đối với hắn là chán ghét đến cỡ nào. Chỉ là dường như mọi thứ nằm ngoài dự đoán của hoàng thượng rồi. Hèn gì Bách Lý Nghiêm đột nhiên thân thiết với bọn hắn như vậy, hóa ra là có nguyên nhân cả.

Nói vậy chính là Bách Lý Nghiêm tiến bộ nhanh chóng cũng là do Đoan Mộc Chiến Phàm đứng sau giúp đỡ đi: "Vậy đại tỷ phu chiếm được vị trí thám hoa cũng là được..."

Hình Trùng Xuyên hiểu ý nở nụ cười: "Là do vương gia đích thân chỉ dạy, mà bản tính của thế tử gia vốn thông minh chỉ là bị nuông chiều quá mức. Tại hạ cũng đã từng thử qua thế tử gia thực sự có thiên phú đã học liền nhớ rất nhanh và cũng in sâu vào đầu." Khi hắn thấy Khương Văn cùng Bách Lý Nghiêm thân cận nên cũng bon chen, cuối cùng chính là kết thành bằng hữu.

Cái này nàng cũng biết, một lời nói làm hắn mất dục khí không ngờ hắn lại nhớ kỹ rồi biến đó thành bàn tiến. Nàng cũng thực sự là khâm phục.

"Vậy hôm nay nhị tỷ phu là đến nói chuyện này?" Diệp Cẩm Huyền nhướn mày khẽ hỏi. Chuyện con con thế này sẽ không cần đích thân đến giải thích chứ?

"Tại hạ muốn gặp vương gia có chút chuyện cần thảo luận." Nói đến chuyện này sắc mặt của Hình Trùng Xuyên không khỏi nghiêm túc trở lại.

"Được, muội đi gọi vương gia, nhị tỷ phu thỉnh chờ." Nói xong Diệp Cẩm Huyền đứng dậy rồi đi.

Hình Trùng Xuyên cũng đứng dậy ôm quyền hướng phương hướng Diệp Cẩm Huyền rồi đi khom người: "Làm phiền vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tiến cung tạ ân

Tác giả: Luna Huang

Kỳ thực Diệp Cẩm Huyền rồi đi cũng không có đích thân đi gọi Đoan Mộc Chiến Phàm mà là để tiểu Thuận tử đi gọi. Nàng đi dạo một hồi mới nhớ ra vài chuyện liền kéo lại một hạ nhân hỏi: "Nghe Thường cùng Vô Sự nơi nào?"

Hạ nhân cung kính đáp: "Hồi Vương phi, đêm qua Nghê Thường đi lạc trong phủ thân thể nhiễm phong hàn đang nghỉ ngơi, Vô Sự đang ở phòng ăn dùng điểm tâm."

"Đã thỉnh lang trung?" Diệp Cẩn Huyền nhíu mày hỏi.

"Hồi Vương phi, đại phu đã bắt qua mạch kê qua đơn thuốc, thỉnh người an tâm." Hạ nhân lại cung kính đáp

Diệp Cẩn Huyền vuốt vuốt ngực thờ phào nhẹ nhõm, hạ lệnh: "Đưa ta đi thăm nàng."

"Lát nữa người cùng Vương gia tiến cung tạ hoàng ân vẫn là không nên đến đó tránh lây nhiễm bệnh." Hạ nhân lại lên tiếng nhắc nhở.

"Ân." Nghe cũng có đạo lý nàng phát tay cho hạ nhân lui xuống rồi tìm Vô Sự.

Nàng còn chưa nhắc chân thì đã thấy Vô Sự chạy đến vui mừng lao vào người nàng. Ngay lúc bị thân thể to lớn của nó làm ngã xuống đất thì phía sau đã có người đỡ được.

Bên trên đỉnh đầu truyền xuống một âm thanh ôn nhu: "Huyền nhi, cẩn thận."

Ổn định tinh thần nàng vội vã tránh khỏi tay của Đao Mộc Chiến Phàm lập tức phúc thân hành lễ: "Thiếp thân gặp qua vương gia."

Đao Mộc Chiến Phàm đỡ lấy nàng điềm đạm nói: "Ta nàng là phu thê không cần đa lễ."

"Lễ nghi là nên có." Diệp Cẩn Huyền lùi về phía sau tránh hấn chạm vào mình rồi nói: "Nhị tỷ phu đang đợi vương gia ở tiền thính, thỉnh người mau dời bước tránh nhị tỷ phu đợi lâu."

Đao Mộc Chiến Phàm nhíu mi nghĩ có lẽ nàng còn giận nên cũng không nói gì nữa, ứng một tiếng liền bước về phương hướng của tiền thính.

Thấy hấn đi rồi Diệp Cẩn Huyền mới thờ phào nhẹ nhõm ôm lấy ngực. Sau đó lại trừng mắt nhìn Vô Sự trách: "Đều ta nguoi cả, lần sau không được như thế nữa."

Vô Sự cúi đầu nhận lỗi, nó là cao hứng vì suốt một ngày không gặp được chủ nhân nên mới như vậy. Diệp Cẩn Huyền không thèm để ý đến nó nữa mà bước nhanh đến nhà thủy tạ ngồi xuống.

Tầm mắt nàng nhìn xuống đám cá đang bơi lội dưới hồ, bản thân chìm vào trong trầm tư. Như vậy nghĩa là trước giờ nàng đều là thiếu ân tình của Đao Mộc Chiến Phàm. Phải làm sao trả cho hấn mới tốt đây, hay xem như đó là đời trước hấn thiếu nàng mà cho qua, cứ nghĩ là như vậy đi. Nàng và hấn không ai nợ ai nữa.

Vô Sự nghĩ chủ tử giận mình liên tục làm nũng bên chân nàng không cọ đầu, cố đặt hai chân lên đùi nàng. Diệp Cẩn Huyền bị hành động của nó khiến cho hồi thần, đường nhìn cũng thu lại nhìn nó nhẹ giọng hỏi: "Vô Sự, nguoi nói xem ta nên làm gì mới tốt?"

Vô Sự sủa vài tiếng khiến nàng một lần nữa lại lâm vào trầm tư. Nếu thực sự Đao Mộc Chiến Phàm ẩn giấu tốt như vậy thì cái chết của Đao Mộc Chiến Khôi lúc trước có lẽ hấn cũng khó tránh khỏi liên quan.

Hấn là vì cái gì mà ả nham hạ mình với toàn bộ Diệp gia như vậy? Thật là ủy khuất hấn một vương tử lại khom người khiêm xưng với thần tử. Hấn sớm là học trò của Diệp Nghê Thường cũng là sớm nắm được Diệp Nghê Thường không hướng về mình. Nếu là lần này không phải cứu nàng bại lộ bản thân có lẽ hấn lại muốn như đời trước vậy.

Vậy lúc Diệp Cẩn Ninh xông vào phòng nàng nháo cũng là vì chuyện này đi. Nàng ta không phải một lòng với Đao Mộc Chiến Khôi sao? Hay là từ đầu đến cuối thứ nàng ta muốn là hậu vị? Cho dù là gì thì hoàng thượng cũng sẽ không để Đao Mộc Chiến Phàm đăng cơ trừ phi kết quả lại như đời trước, Đao Mộc Chiến Khôi trúng độc chết.

Không biết nàng suy nghĩ được bao lâu, chỉ biết Vô Sự sủa một tiếng rất to làm nàng giật nảy mình khẽ trách: "Nguoi làm sao?" Nhìn theo hướng nhìn của Vô Sự, nàng hơi nhíu mày.

Tiểu Thuận tử không biết từ bao giờ đứng đó, hướng nàng hành lễ lần nữa liền thông báo: "Vương phi, vương gia đợi người ở đại môn cùng tiến cung tạ hoàng ân."

"Ân, ta biết rồi." Diệp Cẩn Huyền đặt Vô Sự xuống nhếch môi. Có lẽ Diêu đức phi cùng Đao Mộc Nhã cũng không biết đến chuyện hấn còn một thân phận khác đi.

Lúc nàng ra đến đại môn xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, nhắc váy bước vào xe ngựa đã thấy Đao Mộc Chiến Phàm sớm an vị, đôi mắt nhắm lại dưỡng thần. Nàng bước lên xe ngựa ngồi bên cạnh hấn nhưng lại cách một khoảng. Vô Sự cũng chạy vào nằm bên chân nàng.

Biết Diệp Cẩn Huyền lên xe Đao Mộc Chiến Phàm vẫn nhắm mắt cầm lấy nàng tay nàng thấp giọng hỏi: "Huyền nhi vẫn còn giận?"

"Thiếp thân không dám." Nàng cự mình mãi cũng tránh không được đành nghiêng răng chịu đựng. Đôi mắt nhìn xuống bàn tay như muốn đốt cháy bàn tay đó.

Đoan Mộc Chiến Phàm khẽ thở dài rồi không nói gì nữa, cũng không hề có ý định buông nàng ra. Nàng nói không dám, không phải không giận hấn.

Diệp Cẩm Huyền bên này học khí khó chịu, không buồn nhìn hấn một mắt liền cúi người chơi cùng Vô Sự.

Bên trong xe ngựa ngoại trừ tiếng hít thở của hai người thì không còn âm thanh gì nữa. Âm thanh bên ngoài phớt lờ xa vắng nóng bức truyền vào nghe càng rõ ràng hơn. Đề tài nóng bỏng của ngày hôm nay chính là xấu nữ Diệp gia Diệp Cẩm Huyền được gả cho mỹ nam như Niệm vương.

Đề tài này tuy đã ồn ào mấy hôm nhưng vẫn chưa từng hạ nhiệt chút nào. Thậm chí còn ngày một sôi nổi, có người có rằng Diệp Cẩm Huyền dùng thứ bàn môn tả đạo mới có được hôn sự này, có người lại cho rằng Đoan Mộc Chiến Phàm nhất thời ham vui hiếm lạ. Nhưng dù sao quyết định này cũng giúp bọn họ tránh được một tai kiếp không cần mỗi ngày sống trong sợ hãi nữa. Đoan Mộc Chiến Phàm chính là trở thành đại ân nhân trong lòng đám nam nhân kinh thành.

Đến hoàng cung, hai người sóng vai bước vào Cẩm Thử cung. Đoan Mộc Nhã sớm đứng ngồi không yên nên ra cung môn đợi. Từ lúc biết được chuyện tứ hôn nàng vui mừng hơn ai hết, nhưng là bị hoàng thượng bắt ở trong cung học lễ nghi không cho ra ngoài. Hôm rảnh rồi Đoan Mộc Chiến Phàm lại viện cớ bận rộn chuẩn bị hôn sự mà không đưa nàng xuất cung nên không thể đến gặp Diệp Cẩm Huyền.

Vừa thấy bóng dáng của hai người, Đoan Mộc Nhã vù vù như một con gió chạy đến nắm lấy bàn tay của lại của Diệp Cẩm Huyền: "Tẩu tẩu hảo."

"A Nhã hảo, đã lâu không gặp." Diệp Cẩm Huyền nhân cơ hội rút tay mình trong tay của Đoan Mộc Chiến Phàm nhưng hấn lại càng giữ chặt hơn. Mặt miến cường nờ một nụ cười cực khó coi nói với Đoan Mộc Nhã.

Đôi mắt của Đoan Mộc Chiến Phàm mang theo tiểu ý nhìn hai nữ nhân bên người. Đôi này hấn trọng sinh nhìn thấy mọi người vẫn vui vẻ sống động cũng không mong gì hơn.

"Mau vào trong thôi, đừng để mọi người đợi lâu."

Đoan Mộc Nhã nhìn thấy bàn tay hai người nắm chặt vào nhau liền thức thời buông tay khom người xoa xoa đầu Vô Sự cười: "A Nhã cùng Vô Sự vào trước, hoàng huynh cùng tẩu tẩu thông thả." Dứt lời cùng Vô Sự cũng như một con gió chạy đi mất.

Đoan Mộc Chiến Phàm đưa hai tay nắm chặt tay của Diệp Cẩm Huyền hơn một phần: "Huyền nhi cười một chút, không mẩu phi lại nghĩ ta khi dễ nàng." Đôi trước chỉ cần sắc mặt nàng có chút không tốt hấn sẽ là người đầu tiên bị mẩu phi mang ra khai đao a.

Hấn chính là đang khi dễ nàng, Diệp Cẩm Huyền ôm một bụng nộ khí không chỗ phát tác, cố nén xuống nói: "Thỉnh Vương gia mau chóng buông tay, để người nhìn thấy rất không hợp quy củ."

"Ta cùng nàng là phu thê, bất quá cũng chỉ là nắm tay không có gì quá đáng." Đoan Mộc Chiến Phàm nhân nhạ trả lời, tâm trạng của hấn lúc này mờ mịt, cảnh giữa đôi trước cùng đôi này đan xen trong đầu hấn liên tục luân chuyển không dứt được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thêm một kinh hỉ

Tác giả: Luna Huang

Bước vào trong, ngoại trừ Diêu đức phi và Đoan Mộc Nhã thì hoàng hậu cùng Đoan Mộc Chiến Khôi cũng có mặt. Sau khi hành lễ dâng trà rồi nhận lễ vật xong được ban tọa.

Mọi người nhìn đến đôi mắt thâm quầng của Đoan Mộc Chiến Phàm lại nhìn đến cả hai đi tay không liền có chút không hiểu. Đây là ý gì? Đến quy tắc cơ bản cả hai cũng không biết?

Hoàng hậu nhếch môi mở lời trước: "Sáng sớm gấp gấp tiến cung tạ hoàng ân có lẽ chưa dùng điểm tâm, chi bằng chúng ta cùng nhau dùng một chút." Đây là có ý mỉa mai bọn họ lễ nghĩa quy củ không có.

Diệp Cẩm Huyền lúc đầu còn không biết gì, nghe xong lời nói của hoàng hậu liền nhớ lại. Lúc trước nàng hôn mê mấy ngày khi tiến cung còn mang theo một hộp gỗ trình lên cho hoàng hậu cùng Diêu đức phi qua nhân. Hiện tại bọn họ là đi tay không a, mà bọn họ cũng không có đồ đặt vào hộp gỗ mà trình lên đâu. Đầu nàng cúi thấp, sắc đỏ từ mặt nhuộm đến mang tai.

Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn cầm lấy tay nàng, chậm rãi mở miệng: "Tạ qua ý tốt của hoàng hậu nương nương, bốn vương cùng vương phi đã dùng qua điểm tâm mới đến." Hấn vẫn giả ngốc xem như không biết hoàng hậu đang ám chỉ thứ gì.

Đoan Mộc Chiến Khôi từ lúc hai người bước vào đến giờ mắt không rời khỏi hai bàn tay nắm chặt kia. Hấn thế nào cũng nghĩ không thông, Diệp Cẩm Huyền luôn có thái độ bài xích hoàng tộc lại nhanh chóng tiếp nhận Đoan Mộc Chiến Phàm. Hấn vốn rất thương thức nàng nhưng nàng đã gả qua đó

xem như cùng hấn không cùng một chiến tuyến rồi.

Điều đức phi không thấy được hộp gỗ xác định cũng có chút lo lắng, nhưng mãi mà không thấy đôi tân nhân đề cập đến cũng đành buông lỏng, chỉ bằng chút nữa mới hỏi vậy: "Sao không ở trong phủ nghỉ ngơi thêm, gấp gấp tiến cung như vậy để làm gì?" Nhìn đến đôi mắt thâm đen của hải tử nhìn không được lòng lại có chút thương yêu khê trách.

"Cần Huyền cùng vương gia sợ hoàng hậu nương nương cùng mẫu phi đợi lâu nên không dám chậm trễ, gấp gấp như vậy thứ gì cũng quên mất." Diệp Cần Huyền đáp trả lại không quên ngậm trả lời luôn ám chỉ của hoàng hậu. Ý là vội vàng xuất phủ nên quên mang theo tuyệt đối không phải không hiểu quy củ.

"Sắc mặt tàu tàu có chút không tốt, có phải hay không có chỗ không khỏe?" Đao Mộc Chiến Khôi vẫn luôn giữ thái độ ôn hòa hỏi.

"Đêm qua tân hôn nàng nghỉ ngơi không đủ nên thần sắc không được tốt, thái tử nhanh mắt vậy cũng nhìn ra được thật là bội phục." Trong giọng nói của Đao Mộc Chiến Phàm mang theo vị chua cùng chút chán ghét. Nương tử của hấn không cần người khác để ý đến, đặc biệt là nam nhân, nhất là Đao Mộc Chiến Khôi.

Diệp Cần Huyền nghe xong cả người cứng đờ, mặt nóng như phát sốt. Lý nào lời xấu hổ như vậy hấn cũng nói ra miệng được, đến cùng hấn là nam nhân thế nào? Làm thế tử của hấn hai đời nàng cũng không thể hiểu được.

"Là đệ sơ xuất nói chuyện không suy nghĩ, thỉnh thập thất hoàng huynh cùng tàu tàu tha tội." Đao Mộc Chiến Khôi nở nụ cười ngượng ôm quyền bồi tội.

Hoàng hậu vội vàng trách: "Hoàng nhi chưa thành thân nên có một số chuyện không biết, cũng nên bảo phụ hoàng sớm chỉ hôn cho người thôi."

Đao Mộc Chiến Phàm khê hừ mạnh trong lòng. Cái gì mà không biết, những lương đệ lương viện trong đông cung kia hấn cũng không biết đi?

Thế là chủ đề từ đôi tân nhân chuyển sang người của Đao Mộc Chiến Khôi. Diệp Cần Huyền chỉ chôn mặt xuống không hề nói câu nào. Đao Mộc Chiến Phàm bên cạnh cũng không nói gì. Trong điện chỉ còn tiếng của hoàng hậu cùng Điều đức phi lạnh lạnh vang lên, lâu lâu cho thêm vài tiếng trả lời cho có lệ của Đao Mộc Chiến Khôi.

Được một lúc, hoàng hậu thấy đến giờ dùng tiệc liền cho người bày tiệc, còn chưa kịp đựng đĩa Đao Mộc Chiến Phàm cùng Đao Mộc Chiến Khôi bị hoàng thượng triệu. Trên bàn ăn chỉ còn lại bốn nữ tử.

Hoàng hậu nói bóng nói gió về tin đồn bên ngoài thành nhưng không ai hưởng ứng mà chỉ mỉm cười. Dùng qua bữa hoàng hậu viện có rồi đi, Điều đức phi tìm cơ đuổi Đao Mộc Nhã để có thời gian cùng Diệp Cần Huyền trò chuyện.

Đến khi trong điện chỉ có hai người, Điều đức phi nhẹ nhàng cầm tay Diệp Cần Huyền nói: "Bốn cung không ngờ chúng ta cuối cùng cũng trở thành người một nhà, lúc Phàm nhi đi xin chiếu chỉ tứ hôn bốn cung còn nghĩ hoàng thượng sẽ phản đối."

Diệp Cần Huyền có chút kinh hi, là hấn đi xin chỉ tứ hôn sao? Chuyện này sao có thể được? Không lẽ nàng trọng sinh tính cách của một số người cũng thay đổi luôn sao? Chuyện này không có khả năng. Hôm qua hấn cũng có nhắc đến nhưng nàng không có lưu ý nên không nghe lọt tai a.

Như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Diệp Cần Huyền Điều đức phi lại nói: "Bốn cung nhìn ra được Phàm nhi đối với người thế nào, bốn cung không tin người nhìn không ra."

Nàng là nhìn thấy được nhưng là không dám tin tưởng. Nàng đã trải qua thống khổ làm sao dám tin tưởng nữa đây: "Cần Huyền hiểu."

"Bốn cung có nghe chuyện của người cùng Khương công tử, chỉ là có một số chuyện, phải hữu duyên mới có thể thành, cũng như chuyện bốn cung nhập cung vậy, không phải do mình có thể chọn lựa được. Nếu người đã gả cho Phàm nhi bốn cung cũng hy vọng người toàn tâm toàn ý với hấn." Điều đức phi phun một tràng thật dài nói ra đồng cảm của mình cùng khuyên nhủ.

Hải tử của nàng chính là tính tình lạnh nhạt, cố chấp lại nghe lời nàng làm vương gia nhàn tản nên đến nay vẫn không có bằng hữu nào. Nếu không phải hấn bộc lộ được tài năng e là hoàng thượng cũng sẽ không dòm ngó đến hấn, cũng đúng, đó rất hợp ý nàng, chỉ là theo chiều hướng hiện tại sợ là sóng gió sẽ đến.

Có lẽ Đao Mộc Chiến Phàm nghe được chuyện của Diệp Cần Huyền cùng Khương Văn trong kinh thành nên mới gấp gấp xin thánh chỉ như vậy. Điều này đủ để thấy được hấn đối với nàng có bao nhiêu yêu thương, chỉ là nhìn nàng dường như có chút ghét bỏ hấn. (Luna: Phần này là suy nghĩ của Điều đức phi nhé)

Diệp Cần Huyền vẫn nhẹ giọng đáp: "Cần Huyền hiểu, tạ qua giáo huấn của mẫu phi, Cần Huyền nhất định khắc ghi trong lòng."

Đời trước chính vì nàng toàn tâm toàn ý nên mới dẫn đến hậu quả sát thân như vậy. Nếu nàng trọng sinh có thể cứu được hai tỷ tỷ cùng, hạ được Tả thị cũng biết được thân thể của ca ca cùng Đao Mộc Chiến Phàm thì nàng cũng sẽ cố gắng hết sức để bản thân không rơi vào kết cục kia.

Điều đức phi hải lòng gật đầu, mỉm cười hỏi: "Vậy đêm qua..."

"Là do Cần Huyền dậy sớm trang điểm nên mệt mỏi đợi không được vương gia trở về đã ngủ mất." Diệp Cần Huyền nhận tội lỗi về mình, hậu quả không thể xuống giường tận ba ngày nàng đã trải qua cũng không muốn trải qua lần nữa. Có lẽ đây là nguyên do của việc trong quy củ nhắc đến gả đi ba ngày mới được ninh quy.

Trong mắt của Diêu đức phi hiện lên kinh ngạc, chuyện này cũng có thể sao? Ngày thành hôn trọng đại như vậy, đêm hoa chúc quan trọng như vậy cứ nhiên một câu ngu quên liền giải thích được. Thu lại vẻ ngạc nhiên lại mỉm cười: "Không sao, thời gian còn dài bổn cung đợi được, chỉ là bổn cung không thể đợi quá lâu."

"Vâng, Cẩn Huyền ghi nhớ nhất định cùng vương gia nói lại." Mặt của Diệp Cẩn Huyền đỏ bừng, nàng cũng không phải lần đầu nhắc đến chuyện này nhưng vẫn là nín không được xấu hổ. Đồi trước nói xong chuyện này mỗi lần tiến cũng chính là bị hỏi vì sao bụng vẫn chưa có động tĩnh càng khiến nàng xấu hổ hơn.

Nói qua vài câu Diêu đức phi nghỉ trưa Diệp Cẩn Huyền chạy đến chơi cùng Đoàn Mộc Nhã. Lúc này Đoàn Mộc Nhã cùng Vô Sự ở ngoài lương đình thêu hoa.

"A Nhã thêu khăn tặng ai?" Diệp Cẩn Huyền cũng sớm nhìn ra Đoàn Mộc Nhã đối với Chúc Tôn Hữu có chút khác thường nên mở miệng trêu.

Đoàn Mộc Nhã có chút xấu hổ đáp phi sở vấn cười: "Tẩu tẩu cùng hoàng huynh tình cảm tốt như vậy chỉ bằng sớm sinh hài tử đi, đừng dùng thời gian rảnh rỗi trêu chọc người ta."

Diệp Cẩn Huyền có chút bất đắc dĩ cười khê không trả lời mà tiếp tục câu hỏi của mình: "Sẽ không phải là tặng cho Chúc công tử chứ? Ta nghe nói có rất nhiều nữ nhân muốn tặng khăn mình chính tay thêu cho Chúc công tử a. Nhưng mà hần không có nhận."

"A Nhã tặng mà hần không nhận liền bảo hoàng huynh mang hần ra trưng tể." Đoàn Mộc Nhã không chút kiêng kỵ nói.

Đến Vô Sự cũng nhịn không được sửa vài tiếng. Thấy được chủ tớ Diệp Cẩn Huyền trêu chọc mình Đoàn Mộc Nhã bĩu môi đem chuyện trong lòng nói ra:

"Lúc đầu cũng là do tẩu tẩu mà ra. Nếu tẩu tẩu không gieo hoa đào cho Chúc ca ca hần không thích tẩu tẩu hoàng huynh cũng không để người ta đi phá đám. Lại còn tên Khương Văn kia nữa, hần cứ nhiên dám thân mật với tẩu tẩu như vậy, hoàng huynh còn chưa được đâu. Người ta thực sự ghét hần a! Cũng may, hoàng huynh vẫn là nhanh hơn hần một bước nên A Nha mới có tẩu tẩu a."

Nói xong Đoàn Mộc Nhã tựa đầu lên vai Diệp Cẩn Huyền cười hi hi vài trận rồi mới ngồi thẳng thắt lưng tiếp tục thêu.

Lời nói của Đoàn Mộc Nhã khiến Diệp Cẩn Huyền sáng suốt không ít. Hóa ra việc Đoàn Mộc Nhã xuất cung cũng sớm nằm trong kế hoạch. Lúc nàng ta liên tục nói tốt cho Đoàn Mộc Chiến Phàm nàng chỉ nghĩ là huynh muội đương nhiên phải như vậy. Nếu khuê mật của nàng không thích Diệp Cẩn Huyền nàng cũng sẽ nói giúp hần. Không ngờ sự thực lại là như vậy.

"Vậy Chúc công tử kia, tại sao lại không thấy A Nhã ghét bỏ hần?"

"Do Chúc ca ca tốt bụng lại không xem trọng dung mạo." Đoàn Mộc Nhã tự tin nói, nàng là xem trọng hần điểm đó.

"Khương công tử cũng tốt bụng không xem trọng dung mạo nha." Diệp Cẩn Huyền lại bắt đầu truy vấn Đoàn Mộc Nhã.

Đoàn Mộc Nhã mím chặt môi hồi lâu lại nói: "Chúc ca ca biết trù nghệ."

"Vậy nếu Khương công tử biết trù nghệ A Nhã cũng thêu khăn tặng hần?" Diệp Cẩn Huyền mang theo ý cười thâm ý hỏi.

"Sẽ không. A Nhã không tặng hần chỉ tặng Chúc ca ca." Đoàn Mộc Nhã lập tức phản bác: "Tẩu tẩu cứ nhắc đến Khương Văn mãi không sợ hoàng huynh nghe được sẽ giận sao?"

Diệp Cẩn Huyền như mất diếc tai ngờ vẫn vờ chau mày nói: "Nhưng hần so với A Nhã lớn tuổi hơn rất nhiều a, phụ mẫu hần không đợi được A Nhã trưởng thành đâu."

"A Nhã học theo hoàng huynh quý ngoài ngự thư phòng vài hôm ép phụ hoàng tứ hôn là được." Đoàn Mộc Nhã không chút do dự vạch trần Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Diệp Cẩn Huyền có chút bất khả tư nghị nhìn Đoàn Mộc Nhã rất lâu. Hần, hần vì thánh chỉ tứ hôn mà quý hết vài ngày? Không, nàng không được động tâm, tuyệt đối không được, đây toàn bộ là huyền cảnh là gạt người mà thôi.

Lúc này Đoàn Mộc Chiến Phàm cũng bước đến. Cũng may là hai người im lặng được lúc lâu hần mới xuất hiện nên không nghe được đoạn đối thoại trên.

"Thời thần không còn sớm, chúng ta hồi phủ thôi."

Diệp Cẩn Huyền đứng lên tạm biệt Đoàn Mộc Nhã rồi cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm một lượt rời cung.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Không nên miễn cưỡng

Tác giả: Luna Huang

Hôm nay tâm trạng của nàng cực loạn, dường như có một số chi tiết không thể nằm trong dự định của nàng nữa rồi.

Thấy được Diệp Cận Huyền chau mày Đoàn Mộc Chiến Phàm ôm lấy nàng hôn lên giữa mi tâm: "Lúc này mẫu phi cùng Huyền nhi nói gì?"

Diệp Cận Huyền đem chuyện nàng nói dối Diêu đức phi kể cho hắn nghe để khi được hỏi đến hắn cùng nàng phối hợp ăn ý một chút. Hắn khó có được lại một trận cười to, tán thưởng: "Không ngờ chuyện vô lý này nàng cũng nghĩ ra được."

Thấy Diệp Cận Huyền lại cúi đầu không trả lời hắn đưa tay nâng cằm của nàng lên hỏi: "Nàng cứ tránh né giận hờn ta như vậy thì vật kia...làm sao có thể dâng lên cho mẫu phi được."

Diệp Cận Huyền nuốt một ngụm nước bọt trả lời không được. Nàng biết nhưng nàng không muốn cùng hắn...trải qua chuyện kia nữa đâu. Đồi trước nàng thê thảm lắm rồi, nàng muốn đời này làm chuyện mình đã từng bỏ lỡ.

"Vương gia có nghe người bên ngoài nói gì không? Thiếp thân nghĩ bọn họ nói thật có đạo lý, chỉ bằng, vương gia cũng nên mau chóng hưu..."

Đồi này khiến của Đoàn Mộc Chiến Phàm mỗi lúc nhìn càng chặt hơn, tiểu ý ở khóe miệng nhanh chóng bị thu hồi thay thế bằng sự không hài lòng.

Diệp Cận Huyền thấy vậy liền hạ nhỏ âm thanh nói nốt phần sau, mắt cũng tránh né không dám nhìn hắn: "Hưu thiếp thân tránh bị thiên hạ lấy ra đàm tiếu ảnh hưởng đến thanh danh." Nàng sợ hắn xuất thủ với mình người run nhẹ một cái.

Đồi mắt của Đoàn Mộc Chiến Phàm nhanh chóng hiện lên nhiều hơn một tia đau đớn. Nhưng Diệp Cận Huyền sợ không dám nhìn vài mắt hắn nên không thấy được. Hắn liên tục hít thở không khí trong lành của mùa xuân để làm giảm bớt nỗi đau trong lòng.

Đồi trước hề bị mẫu phi mắng hỏi phủ hắn liền mang chuyện hưu thư ra uy hiếp nàng. Không ngờ đến lần này hắn nghe được hai chữ này xuất phát từ miệng nàng lòng lại đau như bị thiên vạn con kiến cắn vào vậy. Vậy thì đồi trước nàng còn chịu phải những thứ cảm giác gì đây.

Cố nhẹ giọng cùng nàng giải thích: "Huyền nhi, ta không sợ bị người ngoài đàm tiếu, ta cũng chưa từng như họ nói nghĩ rằng nàng không thể sánh cùng ta." Là hắn sai, hắn sai rồi.

Nói đến câu này lòng hắn còn đau hơn. Từng câu từng từ đồi trước hắn từng mang ra mắng nàng hắn đều nhớ rất rõ. Hắn đã từng chán ghét nàng đến nỗi muốn nàng lập tức biến mất trước mặt hắn. Hắn thà rằng cả đời cô độc chứ không muốn lấy nàng chỉ vì nàng là muội muội của người hắn muốn lấy.

Diệp Cận Huyền quay mặt đi để tránh khỏi hơi thở bị hắn phả vào mặt. Tư thế ám muội thế này nàng có chút không quen cũng không tự nhiên: "Ai có mắt nhìn cũng có thể thấy được, vương gia hà tất tự lừa người lừa mình." Đồi trước dung mạo của nàng tốt hơn hắn vẫn còn bị hắn chê là không xứng cơ mà.

Có thể hắn biết được Diệp Cận Ninh bị Diệp Nghê ghét bỏ nên chuyển mục tiêu lên người nàng. Chỉ cần hạ bệ được Đoàn Mộc Chiến Khôi thì hậu quả đồi trước liền sẽ một lần nữa lại rơi trên người nàng thôi. Nàng không muốn, không muốn.

"Tuyệt không dối lòng." Âm thanh khàn khàn nén tâm trạng nhói đau vang lên trong xe ngựa, đồi này hắn thực sự không hề nghĩ như vậy. Còn không để Diệp Cận Huyền né tránh tay giữa lại sau gáy nàng liền hôn lên vết sẹo lõm bất định chai sạn trên mặt nàng rồi dần dần trượt xuống môi.

Diệp Cận Huyền cau mày khó chịu tránh né lại bị giữ chặt căn bản tránh không thoát. Trước khi đồi môi kia phủ xuống môi mình, nàng lập tức mở miệng nói: "Vương gia hiện đang ở trên phố."

"Nhưng chúng ta đang trong xe ngựa." Đoàn Mộc Chiến Phàm lại cười khẽ ngừng động tác của mình lại.

Diệp Cận Huyền á khẩu không trả lời được từ nào chỉ biết cụp mắt xuống hy vọng có kỳ tích xuất hiện. Có lẽ nàng cát nhân thiên tướng nên ngay lúc này xe ngựa đã đến vương phủ, âm thanh của hạ nhân truyền vào thông báo.

Nhân cơ hội này nàng đẩy Đoàn Mộc Chiến Phàm ra rồi vội vã xuống xe. Vô sự cũng như thế theo sau nàng. Đoàn Mộc Chiến Phàm cũng xuống xe liền đến phòng ăn dùng bữa. Diệp Cận Huyền đã dùng qua bữa nên cũng sẽ không ngồi cùng hắn.

Diệp Cận Huyền được hạ nhân đưa đi thăm Nghê Thường. Thấy thực dụng của nàng ta tái nhợt liền thở dài không thôi. Nàng trở về phòng nghỉ ngơi một chút.

Đồi trước sau khi hôn mê nàng liền bị mang đến một viện hẻo lánh nhất trong phủ, đến khi nàng mở mắt liền đã ở đó rồi, nên căn phòng này đối với nàng vừa quen vừa xa lạ. Nàng còn nghe nói sau khi chuyển nàng đi, Đoàn Mộc Chiến Phàm liền cho người dời hết nội thất bên trong thậm chí tẩy rửa sạch sẽ, như sợ nàng bị mắc bệnh hiểm nghèo sẽ lây cho hắn vậy

Khi Điều đức phi biết chuyện hỏi Đoan Mộc Chiến Phàm không giải thích được nàng liền nói thay hắn nói rằng bản thân quen yên tĩnh nên tự bảo hắn chuyển đến đó. Hiện nàng lại muốn được hắn cho dọn đến đó, chỉ là hắn không đồng ý.

Thở một hơi thật dài nàng nằm lên giường chậm rãi nhắm mắt. Cũng như thường lệ mở mắt ra chính là nằm dưới đất, do giường và phòng của Đoan Mộc Chiến Phàm khác nhiều so với phòng nàng nên lúc lăn xuống giường tay không biết đập phải nơi nào mà mu bàn tay bầm tím. Nàng mệt mỏi ngồi dậy chỉnh chỉnh lại phần eo mặc một kiện y phục rồi gọi hạ nhân mang bữa chiều vào phòng cho mình.

Nàng dùng qua bữa lại ngồi lên bàn sách chăm chú đọc cuốn Cuốn này là do nàng mang từ phủ đến đây, không ngờ trên kệ sách trong phòng cũng có một cuốn y hệt như vậy. Nàng nhớ không lầm là đời trước cũng không có đâu, mà thôi, chắc nàng nhớ lầm rồi, Đoan Mộc Chiến Phàm nhiều sách như vậy lý nào thiếu mất cuốn này chứ.

Đọc gần đến đoạn gây căng, nước mắt lại rơi ướt đầm khuôn mặt, vì quá nhập tâm nên nàng cũng không để ý mà tâm trạng toàn bộ đặt vào trong nhân vật. Lúc này cửa phòng mở ra, Đoan Mộc Chiến Phàm không biết từ khi nào bước đến trước mặt nàng.

"Huyền nhi vì sao lại khóc?" Hắn hơi khom người giúp nàng lau nước mắt, đầu mày hơi nhíu lại. Mắt hắn nhìn vào tựa sách neho lại không ít.

Hắn nhập về xác Diệp Cẩm Huyền giật mình vội đứng lên hướng hắn hành lễ. Trước đó liền được hắn nhanh tay đỡ lên, sắc mặt có chút không hài lòng về thái độ xem lời hắn như gió thoảng bên tai của nàng.

"Mẫu phi đối với nàng thế nào ta tin chắc bản thân nàng hiểu rõ, không nên vì một tình tiết trong sách khiến bản thân như vậy."

"Vương gia tìm thiếp thân không biết có chuyện gì?" Diệp Cẩm Huyền đặt cuốn sách lên bàn rồi nhanh chóng thu hồi tay, lùi về sau một bước, cúi thấp đầu hỏi. Mặc kệ hắn nói gì nàng thích đọc thì đọc thôi, không liên quan đến gì cả.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn qua biểu tình của nàng hạ giọng hỏi: "Ta nghe hạ nhân nói nàng đã dùng qua bữa?"

"Đúng vậy," Câu "Vương gia vẫn chưa dùng sao?" đến cửa miệng cũng không dám hỏi sợ bị nói là lảm nhảm. Diệp Cẩm Huyền có chút ngạc nhiên, hắn hỏi như vậy là có ý tứ gì?

Hắn ở thư phòng đợi nàng ngủ dậy cũng dùng bữa không ngờ nàng lại ở trong phòng dùng bữa một mình. Hắn thấy sắc trời cũng ngả chiều hỏi tiểu Thuận tử mới biết nàng dùng qua bữa rồi. Hắn hít một hơi điều hòa khí tức lại hỏi: "Vì sao không đợi ta cùng dùng?"

"Thiếp thân nghĩ trẻ như vậy vương gia đã dùng qua bữa nên cũng ở trong phòng dùng bữa." Diệp Cẩm Huyền tiện đà nói dối, vì đời trước hắn chưa từng cùng nàng dùng bữa nên nàng cũng không có đợi hắn. Không ở ngoài dùng thì cũng là một mình ở trong phòng hoặc dùng với đám thiếp thất chưa từng nhìn đến nàng.

Đoan Mộc Chiến Phàm thông qua cửa sổ đang mở bên bàn sách nhìn sắc trời nào có trễ như nàng nói. Hộc một hơi khí hắn lưu lại câu "Sau này tất cả các bữa ăn đều phải ra ngoài phòng ăn" rồi bước ra ngoài.

Diệp Cẩm Huyền nhìn theo bóng lưng của hắn vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Lúc này nhìn thái độ hung hăng của hắn nàng còn tưởng bản thân lại chuẩn bị hôn mê mấy ngày nữa chứ. Cứ như vậy trước khi nàng bị tổng vào lãnh cung liền bị hắn dọa đến vỡ tim mà chết mất.

Không còn tâm trạng đọc sách nữa nàng nằm sấp trên ghế quý phi ôm lấy gối nhỏ mở miệng hát linh tinh. Vô Sự ngồi bên cạnh vầy vầy đuôi theo nhịp như là rất thưởng thức vậy. Nàng nhìn thấy như vậy cũng là cười khúc khích không thôi. Buông hai ba câu tâm sự vớ vẩn với Vô Sự, mi mắt lại nặng nặng trĩu xuống, không biết nàng lúc nào lại lăn nữa vào giấc.

Không biết ngủ được bao lâu chỉ nghe âm thanh thống khổ của Vô Sự vang bên tai, nàng dụi mắt mới biết bản thân đang đè phải Vô Sự a. Vội vã lăn ra một bên rồi ngồi trên đất kéo nó vào lòng an ủi: "Thật xin lỗi, ta không cố ý, sau này ta ngủ người tránh xa một chút có biết không?"

Vô Sự tựa hồ không tức giận mà rúc ở trong lòng của chủ tử làm nũng. Cả người nó cuộn lại thành một viên lông tròn trắng mềm mềm rất thích khiến Diệp Cẩm Huyền cười khúc khích.

Lần thứ hai cửa mở ra, Đoan Mộc Chiến Phàm đứng trước cửa thấy được liền nhanh cước bộ tiến vào: "Sao lại ngồi dưới đất như vậy?" Thời tiết hàn như vậy nhờ sinh bệnh thì phải làm thế nào.

Diệp Cẩm Huyền vội vàng từ dưới đất đứng lên tiếp hành lễ. Đoan Mộc Chiến Phàm thấy nàng như vậy cũng là thở dài một hơi rồi nhìn đến Vô Sự trong lòng nàng: "Ta bảo người để Vô Sự ở phòng bên cạnh rồi, nàng để nó trở về phòng đi."

"Thiếp thân ngủ cùng Vô Sự quen rồi, không có ngủ không được." Diệp Cẩm Huyền một lần nữa lại tiếp tục nói dối không chút e ngại.

Vô Sự vừa bị đè nên đương nhiên là phản chủ muốn trở về phòng của mình rồi. Kỳ thực từ lúc Vô Sự trưởng thành vì thói ngủ xấu của Diệp Cẩm Huyền mà nó thường xuyên bị đá xuống giường, không thì cũng nhận mấy chưởng vào bụng. Chính vì lý do này khi chủ tử bắt đầu vào trạng thái ngủ say nó liền rời giường tìm nơi khác mà ngủ.

Đôi mày kiếm khẽ nhấc phản bác: "Đêm qua không có Vô Sự ta thấy nàng ngủ cũng đâu có gì gọi là không quen."

Diệp Cẩm Huyền tiếp tục á khẩu bất buộc thả Vô Sự xuống đất để nó trở về phòng. Thấy nó chạy như bị ma đuổi cũng không có quay đầu nhìn mình trong lòng nàng bắt đầu có một cổ khí tức khó chịu không rõ ràng.

Thấy Đoan Mộc Chiến Phàm bước về bên giá gỗ treo y phục, nàng cũng vội theo hắn bước đến vì hắn cõ y phục đặt thau đồng bên cạnh giá gỗ. Đoan Mộc Chiến Phàm đứng yên dang hai tay để nàng tùy ý. Hắn nhìn thấy tay nàng bị bầm tím liền hiểu được lý do, lúc này nhất thời quên bảo hạ nhân ở bên giường đỡ lấy nàng.

Diệp Cẩm Huyền bước đến túm lấy một bộ triều phục của hắn ra cẩn thận treo lên giá gỗ. Đoan Mộc Chiến Phàm ở phía sau vòng tay ra trước ôm lấy nàng, một tay nắm lại mu bàn tay bị bầm của nàng hỏi: "Đã thoa thuốc?"

"Đã thoa thuốc, tạ vương gia quan tâm." Diệp Cẩm Huyền gật đầu, cố gắng rút tay trở về. Thực ra nàng có thuốc đâu mà thoa.

Đoan Mộc Chiến Phàm ôm ngang nàng bước đến giường. Tim của Diệp Cẩm Huyền như muốn bay ra ngoài, khuôn mặt trắng xanh trợn trợn kéo đến. Khi hoàn hồn đã thấy mình nằm gọn trên giường bị áp dưới thân rồi. Nàng sớm biết chuyện này tránh không nói mà, thôi thì bất qua không thể xuống giường ba ngày thôi, nàng không sợ, không sợ. Nàng cứng rắn trấn an bản thân khi cảm thấy cả sinh lộ cũng không còn.

Thấy Diệp Cẩm Huyền mím chặt môi, hai tay nắm chặt nệm, mắt nhắm lại đáng đáp chính là chịu chết một dạng khiến Đoan Mộc Chiến Phàm thoải mái cười to. Hắn hôn nhẹ lên đôi môi mím chặt của nàng nói: "Đừng sợ, ta không miễn cưỡng nàng."

Dù gì cũng là hấn lừa nàng gả, chuyện này vẫn là để nàng nguyện ý mới nói đi. Hắn nghiêng người ngã xuống nằm bên cạnh nàng.

Diệp Cẩm Huyền được thả vội lẩn một vòng vào bên trong thờ phào. Không cần biết hắn vì chuyện gì mà tha cho nàng, chỉ biết được tha nàng liền chạy. Nàng ngồi trên giường dùng chăn che lại thân thể, mặc dù y phục của nàng vẫn còn chưa bị lột kiện nào cả.

"Nàng làm sao?" Nhìn dáng dấp của nàng, Đoan Mộc Chiến Phàm có chút bất đắc dĩ cười khò. Sẽ không phải nàng còn chưa học qua lễ phu thê chứ? Hắn nhớ không lầm nàng được học rất sớm a.

"Chẳng phải lúc sáng vương gia bảo trói lại sao, giờ liền gọi hạ nhân mang dây vào." Sắc mặt của Diệp Cẩm Huyền có chút đen, tự nhiên lại bị trói đương nhiên là khó chịu rồi.

"Vậy thì không cần phiền như vậy." Dứt lời Đoan Mộc Chiến Phàm vươn tay kéo nàng nằm xuống bên cạnh mình, song chường rộng lớn ôm chặt, nói: "Ta trói nàng được."

Diệp Cẩm Huyền bị kéo đến thờ cũng quên luôn, đến khi nằm trong lòng hắn nàng mới dám thờ nhè nhẹ, lấp bắp nói: "Vương gia, như vậy không tốt."

"Nào có gì không tốt, ta thấy rất tốt." Đoan Mộc Chiến Phàm nhắm mắt lại khoe miệng khê nhếch, được bên nàng chính là tốt nhất. Cảm hắn cợ cợ trên đỉnh đầu của nàng đây sùng nịnh.

Diệp Cẩm Huyền nuốt một ngụm nước bọt nhìn hoàn cảnh của mình rồi lại nói: "Thiếp thân không quen, không ngủ được." Đêm qua nàng là khóc nhiều quá mệt nên mới dễ ngủ như vậy, hôm nay sẽ không thể như hôm qua được.

"Từ từ cũng sẽ quen, chuyện gì cũng phải có lần đầu tiên, tối rồi mau ngủ đi." Giọng của Đoan Mộc Chiến Phàm như có như không vang lên trong không gian tĩnh lặng, nghe ra được hắn đã có chút mệt mỏi. Cũng đúng thôi, một đêm không ngủ cơ mà.

Diệp Cẩm Huyền nhìn khuôn ngực nửa hở nửa kín trước mắt lại nuốt thêm một ngụm nước bọt nhưng hình như có bao nhiêu nước bọt được nuốt xuống cũng không đủ làm ướt cái cổ họng khô rang của nàng. Mặt nàng nóng lên không ít ngược đầu lên nhìn xem Đoan Mộc Chiến Phàm đã ngủ chưa. Thấy hắn nhắm mắt thờ đều nàng lách người chậm rãi kéo tay hắn ra khỏi người mình.

Tránh cả hai đều ngủ không được thì nàng ngủ trên ghế quý phi cũng được. Phu thê ngủ cùng phòng là được rồi, người ngoài nào nhìn thấy mà đồn thổi gì chứ.

Tay còn chưa kịp chạm liền nghe tiếng truyền đến tai: "Huyền nhi, đừng nháo, ngủ đi." Nàng còn như vậy hắn không biết bản thân sẽ làm ra loại chuyện gì nữa đâu.

Diệp Cẩm Huyền cũng ngoan ngoãn nằm im suốt một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Cùng ăn thật khó

Tác giả: Luna Huang

Nếu hôm qua Đoan Mộc Chiến Phàm một đêm không ngủ thì hôm nay Diệp Cẩm Huyền lại phải chịu cảnh đó. Ngồi trước bàn trang điểm nhìn đôi mắt gấu mèo của mình nàng khóc không ra nước mắt.

Đoan Mộc Chiến Phàm thấy được cũng biết đêm qua nàng không có ngủ. Hắn bước đến ngồi xổm bên cạnh, đưa cho nàng một hộp gỗ: "Chút nữa mẫu phi nhất định phải người đến nàng đưa cái này cho người đó. Ai hỏi ta nơi nào thì cứ bảo vẫn còn ngủ, Nghê Thường đã có ta lo liệu. Có thời gian hảo hảo nghỉ ngơi."

Diệp Cẩm Huyền kinh ngạc, trừng to mắt nhìn ảnh ngược của Đoan Mộc Chiến Phàm trong gương. Đó là gương mặt quan tài của Khương Văn, nàng chỉ tay vào gương lắp bắp: "Đây...đây..."

Đoan Mộc Chiến Phàm cầm tay nàng lên hôn nhẹ lên vết bầm tím trên mu bàn tay: "Nhớ thoa thuốc, giờ ta phải xuất phủ tới ta lại về bồi nàng dùng bữa." Dứt lời hắn mở một ngăn kéo trên bàn trang điểm moi ra một hộp thuốc nhét vào tay nàng rồi bước ra khỏi phòng.

Tuy là hắn vẫn còn được nghỉ ba ngày sau đại hôn nhưng bên Diệp Nghê nào biết thân phận của hắn. Hôm qua đã để Thiên Ứng đi thay rồi hôm nay nhất định hắn phải có mặt. Không phải vì cái gì cả, chỉ là hắn muốn bản thân có thêm kinh nghiệm xử lý công sự mà thôi.

Diệp Cẩm Huyền cả buổi trời mới hồi thần, tuy sớm biết hai người là một nhưng nhìn thấy tận mắt vẫn là không tiêu hóa được. Nàng nhìn hộp thuốc trong tay mình mới cười gượng vì thấy bản thân ngu ngốc. Nếu ngày hôm đó phí thêm chút thời gian nhìn hộp thuốc trên tay Khương Văn thì nàng sẽ không lâm vào cục diện của hôm nay rồi.

Thuốc này là đặc biệt do thái y viện vì hoàng thất tạo thành. Hắn là vương tử nên nhất định có. Những người bình thường sẽ không thể nhìn thấy được bên ngoài cái hộp chứ đừng nói chỉ là thuốc bên trong. Thế nên hắn cực kỳ yên tâm khi đưa cho nàng vì sẽ chẳng có ai phát hiện.

Đường nhìn lại đảo sang hộp gỗ trong tay còn lại nước bọt liên tục, đây là dối trên lừa dưới a. Nàng vốn nghĩ vài ngày nữa Đoan Mộc Chiến Phàm sẽ lập thiếp, đám thiếp kia nhất định mang đến cho nàng kiểm tra, nhân cơ hội đó liền mang vào cung đưa cho Điều đức phi qua nhãn.

Không ngờ Đoan Mộc Chiến Phàm còn nhanh hơn nàng nữa, sớm nghĩ ra cách gạt người rồi. Tuy cách của nàng cũng là lừa người nhưng ít nhất lạc hồng bên trong là thật. Còn của hắn...ai biết lấy ở đâu ra, nguồn gốc xuất xứ nàng còn không biết a.

Mà Diệp Cẩm Huyền đã quên mất thiếp của Đoan Mộc Chiến Phàm vốn là kỹ nữ thanh lâu làm gì có lạc hồng mà mang đến cho nàng kiểm tra chứ. Đòi trước hắn là cố ý làm như vậy để trừ chọc hoàng quyền không những mang kỹ nữ thanh lâu phong phu nhân mà còn là thành thực nữa.

Mặc kệ thế nào nàng thoa xong yên chí phần nước đã thấy Nghê Thường bước vào thông báo người của Điều đức phi đến tìm. Diệp Cẩm Huyền dịu dàng bước ra ngoài khách sáo vào câu rồi làm theo lời của Đoan Mộc Chiến Phàm.

Cung nhân kia thấy được đôi mắt thâm đen bao nhiêu phần nước mắt cũng che không được của Diệp Cẩm Huyền liền vui vẻ mà cáo từ. Hắn về báo lại nhất định Điều đức phi sẽ cao hứng mà trọng thưởng.

Diệp Cẩm Huyền lập tức trở về phòng ngủ một giấc. Khi nàng mở mắt đã qua bữa trưa. Đến phòng ăn dùng bữa trở về phòng thì thấy đám hạ nhân đã thay trướng màn mỏng thành rèm hắc sắc ánh sáng yếu ớt của nến không thể xuyên qua được. Ở dưới phủ thêm một tấm thảm lông chồn to dày.

Nàng hiếu kỳ hỏi thì bọn họ bảo là làm theo Đoan Mộc Chiến Phàm phân phó. Nàng cũng không đoán được trong hồ lô của hắn bán loại thuốc gì nên thôi.

Đến khi Đoan Mộc Chiến Phàm trở về đã tối. Diệp Cẩm Huyền ngồi trên nhuyễn tháp ở tiền thính nghiên cứu bước kỳ tiếp theo nên đi thế nào. Hắn bước đến nhắc lên một quân đen đặt xuống: "Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất."

Thấy Diệp Cẩm Huyền định đứng lên hành lễ hắn vội nói: "Huyền nhi đã dùng qua bữa?" Tay giữ lại hai bên vai nàng không để nàng đứng lên.

"Đã dùng qua." Diệp Cẩm Huyền thẳng thắt lưng nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra.

"Ân." Trong ánh mắt của Đoan Mộc Chiến Phàm hiện lên một tầng sương mờ nhạt. Hắn vốn muốn sớm trở về để cùng nàng dùng bữa nhưng hôm nay quân doanh xảy ra nhiều chuyện không thể trở về sớm.

Diệp Nghê giữ lại phủ dùng bữa, Hình Trùng Xuyên mượn cớ trở về tránh Diệp Cẩm Linh đợi cơm nên có lý do chính đáng, còn hắn chút lý do cũng không có đành ngồi lại. Nhớ lại bản thân đòi trước đối xử với nàng, tâm trạng cũng là trầm xuống không ít, hắn cũng sợ nàng đang ở phủ đợi hắn a. Nhưng kết quả, để hắn thất vọng rồi, nàng không hề đợi hắn như trước.

Khi trở về phòng ngủ, Đoan Mộc Chiến Phàm mang một ngọn nến đặt lên bàn thấp nhỏ được hạ nhân mới đem vào. Trên bàn nhỏ là một ít tấu chương chờ phê duyệt và văn phòng tứ bảo.

"Nàng ngủ trước, ta xem qua tấu chương mới ngủ."

Hắn thấy được nàng ngủ không quen nên cố ý đợi nàng ngủ rồi mới ngủ. Hắn cố ý ngồi bệt dưới thảm lông lưng tựa vào kháng giường để phòng ngừa nàng lăn xuống còn có hắn đỡ.

Diệp Cẩm Huyền nghe vậy trong lòng cũng có chút vui, như vậy nàng có thể ngủ ngon rồi. Nhưng là...hắn vì sao không ngồi ở bàn sách mà ngồi ở đây?

"Vương gia sao lại ngồi đất thế này?" Nàng còn nhớ hôm qua hắn mới trách nàng chuyện này cơ mà.

"Nàng ngủ đi." Hân nghiêm mặt phun một câu rồi bắt đầu cầm một quyển tấu chương lên chăm chú xem.

Diệp Cẩm Huyền cũng không nói nhiều nữa mắt công lại bị mắng liền trèo lên giường nhắm mắt lại. Tắm rèm hắc sắc chắn hết ánh nến nên bên trong là một mảnh đen khiến nàng rất nhanh vào giấc.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Sáng hôm sau chính là ngày lại mặt, hai người ngồi xe ngựa trở về Diệp phủ. Diệp phủ hôm nay cực kỳ đông đủ, ngay cả "Khương Văn" cũng đến. Thấy được "hân", Diệp Cẩm Huyền bất giác nhìn sang Đoan Mộc Chiến Phàm bên cạnh. Hân(ĐMCP) vẫn là vẻ lạnh nhạt như nhìn không thấy.

Diệp Cẩm Ninh nhìn thấy hân không thể bóp chết Diệp Cẩm Huyền ngay lập tức. Trước mặt Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn phải mỉm cười giữ thái độ băng thanh ngọc khiết của mình. Lúc này nàng đột nhiên có suy nghĩ muốn làm trắc phi của hân. Chẳng phải Hồ thị cũng trèo được lên vị trí chính thê của mẫu thân nàng sao. Nàng tin với tài mạo tư chất của nàng, Diệp Cẩm Huyền nhất định chỉ là con kiến dưới đế hài của nàng thôi.

Sau khi chào hỏi một lượt Diệp Cẩm Huyền cùng đám tỷ tỷ trở về Nghi Thủy viên trò chuyện. Diệp Cẩm Huy kéo nàng vào thư phòng hỏi: "Muội muội ở đó có quen không?"

"Ân, muội sống rất tốt, đại ca yên tâm." Diệp Cẩm Huyền mỉm cười đáp. Nàng biết hân lo lắng cho nàng a.

"Lúc đầu ta nghĩ muội muội không thích gả cho hoàng thất còn sợ chịu không được, xem ra ta lo phí công rồi." Diệp Cẩm Huy nhìn thấy muội muội cười mới thở phào nhẹ nhõm: "Ta ra ngoài cùng bọn họ đây tránh phụ thân lại nói linh tinh."

"Ân." Nhìn thấy bóng lưng của Diệp Cẩm Huy đi xa, Diệp Cẩm Huyền mới bước đến bên các tỷ tỷ.

Diệp Cẩm Liên trước mở lời chọc ghẹo: "Tứ muội muội vì vương phi rồi cũng xinh đẹp không ít a." Lúc nghe được tin tứ hôn nàng cũng sợ không ngớt. Diệp Cẩm Huyền vốn không thích hoàng thất. Mỗi ngày Bách Lý Nghiêm đều an ủi khuyên giải nàng nhưng hiện nhìn thấy Đoan Mộc Chiến Phàm cùng nàng sống đôi mới cảm thấy an tâm.

Diệp Cẩm Linh cười hi hi nắm lấy tay Diệp Cẩm Huyền: "Chúc mừng tứ muội muội." Hình Trùng Xuyên bảo nàng yên tâm Diệp Cẩm Huyền ở vương phủ rất tốt. Hôm nay nàng nhìn ra được.

Âm thanh dịu dàng của Diệp Cẩm Ninh mang theo hận ý nói: "Tứ muội muội cùng vương gia ân ái như vậy bên ngoài lại đồn linh tinh, hy vọng không ảnh hưởng gì mới tốt."

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười không chút để ý đến: "Đa tạ ba vị tỷ tỷ quan tâm, muội ở vương phủ rất tốt, tuyệt không như lời đồn."

"Lúc đầu ta còn sợ cái thành chi tứ hôn của muội muội nữa a. Không ngờ hoàng thượng lại hủy đi rồi ban chiếu chỉ mới." Diệp Cẩm Linh mạnh miệng nói, lúc đầu nàng cũng bị Diệp Cẩm Huyền mang ra dọa hết một lần, hiện vẫn còn sợ đây này.

Diệp Cẩm Huyền khẽ cười rồi chạy vào phòng một lúc sau mang chiếu chỉ ra, mở ra, đặt trên bàn cho mọi người cùng xem: "Chiếu chỉ này chỉ có chữ không có ấn không thể dùng được."

Diệp Cẩm Ninh mở to mắt nhìn vào chiếu chỉ toàn chữ không có ấn đồ liền kinh hách. Mẫu thân nàng cho người tìm bao lâu nay chính là tìm một thánh chỉ vô hiệu lực lại còn tìm không ra. Tay nắm chặt vạt váy không buông. Hoàng thượng có thể ban một thánh chỉ vô hiệu lực cho Diệp Cẩm Huyền khiến kinh thành hoảng loạn một thời gian. Thật khó tin!

Mọi người đều a lên một, Diệp Cẩm Huyền chậm rãi cuộn thánh chỉ lại rồi ngồi dùng điểm tâm mặn. Ba nữ nhân còn lại chờ đợi bữa ăn chung nên không có dùng.

Diệp Cẩm Ninh nhướn mày liễu mang tiểu ý hỏi: "Nhị tỷ tỷ vì sao không dùng?" Chẳng phải Diệp Cẩm Linh thích nhất là ăn sao.

Diệp Cẩm Linh đỏ mặt, nàng này giờ cũng muốn ăn nhưng không dám a. Lúc trước mỗi ngày đều ở trong phủ thì không nói, đến khi gả đi được Hình Trùng Xuyên mang ra ngoài mới biết được không ít chuyện. Hân tuần mỹ như vậy rất nhiều nữ nhân yêu thích nàng từng đến con người sắp rơi ra mà đám nữ nhân kia vẫn không sợ. Nếu nàng còn ăn béo lên nhờ hân chê nàng thì phải làm sao.

"Ta không ăn nhiều như trước nữa đâu."

"Sợ trạng phu chê bai?" Diệp Cẩm Liên thông minh nắm ngay vấn đề mấu chốt mà hỏi.

Diệp Cẩm Linh thẹn quá hóa giận, giọng cũng có chút to: "Hai người đừng trêu ta nữa được không?" Hôm nay rõ ràng người bị trêu nên là Diệp Cẩm Huyền mới đúng chứ, lý nào bắn lạc sang bên nàng.

Diệp Cẩm Huyền vẫn nhét một miệng điểm tâm mặc kệ ba nữ nhân kia nháo. Nàng chỉ biết nàng đói bụng rồi, lâu lâu nàng còn thả một miếng và chén cho Vô Sự bên dưới cùng dùng.

Chẳng mấy chốc trên bàn đã đổi hết không ít sừng điểm tâm mặn, tất cả đều nằm trọn trong bụng của Diệp Cẩm Huyền cùng Vô Sự. Diệp Cẩm Ninh cũng có mĩa mai với tốc độ bào đồ ăn của nàng liền hỏi: "Tứ muội muội như thế không sợ vương gia thấy được sẽ ghét bỏ sao?"

Nếu thực sự như vậy nàng thực sự là cảm tạ trời đất. Diệp Cẩm Huyền cẩn thận nuốt số điểm tâm trong miệng xuống bụng lắc đầu nói: "Muội không sợ."

Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh cùng nhìn nhau há hốc. Lúc trước Diệp Cẩm Huyền chẳng phải luôn khuyên Diệp Cẩm Linh không nên ăn nhiều sao? Không lẽ thành thân xong cả tính cách cũng thay đổi.

"Tứ muội muội, chút nữa chúng ta còn phải cùng nhau dùng bữa a." Diệp Cẩm Liên vội vàng nhắc nhở.

Diệp Cẩm Linh cũng bảo hạ nhân mang bát về trừ phòng: "Đúng a, chút nữa không ăn được nữa phụ thân không vui đâu."

Diệp Cẩm Ninh nghe vậy liền có chút cao hứng. Nếu Diệp Cẩm Huyền không có quỹ củ Đoan Mộc Chiến Phàm cùng Diệp Nghê nhất định cũng sẽ chán ghét nàng ta. Nghĩ như vậy liền cười nói: "Tỷ muội chúng ta hiếm khi có dịp cùng ngồi chung như thế này liền để tứ muội muội tùy ý đi."

Diệp Cẩm Huyền không để ý vẫn cứ liên tục chất đầy bụng của mình. Không hiểu vì sao hôm nay nàng lại đối như vậy ăn mãi vẫn không no.

Đến khi được gọi ra cùng dùng bữa bụng của Diệp Cẩm Huyền đã căng tròn, đãi bản to ở thất lưng cũng phải nói ra một đoạn. Mắt nhìn bàn ăn trước mặt nàng không thể nào cầm đũa ăn được món gì nữa.

Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi bên cạnh cao hứng gấp cho nàng một cái đùi vịt nướng đặt vào trong chén: "Huyền nhi nhìn gì đến xuất thần như vậy?"

Diệp Cẩm Huyền nhìn đùi vịt trong chén cười ngượng, tay cũng đặt lên cái bụng căng tròn của mình: "Lúc này thiếp thân dùng điểm tâm no rồi, giờ ăn không được nữa." Âm thanh không lớn không nhỏ đủ để mọi người nghe được.

Bách Lý Nghiêm nhìn không được phì ra một tiếng cười thấy được mặt của Đoan Mộc Chiến Phàm cùng Diệp Nghê đen lại liền nén lại đến đỏ mặt: "Tứ muội muội cũng thật là biết sẽ cùng nhau dùng bữa vì sao lại ăn nhiều như vậy?"

Hình Trùng Xuyên nghe được cũng là nén cười khổ sở không kém gì Bách Lý Nghiêm. Diệp Cẩm Huyền khi nào lại háu ăn như thế tử của hần rồi. Mắt hần bất giác nhìn qua gương mặt đỏ bừng đến đáng yêu của Diệp Cẩm Linh bên cạnh mình. Hần biết nàng đang nghĩ gì.

Diệp Cẩm Liên cùng Diệp Cẩm Linh lại đang lo lắng Diệp Nghê cùng Đoan Mộc Chiến Phàm sẽ nghĩ Diệp Cẩm Huyền là nữ tử không biết quy củ rồi sinh ra chán ghét a. Mà Diệp Cẩm Linh cũng là nhớ đến mình lúc trước nên cũng có chút xấu hổ.

Diệp Cẩm Ninh lại bày ra vẻ mặt chờ xem kịch vui, nhìn thái độ của Diệp Nghê cùng Đoan Mộc Chiến Phàm đoán chắc là Diệp Cẩm Huyền sẽ nhanh chóng thất sủng thôi. Có nữ tử nào lại không ý tứ như vậy kia chứ.

Đoan Mộc Chiến Phàm liên tục hít thở cho thông khí tức. Lúc này hần cố ý để thêm một ít được trong trà của nàng. Hần sớm biết cùng đám nữ nhân trò chuyện nàng sẽ nhảm nháp thứ gì đó, sợ nàng ăn đến no không thể cùng hần dùng bữa. Có lẽ được quá nhiều nên giờ mới thành ra như vậy.

Diệp Cẩm Huyền vẫn bày ra bộ mặt đầy cười: "Mọi người dùng bữa đi, ta ra ngoài tiện thính đợi." Dứt lời nàng ôm lấy Vô Sự cấp tốc rồi đi bỏ mắt đám người trên bàn đang thể hiện thần sắc khác thường trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Ủng hộ lập thiếp

Tác giả: Luna Huang

Đám người cùng nhau ngồi đến tối mới hồi phủ. Diệp Cẩm Huyền no từ bữa trưa đến tối nên bữa tối cũng không ăn gì. Vừa về đến phủ nàng tắm qua rồi lên giường ngủ.

Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn ngồi bên giường xem tấu chương. Hần tuy là nghĩ phép nhưng tấu chương cần phê duyệt không phải không có. Không thể cùng nàng một lượt ngủ thì ngồi đây xem tấu chương cũng vậy thôi. Chỉ là...

Dáng ngủ của Diệp Cẩm Huyền chưa bao giờ an phận. Nàng thì ngủ ngon còn hần xem tấu chương cũng không an bình chút nào. Không nhận được một cái tay đánh lên đầu chính là một chân đá vào lưng vào cổ khiến hần thật trở tay không kịp, có chút cười khổ.

Sáng hôm sau Diệp Nghê thấy hôm qua "Khương Văn" không hề mở miệng nói lời nào nghĩ là hần tâm trạng không tốt nên cho nghỉ một bữa. Thế là hôm nay Đoan Mộc Chiến Phàm không cần đến đó chỉ cần thượng triều là có thể hồi phủ.

Trước khi thượng triều hần dặn Nghê Thường cùng vài hạ nhân khác ngồi bên giường tránh Diệp Cẩm Huyền lăn xuống. Diệp Cẩm Huyền vừa mở mắt ra chính là được báo hoàng hậu triệu kiến cung.

Nàng vận bộ được thêu hồ điệp cùng hoa cúc ở viền cổ áo cùng phần ngực bằng màu sắc nhẹ nhàng, áo màu đậm phần hông, váy màu xám khói thanh

nhà. Vừa bước xuống xe ngựa đã có thái giám bên cạnh hoàng hậu ra nghênh đón.

Hỏi qua thái giám mới biết hôm nay chính là ngày tuyển phi cho Đoan Mộc Chiến Khôi. Hoàng hậu đúng là đã nói liền làm không để người khác kịp trở tay. Bất quá đã sớm xác định thái tử phi chính là Diệp Cẩm Ninh rồi tổ chức đại hội chỉ là làm cho người khác thấy là công bằng thôi. Chỉ là, gọi nàng đến để làm gì thì nàng đoán không ra.

Đến ngự hoa viên thấy đám nữ quyền váy áo xinh đẹp đứng ngăn ngăn thành từng hàng, đầu hơi cúi. Trước mặt chính là một trưởng mạn mỏng to, sau trưởng mạn hoàng hậu cùng Điều đức phi ngồi cùng nhau quan sát.

Vừa nghe tiếng thái giám hô to: "Niệm vương phi đến."

Đám nữ quyền không người nào cam lòng nhưng vẫn phải phục thân hành lễ với Diệp Cẩm Huyền. Diệp Cẩm Huyền chậm rãi bước đến, một mắt cũng không thêm nhìn đám nữ quyền cũng hướng hoàng hậu và Điều đức phi hành lễ.

Sau khi được cho đứng lên nàng bước đến bên Điều đức phi ngồi ở ghế bên cạnh. Hoàng hậu thấy Diệp Cẩm Huyền vừa an vị liền nói: "Niệm vương phi đến thật đúng lúc, bổn cung đang chọn chính phi cho thái tử, nhân tiện người cũng chọn vài người cho Niệm vương đi."

Điều đức phi cũng là kinh hách không thôi vội vàng nhìn sang xem sắc mặt của Diệp Cẩm Huyền rồi ngăn lại: "Hoàng hậu nói thế nào, Phàm nhi cùng Cẩm Huyền vừa thành thân làm sao liền tuyển thêm nữ nhân vào phủ nhanh như vậy."

Hoàng hậu mỉm cười nhưng đáy mắt đầy hận ý: "Nam nhân cả thèm chóng chán, người cũng biết đúng không?" Đoan Mộc Chiến Phàm ầm nhẫn bao lâu nay xem ra cũng là một nhân vật lợi hại, suýt chút nữa mẫu tử của nàng cũng bị lừa, bảo sao nàng không giận cho được. Lại nói Diệp Cẩm Huyền xấu như vậy hẳn có thể chịu đựng bao lâu, nhân cơ hội này cải thêm vài người bên cạnh hẳn liền được.

Hóa ra hoàng hậu gọi nàng đến chính là vì chê nàng xấu nhân tiện chèn ép mặt mũi của Điều đức phi. Diệp Cẩm Huyền thầm cười lạnh, trên mặt nụ cười tươi rói nói: "Hoàng hậu nương nương mở lời thực đúng lúc, Cẩm Huyền cũng có suy nghĩ này, chọn ngày chi bằng hôm nay đi."

Vừa đứng ý nàng, đòi trước Đoan Mộc Chiến Phàm tức giận hoàng thượng lừa gạt hẳn vừa thú nàng lập tức nạp thêm vài nữ tử thanh lâu làm thiếp. Điều này khiến Điều đức phi tức giận khuyên bảo không được nghehen khí hôn mê một ngày. Nếu đã sớm như vậy thì nàng tự tay chọn thành toàn cho hắn. Một đề hắn như đòi trước không để ý đến nàng, hai có người giúp hắn khai chi tán diệp không cần nàng, ba Điều đức phi không cần tức giận. Buồn bán có lời như vậy thì đại gì không đáp ứng chứ.

Điều đức phi một lần nữa nhìn Diệp Cẩm Huyền đầy kinh ngạc, lý nào vừa vào cửa sẵn lòng nạp thiếp cho trưởng phu. Hoàng hậu cũng là ngạc nhiên không kém, vốn nghĩ muốn hạ mặt mũi của Điều Đức phi cùng Diệp Cẩm Huyền không ngờ nàng lại đáp ứng nhanh như vậy, đến suy nghĩ cũng không hề có.

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười nắm tay Điều đức phi hỏi: "Mẫu phi đã chọn được nữ tử nào cho vương gia chưa?" Nếu có chọn nàng cũng sẽ chọn đám thứ nữ thân cận với Diệp Cẩm Liên Diệp Cẩm Linh, chỉ là hôm nay toàn đích nữ.

Diệp Cẩm Ninh phải mấy lần cúi đầu hành lễ xứng thân với Diệp Cẩm Huyền liền cảm hận không thôi. Nhưng vừa nghe Diệp Cẩm Huyền nói như vậy nộ khí lập tức biến mất.

Đám nữ quyền sớm biết bọn họ chỉ là làm nền cho Diệp Cẩm Ninh mà thôi, lời nói của Diệp Cẩm Huyền như nặng ầm rọi vào trái tim họ khiến người nào người nấy xuất hiện nụ cười xinh đẹp trên mặt. Làm trắc phi cho Đoan Mộc Chiến Phàm cũng không phải không tốt mà. Chỉ cần các nàng vào cửa thì cái ghế vương phi kia Diệp Cẩm Huyền không thể ngồi nữa rồi.

Ba nữ nhân ở bên trên nhìn tới nhìn lui, bình luận tới bình luận lui vẫn chưa đầu vào đầu. Diệp Cẩm Huyền chậm rãi nhắm nháp tách trà trên tay, mắt không quên quét lên người của mỗi một nữ nhân bên dưới. Phải tìm nữ nhân nào tương mạo tốt một chút, tà mị một chút, đầu óc kém một chút như vậy nàng mới bình an sống ở vương phủ chờ hưu thư.

Đám nữ quyền bên dưới đang cực lực pha trà cho ba người thượng thức tài nghệ. Diệp Cẩm Huyền cùng Điều đức phi liên tục thử trà lại thảo luận không ngừng miệng. Hoàng hậu nhìn thấy mặt hai người vui vẻ trong lòng lửa giận ngập tràn.

Hạ triều hoàng thượng cùng hai vương tử cũng đến xem. Mọi người cùng nhau hành lễ xong liền cùng ngồi xem tuyển phi. Hoàng thượng nhìn thấy Diệp Cẩm Huyền cũng cao hứng hỏi: "Cẩm Huyền hôm nay cũng đến?"

"Vâng, Cẩm Huyền được hoàng hậu nương nương mời đến chọn vài người cho vương gia vi phu nhân hoặc trắc phi." Diệp Cẩm Huyền thẳng tính đáp hoàng hậu một cước nhân tiện nói cho Đoan Mộc Chiến Phàm biết chuyện tuyển thiếp nàng làm giúp hắn rồi không cần tìm nữ tử thanh lâu.

Hoàng thượng nghe được cho chút sùng sốt rất nhanh cười to: "Cẩm Huyền thật là nữ tử tốt, không đồ kỵ, xem ra Niệm vương chọn không nhầm thế tử." Tuy hẳn với nhi tử này không thích thậm chí là chán ghét, nhưng điểm này hẳn vẫn rất tán thưởng.

Đoan Mộc Chiến Khôi mỉm cười nhìn Diệp Cẩm Huyền. Nàng nói ra những lời này mặt hoàn toàn không đổi sắc, khẩu khí cũng bình ổn thế này, xem ra, cuộc sống của phu thê bọn họ không như mắt hắn thấy.

Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi bên cạnh lạnh nhạt nói: "Bổn vương không có ý định nạp thiếp, hoàng hậu nương nương chỉ cần vì thái tử là được." Hẳn vốn muốn hạ triều liền hỏi phủ bồi nàng không ngờ bị hoàng thượng kéo đến đây biết được chuyện này.

Hoàng hậu bị Diệp Cẩm Huyền đá một cước đứng chưa vững lại bị Đoàn Mộc Chiến Phàm đá thêm một cước, mặt mũi của nàng toàn bộ bị hai người này bôi đen rồi. Trước mặt hoàng thượng nên vẫn cố nặn ra nụ cười: "Thần thiếp quả là có ý này nhưng là Niệm vương phi cũng trùng ý với thần thiếp."

Đoàn Mộc Chiến Phàm cầm lấy tay Diệp Cẩm Huyền trầm giọng hỏi: "Vương phi đây là muốn thế nào?" Hắn gạt nàng gả là hắn sai, nàng cũng không nên vì giận hắn mà làm như vậy. Trọng phu càng nhiều thiếp thất thì tình cảm đối với nàng sẽ ít đi, nàng không biết điều này sao?

Nàng không bảo hắn đưa hưu thư chính là thay hắn nạp thiếp, đến cùng nàng là muốn tránh xa hắn sao? Là hắn có chỗ nào khiến nàng bất mãn, để nàng phải có suy nghĩ cùng hành động như vậy? Cho dù là vậy thì chẳng phải nàng cùng hắn nói là được sao. Lúc trước nàng cũng là như vậy cơ mà, chỉ là, lúc đó hắn không có nghe mà mắng nàng, nhưng bây giờ hắn nguyện ý nghe, vì sao nàng không nói?

"Thiếp thân là nghĩ cho vương gia, người cũng biết thiếp thân cái gì cũng không tốt, ngoài trừ giúp người tuyển phu nhân nạp trắc phi thì cái gì cũng không biết." Diệp Cẩm Huyền không nhìn hắn mà cúi đầu nhẹ giọng đáp trả.

Đời trước hắn chê bai nàng thứ gì cũng không thông, nàng cố gắng thế nào thì trong mắt hắn cũng không có nàng. Đời này nàng sẽ không như vậy nữa, nàng chỉ tìm bình an, an nhàn cho bản thân thôi. Tự hạ thấp mình để cầu bình an, nàng cảm thấy đáng giá.

Điều đức phi nghe được liền thở dài yêu thương nói: "Là ai bảo Cẩm Huyền cái gì cũng không tốt, bổn cung thấy tấm lòng bao dung của người mới là quý giá nhất, những thứ khác không cần để tâm có biết không?"

Diệp Cẩm Huyền mười lăm năm sống ở Trúc Huyền am hẻo lánh, lại còn vừa hồi kinh chưa kịp học gì đã bị hủy dung cứ như vậy mà tiền đồ hủy hết. Cũng may là Đoàn Mộc Chiến Phàm cũng có ý với nàng, nếu không nàng lại phải một phen tác hợp.

Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng gật đầu: "Tạ mẫu phi khen ngợi, Cẩm Huyền khắc cốt ghi tâm." Nàng luôn biết Điều đức phi tốt với mình.

Nàng thấy Đoàn Mộc Chiến Phàm cả mặt càng ngày càng đen liền đưa cho hắn một trong những tách trà do đám nữ quyến pha mới được cung nữ dâng lên: "Vương gia cũng nên thử một chút, vị đạo không tệ nha."

Đoàn Mộc Chiến Phàm lúc này mới mở miệng chuyển chủ đề: "Không biết mẫu hậu đã tìm được người nào hợp ý?"

Đoàn Mộc Chiến Phàm không muốn nghe nữa lập tức đoạt lấy ly trà trên tay Diệp Cẩm Huyền đặt xuống bàn rồi nắm tay Diệp Cẩm Huyền kéo đứng lên rồi viện cớ hồi phủ.

Diệp Cẩm Huyền bị hắn kéo bất ngờ cả lễ cũng không kịp hành lễ liền hướng ra ngoài xe ngựa bước. Tuy lực đạo không mạnh cước bộ cũng không nhanh nhưng làm nàng nhớ lại đêm tân hôn lúc đó, nước mắt lại chảy ra. Nàng không nói lời nào chỉ cúi đầu mím chặt môi âm khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Báo ứng đời trước

Tác giả: Luna Huang

Lên đến xe ngựa Đoàn Mộc Chiến Phàm định hỏi gì đó mới thấy Diệp Cẩm Huyền đang khóc lại một trận yêu thương ôm nàng vào lòng vỗ về: "Đừng khóc, có phải lúc này hoàng hậu chèn ép nàng cùng mẫu phi không?"

Mẫu phi của hắn chính là từ lúc mất đi Điều gia hậu thuẫn liền an phận thủ thường, cả hắn cũng bị kéo luôn xuống hàng phế vật. Hắn biết mẫu phi là sợ hắn như các hoàng huynh hoàng đệ khác chết không biết lý do, nhưng là không đánh mà đầu hàng sẽ bị người khác sỉ nhục. Hắn không chấp nhận như vậy.

Diệp Cẩm Huyền đưa tay lau nước mắt liên tục lắc đầu. Nàng trọng sinh nhớ được ký ức đời trước còn hắn không nhớ, nàng không có trách hắn được, mà nàng cũng chưa từng trách hắn. Do nàng ngu ngốc không biết yêu quý bản thân nên mới rơi vào kết cục như vậy. Nàng ở gần hắn, đến nói cùng ít hơn thường ngày.

"Vậy nàng vì sao khóc? Là ta kéo nàng đau?" Đoàn Mộc Chiến Phàm lại không hiểu mà ôn nhu thăm hỏi.

Lúc này hắn đã tránh bàn tay bị thương của nàng ra, lực đạo dùng cũng nhẹ, cước bộ cũng không nhanh. Lúc này là hắn giận quá sinh lỗi mắng không để ý đến cảm xúc của nàng. Cũng là do nàng cả, vì sao làm gì cũng không báo trước với hắn?

Diệp Cẩm Huyền lại lắc đầu.

Hắn tiếp tục hỏi: "Có phải nàng không thích bị kéo như vậy đúng không? Lần sau ta sẽ không như vậy nữa." Vừa ôm nàng vừa giúp nàng xoa cổ tay bị hắn kéo lúc này.

Diệp Cẩm Huyền lại lần nữa lắc đầu, hần thở dài biết mình hỏi thêm cũng vô ích liền chuyển chủ đề: "Sáng nay vợ và ta vẫn chưa dùng qua điểm tâm chỉ bằng hồi phở cùng dùng có được không?"

Diệp Cẩm Huyền nhớ lại bản thân cũng chưa dùng nhưng hiện tại nàng không có tâm trạng liền lắc đầu từ chối: "Thiếp thân đã dùng qua điểm tâm."

"Vậy sao?" Đoàn Mộc Chiến Phàm đưa tay vuốt cằm một hồi lại nói: "Không biết tối nay ta có vinh hạnh được thưởng thức món ăn do nàng làm không?" Chả là mỗi ngày thấy Bách Lý Nghiêm vui vẻ vào triều còn mang theo đồ ăn do thê tử làm ngồi ở lương đình ăn ngon lành trong khi chờ đợi đến giờ thượng triều khiến hần cũng có chút muốn thử.

Nhớ lại đời trước Diệp Cẩm Huyền đã từng vất vả học để nấu cho hần dùng liền mới bạo gan hỏi. Đang lẽ hần nói "ta muốn dùng thức ăn do nàng chính tay làm" nhưng cảnh tượng lúc trước tái hiện trong đầu để hần phải đổi thành câu khác.

Lời nói của hần khiến Diệp Cẩm Huyền nhớ lại mình vất vả nấu xong mang đến thư phòng cho hần dùng. Hần không những không nhìn còn hất đồ hết lên người nàng nữa. Lại nhớ đến mùi vị của món ăn nàng từng làm liền nhẹ giọng nói: "Khiến Vương gia mất hứng rồi, thiếp thân vô tài vô đức thử gì cũng không thông."

Đoàn Mộc Chiến Phàm nghe như vậy cũng không dám bức ép nàng chỉ biết âm thầm tiếc nuối, miệng vẫn an ủi nàng: "Ai bảo Huyền nhi vô tài vô đức, chẳng phải cảm nghệ cùng kỳ nghệ của nàng rất tốt đó sao. Lúc này mẫu phi cùng phụ hoàng cũng khen nàng nhiều như vậy." Hôm đó thấy được nước cờ của nàng đi hần cũng có chút thưởng thức, không nghĩ đến nàng cũng biết chơi cờ. Lại nói hôm dạo thuyền hoa hần chỉ nghe được mỗi khúc cuối thôi, thật muốn nghe được nghe lại.

Tuy bị ôm vào trong lòng nhưng Diệp Cẩm Huyền lại không tựa vào người Đoàn Mộc Chiến Phàm mà vẫn cố gắng giữ được khoảng cách chừng nào tốt chừng đó. Trong khi nàng im lặng lại nghe giọng của Đoàn Mộc Chiến Phàm vang bên tai.

"Hồi phủ chúng ta cùng đánh cờ, thưởng cảm khúc có được không?"

Diệp Cẩm Huyền im lặng không đáp ứng, mắt nàng hiện ra mộng lung. Nàng không biết bây giờ nên làm gì nữa. Nàng thừa nhận mình không oán không hận gì ở đời trước nữa nhưng nàng quên không được, không thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Vừa đúng lúc về đến phủ, Hình Trưng Xuyên sớm đứng bên ngoài đại môn đợi. Thấy được Đoàn Mộc Chiến Phàm trở về vợ và hành lễ. Diệp Cẩm Huyền nghe được biết được cứu vợ và rồi xe ngựa vào phủ.

Nàng thay y phục rồi bước ra phòng ăn dùng điểm tâm lại cùng Nghệ Thường dạo hoa viên. Nghệ Thường được ban thưởng làm nha hoàn thiếp thân của nàng nên không được phép tiến cung nữa, nàng kể cho Nghệ Thường nghe chuyện muốn nạp thiếp cho Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Nghệ Thường hốt hoảng hô: "Vương phi sao có thể như vậy được, người cùng vương gia vẫn chưa...làm sao có thể để những người kia tiến phủ."

Dung mạo của Diệp Cẩm Huyền đã là thua kém kẻ khác vạn phần, một khi nữ nhân khác tiến phủ liền bị thất sủng thì vị trí chính thê cũng sẽ lung lay. Cho dù có hoàng thượng cùng Diêu đức phi chống lưng cũng là vô dụng thôi.

Diệp Cẩm Huyền bật cười to, nàng chống cằm nhìn hoa nở rộ trước mặt: "Người là lo cho dung mạo của ta sao? Ta nói người biết, dung mạo cũng sẽ như những cánh hoa này úa tàn theo thời gian chẳng qua dung mạo của ta so với người khác chóng úa tàn hơn mà thôi, không đáng để nhắc đến."

Nghệ Thường cũng bị nói đến á khẩu không phản bác được gì, chỉ có thể nhìn nụ cười trên môi của Diệp Cẩm Huyền. Nàng nhìn ra được nụ cười kia có vị đắng.

"Mang đàn đến đây." Diệp Cẩm Huyền nhắm mắt ra lệnh, tâm trạng không tốt liền gửi vào khúc nhạc mang đi vậy.

Tiếng đàn của nàng ngân vang một góc hoa viên của vương phủ. Cảnh xuân sắc trong hoa viên cũng không khiến cho tiếng đàn kia vui lên được chỉ là mang theo vị đạo bất đắc dĩ mà truyền đi.

Sắc trời từ sáng chuyển đến trưa rồi sang chiều tiếng đàn vẫn không kết thúc. Mưa phùn lại kéo đến phảng phất hòa tan đi thê lương của tiếng đàn. Mưa nhẹ bay trong gió, như lão thiên gia cũng cảm động đối với số phận của chủ nhân tiếng đàn mà rơi lệ.

Bao năm tìm kiếm 1 mối tình, con tim trải qua biết bao thăng trầm.

Vì chàng mà ta đã hy sinh tất cả

Trong thế giới yêu chàng luyện chàng, ta bất quản là sẽ có tương lai hay ko.

Một tình yêu nồng nhiệt, một trái tim minh bạch,

Là mục tiêu mà ta theo đuổi.

Khoảnh khắc bình minh ló dạng, ta không muốn để chàng rời khỏi ta.

Từ khi cùng chàng gặp mặt, ta đã yêu, đã đau và đã hận,

Trời đất thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Tư niệm chàng, ta như điên như dại,

Mà chàng lại vứt bỏ tình yêu của ta theo cơn gió.

Trong thế giới của ta yêu chàng, thương chàng, luyện chàng.

Sao thiên địa tình duyên chỉ là nỗi buồn đau.

Giống như ngôi sao băng vội lướt qua lưng trời,

Chàng không còn thuộc về thế giới của ta nữa.

...

Nghê Thường nhìn thấy Đoàn Mộc Chiến Phàm được tiểu Thuận tử che mưa mà đến liền phúc thân hành lễ: "Nô tỳ gặp qua vương gia."

Diệp Cẩm Huyền nghe được tiếng đàn cũng dứt, lập tức cũng đứng lên hành lễ. Đoàn Mộc Chiến Phàm phát tay để Nghê Thường cùng tiểu Thuận tử lui xuống rồi cởi áo choàng trên người khoác lên cho Diệp Cẩm Huyền: "Đã lâu ta không nghe Huyền nhi đàn. Lúc này là có việc gấp phải rồi đi sẽ không làm nàng mất hứng chứ?"

"Thiếp thân cũng đứng lúc muốn nghỉ tay rồi ngược lại là làm vương gia mất hứng mới phải."

Nhìn đầu ngón tay nàng đàn đến đồ liên cũng không miễn cưỡng nữa. Đồi trước cho dù mọi người đều khen cảm nghệ của nàng so với Diệp Cẩm Ninh tốt hơn nhưng hần vẫn cố chấp cho đó là sai. Trong lòng hần chung thủy cho rằng nàng không bao giờ so được với Diệp Cẩm Ninh. Không nghĩ đến đời này muốn nghe nàng đàn lại khó như vậy.

Lúc hần được giữ lại trong Diệp phủ mỗi đêm đều nhảy lên tường viện để nghe nàng đàn nhưng không nghe được bất kỳ âm thanh nào. Đồi trước hần luôn được báo nàng rất hay đàn nhưng đời này lại rất hiếm nghe được. Hần lúc này cũng chỉ là nghe được một ít mới bước đến muốn ngồi xuống thưởng thức tay nàng lại đau rồi.

Cắm lấy tay nàng nhìn mười đầu ngón tay rất lâu, tâm tình đau xót cẩn thận đặt lên môi nói: "Ta bồi nàng thượng dược rồi cùng dùng bữa được không?"

Còn chưa để Diệp Cẩm Huyền trả lời đã thấy có gia đình mang dù đáng vẻ gấp gấp chạy đến báo hoàng thượng triệu vào cung gấp.

Hần ngửa mặt lên nhìn trời liên tục thở gấp, đầy lòng khó chịu nhưng không dám oán thán câu nào. Lão thiên gia đã cho hần trọng sinh, một lần nữa nhìn thấy nàng, một lần nữa gặp nàng, một lần nữa thủ nàng làm thê tử, có cơ hội yêu thương nàng, bồi bên cạnh nàng, hần còn mong gì hơn.

Đồi trước hần để nàng chờ hần hồi phủ dùng bữa, khi trở về đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn nàng một mắt đã trở về phòng. Có hôm nhân rồi ở trong phủ liền cũng chỉ đến viện của đám tiểu thiếp không hề cùng nàng dùng bữa. Đến hiện tại, hần muốn cùng nàng dùng một bữa cũng không thể. Hần biết đây là báo ứng của hần.

Mím chặt môi rồi nhìn Diệp Cẩm Huyền chậm rãi ôm nàng vào lòng, vòng tay dần dần xiết chặt như muốn khảm nàng vào trong xương cốt của mình, thâm tình nói: "Đề hôm khác ta lại cùng nàng dùng bữa." Nói xong hần buông nàng ra rồi xoay người rời đi. Trong lòng hần tự biết cơ hội này e là rất khó thành sự thật.

Diệp Cẩm Huyền gọi lại để hần dùng cước bộ. Nàng vội vã cởi áo choàng trên vai ra trả cho hần: "Vương gia tiền cung, cần dùng hơn." Nói xong nàng biết mình nói sai liền muốn thu tay lại.

Đồi trước ở trước mặt Diêu đức phi nàng bị lạnh liên hất-xì một cái nhỏ, hần phải diễn tuồng cởi áo choàng ra khoác cho nàng. Đến khi rời khỏi Cẩm Thử cung nàng trả lại hần liền mang vứt xuống đất rồi bảo thứ đồ bẩn hần không cần.

Không ngờ Đoàn Mộc Chiến Phàm nhận lấy khoác lên vai rồi thả nhanh cước bộ rời đi. Hần bước đến bên Nghê Thường dặn dò nhắc nhở nàng bồi được rồi mang sắc mặt trầm tư hướng về phía đại môn vương phủ bước nhanh.

Đoạn cuối khúc nhạc hần nghe được "Trong thế giới của ta yêu chàng, thương chàng, luyện chàng, sao thiên địa tình duyên chỉ là nỗi buồn đau. Giống như ngôi sao băng vội lướt qua lưng trời, chàng không còn thuộc về thế giới của ta nữa." liên tục quanh quẩn trong đầu hần. Nỗi sợ hãi trong tâm cứ theo đó mà tăng lên khiến cho nhân thân run mạnh. Hy vọng là do hần nghĩ nhiều.

Diệp Cẩm Huyền nhìn theo bóng lưng bước vội vã của Đoàn Mộc Chiến Phàm cả người yếu ớt, chân vô lực ngã ngồi xuống đất, cứ nghĩ là sắp bị đánh rồi.

Vô Sự bên cạnh chạy đến bên người nàng đưa hai chân đặt lên vai nàng, liếm liếm lên vết sẹo trên mặt như muốn an ủi nàng vậy. Nghê Thường thấy được hốt hoảng chạy đến đỡ nàng lên. Mạnh lắc đầu, nàng phi cười một tiếng ôm lấy Vô Sự đứng lên trở về phòng tắm rửa một phen, chuyện buồn cứ vứt bỏ đi, nàng trọng sinh, nàng cần cuộc sống mới.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Sinh tử thoáng chốc

Tác giả: Luna Huang

Sau hôm đó Đoan Mộc Chiến Phàm bị hoàng thượng phái đến phía đông dẹp loạn đám sơn tặc chiếm núi xung vương cướp bóc người qua đường. Đoan Mộc Chiến Khôi lại bị phái đi tiếp tế cùng trấn áp đám dân chúng vì đói mà loạn.

Đoan Mộc Chiến Phàm trở về phủ thu dọn đồ liễn có đến dặn Diệp Cẩn Huyền: "Ta ít nhất vài tháng mới trở lại, nàng ở trong phủ đừng đi lung tung, thay ta bồi mầu phi. Có chuyện gì xảy ra liền để Thiên Ứng báo với ta."

Dứt lời liền có hắc y nam tử xuất hiện trước mặt nàng. Đây là lần thứ hai nàng gặp thuộc hạ của hắn, lần trước chính là Hắc Ứng lúc bị hạ ngục. Thiên Ứng có lẽ là người thay hắn giả làm Khương Văn.

Thiên Ứng quỳ một chân hướng hai người hành lễ. Đoan Mộc Chiến Phàm dặn dò hai người xong liền lập tức rời đi. Diệp Cẩn Huyền quan sát Thiên Ứng rất lâu mới cho hắn rời đi. Có lẽ nàng sẽ không cần dùng đến đâu.

Đến tối có ba nha hoàn được lệnh của Đoan Mộc Chiến Phàm ngủ bên giường để đỡ Diệp Cẩn Huyền nhưng nàng đều cho lui toàn bộ. Dù gì nàng cũng sớm quen với việc mở mắt ra là nằm trên đất rồi việc gì phải hành hạ người khác như vậy.

Sau khi hai vị vương tử rời khỏi kinh thành, Diệp Cẩn Huyền liên tục bị hoàng hậu cùng Diêu đức phi luân phiên triệu vào cung. Sau mấy lần trò chuyện nàng có dự cảm không lành rằng hoàng hậu sẽ có hành động. Hoàng hậu cứ thường nói một chút về chuyện hoàng vị, lại nói một chút về hai vị vương tử để thăm dò suy nghĩ của nàng. Nàng thẳng thắn để nàng ta thấy được nàng không có tâm tư với hậu vị.

Hôm nay hoàng hậu gọi nàng cùng Diệp Cẩn Ninh cùng tiến cung. Cả ba ngồi ở Phượng Tê cung cùng nhau thưởng trà thực chất là phát hiện ra nàng cùng Đoan Mộc Chiến Phàm không thân thiết như bên ngoài nên có ý bảo nàng làm mật thám.

Hoàng hậu không hề e ngại mà nói rằng: "Niệm vương không có thế lực nhà ngoại chống lưng nhưng thái tử cùng bốn cung lại có, Cẩn Huyền nên suy nghĩ một chút."

Ngay cả xưng hô với nàng hoàng hậu cũng đã sửa luôn rồi vậy còn không phải muốn chiêu mộ thì là gì. Diệp Cẩn Huyền nàng tuy là cùng Đoan Mộc Chiến Phàm không cùng chiến tuyến nhưng cũng được dạy từ nhỏ là không hại người. Lại nói đến thời điểm hiện tại hắn chưa từng làm ra thứ gì tổn hại đến nàng, nàng không có lý do tổn hại hắn.

Hoàng hậu thấy Diệp Cẩn Huyền chau mày nghĩ ngợi liền lại mang thêm một điều kiện hấp dẫn ra để bòn: "Bốn cung biết người vốn không nguyện ý gả cho Niệm vương, nhưng nếu người đáp ứng bốn cung, sau khi thái tử đăng đế vị người muốn gì cũng được kể cả làm quý phi."

Thật là buồn cười, nàng đã từng làm hoàng hậu nữa cơ, lấy một quý phi nhỏ nhoi ra để làm điều kiện với nàng. Cái ghế của nàng ta đang ngồi, nàng không muốn nhìn nữa, càng không có tâm tư vọng tưởng đến.

Diệp Cẩn Ninh sớm được hoàng hậu nói rõ rồi nên đối với chuyện này cũng rất nhanh tiếp thu: "Phải đó tứ muội muội, đến lúc đó hai tỷ muội chúng ta cùng nhau tiến cung thôi, người nói xem có phải là rất tốt không?"

Cái gì mà cả hai cùng tiến cung rất tốt chứ, chỉ sợ ngày Đoan Mộc Chiến Khôi đăng cơ cũng chính là ngày nàng chết a. Diệp Cẩn Huyền lạnh mắt nhìn hoàng hậu cùng Diệp Cẩn Ninh kẻ hát người hò:

"Cẩn Huyền đã gả cho vương gia chính là người của vương gia, lương tâm không cho phép Cẩn Huyền làm ra loại chuyện như vậy, thỉnh hoàng hậu nương nương thứ lỗi."

Hoàng hậu tức đến đỏ mặt đôi môi đỏ rực mím chặt vào nhau. Nếu không phải không thể cho người tiến vào Niệm vương phủ làm mật thám thì còn lâu nàng mới hạ giọng như vậy. Vô bàn hoàng hậu hét to: "Người đúng là không biết phân biệt tốt xấu, bốn cung đã cho người điều kiện tốt như vậy người còn dám ở đây phản kháng bốn cung?"

Lúc này đám thái giám cung nữ đứng ở trong điện đồng loạt từ đâu đó rút kiếm ra vây quanh chủ tử Diệp Cẩn Huyền. Mọi người đều là tư thế chuẩn bị chỉ cần đột lệnh hành động.

Thấy hoàng hậu trở mặt Vô Sự xù lông lên cắn chặt răng nanh đầy dử tợn trừng mắt đám người trước mặt. Diệp Cẩn Huyền biết trước được nàng từ chối thì cơ hội sống sót trở ra chính là một phần mười, trừ khi có kỳ tích xuất hiện nếu không nàng cũng là khó tránh thoát. Nếu nàng đáp ứng hoàng hậu cũng chuẩn bị hậu chiêu để nàng không thể phản khẩu cung.

"Hoàng hậu nương nương như vậy là muốn giết người diệt khẩu?"

"Người không thuận ta đều phải chết." Hoàng hậu ngoan độc đứng lên, ánh mắt bén nhọn như muốn lấy mạng Diệp Cẩm Huyền: "Là do ngươi rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt."

Về mặt của Diệp Cẩm Ninh như xem kịch vui, cảm thấy thú vị nhưng vẫn giờ vờ quỳ xuống thay muội cầu tình: "Hoàng hậu nương nương tiêu nộ, tứ muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện để thần nữ khuyên ngăn nàng." Thực ra nàng là muốn hoàng hậu hạ lệnh giết chết Diệp Cẩm Huyền ngay lập tức.

Nàng quay sang phía dưới khăn trương nói: "Tứ muội muội mau đáp ứng nương nương đi."

Diệp Cẩm Huyền cười to ngay cả dáng vẻ điềm đạm thường ngày hay giả cũng trút bỏ: "Diệp Cẩm Huyền ta chỉ có một cái mạng này, muốn lấy thì lấy, chỉ là Nghê Thường vẫn còn ở bên ngoài nếu lâu như vậy không thấy ta trở ra liền sẽ bầm bả mẩu phi. Nương nương nói xem, chuyện này kinh động đến hoàng thượng sẽ thế nào?"

Lúc này đây trên mặt hoàng hậu có chút do dự. Hoàng thượng luôn là đối với Diệp Cẩm Huyền rất tốt, nếu biết được trước khi mất tích có đến chỗ nàng nhất định sẽ kỹ lưỡng điều tra. Cho dù nàng dựng hiện trường giả là ngã xuống hồ mà chết như dự tính thì cũng tránh không qua được.

Diệp Cẩm Ninh thấy vậy liền vờ khóc lóc nói: "Tứ muội muội ngươi còn không biết hối cải dám uy hiếp hoàng hậu nương nương." Nàng đang cố ý nhắc nhở hoàng hậu Diệp Cẩm Huyền dĩ hạ phạm thượng phải lập tức giết chết không tha.

Hoàng hậu lấy lại bình tĩnh, đôi mắt ngoan độc hơn vài phần. Đúng thật là to gan, dám uy hiếp cả quốc mẫu. Còn không đợi nàng ra lệnh bên ngoài có tiếng thái giám truyền vào hoàng thượng đến.

Đám thái giám cũng nữ lập tức đem trường kiếm trên tay giấu đi giả vờ lại về thường ngày. Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lời cảnh cáo: "Bồn cung nhắc cho người biết, mạng nhỏ của ngươi bốn cung tùy thời có thể lấy được, nên biết giữ lấy mồm mép thì mới sống lâu."

Diệp Cẩm Huyền quỳ xuống đất dập đầu một cái: "Cẩm Huyền nhớ kỹ tạ hoàng hậu nương nương chỉ điểm"

Đúng lúc này hoàng thượng bước vào ngạc nhiên hỏi: "Vì sao Cẩm Huyền lại hành đại lễ với hoàng hậu thế kia.?"

Ba nữ nhân lại hướng hoàng thượng hành qua lễ. Diệp Cẩm Huyền đứng lên mỉm cười đáp: "Hồi phụ hoàng, nương nương vừa dạy Cẩm Huyền đạo làm phu thê nên Cẩm Huyền cảm tạ người thôi."

Hoàng thượng vuốt râu khen ngợi: "Tốt." Chân cũng không ngừng bước về phía hoàng hậu, trong đáy mắt xuất hiện sự tán thưởng không chút che giấu nào.

Diệp Cẩm Huyền nhận ra được hoàng thượng đến đây cũng không phải là trùng hợp. Hoàng thượng vốn được thế lực Giả gia phò trợ nên mới thuận lợi đăng cơ, đây đồng nghĩa với việc sẽ bị Giả gia khống chế. Hắn cũng là nhìn trên phần mặt mũi kia nên mới cùng hoàng hậu đi đến bước đường này.

Nàng vội nói: "Cẩm Huyền ở đây cũng đã lâu có chút mệt mỏi muốn hồi phủ nghỉ ngơi."

Hoàng thượng gật đầu: "Được, đúng lúc Trầm cùng hoàng hậu đã lâu không cùng đánh cờ, các ngươi lui hết đi đừng làm mất nhã hứng của Trầm."

Diệp Cẩm Huyền hành qua lễ vội vàng cùng Vô Sự rời đi. Trước đó nàng cũng không quên bày thái độ cung kính nói với hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, Cẩm Huyền đã quên nói với người, Cẩm Huyền không thích uống rượu nên cho dù người ban loại nào Cẩm Huyền cũng vô pháp tiếp nhận, tạ hoàng hậu nương nương ban thưởng."

Câu này chính là để hoàng hậu tức đến muốn thổ huyết mà không thể làm được gì. Nói vậy nghĩa là tát vào mặt nàng một cái rồi. Mặt của hoàng thượng lóe sáng như hiểu được Diệp Cẩm Huyền muốn nói gì. Nhưng thế cục chính là khó định nha.

Diệp Cẩm Huyền chạy đến Cẩm Thử cung, vừa thấy nàng Điều đức phi đã chạy đến ôm lấy khóc lóc một trận: "Ngươi không sao là tốt rồi, tốt rồi."

Nghe xong nàng liền biết mình suy đoán đúng, là Điều Đức phi thỉnh cầu hoàng thượng cứu nàng: "Mẫu phi, người biết?"

"Nghê Thường thấy ngươi lâu như vậy vẫn chưa trở ra liền đến đây nói với bồn cung. Bồn cung cũng biết hoàng hậu nhất định sẽ không tha cho Phạm nhi, hắn không nghe lời chỉ biết chui đầu vào chỗ chết. Thái tử có Giả gia chống lưng còn hắn, bồn cung không giúp được gì cho hắn cả."

Điều đức phi một trận tổ khổ trong nước mắt khiến Diệp Cẩm Huyền đau lòng. Nếu không phải hoàng thượng có hảo cảm với Diệp Cẩm Huyền e là lúc này cũng sẽ không đáp ứng đâu.

Chuyện này đối với nàng cũng là ngoài dự liệu vì đời trước không có chuyện này a. Nàng nhủ mảy cùng Điều đức phi nói một chút liền lập tức hồi cung. Chỉ cần trời còn ánh sáng hoàng hậu sẽ không thể cho người ám sát nàng.

Nàng leo lên xe ngựa phân phó chạy đến Hình phủ. Là lão thiên gia nghe được tiếng lòng của nàng Hình Trùng Xuyên cũng vừa lúc hồi phủ.

"Vương phi vì sao đến đây?" Trước mặt người khác thân phận của hắn là học trò là nữ tỳ của Diệp Nghê mà Diệp Nghê lại chưa xác định đi cùng người nào nên hắn vẫn xưng hô như vậy với nàng.

Diệp Cẩm Huyền xuống xe ngựa không nói một lời bước thẳng vào đại môn. Cước bộ của nàng như gió sắc mặt lại cực kỳ nghiêm túc khiến Hình Trùng Xuyên nhìn không được hiểu kỳ liền bước theo sau.

Diệp Cẩm Huyền nhìn xung quanh tiền thính, Hình Trùng Xuyên vội nói: "Ở đây không có người ngoài tứ muội muội muốn nói gì?"

Diệp Cẩm Huyền dùng câu từ ngắn gọn nhất kể ra rồi nói: "Lúc này sau bức bình phong gỗ của hoàng hậu muội thấy được....muội thấy có Bách Lý Ngạn."

Bách Lý Ngạn chính là đệ đệ của Bách Lý Nghiêm do kế mẫu của hắn sở sinh. Đồi trước mỗi lần Bách Lý Nghiêm phạm lỗi đều do người đệ đệ này đến thay hắn gánh chịu hậu quả nên nàng nhìn nửa mặt cũng có thể nhận ra.

Nhìn vẻ ngoài tốt thế này mà đã sớm có lòng dạ với vị trí thế tử, xem ra Bách Lý Nghiêm trở thành hoàn khổ tử cũng một phần do kế mẫu chịu hư như Tả thị nương chịu Diệp Cẩm Huy vậy.

Hình Trùng Xuyên nghe xong liền nói: "Ta tiền tứ muội muội hỏi phủ." Chuyện đã đến mức này sợ rằng Diệp Cẩm Huyền một mình hỏi phủ nhất định không an toàn.

"Ân." Diệp Cẩm Huyền đáp ứng liền rời khỏi Hình phủ. Diệp Cẩm Linh biết nàng đến chạy ra tiền thính thì cả hai sớm đã rời đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Lá bùa bình an

Tác giả: Luna Huang

Đoan Mộc Chiến Phàm rời kinh thành đã hơn ba tháng, sau khi Diệp Cẩm Huyền cùng hoàng hậu trở mặt đến nay đã một tháng rồi. Hoàng hậu liên tục cho người gọi nàng tiến cung nàng liên tục từ chối.

Còn tiến cung e là mạng nhỏ của nàng thực sự không còn. Thiên Ứng trừ lúc cùng Diệp Nghiêu thì không rời khỏi nàng nửa bước. Diệp Cẩm Huy cũng có đến thăm nàng vài lần ngờ ý muốn đưa nàng đi dạo nhưng nàng từ chối. Nàng cũng không kể hắn nghe chuyện của hoàng hậu sợ hắn vì nàng mà nhấn thân vào nguy hiểm.

Hiện ngoại trừ Diệp Cẩm Huy thì không còn ai có thể chiếu cố Hồ thị nữa. Nếu như...nếu như nàng thực sự chết trẻ như đời trước, chỉ ít nàng sống không uống kiếp này. Những người bị nàng liên lụy ở đời trước, đời này vẫn còn sống vui vẻ trước mặt. Chỉ còn Diêu Đức phi cùng Đoan Mộc Nhã là nàng hữu tâm vô lực thôi.

-----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

Đêm khuya của hôm nay, gió hạ nhẹ thổi, khắp nơi yên lặng đến rùng rợn. Đám thị vệ canh tuần trong cung đi thành nhóm mười người thay phiên nhau canh gác. Giờ sừ canh tư đột nhiên Cẩm Thử cung phát hỏa, mọi người ồn ào chạy đến cứu hỏa không ngừng. Ngoài trừ những phòng khác bị cháy đen thì tâm cung của Diêu Đức phi bị cháy đến không còn gì hết, đến cả tro cốt của người lẫn đồ vật cũng không thể thấy được.

Đoan Mộc Chiến Phàm bình loạn xong son tặc liền lập tức hỏi kinh. Trên đường trở về liền nghe được chuyện trong cung từ mấy thương buôn lập tức giục ngựa như điên chạy về kinh.

Khi hắn về đến thì tang lễ của Diêu Đức phi cũng tiến đến thất thứ tư rồi. Diệp Cẩm Huyền mím chặt môi nhìn hắn tiêu tụy không ít. Trên người cũng có không ít vết thương, khắp y phục vụn nát máu khô đỏ sẫm sợ là không chỉ bắt son tặc mà còn là do bị mai phục a. Nàng cố ý không để Thiên Ứng báo gì cho hắn để tránh hắn gặp phải sơ xuất gì không ngờ...đúng là người tính không bằng trời tính.

Diêu Đức phi qua đời Đoan Mộc Nhã cô độc một mình nên được hoàng thượng đưa đến Niệm vương phủ sống cùng Diệp Cẩm Huyền. Đoan Mộc Nhã thấy được Đoan Mộc Chiến Phàm như vậy cũng không nở mà chạy đến bên cạnh an ủi: "Hoàng huynh, mẫu phi cũng đã mất rồi, bây giờ không phải lúc đau buồn, chúng ta phải tìm cho ra hung thủ mới được."

Đoan Mộc Chiến Phàm quỳ trước linh cửu của Diêu Đức phi, ngửa mặt lên trời hét thật to. Không ngờ hắn trọng sinh cũng cứu không được mẫu phi của mình. Đoan Mộc Nhã nói đúng bây giờ không phải lúc đau lòng, hắn mà ngã xuống lấy ai báo thù cho mẫu phi, lấy ai báo thù cho Diêu gia. Hắn phải trấn tĩnh.

Diệp Cẩm Huyền nhìn bộ dạng kia của hắn cũng có chút sợ liền kéo Đoan Mộc Nhã ly khai: "Vương gia đang tâm tình không tốt chúng ta tạm lánh mặt một lúc để vương gia bình tĩnh lại mới nói đi."

Tiểu Thuận tử cũng đau buồn nhìn chủ tử không thôi. Hắn thở dài rồi lặng lẽ đứng bên cạnh. Đây chính là cái giá cho việc sinh ra ở hoàng thất, sống trong phú quý nhưng lựa đôi lầy là tình thân lãnh đạm.

Qua vài ngày Đoan Mộc Chiến Phàm cũng khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt của mình, vẫn như bình thường thượng triều rồi hóa trang thành Khương Văn tới

lại phê duyệt tấu chương. Do Diệp Nghiêu thượng triều sáng nên hai học trò giờ đó chính là được nghỉ ngơi. Do đó hẳn mới có thể đến bây giờ vẫn chưa bị phát hiện.

Diệp Cẩm Huyền mỗi ngày bồi Đao Mộc Nhã dùng bữa hàn huyên. Nàng cũng không cho phép nàng ta xuất phủ cho dù chỉ một bước. Thế là Chúc Tồn Hữu lâu lâu lại đến phủ bồi hai người.

Nói đến Chúc Tồn Hữu hẳn dường như cũng là phát sinh chút ý tứ cùng Đao Mộc Nhã. Nghe Diệp Cẩm Huy nói hiện chính là đám nữ nhân gào thét ở trước Mỹ Vị Thiêm Hương thế nào hẳn cũng không động tâm.

Tối nay Bách Lý Nghiêm đến vương phủ, Đao Mộc Chiến Phàm không ở, Diệp Cẩm Huyền thay hẳn tiếp đón: "Đại tỷ phu đến phủ thật để muội kinh ngạc a." Lại đến trễ như vậy không biết có chuyện gì?

Bách Lý Nghiêm lại không cùng Diệp Cẩm Huyền nói đùa mà vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Ta có nghe Hình huynh nói về việc tứ muội muội thấy nhị đệ ta có mặt ở đông cung không biết có thật hay không?" Hẳn vốn là khi biết tin muốn sớm đến hỏi nàng nhưng công vụ quán thân không thể rời đi được, đến hôm nay mới có thể gặp trực tiếp Diệp Cẩm Huyền.

Thấy Bách Lý Nghiêm như vậy nàng cũng thu hồi nụ cười trên mặt. Không ngờ hẳn đến là vì chuyện này: "Muội xác định là không có nhìn nhầm, đích xác là Bách Lý nhị công tử."

Bách Lý Nghiêm nhún chặt đôi mày của mình lại, hẳn sớm đoán được Bách Lý Ngạn có hứng thú với ngôi vị thế tử của mình nhưng nghĩ không ra lại là cùng người ngoài cầu kết. Xem ra hẳn muốn hạ thủ lưu tình cũng không thể được nữa rồi.

Diệp Cẩm Huyền sợ Bách Lý Nghiêm không tin nên nói ra chuyện đời trước biết được qua Đao Mộc Chiến Phàm. Nàng cũng là vừa nhớ ra thôi, đời trước Bách Lý Nghiêm bị người hẹn ở ngoài thành rồi ám sát không thành là do Bách Lý Ngạn làm nhưng đó là sau khi Đao Mộc Chiến Phàm đăng cơ. Trùng hợp đời này chuyện này lại xảy ra trước khi hẳn thi đậu thám hoa. Do hẳn vì muốn thủ Diệp Cẩm Liên vào cửa mà chuyên tâm học hành nên chuyện này mới xảy ra sớm hơn.

Bách Lý Nghiêm ngạc nhiên mở to mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền: "Làm sao tứ muội muội biết được?" Đến hẳn còn không tra được cơ mà.

Diệp Cẩm Huyền cười ngược giải thích: "Là vương gia nói với muội, hôm đó vương gia có việc vô tình đi ngang gặp được nên tiện tay cứu giúp."

Mà cũng không phải Đao Mộc Chiến Phàm tốt bụng cùng nàng trò chuyện. Là do đời trước nàng ôm đàn đến viện của tiểu thiếp tìm hẳn nghe được hẳn nói với tiểu thiếp đó. Hẳn là được phái đến thôn gần đó thị sát tình hình nên tiện tay cứu giúp. Lúc đó hẳn cũng không biết người đó là Bách Lý Nghiêm vì dùng bao bố trùm kín. Đời này cũng có lẽ là vậy đi.

"Đại tỷ phu không được nói cùng vương gia đâu nhé, vương gia không muốn nhận tạ ơn nên mới không nói ra thôi."

Kinh ngạc đi qua Bách Lý Nghiêm gật đầu đáp ứng: "Ta sẽ không nói vương gia biết." Sau khi hẳn bị đánh đột nhiên Đao Mộc Chiến Phàm đến bảo đích thân dạy hẳn thi khoa cử hẳn không hề do dự liền đáp ứng. Hẳn vốn là thư đồng của Đao Mộc Chiến Phàm nên có qua lại cũng không ai nghị kỵ. Nguyên lai thấy hẳn chặt vật nên mới đến giúp hẳn.

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười nói: "Đại tỷ phu đến đây chỉ vì chuyện này?"

Bách Lý Nghiêm nhớ ra gì đó liền vỗ trán tự trách: "Xem ta già rồi nên đăng trí mất, Liên nhi có gửi cho tứ muội muội thứ này, xem thử có thích không?" Hẳn đưa tay vào tay áo lấy ra một hộp gỗ đưa cho Diệp Cẩm Huyền.

Diệp Cẩm Huyền mở ra nhìn thử trong hộp gỗ nụ cười trên môi đông lại. Bách Lý Nghiêm nhún mày hỏi: "Thế nào, không thích?"

"Đại tỷ phu nói cùng đại tỷ?" Nếu Diệp Cẩm Liên không biết sẽ không đi cầu cho nàng bùa bình an. Sở dĩ nàng biết là do nàng từng đi cầu cho Đao Mộc Chiến Phàm một cái.

Bách Lý Nghiêm bắt đầu đi lắc đầu thờ dãi: "Là Hình huynh cùng ta nói trong thư phòng nàng mang trà bánh đến vô tình nghe được." Diệp Cẩm Liên bảo hẳn để nàng đi chùa cầu bùa bình an cho Diệp Cẩm Huyền. Hiện Diệp Cẩm Huyền trong nguy hiểm sợ hoàng hậu cũng sẽ không bỏ qua cho nương tử hẳn nên hẳn cũng bồi nàng đi.

"Những chuyện này không nên để đại tỷ cùng nhị tỷ biết." Diệp Cẩm Huyền nặng nề nói, đời trước nàng hại họ đã là quá đủ rồi, nàng không muốn có thêm bất cứ gì nữa.

"Được rồi, sau này ta sẽ để ý hơn. Đã trễ thế này rồi ta trở về trước." Bách Lý Nghiêm nhìn trời, nói.

Diệp Cẩm Huyền đứng lên mỉm cười: "Muội tiễn đại tỷ phu."

Bọn họ vừa bước được hai bước liền thấy Đao Mộc Chiến Phàm bước vào. Hành qua các lễ nghi quy củ, người cũng tiễn xong Diệp Cẩm Huyền bước nhanh về phòng nằm trên giường nắm chặt lá bùa trong tay.

Đao Mộc Chiến Phàm tâm tư bất an vén rèm hắt sáng lên ngồi bên mép giường. Đôi mắt hẳn nhìn vào lá bùa bình an bị Diệp Cẩm Huyền nắm chặt trong tay còn lộ ra một góc nhỏ, đáy mắt lóe lên vài tia tự giễu.

Đời trước nàng thấy hán luôn gặp thích khách liền vất vả đi cầu về cho hán, thế mà một lời đa tạ cũng không có hán một xé rách ném vào mặt nàng. Đời này hán muốn bất cứ thứ gì từ nàng cũng không có được nữa. Ngay cả ngày đại hôn cũng không thể mặc được giả bảo do nàng tự tay khâu phải mặc kiện hán chuẩn bị từ sớm.

Diệp Cẩm Huyền chớp chớp mắt ngây thơ nhìn Đoàn Mộc Chiến Phàm. Từ hôm hán trở về đây là lần đầu tiên hán lại có ý muốn thân cận với nàng a. Nàng vốn nghĩ hán đã thông suốt bỏ qua cho nàng rồi.

Đoàn Mộc Chiến Phàm nắm lấy hai cổ tay của nàng ép sát vào ngực, mặt hán áp cách mặt nàng chính là một gang tay, đủ để cảm nhận được hơi thở của nhau. Diệp Cẩm Huyền sợ hơi run nhẹ một cái mắt môi nhắm tịt lại hơi nghiêng mặt sang hướng khác. Trong lòng liên tục niệm câu "không sợ, không sợ" cả vụn lẫn.

Hán là muốn làm gì nàng? Nàng có chút sợ rồi, tim đập rất nhanh đây này, nàng không muốn ba ngày không xuống được giường như đời trước nữa đâu. Nửa buổi trời cũng không nghe không thấy đối phương có phản ứng, nàng định mở mắt ra thì nghe.

"Huyền nhi, trong mắt ta nàng vĩnh viễn là nữ tử đẹp nhất." Dứt lời liền hạ nụ hôn xuống vết sẹo chai sần trên mặt nàng. Hán ti mi hôn nhẹ từng tấc trên vết sẹo như thể hôn một vật trân quý vậy.

Nước mắt của Diệp Cẩm Huyền kiềm nén không được lại trào ra như thác nước. Vì sao lại là câu đó, nàng không muốn nghe!

Đoàn Mộc Chiến Phàm hôn lên mặt nàng, hôn lên những nơi nước mắt chảy qua, trong giọng nói ẩn chứa đau xót: "Huyền nhi nàng ghét bỏ ta, nàng ghét bỏ ta, nàng hận ta có đúng không?"

Diệp Cẩm Huyền thấy hán như vậy vội nói: "Không có, không có, thiếp thân không có ghét bỏ không hận vương gia. Thiếp thân không có lý do gì để ghét bỏ hay hận vương gia." Nàng không ghét bỏ hán chỉ là nhớ lại những việc hán đối với nàng ở đời trước nàng không thể thích hán được thôi. Nếu có thể nàng thật sự muốn tránh hán thật xa.

Mặt của Đoàn Mộc Chiến Phàm chôn vào cổ của Diệp Cẩm Huyền không đáp trả rất lâu mới ly khai. Hán nhàn nhạt nói: "Nàng ngủ đi, ta làm phiền rồi." Hán kéo rèm ngăn chắn rồi lại ngồi xuống tiếp tục xem tấu chương.

Nàng không có lý do ghét bỏ hay hận hán? Vậy nếu có lý do thì sao? Khóe miệng hán kéo lên một ý cười tự giễu, nhân thân tối đi không ít.

Diệp Cẩm Huyền nhìn hán quái lạ như vậy có chút không hiểu nhưng nàng chọn cách mặc kệ. Nàng không muốn hiểu hán, ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Mưu sát thái tử

Tác giả: Luna Huang

Hôm nay sau khi hạ triều Đoàn Mộc Chiến Phàm nắm tay Diệp Cẩm Huyền đứng bên bờ hồ, rất lâu mới nói: "Huyền nhi cho dù bất kỳ kẻ nào kể cả ta nói nàng không xứng với ta thì nàng cũng phải nhớ kỹ đó không nên nghe cũng chẳng nên tin, ngoại trừ nàng, ta không cần bất kỳ kẻ nào khác."

Vì sao đời trước hán không biết trân trọng nàng đến giờ đây lúc nào cũng sợ hãi, sợ nàng cũng như hán trọng sinh, sợ nàng nhớ được những thứ đời trước hán đã làm với nàng. Hán chấp nhận báo ứng chỉ cầu nàng mãi bên mình là đủ, nhưng...điều này...có thể không?

Diệp Cẩm Huyền cúi đầu nhỏ một giọt nước mắt xuống hồ, mỉm cười: "Vương gia nhìn xem, chúng ta quả thực như người khác nói là một thiên nga một quạ đen." Hán đây là muốn gì, xé nát tim nàng sao? Nếu như là đời trước nghe được có lẽ nàng sẽ vui đến mấy ngày không thể ngủ, hiện nghe được chỉ khiến nàng cảm thấy bản thân ngu ngốc bỏ phí hết một kiếp người thôi.

Giọt nước mắt chạm vào mặt hồ lập tức hòa tan vào nhau tạo nên làn sóng tròn nhẹ lan ra, chạm vào một làn sóng nhỏ khác ngược hướng. Cả hai lại tạo thành một làn sóng nhẹ khác khiến ảnh ngược của hai người bị mờ đi.

Đoàn Mộc Chiến Phàm nhìn ảnh ngược của hai người đã bị làm nhòe trên mặt hồ rồi lại nâng mắt vươn tay đem nàng ôm vào lòng, lực đạo mỗi lúc một chặt hơn như muốn đem nàng khảm cả vào cơ thể mình. Hán nắm tay nàng chỉ đôi uyên ương phía xa: "Nàng nhìn xem, uyên ương luôn là biểu tượng để người tôn sùng, nhưng uyên cùng ương lại không giống nhau, chẳng phải cũng là con trống đẹp hơn con mái sao. Nàng tuyệt đối không được suy nghĩ linh tinh, được không?"

Đôi uyên ương trong hồ chính là từ trước đại hôn của nàng và hán không biết từ nơi nào bay đến. Hán thấy đây là một chuyện tốt lành nên giữ lại nuôi đến bây giờ. Bên đó con trống ngũ sắc cực kỳ đẹp, còn mái lại một thân thuần ám sắc không có gì đặc biệt càng là không bắt mắt nhưng nhìn liền nhận ra ngay. Như là nàng cùng hán đời này vậy hy vọng cùng nàng không xa cách.

Diệp Cẩm Huyền dời đường nhìn theo tay Đoàn Mộc Chiến Phàm ưu sầu cười một hồi mới đáp trả: "Trong quy luật của uyên ương không bị trôi buộc

bồi quy củ, chỉ có tập tính một đời một đời và chỉ nhận thức nhau." Nàng đang ám chỉ cho hần biết người cùng yên ương căn bản không thể so được. Thế gian này có ai có thể một đời một đời đây, câu trả lời là không có. Do dù có nàng cũng không muốn cùng hần như yên ương. Nếu có thể, hy vọng hần buông tha cho nàng.

Đoan Mộc Chiến Phàm bị lời nói của nàng làm cho chình lảng, rất lâu cũng nói không được từ nào. Hần có thể cùng nàng như đôi yên ương kia sao? Tay nắm lấy tay nàng không hề có ý buông ra mắt nhìn chăm chăm đôi yên ương bởi lợi tình tứ cách đó không xa.

Nếu như còn những hoàng huynh hoàng đệ khác hần có thể mạnh miệng hứa cùng nàng. Nhưng hiện chỉ còn hần cùng Đoan Mộc Chiến Khôi, hần còn mối thù của mẫu thân, mối thù của Diêu gia, hần không thể nói được gì.

Nếu không phải do Đoan Mộc Chiến Lâm thấy được vật kia, sẽ không nghi ngờ hần, không bày thích khách giết hần, hần nhất định phò trợ Đoan Mộc Chiến Lâm đăng đế vị, giờ đây liền có thể mạnh miệng ứng với nàng. Nhưng là tất cả chỉ là giả thuyết, Đoan Mộc Chiến Lâm đã không còn nữa rồi, hần lấy gì để hứa với nàng?

Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng tránh ra khỏi người hần rồi rút tay về phúc thân cáo lui: "Thiếp thân không quấy rồi nhả hững của vương gia, lui xuống trước."

Đoan Mộc Chiến Phàm đang xuất thần nên không kịp trở tay với hàng động bất ngờ của nàng. Nhìn theo bóng lưng của nàng nhãn thần tăng thêm một tầng sương mờ cao giọng nói: "Lúc này phụ hoàng nói với ta sẽ đưa A Nhã đi hòa thân."

Cước bộ của Diệp Cẩm Huyền lập tức bị đình trệ. Đời trước Đoan Mộc Nhã còn chưa có người trong lòng đã từ chối gả đi chứ đừng nói hiện tại nàng ta với Chúc Tôn Hữu...đời này cũng sẽ quyết liệt phản đối thôi. Nàng xoay người bước trở về vài bước: "Vương gia, A Nhã còn nhỏ hoàng thất lại đang có tang sự vì sao lại bàn đến chuyện này?"

Đôi đồng tử của Đoan Mộc Chiến Phàm run một cái rồi, tâm như mặt hồ phẳng lặng đột nhiên nổi sóng, điều chỉnh lại tâm tình hần trầm giọng đáp: "Phiên bang cử người đến cầu hòa, đưa A Nhã đến đó hòa thân cam kết hai nước vĩnh hữu là chuyện tốt. Đợi A Nhã cập kê liền mạng kiểu hoa đến đón. Ta cũng cảm thấy có lý nên không có ý kiến gì."

"Không được." Diệp Cẩm Huyền theo cảm tính mạnh ngẩng đầu hô to. Sau đó phát hiện bản thân thất thố lại cúi đầu xuống cắn chặt môi. Nàng phải làm sao mới có thể giúp Đoan Mộc Nhã thoát khỏi số phận kia đây.

Đoan Mộc Chiến Phàm thấy được phản ứng của nàng sắc mặt có chút trắng bệch phát tay áo nhanh quay đi. Hần không thể đối mặt với nàng nữa.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thái độ của hần nghĩ là hành động của bản thân khiến hần ghét bỏ nên có chút cao hứng. Nàng lập tức đến viện tham dò ý tứ của Đoan Mộc Nhã.

Ngồi cùng Đoan Mộc Nhã đến tối dùng qua bữa rất lâu nàng mới trở về viện của mình. Nàng ta quyết đoán như vậy có lẽ sẽ vẫn như đời trước sống chết không gả đi. Từ giờ đến đó còn lâu nàng nghĩ cách tiến cung cầu hoàng thượng thôi.

Đang đi nửa đường nàng nghe được ở một nơi nào đó phát ra tiếng nói chuyện. Càng nghe mắt nàng mở càng to, đứng không vững phải cố gắng dùng móng tay bám lấy cây cột đỏ to sừng sững ở hành lang để làm chỗ dựa.

Người nói chuyện là Hắc Ung cùng Thiên Ứng, bọn hần nhận được lệnh của Đoan Mộc Chiến Phàm cho người thâm nhập vào Đông hạ độc Đoan Mộc Chiến Khôi. Vậy đời trước Đoan Mộc Chiến Khôi chết cũng liên quan đến hần.

Tuy nàng cùng Đoan Mộc Chiến Khôi đời trước lẫn đời này cũng là không thân thiết, nhưng cũng không ám hại gì nhau. Giờ nàng đã biết có nên đi thông báo một chút không?

Không dám thở mạnh nàng liên tục nuốt nước mắt an bản thân. Nàng biết sống trong đế vương gia kẻ mạnh sẽ sống thua liền chết không có hai chữ đạo lý gì đáng để nhắc đến. Nếu lão thiên gia là cho nàng nghe được thì nàng giúp hần vậy.

Bước trở về phòng, bên trong phòng không có thảm lông cùng bàn nhỏ như thường ngày, Đoan Mộc Chiến Phàm cũng không ở đây. Bên trong chỉ có Nghê Thường cùng vài hạ nhân khác bồi nàng ngủ.

Nàng phát ta đuổi người: "Các người lui xuống hết đi, ta không cần người bồi."

"Vương phi, đây là lệnh của vương gia." Nghê Thường bối rối nói. Nhớ đến Diệp Cẩm Huyền ngã giường bị thương chính là lỗi của các nàng.

"Ta muốn một mình, vương gia có hỏi, một mình ta gánh." Diệp Cẩm Huyền nhìn từng người trong phòng lại phát tay. Nàng chưa bao giờ để các nàng bồi ngủ bên cạnh như vậy.

Bọn họ không thể làm gì khác hơn liền lui cả ra ngoài gác cửa. Nếu là nghe được tiếng động sẽ lập tức chạy vào.

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi y phục, mỗi lần ngủ cùng Đoan Mộc Chiến Phàm nàng ngủ y phục mặc trên người không hề cởi xuống. Đạo trước hần không ở vương phủ nàng đều cởi áo ngoài giờ không thấy hần nên cũng như vậy. Lại nói lúc này hần chán ghét nàng bỏ đi thì nhất định sẽ không quay lại đâu.

Vô Sự thấy được chủ tử chuẩn bị ngủ lập tức cũng chuẩn bị trở về phòng liền bị Diệp Cẩm Huyền gọi lại. Nàng ngoại trừ cùng Vô Sự nói thì không biết cùng người nào nói nữa.

Vô Sự nghe được lại ngoan ngoãn quay trở về. Hôm nay nhìn theo tình hình hiện tại liền biết được Đao Mộc Chiến Phàm sẽ không về đây ngủ nó cũng ở đây bởi chủ tử.

"Vô Sự ta phải làm sao giúp thái tử đây?"

"Hắn ở trong cung, ta lại đang gặp rắc rối với hoàng hậu."

Diệp Cẩm Huyền thờ dài một hơi ôm lấy Vô Sự rất lâu mới lên giường ngủ. Vô Sự đưa hai chân để lên giường mắt thấy chủ tử đã ngủ nó mới chạy đến bên bàn trang điểm ngủ.

Sáng hôm say Diệp Cẩm Huyền gọi trù phòng chuẩn bị hai phần điểm tâm ngọt. Mỗi phần để vào một lồng thức ăn, sau đó nàng mang hai lồng thức ăn vào phòng rất lâu rồi gọi Nghê Thường đến.

"Nghê Thường, người giúp ta mang hai lồng thức ăn này tiến cung. Cái được buộc chỉ trắng giao cho Vương gia, cái được buộc chỉ đỏ giao cho thái tử. Nói đây là tâm ý của ta muốn bọn họ thường thức."

Ngoại trừ Nghê Thường nàng không biết nên nhờ vào ai trong Vương phủ nữa. Biết nàng ta là người của Diêu đức phi nên sẽ chung thành với Đao Mộc Chiến Phàm. Do đó nàng cố ý tặng điểm tâm cho cả hai như vậy mới không bị nghi ngờ.

Nàng còn bồi thêm câu: "Thái tử có ơn với ta, ta cũng chưa kịp tạ ơn lần này bù đắp vậy."

Nghê Thường gật đầu ứng tiếng: "Vâng, chỉ trắng của Vương gia, chỉ đỏ của thái tử, nô tỳ đã nhớ, nô tỳ xin cáo lui."

Nhìn bóng lưng của Nghê Thường đi khuất nàng bước ra ngoài chấp tay thành tâm cầu khẩn. Hy vọng cho mọi chuyện được như nguyện.

Rất lâu, Nghê Thường trở về đưa cho nàng phong thư bảo là Đao Mộc Chiến Khôi gửi cho nàng. Nàng nhìn qua rồi đốt đi, không cần tạ ơn nàng, nàng chỉ là thuận tiện giúp hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Đao mộc chiến phàm

Tác giả: Luna Huang

Tám ngày trôi qua cực bình an, Đao Mộc Chiến Phàm không hề trở về phòng ngủ cùng Diệp Cẩm Huyền nữa. Điều này khiến nàng càng cao hứng hơn vì nghĩ nhất định hắn đã bỏ qua mình. Lại nói Đao Mộc Chiến Khôi vẫn bình an vô sự tâm nàng cũng nhẹ đi không ít.

Hôm nay Diệp Cẩm Huyền cùng Đao Mộc Nhã trò chuyện đến trời chập tối. Đột nhiên tiểu Thuận từ bên ngoài truyền lời bảo Đao Mộc Chiến Phàm gọi nàng đến thư phòng.

Nàng tạm biệt Đao Mộc Nhã rồi bước đến thư phòng tâm trạng vô cùng bất an. Có phải hay không hắn phát hiện rồi? Đáng lẽ nàng nên nhờ Diệp Cẩm Huy giúp thì tốt hơn.

Đến trước cửa thư phòng nàng một cái rùng mình nhớ lại lần bị hất cả chung canh nóng vào người. Đó là lần duy nhất nàng đến thư phòng, đời này đây cũng là lần đầu tiên đến đây tâm trạng có chút sợ hãi.

Tiểu Thuận từ thấy sắc mặt của Diệp Cẩm Huyền không tốt liền tốt bụng nhắc nhở: "Vương phi, nên vào rồi." Hắn gõ cửa đã lâu mà nàng còn đứng ở đó là ý gì, sợ gia ăn thịt nàng sao?

"Ân." Diệp Cẩm Huyền ứng tiếng nuốt một ngụm nước bọt xuống bụng rồi bước vào. Tiểu Thuận từ bên ngoài khép cửa lại rồi tự động lui ra khỏi viện.

Bên trong có một trường mạn trắng ngăn giữa bàn sách cùng bàn tròn bên ngoài. Nơi nàng đang đứng chính là nơi để bàn tròn, cách bàn tròn một khoảng có đặt một chiếc ghế thái sư bằng gỗ cách trường mạn chừng một mét bên cạnh còn một bàn nhỏ cùng một ấm trà, một cây nến. Phía bên kia của trường mạn lại đen thui một mảnh không nhìn thấy được.

Không thấy Đao Mộc Chiến Phàm đâu liền đoán được hắn ở sau trường mạn, có lẽ là ngồi đối diện với ghế thái sư rồi ở bên này đi. Nàng bước đến phúc thân hành lễ: "Thiếp thân gặp qua vương gia."

"Nàng ngồi xuống đi." Âm thanh của Đao Mộc Chiến Phàm từ trường mạn bên kia truyền đến mang theo vị đạo chua xót. Đối phương đang căng thẳng nên không nghe ra được.

Hai chân của Diệp Cẩm Huyền run rẩy ngồi xuống ghế, tay nàng nắm chặt vạt váy, tâm trạng căng thẳng không ngừng.

Hai người ngồi đối diện nhau rất lâu cũng không nói gì. Một bên sáng một bên tối, một nam một nữ, cả hai đều là sợ hãi nhau. Đoàn Mộc Chiến Phàm nhìn Diệp Cẩm Huyền chung thủy cúi đầu, mắt hấn đỏ lên, đưa tay cách không vuốt ve mặt nàng.

Rất lâu rất lâu hấn mới lên tiếng: "Huyền nhi nàng có từng hận ta không?"

"Không có." Không cần suy nghĩ Diệp Cẩm Huyền mạnh đáp. Nàng thực sự chưa từng oán hận qua hấn. Nàng chỉ hận bản thân ngu ngốc không những hại mình còn hại cả người xung quanh mình thôi. Nhưng vì sao hấn cứ hỏi đi hỏi lại ra câu này?

Đoàn Mộc Chiến Phàm cười khổ rất lâu lại hỏi: "Nàng không cần trả lời ngay, nghe ta nói xong rồi mới trả lời vẫn chưa muộn."

Diệp Cẩm Huyền có chút không hiểu, tâm trạng đang sợ hãi cũng giảm đi. Hấn nói thế nghĩa là không biết chuyện nàng làm mấy hôm trước. Thế hấn gọi nàng đến làm gì?

Đoàn Mộc Chiến Phàm kể lại chuyện lúc nhỏ hấn nghe trộm được: "Lúc nhỏ ta được mẫu phi khuyến khích chơi nhiều hơn học vì sợ ta có tâm tư với hoàng vị, mà không có thể lực Điều gia phò trợ rất dễ bị diệt. Điều duy nhất mẫu phi mong muốn chính là muốn ta bình an qua ngày làm vương gia nhàn tản."

"Một hôm ta cùng tiểu Thuận tử chơi trốn tìm, lúc trốn sau lỗ hồng nhỏ trong núi giả liền nghe được đám quan viên nói với nhau. Lúc đó ta mới biết được Điều gia thảm bại là do Giả gia gây nên. Nam nhân của Điều gia không phải bị địch giết trên chiến trường mà bị Giả gia âm thầm thu mua người bên cạnh giết chết. Biết nói cùng mẫu phi cũng vô dụng, từ đó ta hạ quyết tâm báo thù cho bọn họ."

"Mẫu phi phát hiện ta lén lút tập võ cùng đọc binh thư liền mấy lần trách mắng thậm chí đánh ta, ta vẫn không từ bỏ. Thậm chí sợ hãi liền cầu phụ hoàng ban phũ để ta cùng tiểu Thuận tử thoát khỏi kiểm soát của hoàng hậu."

"Lúc đó ta biết bản thân không có thể lực bên ngoài, mẫu phi lại không cho học quá nhiều nhất là binh pháp cùng võ công ta hoàn toàn không biết. Chỉ có cưỡi ngựa cùng bắn cung là cho ta học qua một chút để khi phụ hoàng hỏi đến cũng có thứ ứng đối. Ta biết mình cần có người giúp đỡ mới có thể đạt được thứ mình muốn."

"Cho đến một hôm ta biết được Diệp Nghê vừa nhận Hình Trùng Xuyên làm học trò thế nên ta cài trang làm một cô nhi khóc lóc ở ngoài thành. Không ngờ thực sự được Diệp Nghê nhận làm học trò cùng Hình Trùng Xuyên ở biệt viện Diệp gia."

Diệp Cẩm Huyền khẽ nhủ mảy không biết hấn nói với mình những chuyện này để làm gì. Hấn là muốn nàng đồng cảm với hấn hay đơn giản chuyện không thể nói cùng ai chỉ biết nói với nàng. Nhưng quả thực những chuyện này hai kiếp người lần đầu nàng biết a. Giả gia quả nhiên hạ thủ Điều gia. Nhưng hấn còn nhỏ đã nghĩ được nhiều thứ như vậy...để vương gia quả nhiên không có người nào đơn giản.

Âm thanh đều đều mang theo của Đoàn Mộc Chiến Phàm vang lên trong thống khổ: "Nàng biết không, ta nghĩ ta không còn cơ hội gặp lại nàng. Đến khi ta chết hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu ta chính là nàng."

Hôm đó hấn thấy được nàng vận một bộ bạch y thuần sắc, từ từ xoay người đối diện hấn mỉm cười, không nói một lời, hơi khom người đưa tay một tay về phía hấn. Chính lúc đó hấn cảm thấy bản thân vô cùng tội tệ, hấn rất muốn hỏi nàng "Huyền nhi, nàng tha thứ cho ta nên đến đón ta sao?" chỉ là lúc đó miệng đầy máu vô lực không thể bức ra âm thanh.

Trước lúc hấn chết hấn chính là hối hận, hối hận đem viên ngọc trong tay ném đi bất chấp tất cả để mang độc dược lên người. Là hấn hại chết nàng, hại chết mẫu phi, hại A Nhã. Đến khi trọng sinh hấn cũng quên không được tội ác của mình. Trước khi đoạn khí hấn mới hiểu được đạo lý thâm thúy "thiên kim nan mãi nhất hồi đầu".

Diệp Cẩm Huyền mở to mắt đến thở cũng ngừng lại. Hấn đây là có ý tứ gì? Không lẽ... Tay nàng nắm chặt vật vấy chất hơn một phần, đầu cúi cực thấp, cổ đông cứng không thể ngẩng lên. Chính bản thân nàng cũng là bị dọa cho một trận không thể ngay tức khắc phục hồi nguyên trạng được.

Hấn đã từng hoài nghi nàng cũng như hấn được trọng sinh. Nhưng vì những lý do khác hấn đã phủ nhận cho đến khi chính tai nghe được đoạn đối thoại của nàng cùng Bách Lý Nghiêm. Hấn chưa từng cùng nàng nói chuyện đã từng cứu Bách Lý Nghiêm vì sao nàng lại biết.

Chỉ có một ý nghĩ chính là ở đời trước khi hấn kể chuyện này với tiểu thiếp thấy được một góc cây cầm của nàng ở ngoài viện môn. Lúc đó hấn mất hứng liền cùng tiểu thiếp nói chuyện khác. Hấn cố gắng không tin rồi mạo hiểm thử nàng.

Hấn hôn lên vết sẹo của nàng, nàng quả nhiên vẫn như lần trước khóc đến thương tâm. Hấn lại áp chế tâm tình tiếp tục thử lần nữa nói là hoàng thượng muốn gả Đoàn Mộc Nhã rồi lại cho Thiên Ưng Hắc Ưng cố ý tung tin hấn muốn ám sát Đoàn Mộc Chiến Khôi.

Hấn ở một bên quan sát thái độ của nàng, phản ứng của nàng nói cho hấn biết thứ hấn sợ nhất...đã thực sự xảy ra. Cũng may là Nghê Thường sớm bị Hắc Ưng giả làm Đoàn Mộc Chiến Khôi chặn lại rồi làm theo kế hoạch hấn đề ra. Nếu thông tin nàng truyền đi đến tay Đoàn Mộc Chiến Khôi không biết hậu quả sẽ thế nào nữa. Hấn đã nghĩ là nàng hận hấn nên mới làm như thế.

"Lúc nhìn thấy nàng ở ngoài Tây thành ta đã muốn chạy đến bên nàng nhưng lại sợ khiến nàng kinh hãi chỉ có thể đứng đó nhìn nàng. Nếu sớm biết nàng được mang trở về sớm như vậy ta sẽ bỏ hết tất cả để đến đón nàng. Ta ganh tỵ với Hình Trùng Xuyên, hấn có thể đứng bên nàng gần như vậy."

Khi hấn trọng sinh tính cách nóng nảy lúc trước cũng thay đổi, vì lúc trước hấn quá khinh xuất nên bị Đoàn Mộc Chiến Khôi nghi ngờ lần này hấn phải hảo hảo giả một lần nữa. Không bao lâu thì Diệp Nghê cùng Hình Trùng Xuyên rời kinh thành. Do lúc đó hoàng thượng cùng Điều đức phi bảo hấn vừa

khỏi bệnh nên mỗi ngày đều để thái y đến bắt mạch nên hần không cách nào ly khai được.

Khi nhìn đến nàng ngồi trên lưng ngựa thả điều, nàng bằng xương bằng thịt sinh long hoạt hổ trước mặt hần hỏi làm sao hần không kích động cho được. Hần nhìn nàng đến không muốn rời mắt. Trong lòng yêu thương, áy náy dâng trào mãnh liệt rất muốn ôm lấy nàng kể nàng nghe những chuyện lúc trước nhưng hần không thể. Hần sợ nàng biết được chuyện hần làm với nàng sẽ hận hần.

Diệp Cẩm Huyền nhớ đến ánh mắt lần đầu tiên khi hần nhìn nàng cả người liền run bần bật. Nếu lúc đó hần không dịch dung e rằng nàng cũng không bị lừa lâu như vậy. Tim nàng chấn kinh đập mạnh đến nỗi không thể nào ngừng được.

Làm sao sẽ như vậy? Nàng đã từng nghĩ qua Khương Văn trọng sinh nhưng lại không tìm được bằng chứng cụ thể nên đã sớm quên mất chuyện này. Không nghĩ Đoan Mộc Chiến Phàm trọng sinh. Càng không ngờ được chính là hai người bọn họ căn bản là cùng một người, khi nàng phát hiện cũng đã quên mất kết hợp chuỗi sự kiện với nhau nên mới phát sinh ra hoảng hốt của ngày hôm nay.

Luna Huang: Ta đã trở lại, haha cử tử trường wattrpad hư luôn chứ muốn khóc ghê. Mấy bữa thấy ngta đăng ào ào mà mình cứ onl không được >"< ức chế ghê

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Các nàng thấy thế nào cho ta ý kiến với nhé:3

Không biết các nàng có hài lòng với kết thúc truyện không? Có đủ lấy nước mắt của các nàng không? Riêng ta thì...

Kỳ thực lúc đầu ta muốn gả nữ chủ cho ĐMCK nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không viết như vậy. Ta cũng muốn để cho nữ chủ hôn mê mãi để nam chủ khổ sở cả đời nhưng lại sợ bị dân tình phản động, dân chúng ném đá chọi gạch. Mà bản thân ta cũng không thích SE liền đổi thành kết cục như vậy.

Các nàng đừng bảo ta viết ngoại truyện nhé:D hết ý tưởng rồi, dành ý tưởng tạo nên những đứa con tinh thần khác, với kéo chương dài qua sẽ đâm ra nhàm chán và không hay nữa.

Con bé em cứ bảo viết ngoại truyện viết về con của nam nữ chủ, ta...bó tay

HỒ MỐI bộ này cũng là trọng sinh, nàng nào thích thể loại này thì nhảy ủng hộ ta nha

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Thuật lại chuyện xưa

Đoan Mộc Chiến Phàm nhẹ nâng mi mắt nhìn Diệp Cẩm Huyền đang cúi đầu phía đối diện, tay nàng nắm chặt cả người nhẹ run, hai phiến môi của hần vẫn tiếp tục hoạt động:

“Một hôm ta thấy Diệp Cẩm Huy đưa nàng đến kỹ viện liền nhịn không được mà chạy theo, ta sợ nàng vào trong sẽ bị nhiễm bẩn. Lại nhớ đến vụ án năm đó của hần nên ta càng không an tâm. Biết nàng muốn giúp huynh trưởng lừa Bách Lý Nghiêm ta cũng giúp nàng.”

Hôm đó hần phải uy hiếp thế nào Hình Trùng Xuyên mới vào cùng hần. Hần là sợ nếu phát sinh chuyện gì bản thân không thể một mình cứu hai người. Chỉ là ngồi bên cạnh nàng gần như vậy hần đã cảm thấy rất mãn nguyện.

“Khi nàng bị đưa lên trên phòng ta sợ những thứ trong phòng kia ảnh hưởng không tốt đến nàng, mà ngăn cũng không được nên đành chọn phòng bên cạnh. Lúc sau nghe được nàng muốn đi dạo phố ta lại muốn bồi nàng.”

Nhìn nàng suýt té ngã, nhìn nàng ngồi dưới đất làm nũng hần đều muốn yêu thương. Vì sao đời trước hần chưa từng ôn nhu với nàng để hiện tại hối tiếc?

“Khi nàng ngất xỉu ta cùng Hình Trùng Xuyên tìm đại phu trở lại mới biết nàng đã được đưa hồi phủ. Nhìn thấy chiếc vòng tay bị rơi trên đất liền mượn cớ đến phủ xem nàng.”

Đương nhiên hần cũng đã mất rất lâu thời gian để lường lự cùng nghe lời khuyên của Hình Trùng Xuyên. Đến cuối cùng hần vẫn là hạ quyết tâm đến Diệp phủ. Cũng may hần đến kịp nếu không sợ là hôm đó nàng đã tự thừa nhận bản thân phần nam trang tiến thanh lâu rồi.

Lúc đó hần muốn hỏi thương thế của nàng, muốn hỏi xem nàng vì lý do gì bị ngất nhưng nhìn thái độ kia của nàng hần biết bản thân nên tự tra. Không ngờ để hần tra ra được Tả thị muốn loại Diệp Cẩm Huy nên mới dùng thủ đoạn, chỉ là bị nàng vô tình phá hỏng mà thôi.

“Khi dùng thân phận thực sự gặp nàng trong cung ta rất muốn biết khi nàng thấy ta sẽ thế nào. Ta ngồi đó nhìn nàng đối đáp với phụ hoàng cực kỳ mong đợi. Thấy được A Nhã cùng hầu phi vẫn thích nàng như trước ta có bao nhiêu cao hứng. Ta còn nhớ nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau đó là ở lương đình liền trước đến đó đợi nàng. Thật không ngờ nàng không bước đến mà kéo Diệp Cẩm Liên quay đầu bỏ đi.”

Hắn còn nghĩ nàng sẽ như đời trước bước đến cùng hắn trò chuyện. Không ngờ mọi chuyện là ngoài ý muốn khiến hắn không thể đoán trước được, lại xuất hiện thêm Diệp Cần Liên, nàng lại chủ động rời đi. Lúc đó hắn muốn chạy gọi nàng trở lại nhưng hắn chỉ có thể nhìn theo bóng lưng nàng nhanh chóng biến mất. Hắn tự dằn lòng buộc mình tin là có Diệp Cần Liên bên cạnh nên nàng mới làm như vậy thôi.

Diệp Cần Huyền chậm rãi hô hấp như sợ có người nghe được vậy. Hắn đứng đó là đợi nàng, nàng thật không dám tin. Chẳng phải hắn đã từng chán ghét nàng sao?

Đời này hắn trọng sinh cũng nên dùng dung mạo cùng tài trí của mình để theo đuổi Diệp Cần Ninh mới đúng. Cố gắng tiếp cận nàng với mục đích gì? Là thân phận quận chúa hữu danh vô thực? Hay là sủng ái của hoàng thượng dành cho nàng? Hay là Tả thị cùng Diệp Cần Ninh thất thế nên chuyển hướng sang nàng? Hay là cảm thấy cổ lỗ với nàng nên mới bù đắp?

“Khi thích khách xuất hiện ta vì mẫu phi cùng A Nhã không thể đến bên nàng. Không nghĩ đến Diệp Cần Ninh dám để nàng làm bia chắn. Nếu ta không nhanh tay một chút sợ rằng ta mất nàng rồi.”

Khi nhìn thấy được trường kiếm hướng nàng chém xuống hắn vội vã rút trâm trên tóc ra phóng đến. Chỉ là không nghĩ đến nàng bảo trụ được tính mạng nhưng dung mạo không còn. Nhìn nàng bị Diệp Cần Huy ôm lấy hắn hận người đó không phải mình. Khi hắn muốn bắt chấp tất cả chạy đến bên đỡ dành nàng cũng là lúc hắn mất nhiều máu ngất đi.

Đương nhiên đó cũng là một trong kế đánh lạc hướng của hắn, hắn vốn là một vương tử thất sủng vẫn không được võ không thông, bị chém trúng cũng là chuyện bình thường. Lại nói hắn xuất thủ không ai thấy nhưng là trâm của hắn nằm trên người thích khách cũng sẽ thoát không khỏi hiểm nguy.

Nàng không đứng bên mẫu phi cùng A Nhã lại đứng bên hoàng thượng. Cách hắn một khoảng như vậy, hắn vừa phải để ý thích khách quanh mình vừa phải để ý nàng ở sau lưng. Hắn luôn trấn tĩnh mình chỉ cần nghe nàng thét lên hắn sẽ nhìn về phía nàng, đáng chết nàng lại không hề la hét như những nữ tử khác khiến hắn trở tay không kịp. Nếu không phải Diệp Cần Huy hô lên hắn cũng không biết người gặp nguy hiểm là nàng.

Khi trường kiếm hướng nàng chém đến, thời khắc đó, lần đầu tiên hắn sợ phải mất đi nàng. Nếu đời trước hắn biết quý trọng nàng nhất định sẽ không có kết quả như vậy. Chỉ là hắn chấp nhận báo ứng chỉ để nàng ở bên mình.

Diệp Cần Huyền lại kinh hi thêm một trận. Hóa ra tên thích khách kia là do hắn hạ, đây là điều nàng vạn lần không nghĩ đến. Hắn vừa lo cho Diêu đức phi cùng Đoan Mộc Nhã lại để ý đến nàng nên mới bị trúng nhát kiếm kia đi? Hóa ra nàng từ lâu đã nhận ân huệ của hắn.

“Hôm sau khi đến thăm nàng được Diệp Nghêu mở lời nhưng ta không đáp lời vì ta biết chưa đến thời điểm. Đời trước chẳng phải là Diệp Nghêu cùng hoàng hậu cũng sẽ cầu phụ hoàng tử hôn nàng cho ta đó sao. Ta không vội.”

Lúc trước hắn biết được chuyện tử hôn này có cả phần tham gia của mẫu phi hắn nên cực kỳ tức giận. Hắn lấy nàng vài ngày liền lập vài kỹ nữ làm thiếp khiêu khích hoàng quyền.

Trên người thụ thương nhưng hắn cũng mặc kệ qua trọng nàng bình an. Nàng bị hủy dung không biết có nghĩ quần không, hắn thực sự rất lo. Khi theo đám người đến phòng nàng còn thấy được Hải Dụ.

Hắn nhớ được Hải Dụ từng giúp hắn dựng ra vở kịch hoàng hậu thông dâm. Sau khi việc thành công Diệp Cần Ninh còn bảo hắn cho Hải Dụ một danh phận. Lúc đó hắn cực kỳ cao hứng liền đáp ứng. Đến đời này gặp lại hắn định sau khi nàng gả vào vương phủ mới từ từ xử lý Hải Dụ không ngờ nàng ta sớm bị báo ứng rồi.

Hắn nhớ có hôm nàng ôm Vô Sự trong lòng mặt đầy máu cùng nước mắt khiến hắn đến hít thở cũng cảm thấy đau. Muốn bản thân ôm lấy nàng vỗ về nhưng lại cố nén xuống. Chỉ có thể vươn tay giữ lấy nàng mà thôi.

“Sau đó ta cho người tìm tung tích của Dược Hằng thỉnh hắn vì nàng chữa thương.”

Hôm Vô Sự mất tích hắn đỡ nàng khiến vết thương vốn chưa lành của hắn lại vỡ ra. Khi gặp được Dược Hằng phải tam quỳ cửu khấu dưới mưa to chốc lại nắng gắt, lại giải nan đề, hắn giải xong nan đề thứ ba liền bất tỉnh nhân sự. Dược Hằng có lẽ cảm động nên đích thân đến phủ xem cho nàng, đời trước hắn là hoàng đế còn phải đích thân đến đó nữa.

Đời trước nàng vì hắn mà thỉnh Dược Hằng giúp đỡ, hắn không biết nàng đã trải qua những gì. Đời này hắn nếm trải đúng thực lúc đó hắn là quá vô tâm. Hắn vốn định đợi dung mạo khôi phục tạo bất ngờ cho Diệp Cần Ninh đúng hôm đó chính là lúc hắn nhìn thấy bộ mặt thực của nàng ta.

Khi trọng sinh hắn dùng lại phương thức Dược Hằng cứu hắn để tự chữa gương mặt. Vốn nghĩ cả đời nàng chỉ lộ ra mỗi trước mặt nàng, không ngờ sau sự kiện thích khách kia chính là bị phanh phui. Từ đó cũng chính là không thể vãng hồi như trước nữa, hắn phải thay đổi kế hoạch.

Diệp Cần Huyền lại thêm một kinh hi khiến nàng như là một đêm gặp được quá nhiều kỳ tích vậy. Nguyên lai mặt của hắn mau phục hồi là vì hắn nhớ được tiền kiếp, cả Dược Hằng cũng là do hắn cứu về.

“Chỉ là sau đó ta liền ngất đi, đến khi tỉnh lại Dược Hằng nói cho ta biết ngoại trừ hắc san hô ra thì không thể cứu được. Lại nói nếu tìm được trể thì cũng không thể chữa. Ta trở về thì phát hiện trước một ngày đã bị người mua mất, ta đã cố tìm tung tích người mua nhưng âm vệ tra không được. hại nàng mang vết sẹo trên mặt như vậy.”

Đời trước hắn cũng là mang vết sẹo trên mặt bị mọi người sau lưng thù ghét biết bao nhiêu câu chuyện. Nàng là nữ tử yếu đuối có thể chịu nổi sao? Nếu

hắn không ngắt đi, nếu hắn sớm mua được hắc san hô thì nàng đã không phải như vậy. Điều là do hắn vô dụng mà ra.

Diệp Cẩm Huyền mím chặt môi không nói gì. Hắc san hô là được đại ca nàng mua mất. Chỉ là nàng cũng không biết hắn cũng có tìm hắc san hô cho nàng. Đời này hắn đối xử tốt với nàng là vì xám hối cho tội lỗi đời trước sao? Nàng không cần.

Lúc mẫu thân nàng bị hạ độc nàng như mất hết lý trí hắn cũng muốn ôm lấy nàng trấn an nàng, lại sợ người khác làm văn phá hư thanh danh của nàng nên từ bỏ. Hiện nghĩ lại liền tự khinh bỉ bản thân vạn phần, nếu lúc đó nàng một trăm năm chết hắn luôn còn tốt hơn để hắn biết nàng cũng trọng sinh như hắn. Có lẽ lúc đó nàng cũng như hắn cảm thấy bản thân vô dụng trọng sinh lại không thể giữ mạng mẫu thân mình.

Hắn nhớ đời trước Hồ thị chính là dùng xong chung thức ăn nàng mang đến mà chết. Khi thú nàng vào phủ hắn còn chán ghét đem chuyện đó ra chỉ trích nàng nữa. Đến khi Hình Trùng Xuyên phát hiện ra hắn mới biết được sự thực của cái chết lúc đó.

Sau chuyện Kha ma ma trộm đồ phát hiện ra Diệp Cẩm Huy là một nhân tài hắn háo hức không thôi. Nếu là có thể chiêu lãm thì thật tốt biết bao. Không ngờ Diệp Cẩm Huy không thích con đường làm quan, nàng lại vì hắn mà ghét cả hoàng thất. Hôm đó nàng hỏi hắn, hắn chỉ biết im lặng, thân phận của hắn là vương tử cần gì cái nhất phẩm đới đao cận thân kia. Nhưng lúc đó hắn không thể nói cùng nàng.

“Ta thấy được nàng thân cận với Hình Trùng Xuyên lại thân cận với Chúc Tôn Hữu nhưng đối với ta lại cứ như chán ghét hận không thể tránh xa. Lúc đó ta liền bảo A Nhã đến quấy rối Chúc Tôn Hữu một chút, còn Hình Trùng Xuyên hắn luôn chán ghét nữ nhân nên ta cũng không để tâm. Khi ta nghe được nàng ở trước mặt phụ mẫu của Chúc Tôn Hữu phát thệ lòng an tâm không ít nhưng vẫn là để A Nha giúp đỡ.”

Chúc Tôn Hữu cùng nàng thân thiết như vậy lại còn từng đến cửa cầu hôn hắn làm sao yên tâm cho được. Nếu không phải lúc đó trong lòng Diệp Nghiêu không coi trọng thương nhân thì e là hắn lại phải một phen ngăn cản. Nhưng sau chuyện này hắn điều tra ra được Diệp Cẩm Huy cũng là một lão bản của Mỹ Vị Thiêm Hương, đó chính là lý do hai huynh muội nàng suốt ngày ra vào nơi đó.

Ở Khất Xảo tiết nhìn nàng thêu bức tranh rất đẹp, vốn nghĩ nàng sẽ tặng cho A Nhã rồi hắn lại đến đó bảo A Nhã nhượng lại cho mình. Không ngờ nàng lại cùng A Nhã nói “Vẻ đẹp của hoa không thể giữ được lâu, chỉ sợ đến tối đã tàn làm chướng mắt người nhìn” khiến hắn bất chợt lại rùng mình. Hắn bắt đầu từ lúc đó liền hoài nghi nàng trọng sinh như mình càng sâu đậm thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Vô sỉ vì đâu

“Huyền nhi, nàng hận ta đời trước để nàng chờ ta rồi lại cô độc dùng cơm đứng không?” Đoan Mộc Chiến Phàm đau đớn hỏi nhưng không cầu nàng trả lời: “Kỳ thực chính ta cũng hận mình như vậy.”

Diệp Nghiêu giữ hắn ở lại phủ lại còn ở kế bên viện của nàng khiến hắn vui như điên không hề do dự liền đáp ứng. Hôm nàng đến hắn quá cao hứng muốn cùng nàng dùng bữa. Đáng tiếc cũng không thành.

Đời này bất luận hắn dùng thân phận nào, dùng bất kỳ cách gì cũng không thể cùng nàng dùng một bữa. Thậm chí một bữa cũng không thể được.

Khi ở trước phòng nàng nghe được nàng khóc lóc kích động hô to không muốn gả lòng hắn đau thế nào. Do nàng nhớ được ký ức tiền kiếp nên nàng mới có thái độ tránh xa nam nhân, cố ý cùng phụ hoàng hợp mưu nhận lấy cái chiếu chỉ vô hiệu kia.

Tất cả những thứ đó, đều là do hắn mà ra.

Diệp Cẩm Huyền một phen giật mình, nàng chưa từng nghĩ sẽ hận hắn hay trả thù hắn đối với nàng như vậy a. Đó là do hắn quá bận rộn làm sao có thể trách nàng được.

Ngay lúc muốn mở miệng phản bác lại nghe được âm thanh từ bên kia trường mạn truyền đến: “Khó khăn lắm ta mới có thể dùng thân phận của Khương Văn thân cận cùng nàng. Hình Trùng Xuyên nói với ta nàng thích người biết cười đùa, ta lại cố ý dùng thân phận thực cùng nàng cười đùa. Không ngờ nhận lấy chính là sự ghét bỏ của nàng.”

Hắn cố gắng như lúc trước để nàng có thể một lần nữa lại trao tâm cho hắn. Đáng tiếc không có kết quả hắn liền dùng đến cách của Hình Trùng Xuyên. Nàng thà rằng chấp nhận thân cận với Khương Văn chứ không muốn cùng hắn. Hắn nghĩ đủ mọi lý do chỉ không dám nghĩ nàng cũng trọng sinh như mình.

Nếu hắn sớm xác định nàng cũng trọng sinh thì hắn sẽ trực tiếp đến gặp nàng nói rõ. Do một phần là chưa thể khẳng định, chín phần là hắn không muốn tin thế nên mới dùng hạ sách lừa nàng gả cho mình.

Nếu hắn sớm biết cách của Hình Trùng Xuyên biến hắn trong lòng nàng thành tên vô lại thì hắn nhất định cho tên tiểu tử kia một trận. Là do hắn nói với hắn nam nhân càng vô sỉ nữ nhân càng yêu thích.

Hóa ra đời này hẳn làm người vô si là có Hinh Trùng Xuyên đứng phía sau chỉ điểm. Diệp Cẩm Huyền nhúm mày hất một hơi mạnh, đúng là sau khi trọng sinh mọi thứ không thể như mình đoán được. Chỉ là hẳn cũng trọng sinh, có oan tình?

“Đạo thuyền hoa không ngờ lại gặp được nàng, nghe được cầm khúc của nàng. Thích khách đến cũng vừa đúng lúc nên ta không nghĩ nhiều chỉ biết cùng nàng tránh đi.”

Làm anh hùng cứu mỹ nhân có gì không tốt? Lỡ như nàng lại động tâm lần nữa thì sao? Không ngờ nàng lo cho nam nhân khác không buồn để ý đến hẳn.

“Khi nàng bị hoàng hậu cùng Diệp Cẩm Ninh bảo hiến vũ kỳ thực ta cũng muốn mở miệng giúp nhưng là bị bát hoàng huynh chặn lại. Lúc đó ta nghĩ nếu như nàng ngã ta sẽ đến đỡ...” Hẳn đang giả nhân vương đương nhiên không thể công nhiên thi triển khinh công đỡ nàng kịp lúc được rồi, nên chỉ có thể chờ thời cơ thôi. “Không ngờ nàng vừa ngã xuống tai họa liền xảy ra.”

Diệp Cẩm Huyền nhớ lại con Hồ Lục xà sắp cắn mình mình mặt liền tái nhợt không còn chút huyết sắc. Sau khi cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng, nàng nghĩ Nếu hẳn nhớ được ký ức tiền kiếp liền xem như nàng và hẳn không còn thiếu nhau ân tình nào nữa.

“Hôm nàng trúng xuân dược là ta vô tình nghe đám người Bách Lý Nghiêm nói chuyện. Lúc đó ta lập tức theo sau họ ra ngoài tìm nàng. Ta nhớ Diệp Cẩm Linh từng bị tội danh cùng người đầu hoan trong phủ. Đời này nàng lại không như trước mà trở thành cái gai trong mắt của Tả thị ta liền không yên tâm. Quả thực lúc đó gặp được nàng.”

Hắn vốn nghĩ là do sau khi trọng sinh trở về mọi chuyện không nằm trong tầm kiểm soát nên vụ án này vốn là của Diệp Cẩm Linh lại biến thành Diệp Cẩm Liên. Nàng đời này lại không như đời trước chỉ núp trong khuê phòng rất dễ dẫn họa lên người.

Nếu hôm đó hẳn không nghe được chuyện kia sợ là không biết nàng lại phải gánh thêm tội danh nào nữa. Cùng nàng ngồi trên cây xem kịch từ đầu đến cuối hẳn cảm thấy bản thân quả thật ngu ngốc. Diệp Cẩm Ninh chỉ có vẻ ngoài mỹ người bên trong thực chất không đáng giá thế mà hẳn hết lần này đến lần khác ngu ngốc tin tưởng. Thậm chí còn vì nàng ta mà dùng thủ đoạn với nàng.

Nghĩ đến đây hốc mắt có hẳn có chút đỏ, lệ trong hốc mắt cũng tăng lên không ít, tâm lại dấy lên một trận đau nhức khó dần xuống. Cũng may lão thiên gia để hẳn một lần nữa trọng sinh có cơ hội bồi tội với nàng.

Chỉ là...hắn trăm triệu lần không ngờ nàng cũng như hẳn, cũng trọng sinh. Đây đối với hẳn chính là báo ứng lớn nhất, nàng sẽ cho hẳn cơ hội bù đắp chứ?

“Biết khi ta nghe nàng đáp ứng gả cho ta, ta đã cao hứng đến mức nào không? Chỉ là nàng đáp ứng gả cho Khương Văn không phải Doan Mộc Chiến Phàm. Ta luôn tự hỏi, có gì khác biệt để nàng có quyết định kia. Nguyên lai nàng cũng trọng sinh như ta.”

Doan Mộc Chiến Phàm cười khò hai tiếng nặng nề bật ra từng chữ hẳn không muốn thừa nhận nhất. Hắn cảm miếng ám ngọc hổ phách trên tay từ từ giờ lên, đặt nó song song với đầu nàng: “Ta nhớ đêm tân hôn của chúng ta, ta làm vỡ miếng ngọc bội của nàng. Tuy ta không biết nó đối với nàng thế nào nhưng vẫn dựa theo trí nhớ mà cho người làm lại. Đáng tiếc đến hôm nay vẫn chưa có cơ hội tặng cho nàng.”

Đời trước hẳn nắm tay nàng kéo ra ngoài, nàng phản ứng không kịp nên té xuống, miếng ngọc bội đeo trên cổ rơi xuống đất vỡ là hai mảnh. Nàng cố sức hất tay hẳn ra để nhặt lại ngọc bội nhưng hẳn vẫn như vậy kéo nàng đi. Hẳn nhớ nàng quay lại nhìn ngọc bội đó rất lâu.

Hôm sau hẳn được hạ nhân mang ngọc bội đó trình lên. Hẳn có nhìn sơ qua nên cũng nhớ được một số chi tiết. Hẳn còn nhớ khi nàng đến cầu hẳn trả lại ngọc bội xong cực kỳ trân quý cất cẩn thận trong hộp gấm trên bàn trang điểm. Đương nhiên điều này cũng là do hạ nhân báo lại. Bởi vì lúc đó hẳn hoài nghi nàng có tình lang, nếu thực sự như vậy có thể hưu nàng rồi hẳn làm sao không muốn đây.

Nghĩ lại mới cảm thấy buồn cười, hẳn dùng cách nàng yêu hẳn để yêu nàng không ngờ lại chính là khiến nàng tổn thương nhiều hơn. Thấy nàng không ngừng rơi nước mắt hẳn chỉ nghĩ bản thân lừa nàng nên nàng chưa thể chấp nhận được. Tuyệt không nghĩ tới lúc đó nàng chính là đang chịu tổn thương nghiêm trọng.

Đêm tân hôn khi ly rượu hợp cẩn bị vỡ nàng đã sợ đến run cả người. Mỗi lần nàng làm gì đó xong đều bắt giác muốn đổi chủ ý. Hẳn nhìn thấy lại không thể hiểu được vì sao nàng lại sợ như vậy. Nhưng giờ đây đã thông suốt rồi, nàng là nhớ được, là sợ bị hẳn ngược đãi.

Diệp Cẩm Huyền chăm chú xiết chặt vạt váy, nước mắt hạt to hạt nhỏ thi nhau rơi khỏi mắt mà rơi. Nhớ lại những chuyện đời trước nàng thực sự kiểm không được nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Hồi hận có muộn

Doan Mộc Chiến Phàm vẫn đắm chìm trong đau khổ chậm rãi nói, lệ ngập mắt mắt chỉ là không rơi ra mà thôi, đường nhìn chung thủy rơi vào trên người Diệp Cẩm Huyền.

“Nàng biết không, thích khách lúc dạo thuyền hoa là do bát hoàng huynh phải đến lấy mạng ta cùng thái tử. Chỉ là lúc đó ta cảm thấy đám người đó đến thật đúng lúc. Nhìn nàng nắm tay Chúc Tôn Hữu đi vào trong ta cực kỳ không cam lòng.”

“Còn thích khách ở cung yến là do thái tử an bài. Hắn là muốn giết bát hoàng huynh sau đó vì phụ hoàng đỡ một đao làm hiếu tử.”

Lòng của Diệp Cần Huyền lúc này nhiễm một tầng sợ hãi. Hoàng thất quả đáng sợ, nước mắt nàng lại càng rơi nhiều hơn. Cả Đoàn Mộc Chiến Khôi hòa nhã cũng tâm cơ thâm sâu như vậy thực sự là đáng sợ.

“Còn chuyện của côn trùng độc là bát hoàng huynh cố ý cho người thả vào giường của thái tử nhưng bị phát hiện, thái tử liền mang côn trùng độc đó thả lên người nàng cùng Diệp Cần Ninh giả họa cho bát hoàng huynh. Thị thiếp kia cũng là người của thái tử cài vào vương phủ của bát hoàng huynh nên rất nhanh bị kết tội.”

Đây cũng là một trong những lý do phù của hắn hai đời đều không có thiếp thất. Chỉ là sau khi bị mọi người thông đồng tính kế hắn mới cố ý đem vài kỹ nữ thanh lâu về phủ mà thôi. Nữ nhân chính là một quân cờ, biết lợi dụng thì lợi ít vô hạn, còn ngược lại chính là một đao đâm chết người.

“Sau chuyện ta cây trâm của ta trên người thích khách thái tử cùng bát hoàng huynh đã nghi ngờ nhưng vẫn chưa tìm ra chứng cứ vì hôm dạo thuyền hoa ta bế nàng trốn ở một bên bày ra thái độ tham sống sợ chết. Thế nên thái tử liền dùng đám trùng độc kia nhất tiễn hạ song điều vừa hạ bát hoàng huynh vừa phát hiện được ta. Do đó hắn cho người mai phục giết bát hoàng huynh để phụ hoàng nghi ngờ ta.”

Hắn thực sự không nghĩ đến Đoàn Mộc Chiến Khôi bất chấp tất cả hy sinh cả nữ nhân để thực hiện hành vi của mình. Hắn không làm được, hắn không nhẫn tâm để nàng lần nữa rời xa hắn. Thế nên hắn không suy nghĩ nhiều liền xuất thủ.

Vì Đoàn Mộc Chiến Khôi mà nàng phải mang danh xấu nữ lại còn bị thương phải dùng nạn chống đỡ, hắn làm sao có thể để cho hắn dễ dàng đạt được mục đích. Muốn đăng cơ sao, phải hỏi qua hắn có đồng ý hay không đã. Chỉ là hắn hại nàng mang trên lưng tội danh hoàng hậu thông dâm, hắn vẫn là đáng chết hơn Đoàn Mộc Chiến Khôi vạn lần.

“Từ khi hoài nghi nàng trọng sinh ta lúc nào cũng sống trong sợ hãi cùng lo lắng. Gần đây nhất ta nghe được đoạn đối thoại của nàng cùng Bách Lý Nghiêm. Ta thật sự sợ hãi, ta sợ nàng thực sự trọng sinh, ta sợ nàng nhớ được chuyện đời trước. Ta vẫn cố dặn lòng rồi lại bày ra vài trò để thử nàng. Thực không ngờ, thứ ta sợ nhất lại xảy ra. Nàng bảo ta phải làm sao, làm sao ta còn mặt mũi đối mặt với nàng.” Càng nói giọng của Đoàn Mộc Chiến Phàm càng to thể hiện được thống khổ cùng kích động của hắn.

Mấy ngày nay không gặp nàng chính là hắn cảm thấy không còn mặt mũi để gặp nàng nữa. Nàng trọng sinh, cái gì nàng cũng nhớ, hắn biết phải làm gì bây giờ? Đến khi suy nghĩ kỹ càng hắn hạ quyết tâm cùng nàng nói rõ.

Vốn là nếu như thái độ của nàng đối với hắn vẫn cứ lạnh nhạt, vẫn cứ xa cách như vậy hắn sẽ dùng những phần ân tình đã giúp nàng để trối nàng bên người. Nhưng giờ đây...còn có thể sao? Nếu như nàng bảo nàng hy vọng...hy vọng rời khỏi hắn, hắn nên làm gì đây? Hắn không muốn, thiên vận lần không muốn.

Diệp Cần Huyền sợ đến ngưng khóc, nàng mạnh ngẩng đầu không dám tin. Đó là giả sao? Chuyện của Đoàn Mộc Nhã cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi là giả? Cũng đúng thôi, ám sát thái tử là chuyện hệ trọng làm sao có thể để nàng nghe lén được. Có trách thì trách bản thân hai kiếp làm người vẫn ngu ngốc không thuốc chữa.

Đoàn Mộc Chiến Phàm nhớ lại đời trước Đoàn Mộc Chiến Khôi trúng độc trong tâm cung chính là giả. Quan trọng chính là hắn nghi ngờ hắn nên dùng cách này để thử. Sau đó để Diệp Cần Ninh tiếp cận hắn, người xưa có câu ‘anh hùng nan qua mỹ nhân quan’ hắn cũng như vậy. Hắn thực sự bị Diệp Cần Ninh khiến cho tâm trí mơ hồ.

Cũng không phải hắn vì nàng ta mà bỏ bê triều chính, mà là vì nàng ta chậm rãi lấy được lòng hắn, để hắn trao quyền hành cao nhất trong hậu cung đến tay của nàng ta. Nàng ta cũng không như Diệp Cần Huyền lúc nào cũng lái nhai bên tai khiến hắn nhầm lẫn, mà là rót mật vào tai hắn, rót độc vào miệng hắn.

Hắn để nàng ta tiến vào ngự thư phòng bồi bên mình mài mực. Cũng chính lúc đó nàng ta có cơ hội tiếp cận được tấu chương rồi nhân lúc hắn không chú ý liền giấu đi nhưng tấu chương quan trọng nhất.

Đến khi chết, Diệp Cần Ninh cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi quần lấy nhau đứng trước mặt hắn ngao nghể nói cho hắn biết sự thực. Diệp Cần Huyền thấy được bọn họ lén lút với nhau cũng biết được âm mưu của bọn họ mà không đồng ý hợp tác nên có cái chết thống khổ trong lãnh cung. Bọn họ còn nói muốn diệt hắn thì phải xử lý nàng trước do nàng cố ý cản trở bọn họ.

Chỉ là ai cũng không biết Diệp Cần Huyền thấy được biết được bí mật kia nhưng lại không biết nam nhân cùng Diệp Cần Ninh thông đồng chính là một người mà ai cũng nghĩ là đã chết, Đoàn Mộc Chiến Khôi. Thế nên đời này nàng vẫn nghĩ đời trước hắn là bị Đoàn Mộc Chiến Phàm hại chết.

Hắn nhớ nàng có từng đến quỳ trước ngự thư phòng gặp hắn tố giác nhưng hắn lại đuổi đi. Nàng quỳ ở trước đại môn tâm cung của hắn đến hôn mê mấy ngày sau khi tỉnh lại hắn ban cho nàng rượu bỏ đào tiên cống, bên trong hạ mê dược để vu tội thông dâm cho nàng.

Do nàng bình thường ngay thẳng không có chỗ nào để hắn bắt bẻ được nên hắn mới dùng hạ sách kia. Lúc đó hắn hận nàng được mẫu phi chống đỡ không thể hưu, hận nàng không chết luôn trong lãnh cung để hắn khỏi phải chướng mắt. Nàng lúc nào cũng bộ dạng hiền lương thực đức, mở miệng liền giảng pháp khiến hắn chỉ cảm thấy chán ghét sự giả tạo của nàng.

Nhưng hần nể tình nàng vì hần cầu được chữa dung mạo nên chỉ để nàng sống ở lãnh cung. Chuyện này hần cho người dè lại không để mẫu phi cùng A Nhã biết. Lại không biết rằng Diệp Cẩm Ninh giả truyền khẩu dụ mỗi ngày đều đến đó tra tấn nàng.

Đến khi mẫu phi biết được thì Diệp Cẩm Ninh hạ độc thủ rồi vu tội cho nàng. Hần tức tốc chạy đến mắng nàng một trận mà không để ý đến nàng ở trong góc tối kia tóc rối bù xõa ra lồm chồm không đều do bị cắt mất, cả người đầy máu đến ngồi cũng không nổi làm sao có thể giết mẫu phi. Là hần quá giận nên hồ đồ, không nhìn rõ lưỡi nàng không còn không thể giải thích được, chỉ có thể mặc hần mắng.

Lúc đó do tóc xõa ra che đi một phần mặt nàng, ánh sáng lại bị người hần che mất một phần lộ ra một chút của đôi mắt nàng. Khi đó nàng đau xót Diêu đức phi đột tử nên mắt không ngừng chảy lệ. Lệ kia bên khóe mắt được một ít tia sáng rọi vào khiến Đao Mộc Chiến Phàm nhìn thấy chính là nhân thân ngoan độc làm hần càng chán ghét vạn phần.

Đến cuối cùng hần hạ lệnh đem nàng đi ngủ mà phan thấy Diệp Cẩm Ninh lại bảo để nàng ta xử lý không nên để chuyện xấu đồn xa. Sau cùng nàng mỗi ngày thống khổ thế nào, chết thế nào đến khi sắp đoạn khí hần mới biết được. Diệp Cẩm Ninh treo đáng cười vô cùng ngoan lệ trên mặt nói với hần, xuống đến Diêm La điện sẽ có nàng ở đó hồi tội hần.

Mẫu phi chính là bị Diệp Cẩm Ninh bắt được mà thủ tiêu. Nàng ta còn nói với hần do hần nên hoàng hậu mới chết, cái chết của mẫu phi chính là báo thù cho hoàng hậu. Rõ ràng là hoàng hậu vì cái chết giả của Đao Mộc Chiến Khôi nên mới chết cơ mà. Dù chuyện này có tính thì cũng nên tính lên đầu hần vì sao giết hại mẫu phi hần?

A Nhã vì chuyện của nàng cùng hần nháo vài lần. Diệp Cẩm Ninh nói với hần A Nhã cùng thái tử phiên bang là tâm đầu ý hợp bảo hần hòa thân. Lúc đó đang cùng A Nhã cãi nhau nên cũng không đi xác nhận mà trực tiếp đáp ứng. Để A Nhã giả đi tránh xa Diệp Cẩm Huyền càng xa càng tốt, hần chính là nghĩ như vậy nên giao toàn quyền cho Diệp Cẩm Ninh lo liệu. Thực sự không ngờ đến A Nhã không đồng ý mà tự sát không thành bị bức đi hòa thân, đây cũng là trước khi đoạn khí hần mới biết.

Tất cả mọi chuyện đều do hần một tay tạo thành. Những người tốt với hần, hần lại xem như lang sói mà đối đãi, người xấu lại nhìn thành người tốt. Hần quả thực là mù rồi, nào bị ủng nước rồi.

Đời này hần muốn nợ máu trả máu, hần muốn mang giang sơn làm sinh lễ cho nàng, để nàng một lần nữa ngồi lên hậu vị cao quý. Chỉ là...nàng sẽ chấp nhận sao? Hần thực không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ nữa.

Rất lâu không còn nghe được âm thanh tuyền đến nữa, Diệp Cẩm Huyền hít một hơi sâu đưa tay lau nước mắt. Nàng chậm rãi đứng lên vén sa trường mỏng bước vào bên trong. Ánh nền mờ ảo khiến nàng nhìn thấy Đao Mộc Chiến Phàm một thân hắc y ngồi trên ghế thái sư, đáng vẻ oai vệ, tuấn kiệt chỉ mạo bị phủ vài tầng u ám thâm trầm lại tràn đầy đau khổ cùng hối hận.

Nàng quỳ xuống đối diện hần dập đầu một cái: “Đa tạ vương gia đối với thiếp thân nhiều lần ra tay tương trợ. Chúng ta nợ mới thù cũ một lượt xóa bỏ.” Đời này nàng trọng sinh chẳng phải cũng như hần muốn chuộc lại lỗi lầm của mình sao. Có lẽ hần đối tốt với nàng cũng vì như vậy.

Lại dập đầu một cái: “Đa tạ vương gia đã cùng thiếp thân nói hết sự thật. Thiếp thân xác nhận với người, thiếp thân thực sự cũng được ban trọng sinh.” Hần không giấu nàng, nàng cũng không cần nói dối nữa.

Lại dập đầu một cái: “Kỳ thực mặt của thiếp thân đã sớm khôi phục nhờ Dược Hằng khai đan phương, nhờ vương gia thỉnh cầu, nhờ đại ca mua được hắc san hô nên vương gia không cần tự trách.” Lúc này đây, nàng đưa tay xé đi dịch dung trên mặt trong sự ngỡ ngàng của đối phương.

Đao Mộc Chiến Phàm ngây ngốc ngồi đó nhìn nàng dập đầu ba cái liên tục không hề chớp mắt. Nàng làm vậy có ý gì? Rõ ràng hần mới là người phải hướng nàng bồi tội. Đến khi nhìn đến khuôn mặt trắng nõn không lưu lại vết sẹo mắt hần mờ thật to. Hóa ra người mua được hắc san hô chính là Diệp Cẩm Huy.

Hần rời ghế quỳ đối diện nàng lúc này giữa hai người chính là nhờ ánh nền mờ ảo bên ngoài trường幔 mỏng rọi vào khiến họ có thể miễn cưỡng nhìn thấy nhau. Hần từ đáy lòng bức ra một câu.

“Huyền nhi là ta có lỗi với nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Mẫu phi còn sống

“Lúc này vương gia nói rằng đợi nghe xong người kể liền có thể trả lời, hiện thiếp thân trả lời cho người biết. Thiếp thân chưa hề hận qua vương gia.” Diệp Cẩm Huyền kiên định nhìn vào mắt Đao Mộc Chiến Phàm, từng câu từng chữ được rõ ràng mà phun ra: “Thế nên thỉnh người mau đứng lên, đại lễ thể này thiếp thân nhận không nổi.”

Nàng không hận hần càng khiến hần thống khổ hơn, bởi vì lúc này nàng chính là nói cho hần biết, nàng đã không còn quan tâm đến hần nữa rồi. Đôi mắt ngập tràn đau thương nhìn nàng: “Vậy còn những người kia, họ đối xử với nàng như thế nàng có...”

Lời còn chưa dứt đã thấy Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng lắc đầu: “Thiếp thân cùng vương gia đều được trọng sinh nhờ được ký ức tiền kiếp bọn họ thì không. Nếu là tiếp tục trả thù cũng như hại người vô tội vậy, đời này thiếp thân muốn bình an mà sống, không nhắc đến chuyện tiền kiếp nữa.”

Nàng tin chắc rằng lão thiên gia ban cho nàng cơ hội ngàn năm hiếm có này không phải để nàng lợi dụng nó báo thù. Mà là muốn nàng hảo hảo tận dụng sống cho thật tốt. Thế nên nàng cũng chẳng có lãng phí bất kỳ một giây phút nào, đến giờ phút này, nếu thực sự bản thân có gì bất trắc, nàng cũng không còn hối hận gì nữa.

Đoan Mộc Chiến Phàm nghe nàng nói như vậy tâm cũng có một chút nguôi ngoai giữ lấy hai bắp tay của Diệp Cẩm Huyền khàn giọng hỏi: “Ta vẫn muốn vô si một lần, mặt dày một lần hỏi nàng, Huyền nhi nàng có thể tha thứ cho ta không? Để ta một lần nữa bù đắp cho nàng, một lần nữa hảo hảo chăm sóc nàng.” Một lần nữa yêu thương nàng. Thế nhưng câu này hắn không dám nói ra miệng chỉ dám âm thầm bồi thêm. Hắn sợ nàng bảo hắn không đủ tư cách nói ra những lời này.

Diệp Cẩm Huyền nàng rất đáng thương sao? Cần người thương hại, cần người bù đắp sao? Không, nàng không cần, nàng tự học được cách yêu thương bản thân, không cần người khác đến giúp mình. Nàng nhẹ giọng nói một chữ: “Được.”

Đoan Mộc Chiến Phàm kích động ôm nàng vào lòng cảm kích nói: “Đa tạ nàng, đa tạ nàng thành toàn cho ta.” Hắn thề có trời đất chứng giám đời này hắn tuyệt không phụ nàng, không để nàng chịu khổ.

“Nhưng, thiếp thân vẫn có điều cầu khẩn vương gia.” Diệp Cẩm Huyền không hề động dẩy chỉ điềm đạm ở trong vòng ôm ấp của hắn phun ra một câu.

“Nàng nói là được.” Đoan Mộc Chiến Phàm đang trong cao hứng cũng không suy nghĩ gì nhiều. Chỉ cần nàng muốn hắn đều ứng.

Diệp Cẩm Huyền nở một nụ cười nhạt lại nói: “Vương gia thỉnh hựu thiếp thân.” Chỉ có rời xa hoàng tộc, nàng mới có thể tìm được an nhàn như bản thân mong muốn.

Vòng tay của Đoan Mộc Chiến Phàm đột nhiên cứng như khúc gỗ, mắt hắn tối đi không ít. Nàng tha thứ cho hắn chính là muốn rời xa hắn: “Nàng không tha thứ cho ta?”

“Không có!” Diệp Cẩm Huyền vẫn điềm đạm trả lời.

“Vậy vì sao không muốn lưu lại bên cạnh ta?” Vì sao không để hắn yêu thương nàng, không để hắn bù đắp cho nàng? Hắn biết hắn không xứng đáng, chỉ là hắn không muốn lại lần nữa mất đi nàng.

Diệp Cẩm Huyền đưa mắt nhìn về phía xa xăm bất định: “Vi thiếp thân muốn bình an.” Nàng muốn cùng đại ca, mẫu thân sống cuộc sống vui vẻ. Nếu mẫu thân biết Khương Văn chính là Đoan Mộc Chiến Phàm thì sẽ thế nào? Mẫu thân lúc trước luôn luôn khuyên nàng không nên cùng Diệp Cẩm Ninh tranh chấp, không nên dấn vào hoàng thất. Do đó mẫu thân mới chọn Khương Văn cho nàng.

Đoan Mộc Chiến Phàm ôm lấy nàng chặt thêm một phần, giọng nói lạc đi không ít: “Huyền nhi, mẫu phi không còn, A Nhã sẽ thành thân, đời này ta chỉ còn có nàng.” Hắn tuyệt không để nàng rời khỏi hắn lần nữa.

Diệp Cẩm Huyền im lặng lúc lâu đáp phi sở vấn: “Mẫu phi vẫn còn sống.” Nàng muốn hắn biết, Điều đức phi còn sống hắn sẽ không cô độc, hắn nên để nàng rời đi.

Đoan Mộc Chiến Phàm đương nhiên hiểu được ý nàng nhưng lại vờ như nghe không hiểu ý tứ sâu xa kia mà cao hứng hỏi: “Thật sao?”

“Là thật.” Diệp Cẩm Huyền gật đầu xác nhận rồi kể hắn nghe sự thật hôm đó.

Nàng được hoàng thượng giải vây đến gặp Điều đức phi sợ nàng ta bị hoàng hậu hạ thủ nên tiên hạ thủ vi cường lập kế hoạch trước. Đến khi Điều đức phi cảm thấy tình hình trong cung bắt đầu loạn lộn liền y theo kế hoạch nàng nói mà hành sự.

Trước hết sáng sớm sẽ thả con điều hồng lên cao để báo hiệu. Sau đó đến tối điều hết cung nhân đi, một mình ở trong tẩm cung đổ đầy dầu hỏa rồi mới phóng hỏa. Bản thân mặc một thân y phục cung nữ nhân lúc hỏa hoạn loạn lạc mà chạy đến lĩnh cung. Do Cẩm Thử cung rộng lớn mà cung nhân toàn bộ bị điều đi nên lúc phát hỏa không người phát hiện. Đến khi lửa lan rộng muốn dập tắt thì tẩm cung hoàn toàn bị thiêu đến không còn gì.

Nàng cùng Nghê Thường sớm xuất phủ sớm chờ ở bức tường thành cao to ở phía bắc cũng chính là tường thành sau cùng của lãnh cung. Lúc trước nàng cũng đã từng tìm cách thoát khỏi hoàng cung nên cũng am hiểu một ít địa hình nơi đó. Chỉ là tường thành quá cao nàng không người trợ giúp nên thoát không được. Tiếp đến dùng hai thang cao sớm được chuẩn bị giúp Điều đức phi ra ngoài. Khi được hỏi nàng đương nhiên bảo là Đoan Mộc Chiến Phàm liệu sự như thần nên nàng chỉ làm theo căn dặn của hắn.

Đoan Mộc Chiến Phàm nghe được kinh hách cũng không ít. Hắn buông nàng ra đứng lên mở cửa sổ nhìn sắc trời rồi hỏi: “Hiện mẫu phi ở đâu? Ta có tiện đi gặp?”

Diệp Cẩm Huyền biết Điều đức phi lúc này thương nhớ nhi tử cũng là khó ngủ chi bằng mang hắn đi: “Được, đi thôi.” Lúc đầu nàng không muốn nói cho hắn nghe là vì sợ hắn diễn không giống làm lộ, không ngờ hắn diễn còn nhập tâm hơn nàng nữa. Điều đức phi cũng không muốn bị phát hiện nên khi Nghê Thường đến thăm ngoài trừ hỏi thăm tình hình thì không cho nàng và hắn đến.

Nàng xoay người bước ra cửa gọi Nghê Thường: “Chuẩn bị xe chúng ta đến Mỹ Vị Thiêm Hương.” Chỉ có nơi đó mới có thể khiến nàng yên tâm.

Đoan Mộc Chiến Phàm theo nàng ngồi trên xe ngựa, rất lâu hẳn mới nói: “Huyền nhi, ngày mai chúng ta đi thăm nhạc mẫu được không?”

“Mẫu thân cũng đang ở Mỹ Vị Thiêm Hương, vương gia vừa rời đi không lâu bệnh tình cũng khỏe nên đại ca âm thầm đưa trở về không để người khác biết.” Lúc nàng đưa Diêu đức phi đến mới bắt đầu kể cho Diệp Cẩm Huy biết hết mọi thứ còn bị mắng cho một trận vì tội giấu diếm không thành thật khai báo. Nàng là sợ hấn lo lắng thôi mà.

Đáy mắt của Đoan Mộc Chiến Phàm lóe lên, nàng khác trước rất nhiều. Lúc trước nàng nói hẳn nghe đến phiên hiện lại chỉ nói những thứ nên nói, lòng hẳn lại trầm một nhịp. Đưa tay muốn nắm lấy tay nàng lại không dám: “Huyền nhi, miếng ngọc này...”

Diệp Cẩm Huyền quay sang nhìn miếng ngọc trong tay Đoan Mộc Chiến Phàm. Đúng là miếng ám ngọc đó hoa văn cũng gần giống nhất là trên đó có tên nàng nhưng không phải đại ca tặng.

Nàng đưa tay nhận lấy miếng ngọc: “Tạ qua vương gia.” Hiện hẳn cũng có ký ức đời trước nàng cũng không cần ngày đêm lo sợ bị đánh nữa. Nhưng là tư tưởng của nữ huấn sớm ăn sâu vào máu nên nàng cũng không quá phật.

“Có giống miếng ngọc lúc trước không?” Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn thái độ hời hợt của nàng lo lắng hỏi.

“Ân, cũng giống.” Diệp Cẩm Huyền lật hai mặt xem qua rồi trả lời. Đời này đại ca chính là tặng Vô Sự cho nàng, nàng thỏa mãn rồi.

Mỹ Vị Thiêm Hương càng lúc càng đông khách nên mờ tối suốt sáng. Hiện tại phải nói là lên đèn còn xa hoa hơn, náo nhiệt hơn bất kỳ nơi nào. Ngay cả thanh lâu cũng không thể sánh bằng nữa.

Diệp Cẩm Huyền cùng Đoan Mộc Chiến Phàm bước xuống xe ngựa. Nàng đi thẳng lên sương phòng mà Diệp Cẩm Huy an bài riêng cho Diêu đức phi. Thấy đèn sáng, nàng gõ cửa ba tiếng liền ngưng lại gõ thêm hai tiếng liền rồi nhích người sang một bên nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm khẽ gật đầu.

Chỉ thấy cửa mở, Diêu đức phi trong trang phục phụ nhân bình thường đứng ở giữa cửa nhìn hai người họ thất thần. Sau đó hoàn hồn liền nhìn tới nhìn lui lại đưa tay kéo cả hai vào trong, nhanh chóng nhìn hai bên rồi đóng cửa lại luôn miệng trách móc.

“Vì sao các người là đến đây, lại còn đến vào giờ này?”

Diệp Cẩm Huyền vừa bước vào phòng há hốc nhìn Hồ thị cùng đang ngồi bên trong, nàng thăm than khổ rồi. Lúc đầu vốn định để mẫu từ nhà người ta đoàn tụ viện cớ đi thăm Hồ thị, bây giờ đến cái cớ hợp lý nhất cũng bị mất luôn rồi.

“Mẫu phi chúng ta đến thăm người, không nghĩ đến nhạc mẫu đại nhân cũng ở.” Đoan Mộc Chiến Phàm trong ngực ngạc nhiên hành động làm cho có chút đầu óc không được tỉnh táo rồi.

“Mẫu thân, người khuya như vậy còn đến là phiền mẫu phi làm gì, nữ nhi đưa người trở về nghỉ ngơi.” Diệp Cẩm Huyền nhanh chóng bước đến ôm một tay Hồ thị định kéo lên.

Hồ thị đẩy tay nàng ra không hề khách khí khế phản bác: “Chẳng phải các người cũng thế sao, chỉ biết bảo mẫu thân làm phiền người không làm phiền sao? Đúng là nữ nhi già rồi như bát nước đã hắt đi, chỉ biết quan tâm nhà vợ chồng.”

Nàng vốn là nghĩ Diệp Cẩm Huyền không thích hoàng thất mà nàng cũng như vậy liền sợ nàng ta gả qua đó sẽ buồn bã. Không nghĩ đến nàng thực sự phật tâm rồi. Nghe Diệp Cẩm Huy nói nàng ta ở vương phủ được đối xử rất tốt, Diêu đức phi lại luôn miệng thề thốt rằng Đoan Mộc Chiến Phàm cũng rất yêu thương nàng ta nên cũng an tâm không ít. Chỉ là...ừy khuất Khương Văn rồi, có cơ hội phải hảo hảo nói cùng hẳn mới được.

Diệp Cẩm Huyền muốn khóc cũng không có nước mắt nữa. Oan quá mà, nàng vốn định mượn Hồ thị làm cớ rồi đi, không ngờ lại bị nói thành quan tâm bên nhà vợ chồng. “Mẫu thân, người nói đi đâu rồi, nữ nhi là lo lắng cho sức khỏe của hai người.”

“Được rồi được rồi, bất quá các người đến cũng vừa đúng lúc chúng ta còn đang nhắc đến hai người đây.” Diêu đức phi ngồi xuống bên cạnh Hồ thị nhẹ nhàng cười: “Đều ngồi xuống cả đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Nàng không làm được

Diệp Cẩm Huyền nhìn mặt của hai phụ nhân trước mặt, cúi đầu nuốt một ngụm nước bọt rồi chậm rãi ngồi xuống bên Đoan Mộc Chính Phàm. Nàng biết bọn họ nhắc đến chuyện gì rồi: “Nữ nhi muốn tìm đại ca một chút.” Mông vừa chạm ghế lại lục đục muốn đứng lên.

Hồ thị nhanh miệng nói: “Vừa trùng hợp đại ca người hôm nay hồi phủ không ở lại.” Nữ nhi do nàng sinh chỉ cần mở miệng nàng đã biết nó muốn nói cái gì rồi, còn ở đây dám qua mặt sao.

“Còn có, bên Chúc công tử...” Diệp Cẩm Huyền không bỏ qua vẫn tiếp tục nói. Hồ thị sao lại có biểu hiện lạ như vậy? Là do bệnh tình khỏe lên nên sinh khí dồi dào không có chỗ tiêu liên mang nang ra tiêu sao? Khi nang vừa trở về cũng không có thái độ này cơ mà.

Lời còn chưa ra hết miệng đã bị lạnh lùng cắt đứt: “Chúc công tử còn bận rộn làm sao có thời gian. Ngươi đây là không muốn gặp mẫu thân đi?”

“Làm sao có thể, chỉ là nữ nhi thấy vương gia cùng mẫu phi đã lâu không trò chuyện nên...” Diệp Cẩm Huyền nặng nề nặn từng chữ trong đầu ra mà đáp. Thân cũng vững vàng ngồi lại xuống ghế không dám nhúc nhích thêm nữa.

Điều đức phi mỉm cười cầm một tấm vải gấm phần hồng sắc nhỏ gọn lên vào chủ đề chính: “Bổn cung cùng Diệp phu nhân đang đoán xem tôn tử đầu lòng là nam hài hay nữ hài. Bổn cung đoán là nữ hài a, phải như Cẩm Huyền vậy nhân phẩm, tính cách tốt.” Tấm vải đó là một chiếc áo nhỏ dành cho nữ hài tử.

Hồ thị lại cầm một chiếc áo gấm lam sắc nhỏ gọn lên nói: “Mẫu thân lại muốn các người sinh nam hài trước nên mới cố ý may ra một kiện này, các người xem có đẹp không?”

Đoan Mộc Chiến Phàm hết nhìn áo nhỏ trên tay Điều đức phi lại nhìn sang áo nhỏ trên tay Hồ thị bất giác không biết nên có biểu cảm thế nào mới phù hợp tình cảnh hiện tại. Lúc này Diệp Cẩm Huyền vừa đề cập đến chuyện hưu thư với hắn, bọn họ cả phu thê chỉ lễ cũng không có thì lấy đâu ra hài tử cho các nàng ngồi đây bàn chứ.

Thấy đôi phu thê trước mặt không có ý định trả lời Điều đức phi cùng Hồ thị nhìn nhau một hồi lâu như trao đổi thứ gì đó vậy. Đoan Mộc Chiến Phàm luôn lạnh nhạt nhìn không ra thần sắc thì không nói, nhưng thái độ xa cách của Diệp Cẩm Huyền liền khiến Điều đức phi ban lệnh đuổi người: “Phàm nhi, người ra ngoài trước đi, bổn cung muốn nói chuyện với Cẩm Huyền.” Bọn họ đều đoán được có lẽ là giữa hai người phát sinh mâu thuẫn.

Diệp Cẩm Huyền sợ bị hành hình nên đưa tay kéo vạt áo của Đoan Mộc Chiến Phàm khi thấy hắn có dấu hiệu muốn đáp ứng. Hắn mà rời đi là nàng chết chắc, không biết nàng đã làm gì khiến hai người nghi ngờ, chỉ là nàng không biết phải tính thế nào.

Đoan Mộc Chiến Phàm thấy được tín hiệu cầu cứu, đặt tay lên tay nàng rồi nắm chặt, mỉm cười hướng hai phụ nhân nói: “Mẫu phi, nhạc mẫu muốn nói gì vì sao không thể nói trước mặt nhi thần? Nhi thần cùng Huyền nhi không có chuyện gì không thể nói với nhau.”

Nhìn vào tay của hai người thêm lời nói cùng nụ cười ôn nhu hiếm có của Đoan Mộc Chiến Phàm khiến hai người yên tâm. Xem như lúc này chỉ là nghĩ quá nhiều mà thôi, có lẽ là do Diệp Cẩm Huyền ngượng ngùng đi.

Điều đức phi liền hỏi: “Vậy khi nào mới báo tin vui cho mẫu phi cùng Diệp phu nhân đây?”

“Chuyện này có thể tạm thời khoan đề cập đến hay không? Tình hình hiện tại mẫu phi cũng không phải không biết, nhi thần vẫn còn rất nhiều việc phải xử lý.” Đoan Mộc Chiến Phàm cầm một ly trà đưa lên miệng nhấp một ngụm. Hắn cũng muốn như vậy nhưng phải xem ý nàng thế nào, nhưng thấy liền biết kết quả không có khả quan rồi.

“Vương gia nói chí phải, mẫu phi và mẫu thân hai người tìm trò khác để nói đi.” Đột nhiên sao lại nhắc lại chuyện này cơ chứ? Đáng lẽ gặp lại Đoan Mộc Chiến Phàm không phải nên ôm lấy hắc khốc lóc một trận rồi hỏi tình hình hiện tại sao? Điều đức phi cùng Hồ thị đều là quá lạ rồi thế nên nàng không dám rút tay về để tùy ý hắn nắm.

Trò chuyện một lúc cả hai rời đi. Trên xe ngựa Đoan Mộc Chiến Phàm ôm lấy Diệp Cẩm Huyền nhỏ giọng hỏi: “Huyền nhi, nàng muốn khi nào mới có tin vui báo cho các nàng đây?”

Diệp Cẩm Huyền không trả lời chỉ là cự mình tách ra khỏi vòng ôm ấp của hắn rồi ngồi lùi xa một chút. Nàng nên làm gì đây? Có nên nói hết với đại ca để hắn giúp mình nghĩ cách một chút không?

Đoan Mộc Chiến Phàm khẽ ninh mi, trầm giọng hỏi: “Nếu nàng sinh hài tử cho ta, ta sẽ để nàng rời đi, thế nào?” Lấy tính cách của nàng nếu có hài tử nàng sẽ không thể đi đâu nữa.

Diệp Cẩm Huyền mạnh mẽ gật đầu nhìn hắn đầy kinh ngạc, hắn...hắn vừa nói thật có đúng không? Nàng vừa định hỏi đã thấy hắn thở dài rồi nhắm mắt lại không cho nàng cơ hội trả lời. Nhưng sinh hài tử cho hắn...hắn có thể bảo người khác cơ mà.

Đoan Mộc Chiến Phàm thu được vào mắt chính là thái độ ngạc nhiên như tìm được sinh lộ của Diệp Cẩm Huyền khiến tâm hắn lại nhói đến vô pháp trấn định. Nàng là muốn rời khỏi hắn như vậy, hắn có thể lần nữa để nàng rời khỏi mình sao? Hắn thừa nhận bản thân ít kỷ, hắn không làm được.

Hồi phủ, vẫn như cũ Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi bên giường phê duyệt tấu chương cùng ngọn nến nhỏ. Diệp Cẩm Huyền nằm trên giường nhìn âm ngọc trong tay, liệu nàng có nên thử theo lời hắn nói không? Rời khỏi hắn nhưng nàng không thể bỏ hài tử của mình. Nghĩ đến bản thân cũng từng xa phụ mẫu rất lâu, cũng may là còn có các sư thái sư tỷ yêu thương, còn trong hoàng cung...đến một tia tình cảm cũng không có. Nàng sao đành lòng để hài tử của mình ở đó.

Nàng lần một cái nằm sấp xuống giường, nghiêng đầu qua khe hở nhìn gương mặt nghiêm túc nhìn tấu chương của Đoan Mộc Chiến Phàm. Lúc này hắn nói Đoan Mộc Chiến Khôi giết Đoan Mộc Chiến Lãm để hoàng thượng nghi ngờ hắn vậy lần đi dẹp loạn này cũng là do hoàng thượng đẩy hắn đến tử lộ đi.

“Vương gia.”

“Ân?” Đoàn Mộc Chiến Phàm ngồi đó mắt không rời khỏi tấu chương trên tay ứng tiếng.

“Đời trước không phải là thái tử bị trúng độc trong đông cung rồi bỏ mạng đó sao?” Diệp Cẩm Huyền suy nghĩ rất lâu mới mở miệng hỏi. Đời này sẽ thế không?

“Ta đảm bảo bản thân không có giết hân.” Đoàn Mộc Chiến Phàm không muốn để nàng biết quá nhiều nên chỉ dặn dò: “Sau này nàng cùng hân ít qua lại một chút sẽ tốt hơn.” Đoàn Mộc Chiến Khôi đời trước được phụ hoàng đặc biệt bồi dưỡng hết như một con hồ ly lão luyện làm thế nào có thể dễ dàng bị hạ độc được. Là lúc đó hân nghĩ không tới nên mắc bẫy mà thôi.

Nhưng nàng nói như vậy cũng có nghĩa là đời trước nàng chỉ biết bí mật của Diệp Cẩm Ninh mà không hề biết nam nhân cùng nàng ta chính là một người đã chết, Đoàn Mộc Chiến Khôi. Nhưng hân biết, một khi Đoàn Mộc Chiến Khôi hạ nước cờ này thì kết quả của Diệp Cẩm Ninh đời trước cũng là thế thảm, chỉ là hân đoán khí sớm nhìn không thấy được hạ tròng của nàng ta.

Diệp Cẩm Huyền muốn hỏi cái chết đời trước của hân thế nào lại được trọng sinh nhưng lời vừa đến miệng liền nuốt xuống. Nàng đương nhiên cũng không muốn người khác biết mình chết thế nào.

Đoàn Mộc Chiến Phàm cầm bút viết viết gì đó trên tấu chương xong đặt xuống, gấp tấu chương lại xoay người nhìn vào rèm hỏi: “Nàng vì sao chưa ngủ?”

Diệp Cẩm Huyền vươn tay lấy gối đầu của mình ôm sát người, hướng ngoài rèm nhẹ nhàng đáp phi sở vấn nói: “Thế mẫu phi đời trước là thế nào chết?” Nàng vẫn luôn nghĩ không ra Diệp Cẩm Ninh là thế nào hạ thủ để Đoàn Mộc Chiến Phàm không phát hiện được.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đưa tay vén màn lên liền thấy được nàng nằm ở đó, mặt đối mặt nhìn thẳng hân. Hân đưa tay gỡ dịch dung của nàng tựa tiểu phi tiểu hãm ưu thán: “Ta dịch dung lại nhận không ra nàng cũng là dịch dung.” Hân chỉ bảo Hắc Ưng đi tìm người giúp hân dịch dung, lại chưa từng tìm hiểu dịch dung có bao nhiêu loại. Dù gì Hắc Ưng cùng Thiên Ưng cũng là người trong giang hồ, nắm hân được ban phủ liền ở ngoài phố nhận biết bọn họ.

Diệp Cẩm Huyền nhú mày, nói lảng tránh vậy nghĩa là hân không muốn để nàng biết rồi: “Hoàng thượng đã gai mắt vương gia, vậy sau này tính thế nào?”

“Chuyện này nàng không nên quan tâm, thứ nàng nên làm là chăm sóc tốt cho bản thân.” Đoàn Mộc Chiến Phàm vươn tay giữ lấy gáy nàng rồi nghiêng đầu hôn lên đôi môi biết cười của nàng. Nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước khiến nàng đỏ mặt tránh sang nơi khác.

“Huyền nhi, ta vẫn đợi nàng tha thứ cho ta.” Nói xong khẽ thở một hơi hân hạ rèm xuống xoay người lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Phụ hoàng chán ghét nhất chính là hân. Điều gia không có thể lực, hân không có giá trị lợi dụng, hân lại còn phải tỏ ra vô tài vô đức khiến phụ hoàng chán ghét đến cực điểm nữa. Cộng thêm sự ‘giúp đỡ’ của Đoàn Mộc Chiến Khôi vu hãm hân sát hại hải tử phụ hoàng yêu thích nhất khiến phụ hoàng không những cho người mai phục hân mà còn hy vọng hân chết trong lần thảo phạt này. Chỉ là phụ hoàng không ngờ hân mạng lớn hết lần này đến lần khác tránh thoát.

Sở dĩ từ hôn Đỗ Nhiên Nhiên cho Đoàn Mộc Chiến Lãm là ngầm ngầm tỏ ý nhường ngôi vị cho hân. Chỉ đáng tiếc hân là không hiểu ý tứ khổ sở của phụ hoàng đi tranh cùng thái tử dẫn đến mất mạng. Ngoài ra ngầm ngầm đồng ý hôn sự của Diệp Cẩm Ninh và Đoàn Mộc Chiến Khôi là để đánh lạc hướng của hoàng hậu cùng Giả gia cùng xem như bồi thường mỹ nhân thay cho giang sơn.

Đoàn Mộc Chiến Phàm cầm tấu chương lên, khoe môi câu lên nụ cười đầy giễu cợt. Đến cùng ngoài mẫu phi, Diệp Cẩm Huyền cùng Đoàn Mộc Nhã ra thì không ai thực lòng với hân. Đời trước hân thực sự có mắt không trông mới mang phượng ấn giao cho Diệp Cẩm Ninh, trao quyền hành cao nhất vào trong tay nàng ta. Để nàng ta âm thầm cấu kết Đoàn Mộc Chiến Khôi hại hân hại cả các nàng.

Còn có Hình Trùng Xuyên, khi biết được thân phận thực của hân lại khước từ làm quan mà chu du thiên hạ. Bên cạnh hân một người đáng tin tưởng cùng không còn, thế nên giang sơn của hân mới không giữ được.

Diệp Cẩm Huyền lần về vị trí của mình đặt tay lên ngực hào hào cảm nhận nhịp tim vẫn còn đập loạn của mình. Đôi môi nàng giờ đây vẫn còn quanh quẩn cảm giác ấm áp lại thanh lãnh khi Đoàn Mộc Chiến Phàm chạm vào.

Nàng không thoát được bóng ma kia, không phải nàng không tha thứ cho hân, là nàng không chấp nhận người khác thương hại mình. Nàng đã quá thảm thương rồi, nàng muốn tự yêu thương mình không vì hân nữa. Đời này nàng cùng hân căn bản là không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 112: Vẫn là nặng nề

Đợi Diệp Cẩm Huyền ngủ say, Đoàn Mộc Chiến Phàm phê xong tấu chương chậm rãi đứng lên bước xoa người vài cái hoạt động gân cốt. Lát sau, mới cời y phục treo lên giá rồi lên giường.

Ngồi trên giường nhìn dung mạo của nàng dưới ánh nến mờ ảo, môi hân khẽ kéo lên. Cũng may dung mạo của nàng không có bị hủy. Tay hân nhẹ nhàng lướt lên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn mịn của nàng, nhìn si mê đến nhập thần.

Trong khi Đoàn Mộc Chiến Phàm không chút lưu ý, Diệp Cẩm Huyền bên này đột nhiên giơ tay lên, không chút do dự hạ một quyền lên đuôi mắt phải của hân. Tuy đạo lực không mạnh nhưng cũng không nhẹ khiến hân giật nảy mình.

Khi bắt được tay của nàng thì cũng là lúc quyền đó đã qua đi vài giây rồi. Sờ lên trên đuôi mắt hân bất giác cười khỏ, sáng mai sợ lại sưng lên a. Hân không giận hờn lên cái tay của nàng áp vào trong ngực mình, ngắm nàng thêm một lúc mới nằm xuống ôm nàng vào lòng đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy trên đuôi mắt của Đoàn Mộc Chiến Phàm xuất hiện một vết sưng đỏ đang có dấu hiệu chuyển bầm tím liền biết nguyên do từ đâu ra. Nàng cúi đầu nuốt nước bọt không dám đá động tới, hy vọng hân không phát giác.

Đoàn Mộc Chiến Phàm nhìn thấy thái độ của nàng có chút cười khỏ. Bất quá hân cũng không có nhắc đến. Chỉ là khi thượng triều không ít đại thần ‘quan tâm’ hỏi han. Hân chỉ bảo không chú ý nên đừng phải thôi.

Đến chiều, Diệp Cẩm Huyền ngồi ở bàn đá giữ một rừng hoa trong hoa viên luyện chữ. Kỳ thực ngoài những thứ này nàng tìm không được thú vui khác cho mình a.

Lâu lâu buồn chán lại nhìn đôi uyên ương hí thủy gần đó mà mắt thập phần thương cảm. Chậm rãi lác qua đầu loại bỏ thương tâm lại tiếp tục viết.

Nghê Thường ở bên cạnh mãi mực nhìn thấy dáng dấp của Diệp Cẩm Huyền như vậy không hiểu liền mở thanh vấn: “Trong lòng vương phi có chuyện gì không vui? Người không cùng vương gia nói một chút, biết đâu...”

Lời còn chưa dứt đã nhận được cái lác đầu kiên định của Diệp Cẩm Huyền. Nàng nàng không ngẩng đầu lên mà chỉ nặng nề nói: “Người không hiểu đâu.” Những thứ nàng đã từng trải có người nào hiểu được đây. Ngay cả cho bọn họ cũng trọng sinh cũng không thể nào hiểu được a.

Nghê Thường lại muốn nói gì đó lại thấy được Đoàn Mộc Chiến Phàm vừa hạ triều ở xa xa bước đến. Nàng vội đặt gổ mài mực xuống khom người hành lễ: “Nô tỳ gặp qua vương gia.”

Đoàn Mộc Chiến Phàm không nói mà chỉ phất tay áo cho miễn, chân không ngừng mại khai cước bộ tiến về phía của Diệp Cẩm Huyền. Chỉ là hân muốn nhanh một chút chặn lại hành động đứng lên hành lễ của nàng.

Diệp Cẩm Huyền vừa đứng dậy, lễ còn chưa kịp hành lễ bị Đoàn Mộc Chiến Phàm giữ lại bấp tay. Hân vội mở thanh khai chủ đề: “Nghe nói hôm nay Mỹ Vị Thiêm Hương lại vừa có thêm ba món mới, ta cùng nàng đến đó thử được không?”

Đều do Đoàn Mộc Nhã mà ra cả. Sáng sớm đã báo ở trong phủ không nên chạy đến Mỹ Vị Thiêm Hương trước, thế mà lại không nghe. Hiện chỉ có hân cùng nàng nhất định nàng không chịu đi đâu.

Quả nhiên Diệp Cẩm Huyền đáp: “Thiếp thân muốn ở lại trong phủ luyện chữ.” Nàng đứng vững cước bộ, lùi về sau cách hân hơn một bước chân, đầu cũng không hề ngẩng.

Món mới kia trước đó vài hôm nàng cùng Đoàn Mộc Nhã được Chúc Tôn Hữu mang đến cho thử rồi thế nên cũng không hiếm lạ gì, trái lại Đoàn Mộc Chiến Phàm sao lại có nhã hứng này? Là biết được Điều đức phi còn sống nên vui vẻ đi?

Đôi mày kiếm khẽ run, Đoàn Mộc Chiến Phàm nhìn đỉnh đầu của nàng chăm chăm. Tuy cự ly chỉ hơn một bước chân, nhưng hân có thể thấy được thiên lý xa xôi biết đường nào. Nghê Thường cùng tiểu Thuận từ hiểu ý vội vã hành lễ lui xuống.

Không khí trong hoa viên bây giờ bị khoảng cách của hai người làm cho ngưng đọng lại cực kỳ nặng nề. Mọi thứ đều tĩnh lặng trừ đôi uyên ương gần đó cùng gió nhẹ thổi qua khiến cây cỏ lay động. Bọn họ giữ nguyên tư thế này rất lâu, không ai mở miệng trước, cũng không ai động trước.

Một hồi lâu, Đoàn Mộc Chiến Phàm mới mở thanh đánh tan bầu không khí này: “Nàng đang luyện chữ sao?” Tay cũng cầm lên tờ giấy có hàng chữ ngay ngắn của nàng. Chữ của nàng cũng hết như nàng vậy, đơn giản từng nét tao nhã uyển chuyển, đây là thứ đòi trước hân chưa từng để ý đến.

“Đúng vậy.” Diệp Cẩm Huyền chỉ trả lời đúng vào chủ đề, không nói lan man gì nữa. Nàng bước trở lại bàn ngồi xuống, tự vì mình mài mực. Ở hoa viên lộng gió, mực rất mau khô nên phải mài liên tục như vậy.

Đoàn Mộc Chiến Phàm cũng ngồi xuống ghé bên cạnh nàng, tay đặt giấy xuống trước mặt nàng cũng không nói gì nữa. Không phải hân không muốn cùng nàng nói, chỉ là, hân không biết nên nói thứ gì.

Hân không biết đồ ngọt nữ nhân, đòi trước Diệp Cẩm Ninh muốn gia hại hân nên chỉ là lấy lòng hân, cả đám thị thiếp kia cũng vì tranh sủng một mực theo ý hân. Mà sở thích của Diệp Cẩm Huyền hân một chút cũng không biết, đó lại còn chưa kể đến việc nàng trọng sinh có rất nhiều thứ đã thay đổi. Tuy lúc lấy thân phận Khương Văn cùng nàng thân cận nhưng nàng vẫn là che giấu tốt sở thích của bản thân.

Diệp Cẩm Huyền muốn tiếp tục viết cũng không thể, bị hân nhìn thế này rất mất tự nhiên a. Nàng cầm bút lên lại đặt xuống, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là thu dọn đến nơi khác viết thôi.

“Thiếp thân lui xuống trước, vương gia...”

Đoan Mộc Chiến Phàm nào để nàng rời đi như vậy được, lâu lâu hắn mới được về sớm lại không có công vụ như thế này cơ mà. Tay hắn nhanh chóng vươn ra, cầm lấy tay nàng kéo về phía mình.

“Nàng ngồi đây cùng ta một chút.”

Diệp Cẩm Huyền trong nháy mắt đã rơi vào lòng ngực của Đoan Mộc Chiến Phàm rồi. Đầu óc nàng xoay vòng vòng còn chưa ngừng được, mộng đã đặt lên trên đùi của hắn.

Đến khi ý thức được bản thân ở đâu, mặt nàng vừa nóng vừa đỏ, hiện cái cổ cũng nhiễm đại hồng. Cả người cũng đỏ cả lên dần dần có cổ cảm giác chán ghét sinh ra trong lòng nàng rồi lan tỏa ra khắp cơ thể.

Tuy nói là hắn cũng trọng sinh, hắn sẽ không đánh nàng nữa. Chỉ là lý do hắn không tìm Diệp Cẩm Ninh mà tìm nàng đây là vì biết được chuyện của nàng ta nên muốn bồi tội cùng nàng. Nhưng nàng không thích người khác xem nàng là thể thân, nàng cảm thấy sống ảm đạm như Hồ thị quả thực rất khó chịu, và nàng cũng đã từng chịu cảm giác như vậy, nàng không muốn chịu đựng nữa.

Đôi mắt nàng lại có chút hàn ý, âm thanh cùng theo đó mà tuột đến âm: “Vương gia đây là muốn thế nào?” Nàng muốn nhúc nhích cũng không được nữa a.

“Muốn nàng bồi ta.” Đoan Mộc Chiến Phàm tựa trán của mình lên đầu vai của nàng, đôi mắt nhắm nghiền, tay cũng dùng lực để ôm chặt nàng. Hiện ngoài giữ chặt nàng bên người ra, hắn không còn phương pháp khác.

Mỗi lần hắn ôm nàng đều cảm thấy cơ thể của nàng không căng thẳng đến cứng ngắt thì cũng là sợ đến run. Mà bản thân hắn chạm đến nàng cảm giác vừa thương vừa xót tràn lan không kiềm được. Mỗi lần như vậy tâm hắn đều thất chặt vô pháp nói lòng.

Hốc mắt của Diệp Cẩm Huyền ngập lệ trở nên xa xôi nhìn một điểm phương xa, tiếng nước nở cũng bị nàng ép xuống tránh phát sinh ra tiếng. Khóe môi hiện lên nụ cười bi thương đến cực điểm để người nhìn thấy mà đau lòng.

“Thiếp thân luôn nghĩ vì sao vương gia lại chọn mình, kinh qua ngày hôm qua, mọi chuyện liền sáng tỏ.”

Tay của Đoan Mộc Chiến Phàm khẽ run lại ôm chặt nàng hơn một phần, đôi mắt nhắm chặt cũng vì vậy mà mờ ra, hai phiến môi hơi mở phì phò mà thở, nét mặt toàn bất an cùng khẩn trương như người gặp ác mộng vậy. Hắn nghe ra được nàng đang trách hắn mang nàng làm thể thân.

Lỗi đời trước của hắn đến khi đoạn khí hắn mới nhận ra. Đời này hắn thực sự một lòng với nàng. Cùng nàng một chỗ hắn càng hiểu được tâm của bản thân hơn. Hắn tự biết lỗi lầm đời trước của hắn tổn thương nghiêm trọng đến nàng, chỉ là chuyện đến nước này, hắn nói gì cũng vô dụng. Bản thân hắn cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ động tâm với nàng cho đến lúc đoạn khí, nên đời này đổi lại là hắn, hắn cũng không tin làm sao nàng tin được.

Diệp Cẩm Huyền dùng sức nuốt nước bọt nhát nhéo một cái, âm thanh run run lại vang lên: “Thiếp thân tự hỏi bản thân đối với vương gia đã trọn nghĩa phu thê, đời này không nợ vương gia càng không cần vương gia bù đắp.”

“Ta...” Đoan Mộc Chiến Phàm mở thanh, lại không biết nói gì, cuối cùng cũng chỉ là thả một câu: “Thật xin lỗi, để nàng tổn thương rồi.”

Diệp Cẩm Huyền lại tự giễu nở nụ cười, nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Vương gia không có lỗi, là thiếp thân trèo cao, tự tác huyễn mộng, tự làm tự chịu không thể trách người khác được.”

“Huyền nhi...” Đoan Mộc Chiến Phàm đau lòng gọi một tiếng, hắn cũng chẳng dám nhìn nàng lúc này. Hắn biết lúc này nàng cũng sẽ không muốn nhìn hắn.

Nàng hít sâu một hơi, lại mạnh thở ra, âm thanh ngày càng nhỏ, ngày càng xa xôi nhẹ như mây trời: “Vương gia cũng biết rõ, đời trước vì dung mạo không tốt nên tam tỷ mới có hành động như vậy. Đời này vương gia người mỹ mạo tài ba, tam tỷ nhất định đối với người vĩnh ái trung tâm.”

“Ta không muốn.” Ta chỉ cần nàng. Câu sau đến cửa miệng hắn lại không cách nào bật ra được. Hiện tại hắn nói gì cũng là giả, đã qua một kiếp rồi dù cho hắn thổ lộ bao nhiêu đi nữa nàng cũng sẽ không tin, đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không tin.

Nàng như không nghe mà vẫn tiếp tục lời bên trên của mình: “Vương gia không cảm thấy tam tỷ là đối với người có ý sao? Đời này tiếp tục mối nhân duyên còn dang dở của đời trước chẳng phải tốt hơn sao? Vì sao phải tặng cho người khác, hiện tại hối hận vẫn còn kịp a. Giấc mộng của thiếp thân đã tỉnh từ đời trước rồi nên...”

Đoan Mộc Chiến Phàm đã đau đến mức tê liệt, hắn chịu không nổi càng không muốn nghe tiếp phần sau, nói chính xác hơn chính là hắn sợ phải nghe thấy nàng nói đến hưu thê. Thế nên hắn to tiếng gào thét cắt đứt lời của nàng: “Huyền nhi...” Nói xong bản thân hắn cũng sững sờ không tin những gì bản thân vừa làm.

Diệp Cẩm Huyền bị tiếng hét kia khiến cho thất kinh bát đảo, người nàng giật nhẹ một cái. Nàng chỉ là đang phân tích cho hắn nghe đời trước cùng đời này bất đồng, đời này Diệp Cẩm Ninh sẽ không bán đứng hắn, mà nàng cũng sẽ không thể lần nữa yêu hắn.

Hắn cư nhiên hung dữ hống nàng!

Đoan Mộc Chiến Phàm vội ngẩng đầu lên nhìn nàng lúng túng giải thích: “Ta, lúc này, không phải là...” Hắn cũng không biết nên làm sao ghép các từ lại

cho rành mạch nữa. Trong lòng hấn một mớ tơ rối bời, sợ nàng hiểu lầm

Hỏi qua thần Diệp Cần Huyền cúi thấp đầu nhỏ giọng nói: “Tâm trạng của vương gia không tốt, thiếp thân vẫn là rời đi trước, tránh làm người mất hứng.”

Hấn cũng không dám nói tiếp thứ gì nhìn nàng hỏi: “Nàng muốn đi đâu, ta bồi nàng, được không?” Giọng điệu lại là thập phần khẩn cầu.

Diệp Cần Huyền rụt cổ lại, có chút sợ hãi nói: “Thiếp thân muốn an tĩnh một mình.”

Thấy được tay của hấn buông lỏng nàng rời khỏi hấn. Hành qua lễ cũng không dám dừng lại lâu vội cố sức nhấc chân chạy ra khỏi đường nhìn của hấn càng nhanh càng tốt. Đồi lại là đồi trước nàng còn ngu ngốc ở lại lại nhai chọc hấn giận nhưng hiện thông minh lên rồi, sẽ không làm vậy nữa.

Nhìn theo bóng lưng của Diệp Cần Huyền, đôi môi của Đoan Mộc Chiến Phàm mím chặt. Hấn làm sao dám trách nàng, trong lòng nàng hấn chính là một người hờ chút sẽ động thủ đánh người.

Nàng đối với hấn như vậy cũng đã là quá tốt rồi. Có lẽ hấn yêu nàng sai cách rồi, hấn không nên bức hôn nàng, càng không nên để nàng hiểu lầm nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Bắt cóc tổng tiên?

Qua mấy ngày Diệp Cần Huyền cùng Đoan Mộc Chiến Phàm vẫn duy trì thái độ tương kính như tân. Trừ lúc Diệp Cần Huyền ngủ bị ôm ấp ra thì không còn đụng chạm gì thân mật khác. Nàng thì vẫn lạnh nhạt tránh né thể nên hấn cũng chỉ lúc ngủ mới gặp được nàng, mà cũng không nói được câu nào cùng nhau.

Hôm nay tin tức phân chi thứ ba của Giả gia bị Bách Lý Nghiêm phát hiện vận chuyển muối lậu nên đều bị áp giải đến đại lao kinh thành chờ xử trảm. Ở biên quân Hình Trùng Xuyên âm thầm cùng Thiên Ưng triệt được hai vạn đại quân do Đoan Mộc Chiến Khôi âm thầm chiêu mộ.

Chuyện này khiến Đoan Mộc Chiến Khôi cùng hoàng hậu gần như chao đảo. Hoàng thượng nhận được tin tức cũng có chút kinh ngạc. Hấn thân là cửu ngũ chí tôn có chọn người kế vị cũng phải chọn người có năng lực, mới có thể giữ vững giang sơn gia tộc, tạo phúc cho bá tánh. Phe phái trong triều hiện là đa số nghiêng về phía của Đoan Mộc Chiến Phàm. Lần mai phục này lại không thể lấy được mạng hấn(ĐMCP) mà còn để hấn đâm vào Giả gia một nhát kiếm chí mạng, xem ra thế cục đã định.

Đột nhiên hôm nay thượng triều có vô số tấu chương vạch trần Giả thừa tướng từ lâu có ý đồ mưu phản. Hoàng thượng nổi giận ban hạ lệnh tước mũ ô sa, con cháu Giả gia đang làm quan đều bị cất chức, nể tình hoàng hậu cùng Giả thừa tướng có công phò trợ mình đành để vị nên mới không giết.

Hoàng hậu cùng Đoan Mộc Chiến Khôi thất thế chỉ còn hư danh an ổn trong đông cung hảo hảo thương lượng kế sách. Ngoài ra Bách Lý Ngạn thấy tình thế bất lợi cùng đầu quân cho Đoan Mộc Chiến Phàm, đem thông tin biết được tất cả một lần khai ra toàn bộ. Đoan Mộc Chiến Phàm đương nhiên sẽ không tin dùng loại phản chủ thế này, chỉ là hấn vẫn còn chỗ dùng đến, tạm lưu lại một mạng.

Diệp Ngheu thức thời lập tức gửi không ít lễ vật đến Niệm vương phủ báo là cho Diệp Cần Huyền bồi bổ sức khỏe thực chất là bày tỏ thái độ quy hàng của mình. Diệp Cần Ninh biết tình thế không tốt nhưng thánh chỉ đã hạ chỉ biết ngồi đợi cử hành đại hôn. Nàng cực hận, nàng hận Diệp Cần Huyền tranh tất cả của nàng, ngoài chuyện đập đồ dùng Mẫu Đơn cùng đâm hạ nhân trong phủ phát tiết ra nàng cũng không biết làm gì khác.

Diệp Cần Huyền cùng Diệp Cần Huy như là tiên nhân không nhiễm hồng trần một dạng. Ngoại trừ cùng nhau thảo luận nên làm thế nào phát triển Mỹ Vị Thiêm Hương ra thì không mở bất kỳ lời nào liên quan đến chính sự.

Hôm nay mọi người tụ tập ở Diệp phủ tham gia đại hôn của Đoan Mộc Chiến Khôi cùng Diệp Cần Ninh. Ba tỷ muội Diệp gia cùng trượng phu ngồi tề tụ ở tiền thính. Tỷ muội cùng nhau đến tân phòng của Diệp Cần Ninh.

Diệp Cần Ninh tròn to đôi mắt của mình trông Diệp Cần Huyền không rời. Diệp Cần Linh cùng Diệp Cần Liên thấy được vội vàng nói vài lời rồi kéo Diệp Cần Huyền ra ngoài. Các nàng đương nhiên biết Diệp Cần Ninh nghĩ gì rồi, chỉ là hôm nay đại hôn với thái tử lại có tâm tư với Niệm vương thì thật là không tốt.

Khi Đoan Mộc Chiến Khôi đến đón dâu, bước đến tiền thính chào hỏi qua loa rồi nhìn Diệp Cần Huyền mỉm cười: “Tẩu tẩu lâu ngày không gặp, vẫn khỏe?” Hấn biết được chuyện nàng bị hoàng hậu uy hiếp. Nhưng nàng cùng Đoan Mộc Chiến Phàm một phe hấn không thể làm gì khác hơn.

Hấn từ đầu luôn đánh giá nàng cao hơn Diệp Cần Ninh, chỉ là nếu không phải mẫu hậu vì Diệp Cần Ninh nói vài câu mà không thích nàng thì hấn mới là trượng phu của nàng, hiện càng không cần gọi hai từ ‘tẩu tẩu’ như vậy.

“Thần phụ vẫn khỏe, tạ qua thái tử điện hạ quan tâm.” Mắt nhìn dung mạo cùng thái độ ưu nhã của Đoan Mộc Chiến Khôi nàng vẫn không tin hấn sẽ hành động như Đoan Mộc Chiến Phàm đã nói.

Đoan Mộc Chiến Phàm bước đến bên cạnh Diệp Cẩm Huyền, nắm lấy tay nàng: “Thái tử điện hạ cũng là nên lên ngựa thôi, giờ lành sắp đến rồi.”

Đoan Mộc Chiến Khôi nhìn qua hai người môi vẫn giữ dáng cười ôn hòa, ôm quyền xong liền leo lên ngựa đợi tân nương. Trong lòng có bao nhiêu khó chịu chỉ có mỗi mình hắn biết được. Diệp Cẩm Ninh được hỉ nương đưa lên kiệu hoa đến hoàng cung.

Đoan Mộc Chiến Phàm cũng đưa Diệp Cẩm Huyền lên xe ngựa tiến cung dự yến. Diệp Cẩm Huyền nghĩ đến chuyện gặp hoàng hậu liền có chút run sợ, tay nàng nắm chặt phi bạch không rời.

Đoan Mộc Chiến Phàm ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng trấn an: “Không sao, có ta ở, hoàng hậu sẽ không dám làm gì nàng.” Hôm đó hoàng thượng chịu ra mặt cứu nàng chứng tỏ địa vị của nàng trong lòng hoàng thượng vẫn là chiếm được một phần. Vẫn còn tốt hơn hẳn một phần cũng không có.

Sau đó hai tháng, Đoan Mộc Chiến Phàm bị hoàng thượng điều đi tu sửa hoàng lăng. Trước khi đi hắn cũng không quên dặn dò cùng an bài ổn thỏa mọi chuyện.

Diệp Cẩm Huyền cùng Đoan Mộc Nhã hai người cùng ở trong phủ cực kỳ an nhàn. Hai tỷ muội mỗi ngày cùng nhau đến Mỹ Vị Thiêm Hương, đi dạo phố, xem hí khúc. Vì thế lực của hoàng hậu cùng Giả gia không còn nàng cũng không còn lo lắng nữa.

Lại qua đi ba tháng, hôm nay Diệp Cẩm Huyền cùng Nghê Thường Vô Sự đi mua đồ tặng cho A Nhã nhân ngày sinh nhật. Nàng đứng ở Trần Viên trai chọn tới chọn lui hai bộ vòng đeo tay suy nghĩ mãi vẫn không thể quyết định.

Bên tai nàng còn vang lên âm thanh của lão bản đang dụ dỗ nàng mua cả hai. Nghê Thường thấy vậy liền nhỏ giọng đề nghị: “Vương phi, mua bộ vòng này rất hợp với y phục mới của công chúa a.” Y phục mới trong miệng nàng chính là do Diêu Đức phi đặt may cho Đoan Mộc Nhã.

Thấy màu sắc cũng vừa hợp Diệp Cẩm Huyền liền mua xong rồi rời đi. Hôm nay bên ngoài rất náo nhiệt, ngoài trừ cảnh hợp chợ thường thấy còn có rất nhiều thương nhân Tây Vực đến buôn bán.

Diệp Cẩm Huyền hiếm lạ nên cáo hứng quên luôn cả thân phận chạy lung tung xem. Nàng xem người ta ném vòng, chơi con quay từ to đến nhỏ, rồi lại chạy đến quay hàng bán hương liệu Tây Vực cực thơm.

Không hiểu sau đột nhiên nàng cảm thấy nhức đầu, vừa định xoay người tìm Nghê Thường hỏi phủ liền ngất đi. Đến khi tỉnh lại nàng thấy bản thân bị trói ở một ngôi miếu hoang, cách nàng không xa có một ngọn lửa to, cách ngọn lửa chính là bóng lưng to lớn của nam nhân.

Nàng nghĩ bản thân bị bắt cóc tổng tiền nên tìm cách thoát thân. Nam nhân kia nghe được tiếng động không quay lại mà nói: “Nếu không muốn chết người tốt nhất im lặng cho ta.”

Diệp Cẩm Huyền nghe được liền cố vùng vẫy mạnh hơn, la to hơn. Chỉ cần nàng dụ được hắn lấy khăn trong miệng ra liền thuyết phục hắn thả mình.

Tên kia thấy nàng mãi nháo không thôi liền nghĩ nàng khát hay muốn đi vệ sinh liền bước đến. Hắn hung hăng mở khăn che miệng cho nàng ra quát: “Muốn gì đây?” Nếu không phải có lệnh không được giết thì hắn sớm thủ tiêu nàng rồi.

“Vị đại ca này, người cần ngân lượng có phải không? Nhà ta có rất nhiều ngân lượng người đưa ta đến đó ta trả cho người có được không?” Diệp Cẩm Huyền nhìn ra dáng người nam nhân này như đao phủ vậy, ăn vận lại rách rưới bản hàn nên đưa a đề nghị kia.

Nam nhân không nói gì lại nhét khăn vào miệng nàng cảnh cáo: “Ta không cần ngân lượng của người, không được làm phiền ta nữa.” Dứt lời liền xoay đi, lát sau lại quay về cho nàng ngửi một ít mùi được.

Diệp Cẩm bắt đầu cảm thấy lại muốn ngủ. Đột nhiên bên tai nghe được âm thanh của nam nhân kia quát to: “Người là ai?”

Không nghe được tiếng trả lời mà chỉ nghe được tiếng bước chân, cùng thấy được ánh sáng của thanh trường kiếm. Trước khi nàng hôn mê lại nghe có tiếng đánh nhau, mi mắt nặng trĩu không để nàng xem cảnh vật trước mắt cứ như thế mà đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Kết thành tri kỷ

Khi Diệp Cẩm Huyền mở mắt ra đã thấy mình ở một gian phòng quanh quẩn mùi trầm hương làm thần trí thanh tỉnh không ít. Nàng ôm lấy đầu ngồi dậy còn chưa kịp nhìn xung quanh đã thấy có người đỡ mình.

“Tẩu tẩu cảm thấy thế nào?”

Nàng cả kinh tránh khỏi sự nâng đỡ kia cực lực lùi vào trong giường: “Thái tử điện hạ?” Nói vậy hôm qua người cứu nàng là hắn ỉ?

“Làm thế nào thấy được bốn cung lại sợ như vậy?” Đoàn Mộc Chiến Khôi điềm điềm hỏi.

Diệp Cẩm Huyền đưa tay lau mồ hôi trên trán thở phào: “Là do bất ngờ mà thôi!” Quả thực là hấn! Hấn làm vậy có mục đích gì? Chỉ là tình cờ hay Uy hiếp Đoàn Mộc Chiến Phàm?

“Tàu tàu muốn xuống giường dùng bữa hay dùng tại giường?” Đoàn Mộc Chiến Khôi ân cần hỏi, hấn đoán được suy nghĩ của nàng nhưng vẫn là lựa chọn bỏ qua.

Diệp Cẩm Huyền nhìn quanh phòng, nhìn đến không phải phòng mình rồi lại nhìn xuống y phục thấy đã được thay ra cả người cứng đờ. Đoàn Mộc Chiến Khôi đoán ra được liền ôn hòa giải thích: “Đây là đông cung, y phục của tàu tàu là do bốn cung cho người thay. Bốn cung vô tình phát hiện tàu tàu bị người bắt nên cứu tàu tàu về đây.”

Thực ra phải nói là hấn biết chuyện nàng bị mẫu hậu bắt từ miệng của đám cung nhân thân cận của mẫu hậu. Ý tứ của mẫu hậu là nếu tình thế không ổn sẽ dùng nàng làm lá bài tẩy uy hiếp Đoàn Mộc Chiến Phàm. Hấn lại không tán thành cách làm này nên lên lút cứu nàng ra. Bình bất yếm trá, đạo lý này hấn biết, chỉ là hấn xem trọng nàng, thương thức nàng không muốn nàng bị biến thành vật hy sinh mà thôi.

“Vì sao thái tử không đưa thần phụ trở về vương phủ?” Diệp Cẩm Huyền có chút không hiểu, sẽ không phải là muốn dùng nàng để uy hiếp Đoàn Mộc Chiến Phàm chứ?

“Bên ngoài rất loạn, đưa tàu tàu đến đây mới là an toàn nhất.” Hấn đã suy nghĩ rất lâu cuối cùng vẫn là đem nàng đến đây. Nếu để mẫu hậu tra ra được sẽ rất khó thoát nhưng nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, đạo lý này hấn hoàn toàn hiểu được.

“Nhưng như vậy mọi người sẽ rất lo lắng.” Diệp Cẩm Huyền cắn môi càng sợ điều mình suy nghĩ sẽ xảy ra.

Đoàn Mộc Chiến Khôi vẫn giữ nụ cười ôn hòa khiến người an tâm trên môi: “Tàu tàu đang nguy hiểm càng ít người biết sẽ càng tốt. Nếu là để người khác biết được e là cả bốn cung cũng bị liên lụy.”

Diệp Cẩm Huyền có chút khó xử không biết nên nói gì: “Vậy...”

Đoàn Mộc Chiến Khôi mang chén cháo đang bốc khói nóng sớm được đặt ở bàn nhỏ bên giường lên đưa cho nàng: “Tàu tàu vẫn là dùng ít cháo trước lại nói.” Hấn khó có được cơ hội bắt được nàng làm sao có thể dễ dàng thả ra được. Hấn đối với nàng chính là ngưỡng mộ, muốn cùng nàng kết tri kỷ. Nếu người phụ hoàng ban hôn cho hấn là nàng thì giờ đây hấn sẽ không cần cùng nàng lên lút như vậy.

“Àn, tạ qua thái tử.” Diệp Cẩm Huyền tiếp nhận chén cháo chậm rãi dùng. Theo cách nói của hấn nhất định sẽ không giúp nàng âm thầm báo bình an với mẫu huynh bọn họ đâu, nàng phải nghĩ cách rời khỏi đây thôi.

Thấy nàng dùng xong cháo Đoàn Mộc Chiến Khôi mới rời đi để nàng nghỉ ngơi. Diệp Cẩm Huyền ngồi dậy định chạy ra khỏi phòng, nàng đi đến đâu cũng có sáu cung nhân theo sát. Cửa viện đóng chặt căn bản không thể bước ra.

Đối với đông cung nàng nắm trong lòng bàn tay, nàng biết viện này của thái tử đặc biệt được canh giữ chặt chẽ không thể nào chạy thoát nên cũng từ bỏ ý định. Chỉ cầu mong có người đến cứu mà thôi.

Qua đi mấy ngày, mỗi ngày nàng đều ngồi ở hoa viên trong viện cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi đánh cờ rất lâu. Trong khi đang suy nghĩ nước cờ lại cảm thấy hấn nhìn mình, nàng nâng mắt lên nhìn hấn hỏi: “Mặt thần phụ có dính vật gì?”

Đoàn Mộc Chiến Khôi mỉm cười lắc đầu: “Tàu tàu biết không, lần đầu thấy tàu tàu ở Tước Tuyền điện cùng phụ hoàng nghị luận ta đã ngưỡng mộ tàu tàu. Sau đó có nhiều chuyện xảy ra khiến ta đối với tàu tàu muốn kết làm tri kỷ. Chỉ là phụ hoàng ban tàu tàu cho thập thất hoàng huynh khiến ta đến cơ hội cũng không có.”

Diệp Cẩm Huyền có chút ngạc nhiên nhưng nàng giấu kín dưới đáy mắt. Nàng đương nhiên hiểu hấn nói thế là có ý gì, ngoại trừ vương tử không có tư lòng với hoàng vị ra thì những vương tử khác đều là mỗi người một hướng công kích lẫn nhau: “Nếu thái tử không chê bai, thần phụ vẫn có thể cùng người kết làm tri kỷ.”

“Thực sự được sao?” Đoàn Mộc Chiến Khôi ôn nhu nhìn nàng, nụ cười chói mắt hơn một phần. Nếu như có thể hấn muốn nàng là tri kỷ vĩnh viễn bồi bên cạnh mình, chỉ là, kết cục còn chưa phân định hấn không thể nói được gì.

Diệp Cẩm Huyền hạ một nước cờ xuống gập đầu chắc chắn. Đoàn Mộc Chiến Khôi lần đầu bật cười thành tiếng: “Vậy sau này ta có thể gọi tàu tàu là Cẩm Huyền được không? Tàu tàu cũng có thể gọi ta là Khôi.”

Hôm buộc tội Đoàn Mộc Chiến Lâm người hấn muốn cứu chính là nàng, chỉ là hấn chậm hơn Đoàn Mộc Chiến Phàm một chút. Hôm đó hấn cũng sớm tính toán trước thời gian, chỉ là không nghĩ đến thân thù của Đoàn Mộc Chiến Phàm còn cao hơn hấn.

Lần trước thích khách ở thuyền hoa cũng vậy, đa số tập trung lên người hấn khiến hấn căn bản không thể để gần nàng.

Hấn cũng không muốn lợi dụng nàng đâu, nhưng vì Đoàn Mộc Chiến Phàm ấn nhấn quá sâu, mà hấn(ĐMCP) ngoại trừ nàng cùng Điều đức phi, Đoàn Mộc Nhã ra lại không hề để ý đến thứ khác, hai người kia căn bản sẽ khó thiết kế, thế nên khi đoán được ý định của Diệp Cẩm Ninh hấn liền đề nàng vào trong kế hoạch. Nếu thực sự còn biện pháp khác hấn sẽ không chọn biện pháp kia. Quả nhiên Đoàn Mộc Chiến Phàm quan tâm nàng, thấy nàng

nguy hiểm lập tức xuất mã, lộ thân phận.

“Được.” Diệp Cẩm Huyền không hề do dự liền đáp ứng. Tuy biết Đoàn Mộc Chiến Khôi đã từng tính kế bản thân nhưng là từ cổ chí kim người luôn vì mình, nàng không trách hấn.

Từ đó, mỗi ngày Đoàn Mộc Chiến Khôi đều đến tìm Diệp Cẩm Huyền không đánh cờ thì là mang một số vấn đề của tấu chương ra hỏi ý kiến nàng. Nàng cũng sáng khoái trả lời cho hấn biết ý kiến của mình. Ngoài ra nàng cũng hỏi hấn về tình hình của mọi người ở ngoài.

Sau những ngày chung đụng nàng thấy Đoàn Mộc Chiến Khôi cũng không phải là có ý muốn hại nàng. Quan trọng hơn hết là hấn giữ lại nàng ở đây để làm gì? Hoàng hậu cùng Diệp Cẩm Ninh có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Kết cục cung đấu

Khi Đoàn Mộc Chiến Phàm nhận được tin tức Diệp Cẩm Huyền mất tích đã phải rất nhiều ám vệ đi điều tra nhưng vẫn không tra được bất kỳ chút manh mối nào. Hấn không được tự ý rời khỏi hoàng lăng không thể hỏi kinh nên tất cả điều giao cho Hình Trưng Xuyên cùng Bách Lý Nghiêm thay mình giải quyết.

Hấn biết phụ hoàng đi bước cờ này là có ý để Đoàn Mộc Chiến Khôi củng cố lại lực lượng, bên cạnh đó là không để hấn tham chính, làm hạn chế bớt lực lượng của hấn. Chỉ là...phụ hoàng thiên tính vạn toán cũng sẽ không bằng được hấn, không chỉ hấn là người trọng sinh mà thể lực của hấn hiện tại đã lớn đến vô pháp tưởng tượng rồi. Dù hấn không ở, những chuyện trong triều hấn cũng nhất thanh nhị sở, không người lừa được.

Phụ hoàng luôn hận hấn giết Đoàn Mộc Chiến Lãm, hài tử của phụ hoàng cùng nữ nhân phụ hoàng yêu thương, lại không biết hung thủ sau màn lại được mình bồi dưỡng cực lực. Nghĩ lại thật cảm thấy buồn cười, chuyện trên đời thiên biến vạn hóa khiến con người ta không thể trở tay. Đôi lúc hấn nghĩ nếu phụ hoàng biết sự thật sẽ là loại biểu tình gì.

Lại vài tháng đi qua, đến hôm nay hoàng thượng bệnh nặng do được mật báo Đoàn Mộc Chiến Khôi mất đi thể lực của Giả gia cấu kết ngoại bang soái ngôi đoạt vị. Đương nhiên đây là vì Đoàn Mộc Chiến Phàm cố ý tung ra để có cơ hội kinh tìm Diệp Cẩm Huyền. Quả nhiên vì chuyện này mà Đoàn Mộc Chiến Phàm được triệu hồi kinh.

Diệp Cẩm Huyền vẫn không biết gì vì viện của nàng bị phong tỏa toàn bộ tin tức với bên ngoài. Đoàn Mộc Chiến Khôi mỗi lần đến gặp nàng cũng đều cười tươi khiến nàng càng thêm không biết được gì.

Nàng ngồi ngoài hoa viên luyện chữ, Đoàn Mộc Chiến Khôi vừa vịn bước đến: “Cẩm Huyền hôm nay vì sao có nhã hứng luyện chữ như vậy?” Hấn đứng ở phía sau lưng nàng nhìn chữ trong tờ giấy nàng đang viết.

“Hôm nay tâm trạng đặc biệt tốt nên có nhã hứng luyện chữ, hay ngươi cũng đến luyện cùng ta.” Diệp Cẩm Huyền ngừng bút, chu môi thổi thổi nét mực chưa khô trên chữ.

Đoàn Mộc Chiến Khôi cầm lấy tờ giấy có chữ ‘tâm’ thật to lắc đầu: “Ta không có nhã hứng.” Hấn bước đến ghé đối diện nàng ngồi xuống. Hấn rất muốn hỏi nàng, giữa hấn cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm giao chiến nàng sẽ hy vọng người nào thắng, nhưng mãi đến giờ hấn vẫn không thể mở miệng.

“Vì sao?” Diệp Cẩm Huyền chớp chớp đôi mắt nhìn hấn: “Có tâm sự? Cãi nhau với tam tỷ?”

Đoàn Mộc Chiến Khôi phì cười, hấn làm sao sẽ cãi nhau với nữ nhân kia được. Thậm chí nói chuyện hấn cũng không muốn cùng nữ nhân kia nói nhiều hơn một câu. Đôi lúc hấn nghĩ nếu lúc trước hấn mạnh mẽ làm trái ý của mẫu hậu cầu phụ hoàng ban nàng cho hấn, có phải giờ đây nàng sẽ là thái tử phi của hấn không.

Hấn xác định lòng hấn chỉ có mỗi giang sơn, hấn đối với nàng cũng chỉ là tri kỷ, nếu chọn nàng cùng giang sơn hấn vẫn sẽ chọn giang sơn, nhưng cũng tuyệt đối không mang tính mạng của nàng ra đổi lấy. Hấn ngưỡng mộ nàng, với đức hạnh của nàng mới xứng đáng đứng đầu hậu cung.

Chỉ là trên đời này không có nếu, hấn cũng không cho phép mình phải hối hận. Hấn chỉ có cố hết sức để có thể giữ nàng bầu bạn bên mình mà thôi. Sợ như vậy ủy khuất nàng, nàng nếu là bồi bên hấn sẽ không thể ra sáng gặp người, tránh bên ngoài nhân thoại. Dù gì trong mắt người khác nàng vẫn là tấu chương của hấn, hấn cũng chỉ có thể mỗi ngày âm thầm đến bồi nàng mà thôi.

“Không phải, ta chỉ là có một số chuyện đã làm sai, muốn sửa lại nhưng phát hiện không có cách nào, muốn bù đắp cũng không đủ.”

“Vậy thì cũng như nước đã hắt đi thì không hứng lại được. Ngươi chỉ cần bước về phía trước, cố gắng đừng lặp lại sai lầm là được, không nên vì chuyện cũ làm khó bản thân.” Diệp Cẩm Huyền lại cầm bút bắt đầu viết chữ khác. Không phải ai cũng như nàng và Đoàn Mộc Chiến Phàm được trọng sinh, được một lần nữa sửa chữa sai lầm.

“Ta biết.” Đoàn Mộc Chiến Khôi nhìn nàng rồi nói: “Sắp tới ta sẽ không có thời gian đến đây bởi nàng như bây giờ, nhưng sẽ rất nhanh xử lý xong.” Chỉ cần phân định thắng bại, một hần đáng cơ giữ mãi nàng bên người, hai hần chết không bao giờ có cơ hội gặp nàng nữa.

“Ân.” Nàng đoán được tám phần là trong cung có biến rồi.

—————Phân Cách Tuyền Luna Huang—————

Quả thực sau hai ngày chính là lúc hoàng thượng băng hà. Đoàn Mộc Chiến Phàm cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi tại tẩm cung của hoàng thượng xảy ra nội chiến.

Vốn nghĩ hoàng thượng sẽ không băng hà sớm như vậy nên binh sĩ của phiên bang vẫn chưa đến kịp. Đây cũng là do Đoàn Mộc Chiến Phàm tiết lộ cái chết của Đoàn Mộc Chiến Lâm khiến hoàng thượng sớm một bước đoạn khí.

Thắng bại đã rõ như mặt trời, Đoàn Mộc Chiến Khôi nhận một kiếm xuyên qua người ngã xuống đất. Trước khi đoạn khí, hắn đưa tay đầy máu về phía đông cung dùng sức gọi: “Huyền nhi...” Đây là hần chưa từng dám gọi trước mặt nàng, chỉ là hần muốn hơi thở cuối cùng có thể hoàn thành tâm nguyện duy nhất của mình. Chỉ là...nàng không thể nghe, mà hần cũng không thể gặp được nàng nữa rồi.

Đoàn Mộc Chiến Phàm sớm nghĩ ngờ nhưng lại không nghĩ đến Đoàn Mộc Chiến Khôi thực sự giấu nàng ở đông cung. Nghe được hai chữ “Huyền nhi” khiến hần càng thêm tức giận. Đó là đề nam nhân khác gọi sao? Vốn định mắng Đoàn Mộc Chiến Khôi nhưng thấy hần đã đoạn khí liền cho người mang theo Vô Sự đến đông cung tìm Diệp Cẩn Huyền.

Nhớ lại đời trước, lúc bản thân chết vật nhất cũng nhìn thấy nàng trong mắt có chút ân lương. Hần đến chết mới phát hiện được nàng tốt như vậy. Đoàn Mộc Chiến Khôi trái lại sớm nhìn thấu tất cả. Đây là minh chứng tốt nhất cho việc nói hần hữu nhân vô châu.

—————Phân Cách Tuyền Luna Huang—————

Diệp Cẩn Huyền vẫn còn đang ngủ thì bị người phá cửa xông vào khiến nàng giật mình ôm lấy chăn che trên người. Mất ngủ hoảng hốt nhìn phía cửa, là kẻ nào to gan dám xông vào đây?

Diệp Cẩn Ninh một đầu trâm vàng lóa mắt hung ác xông thẳng vào ngọa thất, nắm lấy cổ áo của Diệp Cẩn Huyền mắng: “Tiện nhân, nam nhân của ta ngươi cũng dám đoạt?”

“Tam tỷ đây nói là ai? Là thái tử hay là...Niệm vương gia?” Diệp Cẩn Huyền thấy được người đến khinh bỉ nhếch môi, ba từ ‘Niệm vương gia’ được nàng bức từ kẻ rằng mà ra. Bản thân nàng ta sợ là đang nói đến Đoàn Mộc Chiến Phàm đi.

Diệp Cẩn Ninh bị nói đến ghen, tức giận ném mạnh Diệp Cẩn Huyền xuống đất hô to: “Người tới giữ tiện nhân này lại cho ta.” Nàng sớm muốn xông vào bắt tiện nhân này rồi chỉ là Đoàn Mộc Chiến Khôi cho người canh phòng quá sâm nghiêm nàng không thể vào được. Còn cảnh cáo nàng không nên nói với hoàng hậu tránh mất mạng nữa.

Nếu không phải vì mẫu thân thì nàng vẫn là viên ngọc quý trên tay phụ thân, Đoàn Mộc Chiến Khôi cũng sẽ không dám đối với nàng như vậy, nàng càng không cần ủy khuất như vậy nhìn Diệp Cẩn Huyền gả cho Đoàn Mộc Chiến Phàm. Tất cả những chuyện này đều do tiện nhân Diệp Cẩn Huyền gây nên.

“Tam tỷ đây là muốn làm gì? Không sợ thái tử trở về thấy được sẽ trách phạt sao?” Diệp Cẩn Huyền bị người bắt lại không hề phản kháng, chỉ nâng mắt lên nhìn thẳng Diệp Cẩn Ninh, lãnh tĩnh hỏi.

“Hừ! Hần sao? Hần e là không thể trở về rồi. Niệm vương gia đưa binh vào thành còn binh lực của hần một chút cũng không còn. Hoàng hậu đã sớm tự vẫn rồi ngươi còn mong hần đến cứu ngươi sao?”

Diệp Cẩn Ninh nói trong giọng có chút hả hê, vừa dứt lời giữa đầu lên đắc ý cười. Đoàn Mộc Chiến Khôi vốn không để nàng vào mắt nàng việc gì phải quan tâm hần. Lại nói hần căn bản so không nổi với Đoàn Mộc Chiến Phàm: “Ta đã sớm thông tri cho Niệm vương gia biết hành động của hần thông qua hoàng hậu rồi. Rất nhanh thôi Niệm vương gia sẽ đến đây.”

Diệp Cẩn Huyền khinh bỉ Diệp Cẩn Ninh thêm vài phần: “Trượng phu gặp chuyện thân làm thê tử không những không lo lắng còn bán đứng trượng phu, biết tin trượng phu thất thủ còn hả hê như vậy. Tam tỷ a tam tỷ, ngươi thật sự là cực phẩm a, nữ huấn giáo ngươi thế nào lại làm ra loại chuyện này.” Hóa ra nàng ta sớm cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm thư từ qua lại. Cũng may nàng sớm chuẩn bị tinh thần rồi, nếu không chỉ sợ lại sẽ rơi vào tràng cảnh đời trước. Nàng sớm biết bản thân chỉ là thể thân thôi.

“Ta nói cho người biết, Niệm vương gia biết ngươi sớm cùng thái tử tư thông nhất định sẽ giết ngươi. Ta có công nhất định sẽ được đăng hậu vị. Bị chết thống khổ như vậy chỉ bằng để người làm hảo tỷ tỷ như ta tiễn ngươi một đoạn, cho ngươi chết được thống khoái nhất.” Ánh mắt độc ác phát sáng, nàng cầm lấy chén thuốc độc từ tay Mẫu Đơn, một tay bóp miệng Diệp Cẩn Huyền, một tay đổ thuốc vào.

Nàng vốn chưa từng nói cho Đoàn Mộc Chiến Phàm biết Diệp Cẩn Huyền ở đông cung. Chỉ nói là Đoàn Mộc Chiến Khôi giữ Diệp Cẩn Huyền rồi giấu đi nhưng nàng tìm không được. Nếu Diệp Cẩn Huyền chết thì tất cả sẽ là của nàng.

Nàng cũng là có chút sợ Đoàn Mộc Chiến Phàm không tin nên mới hạ độc thủ như vậy. Nếu hần có luyện tiếu thì cũng luyện tiếu một người chết mà thôi. Đến khi bị phát hiện nàng sẽ bảo là người do Đoàn Mộc Chiến Khôi hạ lệnh giết, nàng đến cứu không kịp là xong.

Diệp Cẩn Huyền bất khả kháng chén thuốc đầy một nửa đã xuống bụng nàng. Cổ lẫn y phục bị nước thuốc làm ướt không ít. Nàng bị đám cung nữ ném

xuống đất đầy chặt vật, nàng không sợ, nàng đã chết một lần rồi còn sợ gì nữa. Đời này nàng đạt thành tâm nguyện trước khi trọng sinh của mình rồi dù có chết nàng cũng không cảm thấy hối tiếc.

“Tam tỷ a, người vì hậu vị hại chết trượng phu, vậy có xứng làm quốc mẫu hay không? Lại nói người là thái tử phi, là tẩu tử của Niệm vương gia, theo lý hẳn không thể thú người, càng không thể để người ngồi lên bảo tọa quốc mẫu, người đã suy nghĩ kỹ càng như vậy lại không nghiệm ra điểm nhỏ này sao?” Nàng thực sự xót thương cho Đoan Mộc Chiến Khôi lấy phải nữ nhân như vậy.

“Người đừng trách ta độc ác, là do người cướp đi tất cả của ta. Nếu lúc đầu người không câu dẫn Niệm vương gia, không câu dẫn thái tử mà gả cho Khương Văn thì đã không có kết cục này.” Diệp Cẩm Ninh ngoan độc nói. Đều do Diệp Cẩm Huyền tự chuốc lấy mà thôi, nàng chỉ lấy những gì vốn thuộc về mình.

Nhưng là, tiện nhân này nói cũng không phải không có đạo lý. Nàng cau mày một chút lại nhanh chóng đắc ý như mong muốn. Nàng xinh đẹp như vậy, không có nam nhân nào không liếc nhìn nàng, Đoan Mộc Chiến Phàm nhất định cũng sẽ không tiếc vì nàng chống đối đám triều thần kia đâu.

Diệp Cẩm Huyền bật cười to phản vấn: “Vậy thực ra trong lòng tam tỷ người nào mới là trượng phu của người. Người tham lam như vậy không sợ đến phút cuối cùng sẽ không có được gì cả sao?” Nàng có câu dẫn người khác sao? Nàng tự nhận bản thân không có, thậm chí còn hận bản thân không thể tránh xa những người đó ra nữa.

Thấy Diệp Cẩm Ninh tức nổ phổi á khẩu trừng mình, nàng lại tiếp tục nói: “Lúc trước Khương Văn một lòng với tam tỷ nhưng người lại chưa từng nhìn đến hắn.”

“Đương nhiên, ta là quốc mẫu tương lai cần gì nhìn những tên phàm phu tục tử khác.” Diệp Cẩm Ninh hừ một tiếng đắc ý nói. Nàng mỹ mạo như vậy đương nhiên là hợp với một người mỹ mạo tài lực như Đoan Mộc Chiến Phàm rồi.

Diệp Cẩm Huyền ngửa đầu cười ha hả còn tốt bụng nói cho nàng ta biết một tin tức cực kỳ hấp dẫn: “Để ta nói cho tam tỷ biết, thực ra Khương Văn cùng Niệm vương gia là một nha.”

“Tiện nhân, người ăn nói linh tinh cái gì đó?” Diệp Cẩm Ninh khinh bỉ mắng nhưng trong lòng cũng có chút không yên. Nếu thực sự là như vậy thì...nhưng là hai người xuất hiện cùng một lúc làm sao có thể. Nhất định là tiện nhân này ăn nói linh tinh rồi.

Tay giờ lên muốn tát cho Diệp Cẩm Huyền vài cái nhưng đến cùng cũng không có làm. Nàng biết Đoan Mộc Chiến Phàm rất nhanh sẽ truy đến đây. Nếu là thấy được dấu tay nàng có mười cái miệng cũng không thoát tội.

“Tam tỷ không tin có thể hỏi hắn.” Diệp Cẩm Huyền có chút cảm thấy khó thở rồi, giọng nói không ngừng ngắt quãng. Nàng dùng sức hít thở nên cả người dường như nằm trên đất không có sức lực đứng dậy.

Diệp Cẩm Ninh còn định phản bác liền nghe có tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Nàng vội vàng quỳ xuống đất ôm lấy Diệp Cẩm Huyền khóc lóc: “Tứ muội muội, tứ muội muội làm sao sẽ như vậy?” Trong đầu nàng đang nghĩ có nên báo Diệp Cẩm Huyền vì Đoan Mộc Chiến Khôi mà tự sát hay không? Nghĩ đi nghĩ lại Diệp Cẩm Huyền ở đây bị phong tỏa tin tức nếu là nói như vậy sẽ bị nghi ngờ, lại nói người nàng ta dính đầy nước thuốc như vậy.

Lúc này Vô Sự phóng như bay vào sửa rất to tiếng, miệng há to như muốn cắn Diệp Cẩm Ninh vậy. Nàng ta sợ hãi la to ‘a’ một tiếng, đồng thời vội thả Diệp Cẩm Huyền xuống đất rồi đứng dậy lui sang chỗ đám cung nữ.

Diệp Cẩm Huyền bị nện mạnh xuống đất, nàng đau đến khế nhăn mặt, thấy được Vô Sự liền mỉm cười có chút vô lực vẫy tay: “Vô Sự ta...”

Lời nói của chưa dứt đã phun một ngụm máu đen. Đoan Mộc Chiến Phàm đứng lúc xuất hiện thu được cảnh đó vào mắt lập tức chạy đến ôm lấy nàng từ dưới đất vào lòng: “Huyền nhi, nàng làm sao?” Tâm hắn cứ như ngừng đập không thể tin chuyện xảy ra trước mắt. Nàng sẽ không...sẽ không rồi bỏ hắn lần nữa!

Diệp Cẩm Huyền thở yếu ớt muốn nói lại không thể nào nói được mặc dù nàng đã dùng hết sức. Diệp Cẩm Ninh ở bên cạnh nhào đến khóc lóc nói: “Vương gia, là thái tử, là hắn cho người bức tứ muội muội uống độc dược, là thiếp đến không kịp nên không cứu được tứ muội muội.”

Đoan Mộc Chiến Phàm nhíu mày mĩa mai phun ra một câu: “Thật sao?” Lúc này Đoan Mộc Chiến Khôi gọi tên nàng thân thiết như vậy chứng tỏ là sẽ không dùng thủ đoạn này. Lại nói Đoan Mộc Chiến Khôi cùng hắn xảy ra mâu thuẫn cũng chưa từng đề cập bất cứ vấn đề nào đến nàng. Đó là còn chưa kể đến hắn sớm nhìn rõ chân diện mục của Diệp Cẩm Ninh.

Chân hắn bước nhanh ra khỏi phòng, điều quan trọng chính là chữa cho nàng những thứ khác để sau.

Diệp Cẩm Ninh vẫn lo khóc nên không nhìn ra được sự khinh bỉ chạy theo nói: “Là thật, thiếp thực sự đến trễ, Vương gia xin hãy tin tưởng thiếp.”

Đoan Mộc Chiến Phàm bước ra xe ngựa, trước toàn binh hô to: “Binh tướng nghe đây, các người vất vả nữ nhân này thương cho các người, cả đám cung nữ kia nữa.” Nói xong hắn bế Diệp Cẩm Huyền lên xe ngựa trực tiếp rời đi. Đám nữ nhân cùng cung nữ còn lại của Đoan Mộc Chiến Khôi hẳn đều thả đi an toàn nhưng những người của Diệp Cẩm Ninh không thể tha.

Diệp Cẩm Ninh nghe được dường như không tin tưởng, đến khóc lóc cũng quên mất, đứng đó ngẩn ngơ. Rất lâu sau mới phản ứng được thì xe ngựa đã đi xa. Muốn chạy theo thì đã bị đám nam nhân giữ chặt: “Các người, các người muốn làm gì, ta là thái tử phi các người đã nghe rõ chưa?”

Đám binh tướng thấy nữ nhân đẹp như vậy lại được vương gia chính miệng ban thưởng quả cao hứng là không gì sánh được làm sao có thể bỏ qua. Bọn

họ theo cấp bậc mà tính ôm lấy Diệp Cẩm Ninh xúc lên vai tìm nơi vui vẻ mặc kệ nàng ta khóc nháo. Đương nhiên sau này nàng ta cũng xác định sự thực trong lời nói của Diệp Cẩm Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Sáu năm đi qua

Đoan Mộc Chiến Phàm cho người tìm Dược Hằng giúp đỡ. Độc trong người Diệp Cẩm Huyền tuy là giải trừ kịp lúc nhưng cũng là ngấm được một thời gian nên dẫn đến hôn mê sâu. Dược Hằng nói thức tỉnh được hay không là phải xem ý chí của nàng.

Tàn dư do Đoan Mộc Chiến Khôi để lại chính là đám viện binh của phiên bang. Hoàng thất chỉ còn một huyết mạch duy nhất là hần, vừa diễn lên một màn tranh ngôi đoạt vị nên hần phải đích thân ra trận bình loạn để tăng sĩ khí. Việc trong cung giao lại cho Bách Lý Nghiêm, Bách Lý Hạ cùng Điều đức phi. Bách Lý Ngạn sau khi xong việc cũng bị trừ khử.

Diệp Cẩm Huyền hôn mê phải để lại cho Hồ thị chăm sóc. Đoan Mộc Chiến Phàm vận một thân giáp trụ bế Diệp Cẩm Huyền đi ra trước đại môn Diệp phủ. Mắt nàng nhắm nghiền, toàn thân đều là vô tri vô giác. Hần đặt nàng lên bộ liễn, tay giúp nàng vuốt những lọn tóc tơ mượt mà bay loạn trong gió, đặt lên trán nàng một nụ hôn.

“Huyền nhi, mau tỉnh lại, khi ta trở về ta muốn nhìn thấy nàng sinh long hoạt hổ đến đón ta có được không?”

Thực sự hần muốn khi nàng tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy sẽ là hần nhưng hần không thể mạo hiểm đưa nàng đi cùng. Kỳ thực chỉ cần nàng tỉnh lại không đến đón hần cũng không sao vì hần nhất định sẽ đi tìm nàng, chỉ hy vọng nàng tỉnh.

Hồ thị thở dài đau lòng nói: “Vương gia yên tâm chúng ta đều ở đây chăm sóc nàng.” Từ sau khi biết Khương Văn cùng Đoan Mộc Chiến Phàm là cùng một người nàng kinh hi không biết bao nhiêu lần. Không biết đây là ưu sự hay hi sự nữa, nữ nhi của nàng không biết đấu đá hậu trạch làm sao có thể sống sót trong hậu cung. Vốn là định tìm Khương Văn hảo hảo nói chuyện không ngờ biết được tin kinh thiên động địa.

Ngay cả Diệp Cẩm Huy cũng là choáng váng vài trận mới có thể chấp nhận sự thật a. Trách không được ‘Khương Văn’ từ chối quan chức, từ chối thú Diệp Cẩm Huyền, Đoan Mộc Chiến Phàm lại không cho nàng lấy chiếu chỉ tử hôn. Tóm lại là sớm có tính toán rồi a!

Diệp Cẩm Linh khóc lóc ôm lấy Hình Trùng Xuyên không rời xa. Hình Trùng Xuyên nặng nề an ủi thì từ, hần cũng không muốn rời xa nàng cơ mà. Diệp Cẩm Liên bước đến bên Diệp Cẩm Huyền mất ngấn đầy lệ. Bách Lý Nghiêm ôm lấy nàng ta vỗ về.

Diệp Nghiêu đứng bên cạnh nhìn ba nữ nhi đều là thở dài. Từ khi hần biết Khương Văn chính là Đoan Mộc Chiến Phàm đều là sợ hãi không thôi. Bởi lúc trước hần vốn nghiêng về phía Đoan Mộc Chiến Khôi. Chỉ là may mắn Đoan Mộc Chiến Phàm không truy cứu a. Hần biết không phải vì Đoan Mộc Chiến Phàm thương tiếc gì vị ân sư này, mà chính là vì Diệp Cẩm Huyền nên mới hạ thủ lưu tình thôi.

Đoan Mộc Chiến Phàm nắm lấy tay Diệp Cẩm Huyền tỉ mỉ hôn từng ngón tay của nàng, đem lòng bàn tay nàng đặt lên môi, mắt ảm đạm tình ý cùng thương tâm nhìn nàng rất lâu mới đứng lên rời đi. Trước khi đi còn lưu luyến quay lại nhìn nàng rồi thúc vào bụng ngựa thẳng tiến về phía trước.

Đương nhiên ai không một ai hiểu được hành động của hần. Chỉ mỗi hần biết được, đời trước nàng vì hần mà chết cũng không toàn.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Xuân hạ thu đông tuần hoàn thay phiên đi, đến rồi lại đi.

Đoan Mộc Chiến Phàm vận một thân long bào hắc sắc đội long quan, thêm một kiện áo choàng cổ lông hắc sắc cùng Diệp Cẩm Huyền đứng trên tường thành ngắm về phía xa. Áo choàng, vạt áo long bào cùng đại kỳ bay trong gió đông xung quanh tuyết rơi trắng xóa chỉ có tiểu Thuận tử đứng phía sau vì hai người che dù.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn Diệp Cẩm Huyền mỉm cười, đáy mắt có vài tia đau lòng không thể che giấu được: “Huyền nhi nàng mở mắt ra nhìn xem tuyết lại rơi rồi, lại sắp qua một năm rồi.”

Đời trước nàng gả cho hần, chờ đợi hần hơn hai năm thì bị hành hạ đến chết trong lãnh cung. Đời này lão thiên gia báo ứng hần, hần phải đợi nàng những sáu năm. Hai năm hần chinh chiến ở sa trường trở về nàng vẫn nằm im. Ba năm chinh lý lại quốc gia nàng vẫn bất động. Một năm quốc gia an hưởng thái bình nàng cũng không hề cho hần thấy chút phản ứng nào.

Đáp lại hần chỉ có tiếng gió cùng tuyết rơi, đôi mắt của Diệp Cẩm Huyền vẫn nhắm nghiền không mở. Gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc, phảng phất gần như trong suốt, gò má hõm sâu, cả người gầy gò nhẹ tênh, đôi môi lạnh lẽo trắng bệch.

Hần hạ một nụ hôn lên đôi môi lạnh đang mang tiểu ý mỏng của nàng, thống khổ nói, tựa như tự trách tựa như tự thán khiến người khác thương cảm: “Huyền nhi, nàng trừng phạt ta lâu như vậy vẫn chưa đủ sao? Nàng hận ta đời trước quá nhẫn tâm với nàng nên mới ngủ lâu như vậy đúng không?”

Nàng bình thường xa cách lạnh nhạt với hần thì còn không tính, hiện ngủ một lần sáu năm. Hần thế nào đánh thức nàng cũng vẫn say giấc, cứ như trong mộng nàng thấy được thứ yêu thích gì mà không nỡ bỏ vậy.

Tiểu Thuận từ đứng ở bên cạnh rom róm nước nước muốn khuyên ngăn lại không biết khuyên gì. Tuy hần không hiểu hoàng thượng nói gì mà đòi trước đòi sau, hần ở cùng hai người lâu như vậy cũng thấy được hoàng thượng đối với hoàng hậu thế nào làm sao có thể có lỗi mà trừng phạt như hoàng thượng nhắc đến được nhưng cũng là hy vọng hoàng hậu sớm tỉnh lại. Hoàng thượng chung tình như vậy thật đáng quý nhưng là vì quốc gia đại sự làm sao có thể chỉ chung tình với hoàng hậu được.

“Ta biết sai rồi, nàng mở mắt ra nhìn ta có được không?” Kỳ thực chỉ cần nàng mở mắt ra thôi, nàng không cần nhìn hần cũng được bởi vì hần nhìn thấy nàng khỏe mạnh là đủ rồi. Hần muốn thấy nàng sinh long hoạt hổ như trước, nàng nằm yên như vậy khiến hần thương tâm rất dằn vặt.

Giọng hần gào thét cùng gió tuyết, đầy mắt hiện lên sự cực kỳ bất lực. Hần hiện là hoàng đế hô phong hoán vũ lại không thể khiến nàng tỉnh lại. Hần tình nguyện bán thân thay nàng nằm đó, tình nguyện bỏ giang sơn, giám thị để nàng tỉnh lại. Chỉ là ai có thể đáp ứng hần đây?

Hai năm ở biên quan, hần liên tục gửi thư về hỏi thăm nhưng không nhận được bất kỳ lá thư hồi đáp nào. Cấp tốc thắng trận trở về, thúc ngựa một đường từ thành môn đến đại môn Diệp phủ, chỉ thấy nàng nằm trên giường cực kỳ an tĩnh, ngày càng suy yếu, ngày càng nhợt nhạt.

Hần ngồi bên giường ném giáp trụ xuống đất ôm chặt lấy nàng, lay nàng thế nào nàng vẫn không mở mắt nhìn hần. Nhìn đôi môi nhợt nhạt mang ý cười mỏng, hần hạ xuống đó một nụ hôn mềm nhẹ: “Huyền nhi ta lại trở về bồi nàng, từ nay không rời xa nàng nữa, nàng cao hứng có đúng không?” Nàng cao hứng nên mới cười với hần đi!

“Mở mắt nhìn ta đi, một lần cũng được.”

Hần đã học được cách trân trọng nàng, cũng là lúc nàng rời bỏ hần. Thà rằng nàng ghét bỏ hần, tránh xa hần vẫn còn tốt hơn nàng nằm như hiện tại.

Mọi người có mặt đều rom róm nước mắt nhìn tràng cảnh kia. Sở dĩ không hồi thư chỉ là không muốn hần quá đau lòng mà phân tâm thôi. Mà tất cả mọi người nhìn thấy chỉ là sự thống khổ của Đoan Mộc Chiến Phàm lại không người biết hần thực tại còn khó chịu gấp trăm ngàn lần so với tưởng tượng của mọi người nữa.

Hần bế nàng rời khỏi Diệp phủ cười lên chiến mã của mình cùng hồi cung. Bế nàng trở về tẩm cung nhẹ nhàng đặt lên lòng sàng thay nàng cời bót y phục rồi đắp chăn. Hần chậm rãi giúp nàng xoa chân nhỏ giữ ấm rồi nằm nàng xuống bên nàng ôm chặt nàng vào lòng. Chậm rãi nâng đôi tay của nàng lên hôn lên từng móng tay của nàng. Đan tay mình vào tay nàng chậm rãi kể nàng nghe chuyện hai năm qua, kể nàng nghe cái chết của hần ở đời trước.

Đời trước mỗi lần hần bị mai phục trọng thương nàng đều lo lắng chạy đi tìm thỉnh thái y. Hần cấm nàng bước vào viện của mình cả nhìn vào cũng cấm. Nàng chỉ đứng ngoài đại môn chờ tiểu Thuận từ ra mà hỏi tình hình của hần.

Đời này lão thiên gia bắt hần chịu đau khổ nàng phải chịu, cho hần tận mắt thấy nàng thổ huyết, tận mắt thấy nàng hôn mê, tận mắt nhìn nàng dần suy yếu bên mình. Hần thấu được cảm giác đau đớn này rồi, chỉ cầu lão thiên gia trả nàng lại cho hần.

Trong cung ngày qua rất thanh bình, hần hạ triều lại mang nàng đến ngự hoa viên xem uyên ương. Đôi uyên ương trong hoa viên vương phủ cũng được hần mang vào trong cung. Nói là đôi thực chất hiện tại đã thành đàn rồi, nhìn bọn chúng từng đôi quần quýt lấy nhau như hần và nàng hiện giờ vậy.

Nắm chặt tay nàng mất hướng về đàn uyên ương kia hần nhẹ giọng nói: “Huyền nhi nàng xem, lúc trước nàng chẳng phải mong muốn như uyên ương sao, hiện tại ta có thể đáp ứng nàng, chỉ cần nàng tỉnh lại tiếp nhận thôi.”

Nhìn nàng nằm im trong lòng ngực của mình, tim hần lại đau âm ỉ một phen dầy vò thống khổ. Hần sớm quen với việc nàng ngủ không ngoan, hiện tại nàng chỉ nằm im ngoan ngoãn hần thực sự không chấp nhận được.

Ngày đăng cơ, hần cùng nàng tiến đến đại điện, một thân hắc long bào bế nàng vận bộ phượng bào trong tay dưới sự chúc tụng của đám triều thần hần cũng chẳng thấy vui vẻ. Nhìn đôi môi nhỏ của thiên hạ đang nằm bình yên trong lòng mình hiện lên ý cười tâm tình càng tệ hơn một phần.

Tiếp đến cùng nàng ngồi kiệu xuống phố. Dân chúng hai bên lúc này mới biết được Diệp Cẩm Huyền kia hoàn toàn không bị hủy dung nhưng lại chỉ là một người vô tri vô giác. Bọn họ nhìn hoàng thượng hoàng hậu trên kiệu lớn cũng là cảm động vô pháp không chế tâm tình. Chỉ là tình nồng ý hậu kia giữa chốn thâm cung sẽ kéo dài được bao lâu?

Không một ai biết hiện tại người bọn họ đang ngưỡng mộ đang thống khổ thế nào. Đời trước hần đăng đế vị đẩy nàng vào tử địa, đời này hần đăng đế vị nàng cũng cùng hần đường như ở hai thế giới cách biệt.

Đoan Mộc Chiến Phàm ôm lấy nàng, nắm ngón tay dán chặt vào bàn tay gầy gò trắng bệch vô lực của nàng. Đời trước hần hận người ngồi bên cạnh hần không phải Diệp Cẩm Ninh. Hiện hần lại hận bản thân đời trước không biết trân trọng nàng.

“Huyền nhi nàng thấy gì không, nàng nghe gì không, mọi người chúc mừng chúng ta. Đời trước chẳng phải nàng vui vẻ vẫy tay chào họ sao? Giờ lại nằm im rất không giống với tính cách của nàng đâu.”

Diệp Cẩm Huyền vẫn nằm đó miệng mang ý cười. Không ai biết nàng có nghe được hay không, chỉ biết, đôi môi vẫn giữ nụ cười kia không bao giờ tắt.

Sau đó thiên tai ập đến, phản loạn khắp nơi nổi lên cần trấn áp, triều thần cùng bách tính cho rằng do hậu cung bỏ trống, thái tử vị bỏ trống nên lão thiên

gia mới trừng phạt như vậy. Có kẻ ác mồm hơn lại nói do Diệp Cẩm Huyền sinh ngày đại hàn lại ngồi trên hậu vị nên mới dẫn đến trăng cảnh như hiện này. Có người dâng tấu báo nạp phi, có người dâng tấu báo phế hậu.

Đúng là yêu ngôn hoặc chúng, đòi trước nàng ngồi trên hậu vị quốc thái dân an vì sao không nghe có người dâng tấu xin ban thưởng cho nàng? Nàng là phúc tinh của hân hiện lại bị đám người kia nói thành sao chổi của quốc gia. Hân lần lượt mang đám người kia ra răn đe một trận.

Ngay cả Đoan Mộc Chiến Khôi cùng Diệp Cẩm Ninh cũng nói, muốn phế bỏ ngôi vị của hân chính là phải khừ nàng trước cơ mà. Cũng không phải vì nàng có năng lực nghịch thiên gì mà là do nàng biết được kế hoạch của bọn họ mà thôi.

Trải qua sóng gió, hân cùng nàng vẫn như đôi uyên ương bên hồ, cùng nhau ngắm trăm hoa mùa xuân, ngắm mưa mùa hạ, lá rơi khi vào thu, tuyết bay ngày đông. Mỗi tối lại cùng nàng ngồi ở lương đình nơi lần đầu họ gặp nhau ngắm sao trời, kể nàng nghe chuyện xảy ra của ngày hôm đó.

Năm nay quốc thái dân an, đại thần trong triều nhân rồi liên tục dâng tấu hối thúc hân nạp thêm phi vào hậu cung. Hậu cung không thể rỗng, hoàng thất không thể không có con nối dòng. Hân vẫn kiên quyết không tán thành. Hân đợi nàng, đợi nàng cùng hân như đôi uyên ương bên hồ kia.

Điều đức Phi cùng Đoan Mộc Nhã đợi quá lâu cũng không chịu được cũng lên tiếng khuyên hân nghe lời đám quan viên, không lập hậu cũng được những phải nạp phi. Đòi trước mẫu phi chẳng phải mỗi lần tiến cung đều khuyên hân nên đối xử tốt với nàng sao? Giờ hân nghe lời đối xử tốt với nàng lại bảo hân bỏ qua nàng mà lập hậu nạp phi khiến hân khó chịu hơn đòi trước rất nhiều.

Cả Đoan Mộc Nhã cũng như vậy, chẳng phải rất yêu thích nàng sao? Đáng lẽ nên cùng hân một phe mới đúng. Giờ đây cũng đối lập với hân, vậy lúc trước vì nàng chống đối hân lại là có ý gì?

Hiện vẫn thân có Bách Lý Nghiêm cùng Bách Lý Hạ, võ tướng lại có Diệp Nghiêu cùng Hình Trùng Xuyên, tuyệt đối đáng tin cậy. Diệp Cẩm Huy vì bảo trợ địa vị hoàng hậu của Diệp Cẩm Huyền cũng bắt đầu tham chính làm một nửa thương nhân.

Hai năm trước có đoàn sứ thần đến đưa công chúa đến hòa thân, Diệp Cẩm Huy vì muội muội nên cũng đã cố thân cận công chúa rồi xin ban hôn. Đoan Mộc Nhã gả cho một thương nhân tiền vàng vô hạn như Chúc Tôn Hữu. Thế nên hân tuyệt đối có thể không sợ triều đình đứng không vững.

Lại nói nếu nàng mãi cũng không tỉnh lại hân đã có dự tính sẽ truyền ngôi cho hài tử của Đoan Mộc Nhã. Hân vốn nghĩ cho dù có bao nhiêu năm hân vẫn bồi bên người nàng thế này, dù nàng có tỉnh lại hay không, dù cho đến hơi thở cuối cùng hân vẫn muốn nàng bên cạnh mình, nhưng lão thiên gia là trách phạt hân không cho hân toại nguyện.

Thái y nói nàng cứ hôn mê như vậy nên rất nhanh sẽ vì không đủ dinh dưỡng mà chết. Hân còn mẫu phi, lưng gánh giang sơn không thể đi cùng nàng nhưng hân nguyện không thú thêm bất kỳ nữ nhân nào nữa.

Điều đức phi thấy hân ngoan cố như vậy nên đem không ít nữ nhân nhét vào tắm điện của hân, lại bị hân không chút do dự đuổi hết đi. Một hôm nhân lúc hân thượng triều liền mang Diệp Cẩm Huyền giấu đi bức hân nạp phi. Hân hạ triều trở về thăm nàng không thấy được dường như phát điên chạy đến tìm Điều đức phi đòi người. Thậm chí còn quý xuồng cầu xin mẫu phi trả nàng lại cho hân.

“Mẫu hậu, nhi thần muốn cùng nàng như uyên ương chỉ nhận thức lẫn nhau.”

“Hò nháo, ngươi thân là nhất quốc chi vương làm sao có thể có được cuộc sống như người thường. Ngươi xem trong thiên hạ này có kẻ nào không tam thê tứ thiếp. Ngươi thân là hoàng tộc lại phải vì hoàng tộc khai chi tán diệt làm sao chỉ có thể nhận thức một mình nàng.”

“Thiên hạ không có không có nghĩa nhi thần không làm được, mẫu hậu xin trả nàng cho nhi thần.” Nàng là thê tử duy nhất của hân, cả đời này thậm chí thiên thu vạn kiếp vẫn là thê tử duy nhất của hân.

“Ngươi biết quý trọng nàng là tốt, ai gia chỉ là muốn ngươi biết nữ nhân dùng để cân bằng triều đình, trấn áp quần thần, ngươi không thể làm việc không suy nghĩ như vậy.” Lại nói, Diệp Cẩm Huyền cứ hôn mê như vậy, chết là chuyện không thể tránh khỏi, vậy nếu thực sự chết đi vậy nhi tử của nàng sẽ thế nào? Nàng không đành lòng nhìn thấy nhi tử của mình như vậy.

Hân lại mang những lý do trên ra để nói, triều đình của hân chỉ toàn người đáng tin không cần dùng đến nữ nhân nạp vào hậu cung để trấn trụ. Điều đức phi bắt đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là theo ý hân mang trả Diệp Cẩm Huyền.

Từ đó trở đi, bất kể là đi đâu hân cũng sẽ mang nàng theo. Long ý trên đại điện cũng được đổi to hơn để nàng cùng ngồi. Ở ngự thư phòng cũng làm riêng cho nàng một chiếc ghế thái sư lót nệm nhuyễn đặt cạnh bên hân. Điều đức phi thấy được càng đau lòng hơn liền thề thốt sẽ không mang nàng đi nữa nhưng hân vẫn là không thay đổi chủ ý.

Diệp Cẩm Huyền hôn mê không ăn được gì nên mỗi ngày chỉ có nước cháo cùng thịt, rau củ, canh hầm, đồ bổ, trái cây đều chất lấy nước uy nàng dùng. Một ngày nàng dùng rất nhiều lần, mỗi lần đều là mười thìa.

Cho dù hân bận thế nào cũng vẫn nửa khắc sẽ quay sang uy nàng mười thìa. Chỉ là mười thìa kia đến bụng nàng không biết có được nửa thìa không. Đờ nàng ngửa đầu lên mà uy vào, nước lại từ miệng trào trở ra. Thái y bảo cho dù lại như vậy thì cũng sẽ có một phần ít chảy được vào cổ họng nàng nên hân vẫn kiên trì không bỏ cuộc.

Mỗi khi uy nàng ăn bất cứ cái gì hân đều sẽ nói cho nàng biết tên, xuất xứ của món ăn đó. Hân muốn nàng cho dù hôn mê cũng biết được nàng ăn gì.

Mỗi ngày hân đều cho thái y đến vì nàng bắt mạch. Sức khỏe của nàng giảm đi theo từng ngày, trọng lượng cũng nhẹ đi không ít, thân thể gầy gò trắng

bệch. Lần gần đây nhất thái y quý xuống trước mặt hần run rẩy báo cáo Diệp Cẩm Huyền nếu còn không tỉnh lại e rằng qua không khỏi mùa đông năm nay.

Tiểu Thuận từ bên cạnh khuyên nhủ nói với hần rằng nàng chống được bấy nhiêu năm đã là rất tốt rồi. Còn nói hần cũng đã rất cố gắng níu giữ sinh mạng của nàng bảo hần đừng quá đau buồn nữa.

Hần làm sao có thể không đau buồn được? Nàng lại lần nữa chuẩn bị rời khỏi hần. Hần đã làm đủ mọi biện pháp để cứu lấy nàng, cầu Dược Hằng, cho pháp sư làm phép, lập đàn cầu thần linh, dinh dưỡng cũng cung cấp đầy đủ, mỗi ngày đều để thái y chẩn mạch...

Mọi người nghe được đều là thương tiếc mỗi ngày đều tranh thủ thời gian đến thăm nàng, cùng nàng trò chuyện. Diệp Cẩm Huy cũng sớm có dự định nếu Diệp Cẩm Huyền thực sự qua không khỏi hần sẽ rút khỏi triều đình hạo hạo làm một thương nhân. Điều được phỉ lại nghĩ sau khi Diệp Cẩm Huyền mất sẽ từ từ tìm cách khuyên nhủ tính cố chấp của Đoàn Mộc Chiến Phàm.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Tiểu Thuận từ thấy thời thần không sai biệt lắm liền bạo gan cung kính lên tiếng: “Hoàng thượng yến tiệc sắp bắt đầu người cũng nên đi giá.”

“Ừm, bãi giá đến Tước Tuyến điện.” Đoàn Mộc Chiến Phàm gật đầu bế Diệp Cẩm Huyền xoay người rời đi.

Tiểu Thuận từ cao giọng hô to: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương bãi giá Tước Tuyến điện.” Chân đồng thời bước nhanh theo cước bộ của Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Ngồi trên kiệu, Đoàn Mộc Chiến Phàm đưa tay giúp Diệp Cẩm Huyền phui hết tuyết trên tóc xuống: “Huyền nhi, hôm nay là sinh thần của nàng, hiện chúng ta cùng đến Tước Tuyến điện nhập yến.” lấy tay tay chà xát vào nhau tạo nhiệt rồi áp lên mặt nàng.

Nhìn đôi môi khép hờ mang theo nụ cười nhạt của nàng khiến hần cảm thấy nàng như đang cười với mình vậy. Hần đưa tay vuốt ve hai phiến môi mỏng tái nhợt kia, nhỏ giọng hỏi: “Huyền nhi cũng vui đúng không? Đời trước ta chưa từng cùng nàng qua sinh thần, đời này chúng ta cùng qua ba năm sinh thần rồi đấy.”

Đời trước hần mừng nàng nữ nhân mạng cứng kém may mắn mới sinh thần rơi ngay vào mùa đông lại còn là ngày đại hàn tuyết rơi dày. Nhưng giờ đây nhìn tuyết rơi hần lại nhớ đến mỗi năm sinh thần nàng đều mang găng tay nhờ tiểu Thuận từ giao cho hần. Giờ đây muốn cũng chẳng được nữa rồi. Nàng yêu hần thống khổ hơn hai năm, hần chịu lại thống khổ này tám năm.

(Luna: Tám năm là tính luôn từ lúc bạn nam chủ trọng sinh trở về)

“Huyền nhi hôm ở hoa viên ta không thể hứa với nàng, nhưng hiện tại ta làm được, ta cùng nàng như đôi uyên ương kia, mỗi ngày bên nhau có được không? Nếu nàng đồng ý thì phải nhanh chóng tỉnh lại.” Trong tám năm này, thống khổ hần trải qua không phải ít cũng không thể gọi là nhiều. Thống khổ của hần làm sao so với nàng ở đời trước. Nàng bị bỏ trên Trúc Huyền am, bị tính kế, bị hần lạnh nhạt bạo hành, bị dụng hình mỗi ngày ở lĩnh cung, thầy cũng không toàn cơ mà.

Lúc hần chết Diệp Cẩm Ninh mang móng tay cùng răng của nàng cho hần xem. Nàng ta còn bảo lưỡi của nàng do bảo quản không được nếu không cũng một lượt xuất hiện trước mặt hần rồi.

Hần vốn định sẽ để Diệp Cẩm Ninh cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi có một cái chết khó coi nhất. Nhưng sau khi thấy nàng không oán không hận tâm hần cũng có chút nguôi ngoai.

Nhìn đôi môi biết cười của nàng hần lại tự giễu bản thân: “Nàng cười cái gì? Cười ta ngốc lúc có không biết trân trọng mất đi lại hối hận đúng không? Đúng! Ta đúng là đang hối hận đến chết đây.”

Nàng âm thầm bên cạnh hần, ủng hộ hần, yêu hần không cần đáp lại. Hiện hần cũng sẽ yêu nàng như vậy, vẫn biết là không thể nào so được với tình yêu của nàng nhưng hần vẫn kiên trì, chỉ là cầu nàng đừng rời đi.

Đời trước hần yêu nét đẹp khuyên quốc của Diệp Cẩm Ninh, yêu đến mù mị nàng ta nói gì hần liền cho đó là thật, kể cả nói heo mọc cánh bay đi hần cũng sẽ tin. Nàng nói gì hần cũng bỏ ngoài tai vì căn bản hần là thấy nàng churong mắt.

Hần lại hôn vài lần lên đôi môi được bôi đầy mỡ để giữ ẩm của nàng: “Huyền nhi, ta yêu nàng, yêu nàng, rất nhiều.” Mỗi câu mỗi chữ hần nói ra tâm cũng dấy lên một trận đau đến tê liệt.

Nàng cảm nhận được thì phải phản ứng cho hần biết. Nàng thích liền đáp lại, không thích thì đẩy hần ra, tránh né hần. Chỉ là nàng vẫn an tĩnh nằm đó như không liên quan đến mình. Nụ cười nhạt trên đôi môi nàng khiến hần thống khổ. Nàng khinh bi hần, mỉa mai hần, xem thường hần liền bật cười thành tiếng đi. Nụ cười nhẹ của nàng khiến hần không thể chịu đựng được.

Đời trước Đoàn Mộc Nhã đến tìm hần nháo yêu cầu hần thả Diệp Cẩm Huyền ra đã từng nói với hần nàng yêu hần rất nhiều hần không nên đối xử với nàng như vậy. Hần còn hạ lệnh cấm túc nàng(ĐMN) trong tầm cung không cho người đến thăm tránh nàng(ĐMN) đi cáo trạng cho mẫu phi.

Lúc đó hần khinh thường Đoàn Mộc Nhã nhẹ dạ cả tin, khinh thường Diệp Cẩm Huyền giả nhân giả nghĩa. Hần có cái gì tốt mà nàng lại yêu hần, nàng chỉ vì ngôi vị hoàng hậu thôi. Hần biết nghĩ nàng như vậy nhưng lại không nghĩ Diệp Cẩm Ninh mới là như vậy.

“Huyền nhi, nàng không phải đến cơ hội bù đắp, cơ hội yêu thương nàng cũng không cho ta chứ? Nàng có thể không nhận nhưng nàng không thể cấm ta được.”

Nàng cứ như vậy mà rời khỏi hắn là tước luôn cả quyền yêu thương nàng của hắn. Hắn lại bất lực không thể làm gì được. Lão thiên gia cho hắn trọng sinh lại trước mắt hắn cướp đi nàng. Chính mắt hắn thấy nàng phun ra ngụm máu đen, chính mắt hắn thấy nàng ngất đi, chính mắt hắn thấy nàng mỗi ngày một yếu đi. Vậy thứ hỏi làm hoàng đế để làm gì? Ngay cả quyền yêu thương một người cũng không có, vậy thì có gì tốt đẹp chứ. Cho dù là trừng phạt hắn cũng không nên mang nàng ra dẽ phạt. Nàng đã chịu đủ rồi, hắn nguyện thay nàng gánh tất cả.

“Huyền nhi tâm địa lương thiện sẽ không muốn thấy người khác vì mình mà thống khổ đâu đúng không? Thế nên nàng mở mắt ra đi, mau tỉnh lại, ta biết sai rồi, thực sự biết sai rồi.” Giọng nói thống khổ tăng một bậc, hắn ôm chặt lấy thân người bất động của nàng, mặt áp sát gương mặt lạnh lẽo trắng gần như trong suốt của nàng.

Nếu như, nếu như nàng thực sự không mở mắt ra nữa, nếu như nàng thực sự cứ như vậy mà rời đi, hắn biết làm thế nào qua ngày đây. Điều đức phi cũng sẽ có ngày rời bỏ hắn, A Nhã cũng đã sớm già ra ngoài. Sau này hoàng cung to lớn lạnh lẽo chỉ còn một mình hắn rất cô đơn tịch mịch.

“Huyền nhi, nàng mở mắt ra đi, đừng rời bỏ ta, ta sai rồi.” Hắn thực sự sợ mất đi nàng. Vốn nghĩ nếu nàng hôn mê mãi không tỉnh lại hắn sẽ cứ như vậy bồi bên người nàng, nhưng là thái y bảo nàng đã rất yếu đã không thể chống thêm nữa. Vậy đồng nghĩa với việc hắn sắp mất đi nàng, nửa đời sau cũng chỉ có thể ngồi trước mộ của nàng mà thôi. Vậy làm sao có thể bảo hắn không sợ cho được.

Lúc trước mỗi lần nàng cùng hắn nói chuyện hắn cũng sẽ mắng nàng lắm điều. Đời này muốn nghe nàng nói cũng không có cơ hội. Một lần một chính là sáu năm không được nghe âm thanh của nàng. Thứ hắn có được chính là tự hoài niệm mà thôi.

Hắn thấy nàng chường mắt lão thiên lại sắp từ tay hắn cướp đi nàng rồi. Hắn lại chỉ có thể bất lực đứng nhìn, hắn thật vô dụng.

Nàng giận hắn, hận hắn, chán ghét hắn đều có thể đánh hắn mắng hắn thậm chí như trước cảm châm đâm hắn. Nhưng nàng lại không làm như vậy, điều nàng làm chính là dập cầu cảm tạ hắn, tự nhận sai về bản thân khiến hắn cảm thấy mình thật hèn mọn. Trước mặt người khác hắn cao cao tại thượng, nhưng trước mặt nàng hắn không là gì cả, chỉ là một hạt cát làm bẩn mắt nàng.

“Nói cho ta biết, đến cùng ở trong mộng nàng đã thấy những gì khiến nàng từ bỏ tất cả không chịu tỉnh lại?”

“Trong đó toàn là huyền cảnh, nàng không nên đắm chìm nữa, mau tỉnh lại đi!”

Đầu hắn vùi vào hõm vai của nàng cực lực lay người nàng. Miệng không ngừng cầu khẩn, tự trách, xi và bản thân đáp lại hắn cũng chỉ có tiếng thở yếu ớt của nàng cùng tiếng gió thổi thê lương lâu lâu bị thổi vào trong kiệu.

Mặc cho hắn kêu gào mấy năm Diệp Cẩm Huyền vẫn bất động nằm đó, mắt nhẹ nhàng nhắm, môi mỏng mang tiểu ý bất diệt tựa như vui vẻ lại tựa như chế giễu cùng với hơi thở mỗi ngày một yếu đi. Nàng nằm trong lòng ngực hắn cực kỳ bình yên như thể nguyện vọng trước khi trọng sinh của mình đạt thành.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tầm An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Hỉ hay bất hỉ

Kiều được dừng ở trước đại môn Tước Tuyến điện, thái giám đứng ở đại môn hô to: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương giá đáo.”

Đoan Mộc Chiến Phàm lấy lại tinh thần ôm ngang Diệp Cẩm Huyền bước vào. Quan viên hai bên đồng loạt quỳ xuống hành lễ. Cả đại điện vang vọng âm thanh.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

Đoan Mộc Chiến Phàm xoay người quét mắt nhìn đám người hướng Diêu đức phi hơi cong thắt lưng: “Nhi thần gặp qua mẫu hậu.”

“Miễn lễ, tất cả đều an tọa đi.” Đôi mắt bi thương của Diêu đức phi nhìn nhi tử rồi lại nhìn sang nhi tức, rất lâu mới nói.

Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi xuống long ý đặt Diệp Cẩm Huyền ngồi bên cạnh mình, để thân người nàng tựa sát vào người mình, tay hắn vòng ra sau giữ lấy thân người gầy gò để nàng không ngã.

“Tạ hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương.” Mọi người trăm miệng một lời rồi đồng loạt đứng lên ngồi vào vị trí của mình.

Diêu đức phi ngồi dưới Đoan Mộc Chiến Phàm một bậc nhìn hắn cùng Diệp Cẩm Huyền cố giấu sự đau lòng dưới đáy mắt, nặn ra một nụ cười: “Hoàng

thượng vì sao đến trễ như vậy, để mọi người đợi lâu là không tốt.”

“Nhi thần hiểu rõ, tạ mẫu hậu nhắc nhở.” Đao Mộc Chiến Phàm gật đầu hướng Diêu đức phi cung kính nói.

Sau đó chúng quan viên thay phiên nhau dâng lễ vật lên chúc mừng Diệp Cẩm Huyền. Đao Mộc Chiến Phàm nhìn từng người rồi nói cùng Diệp Cẩm Huyền.

“Huyền nhi, Bách Lý Nghiêm cùng Diệp Cẩm Liên vừa có thêm hài tử thứ năm rồi.”

“Hình Trùng Xuyên cùng Diệp Cẩm Linh cũng đã có đến ba hài tử.”

“Đại ca nàng cùng công chúa cùng đã sắp sinh hài tử thứ hai.”

“A Nhã đang hoài thai hài tử đầu lòng.”

“Vô Sự cũng có một đàn chó con rồi.”

“Đôi uyên ương kia hiện tại tôn tử của chúng đã được vài đời gia phả rồi đấy.”

“Còn nàng, Huyền nhi, khi nào nàng tỉnh lại?” Hắn có thể chờ nàng cả đời, thậm chí kiếp sau, kiếp sau nữa. Chỉ là cầu nàng cho hắn cơ hội đó, đừng rời khỏi hắn.

Đáp lại hắn chính là tiếng thở yếu ớt của nàng đều đều vang lên. Bên tai là tiếng chúc tụng của đám quan viên, Diêu đức phi thay hắn nhận lễ vật rồi khách sáo với đám người tặng lễ.

Đao Mộc Chiến Phàm thấy bọn họ tặng xong lễ liền thẳng thắt lưng bật cười to khen vài câu. Hắn nhìn Diệp Cẩm Huyền nhẹ giọng hỏi: “Huyền nhi, nàng nhận được lễ vật cùng lời chúc của mọi người có vui không?”

Hắn hạ một nụ hôn xuống gò má hõm sâu không chút huyết sắc của nàng. Lưu tô trên long quan cùng trăm phượng hợp lại làm một cùng nhau dây dưa không dứt giữa không trung: “Huyền nhi sinh nhật vui vẻ.”

Mọi người nhìn đến đều là thương xót một mảnh. Không ai dám nói gì vì ai cũng tự hiểu được nếu Diệp Cẩm Huyền tiếp tục hôn mê chính là chỉ còn một con đường chết. Lại nói trong thời tiết giá rét thế này đối với cơ thể của nàng là cực kỳ bất lợi. Nhưng nếu nàng thực sự rời khỏi trần thế vậy thì Đao Mộc Chiến Phàm sẽ ngoan ngoãn nạp phi lập hậu sao?

Đao Mộc Chiến Phàm giờ tay lên cầm kim bôi trên bàn, vừa nâng ly vừa hô: “Sinh thần của hoàng hậu, Trẫm thay nàng kính các khanh một ly.”

Dứt lời mọi người đồng loạt đưa ly lên cao rồi cùng uống cạn: “Tạ hoàng thượng, tạ hoàng hậu nương nương.”

Trong lúc đó đôi mắt của Diệp Cẩm Huyền nhẹ nhàng động, chậm rãi mở ra, thứ nàng nhìn thấy chính là sự xa hoa của Tước Tuyền điện với góc nhìn chính diện từ trên cao xuống. Bên tai còn vang lên tiếng chúc mừng của Đao Mộc Chiến Phàm cùng tiếng tạ ân của đám đại thần khiến nàng ý thức được Đao Mộc Chiến Khôi đã không còn.

Nàng khẽ cúi đầu nhìn tay của Đao Mộc Chiến Phàm đặt trên thắt lưng của mình. Đao Mộc Chiến Phàm cảm nhận được thiên hạ trong lòng khẽ động nhanh chóng nhìn xuống. Vừa đúng lúc, lúc này nàng cũng ngẩng đầu lên nhìn hắn. Bốn mắt giao nhau, một đôi mắt kinh ngạc ngập tràn vui sướng, một đôi mắt tĩnh lặng không gợn sóng vô cảm.

“Huyền nhi nàng tỉnh rồi.” Đao Mộc Chiến Phàm vui mừng ôm chặt nàng vào lòng kích động hô to: “Thái y, truyền thái y.”

Mọi người nghe được ai cũng phóng tầm mắt của mình lên người Diệp Cẩm Huyền xác định sự thật. Diệp Cẩm Huyền thấy được Diêu đức phi đang khóc khê gọi: “Mẫu phi.”

Diêu đức phi nức nở cầm khăn thấm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Cẩm Huyền tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.”

Mọi người đồng loạt từ trên ghế đứng lên, bước ra giữa điện, quỳ xuống đất hô to: “Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng thái hậu, chúng mừng hoàng hậu nương nương.”

“Miễn lễ, miễn lễ.” Đao Mộc Chiến Phàm nhìn Diệp Cẩm Huyền không rời phát cao tay áo hô to. Nàng cuối cùng cũng đã tỉnh rồi. Tay hắn nắm chặt lấy tay nàng, mười ngón đang xen với nhau. Tay nàng lại không hề đáp lại hắn chỉ thả lỏng như lúc đang hôn mê vậy.

Thái y cung kính khom người chạy lên, Đao Mộc Chiến Phàm giúp nàng buộc một sợi chỉ vào cổ tay rồi lại đặt tay nàng lên mạch chẩn trên bàn để thái y bắt mạch. Chẩn qua mạch thái y kết luận ngoại trừ sức khỏe yếu cần tâm bổ ra thì không còn thứ gì khác.

Đao Mộc Chiến Phàm cao hứng ban thưởng cho thái y rồi đưa một tách trà nóng lên cho nàng uống. Nàng hôn mê mấy năm nay không hề ăn uống được chút gì, vẫn là dùng nước trà nhuận hầu trước.

Nhấp qua vài ngụm trà, Diệp Cẩm Huyền nhẹ giọng hỏi: “Vương...Hoàng thượng, Khôi hắn...”

Đoan Mộc Chiến Phàm trong cao hứng mây kiêu khê nhú lại, nàng vừa tỉnh đã hỏi đến Đoan Mộc Chiến Khôi, lại gọi đến thân mật như vậy. Có chút mất hứng nhưng cũng không thể hiện ra: “Hôm nay là sinh thần của nàng, đợi nàng khỏe lại có thời gian ta từ từ kể nàng nghe có được không?”

Giọng nàng run run lại lần nữa vang lên: “Có phải hần đã...”

“Ừm.” Đoan Mộc Chiến Phàm trầm giọng từ cổ họng đẩy ra một tiếng. Thấy được lệ trên mặt nàng hần đưa tay hướng tiểu Thuận tử.

Tiểu Thuận tử hiểu ý lập tức lấy khăn tay đưa cho hần. Hần lập tức giúp nàng thấm nước mắt rồi quay sang nói cùng Điều đức phi: “Mẫu hậu, nàng vừa tỉnh cần an tĩnh, nhi thần đưa nàng trở về trước, phiền người thay nhi thần chủ trì yến tiệc.”

Sau khi nhận được đáp ứng của Điều đức phàm hần bé nàng lên tuyên bố: “Hoàng hậu vừa tỉnh lại cần nghỉ ngơi, Trẫm đưa nàng trở về trước. Trẫm ban Ô Trình tửu, hôm nay lệnh cho các khanh không say không về.” Dứt lời hần hướng đại môn Tước Tuyên điện bước.

Đám triều thần lại cảm tạ một phen rồi cung nghênh hần rời đi.

Diệp Cẩm Huyền nắm chặt vạt áo trước ngực hần nói: “Hoàng thượng mau để thiếp thân xuống.” Trước mặt nhiều người như vậy ôm lấy nàng, hần đây là không cần mặt mũi nữa sao.

“Nàng đừng rộn, hiện tại thân thể không tốt để ta đưa nàng trở về.” Đoan Mộc Chiến Phàm nhỏ giọng nói, chân vẫn liên tục bước ra kiệu phía trước điện môn.

Sau khi ngồi vào kiệu nàng sụt sịt mũi hỏi: “Thiếp thân hôn mê bao lâu rồi?”

“Đã sáu năm, trong suốt bốn năm này ta đều bế nàng như vậy mọi người nhìn sớm đã quen mắt rồi, đừng lo lắng.” Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi bên cạnh đưa tay giữ lại thân thể yếu ớt của nàng.

Diệp Cẩm Huyền lâm vào trong trầm tư không hề mở miệng nói thêm lời nào nữa. Thật không ngờ nàng mở mắt ra đã là chuyện của sáu năm sau rồi, tất cả đều thay đổi rồi. Không biết mọi người thế nào, lúc này cũng không có thời gian nhìn xem có phụ mẫu, đại ca tỷ tỷ ở bên dưới không. Nàng yếu ớt đưa tay lên mặt vết sẹo do dịch dung cũng đã được gỡ xuống từ lúc nào.

Đoan Mộc Chiến Phàm nhìn nàng lòng càng đau nhức một phần. Giờ hần hoàn toàn hiểu được đòi trước nàng nhìn hần ở bên đám tiểu thiếp cùng Diệp Cẩm Ninh tâm trạng thế nào rồi. Có lẽ còn đau khổ hơn hần lúc này.

“Huyền nhi, nàng đói không, ta cho người chuẩn bị ít thức ăn cho nàng được không?”

Diệp Cẩm Huyền lặng lẽ lắc đầu, mắt nàng mông lung, tâm có một chút sợ hãi. Không ngờ để đoạt được hoàng vị phải hy sinh nhiều như vậy. Đòi trước nàng chỉ biết Đoan Mộc Chiến Khôi là bị đầu độc chết nên Đoan Mộc Chiến Phàm thuận lợi đăng cơ thôi.

Đoan Mộc Chiến Phàm bế nàng vào trong tấm cung. Nàng đảo mắt nhìn tấm cung lạ lẫm, nàng biết đây không phải đông cung. Đòi trước nàng chưa từng đến tấm điện của hần, chỉ quỳ trước cung môn thôi. Bước qua tấm bình phong bằng vải hắc mỏng thấu đôi khổng tước tựa vào nhau hướng lưng về phía người nhìn bằng chỉ bạch sắc viền kim sắc cùng ba đóa mạn đà la ngân sắc lớn nhỏ khác nhau, chính là long sàng nàng chưa từng được nhìn thấy.

Nàng được đặt lên giường, thân người dựa vào Đoan Mộc Chiến Phàm, để hần kéo chăn đắp cho mình. Nghe Thường mang một chén cháo nóng đến cho đưa cho Đoan Mộc Chiến Phàm rồi cầm ấm nước nóng để vào giường bên cạnh, thức thời đi ra ngoài.

“Hần là thế nào chết?” Diệp Cẩm Huyền nâng đôi mắt đầy đượm buồn lên nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm.

Hần không đáp chỉ là nhẹ thổi thìa cháo rồi đưa đến môi nàng: “Ngoan dùng một ít cháo trước, những chuyện khác để sau mới nói.” Cùng nàng nói đến nam nhân khác, hần làm không được, nhất là nam nhân kia đối với nàng thân mật như vậy nữa.

Diệp Cẩm Huyền quay mạnh đầu tránh đi: “Thiếp thân không muốn ăn.” Nàng không có khẩu vị, càng không có tâm trạng: “Hoàng thượng trở ra cùng các quan viên dự yến đi, không cần để ý đến thiếp thân.”

“Hôm nay là sinh thần của nàng, ta muốn cùng nàng qua.” Hần không có tư cách trách nàng. Là hần đẩy nàng đi trước, hần không có gì để nói. Hần vẫn ân cần đưa thìa cháo đến cho nàng.

Diệp Cẩm Huyền phiền muộn theo phản xạ tự nhiên hất đi. Cả thìa cháo rơi xuống đất, nước cháo nóng hắt lên tay Đoan Mộc Chiến Phàm. Cũng may hiện là đang là đại hàn tuyết rơi dày đặc khiến không khí khắp nơi đều hàn nếu không hần chính là bị phỏng nặng rồi.

Diệp Cẩm Huyền nghe âm thanh thìa đụng mặt đất quay người nhìn thấy cũng cả kinh nhanh chóng cầm lấy tay hần giúp hần lau đi: “Thật xin lỗi, thiếp thân không có ý, thật sự không có ý.”

Đoan Mộc Chiến Phàm lặng người nhìn thái độ trương hoàng của nàng nhếch môi tự khinh bỉ bản thân. Giọng hần lạc đi trong tấm điện to lớn: “Đòi trước nàng bị ta hất chung canh đó lên người còn nóng hơn bây giờ, không cần lo lắng, ta không sao.”

Lúc A Nhã cùng nàng thường xuyên ở Mỹ Vị Thiêm Hương Diệp Cẩm Huyền có làm một mẻ mần thầu mang đến tặng cho Khương Văn cùng Hình Trùng Xuyên. Khi đó nhận được lệnh cùng Diệp Nghe đến quân doanh, Hình Trùng Xuyên cùng Diệp Nghe ngồi trên ngựa vừa đi vừa ăn. Hần đợi hoàn thành việc mới từ từ thưởng thức. Vừa lấy ra chính là có một con ngựa phát điên xông đến đem mần thầu hất đổ hết xuống đất.

Không sao, những cái kia bị rút xuống nước không ăn được nhưng vẫn còn một cái trên đất. Hắn bước đến khom người vừa định nhặt lên thì con ngựa đáng ghét kia đột nhiên quay về dẫm vào. Hắn mở to mắt trừng con ngựa kia hận không thể chém đứt chân nó. Hình Trùng Xuyên thấy được ôm bụng cười ha hả chọc hắn một trận.

Khi vào cung thỉnh an mẫu phi liền thấy A Nhã cùng mẫu phi cũng đang dùng màn thầu. Đáng ghét nhất chính là khi hắn vào cái cuối cùng cũng hết. Hai người còn ngồi đó luôn miệng khen ngon không để ý đến cái mặt đen như mực của hắn. Đã thế còn bảo do quá ngon nên quên lưu phần cho hắn nữa.

Lúc đó hắn biết báo ứng chính là không nề tình, không kiêng kỵ thân phận.

Cử động của Diệp Cẩm Huyền chợt ngừng lại nàng cúi đầu không dám nhìn hắn. Nàng vừa định thu tay về đã bị hắn nắm chặt, hắn dùng khăn hoàng sắc giúp nàng lau tay: “Lúc đó ta không thể hiểu được cảm giác của nàng, nhưng hiện tại có thể cảm nhận được một phần rồi.” Bởi vì hắn biết những gì hắn gánh chịu của hiện tại không bằng một phần nhỏ của nàng.

Lau lên đôi tay nhỏ của nàng nhìn móng tay của nàng lại nhớ đến hai mươi chiếc móng dính đầy máu khô bị ném lên người hắn khi đó. Hắn thực sự không thể nào chịu được.

“Là ta vu oan cho nàng giết mẫu hậu, nàng thậm chí ngồi còn không vững làm sao có khả năng giết người.” Là hắn đem nàng xem thành lòng dạ muông thú, mặc cho nàng làm gì cũng cảm thấy chán ghét, nhìn nàng hắn cũng cảm thấy chướng mắt.

“Chuyện đó đã qua rồi, hoàng thượng không nên nhắc lại nữa.” Diệp Cẩm Huyền mạnh rút tay về cho vào trong chăn. Hắn nhắc lại để làm gì, nàng cũng đã nói không tính toán nữa rồi.

Tay của Đao Mộc Chiến Phàm dừng ở không trung một chút rồi chậm rãi đặt khăn lên bàn nhỏ ôm lấy nàng. Mặt hắn vui sâu vào cổ nàng, khàn giọng nói: “Nàng có thể quên như ta không thể. Ta không thể tha thứ cho mình.”

Diệp Cẩm Huyền không muốn cùng hắn tiếp tục chủ đề này liền hỏi: “Khô chết vậy còn tam tỷ, nàng đâu?” Hắn không nói, có cơ hội nàng sẽ đi hỏi đại ca.

“Được ta ban cho tướng sĩ rồi.” Đao Mộc Chiến Phàm nhàn nhạt đáp. Hắn như vậy đã là rất nhân từ với Diệp Cẩm Ninh rồi: “Nàng gọi hắn thân mật như vậy sao?”

Diệp Cẩm Huyền đáp phi sở vắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Thiếp thân có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thỉnh hoàng thượng đi giá.” Nhớ lại đây là tâm cung của hắn nàng liền sửa lại: “Thỉnh hoàng thượng để thiếp thân trở về cung của mình.” Nàng thậm chí còn không dám nhắc đến đông cung nữa, ai biết hắn an bài nàng đi đâu.

Nàng không trả lời hắn, nàng không trả lời. Trong đầu của Đao Mộc Chiến Phàm vang vang câu nói kia. Nàng cùng Đao Mộc Chiến Khôi trong một thời gian ngắn liền phát sinh tình cảm sao? Hắn thực sự không muốn tin. Cho dù...cho dù là có hắn vẫn yêu thương nàng như vậy, tuyệt không hỏi hận cũng không dám có nửa lời oán trách nàng, bởi hắn không đủ tư cách.

Hắn rất muốn hỏi nàng, ‘nếu như nàng không được trọng sinh, không có ký ức tiền kiếp nàng sẽ đáp lại tình cảm của ta đúng không?’. Nhưng trên đời này làm gì có nếu như, hỏi ra cũng chỉ làm nàng thêm khó xử nên hắn từ bỏ.

“Cung của nàng ở đây, nếu mệt mỏi liền nghỉ ngơi một chút đi.”

Đao Mộc Chiến Phàm giúp nàng tháo phượng trâm, đặt nàng nằm lên giường rồi bước ra ngoài phân phó hạ nhân. Hắn vẫn ngồi bàn nhỏ như bên giường phê duyệt tấu chương như lúc còn ở Niệm vương phủ.

Diệp Cẩm Huyền nghiêng người nhìn bóng lưng của Đao Mộc Chiến Phàm ngoài trường mạn mông hoàng sắc. Nàng biết đế vương gia chính là vô tình, người không chết thì ta chết. Đao Mộc Chiến Khôi từng ám chỉ với nàng có một số chuyện hắn làm cũng là bất đắc dĩ. Hắn không có quyền lựa chọn.

Nàng biết sinh ra là thái tử đã là có không ít người ganh ghét rồi. Nên nếu là biết một trong hai người họ chết nàng cũng sẽ không oán hận người còn lại, bởi vì đó là kết cục của đế vương gia.

Mắt nàng từ từ nhắm lại, mọi chuyện này sau tính.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Ăn nói lật lọng

Qua mấy ngày sau, thân thể của Diệp Cẩm Huyền tốt hơn dưới sự nâng đỡ của Nghê Thường có thể miễn cưỡng đi lại được. Mặt cũng khôi phục chút huyết sắc.

Đoan Mộc Chiến Phàm thương triều, ngồi ở ngự thư phòng đã sớm quen có nàng bên mình, hiện không có lại cảm thấy trống trải. Hắn đã từng mang nàng lên điện như lúc trước nhưng nàng tỉnh lại thấy được liền ngượng nên chỉ có một lần đó. Trong ngự thư phòng nàng cũng không đến chỉ có mỗi mình hắn thôi.

Hôm nay đưa nàng đi tế thiên địa cảm tạ thần linh. Nghi lễ long trọng, Diệp Cẩm Huyền vẫn suy yếu ngồi ở trên phượng ý theo dõi. Đoan Mộc Nhã hoài thai bảy tháng không thể đứng nhiều cũng ngồi bên cạnh.

Diệp Cẩm Huyền nhìn Đoan Mộc Nhã đưa tay xoa bụng liền mỉm cười: “A Nhã đã lớn rồi, làm mẫu thân người ta cũng xinh đẹp không ít a.”

“Tẩu tẩu treu muội rồi, người cùng hoàng huynh cũng mau chóng có long tự đi thôi. Không mẫu hậu lại mang chuyện này ra phê phán hoàng huynh.” Đoan Mộc Nhã xấu hổ cười gượng.

Diệp Cẩm Huyền ngạc nhiên không ít, hỏi: “Phi tần ở hậu cung không hoài thai sao? Đã đẻ thái y xem qua?” Đã sáu năm rồi mà vẫn chưa có long tự chính là đại sự a. Hay là không phải do phi tần mà là do hắn...thực sự không được? Nhớ đời trước, chẳng phải hắn cũng không có long tự đó sao?

Kỳ thực mấy hôm nay không có phi tần nào đến thỉnh an nàng. Mà nàng cũng sớm quen rồi, đời trước bọn họ có ai để nàng vào mắt đâu chứ. Đó là còn chưa nói đến đời này ở trên điện nàng làm trò bắt mắt như vậy nữa, đám nữ nhân kia nhất định ghét nàng nên không thỉnh an. Đạo này thân thể chưa tốt nàng cũng được miễn đi thỉnh an. Điều đức phi nên căn bản cũng không gặp được phi tần nào. Tới đến hắn lại ngồi phê duyệt tấu chương nàng làm sao bảo hắn đi giá đến chỗ đám phi tần, mà lời nàng nói hắn có bao giờ nghe đâu, giữ lại hơi làm ấm bụng còn tốt hơn.

Đoan Mộc Nhã thờ dài tóm tắt kể ra chuyện của Đoan Mộc Chiến Phàm trong sáu năm qua. Diệp Cẩm Huyền nghe xong cũng có chút hoảng loạn. Hắn không nạp phi như thế làm sao được.

Đến khi trở về tẩm cung nàng cùng Đoan Mộc Nhã ngồi dùng bữa thì Đoan Mộc Chiến Phàm đến. Hắn cũng ngồi bên cạnh nàng nhưng không dùng bữa. Hắn sợ, hắn sợ khi hắn đáp ứng lập tức có chính sự khiến hắn phải rời đi. Hắn thà rằng ngồi nhìn nàng dùng bữa vẫn hơn.

Đoan Mộc Nhã thức thời vội vàng viện cớ rời đi. Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người. Diệp Cẩm Huyền nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm hiếu kỳ hỏi: “Hoàng thượng đã dùng qua bữa?”

“Ân, nàng dùng bữa đi, không cần để ý đến ta.” Đoan Mộc Chiến Phàm tự châm tách trà uống.

“Hoàng thượng ngồi đây thiếp thân không thể dùng bữa được.” Nhìn chằm chằm thế này bảo nàng làm sao nuốt được. Hắn không biết đây là vô lễ sao?

“A!” Đoan Mộc Chiến Phàm hiểu ra liền gọi tiểu Thuận từ mang tấu chương đến hắn ngồi ở bên phê duyệt.

Diệp Cẩm Huyền có chút bất đắc dĩ nói không ra lời, thế nên tiếp tục ăn phần cơm của mình. Đột nhiên lọt vào tầm mắt nàng chính là tấu chương của đám đại thần hối thúc hắn nạp phi để sớm có long tự bị hắn ném sang một bên. Nghe A Nhã nói những tấu chương như vậy mỗi ngày đều có hơn mười cuốn a.

Nàng buông chén đĩa xuống vươn tay muốn cầm lên. Đoan Mộc Chiến Phàm nhanh tay hơn ôm trở về đặt xa tầm tay của nàng: “Nàng dùng bữa đi.”

“Hoàng thượng, hậu cung thanh vắng thiếp thân cùng mẫu hậu hai người ngày qua rất buồn chán, chi bằng...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị cướp mất: “Chi bằng ta cùng nàng sớm sinh hài tử dẹp yên đám thần tử kia.” Đoan Mộc Chiến Phàm nói nhưng mắt vẫn không rời tấu chương.

Diệp Cẩm Huyền á khẩu lại tiếp tục cho cơm vào miệng không trả lời vấn đề mang tính tế nhị này. Chút nữa nàng nhất định đến gặp Điều đức phi nói về vấn đề này mới được.

Đoan Mộc Chiến Phàm thấy nàng không phản bác cười khò lắc đầu. Hắn biết được nàng đối với hắn vẫn là vô cảm vậy liền theo dự định ban đầu lập hải tử của Đoan Mộc Nhã làm thái tử vậy. Cùng nàng làm đôi phu thê hữu danh vô thực có gì là không tốt, ở bên nàng là được rồi.

Diệp Cẩm Huyền dùng bữa xong định đến tìm Điều đức phi thì đã thấy Điều đức phi đến tìm mình. Nàng bước ra ngoài đích thân nghênh đón: “Cẩm Huyền gặp qua mẫu hậu.”

“Mau ngồi xuống đi, người còn chưa khỏe ra đây làm gì.” Điều đức phi đảo mắt không thấy thân ảnh của Đoan Mộc Chiến Phàm mới yên tâm kéo Diệp Cẩm Huyền ngồi xuống bên cạnh mình trên nhuyễn塌.

Thấy Điều đức phi đưa cho nàng mấy quyển tấu chương, quyển nào cũng không báo nạp phi chính là vì hoàng thất khai chi tán diệp: “Mẫu hậu, đây là...”

Điều đức phi thờ dài tỏ khổ: “Hoàng thượng quá mức ngoan cố, ai gia là muốn đến bảo người khuyên hắn nên...”

Lúc này Đoan Mộc Chiến Phàm ung dung từ trong bước ra, giọng nói trầm thấp vang lên khắp gian phòng to: “Mẫu hậu đến nhi thần chậm trễ đón tiếp, hy vọng mẫu hậu không trách tội.” Hắn khom người như là bồi tội thực chất chính là không để Điều đức phi nói hết lời.

Hắn sớm biết Điều đức phi sẽ đến tìm nàng nói chuyện này nên lúc đầu cố ý chậm trễ bước ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán vừa đến đã vào ngay vấn đề chính rồi.

Nhìn thấy đồng tấu chương trên tay Diệp Cẩm Huyền liền ra lệnh: “Tiểu Thuận tử, tấu chương vẫn còn sót lại nơi này nhanh chóng mang về ngự thư phòng cho Trẫm.”

Tiểu Thuận tử ở bên ngoài vội vội vàng vàng bước vào hành qua lễ rồi hướng Diệp Cẩm Huyền cung kính nói: “Thỉnh hoàng hậu nương nương giao tấu chương trên tay để nô tài mang đi.”

Diệp Cẩm Huyền không làm khó hấn nên làm theo.

Điều đức phi kinh ngạc. Lúc này nàng thấy Diệp Cẩm Huyền cùng Đoan Mộc Nhã trở về tẩm cung Đoan Mộc Chiến Phàm không có đi liền theo nghĩ giờ này hấn ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương nên không có sai người thám thính trước. Ai ngờ... lần sau làm việc phải cẩn thận hơn mới được.

Thấy được Điều đức phi bối rối Diệp Cẩm Huyền liền giải thích: “Mẫu hậu, hoàng thượng đột nhiên đến không dùng bữa mà phê duyệt tấu chương, Cẩm Huyền cũng không biết nên thế nào.”

“Àn.” Điều đức phi nhìn Đoan Mộc Chiến Phàm lại nhìn thân thể gầy yếu của Diệp Cẩm Huyền, thở dài cảm lấy tay nàng: “Cẩm Huyền cũng biết, hoàng thất hiện tại chỉ còn mỗi hoàng thượng.”

“Cẩm Huyền cũng vừa cùng hoàng thượng nói đến vấn đề này. Mẫu hậu nói xem nên lập thiên kim nhà nào vì phi cho tốt, Cẩm Huyền vừa tính lại không lâu không biết được nhiều, lại phiền mẫu hậu lo lắng đến những vấn đề này.” Diệp Cẩm Huyền lập tức có thể giúp Điều đức phi phân ưu.

Đoan Mộc Chiến Phàm bước đến ngồi bên cạnh nàng không nhanh không chậm nói: “Huyền nhi, chỉ bằng sớm cùng ta sinh hài tử thôi, ngày của mẫu hậu qua quá nhảm chán nên mới bị đám đại thần quấy nhiễu.”

“Chuyện này... sức khỏe của thiếp thân không được tốt.” Diệp Cẩm Huyền nhích người qua bên Điều đức phi tránh xa Đoan Mộc Chiến Phàm ra.

Đoan Mộc Chiến Phàm không hề để ý cũng nhích theo nàng, miệng nhếch lên nụ cười xấu xa hiếm gặp: “Ý nàng là sức khỏe tốt liền được.”

Diệp Cẩm Huyền lập tức bày ra bộ dạng ủy khuất quay sang Điều đức phi tìm chi viện: “Mẫu hậu, hoàng thượng hấn...” Hấn thực sự quá vô lại rồi.

Điều đức phi lần đầu thấy được mặt vô lại của Đoan Mộc Chiến Phàm cũng là không tin được vào mắt mình. Nhi tử thân sinh của nàng từ lúc nào biết vô lại thế này. Bất quá nàng rất nhanh hỏi qua thần mỉm cười: “Hoàng thượng nói cũng không phải không có đạo lý, hoàng tự vẫn phải có, phi cũng không thể không nạp.”

“Mẫu hậu, nhi thần đã từng nói thế cục triều đình đã định không cần dùng nữ nhân để trấn trụ vẫn có thể đứng vững.” Hiện hấn còn phải bồi dưỡng Điều gia cũng đám trung thần nữa là được.

Điều đức phi á khẩu chỉ biết khuyên bảo Diệp Cẩm Huyền hảo hảo chăm sóc sức khỏe để sớm có thể mang long thai. Diệp Cẩm Huyền ngoại trừ ngoan ngoãn gật đầu ra thì không biết nên làm gì nữa.

Đến tối, vẫn như thường lệ, Diệp Cẩm Huyền thấy Đoan Mộc Chiến Phàm ngồi dựa vào long sàng phê tấu chương liền hỏi: “Hoàng thượng, lúc trước người nói nếu như thiếp thân mang long tự sẽ để thiếp thân rời đi đúng không?”

Nàng đã suy nghĩ vấn đề này rất lâu rồi. Nàng không muốn nhận sự thương hại của hấn, nàng tự biết yêu thương bản thân. Nếu là sinh hài tử ra không thể bên cạnh nó cũng dựa vào Đoan Mộc Nhã có thể mỗi ngày gặp được. Chỉ cần Đoan Mộc Nhã viện cớ đưa hài tử xuất cung nàng cũng có thể mỗi ngày gặp mặt quan tâm rồi. Chẳng phải Đoan Mộc Chiến Phàm cũng là sớm được ban phủ rồi xa Điều đức phi sao.

Mà nàng rời đi hấn cũng không cần ngồi phê tấu chương như vậy nữa. Có lẽ cũng sẽ đồng ý nạp phi lập hậu, Điều đức phi cũng không cần khổ sở nữa.

Tay đang cầm bút của Đoan Mộc Chiến Phàm ngừng lại, hô hấp cũng ngừng, cả người như một khúc gỗ vô tri vô giác vậy. Nàng nói vậy nghĩa là vẫn muốn rời khỏi hấn. Tâm nặng như đeo đá nhất thời không biết nên đáp thế nào cho phải.

Diệp Cẩm Huyền xoay người vén sa trường nhìn bóng lưng của Đoan Mộc Chiến Phàm, lại lần nữa hỏi: “Có phải như vậy không?”

“Nếu ta nói ta đổi ý thì thế nào?” Đoan Mộc Chiến Phàm không nhìn nàng nhàn nhạt phản vấn.

Diệp Cẩm Huyền lập tức rút thân người lại lùi sát vào bên trong giường. Đúng rồi, nhờ mang long thai hấn đổi ý không cho nàng rời đi. Sao nàng lại có thể ngu ngốc tin tưởng tên vô lại kia làm hoàng thượng sẽ không ăn nói lật lọng chứ.

Đoan Mộc Chiến Phàm đứng lên vén sa trường, vươn tay kéo nàng về phía mình, giọng nói không chút ôn độ hỏi: “Nàng vì Đoan Mộc Chiến Khôi rời khỏi ta?”

Diệp Cẩm Huyền có chút không hiểu phản vấn: “Chuyện này liên quan gì đến...”

Lời nói còn chưa dứt đã bị hấn cúi xuống hung hăng cắn lấy môi nàng. Tất cả chữ sắp nói ra miệng nàng lập tức nuốt xuống bụng, còn đáng sợ hơn chính là nụ hôn đầu của nàng. Nàng sợ đến chân kinh không biết nên làm gì ngoại trừ việc rút lưỡi vào trong mặc hấn công chiếm. Hai kiếp người lần đầu nàng biết đến còn có chuyện này a.

Đến khi nàng không còn không khí hân mới chậm rãi buông ra: “Sau này không được nhắc đến chuyện này nữa, thời thần không còn sớm, nàng ngủ đi.” Ném cho nàng một câu rồi ngồi lại vị trí cũ.

Diệp Cẩm Huyền đưa tay ôm lấy gò má nóng bừng của mình, tim cũng đập mạnh không cách nào giữ được, nàng biết tâm tình này là gì chỉ là không muốn thừa nhận, nàng không cần thương hại. Mắt nàng nhìn bóng lưng của hắn trần trọc lần tới lần lui không ngủ được, lát sau nàng hạ quyết tâm hỏi: “Hoàng thượng hà tất phải làm như vậy?”

“Đây là ta nguyện ý, nàng không cần lo lắng.” Đoan Mộc Chiến Phàm lạnh nhạt nói rồi tiếp tục phê duyệt tấu chương. Tâm phiền ý loạn nửa chữ trong tấu chương hắn nhìn mãi cũng không thể hiểu được.

Diệp Cẩm Huyền đưa lưng về phía hắn không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Được thả xuất cung

Đến khuya Diệp Cẩm Huyền vờ ngủ, thấy được Đoan Mộc Chiến Phàm cời y phục rồi nằm trên giường ôm lấy nàng cả người nàng cứng lại. Đoan Mộc Chiến Phàm sớm đoán được vì nàng không hề động nhưng vẫn vờ như không biết vẫn nhắm mắt lại.

Sau một hồi lâu, Diệp Cẩm Huyền nuốt một ngụm nước bọt, khẽ gọi thử: “Hoàng thượng, hoàng thượng.”

Không thấy hắn có phản ứng nàng chậm rãi đem tay hắn lấy ra khỏi người mình rồi xuống giường. Không dám châm đèn nàng dựa vào ánh trăng mà tự viết một phong hưu thư rồi quay qua quay lại tìm ngọc tỷ.

Đoan Mộc Chiến Phàm không biết từ lúc nào ngồi ở trên long sàng đọc xong phong hưu thư mặt hắn lạnh nhạt nhìn bóng lưng của nàng đang tìm ngọc tỷ hỏi: “Nàng đang tìm thứ này?”

Diệp Cẩm Huyền cả kinh quay lại thấy ngọc tỷ trong tay hắn lơ lửng. Nàng đưa tay nắm lấy phong hưu thư lên lên vò lại giấu đi: “Hoàng thượng vì sao chưa ngủ? Là thiếp thân quấy rối người?”

Đoan Mộc Chiến Phàm khẽ thở dài từ dưới gối xuất ra một lệnh bài đưa cho nàng rồi nằm xuống nhắm mắt lại. Hắn nên làm gì bây giờ, lòng nàng không còn hắn, hắn nên làm sao mới tốt đây?

Diệp Cẩm Huyền nhận được lệnh bài có chút cao hứng. Hắn đã nghĩ thông suốt chịu thả nàng đi sao. Mặc kệ là gì, nàng quỳ xuống hướng hắn dập đầu ba cái: “Tạ chủ long ân.”

Nàng tự vận y phục rồi mang theo Nghê Thường, Vô Sự và đám chó con xuất cung. Đoan Mộc Chiến Phàm đứng trên tường thành nhìn xe ngựa rời cung như hận không thể nhanh chóng tránh xa khỏi nơi này vậy, rồi dần dần biến mất sau một ngã rẽ lòng đầy muộn phiền. Hắn đưa tay đón tuyết rơi, áo choàng phi dương trong màn đêm biểu thị sự cô quạnh.

Tiểu Thuận từ ở phía sau cũng vì hắn mà thở dài. Đến cùng trong lòng hoàng hậu nương nương là nghĩ cái gì đây. Hoàng thượng tốt như vậy vì sao lại không cần, mà hoàng thượng vì sao lại để nàng xuất cung a?

Diệp Cẩm Huyền trở về Mỹ Vị Thiêm Hương, cũng may là tối nay Diệp Cẩm Huy ở lại đó, vừa thấy nàng liền kinh hi hỏi: “Muội muội sao lại...” Hắn còn nhìn ra ngoài xem có bóng dáng của Đoan Mộc Chiến Phàm không.

“Hoàng thượng cho muội rời đi.” Diệp Cẩm Huyền quơ quơ lệnh bài trước mặt hắn mỉm cười rồi bước lên sường phòng: “Muội muốn nghỉ ngơi một chút, làm phiền đại ca rồi.” Giờ đã khuya nàng không muốn trở về Diệp phủ quấy rối mọi người. Vẫn là ở đây hảo hảo nghỉ ngơi sáng mai trở về nghe Hồ thị giáo huấn.

Sáng mai trở về Diệp phủ, mọi người đều quay quanh nàng, chất nhĩ nàng không hề quen biết cũng gọi nàng một tiếng di hoàng, vị công chúa ngoại bang với thân phận là đại tâu của nàng cũng đến cùng nàng trò chuyện.

Nàng vẫn chưa dám nói ra chuyện giữa mình cùng Đoan Mộc Chiến Phàm. Vẫn là an phận đợi hắn bỏ cáo với thiên hạ phế hậu nàng mới nói sự thực.

Nàng hướng Diệp Cẩm Huy quỳ xuống cung kính dâng trà. Nàng biết hắn vì nàng mà làm những chuyện bản thân không mong muốn. Diệp Cẩm Huy đỡ nàng lên bảo đó là hân nguyện ý, mà hiện tại hắn cũng thể hiện từ hiếu bảo nàng không nên bận tâm.

Nàng lại quỳ xuống dâng trà cho Hình Trưng Xuyên nhưng bị hắn ngăn lại. Nàng biết hắn từ chối quan phẩm tiên hoàng ban chính là không muốn làm quan, hiện tại vì nàng mà tiến vào quan lộ. Hắn lại nói giờ làm quan rất tốt không muốn thay đổi.

Đã hơn một tháng trôi qua, mỗi ngày không cùng đám chất nhĩ chơi đùa thì nàng ngồi gãy đàn luyện chữ. Diệp Cẩm Linh cùng Diệp Cẩm Liên cũng rất hay

đến cùng nàng trò chuyện. Hồ thị cùng Diệp Nghêu cũng có quan tâm đến chỉ là bọn họ tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện giữa nàng cùng Đoàn Mộc Chiến Phàm mà chỉ nhìn nhớ nàng nên hồi cung.

Như hôm nay vậy, hoa đào mùa xuân nở rộ ở hoa viên Diệp phủ nàng ngồi dưới tán cây uống trà nhìn Vô Sự cùng đám chó con chơi đùa. Khóe môi không tự chủ nhếch lên cao.

“Tứ muội muội việc gì mà lại cao hứng như vậy.” Diệp Cẩm Liên bế hài tử mới sinh không lâu trên tay đi đến. Phía sau là bốn tiểu hài tử quần lấy Bách Lý Nghiêm không buông.

“Đại tỷ, đại tỷ phu đã đến, mau ngồi xuống dùng tách trà.” Diệp Cẩm Huyền cao hứng vỗ tay.

Bách Lý Nghiêm bị đám hài tử quần đến choáng váng. Hắn vội có rồi lập tức chạy đi tìm Diệp Nghêu tránh đám hài tử như tránh giặc. Đám hài tử lại chạy theo hắn quyết không buông tha.

Diệp Cẩm Liên lắc đầu mỉm cười: “Tứ muội muội dự định khi nào mới hồi cung, để hoàng thượng một mình đối diện với đám triều thần e làm không tốt đâu.”

Mỗi lần hạ triều Bách Lý Hạ cùng Bách Lý Nghiêm đều lắc đầu ngao ngán bảo nàng khuyên Diệp Cẩm Huyền hồi cung. Nàng cũng biết đám thần tử kia làm khó Đoàn Mộc Chiến Phàm a, chỉ là Diệp Cẩm Huyền không chịu nói gì nàng làm sao khuyên đây. Thậm chí giữa bọn họ phát sinh ra vấn đề gì nàng còn không biết nữa là.

Diệp Cẩm Linh cũng cùng ba hài tử bước đến: “Tứ muội muội ở đây hưởng lạc làm sao biết được nỗi khổ của hoàng thượng đây. Mấy năm nay bị đám đại thần dâng tấu chương đến đây bàn nhưng vẫn kiên quyết thủ một mình tứ muội muội. Nếu ta mà có phúc khí như vậy thì...”

Lời còn chưa dứt đã nghe tiếng của Hình Trùng Xuyên mang theo mùi dấm chua truyền đến: “Thì thế nào?” Hắn nơi nào không bằng được Đoàn Mộc Chiến Phàm? Còn dám so sánh như thế nữa.

“Tướng công, chàng không phải nói đi tìm phụ thân sao?” Diệp Cẩm Linh nuốt ngụm nước bọt quay sang ôm lấy thắt lưng của Hình Trùng Xuyên cười đến dịu dàng.

“Ta hỏi nàng sao lại không dám trả lời?” Hình Trùng Xuyên cũng là cười đáp trả, trong mắt hiện lên vài tia không được vui.

“Thiếp có tướng công rồi có thể thế nào được.” Diệp Cẩm Linh cười lấy lòng.

Hình Trùng Xuyên vẫn không buông tha tiếp tục truy vấn: “Vậy không có thì sao?”

Diệp Cẩm Linh vỗ nhẹ vào ngực của hắn ngược ngược nói: “Làm sao có thể không có được, chúng ta hài tử cũng đã có đến ba rồi a. Thiếp cùng đại tỷ là đang khuyên tứ muội muội thôi mà, chàng không nên như vậy.”

Diệp Cẩm Liên dùng khăn tay che miệng cười trêu chọc: “Nhị muội muội giả đi rồi có khác, ả nói cũng có chừng mực hơn trước.” Lúc trước chẳng phải đánh đá không thích Hình Trùng Xuyên sao, hiện tại lại dịu dàng như nước thế này, Hình Trùng Xuyên quả là rất biết dạy dỗ a.

Diệp Cẩm Linh lập tức giương nanh múa vuốt phản bác: “Đại tỷ không phải cũng như thế sao.”

“Ta nào có.” Diệp Cẩm Liên nhún vai phủ nhận toàn bộ sự thật. Miệng mang ý cười nhìn hài tử trên tay của mình.

Diệp Cẩm Huyền lúc này mới cười nói: “Nhị tỷ, nhị tỷ phu cũng đến đây ngồi đi.” Khung cảnh trước mắt đã là vượt qua những thứ trước khi trọng sinh nàng muốn có, hiện tại đạt được nàng cũng không tham lam nữa.

Không ngờ vừa đặt móng xuống đã nghe tiếng của Bách Lý Nghiêm chặt vật chạy đến: “Nương tử, nương tử nàng mau giữ chúng lại ta sợ lắm rồi.” Hắn thế sẽ không sinh hài tử nữa. Nếu không phải do phụ thân suốt ngày bảo hầu phủ trống vắng hắn cũng không khổ sở như vậy.

Diệp Cẩm Huyền nhìn thấy Bách Lý Nghiêm chạy vòng vòng xung quanh mình sau lưng còn một đám hài tử đuổi theo. Cả ba hài tử của Hình Trùng Xuyên cũng nhập bọn liền cười khúc khích: “Đại tỷ phu thật vui tính a, hài tử nào cũng thích, muội đây chúc đại tỷ cùng đại tỷ phu lại sớm sinh quý tử.”

“Tứ muội muội đây là đang cầu mong ta chết sớm một chút sao?” Bách Lý Nghiêm vừa chạy vừa thống khổ hô to. Hắn không muốn nữa đâu, đến một ngày bình yên cũng không có nữa.

Diệp Cẩm Liên cau mày một tay chuẩn xác bắt được lỗ tai của Bách Lý Nghiêm hung hăng nắn: “Chàng chơi cùng chúng một chút không được sao? Để chúng chạy như vậy nhờ té xuống thì làm thế nào?”

Đám hài tử thấy Bách Lý Nghiêm bị bắt dừng lại bọn chúng chạy đến ôm lấy hắn không buông tha đòi bế, đòi cống đủ các kiểu. Âm thanh đáng yêu vang lên cùng lúc khiến mọi người đều bật cười.

“Nương tử, nàng giữ thể diện cho vi phu một chút có được không?” Đành rằng người người trong kinh thành cũng biết hắn mang danh sợ vợ, nhưng là Diệp Cẩm Huyền vẫn chưa biết gì a.

Nhớ có một năm hần cùng Diệp Cần Huy, Hình Trùng Xuyên, Chúc Tôn Hữu lên lút cùng nhau mở một kỹ viện thật to ở kinh thành. Lúc đầu bọn hần phải thường xuyên đến đó khảo sát tình hình. Diệp Cần Liên biết được mang cái bụng to tám tháng tay cầm gậy to xông vào nắm lỗ tai kéo hần về phủ.

Trước mặt nhiều người như vậy hần không còn mặt mũi gì nữa. Về đến phủ phụ thân hần còn vỗ tay tán thưởng Diệp Cần Liên có cốt cách rồi thúc giục nàng cho hần quỳ váng giặt nữa. Từ đó kinh thành không ai không biết Bách Lý Nghiêm hần phong lưu một thời không sợ trời không sợ đất lại sợ thê tử.

Diệp Cần Linh che miệng cười hi hi: “Tứ muội muội đã thấy chưa đại tỷ là thay đổi nhiều nhất đấy.” Lúc đầu nàng cũng kinh ngạc nhưng cảm thấy đại tỷ thay đổi như vậy rất tốt a.

Diệp Cần Huyền ngạc nhiên không thôi. Đại tỷ ôn nhu, nhị tỷ đánh đá nay đã hoàn toàn đổi cho nhau rồi. Nhưng là thấy được cảnh này nàng cũng là rất vui a.

Diệp Cần Huy cùng vị công chúa tẩu tẩu và chất nhi cũng đến chung vui. Thấy được Bách Lý Nghiêm chặt vật cũng lên tiếng giải hòa.

Mọi người đều cười khanh khách làm hoa viên nào loạn. Đoan Mộc Chiến Phàm vận một thân cảm y đơn giản nhưng không kém khí phách vương giả chậm rãi đi đến chỗ họ. Chỉ có mỗi Bách Lý Nghiêm nhìn thấy, nhưng đang bị nắm lỗ tay không thể hành lễ chỉ biết hô to: “Thần tham kiến hoàng thượng.”

Mọi người đồng loạt quay lại cũng là có chút kinh ngạc rồi cùng nhau hành lễ. Trước khi Diệp Cần Huyền đứng lên hành lễ Đoan Mộc Chiến Phàm đã nhanh hơn một bước từ phía sau ôm nàng vào lòng: “Hôm nay thân phận của ta là tứ cô gia của Diệp phủ, mọi người không cần đa lễ.” Nếu bỏ đi thân phận hoàng thất ở đây thân phận của hần chính là nhỏ nhất.

“Hoàng thượng, đây là ý tứ gì?” Diệp Cần Huyền không hiểu hỏi, hôm đó hần đưa lệnh bài cho nàng xuất cung. Nàng an toàn xuất cung đã mang cho Diệp Cần Huy trả lại cho hần rồi cơ mà. Hiện còn nói gì mà tứ cô gia chứ.

Mọi người nhìn thấy liền thức thời viện cớ lui xuống để lại hai người họ trong hoa viên. Đoan Mộc Chiến Phàm đỡ nàng ngồi xuống, hần cũng ngồi bên cạnh nàng nói: “Ta chỉ để nàng xuất cung thay đổi không khí một chút, hiện đã hơn một tháng có phải nên theo ta trở về không?”

“Cái này...cái này...” Vì sao còn có cả chuyện này nữa? Nàng không nghĩ ra được cái gì để phản bác lại.

Đoan Mộc Chiến Phàm cầm lấy tay nàng thâm tình hỏi: “Sắp có sứ thần đến tiến cống, nàng thân là hoàng hậu không có mặt làm sao được, có phải hay không nên giữ lại cho ta chút mặt mũi?” Hần đợi cơ hội này đã lâu rồi, lấy tính cách của nàng nhất định theo hần hồi cung.

Bất đắc dĩ Diệp Cần Huyền lại phải theo hần nhập cung.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Trọng sinh tâm an

Vừa trở về, Diêu Đức phi đích thân mạng khi thì canh gà nhân sâm khi thì tổ yến bào ngư đến cho Diệp Cần Huyền tắm bổ, nói là để sớm mang hoàng tử. Đoan Mộc Chiến Phàm luôn trở về kịp lúc đánh ăn với nàng. Nàng không chút do dự liền nhường hết cho hần.

Mỗi ngày đều như vậy cho đến ngày thứ chín, đang ngồi ở đình thủy tạ hống mát đột nhiên tiểu Thuận từ bước đến: “Nô tài gặp qua hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.” Diệp Cần Huyền mỉm cười nhìn hần hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tiểu Thuận từ ấp a ấp úng muốn nói lại thôi. Diệp Cần Huyền nhíu mày lại hỏi: “Thuận công công có việc gì cứ nói không cần kiêng kỵ.”

“Những thứ nô tài sắp nói nô tài tự biết mình quá phận nhưng không thể không nói, thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội.” Tiểu Thuận từ quỳ xuống nặng nề nói.

“Vay liền nói đi.” Tiểu Thuận từ chưa hề có thái độ này bao giờ, nay lại thế này là vì sao?

“Nương nương người không hiểu được nỗi khổ của hoàng thượng sao? Ngài ấy vì người mà chịu không ít khổ sở rồi. Nương nương thương tình mở lòng một chút, mong nương nương bao dung.” Nói xong tiểu Thuận từ dập đầu liên tục.

Diệp Cần Huyền vội khom người đỡ tiểu Thuận từ lên: “Thuận công công mau đứng lên, chuyện của hoàng thượng bổn cung từ từ khuyên hần nạp phi, người yên tâm.” Nguyên lai là vì chuyện nạp phi, nàng cũng đang nghĩ cách đây. Diêu Đức phi từ ngày hôm đó cũng không hề cùng nàng đề cập chuyện này nữa nên nàng chỉ biết tự lực cánh sinh thôi.

Tiểu Thuận từ há hốc nhìn Diệp Cần Huyền chuyện của bốn năm nay là không ai kể nàng nghe sao. Nàng thực sự quá vô tâm rồi. Hần không biết làm gì

hơn liền hành lễ cáo lui.

Diệp Cẩm Huyền nghĩ mãi cũng không ra biểu tình kia của tiểu Thuận tử là gì. Đến tối nàng không như mọi ngày vừa nằm xuống đã ngủ mà là nhìn Đoàn Mộc Chiến Phàm.

Thấy hấn ở trước mặt mình rồi phê tấu chương. Không lâu sao thấy hấn đầy trán mồ hôi lâu lâu lại muốn xoay người về phía nàng nhưng lại chùng chừ không xoay. Cây bút lông trong tay cũng bị bẻ gãy làm đôi.

Nàng cả kinh ôm lấy tim sợ hãi cả người vùi vào trong chăn chờ mỗi hai con mắt ra quan sát, hấn bị bệnh sao? Nhớ lại lời của tiểu Thuận tử lúc sáng đột nhiên nàng bắt đầu hoài nghi chung ‘đồ bỏ’ kia. Nhìn sắc mặt của hấn đỏ lên dưới ánh nến nàng nhớ lại bản thân lúc trứng xuân được. Điều đức phi sẽ không phải đoán ra nàng cùng hấn vẫn chưa...

Đoàn Mộc Chiến Phàm chậm rãi đứng lên bám lấy từng món đồ trưng bày trong phòng bước ra ngoài, miệng thở dốc khẽ gọi: “Tiểu Thuận tử, tiến đến, mau.”

“Có nô tài.” Tiểu Thuận tử vội đẩy cửa tiến vào: “Tất cả đã chuẩn bị xong.”

“Ừm, vậy liền cho họ vào đi.” Đoàn Mộc Chiến Phàm ngồi xuống nhuyến tháp trấn định bản thân.

Diệp Cẩm Huyền cả kinh nhìn đám cung nữ thái giám tiến vào. Cung nữ thì xếp thành hàng quỳ ngồi xung quanh long sàng. Thái giám tay cầm xô nước tiến vào thùng gỗ to cực kỳ phổ thông sau bình phong đổ vào.

Tiểu Thuận tử vừa giúp Đoàn Mộc Chiến Phàm lau mồ hôi vừa khẽ thúc giục: “Các người nhanh một chút, đừng để thái hậu phát hiện.”

Chốc lát, đám thái giám ra ngoài Đoàn Mộc Chiến Phàm ở bên trong ngâm nước lạnh. Lát sau bước ra nhuyến tháp, chưa được bao lâu lại bước vào trong tiếp tục ngâm. Diệp Cẩm Huyền như thể không tin đưa tay che miệng. Vậy là đã mấy ngày nay hấn mỗi ngày tối như vậy tắm nước lạnh sao? Lúc đầu thấy được cái thùng to kia nàng cũng không hiểu hấn đặt ở đó làm gì, nhưng giờ hiểu được rồi.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại cho đến hai canh giờ được hiệu hết tác dụng Đoàn Mộc Chiến Phàm mệt mỏi ngồi trên nhuyến tháp dùng tay đỡ trán liên tục thở. Tiểu Thuận tử lấy áo choàng đắp lên người cho hấn. Hấn phát tay cho tiểu Thuận tử lui ra ngoài, bản thân nhắm mắt tựa như nghỉ ngơi.

Diệp Cẩm Huyền nuốt ngụm nước bọt rồi ngồi dậy, nàng không để đám cung nữ hành lễ mà ra dấu cho đám cung nữ lui xuống. Nàng từ khi tỉnh lại đều là vận luôn y phục ngủ nên xuống giường ôm lấy chăn dày bước ra.

Lúc này nghe tiếng bước chân Đoàn Mộc Chiến Phàm ngẩng đầu nhìn thấy đám cung nữ đang định hỏi thì thấy Diệp Cẩm Huyền bước ra: “Huyền nhi vì sao thức giấc?” Bình thường nàng chẳng phải ngủ rất say sao? Hay là nàng căn bản chưa từng ngủ? Hôm nay hấn cũng không để ý đến việc nàng có động hay không a.

Diệp Cẩm Huyền chậm rãi bước đến lấy chăn đắp cho hấn: “Hoàng thượng hà tất tự làm khổ mình như vậy.” Nạp phi chẳng phải liền được sao.

Đoàn Mộc Chiến Phàm kéo nàng ngồi bên cạnh mình, đáy mắt tối đi một mảng, hồi lâu mới nói: “Chẳng phải nàng muốn có cuộc sống như uyên ương sao, ta đang đáp ứng nàng.”

“Nhưng người là cửu ngũ chí tôn, nào có hoàng đế nào chỉ có một thể, hậu cung rộng đối với quốc gia mà nói không phải chuyện tốt.” Diệp Cẩm Huyền ở bên cạnh vẫn mang triết lý ra nói cùng hấn.

Đoàn Mộc Chiến Phàm không trả lời, chỉ cau mày một lúc rồi nhàn nhạt đáp phi sở vấn hỏi: “Nàng đã thấy cái gì?”

“Thấy hoàng thượng trứng xuân được, thiếp thân nhớ hoàng thượng có giải được.” Diệp Cẩm Huyền còn nhớ hấn từng bảo Hắc Ứng đưa cho nàng.

Đoàn Mộc Chiến Phàm ôm nàng tỏ khó. Do hấn nhất quyết chỉ một mình nàng nên Điều đức phi lại bày sang trò khác.

“Mẫu hậu bảo trong cung bất an đêm nào cũng mang Thiên Ứng cùng Hắc Ứng đi, lại còn cho người lúc soát xem ta giấu giải được ở những nơi nào mà tịch thu toàn bộ nữa.” Cả giải được được hấn giấu trong long quan cũng bị tịch thu. Nhiều lúc hấn nghĩ vì sao mẫu hậu lại có thể thần thông quảng đại như vậy..

“Không lẽ mẫu hậu biết chuyện gì?” Diệp Cẩm Huyền mở to mắt nhìn hấn đầy kinh ngạc.

“Nàng nghĩ xem chúng ta có giấu được không, chỉ bằng nàng hơn một tháng không trở về mẫu hậu liền đoán ra được lạc hồng kia là giả rồi.” Giọng của Đoàn Mộc Chiến Phàm mang theo tiếng thở dài cùng phất ra. Mặc dù hấn đã bảo nàng nhớ phụ mẫu nên để nàng xuất cung nhưng vẫn không thể giấu được.

Diệp Cẩm Huyền cắn môi: “Xin lỗi.” Nàng nào biết hấn cho nàng xuất cung là để nàng đổi gió chứ. Từ lúc rời đi nàng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm là bị phê a.

“Là ta phải xin lỗi nàng mới đúng.” Đây là báo ứng của hấn, chỉ cần nàng không rời khỏi hấn thì chuyện gì hấn cũng nguyện gánh lấy. Thậm chí có lúc hấn muốn mình thay nàng hôn mê nhưng tiếc rằng không thể. Hấn vẫn phải thống khổ nhìn nàng bên cạnh mình sinh khí mỗi ngày một ít đi. Cũng may hiện tại nàng đã tỉnh.

Giờ đây Diệp Cẩm Huyền mới phát hiện hẳn đối với nàng không phải là thương hại. Nàng tựa đầu vào lòng hắn nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng làm thế nào phát hiện được trong canh có chứa xuân dược?”

“Mẫu hậu muốn sớm có tôn tử nên dùng cách này cũng không phải là không thể. Chưa kể còn đích thân mang đến nữa, nếu ta không ở bên kia làm loạn sợ là mẫu hậu còn muốn đích thân nhìn nàng dùng hết.” Đoàn Mộc Chiến Phàm điềm đạm đáp, hắn kéo chân trên người qua đắp cho nàng.

Đây cũng chính là lý do hắn luôn ép nàng ăn nhiều một chút để kéo dài thời gian nàng dùng chung đồ bỏ kia. Hắn biết nếu nàng không nguyện ý nhất định sẽ lại tổn thương bản thân như lần trước.

“Vì sao hoàng thượng biết những vẫn còn dùng? Chỉ cần nói cùng thiếp thân là được rồi, nào cần làm khó bản thân như vậy!” Diệp Cẩm Huyền không hiểu hỏi. Chẳng phải đồ đi liền được sao?

Đoàn Mộc Chiến Phàm bắt đầu đi thờ dài: “Là dành của nàng mà không ăn làm sao được, nói cùng nàng cũng không ích gì. Mẫu hậu sớm cho người giám sát chặt chẽ lắm. Nơi nơi đều là tai mắt của mẫu hậu, nếu là mang đồ cũng không có chỗ. Ta may mắn lắm mới âm thầm tẩu thoát được một đám cung nhân mới a.” Mấy ngày trước hắn vẫn là phải nhẫn nhịn tác dụng của xuân dược nha.

“Hơn một tháng nay ta thực sự rất nhớ nàng, lại sợ nàng không chịu quay về.” Hắn phải nhân dịp đoàn sứ thần đến cống nạp liền dụ nàng trở về. Thực sự hối hận khi quyết định đưa lệnh bài cho nàng. Lúc đó chẳng hiểu hắn nghĩ gì trong đầu nữa.

“Nhưng cũng không nên tối thế này ngâm nước lạnh như vậy, nhờ sinh bệnh triều chính do ai đến xử lý đây.” Đoàn Mộc Chiến Phàm lúc này chỉ mặc mỗi kiện tiết y lại cùng nàng tiếp xúc thân mật thế này nên nàng có chút ngượng. Đành rằng nàng biết lúc ngủ cũng sẽ thế này nhưng lúc đó nàng không cảm giác được nha.

“Ta không còn cách nào khác.” Hắn lắc đầu, hắn đâu thể như đời trước dùng nàng để phát tiết. Hắn làm cảm thú một đời rồi, đời này hắn muốn làm người, muốn ở bên nàng thôi.

Diệp Cẩm Huyền đưa tay ôm lấy cổ hắn lắp bắp nói: “Hay là...hay là chúng ta...”

“Ta không muốn bức nàng, không muốn nhìn thấy nàng lại khóc nữa.” Đoàn Mộc Chiến Phàm lắc đầu không cho nàng nói hết câu liền đánh gãy.

Diệp Cẩm Huyền chủ động hôn lên môi hắn: “Thiếp thân không cảm thấy bị ép uổng.”

“Huyền nhi, ta không phải Đoàn Mộc Chiến Khôi, nàng nên hiểu.” Đoàn Mộc Chiến Phàm thờ dài nói ra câu bản thân không muốn nói nhất. Nhờ như lúc hắn cùng nàng...mà trong đầu nàng lại xem hắn như Đoàn Mộc Chiến Khôi thì sao, hắn thực sự chịu không nổi.

“Thiếp thân biết.” Diệp Cẩm Huyền gật đầu xác nhận.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đưa tay nâng cằm của nàng lên, đôi mắt đầy ẩn tình nhìn nàng: “Nàng gọi hắn thân mật như vậy trong khi ta mới là trượng phu của nàng, nàng lại tỏ ra như người xa lạ.” Hắn thực sự không cam lòng.

Diệp Cẩm Huyền gục đầu lên vai hắn vờ ngủ: “Phàm lang, chàng vừa tắm vì sao lại có mùi chua thế này.” Lúc này nàng cũng biết được hẳn đối với mình không phải là thương hại rồi.

Đoàn Mộc Chiến Phàm nghe được kinh ngạc không thôi cũng rất nhanh thu hồi thần sắc cùng nàng đùa giỡn: “Ta dùng dấm tắm đấy, nàng thích không?”

Diệp Cẩm Huyền cười khúc khích kể hắn nghe lúc trước nàng cùng Đoàn Mộc Chiến Khôi kết làm tri kỷ. Chỉ là mỗi người một chí hướng mà giờ hắn cũng không còn. Đoàn Mộc Chiến Phàm ôm chặt lấy nàng, giúp nàng vượt lung trần an.

Nguyên lai là như vậy a! Báo hại hắn... Thấy nàng không vui hắn liền chuyển chủ đề: “Huyền nhi, chúng ta sinh hai tử có được không? Nàng xem đám người kia cùng tuổi với ta đã làm phụ thân của mấy đứa nhỏ rồi. Chúng ta sinh nhiều hơn họ có được không?”

Diệp Cẩm Huyền lắc đầu phản đối: “Chàng tranh đoạt hoàng vị chưa đủ sao còn muốn hai tử sau này cũng như vậy. Thiếp thân không thích đâu.”

“Vậy thì một nam hai nữ là đủ rồi, còn lại đều là nữ hai như nàng.” Đoàn Mộc Chiến Phàm thấy cũng có đạo lý. Nhưng là hắn vẫn không chấp nhận chịu thua đám người kia.

“Chàng còn chưa thấy đại tỷ phu bị đám nhỏ truy đến bán sống bán chết đâu, còn không biết sợ ở đây bảo muốn sinh nhiều hơn người ta.” Diệp Cẩm Huyền nhớ lại dáng vẻ của Bách Lý Nghiêm liền khẽ cười vài tiếng.

“Nếu nữ hai như nàng liền sẽ ngoan ngoãn, nhất định không phá phách.” Đoàn Mộc Chiến Phàm chăm định chặt sắt nói.

“Chàng muốn sinh nhiều nữ hai để làm gì? Mang đi hòa thân như A Nhã lúc trước?” Diệp Cẩm Huyền cau mày hỏi.

“Ta nào có, lúc trước là do ta nghĩ A Nhã có ý tứ với người ta nên mới mang đi hòa thân, chỉ là...” Nhắc đến đời trước tâm hắn cũng trầm vài nhịp.

“Huyền nhi, nàng thực sự không oán hận sao?”

Diệp Cẩm Huyền mỉm cười lắc đầu. Nàng không muốn nhắc đến chuyện đời trước nữa, cứ xem như là con ác mộng thôi: “Chàng không phải là bảo muốn sinh hài tử sao? Tầu chương vẫn còn chưa phê xong.”

“Hiện ta chẳng phải cùng nàng đang chuẩn bị phê duyệt tầu chương sao? Trên đó đa số đều bảo mau có long tự, hiện ta chuẩn rồi còn gì.” Đoàn Mộc Chiến Phàm để nàng ngồi lên đùi hắn, hai thân thể đối diện nhau.

“Chàng, chàng muốn ở đây sao?” Diệp Cẩm Huyền nóng cả mặt nhìn chiếc nhuyễn tháp đối diện cửa lớn chợt thấy sợ. Lúc này chẳng phải hắn còn một mối sao, vì sao hiện tại có hăng hái như vậy?

“Có gì không được sao?”

Đoàn Mộc Chiến Phàm giữ lấy sau gáy của nàng nâng lên rồi hạ nụ hôn xuống. Đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua môi nàng rồi nhẹ nhàng cạy hàm răng tiến vào khuấy đảo bên trong. Nàng theo bản năng chủ động vươn lưỡi cùng hắn dây dưa, tay cũng ôm chặt lấy thân thể của hắn.

Tay của Đoàn Mộc Chiến Phàm giữ chặt lấy lưng nàng đang không yên phận vì hành động của nàng mà cứng lại. Đời trước nàng đến lưỡi cũng mát, hiện tại thực thực tại tại hắn cảm nhận được ngọt ngào cùng ấm áp.

Diệp Cẩm Huyền cảm thấy vị mặn nhạt liền mở mắt ra. Nàng thấy được lệ từ mắt Đoàn Mộc Chiến Phàm chảy ra liền chủ động ngừng nụ hôn nhẹ hỏi: “Chàng làm sao? Nam tử hán đại trượng phu roi huyết không rơi lệ, mà chàng còn là hoàng thượng vì sao đột nhiên lại khóc thế này?”

“Ta nhớ lại lúc trước, Huyền nhi, ta...” Đoàn Mộc Chiến Phàm nghẹn lời, không biết nên nói thế nào. Hắn có nên kể hết cho nàng nghe không?

“Chàng đừng nghĩ đến nữa, xem như đó là giấc mộng được không?” Nàng giúp hắn lau lệ rồi ôm lấy hắn. Nàng cũng không muốn nhớ đến nữa.

“Được.” Đoàn Mộc Chiến Phàm hít một hơi thật sâu: “Chúng ta tiếp tục.”

“Không được, đột nhiên thiếp thân không muốn nữa, buồn ngủ quá.” Diệp Cẩm Huyền lắc đầu từ chối, có ý định đứng lên ly khai. Đột nhiên nàng nhớ đến ba ngày không thể rời giường nên muốn nhân cơ hội này chạy trốn về.

Đoàn Mộc Chiến Phàm đương nhiên đâu dễ để nàng rút lui như vậy: “Huyền nhi, châm lửa xong liền chạy không tốt đâu.” Không để nàng đứng lên hắn vươn tay kéo lấy vạt áo của nàng xuống lộ ra chiếc yếm hoàng sắc thêu vân văn cùng đầu vai trắng nõn như tuyết của nàng.

“Thiếp thân buồn ngủ rồi, chàng mau buông ra.” Diệp Cẩm Huyền sợ tiểu Thuận từ bên ngoài nghe được nên khẽ hô có sức chống tay lên ngực hắn đẩy ra.

“Xem ra hơn một tháng nay nàng được bồi bổ không ít, sức khỏe cũng tốt lên hẳn.” Thật không uổng công hắn an bài để ngự trù đến đó tắm bổ cho nàng. Đoàn Mộc Chiến Phàm há miệng cắn một cái không mạnh không nhẹ lên chiếc cằm nhỏ của nàng khiến nàng đau la lên một tiếng.

Hắn nhân cơ hội nàng mất phản kháng này đem môi trượt xuống cổ liên tục giáng mưa hôn. Tay cũng không quên cởi chiếc áo ra khỏi người nàng ném xuống đất. Diệp Cẩm Huyền kinh hoàng không thôi, nàng nhớ đời trước không có phản này.

“Ngừng ngừng ngừng, chàng đang làm gì vậy?”

Đời trước, trước khi lên xuất giá không ai dạy nàng chỉ có Tà thị ném cho một cuốn đông cung đồ, nàng ngượng ngùng miễn cưỡng qua loa xem được hai trang cũng không xem tiếp. Đời này nàng mất đi thánh lực nên chuyện Cơ di nương cùng Đoàn di nương nói nàng căn bản không nghe được gì. Lại thêm đêm tân hôn kia hắn có hôn lên cổ nàng thế này đâu. Giờ lại như vậy là thế nào?

“Chẳng phải làm xong sẽ biết sao, nàng nháo như vậy không sợ người bên ngoài nghe được sao?” Đoàn Mộc Chiến Phàm mấp máy môi, phiến môi cùng hơi thở của hắn cứ ở trên cổ nàng khiến nàng cảm thấy có chút khó thở, cả người ngứa ngáy khó chịu hơi rụt người lại.

Lúc này cửa đột nhiên bị người hung hăng đẩy ra. Diệp Cẩm Huyền hoảng hốt ôm chặt Đoàn Mộc Chiến Phàm, mặt đỏ bừng vui vào cổ hắn. Hắn nhanh tay dùng chăn che trên người nàng, vừa định mở miệng mắng người liền thấy rõ người trước mắt, có chút lắp bắp không hiểu.

“Mẫu hậu, người vì sao lại đến đây?” Lại còn là giờ này nữa?

Đám cung nhân đi theo Điều đức phi đều đỏ mặt cúi đầu hành lễ xong liền đứng một bên không dám nói gì nữa.

Diệp Cẩm Huyền nghe được người đến cũng lắp bắp nói, đầu vẫn là vui vào hõm vai của Đoàn Mộc Chiến Phàm không dám quay lại: “Cẩm Huyền gặp qua mẫu hậu.” Ngày mai nàng không còn mặt mũi gặp người nữa.

“Mẫu hậu, Huyền nhi không tiện thỉnh an, người sẽ không trách đúng không?” Đoàn Mộc Chiến Phàm nhìn Điều đức phi cười đến mãn nguyệt. Nếu không nhờ mẫu phi, nàng không thấy được hắn khổ sở như vậy thì làm sao lại có trăng cảnh này chứ.

Điều đức phi vốn hôm nay nghe được tin tức ở đây có người lên lút mang nước lạnh đến nên cố tình đến xem. Khi bước đến thấy phòng vẫn còn mở đèn, lại thêm dăng dấp khăn trang của tiểu Thuận từ trên gác giật mà xông vào. Lý nào đã mấy ngày mà vẫn không thành công.

Không ngờ thấy một màn xuân sắc trước mắt này nàng cũng có chút ngượng. Ho khan vài tiếng liền lấy lại bình tĩnh xem như cái gì cũng chưa từng thấy qua, tựa như nói với cung nhân lại tựa như giải thích với đôi uyên ương trước mắt: “Ai gia nửa đêm không ngủ được đi tản bộ, lúc trở về già rồi trí nhớ

kém vào nhằm nơi. Không sao không sao, ai gia buồn ngủ rồi cũng nên sớm nghỉ ngơi thôi.”

Nàng xoay người rồi đi cho tiểu Thuận từ lui xuống nghỉ ngơi rồi cao hứng trở về viện. Hy vọng sớm có tôn tử a.

“Xong rồi xong rồi, ngày mai làm sao đến thỉnh an mẫu hậu đây. Tất cả đều do chàng cả, đã bảo ở đây không được cơ mà.” Diệp Cẩm Huyền nhăn mặt trách móc, tay đánh nhẹ lên lưng Đao Mộc Chiến Phàm.

Hắn bật cười to bế nàng trở về giường. Trưởng mạo hoàng sắc mỏng buông xuống chen đi cảnh xuân kiều diễm bên trong. Khấp phòng ý xuân nồng đậm mở đầu một câu chuyện mới.

Trọng sinh chính là thêm một cơ hội sửa lại lỗi lầm của mình. Diệp Cẩm Huyền tìm được mục đích trước khi chết của đời trước, chính là trọng sinh tâm an.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Tâm An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.